

A. Ripley

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

A. Ripley

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Lời nhà xuất bản

Dịch từ bản tiếng Pháp của dịch giả CAROLINE AUCHARD, do Nhà xuất bản PIERRE BELFOND ấn hành, có tham khảo nguyên bản tiếng Anh của Alexandra Ripley, Nhà xuất bản WARNER BOOKS.

Năm 1987, Nhà xuất bản Văn học bắt đầu cho ra mắt bạn đọc bộ "Cuốn theo chiều gió" của nhà văn Margaret Mitchell. Bản dịch của Dương Tường.

Đây là một bộ sách lớn không phải chỉ của nền văn học cổ điển Mỹ mà ý nghĩa của nó đã vang rộng trên toàn thế giới. "Cuốn theo chiều gió" của Margaret Mitchell thực sự đã trở thành tài sản của mọi người trên hành tinh chúng ta. Nó được in đi, in lại nhiều lần ở nhiều nước khác nhau.

Và ở Việt Nam, số lượng in lần đầu tiên lên đến con số kỷ lục hồi ấy: 60.000 bản.

Năm nay, trong kế hoạch của mình, thông qua Cục xuất bản cho phép in bộ "Hậu cuốn theo chiều gió" A. Ripley một nhà văn nữ đã lọt vào vòng chung kết và bản thảo của bà được Hội đồng chấp nhận. Trên nhiều mặt: "Hậu cuốn theo chiều gió" đã phát triển được một cách nhuần nhuyễn bộ "Cuốn theo chiều gió", của M. Mitchell nhưng cũng có những mặt A. Ripley phát triển gần với

văn học hiện đại hơn. Điều này phù hợp với xu hướng chung của người đọc hiện nay. Và thực chất nó đã thu hút mạnh mẽ bạn đọc của toàn thế giới.

Tất nhiên, cũng không phải không có những độc giả không hài lòng với bộ "Hậu cuốn theo chiều gió" của A. Ripley. Nhưng đây là số ít, không đáng kể so với con số triệu triệu độc giả đang háo hức chào đón nó.

Lần này chúng tôi mời một số nhà dịch thuật trẻ, đã từng dịch qua nhiều bộ sách có giá trị, đã được nhiều nhà xuất bản ấn hành. Mặc dù vậy, chúng tôi vẫn thận trọng và quyết định mời giáo sư Lê Trí Viễn, giáo sư Huỳnh Lý cùng với nhà dịch thuật quen thuộc với bạn đọc cả nước ông Hồng Điều hiệu đính. Ba học giả này đã làm việc công phu và rất thẳng thắn.

Bản dịch lần này theo bản tiếng Pháp, có tham khảo bản tiếng Anh. Mặc dù làm việc hết sức cẩn thận, tỉ mỉ, chúng tôi vẫn chưa thể nào coi đây là một bản dịch hoàn hảo.

Chắc chắn bản dịch sẽ còn nhiều sơ sót. Nhà xuất bản rất mong nhận được những đóng góp của tất cả mọi độc giả để lần tái bản sau bản thảo được hoàn thiện hơn.

Một lần nữa Nhà xuất bản xin chân thành cảm ơn sự quan tâm giúp đỡ chân tình của độc giả lâu nay vốn yêu mến Nhà xuất bản.

Nhà xuất bản Văn Học, Hà nội, 2004

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 1

Mọi việc rồi sẽ sớm kết thúc thôi và ta có thể trở về nhà, ở Tara. Scarlett O Hara Hamilton Kennendy Butler đứng tách riêng một mình, cách vài bước những người, cũng như nàng, đã đến dưới cơn mưa tầm tã, để tiễn đưa Mélanie Wilkes. Dưới những chiếc ô cũng một màu đen, những người đàn ông đàn bà mặc đồ đen đứng nép vào nhau, sụt sùi khóc chia nhau chỗ trú mưa cùng nỗi đau đớn. Scarlett chẳng chia ô và niềm đau với một ai cả. Gió cứ từng cơn giạt mạnh dưới chiếc ô, hắt một thứ nước lạnh buốt chảy dọc suốt cổ nàng, song nàng vẫn không hề hay biết. Tê dại trước sự mất mát vừa nếm trải, nàng cảm thấy trống rỗng. Nếu có thể chịu đựng được đau đớn này nàng sẽ khóc ngất. Còn giờ đây, nàng như mất trí, không cảm được cả nỗi đau, cảm xúc và suy nghĩ. Trong tâm trí nàng, chỉ luôn vang lên lời cầu mong có chút sức tàn để sống cho đến ngày nỗi đau dịu bớt đi.

Mọi việc rồi sẽ sớm kết thúc thôi và ta có thể trở về nhà, ở Tara, và tro bụi sẽ trở về với tro bụi, cát bụi sẽ trở về với cát bụi...

Giọng vị mục sư thấm tận cõi lòng tê tái của nàng và Scarlett thấu hiểu lời ông ta. Không! Nàng kêu lên không thành tiếng. Không thể là Melly được. Không phải là ngôi mộ của Melly, cái huyết thì quá lớn còn Melly lại quá nhỏ bé, nắm xương của nàng nào có hơn gì xác một con chim.

Không! Melly không thể chết, không thể chết được.

Scarlett giật thót người quay ngoắt đi không dám nhìn cái miệng huyết đang tông húc đón lấy chiếc quan tài đơn sơ bằng gỗ thông được thả xuống. Tiếng búa nện chan chát hằn những vết tròn lồ lồ quanh các lỗ đinh trên nắp quan tài đóng chặt, không thể nào nhìn thấy khuôn mặt dễ thương và dịu hiền của Mélanie đâu nữa.

Không! Các người không thể làm thế được. Trời đang mưa. Các người không thể đặt nàng nằm đó, cơn mưa này sẽ phủ ngập nàng

mất. Nàng đang rét buốt xương mà, không thể bỏ nàng dưới cơn mưa lạnh lẽo này được.

Ta không thể nhìn, không thể chịu đựng được điều ấy, ta không thể tin rằng nàng lại từ bỏ chúng ta. Nàng yêu ta, nàng là bạn của ta, là tri kỷ của ta. Melly yêu ta, nàng sẽ không bỏ ta vào lúc ta cần đến nàng nhất.

Scarlett đưa mắt nhìn đám người đứng chung quanh ngôi mộ và nàng bỗng giận sôi lên. Không ai trong đám họ yêu nàng hơn ta, không một ai trong đám họ mất mát nhiều như ta. Không ai biết ta yêu nàng đến nhường nào. Ngoại trừ... Melly phải không? Nàng biết điều ấy, ta tin là nàng biết rõ điều đó.

Còn họ sẽ không bao giờ tin. Cả bà Merriwether, cả vợ chồng Meade, vợ chồng Whiting, vợ chồng Elsing.

Kìa, hãy nhìn xem, họ cứ nép sát vào India Wilkes và Ashley như một đàn bò cái ướt sũng đang mặc đồ tang!

Bọn họ đang ra sức an ủi bà cô Pittypat, mặc dù cả thầy bọn họ đều biết rõ là bà ta có thể ngất xỉu vì bất cứ chuyện gì và khóc sụt sùi chỉ vì một miếng bánh mì phết bơ nướng quá lửa! Cả đám bọn họ không thể nghĩ ra được là bản thân ta cũng có thể mong muốn có được chút an ủi nào chứ, rằng ta là người thân thiết nhất với Melanie hơn bất cứ ai trong đám họ chứ. Thế mà bọn họ làm như thể không có ta ở đây. Không ai thêm chú ý đến ta. Ngay cả Ashley nữa. Thế mà anh đã biết đến tìm ta trong hai ngày khủng khiếp sau cái chết của Melly khi anh cần đến ta để thu xếp mọi chuyện. Hết thầy bọn họ đều cần đến ta, thậm chí như India cứ be be như một mụ dê cái: "Này Scarlett, phải lo đám tang thế nào đây? Cậu phải có gì ăn uống cho những người đến chia buồn cùng chúng ta đây chứ? Còn áo quan? Còn đám nhà đòn? Còn đào huyệt ngoài nghĩa địa? Còn khắc tên trên tấm bia? Còn đăng cáo phó?". Vậy mà giờ đây, cả đám họ chỉ biết ôm chầm lấy nhau, thút thít và rên rỉ. Này, ta sẽ không để các người thích thú nhìn ta khóc một mình, chẳng biết tựa nương vào đâu. Ta không được khóc. Nhất là ở đây. Cũng chưa thể khóc được. Nếu ta khóc e rằng ta sẽ không thể kiềm chế được lòng ta.

Khi nào ta về đến Tara, ta sẽ khóc.

Scarlett ngẩng cao đầu, cố cắn chặt hai hàm răng lại để ngăn không cho trào ra cơn thỗn thức đang nghẹn trong cổ họng. Mọi việc rồi sẽ sớm kết thúc thôi và ta có thể trở về nhà, ở Tara.

Đâu đây, những mảnh đời vương vãi đầy sóng gió của Scarlett đang vây quanh nàng trong cái nghĩa trang Oakland ở Atlanta này. Một ngọn tháp bằng đá hoa cương cao vợi hình mũi tên, phủ mờ những sợi mưa này, buồn bã gọi lại cho nàng một thời đã qua, một thời tuổi trẻ vô tư lự trước chiến tranh Nam Bắc. Đó là đài tưởng niệm quân miền Nam với mảnh quân kỳ tung bay trước gió đã từng là biểu tượng của lòng anh dũng vừa cao thượng vừa vô lo, đã dẫn miền Nam đến chỗ thảm họa.

Tượng đài được dựng lên để tưởng nhớ bao cuộc đời đã mất - những bạn bè của Scarlett, những chàng trai say đắm nàng cứ van xin được nhảy và hôn nàng thời nàng chẳng có quan tâm nào khác hơn là chọn các bộ váy phòng cho các buổi dạ hội. Nó cũng được dựng lên để tưởng nhớ người chồng đầu tiên của Scarlett, Charles Hamilton, anh của Mélanie. Nó còn được dựng lên để tưởng nhớ những đứa con, những người anh, những người chồng, những người cha của tất cả những người giờ đang đứng khóc cạnh nàng, dưới cơn mưa tầm tã, trên một mô đất nhỏ mà người ta vừa chôn Mélanie.

Còn những ngôi mộ, những bia đá khác. Ngôi mộ của Frank Kennedy người chồng thứ hai của Scarlett. Và rồi có cả bia đá nhỏ, nhỏ đến khủng khiếp, chỉ có thể đọc thấy dòng chữ Eugénie Victoria Butler và bên dưới là chữ "Bonnie". Đứa con gái bé bỏng của nàng, đứa con mà nàng yêu quý nhất.

Người sống và kẻ chết đang bao quanh nàng, song nàng đứng như một kẻ lạc loài. Người ta nói một nửa Atlanta đã ở đó. Cái đám đông ban nãy đã chiếm lấy ngôi nhà thờ, giờ đây lại rải ra thành một vòng cung mờ mờ tối quanh lỗ huyệt vừa được đào trong lòng đất sét đỏ của miền Georgie để đón lấy thi thể của Mélanie Wilkes, trông như một vết sẹo dài nhầy nhụa đến não lòng, dưới cơn mưa xám xịt.

Ở hàng đầu, người ta xúm xít quanh họ hàng gần gũi nhất của Mélanie. Da đen có, da trắng có, khuôn mặt ai cũng đầm đìa nước

mắt, ngoại trừ Scarlett. Chú Peter, người đánh xe ngựa già, cùng với Diecey và Cookie tạo thành một hình tam giác đen thẫm bao che quanh Beau, đưa con trai bé nhỏ ngây dại đến tội nghiệp của Mélanie.

Cả thế hệ của Atlanta đều có mặt ở đó với một vài đám con cháu hiếm hoi đến khùng khiếp còn trụ lại: như vợ chồng Meade, Whiting, Merriwether, Elsing, con gái và con rể họ - và Hugh Elising, bị tật nguyền, là đứa con trai duy nhất còn sống sót - Cô Pittypat Hamilton và người anh của cô là chú Henry Hamilton, họ đã quên đi những xích mích cũ trong nỗi đau chung mất đứa cháu gái. India Wilkes, còn trẻ song trông cũng già như những người khác, đang thu mình giữa đám người và nhìn Ashley, em mình, với đôi mắt mờ lệ đau khổ và hối hận. Ashley cũng giống như Scarlett, đứng tách ra một mình. Đầu trần dưới cơn mưa, chẳng quan tâm gì đến những chiếc dù đưa ra che cho chàng, cũng chẳng để ý đến cái ẩm ướt lạnh cóng, chàng như không hề biết đến những lời cầu nguyện cuối cùng của vị mục sư, cũng không nhìn thấy cái quan tài nhỏ bé mà người ta đang thả xuống gợn lớn trong cái lỗ huyết bùn lầy, một màu đỏ thẫm.

Ashley, cao lớn, mảnh khảnh, tái nhợt, mái tóc vàng nhạt của chàng lúc này gần như bạc trắng, khuôn mặt chàng hốc hác và mắt hờn cũng như đôi mắt xám bất động, không còn nhìn thấy một cái gì. Chàng đứng thẳng người như khi chào cờ trong suốt những năm khoác bộ quân phục sĩ quan màu xám. Đứng đó, bất động và vô hồn.

Ashley đã từng là cái đích và điển hình cho cuộc đời bỏ phí của Scarlett. Vì yêu chàng, nàng đã bỏ quên niềm hạnh phúc đang ở trong tầm tay mình. Nàng đã bỏ chồng mà không thấy là anh ấy yêu nàng, nàng cũng chẳng cho phép nàng yêu anh ấy, bởi vì lòng thèm khát của Ashley ở nàng đã luôn là một vật chắn. Bây giờ Rhett đã bỏ đi, sự hiện diện của nàng ở nơi này chỉ còn như một cánh hoa mùa thu vàng úa giữa những đám hoa khác. Nàng đã phản bội người bạn thân duy nhất của nàng, đã khinh bỉ tấm lòng chung thủy và tình yêu mãnh liệt của Mélanie. Thì giờ đây Mélanie cũng đã không còn nữa. Ngay cả tình yêu Scarlett dành cho Ashley

cũng đã hết, bởi nàng chợt hiểu ra - dù quá muộn màng - rằng thói quen ân ái từ lâu đã thay thế, cho chính bản thân tình yêu.

Nàng đã không yêu anh ấy và sẽ không bao giờ yêu anh ấy. Song lúc này khi nàng không còn ham muốn nữa thì Ashley lại thuộc về nàng. Mélanie đã nhường anh ấy lại, Scarlett đã hứa với Melly sẽ thay nàng chăm sóc Ashley Và Beau, đứa con của họ, Ashley là nguyên nhân của sự huỷ hoại cuộc đời nàng, và cũng là tất cả những gì nàng còn lại trong cuộc đời này.

Scarlett đứng một mình, hơi tách biệt ra. Giữa nàng và những người nàng quen biết ở Atlanta có một khoảng cách lạnh lẽo và buồn thảm mà chỉ mỗi Mélanie mới có thể bù đắp nổi, có thể chở che cho nàng khỏi sự cô đơn và đầy ải ở nơi mà lẽ ra Rhett phải có mặt để chở che cho nàng bằng đôi vai nở nang, mạnh mẽ của chàng, bằng tình yêu của chàng, thì ở đó chỉ có gió lạnh và ẩm ướt đang lùa qua cánh cửa đen sẫm.

Nàng ngẩng lên đón nhận từng đợt tấn công của gió một cách lạnh lùng. Mọi cảm giác đều tập trung vào những tiếng thảm thì đang là chỗ trú ẩn cho chút hơi sức và hy vọng cuối cùng của nàng!

Mọi việc rồi sẽ sớm kết thúc thôi và ta có thể trở về nhà, ở Tara.

- Nay, thử nhìn cô nàng xem nào - một bà đội khăn tang thì thăm với người đứng chung ô với mình - trông khó đăm đăm như lưỡi cày. Họ nói với tôi rằng suốt thời gian lo đám tang, cô ta chẳng hề nhỏ được đến một giọt nước mắt. Cái ả Scarlett này chỉ biết mỗi một chuyện là tính toán. Cô ta chẳng hề có trái tim.

- Ấy, mà bà có biết không, người ta cũng xì xào là cô ta phải lòng Ashley Wilkes đấy, - Bà nọ thì thảo đáp lại, bà có nghĩ là rồi họ sẽ...

Những người đứng gần đã bảo họ cầm miệng lại, song ai ở đây cũng nghĩ như vậy cả. Nào có ai nhận thấy nỗi đau trong đôi mắt thần thờ của Scarlett và hiểu được trái tim tan nát của nàng dưới chiếc áo khoác sang trọng bằng da hải cẩu.

Tiếng đất rơi lộp độp trên nắp quan tài nghe khủng khiếp khiến nàng bồng xiết chặt các ngón tay lại. Nàng muốn bịt chặt đôi tai, gào thét lên bất kỳ điều gì hơn là đứng lặng người để nghe cái âm thanh khủng khiếp của cái chết đang dần khép lại trên huyết của

Mélanie.

Nhưng hàm răng nàng nghiền chặt, đau đớn. Nàng sẽ không gào thét, không gào thét gì cả.

- Melly... Mel... lyy! Mellyyy...

Tiếng kêu của Ashley xé tan nát không khí trang nghiêm lúc ấy.

Đó là tiếng kêu của một cõi lòng dần vật bởi nỗi cô đơn và sợ hãi.

Như gã đàn ông bất chợt bị mù, đôi tay đưa về phía cái tạo vật nhỏ bé bất động từng là nguồn sức mạnh của mình, Ashley bước loạng choạng đến bên hồ huyết sâu hoắm và nhào nhoét. Song chàng chẳng thể bắt lại được gì ngoài những giọt mưa lạnh màu bạc trắng.

Scarlett nhìn sững Tommy Welburn, Meade, India, Henry

Hamilton. Sao họ không làm gì cả? Sao họ không cản chàng lại?

Phải ngăn anh ấy lại chứ!

- Mellyyy...

Lạy chúa, chàng sắp té gãy cổ đến này mà bọn họ thì cứ đứng trơ trơ đấy, há hốc miệng mà nhìn chàng lao đảo trên miệng huyết.

- Anh Ashley, dừng lại? - Nàng thét lên.

Nàng vùng chạy đến, trượt chân rồi vấp ngã trên lớp cỏ ướt sũng.

Chiếc dù vượt khỏi tay nàng, nảy tung trên đất rồi một cơn gió vụt đến cuốn phăng mất trong đám hoa. Scarlett chụp lấy thân người Ashley và cố kéo chàng ra khỏi hiểm nguy. Song chàng lại vùng ra.

- Anh Ashley, đừng làm thế. - Scarlett vừa nói vừa cố chống lại sức đàn ông của chàng. Bây giờ thì Melly còn giúp được gì cho anh nữa nào!

Nàng đã gào lên quyết liệt để tiếng nói của nàng thấu đến tận nỗi đau ngầm đến điên dại của chàng.

Ashley khựng người lại và buông thõng hai tay.

Chàng thỏn thức, để mặc tám thân cao lớn ngã quỵ trên người

Scarlett đang cố đỡ lấy chàng.

Cũng ngay lúc nàng không thể gượng được nữa dưới sức nặng của chàng thì Meade và India đã chụp được hai cánh tay mềm nhẽo của Ashley để đỡ chàng dậy.

- Nay Scarlett, giờ thì cô có thể đi, Meade nói. Cô đã gây đủ mọi

đau khổ mà cô đã có thể làm được.

- Nhưng tôi ...

Nàng đưa mắt nhìn các bộ mặt quanh nàng, những đôi mắt chỉ chực gây chuyện. Và rồi, nàng quay người bỏ đi dưới cơn mưa. Mọi người tránh ra nhường lối cho nàng như thể sợ đụng vào váy nàng là có thể bị ô uế.

Nàng không phải tỏ cho họ biết là nàng đau khổ, song nàng sẽ không thể cho họ tưởng là họ đã có thể xúc phạm được nàng. Scarlett ngẩng cao đầu với vẻ đầy thách đố, mặc cho cơn mưa chảy xối xả trên mặt, trên cổ nàng.

Nàng uốn người ra phía trước, xăm xăm bước ra khỏi cổng nghĩa trang và biến mất trước mắt bọn họ. Ngay tức thì, choáng váng vì kiệt lực, đôi chân run rẩy, nàng ngã quỵ, tay bám chặt lấy song sắt nơi hàng rào.

Elias, người đánh xe của nàng, vội chạy đến đỡ, ông mở dù che và dìu nàng lên xe. Scarlett không hề biết ai đã giúp nàng. Khi đã ngồi được trên băng ghế bọc nhung, nàng thu mình vào một góc và lấy chân len bọc lấy đôi chân. Nàng cảm thấy buốt lạnh đến tận xương và hoảng sợ về những gì nàng đã làm. Làm sao nàng lại có thể sỉ nhục Ashley trước mặt mọi người đến thế khi mà chỉ vài ngày trước đây, nàng đã hứa với Mélanie là sẽ chăm sóc chàng, sẽ chờ cho chàng như Melly đã làm cho anh suốt cả cuộc đời? Nhưng nàng đâu có thể hành động khác được? Có thể nào bỏ mặc anh nhảy nhào xuống huyết? Phải ngăn anh ấy lại chứ?

Chiếc xe ngựa lắc mạnh hất nàng hết qua bên này lại đến bên khác, hai bánh lớn ngập sâu trong những đám bùn đỏ thẫm, có lúc Scarlett suýt bị hất tung khỏi băng ghế. Cúi chỏ nàng đụng mạnh vào khung cửa xe khiến nàng thấy thốn đau cả cánh tay.

Cái đau thể xác, nàng có thể đương đầu được. Còn cái đau khác, cái đau dai dẳng, âm ỉ, phải nén lại và cố quên đi thì nàng không thể nào chịu đựng nổi. Không phải lúc này, không phải ở nơi này, cũng chẳng phải vào lúc này, nàng đang đơn độc. Nàng phải về đến Tara đã.

Phải vậy thôi. Mama đang chờ nàng ở đây. Mama sẽ ôm nàng trong đôi tay to lớn, đen đui của mình, xiết chặt và nàng sẽ ngã đầu

lên ngực bà - bộ ngực rộng mà nàng đã từng được trút bao điều uẩn ức thời thơ ấu. Nàng sẽ khóc như mưa trong đôi tay của Mama, sẽ dốc cạn nỗi đau đớn của mình, sẽ tựa đầu trên ngực Mama cho trái tim rướm máu của nàng được yên tĩnh lại trong tình thương của bà. Mama sẽ âu yếm, chia sẻ nỗi đau của nàng, giúp nàng chịu đựng.

- Nhanh lên, nhanh lên đi, Chas, Scarlett giục.

- Hãy giúp tôi cởi bộ quần áo ướt đầm này mau, Pansy, nhanh lên nào, Scarlett ra lệnh cho người hầu phòng.

Nàng trông nhợt nhạt đến trắng bệch và đôi mắt xanh của nàng dường như thắm lại, rực sáng hơn và đáng sợ hơn. Sự bức bối của nàng khiến cô gái hầu da đen lúng túng.

- Cô nói em là nhanh tay lên. Nếu trễ tàu là cô đánh cho đó.

Pansy biết là nàng không thể làm thế. Thời kỳ nô lệ đã qua và Pansy không còn là sở hữu của nàng. Pansy có thể bỏ đi khi nó định đi. Song vẻ bồn chồn và tuyệt vọng trong ánh mắt của Scarlett khiến nó do dự. Xem ra Scarlett có thể làm bất cứ chuyện gì

- Em đừng quên mang theo áo lông cừu màu đen nhé, Scarlett dặn. Trời sắp lạnh hơn bây giờ đây.

Nàng nhìn cái tủ mở toang, quần áo toàn một màu đen, len đen, lụa đen, bông đen, xéc đen, nhung đen.

Nàng sẽ để tang cho hết những ngày còn lại của đời mình, để tang cho Bonnie, và giờ là cho Mélanie. Ta phải tìm bộ quần áo nào tối hơn cả màu đen buồn thảm hơn cả màu đen để tang cho chính bản thân ta.

Ta không muốn nghĩ đến chuyện ấy nữa, ngay lúc này đây, nếu không ta sẽ điên mất. Ta sẽ nghĩ đến chuyện ấy khi đã về đến Tara, ở đó ta có thể chịu đựng nổi.

- Pansy, em mặc quần áo đi thôi. Elias đang chờ.

Đừng quên là đeo băng tang. Nhà ta đang có tang.

Những con đường đan chéo nhau chỗ Ngã Năm đúng là một vũng bùn. Xe chở hàng, xe ngựa, tất cả đều ngập ngựa trong bùn. Những người đánh xe nguyên rửa trời mưa, đường xá, các con ngựa và những người đánh xe khác gây phiền cho họ: Tiếng la hét và tiếng roi vun vút trộn lẫn trong tiếng ồn ào quen thuộc của đám đông.

Ngã Năm lúc nào cũng đông nghẹt người. Họ chen chúc, chửi rửa nhau, cãi cọ, cười đùa. Ngã Năm rộn ràng sức sống mãnh liệt. Ngã năm chính là Atlanta mà Scarlett yêu thích. Song hôm nay thì không. Hôm nay. Ngã năm như chông lại nàng, Atlanta vẫn níu kéo mà nàng chẳng muốn.

Ta phải bắt kịp chuyến tàu này, nếu không ta đến chết mất, ta cần gặp lại Mama và Tara, nếu không ta sẽ ngã quy thôi.

- Nay, Chas, - nàng hét lên - dù có phải đánh chết mấy con ngựa, dù có phải giẫm nát tất cả mọi người trên đường thì cũng phải làm sao đến nhà ga cho kịp đây!

Ngựa của nàng mạnh khỏe nhất, đánh xe cũng người giỏi nhất, còn chiếc xe thì thuộc loại tốt nhất trên đời.

Chẳng ai dám cản ngang đường nàng đi.

Nàng đến ga trước giờ tàu đến.

Khói tàu phụt mạnh và Scarlett nín thở lắng nghe tiếng lách cách của vòng bánh đầu tiên. Tàu đã khởi hành. Một toa, một toa, rồi một toa tàu nữa rít lên và lách mạnh. Cuối cùng, nàng đã lên đường. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp. Nàng sẽ trở về nhà, ở Tara.

Nàng hình dung khu trang trại tràn đầy ánh nắng chói chang, ngôi nhà màu trắng rực rỡ, những bức màn nhẹ bay bên khung cửa sổ mở rộng mỗi khi có làn gió nhẹ thoáng qua lay động những lá xanh mượt của những bụi nhài, lác đác những đoá hoa trắng tinh và bóng nhoáng.

Khi xe lửa rời sân ga, một trận mưa lớn đến tối trời đổ xuống, nước chảy ròng ròng trên cửa kính toa tàu gần bên chỗ nàng, song với nàng điều đó giờ chẳng có gì là quan trọng. Về Tara, phòng khách sẽ có lò sưởi ấm áp những trái thông hình nón nổ lách tách trên những khúc củi lớn và người ta sẽ kéo những bức màn đôi ở cửa lại để xua đuổi cơn mưa, bóng tối và cả thế giới ra bên ngoài. Nàng sẽ tựa đầu trên khuôn ngực rộng và mềm mại của Mama và kể cho vú nghe những điều khủng khiếp đã xảy ra cho nàng. Và chỉ khi ấy, nàng mới có thể kể và sắp xếp lại mọi việc.

Tiếng hơi nước xì xì và tiếng bánh xe nghiêng trên đường ray khiến nàng ngẩn đầu.

Đã đến Jonesboro rồi sao? Chắc hẳn nàng đã thiếp đi.

Điều đó không làm nàng ngạc nhiên, bởi nàng đã quá mệt. Đã hai đêm nay, nàng không ngủ được dù đã uống chút rượu để làm dịu bớt nỗi căng thẳng. Không, tàu mới chỉ đến Rough và Ready. Còn những một giờ nữa mới đến Jonesboro. Ít ra cơn mưa cũng đã dứt ra một mảng trời xanh đã thấp thoáng ở hướng họ đang đi tới.

Có lẽ mặt trời đang chói chang ở Tara chẳng? Nàng hình dung lối vào ấp với hai hàng bá hương um tùm hai bên, rồi đến thảm cỏ xanh mênh mông và cuối cùng trên đỉnh gò là ngôi nhà nàng yêu thương xiết bao.

Scarlett thở dài nặng nề. Ở Tara, từ nay Suellen, em nàng sẽ là bà chủ nhà. A, đúng hơn là bà chủ "mít ướm".

Suellen chỉ biết kêu rên chứ chẳng biết làm gì khác ngay từ lúc còn nhỏ. Ấy mà, bây giờ, đến lượt cô nàng cũng đẻ ra những đứa con trai, con gái hay "nhè" như mẹ.

Hai đứa con Wade và Ella của Scarlett cũng đang ở Tara. Nàng đã gửi chúng về đây cùng với Prissy, chị vú của chúng khi nàng được tin Melanie sắp chết. Lẽ ra nàng nên cho lũ trẻ cùng theo nàng đến dự đám tang.

Thấy thế, các mục bảnh chọe ở Atlanta còn moi ra điều để nói xấu nàng:

- Ô, đúng là một người mẹ quái gở.

Họ cứ việc kể bằng thích những gì họ muốn. Còn nàng, nàng không thể vượt qua nỗi những đêm ngày khủng khiếp sau cái chết của Melly nếu như còn phải lo cho Wade và Ella.

Nàng khỏi phải nghĩ đến chúng, thế thôi. Nàng sẽ trở về nhà, về với Tara cũng như về với Mama và nàng không muốn nghĩ đến điều gì trái lại. Có Chúa chứng giám ta đã gặp quá nhiều trái ngang, đại gì còn mang những của nợ ấy vào mình thêm nữa. Ta đã mệt mỏi lắm rồi. Đầu nàng lắc lư và hai mí mắt sụp xuống.

- Thưa bà, tàu đã đến Jonesboro, người trưởng tàu nói.

Scarlett dụi mắt ngồi thẳng dậy.

- Cám ơn ông.

Nàng nhìn quanh tìm Pansy và hành lý. Cô nàng mà dạo chơi lang thang ở toa tàu khác, thì ta sẽ lột da cho mà xem. Ôi, ước gì một bà lớn không cần có người theo hầu mỗi khi đặt chân ra khỏi cửa.

Mình có thể tự xoay xở lo cho mình được thôi. A, cô nàng kia rồi.

- Pansy, chuyển vali xuống, đến rồi!

Chỉ hơn năm dặm nữa là đến Tara, không lâu nữa, ta sẽ về đến nhà, về đến nhà của ta.

Will Benteen, chồng Suellen, đợi họ trên sân ga. Thật xúc động mỗi khi nhìn thấy anh ta, trong những giây phút đầu tiên này vẫn luôn thế. Scarlett yêu mến và thành thật quý trọng Will. Nếu như nàng có được một người anh, điều mà nàng vẫn luôn ao ước, thì nàng muốn rằng anh ấy giống Will. Ngoại trừ cái chân gỗ, dĩ nhiên, và cái dáng dấp một người da trắng nghèo khổ.

Người ta không thể nghĩ Will là một nhà quý tộc, thành phần xuất thân nghèo hèn của anh ta đập ngay vào mắt mọi người. Nàng quên hết điều đó khi nàng xa cách anh, và nàng cũng quên ngay khi họ vừa gặp nhau giây lát bởi anh tốt bụng và dễ mến quá. Ngay cả Mama cũng quý trọng Will, mà Mama là vị quan toà khắt khe nhất trần đời khi cần nhận xét ai là bà lớn, ai là quý tộc ai không.

- Will!

Anh tiến đến gần nàng bằng bước đi nhún nhảy của riêng anh.

Nàng vòng tay ôm choàng lấy cổ anh và xiết chặt.

- Ô, Will tôi thật hài lòng được gặp chú đến nỗi muốn phát khóc vì vui mừng đấy!

Will đón nhận những biểu lộ dạt dào ấy một cách thản nhiên.

- Tôi cũng hài lòng được gặp chị, Scarlett, cũng đã lâu lắm rồi còn gì.

- Quá lâu nữa là khác, thật xấu hổ. Gần một năm rồi con gì.

- Đúng hơn là hai năm đấy.

Scarlett đứng lặng yên. Lâu đến thế thật ư? Nếu vậy thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi cuộc đời nàng đã khún khổ đến thế này đây:

Tara đã luôn bồi bổ cho nàng, đã cho nàng nguồn sức mạnh nàng cần đến. Vậy mà nàng đã có thể sống thiếu Tara quá lâu đến thế!

Will ra dấu cho Pansy và tiến về phía chiếc xe ngựa đậu trước ga.

- Chúng ta đi thôi nếu như muốn đến nơi trước khi trời tối. Tôi hy vọng là chị sẽ không sợ khi ngồi trên một cái băng gỗ, Scarlett ạ.

Mỗi khi tôi ra thị trấn, tôi nghĩ là tôi có thể tranh thủ đem về một ít thực phẩm.

Chiếc xe ngựa chất đầy những bao và túi.

- Sao cũng được, Scarlett thành thật nói. Nào, leo lên các bao kia đi, Pansy!

Trở về nhà mình, thì xe nào mà chẳng được, về nhà, đó mới là điều tốt lành nhất.

Cũng như Will, nàng im lặng suốt quãng đường về Tara. Nàng như đang tận hưởng vẻ yên ả của đồng quê và cảm thấy mát mẻ dễ chịu. Không khí như được rửa sạch và nắng chiều suối ấm đôi vai nàng. Thật là có lý khi trở về nhà mình. Tara dành cho nàng một chỗ trú thân lúc nàng đang cần đến và rồi với sự nâng đỡ của Mama, nàng sẽ có cách xây dựng lại được cái thế giới tro tro bị tàn phá của mình. Mỉm cười trước viễn tưởng đó, nàng ngã người về phía trước khi họ rẽ vào lối đi quen thuộc.

Song, khi ngôi nhà hiện ra, Scarlett bỗng kêu thét lên tuyệt vọng:

- Will điều gì xảy ra vậy?

Phía trước nhà phủ kín một giàn nho già, những chiếc lá úa tàn lơ lửng trên những cành khô đông đưa, cửa sổ cái thì xiêu vẹo, cái thì chẳng thấy đâu.

- Không có gì cả đâu, Scarlett, trừ mùa hè. Tôi sẽ sửa sang lại nhà cửa vào mùa đông khi không còn công việc gì ngoài đồng. Tôi sẽ lắp lại các cánh cửa sổ trong vài tuần nữa, bây giờ vẫn còn chưa đến tháng mười.

- Ô, Will, sao chú không để tôi đưa chú ít tiền? Chú có thể thuê ai đó. Coi kìa? Gạch đã trơ cả ra dưới lớp vữa. Trông thật thảm hại.

- Cả tình lẫn tiền cũng không sao tìm được sự trợ giúp, Will bình thản nói. Kẻ muốn làm thì khỏi việc cần đến họ, còn kẻ biếng nhác thì chả được tích sự gì. Mà chúng tôi cũng sẽ thu xếp được thôi, Sam Lớn và tôi. Chúng tôi không cần tiền bạc của chị làm gì.

Scarlett cắn chặt môi, cố nuốt trôi điều nàng định nói ra. Bao giờ cũng thế, nàng luôn vấp phải thái độ tự trọng của Will và nàng biết rõ anh ta sẽ không chịu nhượng bộ. Anh ta có lý: phải lo cho mùa màng và đàn gia súc trước đã. Không có lý do gì để trễ nải việc chăm sóc ấy cả còn sửa sang mặt tiền nhà thì có thể thư thả.

Nàng đưa mắt nhìn những cánh đồng trải dài phía sau nhà vừa được cày xới xong. Thật không chê vào đâu được: không một cọng

cỏ dại, mùi phân chuồng thoang thoảng nhưng nồng nực. Phân rải đều đặn chuẩn bị cho mùa sau. Đất đỏ trông như hăm hấp và màu mỡ và Scarlett cảm thấy lòng phoi phới. Đây đúng là trái tim của Tara, và cũng là linh hồn của nàng.

- Chú nói đúng, nàng bảo Will.

Cửa nhà chột mở toang và trước cửa đầy người.

Suellen đi trước, đưa con nhỏ nhất bế trên cái bụng bầu bầu, xộc xệch cả cái áo bông đã bạc màu. Tấm khăn choàng trễ xuống cánh tay. Scarlett gương tỏ ra vui vẻ:

- Lạy Chúa, này chú Will, Suellen sắp có thêm một cháu nữa à?

Không khéo chú lại phải xây thêm phòng ở cho lũ trẻ mất thôi!

- Thì cũng cố kiếm lấy một thằng cu chứ, Will cười nói.

Từ xa anh giơ tay chào vợ và ba đứa con gái. Scarlett cũng vẫy tay chào và ân hận là mình đã không nghĩ đến chuyện mang về ít đồ chơi cho lũ trẻ.

Nhưng lạy Chúa, cứ thử nhìn xem? Suellen vẫn có vẻ cau có.

Scarlett nhìn kỹ những khuôn mặt khác, nhất là những khuôn mặt da đen... Prissy cũng đang đứng ở đó cùng với Wade và Ella nép mình bên váy cô nàng... Rồi vợ của Sam Lớn, Delilah tay còn cầm cái muỗng... Và còn ai nữa kia? À, đúng rồi, Lutie, mẹ của những đứa con của Tara. Nhưng còn Mama đâu?

- Ôi các con cưng của mẹ, mẹ đã về đây rồi! Nàng kêu lên với lũ trẻ rồi quay qua Will nắm cánh tay anh ta.

- Mama đâu rồi hở Will? Vú chưa đến nỗi lợm khộm để không thể ra đón tôi mà, nàng nói giọng quả quyết mặc dù nỗi sợ hãi đang nghẹn nơi cổ họng nàng.

- Bà nằm liệt giường vì bệnh, Scarlett ạ.

Scarlett nhảy vội ra khỏi chiếc xe ngựa đang đi, vấp ngã, rồi lại gượng dậy và phóng như bay về phía nhà.

- Mama đâu? Nàng hỏi dồn Suellen, chẳng đếm xỉa gì đến lũ trẻ đang mừng rỡ chạy đến đón nàng.

- Một kiểu chào hay đấy, Scarlett, nhưng cũng chưa bằng tôi chờ chị. Chẳng hiểu chị nghĩ sao mà lại gửi Prissy và hai con đến đây mà nào có được ai mời mọc gì cho cam, trong khi chị biết là tôi bận ngập đầu ngập cổ?

Scarlett giơ tay chực tắt cô em.

- Suellen, nếu mày không nói cho tao biết Mama ở đâu thì tao sẽ quát tướng lên bây giờ.

Prissy kéo vạt áo của Scarlett.

- Thừa cô Scarlett, con biết Mama ở đâu rồi. Bà bệnh nặng lắm, bà được đặt nằm trong cái phòng nhỏ gần nhà bếp chỗ để dăm bông khi nhà có nhiều dăm bông để ăn, ở đó hầm hầm, gần sát ống khói mà. Bà đã nằm ở đó trước khi con đến, bởi vậy con không thể nói là đã dọn dẹp phòng cho bà, song con có mang đến cho bà một cái ghế bành để khi bà muốn ngồi hay có ai đó đến thăm.

Mặc Prissy nói cho gió nghe, Scarlett đã ở ngay bên cửa phòng người bệnh và tựa vào khung cửa để không quy ngã.

Cái cái, cái gì nằm trên giường kia không phải là Mama của nàng?

Mama là một phụ nữ to lớn, khỏe mạnh và mập mạp với nước da nâu bóng lên mà. Mama mới chỉ rời Atlanta độ 6 tháng nay thôi, thời gian chưa đủ dài đến nỗi suy sụp thảm nảo như thế này.

Không thể như thế được. Scarlett không thể chịu đựng nổi. Đó không phải là Mama, nàng không thể tin được. Cái tạo vật xám ngoét, và nhẵn nhúm chỉ còn nhô lên như một cục bườu nhỏ dưới tấm chăn cũ vá chằng vá đụp phủ trên giường. Những ngón tay biến dạng khê động đây.

Bất giác Scarlett rùng mình sờn gai ốc.

Ngay lúc ấy nàng nghe thấy giọng của Mama, lí nhí và thều thào nhưng đúng là giọng triu mến và thương yêu của Mama.

- À mà cô bé cứ để vú phải nhắc đi nhắc lại là không được đi ra ngoài mà không mang theo khăn choàng và dù... Vú cứ nói đi nói lại hoài ...

- Mama, Scarlett kêu lên và quỳ gối sát cạnh giường. Mama, Scarlett đây mà. Scarlett của vú đây. Mama, con van vú đừng bệnh nữa, con không chịu đựng nổi, vú ơi!

Nàng ngã đầu trên giường gần đôi vai xương xẩu và khóc nức nở như một đứa trẻ.

Một bàn tay nhẹ tênh xoa đầu nàng.

- Đừng khóc nữa, bé cưng. Có gì nghiêm trọng mà không giải quyết được đâu.

- Tất cả, tất cả đã hỏng hết rồi, Mama ạ.
- Nào, nào, cô hãy yên tâm, đó chỉ là một cái tách thôi mà. Rồi cô sẽ có cả một bộ đồ trà khác. Cũng đẹp xinh như thế. Cô sẽ có thể nhận được như Mama đã hứa.

Scarlett lùi lại, vẻ khiếp sợ. Nàng nhìn khuôn mặt của Mama và thấy cả tình yêu thương ánh lên trong đôi mắt trũng sâu, đôi mắt không còn nhìn thấy nàng nữa.

- Không, nàng thì thâm.

Nàng không thể chịu đựng nổi điều này. Mélanie đã chết rồi, còn Rhett thì đã bỏ nàng đi, bây giờ lại đến Mama. Tất cả những người nàng yêu quý giờ đã bỏ nàng đi hết. Thật tàn nhẫn quá, không thể như thế được.

- Mama, nàng gọi to. Mama, hãy nghe con nói đây, Scarlett đây mà, nàng cố gọi, tay bầu chặt vào mép tấm đệm giường, cố lay người Mama. Vú hãy nhìn con đây, nàng nức nở, con đây mà, vú hãy nhìn mặt con mà. Vú phải nhận ra con, Mama ơi! Con đây, Scarlett đây.

Hai bàn tay to lớn của Will nắm chặt lấy cổ tay nàng.

- Tôi tin là chị cũng không muốn làm cho bà ấy đau khổ, anh nói giọng nhỏ nhẹ trong khi xiết mạnh tay Scarlett. Bà ấy hạnh phúc khi được nằm yên như thế, Scarlett ạ. Bà ấy đang mơ về Savannah và đang chăm sóc cho mẹ chị như khi bà còn con gái. Đó là những ngày hạnh phúc đối với bà. Ngày ấy, bà còn trẻ, mạnh khỏe và không biết đến đau đớn. Hãy để bà được yên.

- Nhưng tôi muốn vú nhận ra tôi, Will ạ, Scarlett cố vùng vẫy đáp. Tôi chưa bao giờ nói cho vú biết là vú cần cho tôi biết bao. Tôi phải nói cho vú điều ấy.

- Rồi chị sẽ có dịp thôi. Có nhiều lúc bà tỉnh hẳn, và nhận ra mọi người... Bà ấy cũng biết là mình sắp chết. Song dù sao đó cũng là lúc tốt đẹp nhất. Giờ thì chị hãy theo tôi. Mọi người đang chờ chị. Delilah sẽ trông chừng cho Mama, từ bên nhà bếp.

Scarlett để mặc Will kéo nàng dậy. Cả người nàng tê cứng và trái tim cũng tê dại. Nàng không còn cảm giác gì và lặng lẽ theo Will ra phòng khách. Suellen lại xối xả vào mặt nàng bao lời trách móc, song Will đã cắt ngang:

- Scarlett đang bị chấn động mạnh. Sue ạ, đừng quấy rầy chị ấy. Rồi anh rót một ly rượu whisky đặt vào tay Scarlett.

Ly rượu đã có tác dụng. Nàng nhận ra một cảm giác nóng bừng quen thuộc làm dịu bớt nỗi đau. Nàng đưa cái ly đã cạn cho Will để anh rót thêm rượu.

- Các con yêu quý của mẹ, nàng nói với lũ trẻ. Nào lại đây cho mẹ nựng chút nào.

Scarlett nghe rõ giọng nói của mình. Hình như giọng nói ấy là của một người khách lạ nào đó nhưng ít ra nàng đã nói ra cái điều cần phải nói.

Những lúc có thể được là Scarlett ở lì trong phòng của Mama để gần Mama. Nàng bám lấy hy vọng sẽ được an ủi mà đôi bàn tay của Mama đem đến cho nàng khi ôm nàng vào lòng. Nhưng giờ đây thì lại chính đôi tay trẻ trung và khỏe mạnh của nàng đang quần lấy người đàn bà da đen già yếu đang hấp hối. Scarlett nâng Mama dậy để tắm rửa cho bà, để thay tấm lót cho Mama, để đỡ Mama mỗi khi bà khó thở, để đút cho bà vài muỗng cháo. Nàng ngân nga những bài hát ru em mà Mama thường hát nàng nghe, và khi Mama, trong cơn mê sảng, nói chuyện với mẹ của Scarlett, thì nàng đáp lại bằng những lời mà mẹ nàng có thể nói như khi bà còn sống.

Có đôi lúc mắt đầy nước của Mama nhận ra nàng, và đôi môi bà mấp máy như mỉm cười khi nhìn thấy đứa con yêu quý nhất của mình. Giọng run run, bà la rầy Scarlett giống như bà đã từng rầy la nàng khi còn bé tí tẹo. "Tóc của cô đã rối tung lên rồi kia, Scarlett, hãy đi chải một trăm lần như Mama đã dạy đi". Hoặc "Chẳng khác nào tới nhà mình hay sao, mà cô mặc cái váy nhàu nát như vậy?

Nào, hãy đi lấy một cái gì sạch sẽ mặc vào mau kẻo có ai tới họ nhìn thấy đấy!". Hoặc "Ồi, cô trắng bệch như con ma ấy, Scarlett ạ. Cô có đánh phấn không đấy! Nào, hãy đi rửa sạch ngay đi!"

Mặc cho Mama bảo gì thì bảo, Scarlett cứ hứa sẽ làm mọi điều bà muốn, nhưng nàng không bao giờ đủ thời gian để thực hiện trước khi bà lại thiếp đi trong cơn mê sảng hay là rơi vào một thế giới khác ở đó không hề có Scarlett.

Suốt từ sáng đến chiều tối, Suellen hoặc Delilah thậm chí cả Will

có thể trông chừng cho nàng một chút trong phòng người bệnh để Scarlett có thể chợp mắt nửa giờ ở đây hoặc là co ro trong chiếc bành lắc lư. Nhưng ban đêm thì nàng chỉ có một mình. Nàng hạ bớt ngọn đèn dầu và cầm lấy hai bàn tay héo hon của Mama. Khi cả nhà đã ngủ yên và Mama cũng đã thiếp đi, lúc này Scarlett mới bật khóc, nước mắt giúp cho trái tim tan nát của nàng nguôi ngoai đôi chút.

Một lần, trong cái yên lặng trước lúc bình minh, Mama trở giấc.

- Điều gì làm cho con khóc vậy, bé cưng của Mama? Bà thì thảo. Mama sắp được cất đi gánh nặng của mình và đến nghỉ yên trong vòng tay của Chúa. Có gì mà phải hoảng hốt lên như vậy, bà vừa nói vừa rút bàn tay mình khỏi tay Scarlett và vuốt ve tóc nàng. Yên nào, có gì khủng khiếp như con nghĩ đâu.

- Con khổ quá, Scarlett nức nở. Con không, không làm sao để đừng khóc nữa.

Mama giờ những ngón tay méo mó của mình gạt lại mớ tóc rối loà xoà trước mặt Scarlett.

- Hãy nói cho Mama biết điều gì đã làm cho bé cưng của Mama đau đớn nào.

Scarlett nhìn sâu trong đôi mắt già nua hiền từ và trù mến của bà và cảm thấy tận đáy lòng mình nhức thối một nỗi đau khủng khiếp nàng chưa từng thấy.

- Con đã làm hỏng hết cuộc đời mình, Mama ạ. Con cũng không hiểu sao con lại có thể gây ra bao lỗi lầm đến thế. Con thật tình không hiểu nổi.

- Scarlett ạ, cô đã làm những gì cô phải làm thôi mà, không ai có thể làm khác hơn thế. Chúa đã gửi đến cho cô những gánh nặng ghê gớm và cô đã phải gánh vác chúng. Chẳng có ích gì khi cứ hỏi vì sao người đã gửi cái gánh nặng ấy đến cho mình cũng như phải làm gì để mang những gánh nặng ấy. Điều gì phải làm thì đã được làm xong. Giờ thì cô đừng tự dằn vặt mình làm gì nữa.

Đôi mí mắt nặng nề của Mama khép lại với những giọt nước mắt long lanh dưới ánh đèn leo lét và hơi thở của bà lại chìm sâu trong giấc ngủ.

Làm sao ta lại có thể không tự dằn vặt mình?

Scarlett như muốn hét to lên. Cuộc đời ta đã hỏng và ta không còn biết phải làm gì lúc này. Ta cần đến Rhett thì chàng đã bỏ đi. Còn cần vú thì vú cũng bỏ con mất rồi.

Nàng ngẩng đầu, quệt khô những giọt nước mắt trên tay áo và vươn đôi vai đau nhức. Lửa trong lò sưởi đã gần tắt, cái sô than hết sạch. Nàng phải đi lấy thêm than và khơi ngọn lửa lại. Căn phòng đã nghe lạnh, Mama lại dường như không cảm thấy gì. Scarlett kéo tấm chăn cũ chằng chịt im lìm trên giường, rồi xách cái sô lông lũi bước ra cái sân tối om lạnh lẽo. Nàng đi nhanh về phía nơi để than, thềm trách đã không mang theo khăn che đầu.

Trời không trăng, chỉ độc một cái liềm bạc lơ lửng, ẩn sau đám mây. Sương đêm ẩm ướt, một vài vì sao le lói xa xăm và lạnh lẽo, Scarlett rùng mình. Quanh nàng, bóng tối dị hình, bao la. Nàng quờ quạng băng mình đến giữa sân, nhưng không còn nhận ra được hình dáng quen thuộc của lò sấy và nhà kho ở sát ngay bên cạnh. Nàng hoảng sợ, quay ngoắt lại, cố tìm cái khối trắng của ngôi nhà, nơi nàng vừa bước ra. Nhưng căn nhà cũng một màu tối đen, không ra hình thù gì. Khắp nơi không có một chút ánh sáng le lói nào. Nàng như lạc vào một thế giới xa lạ, tối tăm và câm lặng. Không một tiếng động nào, dù là một chiếc lá, một sợi lông tơ trên cánh chim cũng im lìm!

Nỗi sợ hãi bỗng ủa chụp lấy nàng và nàng muốn vùng chạy.

Nhưng về đâu? Khi chung quanh chỉ toàn bóng đêm xa lạ.

Scarlett nghiêng chặt răng. Mi không điên chút nào chứ? Mi đang ở nhà mình, ở Tara mà, vì bóng đêm lạnh lẽo sẽ biến đi ngay khi tia nắng mặt trời đầu tiên xuất hiện. Nàng cố cười vang lên, nhưng âm thanh the thé và không thực của tiếng cười lại làm nàng ghê sợ.

Người ta nói rằng trời càng trở nên tối hơn vào trước lúc bình minh, nàng tự nhủ. Ta nghĩ là lúc này ta đang chứng kiến điều ấy. Ta chỉ tự nhát mình thôi. Ta không được phép để mình bị cuốn đi, ta không có thời gian.

Bây giờ lại cần phải có than cho lò sưởi. Nàng hươ tay quờ quạng trong đêm tối và tiến về chỗ sẽ phải là kho chứa than, gần nơi chứa gỗ. Một cái ổ gà trên đất làm nàng chúi người ngã xuống, cái sô nơi tay vang lên những tiếng khô khốc, rồi chìm lìm vào trong đêm

vắng.

Nỗi khiếp sợ pha lẫn sự mệt mỏi đến cùng cực của thân xác đã lên tiếng gào thét buộc nàng hãy ngừng lại, hãy đứng yên, bảna chặt lấy nền đất tối om dưới chân nàng cho đến khi trời sáng có thể nhìn thấy được. Thế nhưng Mama cần được sưởi ấm và cần ánh sáng reo vui của ngọn lửa từ tấm kính mica của lò sưởi.

Scarlett chậm chạp đứng lên và dò dẫm xung quanh để tìm cái xô than. Chắc là chưa bao giờ thế giới lại trải qua một đêm hoang sơ và một cái lạnh ẩm ướt rợn người đến thế. Nàng không sao thở nổi. Cái xô đâu rồi! Bình minh ở đâu?

Các ngón tay của nàng chạm vào lớp kim khí lạnh ngắt. Scarlett lết đến gần và bằng cả hai tay nàng chụp lấy cái thành xô bằng thiếc uốn cong. Nàng ngồi bệt xuống, ôm chặt cái xô vào ngực trong một tâm trạng đầy tuyệt vọng.

Ôi lạy Chúa! Ta đã quay tứ tung để giờ không còn biết nhà ở hướng nào, càng không rõ kho than ở chỗ nào. Ta đã lạc mất trong đêm đen. Hoảng hốt, nàng ngược mắt dõi tìm một tia sáng song trời vẫn tối mịt mù. Cả những vì sao lạnh lẽo xa xăm cũng biến mất.

Trong một lúc nàng muốn. kêu, muốn gào, muốn thét thật to lên cho đến lúc có ai đó trong nhà tỉnh giấc, thắp một ngọn đèn bước ra tìm nàng và đưa nàng vào nhà.

Nhưng niềm kiêu hãnh ngăn nàng lại. Mới chỉ đi lạc trong sân nhà mình, cách cửa bếp chỉ vài bước mà đã la toáng lên thế? Mặt mũi nào mà sống nhục nhĩ như thế được?

Nàng móc quai xô vào cánh tay rồi bò đi một cách vụng về trên nền đất đen ngòm. Sớm muộn gì nàng cũng đụng phải một vật gì đó - cái nhà, đồng củi, kho lúa, giếng nước - và rồi nàng sẽ tìm ra đường. Nàng sẽ đi nhanh hơn nếu đứng dậy được và bước đi. Nàng cũng sẽ cảm thấy bớt ngốc nghếch. Song nàng lại sợ bị vấp té lần nữa, và lần này thì sẽ trặc chân hoặc còn bị nặng hơn. Thế là nàng chẳng dám hành động gì cho đến khi có ai đó phát hiện ra nàng. Dù việc phải làm còn đó, tốt nhất đành là ngồi yên trên mặt đất, bất lực và chịu trận.

Có một bức tường chỗ nào chăng? Phải có một bức tường đâu đây

chứ? Thôi mà? Nàng có cảm giác đã trườn đi được nửa đoạn đường đến Jonesboro. Nàng cảm thấy một luồng gió hốt hoảng lướt nhẹ qua người nàng. Nếu như bóng tối lại không tan biến đi! Nếu như nàng lại cứ phải bỏ người đi mãi mà không đụng đến được cái gì?

Ngừng lại! Nàng ra lệnh cho mình, ngừng lại ngay.

Giọng nàng tắc nghẽn.

Nàng khó nhọc ngồi lại và cố thở chậm chậm để cho tâm trí nàng kiểm soát lại trái tim hoảng loạn của mình. Nàng tự nhủ, mi là Scarlett O Hara. Mi ở Tara và mi biết rõ từng centimét ở chốn này hơn cả bàn tay của mi. Thế mà mi lại không nhìn xa được một sải chân trước mặt mi sao? Vậy là thế nào? Mi đã từng biết rõ chung quanh, vậy thì mi phải tìm ra nó cho bằng được. Và mi phải đứng thẳng người lên mà đi tìm chứ không phải là cứ bò lết bốn vó như đứa trẻ hoặc như con chó vậy. Nàng ngược cầm lên và vươn đôi vai mảnh mai.

Lạy Chúa, chưa có ai nhìn thấy nàng trườn sấp đi trong bụi bậm vì quá sợ hãi đến không dám đứng lên. Chưa bao giờ trong cuộc đời mình, nàng để bị thất bại trước đoàn quân già nua của Sherman cũng như bọn Carpetbaggers(1) chết tiệt từ miền Bắc xuống.

Không ai cũng như không có gì thắng được nàng nếu như nàng không chấp nhận - và đến thế thì đó là phận số của nàng. Chẳng có lý gì mà mình lại sợ đêm tối như một con hèn nhát, một con bé mít ướt đến thế!

Mình có cảm tưởng là đã phó mặc cho việc đời quật ngã mình đến đâu thì đến, nàng nghĩ thầm, chán ghét. Con giận làm người nóng lên. Sẽ không thể để điều ấy xảy ra bao giờ nữa, cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào. Một khi người ta đã rơi xuống tận đáy thì chỉ còn một con đường là leo trở lên. Ta đã tàn phá cuộc đời ta, nhưng ta có thể dọn dẹp các đổ vỡ. Ta sẽ không tự buông thả mình nữa.

Đưa cái sô ra phía trước mặt, Scarlett tiến bước chắc chắn. Gần như ngay lập tức cái sô bằng kim loại đụng phải một vật gì đó.

Nàng cười phá lên khi ngửi thấy mùi nhựa nồng của gỗ thông vừa mới chặt. Nàng đứng ngay kế bên đồng củi, và thùng than cũng ở ngay cạnh đó.

Nàng ở đúng ngay nơi nàng muốn đến.

Cánh cửa lò sưởi bằng gang đóng sầm lại trên những ngọn lửa mới và Mama động đậy trên giường. Scarlett chạy vội lại để kéo tấm chăn lên. Căn phòng lạnh lẽo.

Mama, qua cơn đau, nhìn Scarlett.

- Nhìn mặt cô kia, nó dơ lắm, cả tay nữa, bà la rầy giọng yếu ớt.

- Con biết, con sẽ đi rửa ngay đây, Mama yên tâm.

Nàng sợ bà lại dặt dây đến những chuyện đau đau.

- Con yêu vú, Mama ơi, Scarlett vừa nói vừa đặt một cái hôn lên trán bà.

- Cô không cần phải nói với vú điều vú đã biết, Mama nói, lúc bà sắp chìm vào giấc ngủ để chạy trốn cơn đau.

- Cần chứ, Scarlett cất cao giọng mặc dù nàng biết Mama không thể nghe nàng nói nữa. Có bao nhiêu điều cần phải nói, vú ơi! Con đã không nói được với Mélanie, con chỉ nói được với Rhett song quá muộn. Con đã không kịp hiểu ra rằng con đã yêu những người ấy, cả với vú nữa. Có điều với vú, con sẽ không lập lại điều ngu xuẩn con đã mắc phải với họ.

Scarlett nhìn khuôn mặt hốc hác của người vú già đang hấp hối.

- Con yêu vú, Mama ạ, nàng thì thảo. Điều gì rồi sẽ xảy đến với con khi con không còn vú để vú yêu con?

Chú thích:

(1) Carpet baggers là biệt danh hàm ý khinh bỉ của người dân miền Nam gán cho bọn người thủ đoạn, cơ hội thường từ miền Bắc xuống và lập nghiệp ở miền Nam sau cuộc nội chiến.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 2

Prissy ló đầu vào phòng bệnh qua khuôn cửa hé mở.

- Thừa cô Scarlett, chú Will bảo tôi đến trông chừng Mama để cô còn ăn sáng. Bà Delilah cũng bảo cô làm như vậy là cô sẽ chết mất thôi. Bà ấy đã dọn sẵn cho cô một khoanh dăm bông ngon lành chan nước sốt ăn với bắp ninh.

- Vậy chứ, món cháo thịt bò của Mama đâu? - Scarlett vội hỏi. Delilah cũng biết là phải đem cháo nóng đến ngay khi Mama thức giấc.

- Em có đem theo ngay đây mà, - Prissy vừa nói vừa dùng vai đẩy cánh cửa để không đánh rơi khay thức ăn trước mặt - Nhưng Mama còn ngủ, cô có muốn đánh thức Mama dậy để ăn cháo không?

- Đậy lại và đặt cạnh lò sưởi. Chốc nữa trở lại, tôi sẽ cho vú ăn sau. Scarlett đói cồn cào. Mùi cháo nóng bốc khói thơm lừng làm cái dạ dày trống rỗng của nàng thất lại.

Nàng sang nhà bếp nhanh nhẹn rửa mặt và hai tay.

Váy của nàng đang bẩn, nhưng còn nhiều việc phải làm.

Một lúc nữa, dùng điểm tâm xong, nàng hãy thay.

Will đứng dậy chào khi Scarlett bước vào phòng ăn.

Có cả một trang trại để khai thác, người ta không thể để phí thời gian, nhất là lại có được một ngày nắng ấm mà mặt trời sớm mai vàng rực đã báo trước như hôm nay.

- Chú Will, cháu có thể giúp được gì không? - Wade hỏi, giọng đầy tin tưởng.

Cậu đứng bật dậy, suýt nữa làm ngã cả ghế. Nhưng vừa thấy mẹ, lập tức về kích động biến mất ngay trên khuôn mặt cậu bé. Cậu phải ngồi yên tại bàn và giữ vẻ thật lễ độ, nếu không bà sẽ phật lòng. Cậu nhẹ nhàng đi vòng qua bàn ăn và kéo ghế ngồi cho mẹ.

- Cháu thật là lễ phép, Wade ạ? - Suellen ỏn ẻn - Chào Scarlett, chị

có hãnh diện về chàng trai lịch thiệp của mình không.

Scarlett dừng dừng nhìn Suellen rồi lại nhìn Wade.

- Lạy Chúa! Nó chỉ là một đứa bé con. Sao Suellen lại tỏ ra ngọt xớt đến thế. Cứ nghe qua thì tưởng chừng Wade là một bạn nhảy đang được tán tỉnh vậy. Đúng là một cậu bé đẹp trai thật, Scarlett chợt nhận ra điều ấy với sự sửng sốt. To lớn so với tuổi, cứ tưởng chừng như mười ba tuổi mà thật ra chưa tới mười hai. Song hẳn Suellen sẽ thấy điều đó bớt thú vị hơn nhiều nếu như cô cứ phải liên tục mua sắm quần áo cho kịp với đà lớn như thổi của cậu.

- Lạy Chúa! Mình biết làm gì đây? Thường vẫn là Rhett lo toan mọi chuyện. Còn mình chẳng hề quan tâm xem con trai mặc cái gì và mua ở đâu. Tay áo của nó đã cộc quá cổ tay rồi, phải mua cho nó cái lớn hơn thôi và phải mua ngay, vì ngày tựu trường không còn bao lâu nữa... Nếu như chưa khai giảng. Quả tình mình cũng chẳng biết hôm nay là ngày mấy.

Scarlett nặng nề gieo mình xuống chiếc ghế mà Wade vừa kéo ra. - Nàng hy vọng nó sẽ nói với nàng những gì nàng cần biết. Nhưng trước tiên, phải ăn cái đã. Mình chảy nước miếng quá chừng như là đang súc miệng, - Nàng tự nhủ.

- Cảm ơn, Wade Hampton, - Nàng nói mà đầu óc để đâu đâu Miếng dăm bông tuyệt diệu với một màu hồng tươi được viền khoanh một lớp mỡ nướng vừa tới. Nàng bỏ khăn ăn xuống đầu gối chẳng buồn mở ra, rồi cầm nĩa và lấy con dao.

- Mẹ ơi, - Wade e dè nói.

- Gì? - Scarlett lật đật với bộ đồ ăn.

- Con có thể ra đồng phụ giúp chú Will không, hả mẹ?

Scarlett thoải mái trả lời trong khi miệng còn ngậm đầy dăm bông:

- Ừ đi đi! Rồi nàng cắt thêm một miếng dăm bông nữa.

- Con cũng đi nữa, - Ella riu rít.

- Cả con nữa, - Cô bé Susie, con của Suellen phụ hoạ.

- Không ai mời các cô đâu. - Wade nói - Ra đồng là chuyện của đàn ông. Con gái thì ở nhà.

Susie bật khóc nức nở.

- Kia, chị lại bày chuyện rồi! - Suellen bảo Scarlett.

- Tôi ấy à? Xem có phải con gái tao làm ầm ĩ lên không.

Khi trở về Tara, Scarlett đã hứa với bản thân mình là sẽ tránh gây gổ với Suellen, nhưng người ta không dễ thay đổi những thói quen cũ của một đời người. Cả hai đã đánh nhau ngay từ khi còn trong nôi và cứ thế mãi cho đến nay.

Không, mình sẽ không để cho nó phá bữa buổi điếm tâm thú vị đầu tiên này của mình, kể từ lúc nào nhỉ - Scarlett tự nhủ. Và nàng chăm chú nhìn miếng bơ đang tan dần trên cái ụ xinh xinh màu trắng và lóng lánh của món bắp ninh đặt trên đĩa. Nàng cũng chẳng thèm ngước mắt lên khi Wade theo Will ra ngoài trong tiếng khóc thét của Ella và Susia.

- Im hết, cả hai đứa này, - Suellen ra lệnh.

Scarlett chan nước sốt lên bắp trộn, dồn một nhúm lên một miếng dăm bông rồi ghim cả thảy vào nữa.

- Chú Rhett thì chú sẽ cho phép con cùng đi ngay thôi, - Ella nức nở.

- Mình sẽ không nghe theo đâu, - Scarlett tự nhủ - Mình sẽ bịt tai lại để tận hưởng buổi điếm tâm này - Nàng đưa miếng dăm bông có bắp trộn vào nước sốt vào miệng.

- Mẹ ơi, mẹ ơi, chừng nào thì chú Rhett về Tara?

Giọng Ella lạnh lạnh đến nỗi Scarlett không thể không nghe cho dù nàng không muốn và miếng dăm bông ngon lành trong miệng nàng bỗng trở nên vô vị như mặt cưa. Mình sẽ nói gì? Mình sẽ trả lời Ella sao đây? "Không bao giờ ư, đó có phải là câu trả lời đúng không? Nàng không thể và cũng không muốn tin như thế. Nàng bực tức nhìn khuôn mặt đỏ tía của con gái.

Ella đã phá hỏng mọi chuyện. Nó chẳng để cho mình được yên, ít ra là trong lúc điếm tâm sao?

Ella có mái tóc xoắn tít từng lọn như Frank Kennedy, cha nó vậy. Những lọn tóc tua tủa quanh khuôn mặt sưng húp đầm nước mắt giống như những sợi dây thép rỉ sét và rối tung.

Prissy đã hoài công khi cố tết những lọn tóc ấy cho dù có thấm bao là nước để chúng nằm ngay ngắn lại. Thân hình của Ella cũng giống như sợi dây thép, mảnh khảnh và xương xẩu, nó lớn hơn gần bảy tuổi so với Susie sáu tuổi rưỡi nhưng Susie lại cao hơn nó nửa cái đầu và mạnh hơn nhiều để có thể dễ dàng ăn hiếp Ella.

Chẳng có gì ngạc nhiên khi Ella mong Rhett trở về, Scarlett ngẫm nghĩ. Anh ấy rất yêu nó, còn mình thì lại không. Nó làm mình khó chịu cũng như Frank vậy và mặc dầu mình đã hết sức cố gắng mà sao mình vẫn không yêu được nó.

- Chờn nào chú Rhett đến, hả mẹ? - Ella lại hỏi.

Scarlett đẩy ghế và đứng dậy.

- Đó là chuyện người lớn - Nàng nói. - Mẹ trở vào với Mama đây.

Nàng không thể chịu đựng nổi nếu nghĩ đến Rhett vào lúc này.

Nàng sẽ nghĩ đến chàng khi lòng nàng không rối tung lên như bây giờ. Điều quan trọng - quan trọng hơn cả - là giúp Mama ăn hết cháo.

- Một tí xíu nữa, một muỗng nữa thôi, Mama yêu quý. Nào ăn đi, cho con vui.

- Mệt quá, - Bà thều thào.

- Con biết, - Scarlett nói - Con biết mà. Thôi Mama ngủ đi, con sẽ không quấy rầy Mama nữa đâu.

Nàng nhìn tô cháo gần như còn nguyên vẹn. Mama mỗi ngày một ăn ít đi.

- Bà Ellen... - Giọng Mama yếu ớt, vâng, con đây Mama, - Scarlett đáp.

Điều đó luôn làm nàng đau đớn, bởi Mama không còn nhận ra nàng và vẫn nghĩ rằng bàn tay đang chăm sóc cho bà với biết bao triu mến là của Ellen.

- Mình không nên bực mình vì chuyện này, - Scarlett tự nhủ - Chính mẹ mình luôn chăm sóc cho những người bệnh, chứ nào phải mình đâu. Mẹ rất tốt với mọi người, đó là một bậc nữ thánh, một người phụ nữ tuyệt vời. Mình phải cảm thấy sung sướng mới đúng nếu ai cũng coi mình được như bà. Mình cho là mình sẽ sa vào địa ngục nếu mình ghen tị vì Mama yêu mẹ hơn yêu mình... Trừ phi là mình chẳng còn tin gì vào địa ngục...lẫn thiên đàng.

- Bà Ellen.

- Tôi đây mà, Mama.

Đôi mắt già nua, rất già nua của bà hé mở.

- Cô không phải là bà Ellen?

- Con là Scarlett, Mama ạ. Scarlett của Mama đây.
- Nào Scarlett... vú muốn gặp ông Rhett... Có vài chuyện cần nói với ông...

Scarlett cắn chặt đôi môi đến rướm máu.

- Con cũng muốn gặp anh ấy lắm, - Nàng thầm rên rỉ, - Con cũng muốn gặp anh ấy biết bao! Nhưng anh ấy đã bỏ đi rồi, Mama ạ.
Con không thể làm vừa lòng Mama được.

Nàng nhìn Mama đang chìm trong giấc ngủ gần như hôn mê và trước tình cảnh ấy, nàng cảm nhận một tình cảm biết ơn mãnh liệt. May là Mama dường như không đau khổ. Còn chính trái tim của nàng, nó lại đang nhói đau như bị nhiều nhát dao đâm. Nàng cần Rhett biết bao? Nhất là giờ đây Mama đang mỗi lúc một lịm nhanh vào cõi chết. Ước gì anh có mặt ở đây, cùng với mình chia xẻ nỗi đau này cùng với mình nhỉ? Vì Rhett cũng yêu Mama và Mama yêu anh ấy. Có lần anh nói với mình rằng chưa bao giờ anh lại cố hết sức để làm đẹp lòng một ai và chưa hề có ý kiến của ai được anh coi trọng như Mama. Hẳn trái tim anh ấy sẽ tan nát khi được tin vú đã qua đời mà anh chưa có được một lời từ biệt như anh vẫn hằng mong muốn...

Scarlett ngẩng đầu, đôi mắt mở to.Ồ đúng rồi! Nàng đàn độn làm sao. Nàng thầm biết ơn người đàn bà già nua, khô đét, nhỏ bé, nhẹ tênh đang nằm dưới tấm chăn cũ nát.

- Ôi Mama, Mama yêu dấu, cảm ơn vú, nàng thầm thì qua hơi thở.
Con về đây với vú là để tìm sự giúp đỡ của vú: con biết là nhờ Mama mọi chuyện rồi lại sẽ tốt đẹp Mama đã cứu vớt con cũng như bao lần trước.

Nàng gặp Will đang cạo chải cho chú ngựa trong chuồng.

- Ồ được gặp chú thật may, Will ạ, Scarlett nói, đôi mắt xanh long lanh và đôi má hồng tự nhiên khác hẳn những ngày nàng trang điểm. Tôi có thể lấy xe ngựa được chứ? Tôi cần phải đến Jonesboro. À, mà chú có việc gì định đến đấy không? Nàng hỏi và hồi hộp chờ.

Will bình thản nhìn nàng. Anh hiểu rõ Scarlett hơn là nàng tưởng.

- Chị có cần tôi giúp việc gì đó không?... Cả việc tôi sẽ đi Jonesboro.

- Ô, Will, chú tốt bụng quá. Tôi vẫn muốn ở bên cạnh Mama, song, nhất thiết phải báo cho Rhett biết tình trạng sức khỏe của vú. Vú mong gặp anh ấy và anh ấy lúc nào cũng luôn yêu mến vú. Anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho mình đã bỏ mặc vú, nàg vừa nói vừa vò vò cái bờm ngựa. Anh ấy đang ở Charlesston vì bận chuyện gia đình. Mẹ anh ấy không hề dám hó hé nếu không có ý kiến của anh ấy đấy!

Scarlett ngược mắt lên. Trước vẻ mặt thản nhiên của Will nàg quay nhìn sang nơi khác, tay mân mê cái bờm ngựa với sự chăm chú như thể đó là việc sống còn với nàg.

Vậy nếu chú có thể đánh điện cho anh ấy thì tôi sẽ đưa chú địa chỉ... Nhưng tất hơn là chú nên ký tên chú.

Rhett biết là tôi rất yêu mến Mama. Anh ấy có thể tưởng rằng tôi làm ầm lên chuyện bệnh tình nguy ngập của bà. Anh ấy nghĩ rằng cái đầu của tôi không to hơn đầu con chuồn chuồn là bao? Nàg nói thêm và cười to rồi ngẩng đầu lên.

Will biết rõ đó là lời nói dối quá đáng.

- Tôi nghĩ là chị nói đúng, anh dịu dàng nói. Rhett cản trở về ngay khi có thể. Tôi đi ngựa đến đó ngay, như thể nhanh hơn là đánh xe.

- Cảm ơn chú, Scarlett vừa nói vừa duỗi thẳng tay ra.

- Tôi có địa chỉ trong túi đây.

- Tôi sẽ về ngay, kịp giờ cơm.

Will tra yên ngựa, Scarlett giúp anh siết chặt dây.

Nàg cảm thấy tràn trề sinh lực. Nàg tin chắc là Rhett sẽ đến. Nếu anh rời Charleston ngay khi nhận được điện tín, thì anh sẽ về đến Tara trong vòng hai ngày tới.

Nhưng hai ngày sau đó vẫn chưa thấy Rhett đến. Ba, bốn, rồi năm ngày. Scarlett không còn dỏng tai nghe tiếng bánh xe hay tiếng vó ngựa trên đường. Nàg đã quá mệt mỏi vì lúc nào cũng phải dỏng tai. Giờ đây, một âm thanh khác đang thu hút mọi chú ý của nàg: Mama đang cố sức thở, tiếng khò khè nghe đến rợn người. Đường như cái cơ thể gầy guộc kia không còn đủ sức để đưa khí vào buồng phổi và thải khí ra được nữa.

Song bà vẫn thở, hết hơi này đến hơi khác, và mỗi lần như thế,

những sợi gân trên cái cổ nhăn nheo của bà lại căng lên run rẩy. Suellen đến trông chừng bà cùng với Scarlett.

- Đây cũng là Mama của em, Scarlett ạ.

Trong nỗi lo chung chăm sóc cho người phụ nữ da đen già lão này, hai chị em như quên đi thói ganh tị và tính hung hăng đã phân rẽ họ từ lâu nay. Cả hai cùng đem toàn bộ gối dựa trong nhà xuống để lót cho bà ngồi dậy và để nước sôi thường xuyên trong lò sưởi. Họ bôi mỡ lên đôi môi nứt nẻ của bà, đút từng thìa nước cho bà.

Song chẳng giúp gì được cho bà trong cơn đau. Bà nhìn họ một cách tội nghiệp.

- Đừng mệt sức quá vậy. Bà hỗn hên. Chẳng ích gì đâu

Scarlett đặt một ngón tay lên môi Mama.

- Suyt, nàng năn nỉ, xin vớ đừng nói. Hãy cố giữ sức.

Tại sao, Ô tại sao, nàng phẫn nộ. Lạy Chúa, tại sao Người không để cho bà được chết một cách êm ái, khi bà đã quay về với quá khứ? Tại sao Người lại phải đánh thức bà dậy và để bà phải chịu đau đớn đến thế này? Cả một cuộc đời nhân đức, chỉ luôn chăm sóc cho mọi người, chẳng bao giờ nghĩ đến mình. Bà xứng đáng để được đối xử tốt hơn thế này nhiều. Chừng nào tôi còn sống, tôi sẽ không bao giờ nghiêng mình hơn nữa trước Người.

Thế nhưng nàng vẫn đọc to cho Mama nghe cuốn Kinh Thánh cũ kỹ đặt trên bàn ngủ. Nàng đọc các bài Thánh vịnh và giọng của nàng không để lộ vẻ đau đớn, cả sự phẫn nộ nghịch đạo của trái tim nàng. Mỗi khi đêm xuống, Suellen đến thắp đèn và thay cho Scarlett, rồi đọc, rồi lật những trang giấy mỏng, rồi lại đọc. Đến lượt Scarlett. Và lại đến phiên Suellen, mãi cho đến khi Will đưa Suellen đi nghỉ đôi chút.

- Chị cũng nên đi nghỉ một chút Scarlett, ạ, - Anh nói, - Tôi sẽ ở lại với Mama cho. Tôi đọc không giỏi, nhưng tôi thuộc lòng nhiều đoạn dài trong Kinh Thánh.

- Vậy chú hãy đọc đi. Nhưng tôi thì không thể rời Mama được. Tôi không thể bỏ Mama được.

Nàng ngồi bệt xuống đất và tựa cái đầu mệt lả vào tường, lắng nghe tiếng khua vọng rợn người của cái chết dần đến.

Khi những tia nắng đầu tiên chiếu qua cửa sổ, tiếng khua động đột

nhiên thay đổi: hơi thở trở nên dồn dập qua từng cơn và những đợt yên lặng giữa hai cơn khò khè kéo dài thêm ra. Scarlett gượng dậy, Will đứng thẳng lên.

- Tôi đi tìm Suellen, anh nói.

Scarlett lại gần giường thế cho anh.

- Mama có muốn con nắm tay Mama không? Để con nắm tay Mama nhé.

- Một quá... Mama thều thào, vàng trán nhăn lại vì gắng sức.

- Con biết mà, con biết mà. Đừng cố nói chuyện làm gì kéo mệt.

- Tôi muốn... chờ... Ông Rhett.

Scarlett nuốt nước bọt một cách khó nhọc. Lúc này là không nên khóc.

- Đừng níu kéo vô ích, Mama ạ. Vú cứ yên nghỉ đi.

Anh ấy không thể đến được, nàng nói.

Cùng lúc đó có tiếng bước chân hấp tấp băng qua nhà bếp. Suellen đến và cả Will. Tất cả chúng con sẽ ở bên Mama yêu quý. Tất cả chúng con đều yêu quý Mama.

Một bóng người trườn lên giường và Mama mỉm cười.

- Chính tôi đã được Mama gọi đến đây, Rhett nói với Scarlett trong khi nàng ngược đôi mắt ngờ vực nhìn anh. Xin tránh ra, để tôi lại gần Mama.

Scarlett đứng dậy, nàng cảm thấy chàng đứng sát bên nàng, cao lớn, mạnh khỏe, cường tráng, và hai đầu gối nàng mềm nhũn.

Rhett đẩy nàng xích ra và quỳ xuống cạnh Mama.

Chàng đã trở lại. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi, Scarlett quỳ bên cạnh chàng, vai chạm vào cánh tay chàng và nàng cảm thấy sung sướng cho dầu trái tim nàng tan nát. Anh ấy đã trở lại. Rhett đang ở đây. Mình đúng là đại đột mới thất vọng dường ấy.

- Tôi muốn anh làm giúp tôi một việc, Mama nói.

Giọng bà mạnh hẳn lên dường như bà đã dành hết sức lực của mình cho giây phút này. Hơi thở của bà phều phào và dồn dập, gần như hỗn hển.

- Tất cả những gì Mama muốn. Rhett nói. Con sẽ làm tất cả những gì Mama muốn.

- Hãy chôn tôi cùng bộ váy đỏ xinh xinh mà anh đã tặng tôi. Nào

hãy hứa đi! Tôi biết là Lutie thêm nó lắm.

Rhett bật cười. Scarlett thấy khó chịu: làm gì mà cười bên giường người hấp hối! Rồi nàng thấy Mama cũng cười, không ra tiếng.

Rhett đặt tay lên tim mình.

- Con thề với Mama là Lutie cũng không thể chạm mắt đến nó được đâu, Mama ạ. Con tin chắc là cái váy ấy sẽ lên thiên đàng cùng với Mama.

Mama đưa tay về phía anh để anh áp tai vào môi bà.

- Anh phải chăm sóc Scarlett, bà nói. Cô ấy cần có người chăm sóc mà tôi thì không còn làm được nữa.

Scarlett nín thở.

- Vâng. Mama, Rhett nói.

- Anh thề đi, bà nói bằng giọng yếu ớt nhưng quả quyết.

- Con xin thề, Rhett nói.

Mama thở phào.

- Ôi, Mama yêu quý, Scarlett kêu lên nức nở, cảm ơn Mama...

Bà không còn nghe cô được nữa đâu ạ, bà đã đi rồi.

Bàn tay to lớn của Rhett nhẹ nhàng đưa gần mặt Mama và vuốt mắt cho bà.

- Cả một thế giới đã ra đi, cả một thời đã chấm dứt, chàng nói thật khẽ. Nguyên xin cho bà được yên nghỉ bình an muôn đời.

- Amen, Will đáp từ phía cánh cửa.

Rhett đứng dậy và quay lại.

- Xin chào, Will và Suellen.

- Những ý nghĩ cuối cùng của Mama vẫn là dành cho chị, Scarlett ạ, - Suellen than thở. - Chị vẫn luôn được vút vút ưu ái.

Rồi Suellen oà khóc. Will ôm nàng, vỗ nhẹ vào lưng và để nàng nức nở trên ngực mình.

Scarlett lao về phía Rhett và đưa tay ra định ôm lấy chàng.

- Em nhớ anh vô cùng, nàng nói.

Rhett nắm lấy cổ tay nàng và hạ hai tay xuống.

- Không, Scarlett ạ. Chẳng có gì thay đổi cả, chàng bình thản nói.

Scarlett không chịu nổi sự dè dặt như thế. Nàng kêu lên:

- Anh muốn nói gì?

Rhett cứng người lại.

- Đừng bắt anh phải lặp lại điều đó, Scarlett ạ. Em biết rõ anh muốn nói gì mà.

- Em không biết. Em không tin anh. Anh không thể xa em được, anh thật không thể xa em được khi mà em yêu anh và rất cần đến anh. Ô, Rhett, đừng nhìn em như thế. Sao anh không ôm em vào lòng để an ủi em, anh đã hứa với Mama mà.

Rhett lắc đầu với một nụ cười thoáng qua trên môi.

- Em là một con bé con, Scarlett ạ. Em đã biết rõ anh suốt những năm tháng qua, vậy mà khi em muốn, em lại có thể quên hết tất cả những gì em đã biết. Ban nãy là một lời nói dối. Anh đã nói dối để những giây phút cuối cùng của người phụ nữ già yêu quý này được hạnh phúc. Em nhớ lại cho kỹ đi, con mèo bé nhỏ của anh, anh chỉ là một gã súc sinh chó không phải là một chàng quân tử.

Chàng tiến về cánh cửa.

- Đừng bỏ đi Rhett, em van anh, Scarlett thảm thì trong tiếng nấc.

Nàng vội đưa hai bàn tay bịt miệng mình để đừng nói tiếp nữa.

Nàng sẽ tự khinh mình nếu như nàng vẫn tiếp tục van xin chàng.

Không chịu nổi cảnh chàng bỏ đi, nàng quay đầu lại và đọc thấy vẻ đắc thắng trong đôi mắt của Suellen và sự thương hại trong đôi mắt Will.

Anh ấy sẽ trở lại, nàng nói, đầu ngẩng cao. Anh ấy vẫn luôn trở lại. Nếu như mình lặp đi lặp lại nhiều lần như thế, nàng ngẫm nghĩ, thì mình có lẽ sẽ tin là sự thật mất. Có thể đó sẽ là sự thật.

Anh ấy luôn như thế, nàng nói rồi hít vào thật mạnh. Cái váy của Mama ở đâu? Suellen? Tôi coi trọng việc liệm cho vú cái váy ấy, tôi sẽ trông nom kỹ.

Scarlett vẫn còn tự chủ được cho đến khi người ta gọi rửa xong thì hài và mặc quần áo cho Mama. Nhưng khi công việc kinh khủng này đã xong và Will mang áo quan tới, nàng bắt đầu run rẩy lảng lạng, nàng vùng bỏ chạy.

Nàng rót một ly rượu Whisky để ở phòng khách và uống ực ba hớp hết sạch. Hơi nóng tràn ngập cơ thể đang rã rời và nàng hết run rẩy.

Mình cần khí trời, nàng tự nhủ. Mình cần ra khỏi nhà này, lánh xa tất cả bọn họ. Nàng nghe tiếng thét khiếp đảm của bọn trẻ đứng

nhìn người ta đặt thi hài vào áo quan trong nhà bếp và nỏ da gà. Nàng vén váy lên và cắm đầu chạy.

Bên ngoài, không khí ban mai mát rượi và trong lành. Scarlett hít thật sâu, tận hưởng cái tươi mát đầu ngày ấy. Một cơn gió thoảng nâng mái tóc đầm mồ hôi đang bệt vào cổ nàng. Lần cuối cùng nàng chải tóc một trăm lần là vào lúc nào nhỉ? Nàng không nhớ ra nữa, Mama sẽ giận đấy. Ô! Nàng ấn nắm tay phải vào miệng, cắn chặt các khớp tay dừng để nỗi đau bật ra, rồi nàng vội vàng chạy vào khu rừng uốn quanh dòng sông, vừa chạy vừa vấp ngã trên đám cỏ dài xuống tận chân đồi.

Những cội thông già toả ra một hương vị dịu dàng và thâm trầm, che mát cả một thảm lá thông đầy đà ngả màu, chồng chất từ bao trăm năm qua. Dưới bóng thông khuất hẳn ngôi nhà, Scarlett một mình cô độc. Nàng nặng nề buông mình xuống nền đất mềm mại rồi tựa lưng vào một góc thông. Nàng cần phải suy nghĩ để tìm cách kéo ngay cuộc đời ra khỏi những đở vỡ. Nàng không tin chuyện đời có thể khác được.

Nhưng nàng không thể bắt tâm trí không lan man hết chuyện này sang chuyện khác. Mọi chuyện như rối tung trong đầu và nàng cảm thấy rã rời.

Nàng đã một lần rã rời hơn thế nữa. Khi phải từ Atlanta trở về Tara lúc mà quân Bắc đã tràn ngập, nàng vẫn không để cho sự mệt mỏi cản trở nàng. Khi phải lùng sục khắp vùng quê để tìm thực phẩm lúc mà đôi chân, đôi tay trĩu nặng, vậy mà nàng có từ chối đâu.

Phải nhặt hái bông vai đến bật máu cả hai bàn tay, phải kéo cày như con lừa, phải gắng sức tiếp tục tiến bước bất chấp tất cả, nàng chẳng bao giờ chịu khuất phục trước sự mệt mỏi cả. Giờ cũng phải thế. Nàng không muốn bị khuất phục. Sự khuất phục xa lạ với bản tính của nàng.

Nàng nhìn thẳng về phía trước, mặt đối mặt với mọi bất hạnh. Từ cái chết của Mélanie... cái chết của Mama, Rhett bỏ rơi nàng, đoạn tuyệt với cuộc hôn nhân giữa hai người.

Điều tệ hại nhất là Rhett đã bỏ đi. Đây mới chính là việc nàng phải đương đầu. Nàng nghe rõ giọng chàng nói: "Chẳng có gì thay đổi cả".

Điều không thể là sự thật ấy... Lại là sự thật!

Nàng cần phải tìm cách để kéo chàng về lại với nàng.

Nàng đã chiếm đoạt được tất cả những gã đàn ông mà nàng muốn, và Rhett cũng là một gã đàn ông như bao kẻ khác chứ? Nhưng không, anh không phải là một gã đàn ông giống như bao kẻ khác, và chính vì thế mà nàng lại muốn có anh. Nàng rùng mình, đột nhiên hoảng sợ. Nếu như lần này nàng không thắng nổi thì sao? Nàng vẫn luôn thắng cuộc, bằng cách này hay cách khác Nàng luôn đạt được điều mình muốn, dù với bất cứ giá nào. Cho đến bây giờ?

Trên đầu nàng, con chim giẻ xanh kêu lên một tiếng khàn khàn.

Scarlett ngược mắt lên và lại nghe một tiếng kêu chiêm chọc nữa.

- Hãy để cho ta yên, nàng cầu nhàu. Con chim bay vút lên như một cơn xoáy lốc, màu xanh sặc sỡ.

Nàng cần phải suy nghĩ, phải nhớ lại những gì Rhett đã nói với nàng. Không phải chỉ những gì chàng đã nói sáng nay (Ban sáng hay là đêm qua nhỉ? Mama mất lúc nào nhỉ? Nàng cũng không biết nữa?). Không, chàng đã nói gì tại nhà, vào đêm chàng rời Atlanta? Hôm ấy chàng đã nói huyền thuyên, đã giải bày đủ thứ chuyện.

Chàng thanh thản và điềm tĩnh đến khủng khiếp!

Vâng, thanh thản và điềm tĩnh như trước những con người mà ta không làm sao có thể nổi quạu lên với họ được.

Đầu óc nàng bám víu vào một câu nàng nghe không thật rõ nhưng câu ấy lại làm nàng quên hết mệt nhọc.

Nàng đã tìm được điều nàng đang cần. Đúng, đúng rồi, nàng đã nhớ ra. Rhett đề nghị với nàng việc ly dị. Rồi khi nàng phần nộ từ khước, chàng đã nói câu này.

Scarlett nhắm mắt lại, lắng nghe giọng Rhett vắng vắng trong đầu: "Anh sẽ trở lại với em thường xuyên hơn để khoá mồm cái lũ ác mồm độc miệng lại".

Nàng cười mỉm. Nàng chưa thắng được, nhưng nàng đã có một cơ may, đủ để nàng tiến tới. Nàng đứng lên, phúi lá thông trên váy trên tóc, lúc này nàng chắc trông như một cô gái rừng xanh.

Ở bên hồ, nơi rễ thông đâm ra giữ đất khỏi lở, sông Flint đang cuộn cuộn chảy một màu hoàng thổ và sánh bùn.

Scarlett ngắm nhìn dòng sông. Nàng ném một nắm lá thông trên mặt nước. Những chiếc lá xoay tròn cuốn phăng đi theo dòng chảy. Chúng đang tiến về phía trước, nàng thẳm thì. Cũng giống như mình đây. Đừng quay nhìn về phía sau nữa. Cái đã qua hãy để cho qua. Hãy tiến về phía trước.

Nàng nheo mắt, ngắm nhìn bầu trời rạng rỡ. Từng đám mây trắng loá đang trôi nhanh trên bầu trời lộng gió. Không khí sẽ mát lại thôi, nàng buột miệng nói. Tốt hơn cả mình nên mặc một cái gì cho ấm chiều nay lúc đưa tang.

Nàng quay mặt về phía nhà. Cánh đồi cỏ dườg như dốc đứng hơn trước. Mặc kệ. Nàng cản trở về nhà ngay để sửa soạn. Nàng cần phải thật tề chỉnh trước mặt Mama. Mama vẫn luôn la rầy nàng mỗi khi nàng ăn mặc xốc xếch.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 3

Scarlett bước đi chệnh choạng. Trong đời, nàng đã từng có một ngày chán chường như thế, nhưng nàng cũng không nhớ là vào lúc nào. Nàng đã quá mệt mỏi nên không sao nhớ lại được.

- Mình đã thật sự mệt mỏi vì tang lễ, vì cái chết, vì sự suy sụp của đời mình, như từng viên đá từng viên đá một rụng rơi, cho đến lúc mình hoàn toàn tro bụi.

Nghĩa trang của Tara không rộng lắm. Ngôi mộ của Mama có vẻ như lớn... lớn hơn nhiều so với mộ của Melly - Scarlett miên man trong dòng suy tưởng rời rạc - nhưng Mama đã gây tọng đi đến mức hầu như vú chẳng còn to lớn gì nữa. Vú không cần phải nằm trong một ngôi mộ lớn như thế.

Trời vẫn trong xanh, mặt trời vẫn đang chói chang, nhưng gió như cắt vào da thịt. Gió cuốn những chiếc lá úa vàng và buông nhẹ trên ngọn cỏ nghĩa trang.

Mùa thu đang tới, cũng có thể đã tới rồi, Scarlett thoáng nghĩ.

Trước kia, mình vẫn rất yêu mùa thu ở quê. Khi dong ngựa trong rừng, ta có cảm giác như mặt đất được lát vàng và không khí như ướp mùi rượu táo.

Đã quá lâu rồi nhỉ. Tara đã không còn những con ngựa chiến nữa kể từ khi cha chết.

Nàng đưa mắt nhìn những tấm bia mộ. Gerald O Hara sinh tại quận Meath ở Ireland. Ellen Robillard O Hara thì sinh tại Savannah, miền Géorgie. G  rald O Hara Jr - ba tấm bia nhỏ giống in hệt nhau - những đứa em mà nàng chưa hề biết mặt.

Ít ra thì Mama cũng đã được chôn cất ở đây, cạnh "Phu nhân Ellen", người thân thương nhất của vú, chứ không phải trong nghĩa trang của nô lệ. Suellen đã gào thét lên, nhưng mình đã kiềm được khi nhìn nét mặt Will. Đứng chôn chân một chỗ, chú ấy như hoàn toàn bất động. Đáng tiếc là chú đã kiên quyết từ trước khi mình gọi

ý gửi một ít tiền. Ngôi nhà đang trong tình trạng thảm hại quá. Cái nghĩa trang này cũng vậy; cỏ dại mọc loang khắp nơi trông thật thô lương. Đến lễ tang cũng bị thảm nốt.

Mama chắc không thích như thế. Lão mục sư da đen vẫn mãi làm nhảm và mình dám chắc là lão ta cũng chẳng hề biết bà là ai.

Mama vẫn coi khinh loại người này. Bà là tín đồ Thiên chúa giáo, cả gia đình Robillard, trừ ông ngoại, nhưng chẳng ai thêm hỏi ý kiến ông như lời Mama đã kể. Lễ ra chúng ta phải mời một vị linh mục, nhưng ở tận Atlanta mới có và như vậy sẽ phải mất nhiều ngày trời... Tội nghiệp Mama thân yêu! Tội nghiệp cả mẹ nữa! Mẹ đã chết và người ta đem chôn mà không có lấy một vị linh mục đưa tiễn... Cũng giống như cha. Nhưng đối với ông, điều này có lẽ chẳng có nghĩa lý gì Tối nào ông chẳng ngủ thiếp đi trong khi mẹ điều khiển cả nhà cầu nguyện?

Scarlett đưa mắt nhìn cái nghĩa trang bỏ hoang rồi dừng lại ở mặt tiền thảm hại của ngôi nhà. Mình rất mừng là mẹ đã không còn ở đây để chứng kiến những cảnh này, nàng bất chợt nói với mình với sự phẫn nộ ghê gớm mà nỗi đau vừa khơi bùng dậy. Điều ấy sẽ làm cho trái tim mẹ vỡ tan. Trong khoảnh khắc, nàng như mừng rỡ ra dáng người cao lớn, duyên dáng của mẹ đến mức nàng như trông thấy Ellen O Hara đang đứng giữa đám người vây quanh ngôi mộ của Mama. Vẫn mái tóc chải mượt mà ấy, vẫn đôi tay trắng nuột luôn bận bịu với một công việc phụ nữ nào hoặc đeo găng mỗi khi đi làm việc từ thiện, vẫn giọng nói dịu dàng trong mọi trường hợp cho dù phải luôn bận rộn bởi bao công việc cần thiết để có được sự ngăn nắp tuyệt vời trong nếp sống ở Tara theo lệnh mẹ. Sao mà mẹ có thể đạt được điều ấy? Scarlett thầm tự hỏi - Sao mà mẹ lại có thể biến thế giới này trở nên tuyệt diệu đến thế khi mẹ sống? Thời ấy, tất cả chúng con đã hạnh phúc biết bao? Bất cứ chuyện gì xảy đến, mẹ đều luôn dàn xếp được.

Ôi, sao mình mong muốn mẹ còn ở đây đến thế! Mẹ sẽ ôm mình vào lòng và mọi ưu phiền của mình sẽ tan biến hết...

Không, không, mình không mượn mẹ có mặt ở đây?

Điều ấy sẽ làm mẹ đau buồn biết bao khi thấy Tara đã trở nên tồi tệ đến mức ấy, còn mình thì lại ra nông nổi này. Mình sẽ làm mẹ thất

vọng và mình sẽ không thể nào chịu đựng nổi điều đó...Mình có thể chịu đựng tất cả trừ điều đó. Mình không muốn nghĩ đến điều đó làm gì không được phép nghĩ đến điều đó. Mình phải nghĩ đến một chuyện nào khác. Mình tự hỏi liệu Delilah có đủ tỉnh táo để trừ liệu cái ăn cho mọi người sau buổi chôn cất không. Suellen thì chắc chắn không tính đến chuyện này. Ích kỷ như nó thì chẳng bao giờ nó chịu bỏ ra một xu cho một bữa lót lòng đâu, việc ấy cũng chẳng tốn kém lắm cho nó đâu: có đông người gì cho cam. Tuy vậy, lão mục sư da đen xem ra có thể ăn bằng hai mươi người khác đây. Nếu như lão ta cứ tiếp tục lải nhải về sự yên nghỉ trong lòng của Abraham và về cuộc vượt qua sông Jourdan, thì mình sẽ gào lên cho mà coi. Cả ba con da đen đói khát kia mà ông ta gọi là dàn hợp xướng lại là những kẻ duy nhất không tỏ ra khó xử bởi những bề nhạc rối loạn. Ôi mà dàn hợp xướng gì kia chứ? Trống con và đạo ca. Lẽ ra, Mama phải có được một nghi lễ trang trọng bằng tiếng La-tinh chứ không phải chỉ là những thứ như "leo lên các nấc thang của Jacob". Ôi! Thật là bất hạnh? Cũng may là ở đây hầu như không có ai ngoại trừ Suellen, Will, mình, lũ trẻ và bọn gia nhân. May là tất cả chúng ta đều thực sự yêu quý Mama và đều đau buồn khi bà ra đi. Bác Sam Lớn đỏ hoe đôi mắt vì khóc. Cả lão Pork tội nghiệp cũng đã khóc hết nước mắt. Mái tóc của lão như bạc trắng! Mình không bao giờ có thể nghĩ là lão già thế. Dilcey thì vẫn cứ trẻ hơn tuổi. Bà ấy hầu như không thay đổi gì từ khi đến sống ở Tara ...

Tâm trí mòn mỏi và bất ổn của Scarlett bỗng khựng lại: Nhưng Pork và Dilcey làm gì ở đây? Họ đã thôi làm việc ở Tara từ nhiều năm nay rồi mà. Kể từ khi lão Pork đã về làm bồi phòng cho Rhett và Mélanie đã thuê Dilcey, vợ của lão vào làm vú cho Beau. Thế sao họ lại có mặt ở Tara nhỉ? Họ không có cách gì để biết tin là Mama đã mất... trừ khi là Rhett đã báo cho họ.

Scarlett nhìn với qua vai lão. Rhett đã trở lại sao.

Không có một dấu hiệu nào. Việc tang lễ đã kết thúc. Cứ để cho Will và Suellen tự lo liệu với lão mục sư huyền thuyên ấy! Nàng tiến thẳng về phía Pork.

- Hôm nay, thật là một ngày đau buồn, thưa bà Scarlett. Pork nói,

đôi mắt đầm đìa nước mắt.

- Vâng. Già Pork ạ, đúng vậy.

Nàng hiểu không thể hỏi lão đột ngột nếu không nàng sẽ chẳng bao giờ biết được điều nàng muốn biết.

Scarlett chậm rãi trở về nhà bên cạnh lão gia nhân già da đen, tai lắng nghe những kỷ niệm của lão về "ông Gerald" và Mama ở Tara thời xa xưa. Nàng đã quên khuấy là lão Pork đã từng phục vụ cha nàng một thời gian dài đến thế. Lão đã đến Tara cùng với Gerald khi đồn điền chỉ còn là một ngôi nhà cũ kỹ bị thiêu rụi và những cánh đồng um tùm gai góc. Pork hẳn phải đến bảy mươi tuổi rồi! Từng chút một, nàng moi được ở lão những tin tức mà nàng muốn biết: Rhett đúng là đã trở lại Charleston.

Pork đã gói tất cả quần áo của chàng và mang đến trạm gửi cho anh. Đó là công việc cuối cùng của người bồi phòng mà lão đã làm cho Rhett, còn bây giờ lão đã nghỉ hưu với một lợi tức ban đầu khá khá để có thể tạo một ngôi nhà cho mình nơi nào tùy lão.

- Tôi cũng nuôi được cả gia đình. - Lão nói tiếp về đầy tự hào.

Dilcey không cần phải đi làm thuê nữa và Prissy cũng sẽ có của hồi môn cho ai cưới nó.

Prissy cũng chẳng xinh đẹp gì, thừa bà Scarlett, nó cũng đã sắp hai mươi lăm tuổi rồi còn gì. Song có chút tài sản, nó sẽ dễ kiếm một gã chồng hơn một cô ả xinh đẹp mà không có của cải gì.

Scarlett cứ mỉm cười mãi, nàng đồng tình với Pork, ngay cả khi lão nói: "Ông Rhett thực là một con người hào phóng". Nhưng, trong thâm tâm, nàng vô cùng bức tức. Sự rộng lượng của con người hào phóng tuyệt vời này đã khiến nàng không thể chịu nổi... Ai sẽ chăm sóc cho Wade và Ella nếu như Prissy ra đi!

Rồi còn làm sao đây để tìm được một bà vú tốt cho Beau? Nó vừa mất mẹ và cha của nó thì gần như quẫn trí lên vì đau khổ, thế mà giờ đây người duy nhất còn biết điều trong nhà lại cũng chuẩn bị ra đi. Scarlett những muốn buông trôi tất cả và bỏ đi, phải, chính nàng cũng muốn đi và bỏ lại tất cả sau lưng mình.

Lạy Đức Mẹ! Con đến Tara để an nghỉ, để sắp xếp lại cuộc đời mình... vậy mà những gì con gặp phải lại là bao chuyện rắc rối phải giải quyết. Con chẳng bao giờ có được chút bình yên sao?

Will bình tĩnh và cương quyết, đã buộc Scarlett phải nghỉ ngơi. Anh đưa nàng lên phòng ngủ và ra lệnh không ai được quấy rầy nàng. Nàng ngủ một mạch gần mười tám tiếng đồng hồ và khi thức dậy, nàng biết ngay mình phải bắt đầu từ việc gì.

Scarlett bước xuống nhà để dùng điểm tâm.

- Em mong chị đã ngủ ngon - Suellen nói bằng một giọng ngọt lịm nghe đến phát ngượng - Chị chắc phải mệt lắm sau những gì đã trải qua.

Mama đã qua đời. Cuộc hưu chiến đã bị phá vỡ.

Mất Scarlett rục lên đáng sợ. Nàng biết rằng Suellen đang nghĩ đến cảnh nhục nhã mà nó đã chứng kiến khi nàng van xin Rhett đừng bỏ rơi nàng. Song nàng đáp lại cũng bằng một giọng ngọt ngào không kém:

- Chị chỉ mới đặt đầu xuống gối một chút là đã ngủ mê mệt ngay, em ạ! Không khí đồng quê thật là dễ chịu và mát mẻ.

- Xấu bụng. Nàng nói cho riêng mình. Căn phòng mà nàng vẫn luôn coi là của mình đã bị Susie, con gái lớn của Suellen chiếm giữ. Và Scarlett cảm thấy mình như một kẻ xa lạ. Chắc là Suellen muốn thế, chẳng còn nghi ngờ gì. Nhưng điều đó không quan trọng. Nàng cần phải giữ vẻ ôn hoà với Suellen nếu như nàng muốn hoàn thành tốt các kế hoạch của mình. Nàng mỉm cười với em gái.

- Có gì mà chị cười thế, Scarlett? Mũi của em có dính nhọ chẳng? Giọng Suellen khiến nàng nghiêng chặt răng song Scarlett vẫn mỉm cười.

- Chị xin lỗi, Sue ạ. Chị vừa chợt nhớ đến giấc mơ ngốc nghếch của chị đêm hôm qua. Chị mơ thấy chúng ta lại trở thành những đứa bé xa xưa và Mama đã lấy một cành đào quất vào chân chị. Em còn nhớ Mama đánh đau thế nào không?

- Sao lại không? - Suellen cười đáp - Lutie cũng đã làm như thế với đám con gái, thế mà em cảm thấy như bà quất chính em, bởi chuyện xưa em nhớ như in mà.

- Chị ngạc nhiên là sau bấy nhiêu trận đòn, sao mình lại chưa có đến cả triệu vết sẹo - Scarlett vừa nói vừa dò xét khuôn mặt của cô

em. Ngày ấy chị là một cô bé quậy phá dữ. Chị tự hỏi không hiểu sao Carreen và em lại chịu đựng nỗi chị.

Nàng thông thả phết bơ lên một mẫu bánh nhỏ làm như thể nàng không còn sự bận tâm nào khác trên đời.

Suellen vẫn cảnh giác.

- Chị đúng là đã hại bọn em, Scarlett ạ. Em không hiểu chị đã luôn lách thế nào để bọn em luôn bị bắt quả tang đang phạm lỗi thay cho chị.

- Chị biết. Ngày ấy, chị thật dễ sợ. Ngay cả khi chúng ta đã lớn lên. Chị đã xỏ mũi cả hai em hết như những con lừa khi mà chúng ta phải đi hái bông sau khi bọn Yankee đến cướp sạch.

- Suýt nữa chị đã giết bọn em. Chúng em vừa mới khỏe dậy sau một cơn sốt thương hàn thập tử nhất sinh, thế mà chị đã lôi cổ bọn em ra khỏi giường và bắt đi làm việc ngay dưới trời nắng chang chang...

Suellen đã bốc lên và giọng nói của cô bộc lộ tất cả sự mãnh liệt của một phụ nữ đã giữ sâu trong lòng những oán trách chứa chất đã bao năm.

Scarlett gạt đầu khuyến khích cô em và luôn miệng thốt ra những tiếng rên rỉ đầy vẻ ăn năn. Sao mà Suellen ưa than thân trách phận thế nhỉ? Đó là chuyện như cơm bữa của nó mà. Đợi cho Suellen hầu như cạn hết lý lẽ, nàng mới cất tiếng:

- Chị thật xấu hổ, nhưng chị có thể làm gì để chuộc lại lỗi lầm của những năm tháng mà chị đã bỏ mặc em, em nghĩ xem Will có tỏ ra khắt khe quá khi cản không cho chị gửi tặng em ít tiền? Nói cho cùng, thì món tiền đó cũng là để giúp Tara, mà Tara thì cũng gần như là nhà chị cơ mà ...

- Em đã nói với anh ấy hàng trăm lần như vậy rồi, - Suellen nói.

- Mình không còn nghi ngờ gì điều đó nữa, - Scarlett trầm nghĩ, nàng cao giọng nói tiếp:

- Đàn ông họ bướng vô cùng. Ồ! Suellen, chị vừa nghĩ ra điều này. Em đồng ý nhé! Chị sẽ vui mừng biết bao nếu em đồng ý. Khi đó cả đến Will cũng chẳng thể cưỡng lại được nếu như chị để Elle và Wade ở đây và gửi tiền cho em nuôi chúng giùm chị được chứ?

Cuộc sống ở thành phố có hại cho thần kinh chúng lắm. Không khí

ở đồng quê sẽ tốt cho chúng biết bao?

- Em không hiểu, Scarlett ạ? Chúng em rồi sẽ cả đàn cả đống đũa bé ra đời - Giọng Suellen bộc lộ rõ sự ham muốn nhưng thận trọng kiềm lại.

- Chị hiểu - Scarlett gật đầu thông cảm. - Và lại Wade Hampton lại ăn như hổ đói. Song ở đây sẽ rất tốt cho các cô cậu thành thị đáng thương của chị. Chị nghĩ em sẽ phải tốn khoảng trăm đô-la mỗi tháng để cho chúng ăn mặc đấy.

Scarlett không tin Will có thể kiếm nổi một trăm đô la tiền mặt mỗi năm, cho dù anh có làm đủ mọi việc ở Tara này đi nữa. Nàng hài lòng nhận thấy Suellen ngồi im không nói năng gì. Nàng biết chắc cô em sẽ chỉ có thể mở mồm để chấp thuận. Sau bữa điểm tâm, mình sẽ ký cho nó một ngân phiếu, - Nàng tự nhủ.

- Chị chưa bao giờ được ăn những chiếc bánh ngon như thế này. - Scarlett tuyên bố - Chị ăn thêm nữa được không?

Sau một giấc ngủ dài hồi đêm, bữa ăn ngon miệng và dàn xếp cho các con xong, nàng cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Nàng biết đã đến lúc phải trở về Atlanta. Nàng còn phải lo cho Beau... và cả Ashley nữa. Nàng đã hứa với Mélanie như vậy. Nhưng nàng sẽ nghĩ đến chuyện ấy sau. Nàng đến Tara là để tìm sự bình an và yên tĩnh của đồng quê và nàng muốn được tận hưởng chúng trọn vẹn cho đến khi lên đường.

Suellen đã đi vào bếp. Có lẽ là lại để căn nhắc về điều gì đó.

Scarlett thăm nghĩa, dù sự khoan dung không muốn nàng phải nghĩ xấu về Suellen như thế.

Mà chẳng có gì quan trọng cả, miễn nàng có dịp ngồi lại một mình, thanh thản.

Ngôi nhà thật im ắng. Lũ trẻ có lẽ đã ăn sáng trong nhà bếp và chắc chắn là Will đã ra đồng từ lâu, anh vẫn thế lâu nay, kể từ khi anh ta đến Tara, có điều là giờ đây lại đã có Wade lẽo đẽo sau gót anh. Ở đây hẳn Wade sẽ vui hơn ở Atlanta nhiều, nhất là khi Rhett đã ra đi.

Ồ, mình không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa. Nếu không mình sẽ điên lên mất. Mình sẽ tận hưởng sự yên tĩnh và bình lặng, mình đến đây là vì thế mà.

Nàng rót thêm một tách cà-phê. Lúc này cà-phê đã hơi nguội nhưng nàng cũng chẳng màng chú ý. Một tia nắng mặt trời đi qua khung cửa sổ chiếu vào tấm bảng treo ở bức tường đối diện, phía trên chiếc tủ buýp -phê loang lổ. Will đã khéo léo sửa lại các đồ đạc mà bọn lính Yankee đã làm hỏng, nhưng anh ta cũng không tài gì xoá nổi những vết kiếm chém sâu hoắm, ngay cả vết lưỡi lê đâm vào bức chân dung của bà ngoại Robillard cũng vậy.

Tên lính đâm vào bức chân dung này có lẽ đã say khướt vì hắn đã đâm trật cái khóe miệng đang mỉm cười ngạo nghễ trên khuôn mặt với sống mũi thanh tú của bà ngoại cũng như bộ ngực căng tròn của bà trong chiếc áo cổ hở khoét sâu. Tên lính chỉ đâm trúng chiếc bông tai bên trái làm cho người phụ nữ cao sang này trông lại càng hấp dẫn hơn với độc chiếc bông tai còn lại. Bà ngoại nàng là người duy nhất trong hàng tổ tiên mà Scarlett thực sự chú ý đến, nhưng nàng đã vô cùng thất vọng vì không ai có thể kể lại cho nàng nhiều về bà.

Bà đã ba lần lấy chồng và đó là tất cả những gì mà Scarlett biết được qua lời mẹ nàng kể... mà không có một chi tiết nào hơn.

Mama lại luôn cắt ngang câu chuyện về thời xa xưa ấy ở Savannah ngay giữa lúc hấp dẫn nhất. Người ta đã từng đấu kiếm với nhau vì bà ngoại và cái một của thời bà lúc ấy thật quá thể, các phụ nữ trẻ thường thấm ướt chiếc váy mỏng bằng vải mousseline của mình để nó dán chặt vào đùi... thậm chí ở những chỗ khác nữa, cứ nhìn bức chân dung này thì lẽ ra mình phải xấu hổ với những suy nghĩ như vậy.

Scarlett tự nhủ, nhưng nàng vẫn ngoái đầu nhìn lại bức chân dung trước khi rời phòng ăn. Ta tự hỏi không biết bà ngoại là người như thế nào thật nhỉ.

Phòng khách cũng đầy những dấu vết của sự nghèo nàn cũng như những dấu vết sử dụng của gia đình. Scarlett khó lòng nhận ra chiếc tràng kỷ bọc nhung, nơi mà trước kia nàng vẫn đến ngồi một cách duyên dáng để lắng nghe lời tán tỉnh của những kẻ theo đuổi nàng. Mọi thứ đã bị xê dịch. Nàng phải thừa nhận rằng Suellen có quyền sắp xếp ngôi nhà theo như cô ấy thích, nhưng đầu sao điều đó cũng làm nàng chạnh lòng. Chôn này chẳng còn Tara nữa.

Thơ thần hết từ phòng này sang phòng khác, mỗi lúc nàng lại thêm buồn. Không một vật gì còn như xưa nữa. Mỗi lần trở về Tara là mỗi lần nàng lại thấy thêm một cái gì đó đổi thay, mọi thứ cứ một ngày thêm thảm hại.

Ôi! Sao Will lại ương bướng đến thế! Tất cả ghế ở đây đều cần được bọc lại, còn các tấm rèm thì như một mớ giẻ rách và sân nhà thì đã tro ra dưới các tấm thảm lót.

Nàng đủ sức mua mọi thứ cần thiết để trang hoàng lại Tara... nếu như Will chịu để cho nàng làm việc ấy, có như thế trái tim nàng mới không se lại khi nhìn mọi thứ mà nàng hàng ngày đêm nhung nhớ, lại đang xuống cấp thê thảm như thế này.

Trại này phải là của mình. Mình sẽ phải chăm lo hơn. Cha vẫn thường nói là sẽ nhường lại Tara cho mình đấy. Nhưng cha chưa một lần viết di chúc. Con người của cha là vậy đó. Cha không bao giờ nghĩ đến ngày mai, Scarlett cháu mày, nhưng đúng là nàng không thể nào trách cha. Không bao giờ người ta có thể giận lâu Gerald O Hara được. Ngay cả khi đã ngoài sáu mươi, trông cha vẫn giống như một chú nhóc nghịch ngợm dễ thương.

Người mà đến nay ta vẫn còn căm giận là Carreen.

Dù nó là em gái của mình đi nữa, nhưng nó cũng sai trái và mình sẽ không bao giờ tha thứ cho nó. Nó đầu bò đầu bấu lăm và khi nó quyết định đi tu thì mình cũng phải đồng ý. Nhưng nó không nói với mình là nó đã nhường cho mình một phần ba Tara thuộc quyền thừa kế của nó.

Lẽ ra nó phải nói trước với mình chứ. Mình sẽ xoay xở để kiếm đủ tiền. Khi đó hai phần ba trang trại sẽ là sở hữu của mình. Mình sẽ không phải là người sở hữu duy nhất như lẽ ra phải thế, nhưng đâu sao mình cũng có được quyền quyết định mọi chuyện ở Tara theo cách của mình chứ. Bây giờ thì mình chỉ còn có nước cắn răng mà nhìn cả cơ ngơi đang suy sụp dưới sự cai quản của Suellen. Thật là bất công. Chính mình là người đã cứu Tara khỏi bàn tay bọn Yankee và bọn "Sallywag".

Tara là của mình, cho dù luật pháp có nói thế nào đi nữa... và Tara sẽ thuộc về Wade một ngày nào đó và mình sẽ chú ý đến việc đó, với bất cứ giá nào.

Scarlett ngả đầu xuống lớp da rách nát của chiếc tràng kỷ trong căn phòng nhỏ, nơi Ellen O Hara đã từng lặng lẽ điều hành mọi công việc ở đồn điền. Sau ngàn ấy năm trời, nàng không ngờ còn nhận thấy thoang thoảng mùi hương dầu sả mà mẹ nàng vẫn dùng. Đó mới đích thực là sự bình yên mà nàng đã đến đây tìm kiếm. Quý tha ma bắt những đôi thay và tàn lụi kia đi! Tara vẫn còn là Tara và nàng vẫn đang ở nhà mình và trái tim của Tara vẫn còn đập nơi đây trong căn phòng của Ellen.

Tiếng đập cửa phá tan sự im lặng.

Scarlett nghe Ella và Susie đang cãi nhau ngoài hành lang. Nàng phải ra đi thôi. Nàng không thể chịu đựng nổi tiếng ồn ào lẫn những cuộc cãi vã. Nàng vội bước ra ngoài. Dầu sao nàng cũng muốn xem qua những cánh đồng. Chúng vẫn được chăm sóc, vẫn màu mỡ và đở rục như xưa.

Nàng chậm rãi băng qua thảm cỏ và bước đến gần khu chuồng bò. Không bao giờ nàng có thể thôi không ghê tởm loài bò, cho dù nàng có sống đến trăm tuổi.

Đúng là những con vật nhor nhóp với những chiếc sừng nhọn hoắt. Ở mép dải đất đầu tiên, nàng cúi mình qua bờ rào để hít thở cái mùi khai khai nồng nồng của đất mới cày và phân chuồng thì hôi thối và dơ bẩn, thế mà ở nông thôn nó lại là hương thơm của nhà nông.

Will là một nông dân giỏi, điều ấy không ai nghi ngờ. Không ai có thể thành thạo hơn anh ở Tara... Dù mình có thể làm gì đi nữa, mình cũng không bao giờ thành công nếu như trước đây anh đã không dừng chân lại nơi đây trên đường về nhà mình ở Florida và không quyết định ở lại mãi. Anh đã mê mảnh đất này như bao người đàn ông khác mê một người đàn bà. Thậm chí anh cũng chẳng phải là người Ireland? Trước khi anh đến đây, mình vẫn luôn nghĩ rằng chỉ một người Ireland, với giọng nói đặc sệt địa phương như cha, mới có thể say đắm với một miền đất như thế. Ở đầu bên kia dải đất, Scarlett trông thấy Wade đang lẳng xăng phụ Will và bác Sam Lớn sửa lại một đoạn hàng rào bị hỏng. Nó học làm như thế là tốt. - Nàng nghĩ. Đây là cơ nghiệp của nó. Nàng ngắm đứa con và hai người đàn ông làm việc một hồi lâu. Tốt hơn

hết là mình nên về nhà. - Nàng chợt nghĩ, - Mình đã quên khuấy đi mất là còn phai ký tấm ngân phiếu cho Suellen.

Chữ ký của nàng cũng giống như chính bản thân nàng: sáng sủa, không màu mè, không có những vết mực, những nét run rẩy như thường thấy ở những người ít viết. Đó là chữ ký của một nữ doanh nhân, giản dị và thẳng thắn. Nàng ngắm nghía nét ký một lúc trước khi áp tấm giấy thấm lên, rồi lại ngắm nghía một lần nữa:

Scarlett O Hara Butler.

Khi viết những thiệp mời cá nhân, Scarlett vẫn thường ký theo cách thức hiện thời, có thêm những nét cong kiểu cách ở mỗi chữ hoa và kết thúc bằng một đường lượn hình pa-ra-bôn ở ngay dưới tên mình. Nàng ký thử trên một mảnh giấy bao bì màu nâu rồi lại nhìn lần nữa chữ ký của mình trên tờ ngân phiếu. Sau khi quay sang Suellen hỏi ngày, nàng đặt bút ghi vào tờ ngân phiếu ngày 11 tháng 10 năm 1873. Vậy là đã hơn ba tuần sau cái chết của Melly và đã hai mươi ngày nàng chăm sóc cho Mama.

Cái ngày ấy cũng còn nhiều ý nghĩa khác. Bây giờ đã là hơn sáu tháng kể từ khi Bonnie chết, Scarlett đã có thể trút bỏ những bộ y phục buồn bã một màu đen tang chế. Nàng đã có thể nhận lời mà đến thăm người ta và mời người ta đến nhà mình. Nàng lại đã có thể hoà nhập lại với thiên hạ.

- Mình muốn trở về Atlanta, nàng tự nhủ, mình thích sự vui vẻ Đã có quá nhiều những nỗi đau, những cái chết. Lúc này mình cần phải sống.

Nàng gấp tờ ngân phiếu dành cho Suellen. Mình cũng thấy nhớ cửa hàng nữa. Các sổ sách kế toán chắc là đang rối tung lên.

Rồi Rhett sẽ đến Atlanta "để khoá mõm cái lũ ác mồm độc miệng lại". Mình cần phải về đó cùng lúc với chàng.

Nàng chỉ nghe thấy tiếng tích-tắc chậm chạp của chiếc đồng hồ trong gian đại sảnh đằng sau cánh cửa đóng kín. Sự yên tĩnh mà nàng hàng khao khát giờ đây nàng lại không thể chịu đựng nổi.

Nàng đứng bật dậy.

Mình sẽ đưa tấm ngân phiếu cho Suellen sau bữa ăn trưa khi Will trở ra đồng. Sau đó, mình sẽ lấy xe độc mã và đi thăm qua những người láng giềng ở Fairhill và Mimosa. Họ sẽ không bao giờ tha

thứ cho mình nếu như mình không đến chào họ. Tối nay mình sẽ chuẩn bị hành lý và ngày mai mình sẽ lên chuyến tàu sáng.

Để trở về nhà mình ở Atlanta. Tara đã không còn là mái ấm của mình nữa, dù ta vẫn còn yêu nó... Đã đến lúc mình phải đi thôi.

Đường đến Fairhill đầy những vết bánh xe và cỏ dại.

Scarlett nhớ lại cái thời mặt đường được cào dọn hàng tuần và được tưới nước thường xuyên để khỏi bụi. Có một thời, nàng buồn bã nhớ lại, đã từng có đến ít nhất mười đôn điền nằm rải rác cách Tara không xa và mọi người vẫn thường xuyên đi lại thăm viếng lẫn nhau.

Bây giờ thì chỉ còn lại Tara và đôn điền của dòng họ Tarleton và Fontaine. Những chốn khác giờ chỉ còn tro bụi những chiếc ống khói cháy đen và những mảnh tường đổ nát. Mình phải trở về thành phố ngay thôi.

Đồng quê giờ chỉ còn gợi lại cho ta nỗi buồn. Con ngựa già chạy ỉ ạch và những chiếc lò-xo mệt mỏi của cỗ xe thật xứng đôi với con đường sứt lở. Nàng nghĩ đến cỗ xe nhồi nệm êm ái và những cỗ ngựa xinh đẹp do Chas điều khiển. Nàng cần phải trở về Atlanta thôi.

Đến Fairhill, không khí vui vẻ và náo nhiệt đã đột ngột kéo nàng khỏi tâm trạng ủ rũ. Cũng như xưa, Béatrice Tarleton vẫn thao thao bất tuyệt về những con ngựa của mình và không còn biết gì khác nữa.

Người ta đã lợp lại mái tàu ngựa, Scarlett nhận xét và mái nhà cũng đã được sửa chữa. Jim Tarleton có vẻ già đi với mái tóc bạc trắng, song năm nay ông vừa trúng vụ thu hoạch bông với sự giúp đỡ của chàng rể, chồng của Betsy, bị cụt một cánh tay. Cả ba cô em của Betsy vẫn còn chưa lấy chồng.

- Dĩ nhiên, điều đó làm chúng em ngày đêm lo đến sốt vó - Hetty nói. Và mọi người đều bật cười, Scarlett không hiểu được họ. Gia đình nhà Tarleton có thể cười bất cứ cái gì. Điều ấy có gì liên quan đến mái tóc màu hung của họ chẳng?

Nàng không ngạc nhiên khi cảm thấy có một chút ganh tỵ chợt nhói lên trong người. Nàng vẫn luôn mơ ước ở vào một gia đình gắn bó nhau bằng sự yêu thương và những chuyện cười đùa như

gia đình nhà Tarleton.

Nhưng nàng gặt ngay đi. Ham ước thế là phản bội lại mẹ nàng. Nàng ở lại chơi rất lâu. Ở chỗ họ mới vui nhộn làm sao! Và nàng tự nhủ sẽ đến thăm gia đình Fontanie vào ngày mai. Nàng về đến Tara thì trời đã gần sập tối.

Chưa kịp mở cửa, nàng đã nghe tiếng con của Suellen khóc. Đã đến lúc phải trở về Atlanta thôi.

Nhưng có một tin đang chờ đợi nàng, nó sẽ khiến nàng bỗng chốc thay đổi ý định. Suellen bế đứa bé lên tay và dỗ cho nó nín, đúng lúc Scarlett bước ngang qua cửa. Dù mái tóc rối bù và người đã xô xè, Suellen vẫn đẹp hơn, cả lúc còn con gái.

- Ô, Scarlett, cô thốt lên, chúng em nôn nóng quá, chị không đoán biết được đâu... Nào, nào, nín đi, bé cưng của mẹ. Con sẽ có một khúc xương thật to bữa tối nay, tha hồ cho con gặm cho đến lúc cái răng quý quái kia nó lú ra và không làm con đau nữa nhé.

Scarlett suýt buột miệng: trẻ con mọc răng mà là một sự kiện gây nôn nóng, nàng chẳng buồn biết thêm làm gì. Song Suellen đã không để nàng yên.

- Tony đã trở về! - Sally Fontaine vừa mới phi ngựa đến đây báo tin. Chị về không kịp gặp cô ấy! Tony đã trở về rồi! Hoàn toàn khỏe khoắn cơ đấy! Ngày mai chúng ta sẽ dùng bữa tối tại gia đình Fontanie, khi Will tắm rửa cho bò xong. Ôi! Thật tuyệt phải không Scarlett?

Suellen cười rạng rỡ. Vùng này lại đã đông đúc lại rồi.

Scarlett muốn ôm chặt lấy em gái trong vòng tay mình, một điều chưa từng xảy ra với nàng. Suellen có lý, Tony trở về là một tin tuyệt vời. Nàng đã từng sợ là sẽ không ai còn gặp lại anh ấy nữa. Bây giờ thì nàng đã có thể mãi mãi quên đi kỷ niệm hãi hùng lần hai người gặp nhau cuối cùng. Lần ấy, anh ướt sũng, run cầm cập và mặt lả, vẻ mặt lại đầy vẻ lo lắng. Đúng là trong một tình huống như thế, ai mà chẳng phát cồng và khiếp sợ?

Bọn Yankee đang đuổi theo anh và anh đã trốn sau khi giết một tên da đen hỗn láo đối với Sally, rồi giết luôn tên "Scallywag", đứa đã xúi giục tên da đen điên rồ kia cầu thân với một người phụ nữ da trắng.

Tony đã trở về? Nàng chỉ mong sao cho ngày mai chóng đến.
Vùng quê nhà từ nay đã lại hồi sinh.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 4

Đồn điền của dòng họ Fontaine mang tên các bụi hoa Mimosa bao quanh ngôi nhà trát chất giả đá hoa vàng nay đã ngả màu. Những đoá hoa màu nhung đều rụng vào cuối hạ, nhưng những chùm lá răng cưa vẫn còn xanh trên cành. Lá đung đưa trước gió như những vũ nữ, soi bóng lung linh trên những bức tường lấm tấm của ngôi nhà màu bơ. Thật là một ảo ảnh mời chào nồng nhiệt và thân tình trong buổi hoàng hôn.

Scarlett bồn chồn thầm nghĩ: ôi, mình mong Tony không quá thay đổi. Bảy năm rồi còn gì, khá lâu đấy.

Nàng không tỏ ra hấp tấp khi Will đỡ nàng bước xuống xe. Và giả như Tony già đi, mỗi mét và... như người thua cuộc, giống Ashley thì sao nhỉ? Điều ấy vượt quá sức chịu đựng của nàng. Nàng bước thong thả giữa hai hàng cây để vào nhà, Will và Suellen đi trước dẫn đường.

Nhưng, khi cánh cửa vụt mở toang đập vào tường thì mọi ước đoán của nàng tan biến.

- Ai đến đây mà kéo lê chân như đi lễ nhà thờ thế kia? Các vị không nhanh chân đến chào người anh hùng đã trở về nhà được sao?

Giọng Tony đầy ắp tiếng cười, vẫn như ngày nào, đôi mắt và mái tóc đen nhánh và nụ cười rạng rỡ vẫn đầy vẻ ranh mãnh như xưa.

- Tony? Anh không thay đổi gì cả! Scarlett reo lên.

- Scarlett đây ư? Đến đây hôn anh đi! Cả Suellen nữa. Xưa kia thì cô không hào phóng ban phát các nụ hôn như Scarlett đâu, nhưng Will chắc đã dạy cô vài điều nho nhỏ từ sau đám cưới chứ? Tôi những muốn ôm hôn tất cả mọi người phụ nữ trên sáu mươi tuổi ở khắp bang Georgie khi mà giờ đây tôi trở về.

Suellen cười khúc khích và nhìn Will. Nụ cười hé trên gương mặt bình thản của chồng như cho phép cô, nhưng Tony không đợi

được. Anh vòng tay ôm lấy thân hình đầy đặn của Suellen và hôn đánh chụt vào môi. Cô đỏ mặt vì bối rối và sung sướng khi anh buông cô ra. Trước chiến tranh, những chàng trai hoạt bát của dòng họ Fontaine ít chú ý nhiều đến Suellen trong những năm tháng gọi là "năm tháng của những chàng trai và cô gái tuyệt vời" Will ôm lấy vai vợ trong cánh tay chắc nịch của mình.

- Scarlett yêu dấu? Tony giang tay, reo.

Scarlett lao đến vòng tay ôm cổ anh:

- Ở Texas, anh đã trưởng thành nhanh chóng. Nàng reo lên.

Tony cười và hôn lên môi nàng. Rồi anh kéo ống quần lên để chỉ cho mọi người đôi giày boots cao ống.

- Ở Texas mọi người đều lớn lên, anh giải thích, và tôi sẽ không ngạc nhiên nếu như điều đó là một đạo luật của bang.

Alex Fontaine đứng sau Tony cười, nói đùa:

- Các vị sắp được nghe nói chuyện về Texas nhiều hơn bất cứ ai cần biết về xứ sở ấy. Có điều là Tony phải để cho mọi người vào nhà đã. Anh ấy đã quên những chuyện đại loại như thế. Vì ở Texas, họ đều sống ngoài trời, quanh lửa trại, thay vì xây tường và dựng một mái nhà.

Alex rạng rỡ vì sung sướng. Anh những muốn xiết chặt Tony vào lòng và ôm hôn anh, Scarlett thầm nghĩ.

Mà sao lại không nhỉ? Suốt thời thơ ấu họ đã từng như hai ngón tay trong một bàn tay, Alex đã đau khổ kinh khủng khi họ xa nhau. Đột nhiên nước mắt tràn dâng lên đôi mi nàng. Sự trở về đột ngột của Tony là sự kiện vui mừng đầu tiên của vùng quê nàng kể từ ngày quân Sherman tàn phá miền đất này và cướp đi bao sinh mạng của cư dân trong vùng. Nàng chưa biết phải làm gì trước nguồn hạnh phúc tràn ngập như thế.

Vợ Alex, Sally, cầm tay nàng dẫn vào phòng khách nhỏ bé, giản dị.

- Em hiểu rõ những gì làm chị xúc động. Scarlett ạ, chị thì thầm, rung rung nước mắt. Chúng ta hầu như đã quên hẳn việc vui đùa. Người ta không còn nghe tiếng cười ở ngôi nhà này đã từ mười năm nay. Chiều nay, phải làm cho cả sườn nhà rung chuyển lên mới được.

Cả sườn nhà đã bắt đầu rung chuyển bởi dòng họ Tarleton đã đến.

- Lạy chúa! Thằng bé đã trở về nguyên vẹn - Béatrice Tarleton nói với Tony - Ba đứa con gái của tao đó, cứ chọn một đứa đi! Tao chỉ làm bà ngoại có một lần thôi, tao không trẻ lại được đâu.

- Má này! - Cả ba cô Hetty, Camilla và Miranda Tarleton cùng cười phá lên phản đối.

Dẫu là nói về ngựa hay về lớp trai trẻ, mẹ các cô đã nổi tiếng trong toàn vùng về chuyện làm mai mối, và các cô chẳng hề tỏ một chút gì lúng túng. Nhưng Tony thì mặt đỏ nhừ.

Scarlett và Sally cười ồ lên.

Béatrice Tarleton cứ đòi xem trước khi trời tối những con ngựa mà Tony đưa từ Texas về, những tranh luận so sánh ưu điểm của giống ngựa thuần chủng phương Đông với ngựa phương Tây cứ dấy dây mãi cho đến lúc mọi người yêu cầu tạm dừng lại.

- Xin mời các vị nâng cốc, Alex nói. Tôi đã tìm được một chai Whisky chính cống để ăn mừng đây.

- Bà còn có thể tranh cãi với Tony suốt ba tháng về ngựa, Béatrice ạ, thậm chí nhiều năm cũng được, Jim Tarleton vừa nói vừa đập đập vào tay vợ.

Bà Terleton phản đối, nhưng đành nhún vai chấp nhận thua cuộc. Đối với bà, không có gì quan trọng hơn ngựa, nhưng vì cánh đàn ông đã quyết định, và lại đây là buổi tối của Tony. Hơn nữa, ông Tarleton đã đứng dậy theo Alex sang bàn ăn, ở đó cốc và chai rượu chính hiệu đang đợi họ.

Scarlett mong muốn và đây không phải là lần đầu uống rượu khai vị không phải là một thú vui mà giới nữ đương nhiên bị loại ra.

Nàng cũng muốn uống một ly.

Hơn nữa, nàng rất muốn chuyện trò với cánh đàn ông thay vì lúi xỏ vào góc phòng để nói chuyện với các bà về con cái, bếp núc. Nàng không thể hiểu và không thể chấp nhận sự phân biệt cổ truyền về nam nữ ấy. Nhưng chuyện đó đã có một thời xa xưa nàng phải cam chịu. Ít ra thì nàng cũng có thể vui chuyện khi các cô gái nhà Terleton nói họ không đồng ý với mẹ mình. Chỉ cần Tony liếc nhìn về hướng các cô gái thay vì cứ mãi mê chuyện trò với cánh đàn ông.

- Cậu nhóc Joe chắc là phải sướng mê vì chú nó trở về, Betsy Tarleton nói với Sally-Betsy có thể tự thấy không cần chú ý đến cánh đàn ông. Ông chồng lực lưỡng của chị bị cụt tay, nhưng là một ông chồng thực sự; chị là cô gái duy nhất của nhà Terleton đã kiếm được một tấm chồng.

Đáp lại Sally lại nói lê thê về cậu con trai của mình khiến Scarlett chán chết lên được. Nàng tự hỏi không biết đến bao giờ người ta mới dọn bữa tối. Chắc là không lâu: Tất cả cánh đàn ông đều phải ra đồng từ lúc bình minh. Điều đó có nghĩa là bữa tiệc sẽ sớm kết thúc.

Nàng đã đoán đúng về giờ ăn buổi tối. Chỉ sau một ly rượu, cánh đàn ông đều tuyên bố đã sẵn sàng ngồi vào bàn.

Nhưng nàng đã nghĩ sai về các hội hè. Ai cũng đều thấy ở đây quá nhiều thú vui để không muốn chấm dứt.

Tony thu hút mọi người bằng những câu chuyện phiêu lưu của mình.

Anh cười ròn rã và kể:

- Tôi vừa rời khỏi, cách đây một tuần, nơi tôi đánh bạn với những người Texas Rangers, Texas bị đặt dưới sự đô hộ của bọn Yankee, cũng như cả miền Nam, nhưng mẹ kiếp - xin lỗi các bà, bọn xanh chẳng biết phải làm gì với người da đỏ. Người Rangers đang chiến đấu với chúng từ nhiều mùa trắng, và những trại chủ trong nông trại của họ còn trông cậy vào sự bảo vệ của người Rangers. Thế là họ tiếp tục bảo vệ những trại chủ. Tôi hiểu ngay là tôi đã tìm được những người tôi cần đến, và tôi đã đến với họ. Thật là vĩ đại: chẳng cần đồng phục, chẳng cần đến bước theo lệnh chỉ huy, cũng chẳng cần tập tành, chẳng cần cái quái gì cả: Họ nhảy lên lưng ngựa và đồng loạt xuất quân ra trận.

Đôi mắt đen của Tony chớp chớp vì bị kích động. Mắt Alex cũng vậy. Dòng họ Fontaine bao giờ cũng thích chuyện ẩu đả và ghét chuyện trật tự.

- Người da đỏ giống cái gì? - Một cô gái nhà Terleton hỏi - Có đúng là họ tra tấn dân chúng không?

- Anh tin là cô em không hề muốn anh kể lại chuyện đó rồi, Tony nói, đôi mắt tươi vui của anh chợt mờ đi.

Rồi anh cười và nói tiếp, trong chiến đấu, họ khôn ngoan, nhanh nhẹn như khi. Người Rangers đã sớm hiểu ra rằng nếu muốn chiến thắng bọn quỷ đỏ đó thì phải học cách nhìn nhận sự vật của họ. Bằng cách đó, chúng ta có thể theo dấu của một người hay một con thú trên núi đá trơ trọi hay thậm chí dưới nước, giỏi hơn bất cứ con chó săn nào. Và phải biết sông bằng nước bọt và xương trắng của chính mình nếu không còn có cái gì khác. Không có gì có thể ngăn cản nổi một người Texas Rangers, và cũng không có gì thoát khỏi tay họ.

- Nào Tony, cho anh xem những cây súng lục của em đi Alex hỏi.
- Ô bây giờ thì không được. Có thể mai, hay bữa khác, Sally không muốn tôi làm thùng tường nhà đâu.
- Anh có nói em lấy súng ra bắn đâu, anh chỉ đề nghị em cho xem thôi, Alex vừa nói vừa cười với các bạn.

Súng đó có bóng bằng ngà chạm trổ. Và các bạn sẽ thấy khi em tôi đến thăm các bạn trên chiếc yên ngựa to và cũ kỹ của miền Tây. Cái yên nam bạc sáng chói đến mức chỉ nhìn nó thôi cũng bị loà mắt.

Scarlett cười. Nàng tất phải nghi ngờ điều đó. Tony và Alex luôn từng là những công tử bột tề nhất khắp vùng Bắc Georgie, rõ ràng Tony không chút thay đổi, dù chỉ một sợi lông. Giày boots cao cổ lộng lẫy và yên ngựa nam bạc. Nàng dám chắc rằng anh đã trở về với cái túi rỗng tuếch như kẻ vừa trôn khỏi giá treo cổ. Đilen hay sao mới có một yên ngựa nam bạc trong khi ngôi nhà Mimosa rất cần có một cái mái mới. Nhưng Tony không thấy điều phi lý đó. Anh vẫn như xưa, và Alex thì tự hào về anh như một thể là anh đã trở về với một xe chở đầy vàng. Nàng yêu họ biết bao, cả hai người. Họ chỉ còn lại một trang trại mà họ phải nai lưng ra tự lực cày cấy. Nhưng bọn Yankee đã không đánh bại được họ, kể cả làm họ bị thương.

- Lạy Chúa! Những đứa bé của tao đã từng khao khát được đi những đôi boots ấy như đi cà kheo và mài dít trên yên ngựa nam bạc, Béatrice Tarleton nói: Tao nghĩ đến những đứa con sinh đôi của tao.

Scarlett nín thở tại sao bà Tarleton lại làm hỏng cuộc vui của

chúng? Tại sao bà nhắc lại hầu hết bạn cũ đều đã chết của chúng? Không, chẳng có gì bị hỏng cả.

- Chúng nó sẽ chẳng bao giờ được cái yên đó một tuần lễ đâu bà Béatrice ạ, bà biết rõ điều đó mà! - Alex cười phá lên. - Chúng nó sẽ thua bạc hoặc sẽ đổi lấy rượu sâm banh để mua vui cho một lễ hội quá buồn. Bà có nhớ là đã có lần Brent bán bàn ghế trong phòng nó cho một trường đại học để mua những điều xì gà ngon tuyệt cho tất cả những chàng trai trẻ chưa hề biết hút thuốc rồi à? - Và cả chuyện Stuart thua bạc bị lột hết quần áo, phải chạy trốn khỏi vũ hội với một tấm thảm quấn quanh người nữa chứ? Tony hỏi thêm.

Điều tốt nhất, là khi chúng nó biết vứt bỏ những thứ sách luật của Boyd ngay trước lúc ra tranh biện trong phiên toà đầu tiên của chúng? Jim Tarleton nói.

- Tôi đã tưởng có lúc bà muốn lột da chúng nó đấy. Béatrice ạ.

- Chúng nó luôn thay da đổi thịt thôi, bà Tarleton mỉm cười đáp.

Tôi đã thử chặt chân chúng lúc chúng châm lửa đốt nhà máy nước đá, nhưng bọn chúng chạy nhanh quá, tôi đuổi không kịp.

- Chính lần ấy chúng nó đã lên Lovejoy và trốn trong kho lúa của chúng tôi, Sally nói. Lũ bò cái mất sữa cả tuần lễ sau khi các cậu song sinh ấy tự vắt sữa bò để được uống sữa tươi.

Mỗi người đều có một giai thoại để kể về anh em sinh đôi nhà Tarleton, và những mẩu chuyện ấy dặt dầy đến những chuyện khác về bạn bè và anh em của chúng.

Lafe Munroe, Cade và Raiford Calvert, Tom và Boyd Tarleton, Joe Fontaine - tất cả những chàng trai không bao giờ trở về nữa.

Những câu chuyện đó là gia tài chung trong ký ức và tình yêu, và khi họ kể lại thì trong góc tối của căn phòng như thấp thoáng bóng hình những chàng trai trẻ tươi cười, rạng rỡ, những chàng trai đã chết nhưng giờ đây không phải đã mất hẳn vì kỷ niệm về họ đã khơi lên những tiếng cười âu yếm thay vì gọi lại niềm thất vọng đắng cay.

Thế hệ cũ cũng không bị bỏ quên. Tất cả những người có mặt còn giữ nhiều kỷ niệm về bà nội của Tony và Alex, cụ bà Fontaine với lời nói châm chọc nhưng tấm lòng dịu hiền, và về mẹ của họ mà

người ta thường gọi là bà trẻ cho đến lúc bà mất vào năm bà sáu mươi tuổi.

Scarlett ngạc nhiên thấy mình vẫn tươi cười khi có người nói đến thói quen của cha nàng thường bắt giọng cho những bài ca cách mạng Ireland như khi ông nói, "đã nhấm nháp một hai giọt", và cả khi nghe kể về lòng tốt của mẹ nàng mà không thấy quặn lòng vì gọi lên cái tên Ellen O Hara.

Suốt nhiều giờ đồng hồ, rất trễ sau khi các đĩa ăn đã hết nhẵn từ lâu và lửa đã tàn trong lò sưởi, họ vẫn còn tiếp tục nói chuyện và hơn chục người còn sống sót đã lôi những người thân về đây. Họ đã không còn nữa để đón Tony trở về. Đó là một đêm hạnh phúc, một đêm an lành. ánh đèn dầu lung linh đặt giữa bàn không soi nổi một dấu vết nào còn để lại của quân Sherman trong căn phòng ám khói với những bàn ghế đã được chữa lại.

Những gương mặt không nếp nhăn, những quần áo lành lặn. Trong những giờ phút hư ảo êm dịu ấy, tưởng chừng như ngôi nhà Mimosa đã biến thành một nơi mà thời gian như ngừng lại, nơi mà con người không còn đau khổ, nơi không hề có chiến tranh bao giờ.

Trước đây nhiều năm, Scarlett đã thề không quay trở lại với quá khứ của nàng. Hồi tưởng những ngày tuyệt vời trước chiến tranh, nuôi tiếc, khóc lóc, chỉ có thể làm nàng thêm tổn thương và mềm yếu, mà nàng lại cần dồn hết sức lực và quyết tâm để sống và bảo vệ gia đình của nàng. Nhưng những kỷ niệm được chia xẻ trong phòng ăn của ngôi nhà Mimosa hôm nay không phải không khiến nàng mềm lòng. Nó đem lại cho nàng lòng dũng cảm, nó cho thấy những con người có phẩm chất có thể chịu đựng được mọi tổn thất mà vẫn giữ được cho mình tình yêu và nụ cười. Nàng tự hào được gia nhập vào tập thể này, tự hào vì có được những bạn thân thiết như vậy, tự hào vì họ là những con người như thế đấy.

Trên đường về, Will đi trước xe, cầm đuốc dắt đường cho ngựa. Trời đã khuya lắm, tối đen như mực. Trên vòm trời không mây, sao đang lấp lánh, sáng đến nỗi vàng trắng khuyết như mờ nhạt, trong suốt. Người ta chỉ còn nghe tiếng chân ngựa lộp cộp trên đường.

Suellen thiu thiu ngủ, nhưng Scarlett có cưỡng lại cơn buồn ngủ. Nàng không muốn buổi tối này kết thúc, nàng muốn rằng hơi ấm và hạnh phúc của nó còn lại mãi mãi. Tony có vẻ khỏe mạnh và tràn đầy sức sống nữa? Anh hài lòng biết bao với đôi boots kỳ cục, với chính mình, với tất cả. Những cô gái nhà Tarleton gợi lên hình ảnh một lứa mèo con màu hung đang thêm một chén kem. Nàng thầm nghĩ, không biết rồi đây cô nào sẽ đặt được bàn tay mình vào lòng anh ấy. Béatrice Tarleton chắc sẽ mong muốn một trong ba cô gái của bà sẽ làm được việc ấy. Trong cánh rừng bên đường, một con cú đột ngột rúc lên một tiếng hỏi han như tiếng hỏi âm cho nàng, và Scarlett chột dạ mỉm cười.

Họ đã đi được nửa đường về Tara khi nàng chợt nhận ra nàng đã không nghĩ về Rhett trong nhiều giờ qua.

Nỗi buồn và sự ngang trái lại đè nặng như một khối chì, và lúc ấy nàng mới cảm thấy rằng gió đêm làm nàng ớn lạnh. Nàng quấn chặt chiếc khăn san quanh vai và giục Will đi nhanh hơn.

Đêm hôm nay, mình không muốn nghĩ gì cả. Mình không muốn làm hỏng những khoảnh khắc êm dịu này. Nhanh lên, Will, trời lạnh và tối quá.

Sáng hôm sau, Scarlett và Suellen đưa lũ trẻ đến Mimosa bằng xe ngựa. Tony cho chúng xem mấy khẩu súng lục và mắt Wade sáng lên vì thán phục. Cả Scarlett cũng há hốc miệng vì thích thú khi Tony quay khẩu súng trong ngón tay, tung lên không rồi chụp lấy, đút gọn vào bao súng treo lưng lửng bên đùi, bằng một sợi dây nịt nam bạc.

- Súng này bắn được chứ? Wade hỏi.

- Ừ, cậu bé ạ, bắn được. Và khi cháu lớn lên chút nữa, chú sẽ dạy cháu sử dụng súng.

- Và quay súng quanh ngón tay như chú nữa chứ?

- Tất nhiên. Nhưng điều đó không có nghĩa lý gì so với việc bắn liên sáu phát một lúc và cũng đừng bắt khẩu súng làm mọi điều nó biết làm. -

Tony vừa xác nhận, vừa vuốt mái tóc Wade với bàn tay chai sạn khỏe mạnh của mình. - Và chú cũng sẽ dạy cháu cưỡi ngựa như ở

miền Tây, Wade Hampton ạ. Chú tin rằng cháu sẽ là cậu bé duy nhất của vùng này biết một cái yên ngựa thực sự là thế nào. Nhưng hôm nay thì chưa thể bắt đầu bài học được. Chính chú cũng sẽ phải học một bài học. Hôm nay, anh chú sẽ dạy chú cày ruộng. Như vậy đó phải học hỏi không ngừng những việc mới mẻ!

Tony hôn nhanh lên má Suellen và Scarlett, còn những cô gái nhỏ nhận cái hôn lên mái tóc.

- Alex đợi tôi ở gần suối, - anh vừa nói vừa chào từ biệt. - Sao các bạn không đi thăm Sally? Tôi chắc chị ấy đang giặt giũ ở sau nhà. Sally rất vui lòng gặp họ, nhưng Suellen từ chối lời chị mời ở lại uống một tách cà phê.

- Em phải về nhà làm cái việc chị đang làm đấy, Sally ạ Chúng em phải đi thôi? Chúng em không muốn đã đến Mimosa mà lại không đến chào chị.

Suellen kéo Scarlett về phía xe ngựa.

- Chị không hiểu tại sao em lại làm ra vẻ khó chịu với chị Sally như vậy, Suellen. Quần áo giặt có thể gượng lại để chờ uống tách cà phê và nói chuyện về buổi tối hôm qua chứ.

- Chị không biết tí gì về cách điều hành một trang trại cả, chị Scarlett ạ. Nếu Sally chậm giặt giũ, chị ấy có thể bị trễ cả ngày này. Không thể kiếm người giúp việc đưa đến tận đây, giữa đồng không mông quạnh thế này, như chị ở Atlanta đâu. Người ta phải tự làm lấy mọi việc.

Scarlett cự lại, vì cái giọng trách móc của cô em:

- Tốt nhất là tao trở về Atlanta bằng chuyến tàu chiều nay, nàng đáp cộc iốc.

- Như vậy thì cuộc sống sẽ đơn giản cho chúng tôi hơn, Suellen vặn lại. Chị chỉ thêm việc cho chúng tôi thôi! Tôi cũng cần cái phòng của chị cho Susie và Ella.

Scarlett định phản đối, nhưng lại thôi. Dù sao nàng cũng thích Atlanta Đáng lẽ nàng đã quay về đó nếu như không có chuyện Tony trở về. Ở đó, có nhiều người mong gặp lại nàng. Ở Atlanta, nàng có nhiều bạn thân rảnh rỗi ngồi uống cà phê, chơi bài Whist hoặc dự những buổi tối vui thoải mái. Quay lưng lại Suellen, nàng cố mỉm cười với các con.

- Wade Hampton, Ella, mẹ phải trở về Atlanta sau bữa ăn trưa. Mẹ muốn các con hứa với mẹ là sẽ ngoan và không làm cho dì Suellen phải buồn nhé?

Scarlett chờ đợi sự phản đối và những giọt nước mắt của con. Nhưng lũ trẻ bần bản tán về những khẩu súng lục không để ý. Về đến Tara, Scarlett nói với Pansy chuẩn bị hành lý. Đến lúc đó Ella mới thét lên, nức nở:

- Pansy đi rồi, không ai ở đây kết tóc cho con.

Scarlett cố kiềm chế để không tát vào mặt con gái.

Nàng không thể kéo dài thời gian ở Tara nữa, bây giờ nàng đã quyết định đi. Không có việc gì để làm, không có ai để nói chuyện, nàng sẽ điên lên mất? Nhưng nàng không thể ra đi mà không có Pansy cùng theo: Không một phu nhân nào lại đi xa một mình.

Làm sao bây giờ?

Nàng muốn Pansy ở với nàng. Chắc nàng còn phải có thời gian cho đứa con gái nhỏ quen với Lutie, mẹ của Susie. Và nếu Ella cứ làm nũng suốt ngày đêm, Suellen có thể đổi ý không nhận giữ con của nàng ở Tara nữa.

- Thôi được, Scarlett nói. Ella, con đừng gào lên nữa? Mẹ để Pansy ở lại Tara đến cuối tuần. Chị ấy có thời gian dạy cho Lutie cách kết tóc cho con.

- Mình chỉ cần gặp được một bà đàn ông nào đó ở ga Jonesboro. Nhất định là sẽ có một người đáng kính nào đó cũng đi Atlanta để mình có thể ngồi với họ cùng một băng ghế.

Mình sẽ đi chuyến xe lửa chiều, không gì có thể giữ được mình ở lại nữa. Will có thể tiễn mình ra ga để còn kịp về vắt sữa mấy con bò già bần thiu của chú ấy.

Nửa đường đến Jonesboro, Scarlett không huyền thuyên về chuyện Tony Fontaine trở về nữa. Nàng im lặng một lúc, rồi trở lại chuyện đang làm nàng bận tâm:

- Will này... về chuyện của Rhett... về chuyện anh ấy bỏ đi một cách vội vã, tôi muốn nói... Tôi mong là Suellen không đem chuyện đó đi nói khắp vùng.

- Scarlett, Will hướng cặp mắt xanh nhạt về phía nàng: chị thừa biết là Suellen sẽ không làm thế bao giờ

"Chẳng ai vạch áo cho người xem lưng"(1). Đã lâu tôi vẫn thường tự nhủ: thật là đáng buồn nếu chị không thấy được mặt tốt của Suellen. Từ khi chị về đây, ai cũng nói là hầu như Suellen dấu đi những mặt tốt của mình. Chị phải tin lời tôi. Dù Suellen có gây cho chị ấn tượng thế nào đi nữa, Suellen cũng không bao giờ đem chuyện riêng của chị nói xấu dòng họ O Hara.

Scarlett cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút. Nàng tin tuyệt đối vào Will.

Lời nói của chú ấy còn quý hiếm hơn tiền bạc gửi ở nhà băng.

Đích thực là một con người hiền lành. Chú ấy luôn nắm được lẽ phải, nhưng có lẽ trừ những gì liên quan đến Suellen.

- Chú cũng nghĩ như tôi là anh ấy sẽ trở lại chứ, Will?

Will không cần hỏi lại nàng muốn nói về ai. Anh cảm thấy nỗi lo âu sau lời nói của nàng, và trong lúc lặng lẽ nhai cọng rơm ở khóm miêng, anh suy nghĩ về điều anh sẽ nói:

- Scarlett ạ, tôi không thể nói chắc được, - cuối cùng anh dịu dàng đáp, - nhưng chị không nên hỏi tôi điều đó. Tôi chỉ mới được gặp anh ấy bốn, năm lần gì đó thôi.

Câu trả lời như một đòn đau giáng xuống nàng.

Nhưng cơn giận vượt trên nỗi đau.

- Chú chẳng hiểu gì hết, Will Benteen ạ? Rhett lúc đó giận dữ, nhưng rồi anh ấy sẽ dịu lại. Anh ấy không thể làm điều đáng khinh bỉ là bỏ đi để mặc vợ mình ở lại.

Will lắc đầu. Scarlett có thể xem đây là dấu hiệu của sự đồng tình, nếu nàng muốn. Nhưng anh không hề quên cái dáng dấp cay độc mà Rhett tự khoác cho mình.

- Rhett là một thằng đều. Người ta nói hắn luôn như thế, và hắn có đủ cơ may để vẫn luôn như thế.

Scarlett nhìn thẳng trước mặt nàng, con đường đất đỏ nàng đã quá quen thuộc. Nàng nghiêng chặt hàm răng, tâm trí quay cuồng. Rhett sẽ trở về. Anh ấy phải trở về vì nàng muốn thế, và nàng luôn đạt được điều nàng muốn. Chỉ cần nàng quyết tâm mà thôi.

Chú thích:

(1) Nguyên văn: *On lave son linge sale en famille.*

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 5

Tiếng ồn ào xô đẩy ở Ngã Năm cũng như sự lộn xộn trong văn phòng ở nhà có tác dụng như một liều thuốc bổ cho đầu óc Scarlett. Nàng cần hơi sống và không khí hành động ở quanh mình, sau bao cái chết dồn dập làm bại hoại cả tinh thần. Vả, nàng cũng cần phải làm việc.

Báo chí cần đọc chất đồng bên cạnh các chồng hồ sơ kế toán của hãng buôn ở ngay trung tâm Ngã Năm, hàng núi hoá đơn phải thanh toán và tất cả thông tri giấy tờ nàng chỉ cần xé và vứt bỏ.

Scarlett thở ra khoan khoái và nhích ghế lại gần bàn làm việc.

Nàng xem lại, lộ mục, thấy vẫn chưa khô hết và nàng vẫn còn đủ lông cho quần bút. Đoạn nàng tắt đèn.

Đêm đến rồi mà chừng ấy việc nàng vẫn chưa làm xong.

Chắc nàng sẽ cho mang đến cả bữa ăn chiều trên khay để khỏi phải ngừng công việc.

Nàng bòn chòn với tay đến các bản kế toán; chợt khựng lại: Một phong bì lớn đặt trên chồng báo chỉ gọn lỏn một chữ: "Scarlett", nét chữ của Rhett.

Phản ứng đầu tiên của nàng là hất ra. Ta sẽ không đọc ngay, không nên để nó làm rối mọi chuyện ta đang cần làm. Ta chẳng lo gì đến nội dung trong đó, chẳng hề. Song ta không muốn đọc ngay bây giờ. Ta để dành đó vào lúc ta ăn tráng miệng. Và nàng vợ lấy một nắm phiếu kế toán.

Nhưng những con toán cứ đứt đoạn, cuối cùng nàng đành bỏ dở công việc. Nàng hấp tấp xé bao thư. Những hàng chữ của Rhett hiện ra:

"Xin hãy tin vào sự chân thành của anh khi anh bày tỏ với em sự cảm thông sâu sắc của anh trước cái tang mà em vừa phải gánh chịu. Cái chết của Mama là một mất mát lớn. Anh xin tỏ lòng biết ơn em vì đã kịp báo cho anh để còn gặp lại Mama trước khi bà

vĩnh biệt chúng ta".

Scarlett giận điên người, rời mắt khỏi những nét chữ đầy kín và đen kịt. "Biết ơn", anh còn nói thế được à? Anh đã dối em và cả vú ấy, đồ vô lại? Nàng những muốn đốt lá thư, ném tro vào mặt Rhett và nguyên rửa chàng.Ồ, nàng còn phải hạch tội chàng đã làm nhục nàng trước mặt Suellen và Will nữa. Cần đợi bao lâu nàng sẽ đợi nhưng nàng sẽ có cách và sẽ chuân bị trả thù một cách đích đáng. Anh ta không có quyền gì để xử sự với nàng như vậy, xử sự với Mama như thế, không có quyền gì để khinh thường cả những ước nguyện cuối cùng của một bà già như vậy.

Ta sẽ đốt thư ngay. Ta sẽ không thèm đọc đến cuối, không còn muốn nhìn thêm những lời dối trá khác nữa. Bàn tay nàng lùa vào hộc bàn để tìm hộp quẹt, nhưng đến khi moi ra được thì nàng lại không buông cho nó rớt xuống. Mình đến chết vì tò mò mất nếu như không đọc tiếp, nàng thầm nhủ. Rồi nàng cúi xuống đọc tiếp. Nàng sẽ không hề nhận ra một sự thay đổi nào trong cuộc sống của anh, theo lời giải thích của Rhett. Các hoá đơn sẽ được thanh toán qua các luật sư của anh; anh đã sắp xếp hết thảy mọi việc từ nhiều năm nay rồi, và toàn bộ số tiền rút ra bằng séc từ tài khoản của Scarlett, tất nhiên sẽ được đền bù ngay. Nếu như nàng thích, nàng có thể hướng dẫn cho tất cả các cửa hiệu mới, nơi nàng muốn mở tài khoản, để họ cứ làm theo các thủ tục mà các nhà cung ứng thường lệ trước đây đã từng quen thuộc: gửi các hoá đơn trực tiếp đến các luật sư của Rhett. Nhưng nếu như nàng muốn nàng có thể thanh toán các khoảng chi tiêu của nàng bằng séc, và tổng số tiền đó sẽ được trưng mục của anh tại ngân hàng chi trả.

Scarlett như bị thôi miên. Những gì liên quan đến chuyện tiền bạc luôn làm nàng quan tâm, như đã từng khiến nàng quan tâm kể từ thời quân đội Hiệp chủng buộc nàng phải hiểu ra thế nào là nghèo đói. Nàng nghĩ tiền bạc chính là sự an toàn, nàng dành dụm và tích trữ những gì do nàng làm ra, và lúc này, trước sự hào phóng vô bờ của Rhett, nàng đâm ra chùng hững.

Ngốc thật, ta có thể lột sạch anh nếu như ta muốn. Cũng có thể các luật sư của anh đã giả mạo các trưng mục đó từ nhiều năm nay. Vậy thì... Rhett phải giàu sụ mới cho phép mình chi tiêu như thế

mà không hề bận tâm đến việc người khác dùng tiền của mình ra sao. Ta vẫn biết anh giàu, nhưng không nghĩ đến mức như thế. Ta tự hỏi hiện anh có bao nhiêu.

Vậy thì... anh vẫn còn yêu ta, đây là bằng chứng. Không một người đàn ông nào cung chiều một người đàn bà theo cách Rhett đã nuông chiều ta từ nhiều năm nay, nếu như không yêu đến si mê và nếu như anh vẫn còn cho ta tất cả những gì ta muốn, thì hẳn anh vẫn yêu ta như xưa, nếu không anh đã phải chặn đứng những trò giở chứng của ta. Anh không hề nghĩ những điều anh đã nói với ta thời gian gần đây, và anh đã không tin khi ta nói với anh rằng giờ đây ta mới hiểu là ta yêu anh.

Scarlett áp lá thư của Rhett vào má như thể nàng đang nắm bàn tay viết nên lá thư. Nàng sẽ chứng tỏ với chàng là nàng yêu chàng với tất cả tấm lòng và cả hai sẽ vô cùng hạnh phúc - hạnh phúc nhất đời.

Nàng hôn lên bức thư nhiều lần và cẩn thận xếp vào học bàn. Rồi nàng phấn khởi xem tiếp các con số thu chi của cửa hàng. Chuyện làm ăn làm nàng sung sức trở lại. Khi người tớ gái rút rề gõ cửa và hỏi nàng muốn dùng thức gì cho bữa cơm tối. Scarlett chỉ hơi ngẩng lên:

- Mang đến cho tôi cái gì đó đặt trên khay, nàng bảo, và nhen lửa trong lò sưởi.

Nàng đói cồn cào, không khí mát mẻ trở lại cùng với bóng đêm. Đêm đó nàng ngủ thật ngon lành. Hăng buôn đã làm ăn khá thành công trong lúc nàng vắng mặt và bữa ăn tối đã làm nàng ấm dạ. Nàng cảm thấy trở về là đúng, là dễ chịu, nhất là lại có bức thư của Rhett giấu kín dưới gối.

Tỉnh dậy, nàng vươn mình khoan khoái. Tiếng sột soạt của mảnh giấy dưới gối khiến nàng mỉm cười. Sau khi lắc chuông gọi người nhà mang điếm tâm đến, nàng suy nghĩ đến công việc trong ngày. Trước hết là việc cửa hàng. Nhiều mặt hàng dự trữ đã quá cạn, Kershaw trông nom sổ sách kê toán đầu vào đó nhưng đầu óc ông ta chẳng nhạy bén gì. Ông ta sẽ bán sạch các thùng bột và đường mà chẳng nghĩ mua vào cho đầy trở lại; ông ta cũng chưa lo đặt mua thêm một giọt dầu lửa hay một nhánh củi đốt nào trong khi

trời ngày càng rét đậm.

Hôm qua, nàng chưa kịp mó đến chồng báo. Nàng bận kiểm soát cửa hàng, điều đó làm nàng thích thú vì nàng khỏi phải làm cái công việc chán ngấy là đọc báo.

Nàng được Kershaw và các nhân viên khác cho biết đầy đủ những gì nàng cần biết về Atlanta. Chỉ cần có một cửa hàng rộng mở như của nàng, là đủ biết hết thấy mọi chuyện đang xảy ra. Mọi người đều thích kháo chuyện trong khi chờ món hàng gói xong. Nhiều khi Scarlett biết cả những gì chạy trên trang nhất các báo ngay cả trước khi báo được in ra. Nàng có thể vứt bỏ chồng báo làm chát cả bàn làm việc, mà không sợ bỏ sót điều gì.

Nụ cười của Scarlett chợt tắt. Không, không thể làm thế. Chắc phải có một bài tường thuật về đám tang Mélanie và nàng muốn đọc.

Mélanie ...

Ashley...

Cửa hàng có thể chờ đó. Nàng có nhiều trách nhiệm khác khẩn cấp hơn. Điều gì đã khiến cho mi hứa với Melly là chăm lo cho Ashley và Beau?

Dù sao mình cũng đã hứa. Tốt hơn, mình nên bắt đầu từ đó. Và mình nên mang theo Pansy để bước đầu được ổn thoả hơn. Bọn độc mồm độc miệng chắc đã kháo nhau khắp thành phố về diễn biến tại nghĩa trang rồi.

Đến thăm Ashley một mình chỉ tổ khơi thêm những chuyện ngòi lê đôi mách. Scarlett băng qua phòng, giẫm lên lớp thảm dày và giật mạnh dải lụa thêu buộc vào dây chuông. Món điểm tâm của tôi đâu?

Ồ không? Pansy vẫn còn ở Tara. Nàng cần phải mang theo một cô người hầu khác. Rebecca, cô người làm mới, chắc là thích hợp. Nàng hy vọng Rebecca biết cách giúp nàng mặc y phục không đến nỗi quá vụng về.

Nàng muốn gấp rút đi ngay bây giờ và trút bớt một nghĩa vụ không sao thoái thác được.

Xe của nàng dừng lại trước căn nhà nhỏ của Ashley và Mélanie, đường Lierre. Scarlett nhìn thấy vòng hoa tang đã được tháo bỏ

khỏi cổng và các cánh cửa sổ đều đóng chặt.

India! Nàng tự bảo không chút do dự. Dĩ nhiên rồi.

Cô đã đưa Ashley và Beau đến sống với Pittypat. Cô ta chắc lấy làm hãnh diện!

India, chị của Ashley, vẫn luôn là kẻ thù truyền kiếp của Scarlett. Nàng cần môi và suy nghĩ về tình huống tế nhị này. Nàng chắc rằng Ashley đã đến ở với cô Pitty cùng với Beau, như thế là hợp lý nhất. Không có Mélanie và bây giờ vắng Dilcey, chẳng còn ai trông coi nhà và chăm sóc con trai cô ấy. Với Pittypat, nó được sống tiện nghi và đối với một đứa bé trai như nó, nó cần có được tình cảm trìu mến của những người phụ nữ vẫn luôn thương yêu nó.

Hai cô gái già, Scarlett thâm nghĩ, vẻ khinh mạn. Họ sẵn sàng tôn kính vồ vập bất kỳ ai miễn là người đó mặc quần, dầu là quần cộc. Nếu như không có India sống chung, Scarlett có thể thu xếp được với cô Pitty. Bà cụ già nhút nhát ấy không hề dám trái ý cả con mèo con, huống gì lại là Scarlett...

Song bà chị của Ashley lại là loại khác. India, rất khoái nói những lời hung ác bằng cái giọng lạnh lẽo khẹt khẹt, lại rất chịu đuổi Scarlett ra khỏi cửa. Giá như nàng không lỡ hứa với Mélanie nhỉ? Song nàng đã hứa.

- Cho tôi đến nhà cô Pittypat Hamilton, nàng ra lệnh cho Elias.

Còn Rebecca, em có thể đi bộ về nhà.

Đã có quá đủ các bà trông trẻ ở nhà Pitty rồi.

Chính India ra mở cửa. Cô nhìn bộ tang phục lịch sự viền lông thú của Scarlett và nhếch miệng cười vẻ thoả mãn.

Cười cho thích đi, đồ cú già, Scarlett thâm nghĩ.

Chiếc áo tang của India, đơn điệu và đen xỉ, chẳng có được một hột nút sáng.

- Tôi đến để biết tin tức của Ashley.

- Cô đến đây không nhằm lúc rồi, India đáp và chực đóng cửa lại. Scarlett đẩy ra.

- India Wilkes? Nếu chị dám đóng sầm cửa trước mặt tôi thì... Tôi đã hứa với Melly và tôi sẽ giữ lời hứa dù có phải giết chị.

India trả lời bằng cách đè người vào cánh cửa để chống lại sức đẩy của Scarlett. Cuộc xô đẩy thiếu phẩm giá này chỉ kéo dài vài giây, đến khi Scarlett nghe tiếng Ashley.

- Scarlett đó hả, India? Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.

Cánh cửa bật mở và Scarlett xăm xăm bước vào, khoái chí vì thấy cơn giận đang bùng bùng từng mảng đỏ trên mặt India.

Ashley bước ra phòng khách chào Scarlett và nàng bước chậm lại.

Chàng có vẻ đang bị bệnh nặng. Những quầng tối viền quanh đôi mắt lơ lơ, những vết nhăn hằn sâu chạy từ mũi đến cằm. Bộ quần áo dường như quá lớn và chiếc măng-tô treo trên bộ xương khòm của chàng trông giống như đôi cánh gãy của một con chim đen.

Tim Scarlett thắt lại. Nàng không còn yêu Ashley như đã yêu chàng trong những năm tháng đã qua, nhưng chàng vẫn còn tham dự vào cuộc đời nàng. Biết bao kỷ niệm đã cùng chia xẻ, từ lâu lắm rồi... Nàng không thể chịu nổi khi thấy chàng khốn khổ đến mức này.

- Ashley thân mến. - Nàng nói dịu dàng. - Ngồi đây anh. Anh có vẻ mệt.

Họ ngồi trên trường kỷ trong phòng khách nhỏ bề bộn và chật chội của cô Pitty. Scarlett ít nói, chỉ lắng nghe Ashley kể lể, có khi lặp đi lặp lại, có khi đứt quãng hay lạc mất trong dòng ký ức hỗn độn của chàng. Chàng nhắc lại lòng tốt, sự vị tha, tâm hồn cao thượng của người vợ đã chết, tình yêu của Melly đối với Scarlett, đối với Beau và đối với chàng. Giọng chàng không âm sắc, không tinh thần như phai nhạt đi vì đau thương tuyệt vọng. Bàn tay chàng lần tìm bàn tay của Scarlett và nắm chặt đến nỗi Scarlett thấy đau. Nhưng nỗi đau của Ashley còn bi thảm hơn, và nàng cắn môi để mặc chàng bấu vào nàng.

Bóng đen của India xuất hiện trong khuôn cửa và im lìm đứng ngắm.

Cuối cùng Ashley ngưng bật và lắc lắc đầu như một người mù và mất trí.

- Scarlett ơi, anh không thể sống thiếu cô ấy, chàng rên rỉ. Anh không thể.

Scarlett rút bàn tay lại. Nàng cần phải cắt đứt ngay nỗi si mê chết

người đang cột chặt lấy chàng nếu không nổi tuyệt vọng sẽ giết chàng mất chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Nàng đứng lên và cúi mình về phía chàng.

- Hãy nghe em, Ashley Wilkes ạ, nàng nói. Em đã nghe anh kể về nỗi khổ tâm của anh từ nãy đến giờ, còn bây giờ thì hãy nghe em nhé. Anh tưởng anh là người duy nhất yêu thương Melly và phụ thuộc vào cô ấy à? Em cũng như anh thôi, và em càng tin điều ấy chừng nào thì càng chẳng ai biết được. Em nghĩ đó cũng là hoàn cảnh của rất nhiều người. Nhưng ta không nên thu mình lại và chết dần chết mòn như anh đang làm. Em xấu hổ cho anh. Và Melly cũng xấu hổ khi cô ấy nhìn anh từ trời cao. Anh biết cô ấy đã đau đớn như thế nào để sinh ra Beau chứ? Riêng em, em biết cô ấy đã chịu đựng ra sao, và em nói với anh rằng, điều đó có thể giết chết người đàn ông mạnh nhất mà Thượng đế chưa từng tạo ra. Nay đối với đứa bé, anh là tất cả những gì còn lại của nó. Có phải cảnh tượng mà anh muốn cho Melly thấy là thế này không: Đứa con trai duy nhất của cô ấy, trên thực tế là đứa trẻ mồ côi, chỉ vì cha nó quá buồn rầu cho riêng mình nên không thể lo cho nó được? Anh có muốn làm tim cô ấy tan nát không, hả Ashley Wilkes? Chính vì những gì anh đang làm đó, nàng vừa nhấn mạnh vừa nâng cằm anh bằng hai tay mình, để buộc anh phải nhìn thẳng vào nàng. Anh cần phải trấn tĩnh lại anh nghe chưa Ashley. Anh phải bước ngay vào nhà bếp và yêu cầu mọi người chuẩn bị cho anh một bữa ăn nóng và anh hãy ăn đi. Nếu anh ăn không nổi, hãy ăn một thứ khác. Rồi đi gặp con trai anh, siết chặt nó vào lòng và nói với nó rằng: Con đừng sợ, con có một người cha để chăm lo cho con. Hãy làm đi. Hãy nghĩ đến người khác một chút hơn là nghĩ mãi về mình.

Scarlett chùi tay vào váy như thể việc chạm vào Ashley đã vấy bẩn tay nàng, đoạn bước ra khỏi phòng, xô India qua một bên.

Lúc mở cửa bước ra, nàng nghe India nói:

- Ashley khốn khổ, em yêu quý của chị. Đừng để ý đến những điều khủng khiếp Scarlett vừa nói. Nó là một con yêu tinh.

Scarlett ngừng bước, quay lại, móc trong sắc ra một danh thiếp và quẳng lên chiếc bàn xoay.

- Tôi để lại đây danh thiếp của tôi cho cô, cô Pitty ạ, nàng hét lên,

bởi cô quá sợ phải gặp mặt tôi.

Nàng đóng sầm cánh cửa sau lưng mình.

- Đi, Elias, nàng bảo người lái xe. Đi bất kỳ nơi đâu.

Nàng không thể ở lại trong ngôi nhà này một chút nào nữa. Nàng sẽ phải làm gì? Ashley có nghe lời nàng không? Nàng tỏ ra quá dửng dưng... Thôi, nhất định phải thế - người ta đang bóp nghẹt anh ấy bằng sự thông cảm và lòng thương hại.

Song những lời nàng nói với anh ấy có mang lại cho anh ấy điều gì tốt đẹp không? Ashley thương yêu con trai mình, có thể anh ấy sẽ trấn tĩnh lại. "Có thể", thì chưa đủ. Cần phải hành động. Cần phải thúc anh ấy hành động.

- Đưa tôi đến văn phòng ông Henry Hamilton, nàng ra lệnh cho Elias.

Con người được gọi là "Bác Henry" làm khiếp đảm phần đông các phụ nữ, nhưng với Scarlett thì không.

Nàng hiểu rằng lớn lên cùng một mái nhà với cô Pitty có thể đã khiến ông ta càng ghét phụ nữ. Và nàng biết ông quý mến nàng. Có lần, ông nói nàng không ngu ngốc như phần đông các phụ nữ khác, là luật sư của nàng, ông lạ gì mà không biết nàng tỏ ra khôn khéo như thế nào khi đã động đến chuyện làm ăn.

Thấy nàng bước vào văn phòng của ông mà không báo trước, ông buột bức thư đang đọc và ngồi sững sờ.

- Mời vào, Scarlett, ông nói và đứng dậy. Cô sắp đưa kẻ nào ra toà mà gấp rút đến thế!

Nàng đi qua đi lại, không thềm đếm xỉa đến mấy cái ghế bành dành cho khách trước bàn làm việc.

- Tôi muốn giết một người, nàng đáp, nhưng chưa biết đó có phải là giải pháp tốt không. Có đúng là khi chết, Charles đã di chúc lại cho tôi tất cả sở hữu của anh ta không?

- Cô biết rõ rồi mà. Nào đừng có hùng hổ lên như thế và xin ngồi xuống đây. Ông đã để lại cho cô, các kho hàng gần nhà ga mà bọn Yankee đã thiêu huỷ, ông cũng để lại các vùng đất ở ngoại ô, mà chẳng bao lâu nữa cũng sẽ nhập vào nội thành, nếu Atlanta cứ tiếp tục lớn mãi lên theo cái đà này.

Scarlett chồm người lên ghế bành, nhìn thẳng vào mặt của Bác Henry.

- Và nửa ngôi nhà của cô Pitty đường Pêcher, phải không? Nàng gằm từng tiếng một.

- Lạy chúa, Scarlett, cô đừng bảo với tôi là cô sẽ dọn đến ở đó nhé?

- Dĩ nhiên là không. Nhưng tôi muốn Ashley ra khỏi căn nhà đó. India và cô Pitty đang đưa anh ta xuống mồ bằng sự cảm thông của họ. Anh ấy có thể trở về nhà của mình. Tôi sẽ tìm cho anh ấy một người quản gia.

Henry Hamilton nhìn nàng với cặp mắt chăm chú nhưng không biểu lộ gì.

- Cô có chắc đó là lý do để cô muốn anh ấy trở về nhà mình không? Bởi lẽ anh ta đau khổ quá nhiều vì sự cảm thông?

- Quý tha ma bắt bác đi, bác Henry? Scarlett lại nổi cơn giận. Có phải bác đã đến tuổi trở thành kẻ lẩm mồm rồi ư?

- Xin đừng giương móng vuốt của cô ra đối với tôi. Xin cô hãy ngồi trong chiếc ghế bành này và hãy nghe một vài sự thật. Cô có một cái đầu rất tốt mà tôi chưa gặp bao giờ đối với chuyện làm ăn, nhưng ngoài chuyện đó ra, đầu óc cô không hơn một tên ngu dốt ở quê là bao.

Scarlett sục sôi trong lòng nhưng nàng thản nhiên.

- Về ngôi nhà của Ashley, người luật sư già nói chậm rãi, nó đã được bán rồi. Tôi đã làm xong thủ tục ngày hôm qua.

Ông đưa tay ngăn không cho Scarlett nói:

- Chính tôi đã khuyên anh ấy đến ở nhà Pitty và bán nhà đi. Chẳng phải vì sự đau khổ mà những kỷ niệm gắn liền với nơi chốn ấy có thể gọi lên, cũng chẳng phải vì tôi lo ai sẽ là người săn sóc anh ấy và đứa bé, mặc dù đó là những điều đáng quan tâm đấy. Tôi đã gợi ý anh ấy dọn nhà đi, vì anh ấy cần tiền để ngăn chặn sự phá sản xảy đến cho xí nghiệp gỗ của anh ấy.

- Bác muốn nói gì vậy. Ashley quả chẳng bao giờ biết cách kiếm tiền, nhưng anh ấy không thể phá sản. Người ta vẫn luôn cần gỗ để xây nhà.

- Khi người ta xây nhà. Xin cô bình tĩnh một phút và nghe đây, Scarlett. Tôi biết là chẳng có thứ gì trên đời làm cho cô quan tâm

được, nếu nó không trực tiếp liên quan đến cô, nhưng đã có một vụ bê bối tài chính lớn tại New York từ hai, ba tuần nay. Một tay đầu cơ có tên là Jay Cooke đã tính sai nước cờ và đã phá sản. Hắn ta lôi theo cả cái công ty đường sắt của hắn. Công ty Northern Pacific, đổ nhào theo mình. Và một loạt các tay đầu cơ khác có liên quan đến công ty hoặc một số các xí nghiệp khác của hắn, cũng rơi rụng theo. Và khi sụp đổ như thế, họ lôi rất nhiều các xí nghiệp khác nữa có liên quan, ngoài số xí nghiệp của Cooke. Rồi đến lượt mình, các tay làm ăn với họ cũng bị sụp đổ, lôi theo luôn nhiều kẻ khác nữa. Thật là đồ hàng mã. Tại New York, người ta đang nói đến "con hoẵng loạn". Nó còn lan ra nữa. Tôi nghĩ nó sẽ lan ra khắp đất nước trước khi dịu bớt đi.

Scarlett hốt hoảng.

- Còn cửa hàng của tôi? Tiền của tôi? Các nhà băng có còn an toàn không?

- Cửa cô thì còn. Tôi cũng có tiền gửi ở đó, bởi vậy tôi đã kiểm tra rồi. Trên thực tế, có lẽ Atlanta sẽ không bị nặng đâu. Đây không phải là một thành phố đủ lớn để người ta đầu tư nhiều, và lại chỉ có những tay bự mới rót dài. Nhưng công việc kinh doanh bị đình trệ khắp nơi. Mọi người giờ đây rất ngại đầu tư vào bất cứ cái gì. Kể cả địa ốc. Và nếu chẳng có ai xây nhà thì chẳng còn ai cần đến gỗ.

Scarlett nhú mày.

- Vậy thì Ashley sẽ chẳng thu được gì từ xưởng cưa.

- Tôi hiểu. Nhưng nếu chẳng còn ai chịu đầu tư, làm sao nhà anh ấy bán được nhanh như thế! Tôi nghĩ rằng trong cơn hoẵng loạn thì giá bất động sản là món đầu tiên phải tụt xuống chứ.

- Nhanh như hòn đá vậy, bác Henry mỉm cười nói. Cô láu lỉnh lắm Scarlett ạ. Cho nên tôi đã bảo Ashley bán ngay khi còn kịp. Atlanta vẫn còn chưa nếm mùi của cơn hoẵng hốt đó, nhưng không còn lâu đâu. Trong tám năm vừa qua, chúng ta chỉ có tăng trưởng lên thôi - nay đã hai mươi ngàn dân rồi còn gì, cô nắm được chứ? - nhưng không có chuyện không tiền mà đòi "phất" lên bao giờ? Ông vừa cười vừa nói.

Scarlett cũng cười theo, mặc dù nàng chẳng thấy có gì đáng cười trong một thảm họa về kinh tế. Nhưng nàng biết bọn đàn ông khoái

được người khác tán thưởng về sự thông minh của họ.

Đột nhiên bác Henry ngừng cười, giống như nước trong vòi bị ngắt lại, ngưng chảy.

- Tốt. Còn bây giờ, Ashley sống với chị gái và bà cô vợ anh ta là rất có lý, theo lời khuyên của tôi. Vậy điều ấy làm cô không được vui chăng.

- Không, thưa chú. Điều đó không làm tôi vui chút nào. Anh ấy trông thật khủng khiếp, và bọn họ nhận chìm anh ấy. Có thể nói đó là một người chết còn sống.

- Tôi đã nói chuyện nghiêm túc với anh ấy, với ý định kéo anh ấy ra khỏi tình trạng đó, nhưng tôi không biết lời nói của tôi có kết quả gì không. Ngay trong trường hợp này, tôi tin nó sẽ không kéo dài lâu được, chừng nào anh ấy còn ở trong ngôi nhà đó.

Nàng để ý thấy tia mắt nghi ngờ của bác Henry. Con giận bùng lên làm đỏ hồng hai má.

- Tôi bất chấp những gì bác nghe đồn đại và những gì bác nghĩ, bác Henry ạ. Tôi không đeo đuổi Ashley. Tôi có một lời hứa với Melanie lúc cô ấy hấp hối và tôi phải chăm sóc anh ấy và Beau. Tôi thật chẳng bao giờ muốn xen vào chuyện này nhưng tôi vẫn phải làm.

Con bộc phát này làm Henry khó chịu. Ông không thích mọi người phô bày những xúc cảm của họ trước mặt ông, nhất là phụ nữ.

- Scarlett, nếu như cô khóc, tôi sẽ ra lệnh quăng cô ra ngoài đây.

- Tôi không thém khóc. Tôi đang giận dữ. Tôi cần hành động và bác lại không chịu giúp tôi.

Henry Mamilton tựa lưng vào chiếc ghế bành, đan các đầu ngón tay trên chiếc bụng no tròn của ông. Đó là tư thế luật sư của ông và lúc này ông gần như có vẻ một quan toà.

- Cô là người cuối cùng có thể giúp được Ashley trong lúc này.

Scarlett. Tôi đã báo trước cho cô biết tôi sắp kể cho cô một vài sự thật, và đây là một: đúng hay sai không rõ, tôi cóc cần biết đâu là sự thật - có một thời, người ta bàn tán rất nhiều về Ashley và về cô.

Melly đã ủng hộ cô và phần đông mọi người tin - song là vì yêu thương cô ấy chứ không phải vì đánh giá cô đặc biệt đâu. India nghĩ rất xấu về cô và cô ta chẳng buồn che dấu điều đó. Cô ta đã

tập hợp được một nhóm nho nhỏ những người đồng tình với mình. Đây không phải là một tình huống hay ho gì, nhưng mọi người đã quen làm như vậy. Mọi chuyện lại hẳn sẽ còn kéo dài lâu đấy, ngay cả khi Mélanie đã chết. Chẳng ai thực sự thích thú gì những chuyện rắc rối lẫn thay đổi. Nhưng cô không thể để mặc mọi chuyện trôi nổi như vậy được. Ô không thể được đâu. Cô đã tự làm cho người ta chú ý đến mình ngay trước mộ của Mélanie nữa chứ. Cô đã choàng tay ôm cổ chồng cô ấy rồi cô lại tách anh ấy ra khỏi người vợ đã chết, người vợ mà lắm kẻ đã xem gần như là một nữ thánh.

Henry đưa tay lên.

- Tôi biết cô sắp nói gì, vô ích thôi, Scarlett ạ.

Ông đan các ngón tay trở lại như cũ.

- Ashley đang sắp văng mình xuống hố huyết, ông nói tiếp, cũng có thể là gãy cổ nữa. Tôi đã ở đấy. Tôi đã thấy. Nhưng nào có quan trọng gì. Là một cô gái thông minh như cô, cô chẳng hiểu gì về thể giới của chúng ta cả. Nếu như Ashley ngã mình trên linh cữu, tất cả mọi người sẽ cho thể là "đáng thương". Nếu như vì làm vậy mà anh ấy lỡ có chết đi, thì họ thành thật chia buồn, nhưng những qui tắc chi phối sự thống khổ là như vậy. Xã hội cần có những qui tắc. Scarlett à, để gìn giữ được sự cố kết của nó, còn cô lại vi phạm những quy tắc ấy.

Cô đã công diễn cả một vở trò trước công chúng. Cô đã đặt hai tay lên một người đàn ông không phải là chồng cô ngay trước công chúng. Cô đã làm gián đoạn nghi thức hạ huyết, một nghi thức mà mọi người đã thuộc lòng các qui tắc của nó. Cô đã xen vào lúc người ta từ biệt một lần cuối một vị nữ thánh. Chẳng một người phụ nữ nào trong thành phố lại không về phe India, lúc này. Nghĩa là chống lại cô. Cô không còn lấy một người bạn gái nào, Scarlett ạ. Và nếu cô còn đến gần Ashley. Cô chỉ tỏ lời tuột anh ấy xuống theo cô thôi. Chẳng một ai còn trọng anh ấy nữa.

Yên lặng một lát Henry lại nói tiếp:

- Các bà đều chống lại cô. Chỉ có Chúa mới cứu nổi cô, Scarlett ạ, còn tôi không thể làm nổi. Khi các phụ nữ Thiên chúa giáo trở mặt chống lại cô thì hay nhất là đừng ny vọng gì họ sẽ tha thứ cho cô vì

lòng bác ái của họ. Họ không biết nhân đức đâu. Và họ sẽ không cho phép bất kỳ người nào khác biểu lộ đức tâm ấy, từ chồng của họ đến cả những người khác nữa. Họ sở hữu thân xác lẫn tâm hồn những người đàn ông của họ.

Chính vì thế, tôi luôn giữ mình khỏi cái mà người ta đã sai lầm gọi là "sự dịu dàng nữ giới". Tôi chỉ muốn điều tốt cho tôi, Scarlett ạ. Cô biết rõ tôi rất quý mến cô. Tất cả những gì rất thực tế mà tôi có thể tặng cô, đó là những lời cầu chúc tốt lành. Cô đã gây ra một tình huống rất khó và tôi không biết làm sao cô có thể cải thiện nó được.

Người luật sư già đứng lên.

- Hãy để Ashley yên. Sẽ có một ngày, một người đàn bà nhỏ bé tốt bụng nào đó đến và đưa anh ta đi. Và cô ta sẽ chăm sóc cho anh ấy. Hãy để yên ngôi nhà của Pitty như thế, kể cả phân nửa của cô. Và hãy tiếp tục gửi tiền đến cho tôi để thanh toán các hoá đơn tu bổ và duy trì nó, như cô vẫn từng làm. Như vậy sẽ giải phóng được cho cô lời hứa với Mélanie. Nào, tôi tiễn cô ra xe đây.

Scarlett vịn cánh tay ông và bước theo chân ông. Nhưng trong thâm tâm nàng vẫn sôi sục. Lẽ ra nàng phải biết không thể trông cậy vào sự giáo dục của bác Henry.

Nàng cần tự mình tìm hiểu xem những gì Henry nói có đúng vậy không, cuộc hoảng loạn tài chánh và nhất là tiền của nàng có an toàn không.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 6

"Hoảng loạn", đó là từ Henry Hamilton đã dùng.

Cuộc khủng hoảng tài chính xuất phát từ Wall Street ở New York đã lan rộng khắp nước Mỹ, Scarlett vô cùng hoảng hốt khi nghĩ rằng có thể sẽ mất trắng những món tiền nàng đã kiếm và dành dụm được. Ra khỏi văn phòng của viên luật sư già nàng đi ngay đến nhà băng.

Scarlett cảm thấy mình không thể nào giữ được sự bình tĩnh khi đến trước bàn làm việc của vị giám đốc.

- Tôi đánh giá cao sự quan tâm của bà đối với ngân hàng chúng tôi, thưa bà Butler - ông ta nói. Song Scarlett thấy rõ là ông ta không nói sự thật. Ông ta chẳng hề lường nổi sự nghi ngại của nàng về khả năng chi trả của các ngân hàng nhất là ngân hàng do ông ta điều hành. Càng nói, ông ta càng tỏ ra tự tin hơn, nhưng ngược lại càng làm Scarlett ít tin ông hơn.

Rồi như vô tình, ông ta lại xoa dịu mọi nỗi đau của nàng.

- Bà thấy đấy, chúng tôi không chỉ chia xẻ quyền lợi với các cổ đông mà rồi đây còn phải chia nhiều hơn bình thường nữa là khác, ông ta vừa nói vừa liếc mắt nhìn nàng. Bản thân tôi chỉ mới biết chuyện đó sáng nay, ông ta nói thêm với sự giận dữ không kiềm được, và tôi rất nóng lòng muốn biết điều gì đã khiến chồng bà quyết định tăng số cổ phần của ông ấy cách đây một tháng.

Scarlett bỗng thấy nhẹ cả người cùng một cảm giác bênh bồng trong lòng chiếc ghế bành. Nếu như Rhett mua cổ phần ở nhà băng này thì chắc nó phải an toàn nhất nước Mỹ. Chàng luôn biết cách hái ra tiền trong khi những kẻ khác lụn bại. Nàng không rõ bằng cách nào chàng nắm được tình hình các ngân hàng, nhưng nàng chẳng cần bận tâm. Chỉ cần biết Rhett đã tín nhiệm ngân hàng này là đủ.

- Đó là vì anh ấy có một quả cầu thủy tinh rất tuyệt, - nàng nói với

một nụ cười ngớ ngẩn khiến vị giám đốc nhà băng càng thêm giận dữ.

Scarlett có cảm giác như mình đang say rượu song nàng cũng không mất tỉnh táo đến mức quên không chuyển thành vàng toàn bộ số tiền mặt trong két sắt của nàng.

Rời nhà băng, nàng dừng lại trên bậc tam cấp để chiêm ngưỡng những tia nắng mùa thu ấm áp và cảnh những dòng người tấp nập trên đường phố ở khu kinh doanh này. Hãy nhìn xem những con người đang xô đẩy nhau kia! Họ vội vàng vì đang mải kiếm tiền chứ không phải vì sợ. Bác Henry qua là khùng. Không hề có sự hoảng loạn nào cả?

Sự quan tâm kế tiếp nàng dành cho cửa hàng của mình. Một hàng chữ mạ vàng: "Cửa hàng bách hoá Kennedy" chạy dài suốt mặt tiền toà nhà. Đó là những gì nàng được thừa hưởng từ cuộc hôn nhân ngắn ngủi với Frank Kennedy. Cửa hàng này và Ella. Niềm vui nàng tìm được ở nơi cửa hàng này đã bù đắp hậu hĩ cho sự thất vọng về đứa con gái. Các tấm kính cửa hàng bóng loáng và bên trong đầy ắp các loại hàng hoá. bất cứ thứ gì, từ chiếc rìu mới sáng loáng cho đến chiếc kim khâu. Nhưng phải cho lấy những cây vải calicot ra khỏi chỗ này ngay vì chẳng mấy lúc chúng sẽ bạc màu dưới ánh mặt trời và khi đó chỉ còn nước đem bán hạ giá.

Scarlett bước vào cửa hàng nhanh như một cơn gió, sẵn sàng "băm nát" Willie Kershaw, người đầu tiên nàng gặp ở cửa hàng.

Nhưng rồi cuối cùng nàng cũng chẳng thấy có lý do để khiển trách ông ta. Cây vải calicot ở ngoài cửa kính đã bị nước làm hoen ố trong khi vận chuyển và được bán hạ giá. Nhà máy dệt đã đồng ý chỉ lấy một phần ba giá tiền. Hơn nữa Kershaw đã tự đặt hàng để dự trữ mà chẳng cần ai dặn, chiếc két nặng bằng sắt ở cuối văn phòng cũng đang chứa đầy những chồng giấy bạc xinh xinh màu xanh được xếp thành từng xếp và những bao đựng tiền được cột lại cẩn thận - đó là số tiền bán hàng của ngày hôm trước.

- Tôi đã thanh toán cho các nhân viên bán hàng, thưa bà Butler - Kershaw nói mà lòng thấp thỏm. - Tôi nghĩ là mình đã làm đúng. Tôi đã ghi lại đầy đủ mọi việc trong sổ sách ngày thứ bảy. Đám nhân viên nam nói rằng chúng không hề đi chơi nếu không có tiền

lương tuần. Tuy vậy, tôi vẫn chưa lãnh phần lương của tôi vì tôi không biết bà có chấp thuận cho tôi hành động như thế không, dù sao tôi cũng rất cảm ơn nếu bà có thể...

- Tất nhiên, Willie, Scarlett đáp với một nụ cười khoan dung. nhưng để tôi kiểm tra lại sổ sách đã.

Kershaw tỏ ra tháo vát hơn rất nhiều so với mong đợi của nàng, nhưng điều này không có nghĩa là nàng cho phép ông ta coi thường bà chủ. Sau khi đã kiểm tra gần như từng xu một cả những sổ sách kế toán lẫn kết sổ, nàng trích ra cho ông ta mười hai đô-la và bảy mươi xu phần tiền lương còn thiếu cho ba tuần làm việc của ông ta. Nàng quyết định đưa thêm một đô-la tiền lương ngày hôm sau của tuần này nữa. Ông ta xứng đáng được thưởng vì đã điều hành tốt cửa hàng trong thời gian vắng nàng.

Nàng còn dự tính nhờ ông làm thêm một việc:

- Willie này - nàng nói riêng với ông. Tôi muốn ông mở một tài khoản cho vay.

Cặp mắt vốn đã lồi của Kershaw như chực nhảy ra khỏi hốc mắt. Cửa hàng đã từ chối không cho vay nợ kể từ khi Scarlett lên nắm quyền điều hành. Ông ta chăm chú nghe những lời căn dặn của nàng. Khi nàng yêu cầu ông thề không hé miệng việc này cho bất cứ ai khác thì ông đã đặt bàn tay mình lên trái tim và thề. Ông hiểu rằng mình sẽ có lợi nếu tôn trọng lời thề vì nếu không thì bà Butler sẽ phát hiện ra ngay. Ông ta tin Scarlett có mắt ở phía sau gáy và có thể đọc được những suy nghĩ của người khác. Dù sao những điều ông nghĩ cũng bằng thừa vì chẳng ai tin ông nếu ông có nói ra đi nữa.

Sau khi rời cửa hàng, Scarlett về thẳng nhà để dùng bữa trưa. Nàng lau mặt, rửa tay rồi đọc lướt qua chồng báo. Người ta đã tường thuật đám tang y như nàng đoán: chỉ vài dòng vắn vắn, tên Mélanie, nơi sinh và ngày mất. Tên của một phụ nữ chỉ thể xuất hiện ba lần trên báo: lúc sinh, lúc lập gia đình và lúc chết. Và thường không có thêm chi tiết gì khác hơn nữa. Scarlett đã tự tay thảo bản cáo phó rồi ghi thêm vài dòng cần thiết để bày tỏ sự tiếc nuối cho Mélanie đã chết lúc còn thật trẻ và là sự mất mát lớn lao cho gia đình và tất cả bạn bè của nàng ở Atlanta. Scarlett giận dữ

nghĩ chắc rằng India đã dấu mất trang báo này để Ashley không kịp đọc. Nếu như ngôi nhà của Ashley nằm trong tay của ai khác không phải là India thì cuộc đời sẽ dễ dàng hơn biết bao!

Khi đọc sang số báo tiếp theo Scarlett chợt cảm thấy tay mình ướt đầm vì sợ hãi. Nàng đọc lướt sang trang khác, trang khác rồi trang khác nữa, cứ thế lật nhanh các trang và càng lúc càng hốt hoảng.

- Cứ để lên bàn ăn cho tôi - Nàng nói khi người tớ gái đến báo là bữa ăn đã chuẩn bị xong.

Khi nàng ngồi vào bàn, thì lòng trắng trứng đã đặc quánh lại song điều ấy chẳng hề gì. Nàng đã quá lo lắng hơn là nghĩ tới ăn uống. Bác Henry có lý, một cơn hoảng loạn đúng theo nghĩa đen của nó quả đang diễn ra. Giới kinh doanh đang trải qua một cơn náo loạn tuyệt vọng, đánh dấu bằng những cuộc phá sản hàng loạt. Thị trường chứng khoán New York đã đóng cửa mười ngày sau sự kiện mà báo chí gọi là "ngày thứ sáu đen tối" ngày mà giá cả thị trường tuột hẳn xuống vì ai cũng đều muốn bán ra và không ai muốn mua vào cả! Trong các thành phố lớn, các nhà băng đều đóng cửa để đuổi khéo những khách hàng muốn đến rút tiền, tiền của họ đã bị tiêu tan, đã bị các ông chủ nhà băng ném vào các thương vụ "bảo đảm" nhưng thật ra đã tiêu ma hết cả.

Trong khu vực công nghiệp, các nhà máy thi nhau đóng cửa theo nhịp độ gần như mỗi ngày một nhà máy và thải ra hàng nghìn công nhân không việc làm, không đồng xu dính túi. Bác Henry đã nói là chuyện này sẽ không diễn ra ở Atlanta, Scarlett thần thờ, miệng lẩm bẩm như đọc kinh. Song nàng đã phải kiềm lòng để không đến nhà băng và mang về nhà chiếc kết sắt đựng vàng của mình. Nàng hẳn đã dám làm điều đó nếu như không được biết trước đó là Rhertt đã mua thêm cổ phần ở ngân hàng.

Scarlett nghĩ mãi đến việc đi rút vàng về mà nàng định làm vào chiều hôm đó, nàng thật lòng muốn ý nghĩ ấy đừng bao giờ trở lại trong đầu nàng, nhưng nàng quyết định sẽ vẫn tiến hành dự định của mình. Ngay lập tức và trước khi cơn hoảng loạn bao trùm khắp nước.

Có lẽ nàng phải dùng một ly rượu Brandy nhỏ để đỡ xót ruột?

Chai rượu nằm sẵn ở trên kệ. Rượu có làm dịu bớt thần kinh căng

thẳng của nàng không? Người ta có thể ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của nàng cho dù nàng có ăn rau mùi tây hoặc lá bạc hà đi nữa. Nàng thở dài và ra khỏi bàn.

- Hãy chạy ra chuồng ngựa và báo cho Elias biết tôi sẽ đi ngay, nàng nói với người tớ gái đang chạy vội đến khi nàng lắc chuông.

Không ai trả lời khi nàng đến kéo chuông nhà bà cô Pittypat. Scarlett tin là mình không lầm khi nhìn thấy một bên rèm cửa sổ đã được vén lên. Nàng lại kéo chuông một lần nữa. Sau cánh cửa, nàng nghe thấy tiếng chuông leng keng và một tiếng động nghẽn lại. Có ai đó đã di động. Lại kéo chuông. Một sự im lặng hoàn toàn đáp trả. Chuông không kêu, Scarlett đếm đến hai mươi... một cỗ xe độc mã chạy ngang đường, phía sau lưng nàng.

Nếu ai bắt gặp mình ở đây, trước cánh cửa im ỉm không chịu mở ra thì ta sẽ chẳng còn nhìn mặt ai mà không thấy xấu hổ, nàng tự nhủ. Nàng cảm thấy hai má nóng bừng. Bác Henry đã có lý. Không ai muốn tiếp nàng nữa. Cả đời nàng, nàng đã từng nghe kể về những con người ưa sinh sự đến mức không một người đứng đắn nào chịu mở cửa cho họ vào. Nhưng, ngay cả trong những cơn mê sảng nhất của mình, nàng cũng chưa bao giờ hình dung điều đó lại có thể xảy ra với mình, Scarlett O'Hara, con gái của Ellen Robillard, con cháu của dòng họ Robillard ở Savannah. Điều này không thể xảy ra với nàng được.

Hơn nữa ta đến đây là để mang lại điều tốt đẹp cho họ mà? Nàng tự nhủ. Trong nàng, nỗi đau khổ xen lẫn với sự kinh ngạc. Nàng cảm thấy cay xè trong đôi mắt và những giọt lệ chực trào ra và lại như bao lần khác, nàng cảm thấy giận dữ và phần uất. Thật khó khăn!

Một nửa căn nhà này là của nàng. Có sao người ta lại không chịu mở cửa cho nàng vào?

Nàng dám mạnh vào tấm cửa gỗ và lắc mạnh nắm cửa. Song cánh cửa vẫn đóng im ỉm.

- Tôi biết cô đang ở đây, India Wilkes - Scarlett hét to qua lỗ khoá. Thế đây, ta ước gì cô ta đang ghé tai ở phía bên kia cửa để có thể điếc đặc luôn.

- Tôi đến đây để nói chuyện với cô, India, và tôi sẽ không đi khỏi đây nếu chưa nói được? Tôi sẽ ngồi lì ở hộc tam cấp trước cửa nhà cho đến khi nào cô chịu mở cửa hoặc cho đến khi Ashley về mở khoá thì thôi. Tuỳ cô lựa chọn!

Scarlett quay người lại và kéo cái đuôi của chiếc váy.

Chưa kịp bước một bước nào nàng đã nghe thấy tiếng ổ khoá lách cách và tiếng bản lề kéo kẹt.

- Lạy chúa, chị vào đi! - India càu nhàu - chị muốn cả xóm này biết chuyện sao?

Scarlett ném một cái nhìn lạnh lùng và khinh bỉ về phía cô ta.

- Có khi cô cũng phải ra ngoài ngồi ở bậc cầu thang cùng tôi đây, India ạ? Biết đâu chừng có một gã ăn mày mù nào đó chẳng lảng vảng qua đây và chịu cưới cô để đổi lấy chỗ ăn, chốn ở?

Chưa hết câu, nàng đã muốn cắn lưỡi để không buột miệng nói như thế. Nàng đến đây không phải để sinh sự với India. Song bà chị gái của Ashley luôn đối với nàng như một chiếc gai trong mắt và sự sỉ nhục qua chuyện đóng cửa đã đẩy nàng đến chỗ không cần giữ gìn gì nữa.

India vừa định sập cửa lại thì Scarlett đã chồm tới can cô.

- Xin lỗi, nàng rít qua kẽ răng. Cái nhìn giận dữ của hai người phụ nữ như đang đóng đinh lẫn nhau. Cuối cùng, India đành nhượng bộ.

Rhett hẳn rất thích tình huống này, Scarlett chợt nghĩ. Trong những ngày hạnh phúc của cuộc hôn nhân giữa hai người, nàng thường kể cho anh nghe những thành đạt của nàng trong kinh doanh và trong cái xã hội nhỏ bé của Atlanta. Những câu chuyện ấy thường khiến anh cười ngất thật lâu và anh đã gọi nàng là "nguồn kỳ diệu bất tận của anh". Có thể anh sẽ lại cười khi nàng kể lại cho anh cảnh India thở phì phì như một con rồng bị thúc ép phải lùi bước.

- Cô muốn gì? India hỏi bằng giọng lạnh lùng và uất lên vì giận dữ.

- Đúng ra chị nên mời tôi vào phòng khách dùng một tách trà -

Scarlett nói với giọng kiêu kỳ nhất - Nhưng thôi tôi vừa dùng bữa trưa xong.

Thực ra, lúc này nàng đang đói cồn cào. Cuộc đấu khẩu gay gắt đã đẩy lùi tâm trạng hoảng loạn nơi nàng.

Nàng hy vọng bao tử mình đừng gây ồn ào. Nàng cảm thấy nó trống rỗng chẳng khác một cái giếng đã cạn khô.

India dựa lưng vào cánh cửa phòng khách và tuyên bố.

- Cô Pitty đi nghỉ rồi.

"Sao không nói bà ta giận uất lên", Scarlett thầm nghĩ.

Song lần này, nàng đã kịp giữ mồm giữ miệng. Nàng không muốn đụng chạm đến Pittypat. Hơn nữa, nàng cần nói ngay lý do vì sao nàng đến đây. Nàng muốn rời khỏi nhà trước khi Ashley về.

- Tôi không rõ là chị có biết hay không, India, nhưng lúc hấp hối Melly đã xin tôi hứa là phải chăm sóc cho Beau và Ashley.

Toàn thân India giật bắn lên như thể vừa trúng đạn.

- Đừng nói gì hết! - Scarlett ra lệnh, vì chẳng một lời nào của chị có thể sánh với những ước nguyện cuối cùng của Melly.

- Cô sẽ giết chết cái tên Ashley như cô đã từng giết chết tên của chính mình. Tôi sẽ không để cô quanh quẩn bên chú ấy và chụp lên chúng tôi những điều đê hèn.

- Điều cuối cùng mà tôi muốn làm trên thế gian này, India Wilkes ạ, là ngồi lại trong ngôi nhà này dù chỉ một phút mà điều này lại vô cùng cần thiết. Tôi đến đây để nói với chị rằng tôi đã sắp xếp ở cửa hàng để chị có thể đến đó lấy tất cả những món gì chị cần.

- Dòng họ Wilkes không nhận sự bố thí đâu, Scarlett ạ?

- Bà chị đáng thương ời! Tôi không nói đến sự bố thí. Tôi đang nói về lời hứa với Mélanie. Chị thật chẳng biết chút gì về sức lớn như thối của một đứa bé đang độ tuổi như Beau mà chẳng có quần áo, giày dép nào chịu nổi. Chưa nói những chuyện ấy tốn kém ra sao. Bộ chị muốn Ashley bị chết dí trong những mối lo lắng tũn mủn ấy sao, trong khi trái tim anh ấy đang tan nát vì bao chuyện hệ trọng hơn nhiều? Bộ chị muốn Beau trở thành trò cười cho các bạn bè cùng lớp nó hay sao? Tôi biết rất rõ cô Pitty cần cái gì. Tôi cũng đã từng sống ở đây kia mà, chị biết đấy. Chỉ vừa đủ cho chú Pitter và chiếc xe hơi, thêm vào đó là chút ít thức ăn và một số tiền đủ mua muối. Và rồi xảy ra một chuyện nhỏ mà người ta gọi là "con khủng hoảng". Một nửa xí nghiệp trong nước đóng cửa. Có thể Ashley sẽ kiếm được ít tiền hơn trước. Nếu như tôi đã dẹp bỏ sự kiêu hãnh của mình và dẫn thân đến đây nện vào cửa thình thình như một con

khùng, thì chị cũng có thể dẹp bỏ sự kiêu hãnh của chị và nhận những gì tôi đưa chứ? Chị không có quyền gì để từ chối, bởi không phải dành cho chị. Tôi sẽ để thầy kệ chị không chút ngó ngang đến. Tôi nói về Beau và Ashley, cả về Melly vì tôi đã hứa thực hiện ước nguyện của cô ấy. Cô ấy đã nói với tôi như thế này: "Scarlett ơi, hãy chăm sóc Ashley... nhưng đừng bao giờ để anh ấy biết!. Tôi không thể nào giúp mà không để anh ấy biết nếu chỉ không giúp đỡ tôi, India ạ.

- Có gì để chứng minh Mélanie đã nói như thế không?

- Lời nói của tôi, nó có giá trị bằng vàng, India, dù chị có nghĩ về tôi thế nào đi nữa thì chị vẫn sẽ không bao giờ tìm thấy một ai nói tôi là người bội ước không tôn trọng lời hứa.

India lưỡng lự, và Scarlett biết nàng đã thắng.

- Chị không cần phải đích thân đến cửa hàng. Chỉ cần chị chờ ai đó đem đến danh sách các món hàng là đủ.

- Nếu vậy thì chỉ lấy quần áo đi học cho Beau thôi. - India làu nhàu sau khi hít một hơi thật sâu.

Scarlett cố nén nụ cười mỉm. Nàng tin chắc một khi India có được cái thú nhận những gì mình thích mà không phải trả tiền gì cả, India sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

- Thế thì chào chị, India. Ông Kershaw, người phụ trách cửa hàng là người duy nhất được biết về sự thoả thuận giữa chúng ta, và ông ấy sẽ không hờ môi với một ai. Hãy ghi tên ông ta trên phong bì và ông ta sẽ thu xếp mọi việc.

Khi đã ngồi vào xe, Scarlett thấy cái đói cồn cào trong ruột. Nàng cười toét miệng: "Cám ơn Chúa, cũng may là còn kịp".

Về đến nhà, nàng lập tức kêu chị hầu bếp hâm lại bữa ăn trưa và dọn lên cho nàng ngay. Trong khi chờ đợi nàng đọc các trang báo khác tránh tất cả các bài báo liên quan đến cơn hoảng loạn. Một cột báo đặc biệt cuốn hút nàng trong khi trước đây nàng chưa bao giờ đọc chuyên mục này: đó là mục tin tức và các chuyện đồn đại ở Charleston. Biết đâu nàng có thể biết được điều gì đó về Rhett hoặc về mẹ, em trai và em gái của anh ấy.

Cuối cùng tên của họ vẫn không thấy xuất hiện, song thật ra Scarlett cũng không mong tìm thấy. Chỉ riêng việc nàng muốn

được biết về thành phố quê hương anh ấy và về những người đồng hương của anh ấy đã chứng tỏ cho Rhett thấy nàng vẫn yêu anh, cho dù các mục ấy có viết gì và ở Charleston có xảy ra chuyện gì hấp dẫn thì nàng cũng sẽ được nghe chính anh ấy kể cho biết trong lần anh đến thăm sắp tới thôi. Nhưng những lần ấy có thường xuyên không? "Khá thường xuyên để có thể khoá mồm những kẻ ác mồm độc miệng". Điều ấy muốn nói gì nhỉ?

Đêm hôm ấy, Scarlett không tài nào chợp mắt được.

Cứ mỗi lần nhắm mắt là nàng lại nhìn thấy cánh cửa rộng lớn vào nhà cô Pitty đóng kín và khoá chặt, còn nàng thì đứng bên ngoài. Đó là do India. Bác Henry không thể nói tất cả các cánh cửa của Atlanta đều sẽ khép lại với nàng...

Nhưng về chuyện "Con hoang loạn" nàng cũng đã không tin ông cho đến lúc này đọc báo và khi ấy, nàng mới biết rằng tình thế còn tồi tệ hơn ca những gì ông ta đã cho nàng biết.

Những cơn mất ngủ đã trở nên quen thuộc với nàng, cũng như từ nhiều năm nay, nàng biết rằng hai hoặc ba ly rượu Brandy sẽ làm nàng bớt căng thẳng và giúp nàng ngủ được. Nàng lặng lẽ bước xuống tầng trệt và vào phòng ăn. Chai rượu bằng pha lê chạm tro phản chiếu một cầu vồng ánh sáng từ ngọn đèn trên tay nàng.

Sáng hôm sau, nàng dậy muộn hơn thường lệ, không phải là do rượu Brandy mà chính là nàng chỉ mới thiếp đi trước lúc hừng đông. Nàng vẫn không ngớt lo âu về những điều mà bác Henry đã nói.

Trên đường đến cửa hàng, nàng cho xe dừng lại trước cửa hàng bánh ngọt của bà Merriwether. Cô bán hàng làm bộ như không thấy nàng và không nghe nàng hỏi gì/

Cô nàng cứ làm như thể ta chẳng hề tồn tại vậy! - Nàng tự nhủ, với sự tởm lợm, Khi băng qua vỉa hè để trở lại xe, nàng thấy bà Elsing và cô con gái đang đi bộ.

Scarlett dừng lại định mỉm cười và lên tiếng chào họ.

Hai mẹ con Elsing đứng khựng lại một chút rồi chẳng thèm chào hỏi cũng chẳng thèm nhìn nàng, họ quay lưng bỏ đi thẳng. Scarlett cảm thấy tê điếng cả người.

Nàng vội vã lên xe và dấu khuôn mặt mình trong một góc tối.

Những giây phút kinh khủng ấy nàng tưởng chừng như có thể ngã bệnh.

Khi Elias đánh xe đến cửa hàng, Scarlett vẫn không rời chỗ trú ẩn của mình trên xe, chỉ sai người xà ích chuyển những phong bì đựng lương công nhật. Nếu nàng bước ra, nàng sợ sẽ nhìn thấy ai đó quen biết và nàng không thể chịu đựng nổi ý nghĩ rằng họ sẽ to ra lạnh nhạt với nàng.

Tất cả những việc này chỉ có thể là tác phẩm của India Wilkes. Ngay cả sau khi ta đã tỏ ra hết sức hào phóng với cô đấy! Ta sẽ không để cô ta thoát ra dễ dàng như vậy, chắc chắn là không? Không ai có thể đối xử với ta như vậy mà lại né thoát dễ dàng được đâu.

- Đến xưởng cưa! - nàng ra lệnh cho Elias khi ông ta trở lại ... Nàng sẽ nói điều đó với Ashley. Anh ấy cần phải làm gì đó để chặn đứng việc India cứ đi gieo rắc nọc độc thế này. Ashley sẽ không bênh vực chị mình, anh ấy sẽ buộc cô ta, phải xử sự một cách đàng hoàng, cũng như cả đám bạn của cô ta nữa.

Khi đến xưởng cưa, nàng có cảm giác như trái tim trĩu nặng của nàng rơi xuống vực thẳm. Sân xưởng bẽ bộn. Từng chồng, từng chồng ván thông vàng bốc mùi nhựa dễ chịu đang nằm tro dưới ánh mặt trời mùa thu. Không một chiếc xe đẩy. Chẳng một ai khuân vác. Cũng không có khách mua.

Scarlett như muốn khóc. Bác Henry đã nói điều ấy sẽ diễn ra, song nàng không hề nghĩ rằng nó lại khủng khiếp đến thế. Tại sao lại chẳng ai muốn dòm ngó đến những tấm ván thông đẹp như thế!

Nàng hít một hơi thật sâu. Gỗ thông vừa mới xẻ luôn có một mùi hương dễ chịu nhất đối với nàng. Ôi! Nàng nhớ cái xưởng cưa xiết bao? Nàng không sao hiểu nổi vì lẽ gì nàng đã nghe Rhett bán lại xưởng cưa này cho Ashley. Nếu còn là của nàng, sẽ chẳng bao giờ xưởng cưa lại bị bỏ phế thế thảm thế. Nàng sẽ xoay xở để bán gỗ cho bất kỳ ai đó. Mọi việc đều rất tồi tệ, nhưng nàng không được phép gây gỗ với Ashley. Nàng đang cần sự giúp đỡ của chàng.

- Cái sân thật tuyệt đấy! - Nàng vui vẻ nói - Xưởng cưa chắc phải hoạt động cả ngày đêm mới dự trữ lớn như vậy phải không anh Ashley!

Chàng ngược mắt khỏi những quyển sổ kế toán đặt trên bàn, và Scarlett hiểu không gì trên đời có thể giúp chàng lấy lại tinh thần. Chàng có vẻ không được khỏe lắm vào lúc nàng tìm hiểu nói chuyện.

Chàng đứng dậy, cố mỉm cười. Tính lịch sự bẩm sinh của chàng đã lấn át cả sự mệt nhọc, nhưng sự tuyệt vọng của chàng vẫn như bao trùm tất cả.

- Mình không thể nói gì với anh ấy về India - Scarlett thầm nghĩ - cũng như về chuyện làm ăn. Anh ấy chỉ đủ sức để thờ thôi. Có lẽ chỉ còn bộ quần áo là bao bọc không cho anh vỡ tan ra thành từng mảnh thôi.

- Scarlett thân yêu, em thật dễ thương khi đích thân đến đây, Em ngồi xuống đi chứ?

"Dễ thương", có đúng là từ đó không? Lạy các vị Thánh Thần?

Giọng Ashley khiến nàng nghĩ đến một cái máy nhạc mà người ta đã điều chỉnh để phát ra những âm thanh êm ái. Không! Không phải vậy! Có lẽ anh ấy không hiểu điều gì vừa thốt ra? Điều này đúng hơn.

Đối với chàng, nào có gì quan trọng, cả việc mình không cần phải gìn giữ chút phẩm giá còn lại để đến đây mà không mang theo cả khăn choàng? Chàng bất chấp điều đó, ai cũng có thể hiểu điều đó, thế có sao chàng lại tỏ ra âu lo cho mình? Mình không thể nào ngồi xuống và chịu trận một cuộc nói chuyện lịch sự.

- Mình sẽ không chịu nổi... Nhưng vẫn phải thế.

- Cảm ơn, anh Ashley, nàng nói và ngồi xuống chiếc ghế anh chỉ. Nàng sẽ phải bó mình ngồi đây trong một khắc đồng hồ, để đưa ra những nhận xét trống rỗng và vui vẻ về thời tiết để kể lại những mẩu chuyện thú vị về những ngày ở Tara. Nàng không thể nói với anh về Mama, sợ làm anh bấn loạn, nhưng sự trở về của Tony là một tin vui và có thể là đề tài cho cuộc nói chuyện.

- Em đã về Tara... nàng mở lời.

- Sao em lại ngăn cản anh, Scarlett? Ashley hỏi.

Giọng chàng đơn điệu, thiếu sức sống, thậm chí cũng chẳng có âm điệu một câu hỏi nữa, Scarlett không biết trả lời sao.

- Tại sao em lại ngăn cản anh? Anh lại hỏi.

Lần này, sự xúc động đã làm bật ra những lời nói chứa đựng sự giận dữ, phản bội, đau khổ.

- Anh muốn được nằm xuống mồ. Mồ nào cũng được miễn không phải là của Mélanie. Anh chỉ còn đáng được như thế thôi... Không, em im đi, dù em có muốn nói gì đi nữa, Scarlett. Anh đã được an ủi và khích lệ bởi biết bao người tốt bụng rồi. Anh đã nghe những lời ấy hàng trăm lần rồi. Anh chờ đợi ở em những gì tốt hơn là những lời nhạt nhẽo bình thường. Anh sẽ biết ơn nếu em cứ nói thẳng với anh những gì em suy nghĩ - rằng anh đã bỏ mặc xưởng cưa của anh, cái xưởng cưa mà em đã đầu tư với tất cả tấm lòng đó mà. Scarlett ạ, anh là một kẻ thất bại khốn khổ. Em biết rõ điều đó, Anh cũng biết. Mọi người ai cũng biết thế. Tại sao chúng ta cứ phải làm ngơ như thế? Sao em không lên án anh? Em không bao giờ tìm được những lời đay nghiến như những lời mà anh tự nói với mình và em cũng không đại gì làm "thương tổn những tình cảm của anh". Lạy Chúa, sao tôi căm ghét cái lối phát biểu này đến thế! Cứ như thể tôi còn có nhiều tình cảm để mà thương tổn. Cứ thế tôi còn có thể cảm xúc được điều gì.

Ashley lắc đầu chậm chạp và nặng nề. Chàng giống như một con vật bị tử thương. Một tiếng nấc xé ruột thoát từ cổ họng, và chàng quay lại.

- Thứ lỗi cho anh, Scarlett ạ, anh van em? Anh không có quyền trút lên em những nỗi lòng riêng của anh. Từ nay, anh sẽ phải thêm những lời lẽ nhục nhã ấy vào tất cả những nỗi nhục nhã của anh. Hãy thương hại anh, cô em thân mến ạ, và hãy để mặc anh? Anh sẽ rất biết ơn nếu em đi khỏi đây ngay bây giờ.

Scarlett chạy trốn không một lời nói.

Sau đó, khi đã ngồi vào bàn làm việc với tất cả giấy tờ chủ quyền chất đống trước mặt, nàng mới nhận thấy giữ lời hứa với Melly còn khó khăn hơn rất nhiều so với nàng tưởng. Quần áo và các đồ dùng cần thiết trong nhà không thể nào đủ được!

Ashley sẽ không nhúc nhích dù chỉ một ngón tay để thoát ra khỏi tình trạng này. Nàng cần phải kéo anh ta ra khỏi vết sa lầy ấy, cho dù anh có chịu hay không? Nàng đã hứa với Mélanie rồi.

Và nàng cũng không thể chịu đựng nổi ý nghĩ công việc kinh

doanh mà nàng đã dày công tạo dựng nay lại sụp đổ tan tành.

Scarlett liệt kê các tài sản của mình.

Cửa hàng - bất động sản và vốn kinh doanh. Nó cung cấp cho nàng số tiền lời gần một trăm đô la mỗi tháng. nhưng con số này sắp tới sẽ giảm xuống khi cơn hoảng loạn lan đến Atlanta và dân chúng sẽ chẳng còn tiền đâu để mà chi xài. Nàng ghi chú là cần phải đặt nhiều loại hàng thực phẩm rẻ tiền và ngưng hẳn việc trữ thêm các hàng xa xỉ như vòng kẹp tóc bằng nhung chẳng hạn.

Rồi quán rượu ở gần nhà ga. Nàng không hẳn là chủ ở đây mà tạm thời cho thuê mặt bằng với giá ba mươi đô la một tháng để người ta khai thác. Thời buổi càng khó khăn, người ta lại càng có xu hướng thích uống nhiều hơn bình thường. Có lẽ nàng phải tăng tiền thuê nhà.

Song một vài đô la thêm nữa cũng chẳng thể vực nổi cái xưởng cưa của Ashley. Nàng cần đến một số tiền lớn thật sự.

Còn vàng trong két sắt của nàng nữa. Đây mới là số tiền lớn thực sự: hơn hai mươi lăm ngàn đô la. Nàng quả là một phụ nữ giàu có dưới con mắt của nhiều người... nhưng dưới con mắt nàng thì không phải thế! Nàng vẫn chưa cảm thấy được bảo đảm.

- Mình có thể mua lại xưởng cưa của Ashley, nàng tự nhủ và đầu óc nàng lại rạo rực hưng phấn một lúc lâu khi tính toán tất cả các khả năng đang mở ra cho nàng.

Nhưng rồi nàng thở dài: Điều này không thể giải quyết được gì cả. Ashley thiện cận đến mức anh ấy sẽ nài nàng mua nó với giá thị trường, có nghĩa là hầu như chẳng được gì cả. Rồi khi nàng cầm trịch lại cái xưởng cưa ấy, anh ấy sẽ càng cảm thấy mình bất tài hơn bao giờ hết. Không ngay cả khi nàng mơ ước có thể nắm lấy các khối gỗ và cái xưởng cưa thì vẫn phải làm sao để Ashley tự xoay xở một mình.

- Mình không sao tin gỗ lại không kiếm được thị trường. Có hoang loạn hay không có hoảng loạn, người ta vẫn phải xây cất cái gì đó, cho dù đó là chuồng bò hay chuồng ngựa đi nữa!

Scarlett lục tìm trong đồng giấy tờ: nàng vừa chợt nảy ra một sáng kiến.

Đây rồi. Mảnh đất canh tác mà Charles Hamilton đã để lại cho

nàng. Các nông trại sẽ chẳng đem lại lợi lộc gì. Nàng có cần gì vài bao thóc lép và một vài kiện bông kém chất lượng ấy chứ? Các loại cây này chỉ tổ làm hỏng đất trừ khi ta có đến hàng ngàn mẫu và một tá những nông dân giỏi. Nhưng hai mươi mẫu đất ấy lại nằm sát cạnh Atlanta và lúc này đây thành phố đang phát triển mạnh mẽ... Nếu nàng thuê được một nhà thầu giỏi, - tất cả bọn họ đều đang rất cần việc làm - nàng sẽ xây được cả trăm ngôi nhà, có thể là hai trăm. Tất cả những ai bị phá sản buộc phải thắt lưng buộc bụng và ngôi nhà rộng lớn của họ sẽ là tài sản đầu tiên họ phải khước từ... khi đó họ sẽ phải tìm đến một vùng ngoại ô để sinh sống.

Ta không hốt bạc, nhưng ít ra ta cũng sẽ chẳng mất gì. Ta sẽ đòi nhà thầu chỉ sử dụng gỗ của Ashley, và chỉ dùng loại tốt mà thôi. Chàng sẽ kiếm được tiền, cũng chẳng phải là một gia tài lớn lao gì, nhưng cũng là một nguồn thu nhập chính đáng và ổn định. Ta chắc có thể dàn xếp để chàng không hề biết rằng đó là nhờ ta. Chỉ cần ta tìm ra một tay thầu khoán biết giữ mồm giữ miệng. Và cũng không ăn cắp quá đáng.

Hôm sau, Scarlett lên xe đến mảnh đất của mình ký giấy trục xuất nông dân.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 7

-Ồ thưa vâng, tôi rất cần việc làm, thưa bà Butler, Joe Colleton nói.

Ông thầu khoán là một người bé nhỏ, mảnh khảnh khoảng ngoài bốn mươi. Ông có vẻ già trước tuổi vì mái tóc bạc và gương mặt dãi dầu mưa nắng. Ông ta cau mày và những nếp nhăn trên trán làm cặp mắt nâu tối lại:

- Tôi cần việc làm, nhưng chưa đến mức phải làm cho bà?

Scarlett suýt quay lưng bỏ đi, không có gì buộc nàng phải chịu đựng lời mắng chửi của một kẻ da trắng hãnh tiến. Nhưng nàng cần Colleton, nhà thầu khoán điền thổ lương thiện duy nhất ở Atlanta (nàng biết ông vào thời kỳ nàng bán gỗ cho những đồng nghiệp của ông trong những năm khôi phục và phát triển kinh tế sau chiến tranh). Nàng muốn dậm chân. Lỗi của Melly đấy thôi. Nếu như không đặt điều kiện ngu ngốc là Ashley sẽ không biết nàng đã giúp anh, thì nàng đã có thể sử dụng bất cứ nhà thầu khoán nào, bởi nàng sẽ canh chừng hắn ta như một con chim ưng, đích thân kiểm soát mỗi công đoạn và nàng rất thích làm việc này. Nhưng nàng lại không được phép làm gì cả. Và trong điều kiện ấy, nàng chỉ có thể trông cậy vào Colleton.

Colleton phải nhận công việc đó, nàng phải làm mọi cách để ông ta nhận. Nàng đặt bàn tay nhỏ nhắn lên cánh tay ông, bàn tay mịn màng trong chiếc găng tay bé nhỏ.

- Ông Colleton, ông sẽ làm tôi thất vọng nếu ông từ chối. Tôi cần một người rất đặc biệt để giúp tôi.

Nàng nhìn ông với cặp mắt mòn trớn và bối rối. Tiếc rằng ông không cao lớn hơn một chút. Rất khó đóng vai một người phụ nữ mảnh mai yếu đuối trước một người đàn ông vóc dáng tương tự như nàng. Tuy nhiên, những chú gà trống vẫn luôn chứng tỏ tinh thần hiệp sĩ với phái yếu.

- Tôi không biết sẽ phải làm gì nếu ông từ chối, nàng nói thêm.
- Thừa bà Butler, Colleton đáp, tay co lại. Có lần bà đã bán gỗ non cho tôi mà bà nói là gỗ già. Tôi không bao giờ muốn làm ăn với một người đã lừa dối tôi.
- Nhưng chắc chắn đó là một sự lầm lẫn? Thời đó tôi chưa thạo mà. Tôi vừa mới vào nghề. Ông có nhớ không, thời kỳ ấy khó khăn làm sao? Bọn Yankee vẫn không ngừng hành hạ chúng ta. Tôi đã sống qua những ngày run rẩy vì khiếp sợ.

Nước mắt lưng tròng, đôi môi tô một lớp son nhạt của nàng run run. Nàng có vẻ hoàn toàn tuyệt vọng.

- Chồng tôi, ông Kennedy, bị bọn Yankee giết chết khi chúng phát hiện một cuộc họp của đảng Klan.

Cái nhìn thẳng của Colleton làm nàng lúng túng.

Cặp mắt người đàn ông ngang tầm mắt nàng, giống như mắt tượng đá. Scarlett rút bàn tay nàng khỏi tay áo ông. Nàng làm gì bây giờ đây? Nàng không thể thua cuộc, không thể như thế được. Ông ta phải nhận công việc này.

- Tôi đã hứa với người bạn thân nhất của tôi lúc cô ấy hấp hối, ông Colleton ạ, - nàng vừa nói vừa nức nở thật sự - Bà Wilkes đã yêu cầu tôi giúp anh ấy, và giờ đây, tôi cầu xin ông hãy giúp tôi! Những điều này kể lẻ khá lộn xộn - nào là cách Melanie bảo vệ Ashley, sự bất lực hoàn toàn của Ashley trong công việc kinh doanh, sự liều mình của anh khi lao xuống huyết chôn vợ mình, những đồng gỗ không bán được, sự cần thiết phải giữ bí mật...

Colleton giờ tay ngắt lời nàng:

- Thôi được, bà Butler. Nếu vì bà Wilkes, tôi sẽ nhận!

Ông vừa nói vừa cầm tay nàng. Chúng ta hãy niêm phong bản giao ước. Bà sẽ có những ngôi nhà xây đẹp nhất, với vật liệu tốt nhất.

- Cảm ơn, Scarlett nói và đặt tay nàng trong tay người đàn ông. Nàng có cảm giác đang sống trong niềm chiến thắng lớn nhất của đời nàng.

Chỉ vài giờ sau, nàng mới nhớ ra nàng không có ý định dùng những vật liệu tốt nhất, mà chỉ dùng gỗ tốt nhất thôi. Những ngôi nhà tồi tàn bẩn thỉu ấy sẽ lấy mất cả một gia tài của nàng. Và nàng sẽ phải trả bằng chính số tiền mà nàng đã phải chắt vật lắm mới có

được?

Và hơn nữa, cũng sẽ chẳng có ai thềm giúp Ashley như vậy đâu? Mọi người sẽ tiếp tục đóng sập cửa khi thấy mặt anh ấy.

Không phải tất cả mọi người đâu. Mình có một nhóm bạn riêng, nàng thầm nghĩ, họ còn lạ lòng gấp mấy bọn giả đạo đức của giới trưởng giả xứ Atlanta này.

Scarlett trải bản hoạ đồ thiết kế do Joe Colleton vẽ trên một túi bằng giấy để nàng nghiên cứu và chấp thuận. Chi phí xây dựng là điều khiến nàng quan tâm hơn hết. Nàng biết làm gì cái việc các ngôi nhà thoáng mát hay chỗ đặt cầu thang.

Nàng cầm tập danh mục bìa bằng nhung trong ngăn kéo và lên một danh sách. Nàng sẽ tổ chức một buổi tiếp tân. Một buổi tiếp tân lớn, có nhạc, có rượu sâm banh chảy như suối với những món ăn ngon nhất, đắt tiền nhất, được phục vụ thừa thãi. Giờ đây, nàng đã mãn đại tang, đã đến lúc làm cho bạn bè biết là họ có thể mời nàng đến dự các buổi chiêu đãi và cách hay nhất là chính nàng mời họ đến dự buổi dạ hội của nàng trước.

Nàng lướt nhanh qua tên họ những gia đình lâu đời ở Atlanta.

Những người này đều nghĩ rằng mình chịu tang Melly, không cần mời họ. Và cũng không cần phải để tang. Cô ấy đâu phải em ruột mình, chỉ là em chồng thôi và mình cũng thấy điều đó thật ra cũng chẳng đáng gì vì Charles Hamilton là chồng trước của mình và sau đó mình đã có thêm hai đời chồng nữa.

Scarlett khom người xuống. Charles Hamilton chẳng ăn nhập gì ở đây, cũng không phải chuyện có để tang hay không. Nàng chịu tang Mélanie một cách thực nhất: một gánh nặng thường xuyên trĩu nặng lên nàng.

Nàng nhớ biết bao người bạn gái dịu hiền và đáng yêu, người bạn đối với nàng còn quan trọng hơn là nàng tưởng rất nhiều. Thiếu Mélanie, thế giới sẽ lạnh lẽo, tối tăm hơn và hoang vắng quá.

Scarlett từ quê lên chỉ mới có ba ngày mà đêm đến nàng cũng cảm thấy nỗi cô đơn thấm sâu tận đáy lòng mình.

Với Mélanie, nàng mới nói được là Rhett đã bỏ nàng! Mélanie là người duy nhất mà nàng có thể thổ lộ một chuyện đáng xấu hổ đến thế. Và Melly sẽ nói với nàng điều nàng mong mỏi được nghe:

"Chắc chắn anh ấy sẽ trở lại, bạn yêu dấu, anh ấy yêu chị lắm?" Trước lúc mất, đúng là Mélanie đã nói: "Đại úy Butler... hãy đối xử tốt với anh ấy? Anh ấy... yêu chị lắm?".

Chỉ nhớ lại những lời của Mélanie, Scarlett đủ cảm thấy thanh thản hơn, nếu Melly nói Rhett yêu nàng, đó là sự thật rồi, không phải là ước mơ đâu. Scarlett cố gạt nỗi buồn và đứng dậy. Cô đơn đâu phải là định mệnh và nếu cái xứ Atlanta già cỗi không muốn nói về nàng nữa thì mặc kệ? Nàng có nhiều bạn bè. Bằng chứng là: danh sách khách mời dài đến hai trang và nàng cũng mới viết đến vần G của quyển danh mục.

Scarlett đã dự định mời lũ người trục lợi ồn ào nhất, giàu có nhất đã đến Géorgie dưới thời chính phủ Phục hưng. Nhiều người có gốc gác đã bỏ đi khi chính phủ bị lật đổ năm 1871, nhưng cũng còn nhiều người ở lại để thừa hưởng nhà cửa, tài sản mà họ kỳ cốp được nhờ hút hết xương tuỷ của cái Liên bang đã chết. Họ không hề có ý muốn trở về quê. Tốt nhất, họ quên nguồn gốc của họ.

Rhett luôn khinh bỉ họ. Anh cho họ là bọn bất lương và bỏ nhà đi khi Scarlett ăn mừng linh đình. Nàng cho anh là khờ khạo và nói: - Người giàu thường ngây ngô hơn người nghèo. Quân áo, xe cộ, trang sức của họ đều đẹp hơn và họ dùng món ăn thức uống ngon nhất khi họ mời anh.

Nhưng những thứ mà những người bạn ấy dọn lên ở nhà họ không thể sánh được các cuộc lễ hội sang trọng và Scarlett đã tổ chức.

Lần này, nàng quyết định sẽ tổ chức một cuộc tiếp tân linh đình nhất. Nàng viết một danh sách mà nàng ghi là: "Đừng quên" ở đó nàng ghi phải mua những con thiên nga bằng thủy tinh để bày món ăn nguội và mười thùng rượu sâm banh. Một cái áo dài mới nữa chứ. Nàng phải đến bà thợ may khi nàng đưa in các thiệp mời.

Scarlett nghiêng đầu ngắm cái diềm tổ ong màu trắng hồ bột trên mũ kiểu Mary Stuart. Điểm trên trán thật rất hợp. Nàng kẻ đậm đường cong của đôi mày đen và tô xanh óng ánh hai mắt. Hai bên viền mũ những lọn tóc đen dày của nàng mềm như lụa. Nào ai nghĩ chiếc áo tang lại tôn vẻ đẹp của nàng đến thế.

Nàng quay qua, quay lại, ngoái nhìn hình mình trong gương. Viền thêu tua và ngọc trai lấp lánh trên chiếc áo dài đen. Áo tang "thông

thường" không khùng khiếp bằng áo "đại tang". Áo có vẻ là hơi vừa đủ, phần hở cổ của chiếc áo dài đen lộ một làn da mịn màu hoa mộc lan.

Nàng sửa lại đầu tóc và xúc nước hoa lên vai, lên cổ. Nàng phải vội khách mời sắp đến rồi. Nàng nghe các nhạc sĩ hoà âm ở dưới nhà. Mắt nàng dừng lại thoả mãn trên những chồng giấy bìa trắng để lộn xộn giữa những đồ dùng của phòng tắm và những chiếc gương tay bằng bạc. Các thiệp mời sẽ dồn dập đến với nàng khi các bạn biết là nàng đã trở lại với giới thượng lưu. Sẽ làm gì hết tuần này đến tuần khác? Còn nhiều cuộc vui khác nữa, rồi nàng lại tổ chức tiếp tân hoặc có thể một vũ hội vào đêm Giáng sinh. Phải rồi, mọi việc rồi sẽ tốt đẹp. Nàng xúc động mạnh như cô gái lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng. Chẳng có gì ngạc nhiên hết! Bảy tháng đã trôi qua, kể từ lần dạ hội trước. Ngoại trừ dịp Tony Fontaine trở về. Nàng mỉm cười nhớ lại kỷ niệm ấy. Bạn Tony đáng mến, với đôi bốt cao ống và cái yên ngựa nạm bạc. Nàng rất muốn anh có mặt tối nay. Cử tọa sẽ không tin vào mắt mình khi thấy anh quay títt khẩu súng lục.

Nàng phải xuống. Nhạc đã cử lên. Chắc đã trễ rồi.

Scarlett xuống cầu thang, tấm thảm đỏ làm giảm nhẹ bước chân vội vàng của nàng. Hoa kết trong bình cao toả hương thơm ở mọi phòng. Đôi mắt lấp lánh niềm vui, nàng từ phòng này sang phòng khác để kiểm tra.

Tất cả đã hoàn hảo. Lạy Chúa, Pansy từ Tara đã về; không ai hơn cô ấy trong việc thúc người hầu làm việc.

Cô ấy xoay xử rất tài mỗi lúc người quản gia mới muốn thay Pork. Scarlett cầm lấy ly sâm banh trên mâm mà người hầu bàn dâng cho nàng. Ít ra, thì anh ta cũng phục vụ tốt đấy. Anh ta hơi kiêu cách một chút và Scarlett thích kiêu cách như thế!

Có người gọi chuông ngoài cổng. Scarlett làm người quản gia ngạc nhiên bằng một cụ cười vui rồi nàng đi ra cửa đón các bạn.

Họ đến đông như làn sóng triều liên tục suốt một tiếng đồng hồ và ngôi nhà vang tiếng cười nói, nồng nặc mùi phấn và nước hoa, óng ánh màu sắc của lụa là, sa-tanh hồng ngọc và sa-phia.

Scarlett vui thích, đi từ người này đến người khác.

Nàng cười, tán tỉnh, tinh nghịch với cánh đàn ông, lịch sự nhận lời khen tặng hơi quá đáng của các bà. Mọi người vui mừng được gặp lại nàng. Nàng đã vắng mặt quá lâu không buổi tiếp tân nào lại thành công như của nàng. Ngôi nhà của nàng tráng lệ quá, bộ áo dài của nàng rất đẹp, mái tóc nàng mượt mà, thân hình nàng thon thả, nước da ngà ngọc của nàng thật là tuyệt mỹ.

- Mình vui quá. Thật là một lễ hội tuyệt vời.

Nàng liếc nhìn các đĩa thức ăn và mấy chiếc mâm bạc sắp theo chiều dài của chiếc bàn sơn véc-ni để kiểm tra việc phục vụ có chu đáo không. Đối với nàng, thức ăn đầy ắp cũng là quan trọng vì nàng không bao giờ quên cái ngày kết thúc chiến tranh, thời kỳ mà nàng đã kề cận với cái đói. Cô bạn Mamie Bart bắt gặp ánh mắt nàng và mỉm cười với nàng. Một giọt nước sốt bơ trên lát bánh mì đang ăn dở ứa ra bên mép chảy xuống chuỗi kim cương trang điểm chiếc cổ đầy đà của cô. Scarlett quay mặt đi. Mamie sẽ ganh đua với bầy voi. Lạy Chúa, mình có thể ăn mọi thứ mình thích mà không khi nào rầy lầy một chút đâu.

Nàng mỉm một nụ cười mon tron về phía Harry Connington, chồng của cô bạn Sylvia.

- Chắc anh đã tìm được rượu ngon, Harry, anh như trẻ ra mười tuổi so với lần trước tôi gặp anh.

Tinh nghịch, nàng nhìn Harry thót bụng lại. Mặt anh đỏ lên rồi chuyển dần sang màu hoa cà trước khi anh dẫn bụng ra, Scarlett phì cười rồi bỏ đi.

Một tiếng cười làm nàng chú ý và nàng bước đến gần một nhóm ba người đàn ông. Nàng rất thèm nghe một điều gì thật ngộ nghĩnh, kể cả một trong những chuyện đùa bỡn mà các bà phải làm bộ như không hiểu.

Lúc đó, tở mới thăm nghĩ "Bill ơi, một thằng hoảng sợ thì thằng khác sẽ lợi dụng, và tở không biết đứa nào trong hai đứa sẽ là thằng già Bill".

Scarlett rời xa. Tối nay, nàng muốn vui, nói chuyện "Con hoảng loạn" thì nàng không vui. Tuy nhiên, nàng cũng hiểu được điều đó. Nàng biết dù có ngủ mê, nàng cũng còn tinh anh hơn Bill Weller vào thời kỳ sung sức nhất của anh ta. Nếu anh ta làm giàu trong

thời kỳ hoảng loạn, nàng cũng muốn biết anh làm bằng cách nào. Nàng lại đến gần.

- Cái bọn miền Nam ngu ngốc, chúng cứ luôn hoành hợc với tôi từ khi tôi đến ở đây, Bill thú nhận. Người ta chẳng thể làm được gì với cái bọn không còn biết ham muốn tiền bạc, vốn rất tự nhiên đối với con người. Lúc đó mọi trái phiếu đáng giá gấp ba, còn tất cả chúng nhận về mỏ vàng mà tôi trưng ra, chỉ để ra một con chuột nhắt. Bọn đó đãi vàng con thê thảm hơn lũ mọi đen mà chúng lại để dành từng đồng xu lương, phòng cho một ngày mưa dầm sắp tới. Nói chung, có hàng đồng bọn chúng, đã ôm khư khư một tủ đầy trái phiếu. Trái phiếu của chính phủ Liên bang đấy!

Tiếng cười của Bill kéo theo những tiếng cười khác.

Scarlett nổi giận. "Bọn miền Nam ngu ngốc", mày dám nói thế à? Người cha yêu quý của nàng cũng là người đầu tiên thu góp một tủ đầy trái phiếu của chính phủ Liên bang, cũng giống như bao người tốt bụng khác ở Clayton. Nàng cố bước ra xa, nhưng rồi một đám hiếu kỳ vây kín phía sau nàng, họ cũng bị cuốn vào tiếng cười của Bill Weller.

- Phải mất một lúc, tớ mới hiểu - Weller nói tiếp - té ra là họ không tin vào giấy má? Và họ cũng đêch tin những mảnh mung của tớ: nào là thần được, nào là cột thu lôi, và tất cả các mảnh mung hái ra tiền khác. Thú thực, tớ rất phật ý, hấn ra đáng rầu rĩ rồi toét miệng cười, lỗ cả ba chiếc răng hàm bọc vàng - khỏi nói các cậu cũng đã biết, tớ và Lula lúc đó cũng chẳng cần gì, ngay cả khi tớ đêch kiếm được xu nào. Trong những ngày chề chén huy hoàng hồi còn chế độ Cộng hoà ở Georgie, tớ đã hốt được nhiều tiền nhờ mấy cái hoạt động đường sắt mà tụi bạn bè kiếm dùm, đủ cho bọn tớ sống như ông hoàng ngay cả khi tớ có ngu dại lao vào xây mấy cái đường sắt đi nữa. Nhưng tớ khoái vụ đó, với lại Lula cần nhằn riết về việc tớ rảnh việc ngồi không ở nhà. Vinh danh Chúa trên trời, đúng lúc đó lại xảy ra vụ "Hoảng loạn", và bọn nổi loạn ào ào đi rút tiền tiết kiệm ở nhà băng để đem về nhét vào nệm giường. Mỗi ngôi nhà, mỗi túp lều đều trở thành một mỏ vàng mà tớ quyết không buông tha.

- Thôi, đừng nói vòng vo nữa, Bill. Cậu đã kiếm được gì nào? Đợi

cậu vắn vẹo cái lưng mà kể cho xong chắc tớ đến khô cả cổ mắt - Amos la toáng lên rồi nhổ một bãi nước bọt không vào ống nhỏ. Scarlett cũng cảm thấy nôn nóng. Nàng nôn nóng muốn bỏ đi.

- Yên đã nào, Amos, tớ kể tới ngay đây mà! Bằng cách nào tớ gom được những tám nệm đó hả! Tớ đềch phải loại người có thể đi thuyết giáo cho bà con xây Nhà thờ mới. Tớ chỉ khoái ngồi sau bàn giấy và sai bọn tay chân đi gạ gẫm. Tớ đã làm như vậy đấy, và chính lúc đang ngồi trên chiếc ghế xoay bằng da và nhìn ra cửa sổ, tớ đã nhìn thấy một đám ma. Cứ y như thể sét đánh qua đầu vậy. Không nhà nào ở Géorgie mà không có người thân bị chết. Scarlett ghé tởm nhìn Bill Weller trong khi hắn say sưa mô tả những thủ đoạn làm giàu của mình.

Những bà mẹ già vợ goá là những người dễ ăn nhất, mà họ chiếm phần đông ở đây. Thậm chí họ cũng chẳng buồn chau mày khi bọn lính của tớ bảo rằng mấy ông cựu chiến binh của chính phủ Liên bang đang cho xây các tượng đài trên khắp các chiến trường. Thế là chưa kịp nói hết câu "Abe Lincoln" họ đã dốc hết các nệm giường để trả tiền cho việc chôn con họ được ghi tên lên bảng đá. Điều này còn tệ hơn cả những gì Scarlett đã hình dung.

- Cáo thật, anh đúng là thiên tài. - Amos thốt lên.

Lũ đàn ông cười còn to hơn lúc nãy, Scarlett tưởng như mình sắp nôn mửa. Các đường xe lửa và các mỏ vàng ma thì cũng còn chưa liên quan gì đến nàng, nhưng các bà mẹ và các người vợ mà Bill Weller lừa đảo thì lại chính là máu mủ của nàng. Có khi hiện giờ người của hắn đang đến chỗ Béatrice Tarleton hoặc Cathleen Calvert, hoặc Dimity Munroe hoặc bất kỳ người phụ nữ nào khác ở Clayton đã từng mất con, mất anh hoặc mất chồng. Giọng nàng bỗng cắt ngang các chuỗi cười như một nhát dao.

- Đó là một câu chuyện thói tha và đê tiện nhất mà tôi chưa từng nghe trong đời! Bill Weller, anh làm tôi ghê tởm. Tôi ghê tởm tất cả. Các anh biết gì về người dân miền Nam? Anh hiểu gì về những người lương thiện và họ ở đâu? Cả đời, anh chưa một lần có một ý nghĩ lương thiện hoặc một hành động lương thiện nào.

Nàng gạt những bàn tay, cánh tay và đám đàn bà, đàn ông sừng sốt đang giơ lên và vây quanh Weller để tháo chạy, vừa chạy vừa lấy

tay phủi váy như để tẩy sạch các dấu vết họ chạm vào.

Chiếc bàn tiệc trong phòng ăn bỗng xuất hiện trước mặt nàng với những chiếc đĩa bạc sáng loá đầy ắp thức ăn. Scarlett cảm thấy lợm giọng trước cái mùi nồng nặc và béo ngậy của nước sốt hoà lẫn các mùi của những ống nhỏ đầy. Nàng nhớ lại bàn ăn của gia đình Fontaine được chiếu sáng bằng một ngọn đèn độc nhất và những món ăn giản dị gồm thịt nguội, bánh mì tự nướng và rau trong vườn nhà. Đó mới thực sự là chỗ của nàng giữa những người thân chứ không phải giữa bọn đàn ông và đàn bà thô lỗ, huyênh hoang và hãnh tiến này.

Scarlett quay lại nhìn thẳng vào Weller và đám người của hắn.

- Đồ bất lương, nàng hét lớn - cả lũ các người là thế đó đồ bất lương, cút ngay khỏi nhà tôi! Xéo hết khỏi đây! Các người làm tôi tởm lợm!

Mamie Bart đã sai lầm khi thử dỗ dành nàng.

- Này, bạn thân yêu của tôi... cô ta vừa nói vừa đưa bàn tay đeo đầy nữ trang.

Scarlett lùi lại, không cho Mamie chạm vào người.

- Cả cô nữa, đồ lợn béo!

-Ồ không! - Mamie Bart lắp bắp - dù chết chứ tôi không cho ai nói với tôi như thế đâu nhé! Tôi chẳng thèm ở lại đây dù cô có quỳ xuống mà van xin tôi đi nữa, Scarlett Butler.

Lời qua tiếng lại mỗi lúc một âm ỉ và kích động và chưa đầy mười phút sau, các căn phòng đã đầy những mảnh vỡ vụn.

Không thèm chớp mắt, Scarlett bước xăm xàm qua những món ăn và những chai sâm banh đổ nhào, đĩa ăn và ly tách bể nát. Nàng cần phải ngẩng cao đầu như mẹ nàng đã dạy. Scarlett như đang trở về Tara với cuốn sách dày cộm của Weller Scott, Waverley, đội trên đầu, và nàng bước lên cầu thang lưng thẳng như thân cây, cầm thẳng góc với hai vai.

Theo kiểu một mệnh phụ, như mẹ nàng đã dạy. Đầu óc nàng quay cuồng và đôi chân run rẩy, nhưng nàng vẫn bước, không dừng lại. Một mệnh phụ không bao giờ được tỏ ra mệt mỏi hoặc phật ý.

- Bà ấy phải làm cái gì chứ, không lẽ tay cứ đờ ra như thế kia, một nhạc công thôi kèn coóc-nê nói.

Tám nhạc công này ẩn phía sau các lùm cây cọ đã chơi các bản Valse trong nhiều buổi tiếp tân khác của Scarlett.

- Muộn quá rồi, một nhạc sĩ vĩ cầm nói, sau khi khạc nhổ vào một chậu cây cọ. Đúng là xúi quẩy!

Ở tầng trên, Scarlett ném người, nằm úp mặt lên tấm trải giường bằng lụa và khóc nức nở như thể trái tim nàng đang tan vỡ. Nàng cứ nghĩ sẽ có một buổi tối vui kia đây.

Đêm đã khuya, khi ngôi nhà chìm trong yên lặng và bóng tối, Scarlett xuống nhà để uống một ly rượu mong được ngủ thiếp đi. Tất cả dấu vết của cuộc vui đã được dọn dẹp, ngoại trừ những chùm hoa tươi và những cây nến cháy dở của chiếc đèn chùm sáu ngọn còn để lại trên chiếc bàn trống trải.

Scarlett thắp nến và thổi tắt cây đèn của mình. Tại sao nàng lại phải mò mẫm trong đêm như một tên trộm thế này? Đây là nhà của nàng, chai rượu Brandy của nàng, và nàng có thể làm những gì nàng muốn.

Nàng chọn một chiếc ly mang đến bàn cùng với chai rượu và ngồi vào ghế bành ở đầu bàn. Cả chiếc bàn này cũng là của nàng.

Rượu Brandy tỏa một luồng nóng dễ chịu khắp người nàng, Scarlett thở dài. Tạ ơn Chúa! Thêm một ly nữa là các dây thần kinh của ta sẽ thư giãn không còn căng thẳng nữa. Nàng lại rót đầy cái ly rượu nhỏ nhắn và xinh xắn, nhanh tay đưa lên miệng... Minh không nên uống nhanh như thế, nàng tự nhủ khi rót tiếp ly thứ ba. Các mệnh phụ không được phép làm như vậy.

Nàng nhắm nháp ly rượu thứ ba. Ánh sáng từ các ngọn nến mới đẹp làm sao? Những ngọn lửa vàng phản chiếu trên lớp véc-m của chiếc bàn trông đến thích mắt

Cả cái chai không trông cũng hay hay. Các mặt thủy tinh của nó lung linh những sắc cầu vồng khi nàng xoay nó giữa các ngón tay của mình.

Ngôi nhà im lặng như một nắm mồi. Tiếng thủy tinh va chạm làm nàng giật nảy mình khi rót thêm một ly nữa. Có lý do gì cần phải uống thêm ly này nữa chứ?

Nàng quá bị kích động đến không ngủ được. Các ngọn nến lụi dần

và chai rượu cũng dần dần vơi.

Nàng nói lỏng sự kiểm soát thường có đối với tâm trí và hồi ức xưa cũ bỗng lại thấp thoáng hiện về. Chính trong căn phòng này mọi việc đã bắt đầu. Cái bàn cũng trống trải như buổi tối nay, chỉ có vài ngọn nến và chiếc khay bạc đựng chai rượu Brandy cùng mấy cái ly. Rhett đã say. Nàng chưa bao giờ thấy chàng say đến thế - một con người uống rượu vào có vừa gì. Nhưng đêm hôm ấy chàng đã say, thật kinh sợ. Chàng đã nói với nàng những điều ghê gớm khiến nàng đau khổ biết bao. Anh vịn tay nàng mạnh đến mức nàng phải kêu thét lên vì đau đớn.

Nhưng rồi... chàng đã nhấc bổng nàng lên tay, đưa vào phòng và cưỡng bức nàng. Đến lúc này, chàng không cần phải dùng đến vũ lực. Cơ thể nàng như bưng sóng dậy dưới những vuốt ve, mon trón khi chàng hôn lên môi, lên cổ, khắp người nàng. Thân xác nàng bốc cháy và đòi được bốc cháy hơn nữa, còn thân xác chàng lại quẩn quít và căng lên khi tìm gặp thân xác nàng... một lần nữa... và một lần nữa ...

Điều đó không thể xảy ra được. Nàng đang mơ.

Nhưng làm sao nàng có thể mơ thấy một điều mà chưa bao giờ nàng hình dung nó tồn tại trên đời?

Không một mệnh phụ nào có thể có một dục vọng man dại đến thế. Không một mệnh phụ nào từng làm những điều như nàng đã làm... Scarlett cố xua đuổi ý nghĩ hắc ám vào những góc tối và bề bộn nhất trong tâm trí nàng, nơi nàng vẫn thường nhồi nhét những điều không thể chấp nhận được và không thể tưởng tượng được. Nhưng nàng đã uống quá nhiều...

Điều đó đã tự đến kia mà! Trái tim nàng kêu lên. Đã tự đến? Mình đâu có tự đặt ra nó?

Nhưng lý trí của nàng - cái lý trí mà mẹ nàng đã dạy dỗ kỹ lưỡng rằng các mệnh phụ không thể có những cơn động tình như loài vật - đã không kìm hãm nổi những đam mê của thân xác muốn được chiếm đoạt một lần nữa và được buông tha theo tất cả...

Nàng xiết chặt đôi tay trên khuôn ngực nhức nhối của mình, nhưng thân xác nàng không đòi hỏi những bàn tay của nàng. Nàng buông thõng hai tay lên bàn và gục đầu mình lên đó. Nàng thả mình cho

những cơn dục vọng và đau đớn đến quặn quại cả thân xác mình.
Nàng gào lên trong tiếng nấc giữa căn phòng vắng lặng, lập lờ
những ngọn nến.

- Rhett, ôi Rhett, em muốn anh biết bao!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 8

Mùa đông đang đến gần và mỗi ngày, Scarlett mỗi thấy thêm bồn chồn. Joe Colleton đã đào tảng hầm cho những ngôi nhà đầu tiên, nhưng những cơn mưa liên tiếp đã cản trở việc đổ xi măng đúc móng.

"Nếu tôi mua gỗ trước khi sẵn sàng xây tường thì ông Wilkes sẽ nghi là có âm mưu gì?" ông Joe nói rất có lý và Scarlett biết rằng ông không sai. Nhưng sự chậm trễ cũng không xa sự thất bại. Cũng có thể ý định xây dựng này là sai lầm. Mỗi ngày báo chí lại tường thuật những vụ phá sản mới trong giới kinh doanh. Người ta đã tổ chức những buổi phát chẩn cháo trong tất cả các thành phố lớn của nước Mỹ và những người thất nghiệp chạy kiếm ăn cứ chen chúc nhau trong những buổi phát chẩn ấy. Cứ mỗi lần một xí nghiệp bị phá sản thì lại thêm một vài người bị mất việc. Tại sao Scarlett lại dám đánh liều bỏ tiền ra lúc này, ở một thời điểm tệ hại nhất? Tại sao nàng lại phải thực hiện lời hứa điên rồ ấy với Melly? Ôi! Giá như những cơn mưa lạnh giá ấy chịu dứt... và giá như ngày thôi đừng thu ngắn lại. Ban ngày, nàng còn có việc để bận bịu, nhưng đến đêm thì nàng lại thấy mình bị giam hãm trong ngôi nhà trống vắng làm bạn với những ý nghĩ của chính mình... mà nàng thì chẳng muốn nghĩ ngợi nữa bởi nàng chẳng bao giờ tìm được câu trả lời.

Làm sao nàng lại có thể rơi vào một hoàn cảnh như thế này? Nàng chưa bao giờ cố ý làm việc gì khiến mọi người chống lại nàng, thế thì tại sao họ thù ghét nàng đến thế! Tại sao Rhett đã quá lâu không đến? Nàng biết làm gì đây để dàn xếp mọi việc? Phải có một phương cách nào đó? Chứ nàng không thể cứ mãi rảo hết phòng này đến phòng khác trong ngôi nhà rộng mênh mông giống như một hạt đậu lẻ loi va vào thành chậu.

Nàng mong Wade và Ella ở bên mình, nhưng Suellen đã viết thư

nói rằng chúng đang bị cách ly vì mắc bệnh thủy đậu và đang thay phiên nhau bị tra tấn bởi những trận ngứa ngáy triền miên. Nàng có thể nói lại quan hệ với chị em nhà Bart và các bạn bè của họ. Dù nàng có mắng mỏ Mamie da dày như cá sấu là lợn đi nữa thì cũng chẳng việc gì cả. Nếu như Scarlett thích "đánh bạn" với bọn bất lương thì cũng một phần là vì nàng có thể tha hồ chửi bới chúng rồi nàng lại thấy chúng bò lại với mình như thể chúng muốn xin thêm những lời nhục mạ mới. Lạy Chúa, ta đã không tồi tệ đến mức đó. Ta không hề có ý định lết lại dưới chân chúng khi giờ đây ta biết bọn chúng đáng khinh bỉ biết bao.

Nhưng sao trời mau tối và đêm lại lê thê đến thế và ta không sao ngủ được cho dù rất muốn. Mọi việc rồi sẽ tốt hơn thôi khi mưa dứt... khi mùa đông tàn... và khi Rhett trở về nhà với ta...

Cuối cùng rồi thời tiết cũng trở nên sáng sủa với những ngày nắng ráo và ấm áp, khi những vệt mây dài chỉ làm nổi lên một nền trời xanh ngắt. Colleton bơm nước tụ trong các hố móng và gió đã thổi khô nước làm nền đất đỏ của Géorgie rán lại như gạch thẻ. Ông cho mua xi-măng và gỗ làm cốp-pha để đúc móng.

Scarlett mua thật nhiều quà để ăn mừng sự việc này.

Giáng sinh sắp đến rồi còn gì. Nàng mua búp-bê cho Ella và mỗi con gái của Suellen, mua cho mấy đứa nhỏ những hình nộm bé con với thân mình bằng vải nhồi mạt cưa và chiếc đầu mũm mĩm bằng sứ giống như tay với chân. Với Suellen và Ella, nàng tìm mua những cô búp-bê hình tiểu thư và những chiếc hòm da đựng đầy những bộ xiêm y rực rỡ. Còn với Wade, nàng nghĩ đến nát óc.

Scarlett không bao giờ biết phải làm gì cho nó.

Nàng chợt nhớ ra lời hứa của Tony Fontaine: Anh ấy sẽ dạy nó cách sử dụng khẩu súng lục. Thế là nàng mua cho con trai một cặp súng lục và cho khắc tên nó lên hai băng súng bằng ngà. Đối với Suellen thì dễ rồi: Một chiếc bóp bằng lụa có đính những viên ngọc trai, chiếc bóp quá sang trọng để dùng ở nông thôn, nhưng bù lại, nếu trong đó có một đồng hai mươi đô-la bằng vàng thì cô ta có thể sử dụng ở bất cứ đâu. Còn Will? Chịu thôi.

Scarlett đã đi lòng sục cùng trời cuối đất để rồi đành đầu hàng và mua cho chú ấy một chiếc áo chăn cừu cũng giống như năm trước

và năm trước nữa. Quan trọng là ta đã có ý mua tặng, nàng tự nhủ để yên lòng.

Nàng đã lưỡng lự rất lâu trước khi quyết định không tặng gì cho Beau. Nàng không sao chịu nổi nếu India gửi ngược lại gói quà còn nguyên chưa mở. Hơn nữa, Beau đâu có thiếu thứ gì, nàng cay đắng tự nhủ. Các chi phí ở gia đình Wilkes ở cửa hàng cứ tăng lên mỗi tuần.

Nàng mua một dao cắt xì-gà bằng vàng cho Rhett, song không sao đủ can đảm để gửi cho chàng. Bù lại, nàng gửi cho hai bà cô của chàng ở Charleston nhiều món quà đẹp hơn mọi lần. Biết đâu họ sẽ chẳng nói lại với mẹ Rhett rằng nàng đã ân cần với họ, thế nào mà bà Butler chẳng nhắc đến điều đó với con trai?

- Mình tự hỏi liệu chàng có gửi cho mình món quà gì không...

Hoặc mang lại cho mình một cái gì... Có thể chàng sẽ đến vào dịp Giáng sinh để khoá mõm cái bọn ác mồm độc miệng.

Khả năng ấy đủ hiện thực đối với Scarlett đến mức nàng lao vào trang trí nhà cửa với một niềm vui cuồng nhiệt mà chẳng mấy chốc ngôi nhà của nàng trông giống như một bó những cành thông, cành hoa trạng nguyên và tầm gửi. Nàng đã ôm đến cửa hàng vô số những đồ trang trí đẹp mắt.

- Trong tủ kính của chúng ta bao giờ cũng chỉ có mỗi dãy hoa bạc như thế này, thưa bà Butler, như thế cũng đủ rồi, Willie Kershaw nói.

Ông không phải dạy tôi cái gì đủ, cái gì không. Tôi muốn ông trang trí tất cả các kệ hàng bằng cây thông và ông hãy làm ơn treo giùm một vòng hoa trạng nguyên trên cửa cho tôi. Điều đó rất tuyệt để tạo cho mọi người không khí Giáng sinh và họ sẽ vung tiền ra nhiều hơn để mua quà. Chúng ta còn thiếu nhiều những món xinh xinh nhẹ tiền để làm quà. Cái hộp lớn đựng quạt bằng giấy dầu đâu rồi!

- Bà đã dặn tôi cất nó đi. Bà nói chúng ta không việc gì phải để cho các cửa nợ ấy chiếm chỗ trên các kệ hàng trong khi khách hàng đang cần đinh, cần ván giặt.

- Sao mà ông đàn thế? Đó là trước đây, còn bây giờ là Giáng sinh? Mang nó ra đây ngay?

- Nhưng tôi không biết chính xác nó nằm ở đâu? Cũng lâu quá rồi.
- Mẹ ơi! Ông ra xem người đàn ông kia muốn gì. Tôi tự mình tìm nó vậy.

Scarlett lách sau quầy tính tiền và xông thẳng vào kho như một cơn bão.

Ngay lúc đang đứng trên đầu thang để lục lọi những chồng hộp bụi bặm ở ngăn kệ trên cùng, thì nàng cũng nghe thấy giọng nói quen thuộc của bà Merriwether và cô con gái Maybelle.

- Con nhớ mẹ đã nói với con là sẽ không bao giờ bước chân vào cửa hàng của Scarlett kia mà!

- Con im đi, gã bán hàng kia nghe thấy bây giờ. Hai mẹ con mình đã rảo khắp thành phố này mà chẳng tìm đâu ra một miếng nhung đen nào. Mẹ không thể may xong áo nếu thiếu nó. Con có nghĩ là nữ hoàng Victoria lại mang một cổ áo màu không?

Scarlett chau mày. Họ đang nói gì vậy nhỉ? Nàng lặng lẽ bước xuống thang rồi rón rén tiến đến, áp tai vào tấm vách ngăn mỏng.

- Không, thưa bà, người nhân viên đáp. Ở chỗ chúng tôi chưa bao giờ có bán nhung cả.

- Tôi cũng nghĩ thế. Thôi, đi nào, Maybelle.

- Mình đã lỡ đến đây rồi, nào, để con tìm mấy sợi lông chim cho chiếc mũ Pocahontas của con xem, Maybelle cố nài nỉ.

Không được đâu. Chúng ta đi thôi. Lẽ ra chúng ta không đến đây mới phải. Con nghĩ xem có ai đó thấy chúng ta thì sao?

Bà Merriwether bỏ đi, bước chân nặng nề nhưng vội vàng, và sập mạnh cửa lại.

Scarlett lại leo lên cầu thang. Tất cả niềm vui của ngày lễ Giáng sinh gần kề bỗng tan biến. Có ai đó đã tổ chức một buổi dạ hội hoá trang và nàng không được mời.

Phải chi nàng để mặc cho Ashley ngã gãy cổ trong huyết mộ của Mélanie cho rồi. Cuối cùng, nàng cũng lôi ra được chiếc hộp nàng muốn tìm và ném xuống đất.

Chiếc hộp vỡ toang, những chiếc quạt màu sắc sỡ vung vãi tứ tung.

- Nhặt chúng lên và lau từng cái một, Scarlett ra lệnh. Tôi phải đi đây.

Nàng thà chết còn hơn là sụt sịt trước nhân viên của mình.

Nàng thấy tờ báo ngày hôm đó để trên ghế cổ xe.

Nàng quá bận rộn với việc trang trí để có thể đọc, còn bây giờ thì lại càng chẳng muốn chú ý vào đọc chút nào nhưng tờ báo sẽ giúp nàng che lại khuôn mặt để tránh cái nhìn của những kẻ hiếu kỳ.

Scarlett mở trang giữa và xếp gọn lại để có thể đọc mục "Thư Charleston". Ở đó chỉ thấy nói về trường đua ngựa Washington mà người ta vừa mới mở lại và về các trận đua ngựa sẽ diễn ra vào tháng giêng. Scarlett đọc lướt qua một bài hồi ký bốc lửa về các trận đua ngựa thời kỳ trước chiến tranh với những trận đẹp mắt nhất vẫn luôn diễn ra ở Charleston, nơi mọi việc đều hoàn hảo. Bài báo tiên đoán các trận đua sắp tới sẽ còn huy hoàng hơn các trận đua trước đây, và nếu đúng như thế thì trong những tuần sắp tới, mỗi ngày sẽ kết thúc tung bừng bằng một cuộc chiêu đãi hoặc một buổi vũ hội.

- Và mình đánh cuộc là Rhett Butler sẽ có mặt ở đây!

Scarlett thì thầm.

Nàng gấp tờ báo lại và ném xuống đất. Một hàng tít trên trang nhất bỗng đập vào mắt nàng: Hội Carnival sẽ kết thúc bằng một buổi dạ hội hoá trang. Nàng thầm nghĩ có lẽ đây là lý do khiến mọi quý tộc già và cô nàng Maybelle chuẩn bị xiêm y đây. Mọi người đều đang chuẩn bị cho những buổi lễ hội tuyệt vời nhất, ngoại trừ nàng...

nàng lại cầm tờ báo lên.

"Lúc này đã có thể thông báo rằng công tác tổ chức và chuẩn bị đã hoàn tất, bài báo viết vào ngày sáu tháng giêng, Atlanta sẽ là nơi diễn ra lễ hội Carnival mà sự tráng lệ sẽ làm mờ nhạt ngay cả lễ hội "Ngày thứ ba ăn mặn" (Mardi Gras) lừng danh ở New Orleans. Ban tổ chức Lễ hội các Hoàng đế vừa được trả lời gồm nhiều nhân vật tiếng tăm trong giới kinh doanh của thành phố chúng ta, là những người khởi xướng sự kiện độc đáo này. Vua Carnival sẽ ngự trị Atlanta với cả một triều đình gồm những nhà quý tộc. Ngài sẽ tiến vào và băng qua thành phố trên cỗ xe vương giả của mình trong một cuộc diễu hành sẽ kéo dài đến hơn một dặm.

Tất cả công dân thành phố, các thần dân một ngày của Ngài, đều được mời đến chiêm ngưỡng vô số những điều kỳ diệu của cuộc diễu hành mà giờ giấc và lộ trình sẽ được thông báo trong số báo

tới.

"Những hội hè trong ngày sẽ kết thúc bằng một dạ hội hoá trang. Nhà hát kịch De Gives, do đó sẽ thực sự biến thành xứ sở của những điều diệu kỳ. Ban tổ chức đã phân phát gần ba trăm vé mời cho những hiệp sĩ quý tộc và các công nương đẹp nhất của Atlanta".

- Ô không! Scarlett thót lên.

Một cảm giác đau buồn xâm chiếm lấy nàng, và nàng bật khóc như một đứa trẻ. Rhett thì khiêu vũ và cười đùa ở Charleston và tất cả những kẻ thù của nàng ở Atlanta thì chơi đùa vui vẻ trong khi nàng ngồi lại một mình trong ngôi nhà mệnh mông và lặng lẽ này, điều ấy thật bất công? Nàng có làm điều gì xấu xa đâu để phải gánh chịu một sự trừng phạt như thế.

Mi cũng không bao giờ được hạ mình khóc lóc vì họ nữa, nàng tự nhủ, giận dữ.

Scarlett lấy sống tay quạt khô nước mắt. Nàng sẽ không vui thú gì trong hoàn cảnh khốn khổ này. Nàng sẽ làm những gì cần thiết để đạt được những điều nàng muốn. Nàng cần phải đến buổi dạ hội này và tìm cách lọt vào đó. Việc nhận giấy mời dự dạ hội không phải là điều không thể làm được, thậm chí cũng không phải là khó: Scarlett được biết cuộc diễu hành tung bừng phần lớn sẽ gồm các xe trang trí để quảng cáo cho các sản phẩm hoặc các cửa hàng. Dĩ nhiên, cần phải mua quyền được tham gia đoàn xe diễu hành và chịu các chi phí trang trí cỗ xe, song những ai tham gia đều sẽ nhận được hai vé mời dự dạ hội. Nàng sai Willie Kershaw mang theo số tiền cần thiết đến đăng ký cho "Cửa hàng bách hoá Kennedy" tham dự cuộc diễu hành. Điều này lại càng khiến nàng tin chắc rằng có thể mua được tất cả. Tiền là trên hết!

- Bà định trang trí cỗ xe như thế nào đây, thưa bà Butler? Kershaw hỏi.

Hàng trăm khả năng mở ra trong trí tưởng tượng của nàng.

- Để tôi nghĩ xem, Wilhe.

Phải rồi! Nàng có thể bỏ ra hàng giờ thậm chí dành trọn những buổi tối để nghĩ ra một cách nào đó có thể biến tất cả các cỗ xe khác trở nên thảm hại trước cỗ xe của nàng.

Nàng cũng cần phải nghĩ xem mình sẽ hoá trang thế nào trong buổi dạ hội. Ôi việc này mới mất thời gian làm sao?

Nàng sẽ phải xem lại tất cả các tạp chí thời trang mà nàng có để biết xem những kẻ khác sẽ mặc gì, để còn chọn vải, may thử và chọn kiểu tóc nữa.

- Ô, không! Nàng còn đang có tang kia mà. Tuy nhiên điều này cũng không có nghĩa nàng phải mặc toàn màu đen để đi dự một buổi dạ hội như thế! Nàng chưa bao giờ dự một buổi dạ hội hoá trang và chưa biết gì về các luật lệ của nó. Nhưng trước hết phải làm sao đánh lừa được mọi người, đúng không? Phải làm sao để không giống như thường ngày nghĩa là phải cải trang. Trường hợp này, nàng có thể tránh được màu đen. Buổi dạ hội hiện ra trong trí óc nàng mỗi ngày mỗi rõ hơn.

Scarlett giải quyết các công việc của mình ở cửa hàng nhanh hơn thường lệ rồi đi ngay đến chỗ người thợ may quen thuộc.

Bà Marie là một người to béo đến nỗi gắng sức một tí là bà đã hỗn hển. Bà đưa tay rút chùm đinh ghim khỏi miệng rồi giảng giải cho nàng biết các "quý bà" đã đến đặt những bộ trang phục gì. Bà thì bộ hồng nũ (áo dạ hội màu hồng có viền những bông hồng vải), bộ nũ tuyết (áo dạ hội màu trắng viền ren trắng hồ bột), bộ đêm đen (áo nhung xanh đậm có thêu những ngôi sao màu bạc), bộ rạng đông (vải hồng sáng trên vải hồng sậm), bộ chần cừu (váy sọc với tạp dề và yếm nịt viền rua).

- Được được, - Scarlett nôn nóng ngắt lời - Tôi hiểu cách họ ăn mặc rồi. Ngày mai tôi sẽ nói với bà tôi sẽ cải trang ra sao.

Bà Marie giơ cả hai tay lên trời:

- Nhưng tôi không còn thời giờ để may áo cho bà đâu, bà Butler ạ. Hiện giờ tôi đã phải cần thêm hai người thợ nữa, mà tôi vẫn chưa hiểu phải làm sao cho kịp đây... Tôi không thể nhận thêm bất cứ một bộ nào nữa ngoài những bộ mà tôi đã nhận.

Scarlett đưa tay ra hiệu gạt ngay những lời lẽ từ chối này. Nàng biết rằng nàng sẽ nhận được thứ mà nàng muốn. Điều khó khăn nhất là chọn cách cải trang nào.

Câu trả lời đã đến với nàng khi nàng ngồi chơi bài một mình trong lúc chờ đợi bữa ăn. Nàng đang nhìn tay bài của mình xem liệu có

thể nhận được con già mà nàng cần để điền vào một chỗ trống hay không. Không! Phải qua hai con đầm rồi mới đến con già. Thế là ván bài này đã hỏng.

- Con đầm! Phải rồi. Nàng có thể mặc một bộ đồ tuyệt đẹp với một cái vạt đuôi dài viền bằng lông thú màu trắng, còn nữ trang thì tất cả những nữ trang nàng muốn đeo.

Nàng ném các quân bài xuống bàn và chạy lên gác xem hộp nữ trang của nàng. Ôi! Tại sao Rhett lại tỏ ra bủn xỉn như vậy khi mua sắm những món ấy cho nàng?

Anh đã tặng nàng tất cả những gì nàng muốn, nhưng về nữ trang, anh chỉ chấp thuận các viên ngọc trai. Nàng lấy các chuỗi hạt trai và bày lên bàn trang điểm. Đây rồi! Đôi bông tai bằng kim cương, nhất định nàng sẽ đeo chúng. Nàng sẽ đeo ngọc trai lên tóc, cổ và cườm tay.

Đáng tiếc là nàng không thể liêu lĩnh phô trương chiếc nhẫn cưới của mình. Có quá nhiều người có thể nhìn viên ngọc lục bảo nạm kim cương mà nhận ra nàng và loại nàng khỏi lễ hội. Nàng tin bộ y phục và chiếc mặt nạ của nàng có thể giúp nàng tránh mặt các bà Merriwether, India Wilkes và nhiều phụ nữ khác.

Nàng tha thiết được vui đùa, được tham dự mọi cuộc khiêu vũ, được một lần nữa trở lại giữa cuộc sống sôi động.

Ngày năm tháng giêng, một ngày trước lễ hội Carnival, cả Atlanta náo nức chuẩn bị. Văn phòng thị trưởng đã ban lệnh cho các xí nghiệp phải đóng cửa vào ngày mừng sáu và tất cả các toà nhà nằm dọc con đường diễn ra cuộc diễu hành phải được trang trí bằng các sắc cờ màu đỏ và trắng, cờ của Rex, vua của lễ hội Carnival.

Scarlett cảm thấy tiếc phải đóng cửa, ngưng kinh doanh vào một ngày thành phố tràn ngập người từ nông thôn ra để dự lễ. Tuy nhiên, nàng vẫn cho treo những chiếc nơ vải khổng lồ ở các mặt kính cửa hàng và trên các chấn song của ngôi nhà nàng. Cũng như mọi người nàng cũng vô cùng sùng sốt trước sự biến đổi của các con đường Whitchall và Marietta. Cờ xí phát phới trên tất cả các cột đèn, trên mỗi ngôi nhà mặt tiền tạo thành một đường hầm lớn màu đỏ, trắng, sáng rực và náo động suốt lộ trình dẫn Rex đến ngai

vàng.

- Lễ ra mình phải đưa Wade và Ella từ Tara về đây để xem điều hành, - Scarlett thủ thỉ - nhưng có lẽ chúng còn chưa được khỏe vì chứng thủy đậu, nàng lại tự biện bạch - Nhưng mình cũng không có vé mời dự dạ hội cho Suellen và Will. Hơn nữa, với tất cả những món quà Giáng sinh mà mình đã gửi đến đó thì...

Cơn mưa không ngớt hột vào ngày lễ Carnival đã làm nàng thấy nhẹ bớt cảm giác có lỗi với các con. Dù sao chúng cũng không thể đứng dưới mưa gió, rét mướt để nhìn những cỗ xe đi qua.

Nhưng còn nàng thì lại được. Quàng trong một chiếc khăn choàng thật ấm áp và che một chiếc dù lớn, nàng đứng trên băng ghế đá gần hàng rào nhà, thế là nàng đứng vượt lên trên tất cả những cái đầu có hoặc không che dù của tất cả khán giả đang xúm xít với nhau trên vỉa hè.

Như dự đoán, đoàn diễu hành nối đuôi nhau kéo dài đến hàng dặm. Đó là một sự kiện vừa đầy ấn tượng cũng vừa thật đáng buồn. Nước mưa đã làm cho các bộ triều phục trở nên nhòe nhoẹt: màu đỏ nhuộm chảy loang lổ, những chiếc lông đà điểu rũ cả xuống, những chiếc nón nhung bánh bao sụp xuống các khuôn mặt hết như những chiếc lá cải. Các viên quan tuyên chỉ và các thị đồng ướt loi ngoi như chuột lột dường như đang lạnh cóng người, nhưng họ vẫn tiếp tục ngẩng cao đầu trong vai trò của mình. Các kỵ sĩ đang chiến đấu dũng cảm với các con ngựa đầy bùn để tiếp tục tiến bước giữa bùn nước nhớp nháp và trơn trượt, Scarlett hoà theo những tràng vỗ tay chào mừng viên chỉ huy Đội cận vệ: đó là bác Henry Hamilton, người duy nhất còn có vẻ đùa vui được ông đi chân đất lội bì bõm, một tay xách giày, còn tay kia cầm chiếc mũ nước chảy ròng ròng, hết quay người sang bên này đường lại quay bên kia để chào khán giả với nụ cười toe toét.

Scarlett cũng được một trận cười khi các vị mệnh phụ của triều đình từ từ kéo qua chầm chậm trên những cỗ xe không mui. Các nhân vật tiếng tăm của Atlanta đều mang mặt nạ, nhưng ai ai cũng có thể dễ dàng đọc thấu những nỗi thống khổ các vị phải cắn răng mà chịu, mặc dù bề ngoài các vị cố ra vẻ kiên cường.

Maybelle Merriwether với chiếc mũ Pocahontas của mình đã để

chu những sợi lông gà mềm nhũn, ướt nhèm bết cả vào tóc để nước chảy dài xuống cả má cả cổ. Cũng dễ dàng nhận ra bà Elsing trong bộ đồ Betsy Ross đang run lên lập cập và bà Whiting trong bộ đồ Florence Nightingale đang ướt như chuột lột. Còn bà Meade hiện thân cho cái "thời xưa quý hoá" thì bao nhiêu diêm lụa sũng nước bết nhau dày như mo. Chỉ riêng bà Merriwether là chẳng coi mưa ra gì: hoàng hậu Victoria này che chiếc ô đen, nên tóc tai khô ráo, cổ áo nhung không hề vương một giọt mưa nào.

Sau các vị mệnh phụ là một khúc cách quãng khá dài. Người xem bắt đầu tản đi thì xa xa nghe tiếng nhạc Dixie, bài ca ra trận của miền Nam. Lập tức, đám đông bắt đầu gào thét đến khản đặc cả cổ và không gì có thể ngăn nổi họ cho đến khi đội lễ nhạc đã ở ngay trước mặt. Chỉ khi đó, tất cả mới đột nhiên im lặng.

Đó là một đội lễ nhạc nhỏ chỉ có hai trống, hai ống sáo và một cây kèn âm thanh êm dịu và bay bổng.

Những nhạc công đều mặc đồng phục màu xám, với dây thắt lưng vàng và cúc áo sáng loáng. Dẫn đầu là người đàn ông cầm một tay chiếc cán ngọn cờ Liên bang. Đó là lá cờ với các dải bất chéo nhau, điển hình các ngôi sao và mang nhiều vết rách, dấu tích một thời vinh quang, một lần nữa lá cờ lại được điều qua phố Cây Đào. Đám người đi xem quá nghen ngào vì xúc động không còn đủ sức hét vang những lời cảm kích.

Scarlett cảm thấy những giọt lệ đang lăn trên má nàng, nhưng đó không phải là những giọt lệ thất bại. Đó là những giọt lệ tự hào.

Lính tráng của Sherman đã đốt cháy Atlanta, bọn Yankee đã cướp phá Géorgie, nhưng chúng không thể nào huỷ diệt được miền Nam. Nàng bắt gặp những giọt lệ tương tự trên gương mặt các phụ nữ và đàn ông đứng phía trước. Mọi người đều hạ dù xuống và để đầu trần.

Khá lâu, cứ thế, họ đứng dưới mưa rét, thẳng người, tự hào để ngỏ lòng tôn kính đối với lá cờ.

Sau đoàn lễ nhạc là đội cựu chiến binh của Nhà nước Liên bang trong bộ quân phục tả tơi và nháp nhúa mà họ đã từng mặc khi trở về nhà. Họ bước đi trong nhịp quốc ca như thể đang trở lại với thời trai trẻ của mình.

Những người dân miền Nam dầm mình dưới cơn mưa, đứng nhìn họ, bỗng nhiên lại cất tiếng reo hò, huýt sáo âm ỉ để chào mừng, làm sống lại không khí những ngày đưa đoàn quân bắt đầu ra chiến trường.

Tiếng hò reo cứ kéo dài mãi mãi cho đến khi đoàn các cựu chiến binh khuất dạng. Những chiếc dù lại được bật ra và mọi người bắt đầu tản đi. Họ đã quên cả Rex và lễ hội các Hoàng đế. Cao điểm của cuộc diễu hành đã trôi qua, mọi người đều ướt sũng và lạnh cóng nhưng đầy phấn khích.

- Tuyệt vời!

Khi mọi người đi ngang qua hàng rào nhà nàng. Scarlett đã nghe thấy hàng chục chiếc miệng nhoẻn cười lập lại lời thán phục ấy.

- Cuộc diễu hành chưa chấm dứt mà, nàng nói với một nhóm người đang đi qua.

- Chẳng còn gì hấp dẫn hơn điệu Dixie nữa đâu? Có người đáp lại. Scarlett lắc đầu. Ngay chính nàng cũng chẳng còn thiết tha nhìn những cỗ xe nữa, mặc dầu nàng bỏ rất nhiều công sức để trang hoàng cho cỗ xe của mình.

Nàng đã chi phí rất nhiều tiền cho các vải kếp và các dây hoa mà cơn mưa có lẽ đã khiến cho chúng trở nên thảm hại. Dù sao, bây giờ nàng đã có thể ngồi xuống để nhìn đoàn kếp tiếp. Nàng không muốn bị mệt mỏi trước cuộc dạ hội hoá trang đêm nay.

Mười phút tưởng chừng như vô tận trôi qua thì cỗ xe đầu tiên xuất hiện. Khi nó đến gần, Scarlett chợt hiểu vì sao: Các bánh của nó liên tục bị lún sâu vào đất sét đỏ trên đường. Nàng thở ra và xiết lại chiếc khăn quanh người. Có lẽ mình sẽ phải còn đợi lâu - nàng tự nhủ.

Phải đến hơn một giờ đồng hồ, tất cả các cỗ xe trang hoàng mới đi qua hết trước mắt nàng. Từ trước khi đoàn xe kết thúc nàng đã run lên, hai hàm răng đánh lập cập. May ra cỗ xe của nàng cũng còn là chiếc đẹp nhất.

Những bông vải kếp bọc quanh xe đã ướt sũng, nhưng màu sắc vẫn giữ nguyên vẻ tươi tắn. Hàng chữ "Cửa hàng bách hoá Kennedy" nổi bật, kết bằng những dây hoa bằng bạc lấp lánh những giọt nước mưa. Những chiếc thùng lớn ghi các chữ "bột mì", "đường", "ngũ

cốc", "mật", "cà phê", "muối" đều là thùng rỗng - nghĩa là nàng chẳng mất gì cả. Các bồn rửa chén và các tấm ván giặt đều bằng sắt tây cũng chẳng rỉ sét được. Các ấm đun nước bằng sắt là những thứ đã bị hư hỏng (nàng đã dán bông giấy lên để che dấu các khuyết tật). Trong việc này, nàng chỉ phải tốn những dụng cụ cán gỗ. Ngay cả tấm vải mà nàng đã xếp nếp trên một sợi dây thép một cách hết sức nghệ thuật cũng vẫn còn có thể đem bán hạ giá.

Giá như mọi người còn chịu chờ đợi để nhìn thấy cỗ xe của nàng, thì nàng tin chắc nó sẽ gây cho họ nhiều ấn tượng.

Nàng nhún vai nhả mặt khi cỗ xe cuối cùng đi qua, bao quanh là hàng chục đứa trẻ đang la hét và nhảy nhót.

Một gã đàn ông cải trang thành một vị thần trong bộ quần áo sặc sỡ đang ném những viên kẹo cho lũ nhóc.

Scarlett nhìn lên cái tên ghi trên tấm biển gắn ở mui xe: "Hãy đến với Rich". Willie thường nói với nàng về cửa hàng mới mở này ở Ngã Năm. Willie rất lo lắng vì Rich bán phá giá và Cửa hàng bách hoá Kennedy đang mất khách. Chuyện tầm phào - Scarlett khinh bỉ nghĩ thần. "Rich" sẽ chẳng mở cửa đủ lâu để có thể làm hại mình.

Đâu phải cứ bán tổng bán tháo và phân phát kẹo là thành công được trong kinh doanh. Kiểu làm ăn này mình lại thấy vui. Mình có thể báo ngay từ giờ cho Wilhe Kershaw chấm dứt cái lo lắng ngu xuẩn của ông ấy. Nàng lại càng hài lòng hơn nữa khi thấy cỗ xe rước chính: ngai vàng của Rex. Cơn mưa đã đột thủng một lỗ ở chiếc lọng màu đỏ sọc trắng che đầu nhà vua và nước không ngừng chảy trên cái đầu đội vương miện và chiếc cổ áo viền lông chồn của Bác sĩ Meade. Trông ông ta mới đến là khốn khổ.

Cầu cho ông ta mắc luôn một cơn viêm phổi nặng và chết quách đi rồi, Scarlett lẩm bẩm, trước khi bước vội về nhà để được tắm nước nóng.

Scarlett hoá trang thành con đầm Cơ. Thật ra nàng muốn cải trang thành đầm Rô hơn với một chiếc vương miện lấp lánh, một chiếc vòng cổ đính đầy những chùm kim cương sáng loá, nhưng như vậy nàng lại không thể đeo các chuỗi ngọc trai mà người chủ tiệm kim hoàn đã đánh giá "xứng đáng với một vị hoàng hậu đích thực".

Tuyệt hơn nữa là nàng đã kiếm được những viên hồng ngọc giả rất lớn để trang điểm cho chiếc áo bằng nhung đỏ hở vai của nàng.

Mặc chiếc áo với nhiều màu rực rỡ mới thích làm sao.

Phần đuôi áo của nàng được viền bằng lông cáo trắng. Khi dạ hội kết thúc, nó sẽ phải bỏ đi, nhưng điều đó chẳng hề hấn gì đâu?

Chiếc đuôi sẽ cuộn lại quanh tay khi nàng khiêu vũ, thế là thật duyên dáng. Nàng sẽ mang một chiếc mặt nạ bí hiểm, bằng sa-tanh đỏ phủ kín khuôn mặt nàng cho đến tận đỉnh mũi, và nàng cũng kiếm được loại son môi phù hợp. Nàng cảm thấy mình hết sức táo bạo và cũng đã khá an toàn. Tối nay nàng có thể khiêu vũ thoả thích vẫn không ai phát hiện và có thể nguyên rửa nàng. Dạ hội hoá trang thật đúng là một ý tưởng tuyệt vời?

Tuy nhiên, mặc dù phải giấu mặt, Scarlett vẫn cảm thấy hơi lẩn cẩn với ý nghĩ nàng không có bạn nhảy cùng đến dạ hội. Nhưng không còn cách nào khác, một đám đông đeo mặt nạ đang vui vẻ ủa vào cửa lớn đúng lúc nàng vừa bước xuống xe. Nàng vội vã nhập ngay vào họ để không ai có thể biết nàng đi một mình. Khi đã vào trong, nàng nhìn quanh và sửng sốt. Nhà hát kịch De Givès đã biến đổi đến mức khó thể nhận ra, và gian đại sảnh cũng đã lột xác đến mức có thể sánh với một cung điện.

Một chiếc sàn đã được dựng sẵn ở một nửa gian nhà, nối dài sân khấu vốn đã rộng thành một sàn nhảy đồ sộ. Ở tít bên trong là bác sĩ Meade trong vai Rex đang ngồi trên ngai vàng, tả hữu là các thị vệ mặc đồng phục trong đó có vị hầu rượu của triều đình. Ở chính giữa ban công tầng một là một giàn nhạc khổng lồ mà Scarlett chưa từng thấy. Còn trên sàn nhảy thì đang lượn lờ những cặp khiêu vũ, các khán giả và những người đi dạo qua lại. Sự vui nhộn gần như có thể sờ mó được - một không khí cuồng nhiệt được tạo ra bởi sự bí ẩn của những chiếc mặt nạ và những đồ hoá trang khác. Khi nàng vừa bước vào gian phòng, một gã đàn ông trong bộ đồ Trung Hoa với cái đuôi sam dài bỗng luôn bàn tay bọc lụa của hấn quanh thân mình nàng và kéo về phía sàn nhảy. Một người ngoại quốc thật ư? Ôi! Thế mới thật nguy hiểm và thật kích động! Dân nhạc đang chơi một điệu valse và người bạn nhảy của nàng tỏ ra là một tay khiêu vũ tuyệt vời.

Trong khi cả hai đang quay cuồng, Scarlett bắt gặp những người Hindu, những anh hề, những người làm trò, những nữ tu, gấu, những gã cướp biển, những nữ thần, những Hồng y. Tất cả đều đeo mặt nạ, đều nhảy nhót với cùng một niềm hứng khởi như nàng.

Khi nhạc dừng lại, nàng hầu như thở không ra hơi.

- Thật tuyệt, nàng thốt lên khó nhọc. Thật tuyệt vời. Ôi đông nghẹt người! Cả Géorgie chắc đang ở đây.

- Không hẳn đâu. Nhiều người không có giấy mời, người bạn nhảy của nàng đáp lại và chỉ ngón tay cái lên phía trên rập hát.

Scarlett nhìn lên thì thấy trên các ban-công đầy nghẹt những khán giả không mặc y phục dạ hội. Tuy vậy một số người vẫn trang phục khác thường: Mamie Bart chẳng hạn, có bao nhiêu kim cương đều đeo tất. Xung quanh cô ta là những ả bất lương khác.

- Mình thật có lý khi không quan hệ lại với bọn chúng.

Scarlett thầm nghĩ. Bọn chúng không xứng đáng để được mời đi bất cứ đâu. Nàng vội quên ngay góc gác tám giấy mời của chính mình.

Sự hiện diện của các khán giả làm cho buổi dạ hội càng thêm sôi động, Scarlett nghiêng đầu và cười ngất nghéo. Những tia sáng lấp lánh trên đôi bông tai bằng kim cương của nàng phản chiếu lại trên đôi mắt của viên quan Trung Hoa nhìn qua chiếc mặt nạ.

Viên quan bước tránh ra sau khi bị một gã tu sĩ đội chiếc mũ nhọn che lấp gần hết khuôn mặt nạ, xô lẫn.

Lẳng lẳng gã tu sĩ chụp lấy tay Scarlett rồi luồn tay mình qua thân nàng ngay khi dàn nhạc trỗi lên một bản Poika cuồng nhiệt.

Nàng nhảy như thể nhiều năm nay đã không hề được nhảy. Nàng đang ở một trạng thái bay bổng, ngây ngất với bầu không khí điên cuồng của buổi dạ hội hoá trang, choáng váng bởi những cảnh tượng diệu kỳ đang bao quanh mình, bởi rượu sâm - banh, mà những thị đồng mặc quần áo sa - tanh mang đến trên những chiếc khay bạc, bởi niềm vui thú được có mặt trong buổi lễ hội, bởi sự thành công không thể chối cãi của nàng.

Nàng nhận ra các bà mệnh phụ của triều đình. Họ vẫn giữ nguyên bộ cánh như lúc đi diễu hành. Nàng cũng nhận ra Ashley ngay từ cái nhìn đầu tiên, mặc dù anh đeo mặt nạ. Trên tay áo bộ y phục

đen, trắng của một chú hề, anh đã cài một chiếc băng tang. Có lẽ India đã lôi anh đến đây vì không kiếm được bạn nhảy đi cùng, Scarlett thăm nghĩ - Thật là độc ác!

Tất nhiên, cô ta đâu có cần biết điều đó độc ác hay không, miễn sao là còn nằm trong phạm vi xã hội cho phép. Và một người đàn ông có tang đâu bị bó buộc phải từ khước mọi cuộc đi chơi như là phụ nữ đâu. Anh có thể cài băng tang trên bộ cánh đẹp nhất và bắt đầu những cuộc chinh phục mới trước khi xác vợ anh ta kịp nguội lạnh trong nấm mồ. Nhưng chỉ cần nhìn anh ỉu xiu trong bộ y phục đẹp đẽ của mình thì ai cũng có thể nói Ashley đáng thương đang căm ghét ngay cả những ý nghĩ đến dự buổi dạ hội này. Thôi đừng làm thế, Ashley thân mến. Joe Colleton sẽ còn xây dựng nhiều ngôi nhà khác. Sang xuân, anh sẽ phải bận bịu với việc giao gỗ đến mức sẽ chẳng còn thời gian đâu mà buồn.

Nhiều giờ trôi qua, không khí của buổi dạ hội lại càng sôi nổi hơn trước. Một số người ngưỡng mộ Scarlett đã hỏi tên nàng. Thậm chí, một kẻ trong số này định kéo cả mặt nạ của nàng xuống nhưng nàng đã đẩy họ ra dễ dàng. Mình vẫn không quên cách đuổi khéo những cu cậu nào quá táo tợn, nàng mỉm cười thăm nghĩ. Bởi chúng đều là các cậu bé cả, dù tuổi nào đi nữa. Chúng chẳng bao giờ ngồi tách ra một góc để nhấm nháp chút rượu khác bốc hơn là sâm banh. Mình dám cá, chẳng bao lâu nữa, chúng sẽ bắt đầu phát ra những tiếng thét của đoàn quân bất khuất.

- Cái gì khiến cô cười thế, nữ hoàng huyền bí của tôi?

Chàng hiệp sĩ cất tiếng hỏi và xem ra anh chàng này cố tình dẫm lên chân của nàng lúc nhảy.

- Em dành nụ cười ấy cho ông đó mà, Scarlett đáp. Không, nàng vẫn chưa quên gì cả.

Khi chàng hiệp sĩ định nhường bàn tay của nàng cho viên quan Trung Hoa hăng tiết đã trở lại với nàng đến lần thứ ba, Scarlett liền duyên dáng yêu cầu được ngồi và xin một cốc sâm-banh. Chàng hiệp sĩ đã gay gắt đập mạnh lên một ngón chân của nàng.

Nhưng, khi người bạn nhảy đưa nàng đến chỗ những chiếc ghế đặt ở một góc phòng, thì bất chợt nàng lại tuyên bố dàn nhạc vừa cất lên bản nhạc nàng yêu thích và nàng không thể bỏ qua.

Nàng vừa bắt gặp bà cô Pittypat và bà Elsing. Liệu họ có nhận ra nàng không?

Một sự pha lẫn giữa giận dữ và lo lắng bỗng che mờ sự xao động hạnh phúc đang rộn lên trong nàng, và nàng cũng không sao quên cái chân đau lẫn hơi thở nồng nặc mùi rượu của viên quan.

- Mình không muốn bận tâm đến điều ấy vào lúc này.

Chẳng có bà Elsing. Cũng chẳng có ngón chân bị giẫm.

- Mình sẽ không để bất cứ điều gì làm hỏng cuộc vui của mình tối nay. Nàng cố xua đi những ý nghĩ đen tối này và thả mình trong niềm vui của lễ hội.

Nhưng nàng vẫn không thể ngăn được mắt mình cứ hướng về phía góc gian phòng, nơi những người đàn ông và đàn bà đang nghỉ chân khi ngừng khiêu vũ.

Khi hai người đi ngang qua một cánh cửa, một tên cướp biển râu ria xồm xoàm đang tựa lưng vào khung cửa, bỗng đứng nhoài người ra thì lễ với nàng một cách cung kính. Scarlett cảm thấy mình như ngưng thở.

Nàng quay đầu lại nhìn. Thái độ của hắn có vẻ gì đó...

Như xác xược.

Gã cướp biển đang mặc áo sơ-mi trắng và chiếc quần dạ hội màu đen. Cách ăn mặc chẳng có gì là lễ hội, ngoại trừ chiếc thắt lưng rộng bản quần quanh bụng để trôi ra hai khẩu súng lục. Hắn cột những chiếc nơ màu xanh lên chòm râu và một bên mắt được che bằng một tấm mạng đen. Nàng không biết hắn... có đúng không nhỉ? Thời nay rất ít ai phô trương những chùm râu rậm rạp như vậy... Nhưng cái cung cách của hắn... cái cách mà hắn nhìn nàng qua chiếc mặt nạ của hắn.

Khi Scarlett quan sát hắn lần thứ ba thì họ mỉm cười, những chiếc răng trắng tươi bày ra giữa râu đen và nước da bánh mật, Scarlett cảm thấy đôi chân nàng đang nhũn ra. Chính là Rhett.

Không thể được? Chắc là nàng tưởng tượng ra. Nhưng không mà!

Trực giác của nàng không thể đánh lừa nàng được. Lọt vào một buổi dạ hội mà rất ít người được mời, hành động ấy chẳng giống với chàng hay sao? Rhett có thể làm được bất cứ điều gì.

- Xin lỗi, tôi phải đi. Không, thật mà. Nàng đẩy viên quan ra và

chạy lại phía chồng mình.

Rhett lại cúi chào nàng một lần nữa.

Edward Teach sẵn sàng phục vụ bà, thưa bà.

- Ai cơ?

Chàng tin rằng nàng không nhận ra chàng thật sao?

- Edward Teach, nổi tiếng với biệt danh "Râu Đen", tên vô lại lớn nhất từng cướp bóc trên các vùng biển Đại Tây Dương, Rhett vừa giải thích vừa mân mê một lọn râu cột nơ của mình.

Trái tim Scarlett giật thót lên. Anh ấy đùa, nàng nhủ thầm, bằng cách kể những câu chuyện bốn cột mà anh ấy biết rằng mình hầu như không bao giờ hiểu được.

Hết như xưa... trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ. Mình không thể để hụt chân nữa. Nhất định là không. Mình nói với anh những gì trước khi yêu anh đến mức ấy nhỉ?

- Em rất ngạc nhiên thấy anh có mặt trong một buổi dạ hội ở Atlanta, trong khi ở Charleston của anh đang diễn ra biết bao nhiêu sự kiện trọng đại, cuối cùng nàng nói.

Thế! Cần phải nói như thế. Không quá dữ dằn mà cũng không quá mềm mỏng.

Đôi lông mày của Rhett lộ ra hết như hai chiếc bánh sừng bò màu đen bên trên tấm mạng che mắt. Scarlett nín thở. Anh luôn làm như vậy khi cảm thấy thích thú.

Nàng vẫn chưa phạm một sai lầm nào.

- Làm cách nào em lại biết rõ như vậy về cuộc sống xã hội Charleston, Scarlett?

- Em đọc báo. Không biết cô nàng ngu ngốc nào kể lể mãi về chuyện đua ngựa.

Cái chòm râu chết tiệt? Nàng tin chắc chàng đã cười, thế mà nàng vẫn không sao thấy được đôi môi của chàng.

- Anh cũng đọc báo, Rhett nói. Tin tức cũng đến được Charleston khi một xó xỉnh như Atlanta cũng muốn cạnh tranh với New Orléans.

New Orléans! Chàng đã đưa nàng đến đấy, trong tuần trăng mật.

Hãy đem em đến đó một lần nữa đi anh.

Nàng muốn thốt lên như vậy - Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu và tất

cả sẽ khác đi. Nhưng nàng không thể nói như thế. Chưa thể được. Kỷ niệm xô về dồn dập, lộn xộn: những con đường lát đá, những căn phòng cao ráo nhưng tăm tối, những chiếc gương với khung mạ vàng, những món ăil lạ và ngon tuyệt...

- Em chịu là những món giải khát ở đây không pha chế ngon bằng ở đó, nàng thừa nhận.

- Lãng nhách! Rhett cười.

- Mình đã làm cho chàng cười. Từ lâu nàng chưa được nghe chàng cười. Lâu quá rồi còn gì. Hẳn chàng đã thấy cả bọn đàn ông ấy dành nhau để được khiêu vũ với mình.

- Làm cách nào anh nhận ra em dưới chiếc mặt nạ này?

- Anh chỉ cần tìm người phụ nữ nào ăn mặc phô trương nhất, Scarlett ạ. Người ấy chỉ có thể là em.

- Ô! Anh đúng là đồ... thô lỗ! Nàng buột miệng mà quên mình đang muốn làm anh vui. Anh chẳng đẹp trai ghê gớm lắm đâu với cái bộ râu quái gở ấy. Rhett Butler ạ. Anh dám dán cả da gấu lên mặt lắm đấy.

- Đó là cách hoá trang hay nhất mà anh nghĩ ra được. Ở Atlanta có một số người mà anh đặc biệt không muốn để họ nhận ra.

- Vậy anh đến đây làm gì? Đâu phải chỉ để xúc phạm em phải không?

- Anh đã hứa với em là sẽ xuất hiện thường xuyên để khoá mõm những kẻ ác mồm độc miệng kia mà, Scarlett, đây chính là một cơ hội tuyệt vời.

- Một buổi dạ hội hoá trang ư? Nhưng ở đây có ai biết ai là ai đâu?

- Đến nửa đêm tất cả các mặt nạ đều sẽ phải buông xuống. Mà cũng chỉ còn khoảng bốn phút nữa thôi. Chúng ta sẽ công khai khiêu vũ với nhau rồi sau đó chúng ta sẽ bỏ đi.

Rhett ôm Scarlett trong đôi tay mình và nàng quên cả cơn giận, quên mối hiểm nguy khi phải bỏ mặt nạ trước mặt các kẻ thù, quên cả thế giới. Không có gì quan trọng hơn khi Rhett đã ôm nàng trong đôi tay chàng.

Scarlett đã thao thức gần hết đêm để có hiểu điều gì đã xảy ra. Ở buổi dạ hội, mọi việc đã diễn ra tốt đẹp. Khi tiếng chuông điểm nửa đêm, bác sĩ Meade yêu cầu mọi người tháo bỏ mặt nạ, và Rhett

đã vừa cười vừa lộ hàm râu giả của mình ra. Mình cam đoan là anh ấy rất vui.

Anh ấy đến chào ông bác sĩ, nghiêng mình trước bà Meade, rồi sau đó kéo mình ra ngoài, lách nhanh giữa đám đông như một con lươn. Thậm chí anh ấy cũng chẳng thèm để ý đến cách mọi người quay lưng lại với mình, hay là anh ấy đã làm ra vẻ như không để ý. Và anh ấy đã cười thật thoải mái.

Ở trong xe, trên đường về, mình không thể thấy khuôn mặt anh vì trời quá tối, nhưng mình nghe rõ, giọng anh nói. Mình chẳng biết nói sao mà cũng chẳng có gì phải suy nghĩ cả. Anh hỏi chuyện ở Tara đã diễn ra như thế nào và viên luật sư của anh có thanh toán các hoá đơn cho mình hay không. Trong lúc mình trả lời thì xe đã về đến nhà. Và đến đây thì điều đó đã xảy ra. Ở chân cầu thang, trong gian đại sảnh, anh chỉ chúc mình ngủ ngon, anh kêu mệt và lên thẳng phòng. Giọng anh không có vẻ gì là ghét bỏ hay lạnh lùng.

Anh chỉ chúc mình ngủ ngon rồi lên lầu. Điều đó có nghĩa gì? Tại sao anh lại chịu khó lặn lội suốt cả một quãng đường dài? Chắc chắn không phải chỉ để dự buổi lễ trong khi toàn bộ Charleston cũng đang sôi sục có kém gì. Cũng chẳng phải là để dự dạ hội hoá trang vì nếu muốn, anh có thể dự dạ hội ở New Orléans với tất cả các bạn bè của anh ở đó.

Chàng đã nói: "Đề khoá mồm của những kẻ ác mồm độc miệng". Giữa con mắt của hàng trăm ngàn người. Các bà các cô ấy chắc tức lộn ruột lên khi thấy anh ấy giựt bộ râu ngớ ngẩn kia đi.

Nàng hình dung hàng trăm lần diễn tiến của buổi dạ hội đêm ấy cho đến khi đầu đau buốt. Cuối cùng, khi đã thiếp đi, giấc ngủ của nàng vẫn ngắt quãng và không yên. Tuy nhiên, nàng vẫn dậy kịp giờ để xuống dưới nhà trong bộ đồ ngủ hợp với nàng nhất. Hôm nay, nàng không sai đem thức ăn lên buồng vì Rhett luôn dùng điểm tâm trong phòng ăn.

- Em dậy sớm thế hả, em yêu? Chàng vừa nói vừa ném chiếc khăn lên bàn ăn. Cảm ơn em, như vậy là anh sẽ đỡ phải viết lời tạm biệt. Anh đã đóng gói vài món đồ mà Pork quên không làm. Anh sẽ trở lại lấy lúc ra ga.

- Đừng bỏ em! Trái tim Scarlett van xin. Nàng quay đầu đi để giấu chàng lời van lơn ấy trong đáy mắt.

- Lạy Chúa, Rhett, anh hãy dùng hết cà phê đi đã nào, nàng nói. Em sẽ không làm rầy rà anh đâu mà.

Nàng đi rót cà phê đặt trên chiếc bàn đầy, mắt vẫn không ngừng quan sát Rhett qua tấm gương. Nàng cần phải bình tĩnh. Biết đâu anh ấy sẽ ở lại.

Nhưng Rhett đã đứng dậy và nhìn đồng hồ.

- Anh không còn thời gian nữa, anh nói. Anh cần phải tranh thủ dịp đến đây để gặp một số người. Từ nay đến hè, anh sẽ rất bận. Nếu ai muốn tin thì anh sẽ nói thẳng rằng anh đi Nam Mỹ làm ăn. Thế sẽ chẳng có ai chế nhạo bàn tán về việc anh vắng mặt khá lâu như vậy. Ngay số đông dân chúng ở Atlanta này cũng chẳng biết Nam Mỹ nằm ở đâu kia. Em thấy đấy, em yêu, anh vẫn giữ nguyên lời hứa là sẽ bảo vệ thanh danh của em mà, anh nói với một nụ cười ranh mãnh, rồi đóng chiếc đồng hồ lại bỏ vào túi quần mình. Tạm biệt em nhé, Scarlett!

- Tất hơn hết là anh cứ đi luôn đi, đi Nam Mỹ đi và biệt tăm luôn đi.

Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng anh, Scarlett lập tức với tay lấy chai rượu mạnh. Tại sao nàng lại có thái độ ấy? Thái độ ấy không phản ứng đúng những gì nàng cảm nhận. Rhett luôn luôn gây cho nàng cái phản ứng ấy: chàng luôn đẩy nàng đến chỗ phải nói, những điều không có trong suy nghĩ của nàng. Lẽ ra nàng phải dè chừng và không được để mắc lờm vào tròng của chàng. Nhưng chuyện gì anh lại khiêu khích mình bằng cách nói về thanh danh của mình như vậy, nàng nổi giận. Làm sao anh biết được mình đã bị cô lập với toàn bộ cuộc sống xã hội ở đây?

Trong cả cuộc đời mình, chưa bao giờ nàng lại đau khổ như thế.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 9

Lát sau, Scarlett cảm thấy xấu hổ. Sáng sớm đã uống rượu? Chỉ có bọn nghiện rượu mới cho phép mình làm thế. Dầu sao, mọi việc cũng không đến nỗi đen tối lắm đâu. Ít ra, lúc này nàng cũng biết được chừng nào Rhett lại trở về. Cái ngày ấy hẳn còn rất xa, nhưng cũng đã rõ. Nàng không còn mất thì giờ để cứ tự hỏi có phải là tối nay... hay ngày mai... hay ngày mốt.

Tháng hai rơi đúng vào một thời kỳ nóng nực lạ thường khiến chồi non trở sớm và mùi đất hồi sinh nồng nàn trong không khí.

- Mở tất cả cửa sổ cho hơi ẩm thoát ra, Scarlett ra lệnh cho các gia nhân.

Gió mát lùa vào các sợi tóc mịn màng hai bên thái dương mới dễ chịu làm sao. Đột nhiên một mong ước mãnh liệt muốn trở về Tara xâm chiếm nàng. Tại đó, nàng có thể ngủ ngon, cơn gió mùa xuân đưa mùi thơm của đất ẩm vào phòng sẽ ru nàng.

Nhưng, mình không thể đi được! Colleton sắp xây ít nhất là ba ngôi nhà khi trời trở ẩm làm tan giá trong đất mặc dù vậy ông ta cũng sẽ không bao giờ bắt đầu nếu như mình không thúc giục.

Trong đời, mình chưa từng gặp người đàn ông nào hay xét nét như thế! Mọi việc đều phải được thực hiện đúng theo những qui tắc.

Ông ta sẽ chờ cho đến khi đất khá mềm, không còn đóng băng để đào suốt tận đến Trung Hoa.

Còn nếu như nàng chỉ đi vài ngày thì sao? Vài ngày thì chẳng có gì thay đổi cho lắm? Scarlett nhớ lại vẻ nhợt nhạt và suy sụp của Ahsley trong dạ hội hoá trang và thở dài chán nản.

Nếu như có đi Tara, nàng cũng sẽ không nghỉ ngơi tại đó được.

Nàng gọi Pansy đi báo cho Elias chuẩn bị xe. Nàng cần phải gặp Joe Colleton.

Tối hôm đó, như là để thưởng công nàng đã hoàn tất bốn phần, có tiếng gọi cửa ngay khi màn đêm vừa buông xuống.

- Scarlett thân mến! - Tony Fontaine la lớn khi người quản gia mở cửa cho anh. - Có một người bạn già cần một chỗ trú tối nay, cô có thương xót ông ấy không?

- Tony! - Scarlett kêu lên và chạy đến ôm hôn anh.

Anh buông hành lý, nhắc bổng nàng lên trong đôi tay mình.

- Lạy Chúa, Scarlett này, tình hình của cô không có vẻ gì tồi tệ? Khi tôi nhìn ngôi nhà to lớn này, tôi tưởng thẳng ngu nào đó đã đưa tôi đến một khách sạn đây!

Anh nhìn quanh, các chân đèn chạm trổ, tường phủ màn nhung, các tấm gương với khung nổi chạm vàng trên lối vào rồi mỉm cười với Scarlett.

- Thật chẳng ngạc nhiên vì sao em đã cưới một tay Charleston thay vì cứ chờ đợi anh. Rhett đâu rồi! Anh rất thích được gặp người đàn ông đã phỗng tay trên vị hôn thê yêu quý của anh đây!

Sự sợ hãi chạy dọc xương sống của Scarlett đến tận đầu các ngón tay giá lạnh. Suellen đã nói gì với Fontaine?

- Rhett đang ở Nam Mỹ, nàng nhanh nhẩu giải thích. -Anh biết chứ? Em cứ tưởng chỉ có các nhà truyền giáo, mới đến những nơi hẻo lánh đến thế?

- Anh cũng vậy. Tony cười tán đồng. Anh rất tiếc, không gặp được anh ấy, nhưng có khi đây lại là may mắn cho anh: anh sẽ được em tiếp đãi trọn vẹn. Em không mời cốc rượu nào cho gã đàn ông đang chết khát sao?

Không sao cả, anh ấy không biết là Rhett đã bỏ nàng.

- Em nghĩ phải uống sâm banh để mừng anh đến thăm em?

Tony trả lời"

- Anh rất sung sướng sẽ uống sau đó, còn bây giờ anh thích một cốc Bourbon lâu năm và đi tắm. Người anh đang còn mùi phân bò! Scarlett đích thân phục vụ anh, nàng cùng người quản gia đưa anh đến một căn phòng dành cho khách trên lầu. Tạ ơn Chúa, các người phục vụ đều ở nhà: Tony có thể lưu lại bao lâu tùy ý anh mà không sợ tai tiếng, và nàng có được một người bạn để trò chuyện. Scarlett đeo các chuỗi ngọc trai và họ cùng ăn tối, uống sâm banh. Tony ngấu nghiến bốn phần bánh ngọt phết sô-cô-la mà chị hầu bếp đã vội vã chuẩn bị thay cho món tráng miệng.

- Nào gói nốt cho anh phần còn lại để anh mang đi, anh nài nỉ. Anh không sao làm lơ được khi thấy cái bánh ga tô phết kem hấp dẫn như thế này? Anh vẫn khoái ăn bánh ngọt mà!

Scarlett cười và truyền lệnh cho nhà bếp.

- Anh đang nói xấu Sally phải không, Tony? Chị ấy chẳng phải là tay làm bếp cự phách sao?

- Sally ư? Sao em lại nghĩ như vậy? Tôi nào chị ấy cũng chuẩn bị cho riêng anh một món tráng miệng thịnh soạn, Alex thì lại không ham ăn ngọt.

Scarlett lộ vẻ kinh ngạc.

- Em muốn nói là em không biết gì sao? - Tony nói - Anh tưởng là Suellen đã viết thư cho em rồi! Anh sẽ quay về Texas, Scarlett ạ. Anh đã quyết định hôm lễ Giáng Sinh.

Họ nói chuyện hàng giờ. Lúc đầu, nàng van anh ở lại, mãi cho đến khi Tony hết lúng túng chuyển sang nóng nảy rất quen thuộc với dòng họ Fontaine.

- Mẹ kiếp, Scarlett, em hãy im đi! Anh đã cố gắng, có Chúa biết cho anh đấy, nhưng anh không thể. Vậy tốt hơn là em đừng quấy rầy anh nữa.

Anh lớn tiếng làm các sợi dây thủy tinh treo toong teng trên ngọn đèn chùm rung rinh và ngân vang.

- Anh cần nghĩ đến Alex, nàng nhấn mạnh.

Nét mặt của Tony làm nàng khựng lại. Và giọng nói của anh đã trở nên điềm tĩnh.

- Thật ra, anh đã hết sức cố gắng.

- Em rất tiếc, Tony.

- Anh cũng vậy, em thân yêu. Sao em không gọi người quản gia lịch sự của em mở thêm cho chúng ta một chai sâm banh nữa!

Chúng ta có thể nói chuyện khác.

- Hãy nói cho em nghe về Texas đi.

Đôi mắt đen của Tony sáng lên.

- Chẳng có lấy một cái hàng rào nào trong hàng trăm dặm, anh cười nói. Bởi vì chẳng có gì nhiều mà phải cất giấu, trừ phi ta yêu mảnh đất khô cằn và loại cây ngầy. Nhưng ta biết rõ mình là ai, khi ta chỉ có một mình trong cái vùng đất cằn cỗi. Chẳng có quá khứ,

cũng chẳng có dấu vết gì của ngày mai để mà bám víu bởi vì đó là tất cả những gì còn lại cho mình. Điều quan trọng là phút giây đang sống, có thể là ngày mai, nhưng không phải là hôm qua... Em rất đáng yêu, Scarlett ạ, anh vừa nói vừa nâng cốc. Rhett hẳn không được tỉnh ranh lắm, nếu không đã chẳng để em ở một mình? Anh sẽ tán tỉnh cả với em nếu anh nghĩ rằng sẽ được tha thứ đấy. Scarlett nghiêng đầu về duyên dáng. Thật thú vị khi chơi lại những trò chơi cũ.

- Anh sẽ tán tỉnh cả với bà ngoại em nếu như chỉ có bà là người phụ nữ duy nhất. Tony Fontaine ạ. Chẳng có người đàn bà nào được an toàn khi ở cùng phòng với anh, một khi đôi mắt đen và hàm răng kia đã lóe sáng.

- Ô! Scarlett thân yêu, em biết rõ, không đúng như vậy đâu! Anh là thằng con trai có giáo dục nhất trên đời nhất là khi đứng trước một phụ nữ mà nhan sắc không phải là chim sa cá lặn để anh quên hết phép lịch sự.

Họ tán tỉnh và vui thích về sự tinh nghịch của nhau cho đến khi người quản gia bước vào với chai sâm-banh.

Họ nâng cốc chúc mừng nhau. Sự thích thú làm Scarlett say sưa và nàng vui vẻ để Tony uống cạn chai rượu. Vừa uống, anh vừa kể chuyện về Texas khiến nàng cười rũ rượi đến đau cả bụng.

- Tony, em rất thích anh ở lại đây một thời gian, nàng nói khi chàng tuyên bố sắp phải ngủ gục tại bàn. Đã từ lâu, em chưa được vui đùa thoải thích như thế này.

- Anh cũng ao ước được như vậy. Anh đã được thưởng thức khá đủ rượu và thức ăn ngon bên cạnh một cô em xinh đẹp, vui vẻ. Nhưng anh cần phải tranh thủ lúc trời trở ấm này để lên tàu đi miền Tây vào sáng mai, trước khi trời đóng băng trở lại. Tàu lại chạy rất sớm. Em uống cà-phê với anh trước khi anh đi chứ?

- Anh không thể nào ngăn cản em được dù cho anh có muốn đi nữa!

Elias đưa họ ra ga lúc trời còn xám xịt trước buổi bình minh, Scarlett vội khăn khi Tony lên tàu. Anh đeo một cái sắc-cốt nhỏ bằng da và khoác một túi xách to tướng bằng thảm trong đựng cái

yên ngựa. Sau khi đặt hành lý lên sàn tàu, anh quay lại và vẫy chào nàng với chiếc mũ cao-bồi Texas viền bằng da rắn. Anh dang rộng cánh tay làm chiếc áo măng-tô mở phanh ra và Scarlett nhìn thấy sợi dây nịt cùng hai khẩu súng lục của anh.

Nhưng ít ra anh cũng đã lưu lại khá lâu để dạy Wade cách quay súng lục quanh ngón tay đẩy thoi, nàng tự nhủ. Mình mong là nó không bắn vào chân nó. Nàng gửi vội theo Tony một nụ hôn và Tony ngả mũ giống như cái chén để đón lấy, rồi anh cho tay vào, như để lấy ra, làm bộ cất nụ hôn vào túi áo gi-lê. Scarlett còn cười mãi khi con tàu chuyển bánh.

- Đến công trường của ông Colleton, nàng bảo Elias.

Trời đã sáng trước khi họ đến nơi và toán thợ có vẻ như đang ra sức đào đất nếu không chắc Scarlett không kiểm mồm kiểm miệng lại đâu. Tony nói đúng: cần tranh thủ khi trời trở ấm.

Joe Colleton vẫn không nao núng.

- Tôi sẽ làm điều tôi đã nói, thưa bà Butler, đúng như tôi đã nghĩ.

Băng giá vẫn chưa tan đủ độ sâu cho dù chỉ vừa để đào một cái hầm rượu. Phải một tháng nữa mới có thể bắt đầu được.

Scarlett van xin rồi giận dữ, nhưng cũng chẳng được kết quả gì.

Nàng xem ra vẫn còn giận đến một tháng sau khi nhận thư của Colleton mời nàng đến công trường.

Nàng nhìn thấy Ashley vừa kịp lúc để khởi quay xe lại. Mình sẽ nói gì với anh ấy? Mình chẳng có lý do gì để có mặt tại đây, Ashley cũng đủ tinh ý để không tin vào lời nói dối mà mình có thể bịa ra. Nàng có cảm giác người nàng trắng muốt và nụ cười vội vã trên đôi môi ngưng đọng của nàng cũng giống như của xác ma. Nhưng Ashley dường như chẳng để ý gì. Anh đỡ nàng xuống xe vẫn với thái độ lịch sự như mọi khi.

- Anh hài lòng vì em đã đến, Scarlett ạ, anh rất thoải mái khi được gặp lại em, ông Colleton bảo với anh là em có thể đang đến đây vì thế anh cứ chần chờ mãi để đợi em. Cả hai chúng ta đều rõ là anh chẳng thể nào là nhà kinh doanh được, anh nói thêm với nụ cười thiếu náo, nhưng anh vẫn muốn cho em biết ý kiến của anh: nếu em cho xây một cửa hàng mới tại đây, có thể là em phạm sai lầm

đấy!

- Anh ấy nói cái gì vậy? Ồ... ta hiểu rồi! Joe Colleton ranh ma thật. Ông ta đã tìm được cách bào chữa cho sự có mặt của mình ở đây, Scarlett nghĩ thầm, rồi nàng lại chú ý nghe Ashley.

- Anh có nghe nói là thành phố sẽ nối dài đường tàu điện đến tận đây, trong những vùng phụ cận. Thật không thể tưởng tượng nổi, phải không em, khi thấy Atlanta đang mở rộng đến như vậy.

Ashley đã có vẻ mạnh khỏe hơn trước. Tuy mệt mỏi để cố mà sống, nhưng anh cũng đã đủ sức hơn để chịu đựng. Scarlett mong tình trạng này sẽ đi đôi với sự tiến triển trong công việc ở xưởng cưa. Nàng không thể chịu đựng nổi nếu như xí nghiệp phá sản, nàng không thể tha thứ cho Ashley được.

Anh nắm bàn tay nàng trong tay mình và nhìn nàng với vẻ lo lắng:

- Em có vẻ mệt đấy, em thân yêu. Mọi chuyện tốt đẹp cả chứ?

Nàng những mong được áp đầu vào ngực anh để khóc và nói với anh là mọi chuyện thật khủng khiếp. Nhưng nàng lại mỉm cười:

Này, Ashley, đừng có ngốc thế. Em vừa dự một bữa tiệc nhỏ chiều tối qua và đi ngủ muộn, vậy thôi. Anh phải nhớ đừng bao giờ nói với một phụ nữ là nàng trông không được khỏe?

- Miễn là anh không kể lại với India và lũ bạn gái già xấu bụng của cô ta, Scarlett tự nhủ.

Ashley chẳng cần hỏi thêm, chấp nhận lời giải thích của Scarlett và bắt đầu nói với nàng về những ngôi nhà của Joe Colleton. Anh làm như thể nàng chẳng biết gì về chuyện đó, thậm chí đến cả chuyện số lượng đỉnh cần thiết cho mỗi ngôi nhà.

- Đây là những công trình có chất lượng Ashley nói. Chỉ lần này, những người không giàu có lắm mới được phục vụ tốt như những kẻ giàu có. Đó là điều anh vẫn tưởng không bao giờ thấy được vào cái thời kỳ đầy rẫy những thứ chủ nghĩa cơ hội xác xược này.

Dường như tất cả những giá trị cũ cuối cùng vẫn không bị mất đi.

Anh rất vinh dự được góp phần mình. Em biết không, Scarlett, ông Colleton muốn anh cung cấp gỗ cho ông.

- Ôi Ashley, nàng thảng thốt kêu lên, làm ra vẻ kinh ngạc. Thật tuyệt vời!

Thật vậy. Nàng thật sung sướng vì kế hoạch giúp đỡ Ashley đã

được tiến hành tốt đẹp. Nhưng, sau khi nói riêng với Colleton, rằng nàng không muốn công việc này bị biến thành một thứ để tiêu khiển: theo Colleton kể lại, Ashley có ý định đến thăm công trường hàng ngày.

Lạy Chúa, nàng muốn mang lại một nguồn thu nhập cho Ashley chứ không phải để cho anh giải trí. Bây giờ nàng không thể đến đây nữa.

Ngày chủ nhật, công trường nghỉ việc. Cuộc kiểm tra hàng tuần này gần như trở thành nỗi ám ảnh đối với nàng. Nàng không còn nghĩ đến Ashley khi nàng nhìn thấy từng bước tốc độ thi công, những thanh gỗ lóng lánh đẹp để biến thành rui, sườn, sà, mè, rầm nhà. Nàng tản bộ lòng nặng trĩu giữa các chồng vật hệu xếp gọn gàng và các đống gỗ vụn. Nàng thích được tham gia vào công việc, nghe tiếng búa, nhìn dăm bào cuộn tròn rơi ra từ những chiếc bào, ngắm nhìn những sự tiến bộ hàng ngày. Nghĩ là được bận rộn.

Ta chỉ cần chịu đựng đến mùa hè thôi - nàng lập đi lập lại những lời này như cầu kinh để cố tiếp tục sống và đợi Rhett trở về. Mình có thể nói chuyện với chàng, Rhett là người duy nhất mà mình có thể tâm sự với chàng là người duy nhất yêu mình. Chàng sẽ không bỏ mặc cho mình bị mọi người xa lánh và sống bất hạnh như thế này nữa, một khi chàng biết được cuộc sống thống khổ của mình. Mình đã phạm lỗi làm gì kia chứ?

- Mình đã tin chắc rằng cứ có nhiều tiền, rồi mình sẽ được yên ổn? Thế mà giờ đây, khi mình giàu có, mình lại còn sợ hãi hơn bao giờ hết.

Nhưng khi mùa hè đến, Rhett cũng chẳng về mà cũng chẳng có một chữ nào của chàng. Mỗi sáng, Scarlett rời cửa hàng đi nhanh về nhà, biết đâu chàng chẳng về theo chuyến tàu trưa? Mỗi tối, nàng mặc chiếc áo đẹp nhất và đeo các chuỗi ngọc trong bữa ăn tối, biết đâu chàng lại chẳng về bằng phương tiện nào đó. Chiếc bàn dài trải rộng trước mặt nàng bộ đồ ăn bằng bạc và khăn trải bàn dẹt gấm hồ bột lóng lánh. Thời gian này, nàng bắt đầu uống rượu thường xuyên - để xua sự yên lặng trong lúc nàng mong chờ tiếng bước chân của Rhett.

Nàng bắt đầu uống Sherry sau mỗi chiều mà chẳng hay. Dù sao,

một hoặc vài ly Sherry cũng chẳng thể làm mất được danh dự của một phu nhân. Sau đó, nàng lơ mờ nhận thấy nàng chuyển từ Sherry sang Whisky... rồi đến ngày mà lần đầu tiên nàng cần uống một ly rượu để tính toán sổ sách ở cửa hàng bởi vì lợi tức sụt giảm khiến nàng bải hoải... rồi đến ngày nàng chẳng thèm động đến đĩa thức ăn bởi vì rượu đã làm cho nàng không còn biết đói nữa... rồi đến ngày nàng tự nâng cốc chúc mình một ly Brandy trước khi nằm vật ra giường.

Nàng lơ mờ nhận ra mùa thu đã đến sau mùa hạ. Pansy mang đến tờ báo buổi chiều đặt trên khay. Thời gian gần đây, Scarlett lại có thói quen ngủ trưa tại phòng ngủ của mình. Giấc ngủ lấp đầy một khoảng thời gian sau buổi trưa trống vắng và giúp nàng lại sức, một chút nghỉ ngơi mà nàng không tìm được trong đêm tối.

- Thưa bà Scarlett! Pansy mang cà phê hay món gì cho bà ạ?

- Không cần, em đi ngủ đi! Pansy.

Scarlett cầm lấy bức thư để ở phía trên và mở ra, vừa liếc mắt canh chừng cô hầu phòng, đang thu nhặt áo quần mà nàng đã vứt xuống sàn. Tại sao con nhãi ranh ngu ngốc này còn chưa chịu xé khỏi phòng nàng?

Đó là thư của Suellen, Scarlett chưa thèm rút lá thư ra khỏi phong bì. Nàng đã biết những gì nàng sắp đọc.

Cũng lại là những lời ca thán về tính xấu của Ella, y như thể các cô con gái của Suellen đều là các thiên thần, và nhất là những câu châm chích độc ác về giá cả đời sống, về món tiền ít ỏi mà đồn điền mang lại và về sự giàu có của Scarlett. Nàng quăng thư xuống đất. Nàng không thể đọc được lúc này. Nàng sẽ đọc vào ngày mai... Ôi, tạ ơn Chúa, Pansy đã ra khỏi phòng.

Ta cần uống một ly, nàng tự nhủ. Trời gần tối rồi, và uống một ly vào buổi tối cũng chẳng sao. Ta sẽ nhắm nháp một ly Brandy nhỏ trong lúc đọc cho hết tờ báo.

Chai rượu giấu đằng sau miếng carton đầu cột gần như cạn hẳn. Scarlett nổi khùng. Con Pansy khôn nạn! Nếu mà nó chải tóc cho ta không giỏi, thì ta sẽ đuổi nó ngay lập tức. Chỉ có thể là nó uống hết thôi? Hay là đứa nào khác. Ta không thể nào uống nhiều như vậy được! Ta chỉ mới giấu chai rượu ở đây có mấy ngày thôi mà!

Không sao. Ta sẽ uống trong phòng ăn vậy. Nói cho cùng nếu bọn người làm có kiểm soát mức rượu trong bình thì cũng chẳng nhằm nhò gì? Đây là nhà của ta, cái bình của ta, rượu Brandy của ta, và ta có quyền làm gì ta muốn! Cái áo choàng đâu rồi! À! Đây rồi. Nhưng sao những cái nút lại chặt cứng thế này? Chắc phải tốn nhiều thời gian để gài nó.

Scarlett uống một ly và thản nhiên ngồi vào bàn đọc báo.

Một thông báo đưa tin một nha sĩ mới đến. Răng của nàng vẫn còn tốt chán, rất cảm ơn! Một tin khác nói về dịch vụ giao sữa. Quảng cáo một vở kịch mới tại nhà hát nhạc kịch De Gives. Ngồi lựa các bao thư Scarlett lại bắt đầu cáu tiết. Chẳng có được một bức cho ra thư sao?

Bàn tay nàng ngưng lại, khi chạm vào một phong bì mỏng dễ rách bằng giấy pơ-luya, địa chỉ được ghi bằng nét chữ rất mảnh. Dì Eulalie. Scarlett nuốt ực phần rượu Brandy còn lại và xé bao thư. Nàng vẫn thường rất ghét các thư từ loanh quanh lả quẩn của dì, em mẹ nàng, nhưng dì Eulalie lại sống tại Charleston đấy. Có lẽ dì sẽ kể về Rhett vì dì là bạn tốt nhất của mẹ anh.

Scarlett lướt nhanh qua bức thư, lần mò giữa những dòng lí nhí của dì Eulalie những chữ khiến nàng quan tâm, dì vẫn có thói quen xấu là luôn viết trên cả hai mặt giấy mỏng, đến nỗi đọc thấy luôn cả nét chữ của mặt sau. May mà ngòi bút chưa xuyên thủng qua mặt trước

Khi viết hết trang, dì Eulalie lại còn xoay ngang tờ giấy viết thêm vào bên lề chật chội. Và tất cả như thể để chỉ kể lể những chuyện rỗng tuếch.

Mùa thu nóng nực lạ lùng... năm nào bà cũng viết vậy. Dì Paulien! Đau ở đầu gối... đã lâu, cái đầu gối cứ hành dì ấy... Một chuyến viếng thăm xơ Manc Joseph...

Scarlett nhú mày. Nàng không sao nghĩ đến cô em Carreen dưới cái tên thánh nữa, dù cho cô ấy đã vào tu viện cách đây tám năm, tại Charleston... Công việc xây dựng nhà thờ phải hoãn lại vì tiền quyên góp không đủ, có thể nào Scarlett lại không... trời đất thánh thần ơi. Nàng đã bảo trợ cho các bà dì, nay còn phải lo đến cả nhà

thờ nữa sao? Nàng nhúu mày lật sang trang sau.

Cái tên Rhett nhảy vọt ra giữa đám chữ nhằng nhịt.

Dì thấy như được sưởi ấm khi biết chị bạn Eleanor Butler rất thân mến của dì đã tìm được hạnh phúc sau những ngày cay đắng. Như một hiệp sĩ, Rhett đã săn sóc mẹ hết lòng. Những người đã từng phàn nàn về cung cách đối xử của nó thời tuổi trẻ đã nhìn nó với cặp mắt khác xưa.

Dì không sao hiểu nổi, và cả dì Pauline của con cũng vậy tại sao con cứ nhất mực đòi ở lại Atlanta để lo công việc kinh doanh mà chẳng hề nghĩ gì đến nó!

Đôi khi dì đã phàn nàn về cách sống của con trong quá khứ, nhưng con chẳng có bao giờ chịu nghe những lời cầu khẩn của dì! Con cứ mãi mê cái công việc ít thích hợp với một phu nhân. Vì vậy, dì đã không nói đến nữa, từ nhiều năm nay rồi! Nhưng đến lúc này, khi cái cửa hàng đó ngăn trở không cho con giữ được cái vị trí thật sự của con bên cạnh chồng mình thì dì thấy có bổn phận phải nhắc nhở con một lần nữa đến cái chuyện chẳng vui về gì ấy.

Scarlett ném bức thư lên bàn. Đúng là cách để Rhett bào chữa!

Nàng không muốn rời cửa hàng để về Charleston với chàng? Đồ vô liêm sỉ! Nàng đã yêu cầu chàng đưa nàng đi theo mà. Vậy mà chàng dám loan truyền những lời dối trá này? Nàng sẽ có vài chuyện hay ho đây để đốp chát với Rhett khi anh ta về nhà.

Nàng bước đến tủ buýp -phê và rót một ly Brandy.

Nàng ấy cánh tay áo thấm khô những giọt rượu trên mặt gỗ véc-ni bóng láng. Chàng sẽ không thể chối cãi được tên vô lại? Lúc ấy, thì nàng sẽ ném bức thư của dì Eulalie vào mặt chàng. Chàng mà nói người bạn tốt nhất của mẹ chàng là đồ nói dối thì sẽ liệu hồn đây

Đột nhiên cơn giận biến mất và nàng thấy lạnh toát cả người?

Nàng biết chàng sẽ nói gì: "Em có muốn anh nói cho họ biết sự thật không? Rằng anh phải bỏ rơi em bởi vì anh không thể chịu đựng em được nữa!".

Nhục nhã biết nhường nào! Bất cứ cách nào cũng còn tốt hơn là cách này. Thậm chí là sống trong nỗi cô đơn để chờ ngày chàng trở về. Nàng đưa ly lên môi và uống từng ngụm dài và đưa mắt nhìn

về phía tấm gương trên đầu tủ buýp-phê đang phản chiếu bóng nàng. Chậm rãi, Scarlett đặt ly xuống. Nàng ngấm mình vào đôi mắt đang mở lớn. Từ nhiều tháng qua, nàng chưa có dịp soi mình trong gương và nàng không thể tin cái người đàn bà tái nhợt, hốc hác, mắt lõm sâu thâm quầng kia lại có gì liên quan đến nàng? Và hình như nhiều tuần nay, nàng vẫn chưa gọi đầu nữa!

Chuyện gì đã xảy ra với nàng?

Phản xạ tự nhiên khiến nàng quơ tay về phía bình rượu và nàng chột hiệu. Scarlett rút tay lại và thấy mình run rẩy.

- Ôi, Chúa ơi! Thật điên khùng? Nàng thăm thì cố bám lấy cái cạnh tủ buýp-phê để khỏi ngã.

Nàng nhìn mình trong gương, đôi mắt nhắm lại để hai hàng nước mắt từ từ lăn trên má, nhưng nàng lại vội đưa bàn tay run rẩy lên chùi.

Hơn lúc nào hết, nàng thêm uống thêm một ly nữa.

Nàng liếm môi. Trong vô thức, nàng đưa tay nắm lấy chai rượu sáng lóng lánh. Scarlett nhìn bàn tay mình mà tưởng chừng như nó thuộc về một người xa lạ. Nàng nhìn bình rượu xinh xắn còn đầy, như lời mời mọc, hứa hẹn sẽ giúp nàng tìm sự quên lãng trong men rượu.

Nàng theo dõi từng cử động của mình trong gương, nàng chậm rãi nhắc bình rượu lên và lùi lại, lánh xa khuôn mặt kinh hoàng dễ sợ của mình.

Nàng hít thật sâu rồi bằng tất cả sức của mình, nàng vung mạnh tay. Những tia xanh, đỏ và tím bắn ra tung tóe từ bình rượu khi va phải tấm gương khổng lồ, tan vỡ. Trong khoảnh khắc, Scarlett nhìn thấy mặt mình vỡ ra hàng ngàn mảnh vụn và nụ cười đắc thắng của nàng bị méo xệch. Những miếng chai li ti như mạ bạc óng ánh trên mặt tủ buýp-phê. Phần trên của tấm gương rơi ra khỏi khung, nghiêng về phía trước, rồi vỡ toang thành từng mảnh lớn rơi trên mặt đất nghe như tiếng đại bác.

Scarlett khóc, cười, la hét trước hình ảnh của mình bị huỷ diệt.

- Đồ hèn! Đồ hèn! Đồ hèn.

Nàng không cảm thấy đau đớn vì những vết xước chém từ những mảnh vụn thủy tinh chạm vào tay, cổ và mặt mình. Trên lưỡi nàng

có vị mặn. Scarlett sờ vào má và sửng sốt nhìn những ngón tay vậy máu.

Nàng đã hoài công tìm kiếm vị trí hình ảnh của nàng vài giây trước đó, nó đã không còn nữa! Nàng cười bức dọc. Thế là rảnh nợ.

Những người hầu hấp tấp chạy đến bên cửa khi nghe tiếng loảng xoảng. Họ đứng túm tụm với nhau, không ai dám bước vào phòng và run rẩy nhìn dáng dờ dần của Scarlett. Nàng đột nhiên quay mặt về phía họ. Pansy thét lên, hoảng hốt trước khuôn mặt vậy máu của nàng.

- Đi đi, Scarlett bình thản nói. Tôi không sao cả? Đi đi! Tôi muốn ở một mình.

Họ lẳng lẳng vâng lời.

Dù muốn hay không nàng cũng đã đơn độc, bao nhiêu rượu Brandy cũng không sao giúp nàng thoát cô đơn!

Rhett sẽ không trở về, căn nhà này không còn là mái ấm của chàng nữa! Nàng đã thấy điều đó từ lâu, nhưng nàng không chịu tin.

Nàng đã xử sự như một con mụ hèn nhát và ngu ngốc. Chẳng có gì ngạc nhiên vì sao nàng không nhận ra người đàn bà trong gương.

Con mụ ngu ngốc hèn nhát ấy không phải là Scarlett O Hara.

Scarlett O Hara - người ta nói thế nhỉ? - Không bao giờ nhận chìm nỗi buồn của mình trong men rượu. Scarlett O Hara không bao giờ giấu diếm sự thật để bám víu hy vọng. Trái lại, nàng dũng cảm đối mặt với những thử thách tồi tệ nhất mà người khác đòi hỏi nàng.

Và nàng bất chấp mọi hiểm nguy để giành lấy điều nàng mong muốn.

Scarlett rùng mình. Nàng đã ở bên bờ vực thẳm của sự tự huỷ diệt. Sẽ không bao giờ nàng để cho điều ấy xảy ra nữa. Đã đến lúc - hơn lúc nào hết - nàng phải nắm lấy cuộc đời mình trong đôi bàn tay?

Không còn rượu Brandy nữa! Nàng đã từ bỏ cái chỗ dựa ấy rồi!

Cả thân hình nàng cứ gào thét tuyệt vọng đòi được uống nhưng nàng không chịu nghe nó nữa! Trong đời mình, nàng đã từng làm hàng bao nhiêu việc còn gian khổ hơn thế! Lần này, nàng sẽ thắng và sẽ phải thắng thôi!

Nàng giơ nắm tay về phía tấm gương vỡ.

- Còn bây giờ, hỡi tấm gương đáng nguyên rủa, có giỏi thì mày

hãy chiếu cho ta thấy những năm tháng đau khổ của mày đi! Nàng phá lên cười, giọng thách thức điên giân.

Nàng đứng dựa một lúc vào bàn để iấy sức. Nàng còn bao nhiêu việc phải làm!

Bước bừa lên trên tấm gương vỡ, gót chân nàng dẫm lên những mảnh vụn thủy tinh.

- Pansy! Nàng gọi vọng qua cửa. Cô cần em gọi đầu cho cô!

Scarlett run rẩy từ đầu đến chân, nhưng nàng vẫn cố điều khiển đôi chân phải đưa nàng ra cầu thang và lên lầu.

- Da của cô chắc nhăn nheo rồi! Nàng lớn tiếng để cố quên đi cơn thèm rượu đang dày vò cơ thể. Cô cần nhiều lít dầu thơm hoa hồng và glycériel. Và cả quần áo mới nữa! Bà Marie chắc phải kêu thêm thợ.

Chỉ cần không quá vài tuần lễ để sức khỏe được phục hồi và sắc đẹp lại trở lại với nàng. Nàng sẽ chăm lo đến việc này? Nàng cần phải khỏe mạnh và xinh đẹp và nàng không còn nhiều thời gian nữa. Nàng đã lãng phí quá nhiều rồi.

Rhett không trở về với nàng ư? Vậy thì, nàng sẽ đến với chàng? Đến Charleston.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 10

Phải thay đổi lại toàn bộ cuộc sống của mình thôi. - Scarlett quyết định thế. Giờ đây nàng đã có một mục tiêu và nàng dồn hết sức lực để đạt cho kỳ được.

Sau này, khi đến Charleston, hãy nghĩ đến một chiến lược thật hay để kéo Rhett về lại với nàng. Còn bây giờ, nàng cần chuẩn bị cho chuyến ra đi này.

Bà Marie giơ cả tay lên trời tuyên bố không thể nào chữa lại toàn bộ áo xống của nàng trong vài tuần lễ được. Bác Henry Hamilton đan đầu các ngón tay vào nhau trên chiếc bụng phệ của ông và tỏ ý không tán thành sau khi nghe Scarlett giải thích điều nàng trông đợi ở ông. Thái độ ngược nhau của họ làm ánh lên trong mắt Scarlett một niềm thích thú: À, lại những trận đánh thực sự đây? Và nàng lại thắng. Đầu tháng 11, bác Henry lại điều hành tài chánh của cửa hàng và quán rượu. Sắp tới, ông còn coi sóc việc chuyển tiền cho Joe Colleton. Và căn phòng của Scarlett đã trở thành một kho hàng đầy ắp vải vóc đủ màu và đăng ten. Y phục mới của nàng cần được đóng gói cho kịp chuyến đi.

Nàng hãy còn gầy quá và chưa thể nào xoá hết những quầng thâm phớt nhẹ dưới mắt, vì nàng đã trải qua nhiều đêm thức trắng, vật vã với bao cố gắng để cưỡng lại những cơn buồn ngủ do rượu mạnh đem lại.

Nhưng nàng cũng đã thắng trong cuộc đấu này, và đã tìm lại sự ngon miệng bình thường. Đôi má căng mọng, đủ để hai núm đồng tiền hiện ra mỗi khi nàng cười và bộ ngực đã no tròn lại như trước. Chấm vài lát phấn hồng khéo léo trên đôi má và son trên môi, thì y như rằng nàng vẫn trông như một cô thiếu nữ.

Đã đến lúc đi được rồi.

Tạm biệt, Atlanta, Scarlett nói riêng với mình khi tàu rời sân ga. Mi đã định đánh gục ta, nhưng ta không để cho mi được toại

nguyện. Và ta cũng cóc cần mi có đồng tình với ta hay không. Nàng nghĩ cái ớn lạnh vừa lan khắp người mình là do một ngọn gió lùa. Nàng không sợ, chẳng sợ gì. Nàng sẽ thích thú vô chừng khi được ở Charleston. Người ta đã chẳng từng nói đó là một thành phố nhộn nhắt toàn miền Nam sao? Và có gì ngăn trở mọi người sẽ tiếp đón nàng ở khắp nơi đâu: Di Pauhne và di Eulalie quen biết tất cả mọi người. Họ biết cả về Rhett - chàng sống ở đâu, chàng làm gì - và tất cả những gì nàng cần làm sẽ là...

Nghĩ ngợi đến nó làm gì vào lúc này, chẳng được tích sự gì cả.

Đến nơi sẽ hay. Nếu như cứ suy nghĩ đến nó lúc này, nàng sẽ sợ hãi, trong khi nàng đang rất quyết tâm với chuyến đi này.

Lạy Chúa! Sao nàng lại có thể ngu ngốc đến nỗi phải lo âu nhiều như thế! Charleston đâu phải là tận cùng của thế giới. Tony Fontaine còn đi đến tận Texas, cách đây cả hàng triệu dặm đường mà vẫn thông dong như đi chơi một vòng đến Decatur. Còn nàng cũng đã từng có lúc ở Charleston. Nàng biết rõ điều gì nàng sẽ... Việc nàng không ưa thành phố đó trước đây chẳng có nghĩa lý gì đáng kể. Lúc ấy nàng còn quá trẻ - chỉ mới mười bảy tuổi đầu, một goá phụ trẻ với một em bé.

Wade Hampton hãy còn chưa mọc răng. Cũng đã mười hai năm trôi qua rồi còn gì. Lần này mọi thứ đã khác. Mọi việc sẽ diễn ra tốt đẹp như nàng mong muốn vậy.

- Pansy, đến nói với ông trưởng tàu xe chỗ hành lý ra.

Cô muốn ngồi gần lò sưởi. Ngồi bên cửa sổ này có luồng gió lạnh.

Từ nhà ga Augusta, nơi nàng đổi tàu để lấy vé đi Nam Carolina, Scarlett đánh điện cho các bà dì:

"Đến thăm bằng xe lửa chuyến 16h Stop

Một cô hầu Stop.

Hôn. Scarlett".

Nàng đã tính toán kỹ. Chỉ đúng mười chữ, các bà dì không thể kịp gọi điện cáo lỗi và lấy cớ gì đó để ngăn cản nàng đi, bởi vì lúc ấy nàng đã lên đường mất rồi.

Không, cũng không hẳn họ muốn thế đâu: Eulahe đã chẳng thường nài nỉ nàng đến thăm họ sao, vả lại lòng hiếu khách vẫn còn là một

luật lệ không thể xoá bỏ của miền đất phương Nam cơ mà. Nhưng, cũng không nên phó cho may rủi khi vẫn còn có thể nắm được đằng chuôi. Dầu sao, lúc đầu, Scarlett cũng sẽ cần đến sự che chở mà ngôi nhà của các bà di dành cho nàng.

Charleston là xứ sở của những kẻ tự phụ và kiêu căng, còn Rhett thì chắc chắn đã kích động mọi người chống lại nàng.

Không, nàng không muốn nghĩ đến điều đó nữa. Lần này nàng sẽ say mê Charleston. Nàng đã quyết định như thế mà. Tất cả sẽ khác trước. Cuộc đời nàng sắp thay đổi. Đừng nhìn lại đằng sau, nàng vẫn tự nhắc nhở như vậy. Giờ đây, nàng mới thực sự nghĩ như thế. Cả quá khứ đã nằm lại sau lưng nàng và đang xa dần theo từng vòng bánh xe quay. Công việc làm ăn nay đã có Henry lo. Trách nhiệm với Mélanie đã được chu toàn, và con cái đang sống ở Tara. Lần đầu tiên trong cuộc sống trưởng thành của đời mình, nàng được tự do muốn làm gì thì làm, và, nàng biết rõ nàng muốn gì. Nàng sẽ làm cho Rhett hiểu chàng đã lầm lẫn, khi không chịu tin rằng nàng đã yêu chàng.

Nàng sẽ chứng minh cho chàng biết là nàng yêu chàng. Chàng sẽ thấy và sẽ hối hận vì đã bỏ rơi nàng.

Anh sẽ vòng qua tay người mình, ôm hôn mình và hai đứa sẽ mãi mãi hạnh phúc và mãi mãi... thậm chí ở ngay Charleston nếu như anh nhất quyết ở đó.

Mãi chìm đắm trong mơ mộng, Scarlett không để ý đến người đàn ông lên tàu ở Ridgeville, cho đến khi anh ta lướt qua, tay tựa ghế ngồi của nàng. Nàng lập tức co lại như thể anh ta chạm vào người nàng. Anh ta mặc quân phục xanh của quân đội Liên bang.

Một tên Yankee? Hắn làm gì ở đây? Những chuyện thời đó đã qua và nàng muốn quên đi hẳn, nhưng vừa nhắc thấy bộ quân phục thì lập tức nàng lại nhớ lại sự sợ hãi trong thời gian Atlanta bị vây hãm, sự tàn bạo của đám binh lính khi cướp bóc các kho dự trữ lương thực nhỏ nhoi tại Tara rồi châm lửa đốt, tiếng súng nổ và dòng máu phọt ra khi nàng bắn vào tên lính ăn cướp trước khi nó kịp hãm hiếp nàng...

Scarlett cảm thấy trái tim mình đập loạn xạ vì khiếp đảm như trước kia và nàng suýt thét lên. Quân đồn mật, tất cả bọn chúng là quân

đốt mạt, đã tàn phá miền Nam. Quân đồn mạt đã khiến cho nàng cảm thấy bất lực và khiếp sợ. Nàng rất ghét cái cảm giác đó, nàng ghét cả bọn chúng.

Ta sẽ không để cho sự việc này làm rối ta. Không. Ta không thể cho phép bị bắn loạn lên bởi bất cứ chuyện gì, trong lúc ta đang cần ung dung thư thái, sẵn sàng cho Charleston và cho Rhett. Ta chẳng tội gì mà bận tâm đến cái tên Yankee này, và chẳng nghĩ về quá khứ nữa.

Giờ đây chỉ có tương lai mới đáng kể. Scarlett dứt khoát đưa mắt nhìn qua cửa sổ, cảnh đồi núi chập chùng gần gũi với khung cảnh ngoại vi Atlanta: các con đường đất đỏ len lỏi qua những khu rừng thông rậm rạp âm u và những cánh đồng chỉ còn trơ gốc rạ đen xỉn lại vì băng giá. Nàng đã đi được hơn một ngày đường mà vẫn như chỉ mới cách nhà vài dặm. Nhanh lên, nàng ra lệnh cho chiếc đầu máy xe lửa, nhanh lên nào.

- Charleston ra sao, thưa bà Scarlett? Pansy hỏi lần này chắc là lần thứ một trăm khi ánh sáng bên ngoài cửa kính yếu ớt dần.

- Rất đẹp. Em sẽ rất thích đấy, Scarlett đáp cũng đã đến lần thứ một trăm. Đây - Nàng vừa nói, vừa chỉ ra phía ngoài. Em có thấy cái gì lung lẳng trên cây kia không? Đó là cái cây mà cô đã có lần kể cho em nghe, người ta gọi là "tóc tiên" đấy.

Pansy dán mũi vào cửa kính đầy bồ hóng.

- Eo ơi, eo ơi, nó rên rỉ, giống như mấy con ma đang động đậy. Con sợ ma lắm, thưa bà Scarlett.

- Đừng có ngốc như vậy.

Nhưng Scarlett chột rùng mình. Các dải rêu xám xịt dài ngoằng đang đung đưa một cách ma mị trong ánh sáng chiều tà và nàng cũng chàng thích thú gì thứ hình ảnh ấy. Dù sao, điều ấy cũng báo hiệu là họ đã đến vùng đất thấp, gần biển, cạnh Charleston. Scarlett nhìn đồng hồ. Năm giờ rưỡi. Tàu đến trễ hơn hai giờ. Các bà dì hắt phải đang đợi, dĩ nhiên rồi, nhưng nàng cũng mong đến nơi trước khi đêm xuống. Bóng tối thật chẳng thiện cảm chút nào.

Ga Charleston trông giống như một cái hang tăm tối.

Scarlett ngảnh cổ, đảo mắt tìm các bà dì hoặc một người xà ích của

họ đến đón nàng. Nhưng nàng chỉ thấy năm, bảy người mặc đồng phục xanh, vai mang súng.

- Thừa bà Scarlett, Pansy giọng run run, vừa thì thầm vừa kéo tay áo nàng, lỉnh trảng khắp nơi kia.

Nỗi sợ hãi của nó khiến Scarlett phải tỏ ra can đảm.

- Cứ bước đi như thể không có chúng nó, Pansy. Chúng không làm hại gì em đâu, chiến tranh đã kết thúc gần mười năm nay rồi còn gì. Đi đi.

Scarlett ra hiệu cho người khuân vác đang đẩy xe chở hành lý.

- Biết chiếc xe đang chờ tôi đậu ở đâu không? Nàng hỏi, giọng bẽ trên.

Người khuân vác dẫn nàng ra ngoài ga, nhưng chiếc xe duy nhất thấy được, lại là một cỗ xe ngựa cũ kỹ với một con ngựa lưng cong vòng và một tên xà ích da đen ăn mặc rất tồi tàn. Tim Scarlett chột se lại. Giả như các bà dì không còn ở thành phố nữa thì sao?

Nàng biết đã có lúc các dì đến thăm ông ngoại ở Savannah. Và giả như bức điện tín của nàng nằm chết dí trên bậc cuối tam cấp dưới cánh cổng của ngôi nhà âm u vắng vẻ thì sao?

Nàng hít vào thật chậm rãi. Chẳng cần biết đến đoạn kết câu chuyện. Nàng cần phải rời nhanh sân ga và lánh xa bọn Yankee này. Nếu cần, ta sẽ phá cả cửa sổ để vào nhà, nàng quyết định như thế. Tại sao lại không? Ta sẽ trả tiền sửa chữa cũng giống như ta đã trả tiền sửa mái và đủ thứ khác kia mà. Nàng vẫn gửi tiền cho các bà dì nàng kể từ khi cửa cải của họ bị mất sạch trong chiến tranh.

- Đưa hành lý của tôi lên chiếc xe này, nàng ra lệnh cho gã khuân vác, và bảo người xà ích đến giúp anh một tay. Cho tôi đến nhà bà Carey Smith, ở khu Batterie.

Cái tên "Batterie" thần diệu quả có tác dụng như nàng đã tính. Hai người đàn ông hỏi hả, tận tình. Vậy ra đó vẫn là địa chỉ quyền quý nhất của Charleston, Scarlett nhẹ nhõm tự nhủ. Tạ ơn Chúa. Thật quá khủng khiếp, nếu như Rhett thấy ta sống trong một khu phố tồi tàn.

Pauline và Eulalie mở toang cánh cửa nhà họ ngay khi chiếc xe

ngựa dừng lại. Đường đi dẫn vào lối giữa chột sáng lên và Scarlett muốn chạy ngay vào vòng đùm bọc của luồng ánh sáng vàng chói này.

Các dì đã quá già rồi! Nàng nghĩ thầm khi đến gần hai bà. Mình không hình dung nổi dì Pauline lại nhăn nheo gầy như que tăm và dì Eulalie lại béo tròn giống như một quả bóng phủ tóc bạc.

- Nào nhìn xem ai thế kia? Eulalie kêu lên. Con đã thay đổi nhiều đến nỗi dì khó nhận ra được, Scarlett ạ.

Scarlett bắn khoăn. Nàng cũng đã già đến thế ư?

Nàng đón lấy những cái hôn của hai bà dì và gượng cười.

- Nhìn Scarlett của chúng ta kìa, Pauline, cháu nó giống hệt Elien đấy thôi.

- Elien đâu đến nỗi mảnh mai thế này, Eulalie, chị biết đấy, Pauline vừa nói vừa nắm tay Scarlett kéo ra khỏi bà chị. Nhưng mà giống hệt đấy, thật mà.

Lần này thì Scarlett cười sung sướng. Không lời khen tặng nào tuyệt hơn.

Hai người phụ nữ già cứ lảng xảng vào cái cọ với nhau không biết làm sao để sắp đặt cho Pansy ở trọng khu gia nhân và làm sao khuân những rương và hòm của Scarlett đến tận phòng nàng.

- Đừng mó tay vào cái gì cả đấy nhé, cháu yêu quý, Eulalie bảo Scarlett. Chắc cháu đã mệt nhừ ra sau một chuyến đi như vậy.

Scarlett thầm cảm ơn và ngồi vào chiếc trường kỷ trong phòng khác, xa hẳn mọi bận rộn. Giờ thì nàng đã đến nơi rồi. Tất cả sức lực hăng say đã động viên nàng suốt thời gian chuẩn bị dường như đã rời bỏ nàng, và nàng chợt nhận ra rằng bà dì nói đúng: Nàng đã kiệt sức. Trong bữa ăn chiều, nàng gầy như ngủ gà ngủ gật.

Các bà dì cứ chuyện trò, lời nói dịu dàng, ngân nga theo cái giọng đặc trưng của bờ biển Nam, trong đó các nguyên âm được kéo dài gần như át hẳn các phụ âm.

Câu chuyện chủ yếu xoay quanh những bất đồng nhưng lời lẽ lại hoà nhã lịch sự, gây nên một âm vang êm dịu.

Hơn nữa, câu chuyện lại chẳng có gì làm cho Scarlett phải quan tâm. Nàng đã biết ngay điều nàng muốn biết khi vừa bước qua ngưỡng cửa: Rhett vẫn đang sống với mẹ, nhưng hiện không có

mặt trong thành phố.

- Anh ấy đi miền Bắc rồi, Pauline nói, giọng chua cay.

- Nhưng có lý do chính đáng, rất quan trọng, Eulalie nhắc. Anh ấy đi Philadelphia để mua lại một phần bát đĩa bằng bạc của gia đình đã bị bọn Yankee cướp đi hồi trước.

- Cũng là chuyện hay. Anh ấy tìm cách chuộc lại tất cả những gì đã mất là biết lo cho mẹ mình vui đấy, Pauline tiếp.

- Lẽ ra anh có thể tỏ ra tận tụy sớm hơn nhiều, dì có cho tôi nói đúng không nào? Eulalie châm biếm.

Scarlett hoàn toàn không cần biết đến ý kiến của bà.

Nàng đang chìm vào dòng suy nghĩ riêng tư của mình, tập trung vào mỗi một câu hỏi: đến mấy giờ thì nàng mới đi ngủ được? Nàng tin chắc, đêm nay, không có cơn mất ngủ nào quấy rầy nàng được. và nàng có lý. Khi mà nàng tự mình nắm lấy cuộc đời mình, và lên đường đi tìm điều nàng muốn, thì nàng có thể ngủ ngon lành như một đứa trẻ. Buổi sáng nàng tỉnh giấc với một cảm giác khoan khoái chưa từng có, từ nhiều năm nay. Nàng đã được đón tiếp nồng hậu tại nhà các bà dì, không ai xô đuổi nàng trở lại với cô đơn như ở Atlanta, và nàng cũng chưa chuẩn bị điều cần nói với Rhett khi gặp lại chàng. Nàng có thể xả hơi và tận hưởng đôi chút biệt đãi trong khi chờ chàng từ Philadelphia trở về.

Song, bà dì Eulalie lại đã phá hỏng cái cảm giác khoan khoái chí của nàng trước khi nàng kịp uống xong tách cà phê thứ nhất.

- Dì biết cháu đang nóng lòng muốn gặp lại Carreen, Scarlett yêu quý ạ, nhưng cô ấy chỉ có thể tiếp khách được vào các ngày thứ ba và thứ bảy, vì vậy, hôm nay chúng ta phải tính chuyện khác cháu ạ. Carreen? Scarlett bậm môi. Nàng không muốn gặp con đốn mạt ấy? Cho nó phần ở Tara cũng như không...

Nhưng nàng biết nói thế nào đây với các dì? Các bà thì lại quăn quít lấy nhau nên không sao hiểu nổi một phụ nữ lại không muốn gặp lại em mình, và không muốn sống chung với nhau. Thôi thì mình cứ làm bộ như không có gì thích hơn là được gặp Carreen, nhưng đến lúc chuẩn bị đi thì mình nói bị nhức đầu, thế là xong.

- Thình lình, lắng nghe được điều dì Pauline đang nói, nàng cảm thấy hai bên thái dương bỗng dưng đau nhói.

- Vậy là hai dì đã cho con hầu Susie sang tin cho bà Eleanor Butler biết. Sáng nay chúng ta sẽ đến thăm bà. Cháu cho dì ly nước ngọt đi, Scarlett.

Scarlett liền đưa tay về phía cái bình nhỏ và vô ý làm đổ. Mẹ của Rhett. Nàng vẫn chưa sẵn sàng để gặp bà mẹ của Rhett. Nàng chỉ mới gặp bà Eleanor Butler một lần, trong tang lễ Bonnie, và nàng hầu như không giữ lại một kỷ niệm nào, ngoại trừ hình ảnh một người đàn bà cao lớn, đáng trọng, với vẻ im lặng làm người khác phải e dè. Mình biết là cần phải đến thăm bà, Scarlett tự nhủ, nhưng chưa phải lúc này, chưa đúng lúc, mình vẫn chưa sẵn sàng. Tim nàng đập loạn xạ trong khi nàng lấy khăn ăn chấm chấm cho khô mảng nước ngọt đặc sánh trên bàn một cách vụng về.

- Scarlett, con gái ơi, đừng thối kiêu đó, con sẽ làm hỏng khăn bàn mất, dì Pauline vừa nói vừa đặt tay lên cổ tay Scarlett.

Scarlett đột ngột rút tay lại. Tại sao người ta lại quan tâm đến một thứ tầm thường như cái khăn bàn vào lúc như thế này được nhỉ?

- Cháu xin lỗi, thưa dì, cuối cùng nàng đáp ứng.

- Không sao cháu ạ. Dì chỉ muốn tránh cho cháu khỏi làm thủng cái khăn thôi. Trong nhà chỉ còn lại một ít đồ coi được Eulalie nói thêm bằng giọng buồn buồn, xa xôi như vang lên từ đáy mộ.

Scarlett nghiêng chặt răng. Nàng ước muốn được gào lên. Ta phải làm gì với cái khăn trải bàn trong khi ta sắp phải đối đầu với bà mẹ mà Rhett quá đối sùng bái!

Và nếu như anh đã kể cho bà nghe tại sao anh đã rời Atlanta và nếu như anh đã nói với bà là anh đã trốn chạy cuộc hôn nhân của ta, thì sao?

- Tốt nhất là cháu nên xem lại áo xống của mình.

Scarlett nói dù cổ họng nàng nghẹn thắt:

- Pansy cần là cho cháu mấy bộ cháu đã chọn để mặc.

Nàng cần lắng tránh mặt hai bà dì để tự trấn tĩnh lại.

- Dì sẽ bảo Susie đốt nóng bàn là, bà Eulalie vừa nói vừa lắc cái chuông bạc để cạnh đĩa ăn.

- Nó cần giặt khăn bàn trước đã, bà Pauline nói. Chứ vết bẩn dính chặt vào thì...

- Chị lưu ý em này, Pauline chị còn chưa dùng xong buổi điếm

tâm, Em có muốn chị để nó nguội lạnh trong khi Susie dọn bàn. không?

Scarlett lẩn trốn vào phòng mình.

- Không cần thiết phải mặc một chiếc áo choàng lông nóng đến thế, Scarlett ạ, bà Pauline nói.

- Thật vậy, bà Eulalie bồi thêm. Hôm nay, chúng ta đang vui hưởng một trong những ngày đông đẹp nhất tiêu biểu cho Charleston đây. Dì cũng chẳng cần đội chiếc khăn choàng này nếu như dì không vừa bị cảm lạnh.

Scarlett tháo móc cài áo choàng và đưa cho Pansy.

Nếu như bà Eulalie muốn mọi người đều bị cảm lạnh, thì nàng sẽ vui lòng tuân theo. Các bà hẳn phải xem chàng là một con ngốc.

Nàng biết rất rõ tại sao họ không muốn nàng mặc chiếc áo choàng ấy. Họ hành động không khác gì đội cận vệ Atlanta ra lệnh: để được kính trọng cần phải ăn mặc sao cho cũng khiêm tốn như họ.

Nàng để ý cái liếc nhìn của bà Eulalie về phía chiếc mũ lông chim xinh đẹp của nàng và nàng nghiêng răng thách thức. Nàng chấp nhận đối đầu với bà mẹ của Rhett, nhưng nàng không muốn để mình mất phong cách.

Bà Eulalie đành chịu.

- Nào, lên đường, bà nói.

Susie mở cánh cửa gỗ nặng và Scarlett theo sau các bà đi trong ánh nắng rực rỡ của buổi mai tươi đẹp. Đứng trên bậc thềm, nàng sửng sốt: cứ tưởng là đang tháng năm chứ không phải là tháng mười một. Những mảnh vỏ sò trắng phủ đầy lối đi hắt cái nóng mặt trời, trùm lên đôi vai Scarlett như một lớp bọc vô hình. Nàng ngẩng đầu để đón lấy ánh nắng ấm áp trên mặt và nhắm mắt lại với cảm giác thú vị ấy.

- Ôi các dì yêu quý, thật tuyệt vời! Nàng nói. Cháu mong chiếc xe của các dì có thể hạ mui được thì hay quá!

Hai bà già phá lên cười.

- Cháu gái yêu quý của ta ơi, bà Eulalie đáp lại, chẳng có ma nào ở Charleston có xe cả, ngoài Sally Brewton. Chúng ta sẽ đi bộ, như mọi người cháu ạ!

- Vẫn có xe đấy chứ, chị Eulalie, bà Pauline cãi chính.

Bọn Carpet baggers vẫn lái xe kia mà.

- Rất khó gọi bọn Carpet baggers, đó là những "linh hồn", em thân yêu ạ. Chúng nó không còn linh hồn, nếu không chúng đã không trở thành bọn Carpet baggers.

- Bọn kên kên! Bà Pauline vừa sịt mũi vừa tán thành.

- Bọn ó điều, bà Eulalie tiếp.

Hai bà già lại cười và Scarlett cười theo. Buổi sáng rực rỡ này khiến nàng thích thú gần như mê say. Một ngày như thế này không thể xảy ra chuyện xấu được.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy một niềm trù mến sâu xa đối với các bà dì, cả với những chuyện cãi cọ vặt vãnh của các cô gái già.

Nàng theo họ băng qua con đường rộng vắng người trước một ngôi nhà và bước lên bậc cầu thang nhỏ phía bên kia. Lên đến bậc cuối cùng, một làn gió vờn nhẹ các chiếc lông trên mũ nàng và nàng có cảm giác môi mình thoang thoang vị muối biển.

- Ôi, lạy Chúa! Nàng kêu lên.

Bên kia con đường dạo chơi được đắp cao lên, mặt nước xanh nâu của cảng Charleston trải xa đến tận chân trời. Bên trái, những lá cờ bay phấp phật trên đỉnh các cột buồm cao của những con tàu đang bỏ neo.

Bên phải là hàng cây trên hòn đảo dài đang giương ra những tàu lá xanh um. Mặt trời chiếu vào những ngọn sóng nhỏ lăn tăn lóng lánh như những hạt kim cương rải rác trên mặt biển. Ba con chim trắng xoá vút bay lên vòm trời trong xanh rồi chúi đầu xuống các ngọn sóng.

Bộ ba này, như đang chơi rượt bắt. Một làn gió nhẹ mơn mẩn vị biển, ve vuốt mơn trớn cổ nàng.

Nàng thật có lý khi đến đây, và bây giờ thì nàng không còn nghi ngờ gì nữa. Nàng quay lại các bà dì.

- Thật là một ngày tuyệt diệu, nàng nói.

Lối đi dạo khá rộng đủ để họ đi cùng hàng. Hai lần họ gặp những người đi ngược lại, lần đầu là một ông già mặc măng tô kiểu cổ, đội nón da hải ly, sau đó là một phụ nữ tay dắt một cậu bé trai gầy gò, mặt cứ đỏ bừng lên khi có ai hỏi cậu. Mỗi lần như thế họ dừng lại và các bà dì lại giới thiệu Scarlett.

Đứa cháu gái của chúng tôi ở Atlanta đấy. Mẹ cháu là chị Elien của chúng tôi và cháu là vợ của Rhett, con trai bà Eleanor Butler. Ông già nghiêng mình và hôn tay Scarlett, còn người phụ nữ giới thiệu cậu cháu nội và cậu ta cứ nhìn sững Scarlett như bị thôi miên. Ngày hôm ấy hứa hẹn mỗi lúc mỗi tốt đẹp hơn cho Scarlett, mãi cho đến lúc nàng nhắc thấy những người dạo chơi khác: những người đàn ông mặc quân phục xanh.

Nàng chậm bước và chụp lấy cánh tay bà Pauline.

- Dì ơi, nàng thì thầm, bọn Yankee đang đến trước mặt chúng ta kìa.

- Cứ bước đi, bà Pauline đồng dạ bảo. Chúng nó phải tránh đường cho chúng ta đi.

Scarlett sững sờ nhìn bà Pauline. Ai có thể tin được người phụ nữ già ốm yếu này lại can đảm đến thế! Tim nàng đập mạnh đến nỗi nàng tin chắc là bọn Yankee cũng nghe được, nhưng nàng cứ cố bước tới.

Khi hai bên chỉ còn cách nhau ba bước, bọn lính đang ra, chen nhau áp sát vào dãy lan can kim loại dọc theo lối dạo chơi trên bờ biển. Hai bà Pauline và Eulalie lướt qua trước mặt họ như những chiếc thuyền buồm.

Scarlett ngược mặt và đôi chân nhịp bước theo các bà dì, làm như thể bọn lính không hề có mặt ở đó. xa xa về phía trước, một ban quân nhạc bắt đầu chơi bài "Oh, Susanna". Bài hát vui nhộn và lời cuốn này gợi nhớ đến ánh mặt trời chói chang. Hai bà Eulalie và Pauline bước nhanh chân theo nhịp bài hát, nhưng hai chân Scarlett lại nặng trĩu như chì. Đồ hèn!

Nàng tự nhủ. Trong thâm tâm, nàng vẫn không ngớt run sợ.

Tại sao có lắm bọn Yankee khốn kiếp tại Charleston đến thế! Nàng hỏi, vẻ tức giận. Cháu cũng đã thấy bọn chúng ở nhà ga nữa.

- Lạy Chúa, Scarlett, bà Eulalie nói, cháu không biết là Charleston vẫn còn thời quân quản sao? Dì tin là chúng không bao giờ để chúng ta yên ổn đâu. Chúng căm ghét chúng ta bởi chúng ta đã đánh đuổi chúng khỏi pháo đài Sumter rồi sau đó chúng ta còn cầm cự với cả hạm đội của chúng.

- Và chỉ có Chúa mới biết là chúng ta cũng đã đánh với bao nhiêu

trung đoàn của chúng nữa: Bà Pauline nói thêm.

Sự kiêu hãnh làm sáng lên khuôn mặt của hai chị em.

- Lạy Mẹ đồng trinh, - Scarlett thì thầm.

Nàng đã làm gì nhỉ? Nàng đã lao mình thẳng vào tay quân thù, Nàng biết rõ thế nào là tình cảnh với một chính quyền quân sự: bắt lực và cấm hận, triền miên lo sợ nhà mình bị tịch thu, mình bị bắt tù hoặc bị bắn bỏ chỉ vì một chút vi phạm. Chính quyền quân sự là quyền lực tối thượng. Nàng đã sống dưới áp bức của nó suốt năm năm khốn khổ. Sao nàng lại ngốc nghếch đến nỗi dẫn xác trở lại dưới cái ách ấy nữa chứ?

- Phải công nhận chúng có một ban quân nhạc hay đấy, bà Pauline nói. Nào đến đây, Scarlett chúng ta băng qua chỗ này. Ngôi nhà của gia đình Butler là ngôi nhà vừa mới được sơn phết lại kia.

Bà Eulahe thốt lên:

- Chị Eleanor có được một người con trai hết lòng đến thế thì thật là hạnh phúc. Rhett đúng là rất sùng kính mẹ.

Scarlett ngắm ngôi nhà không chán mắt. Không phải một ngôi nhà, mà là một dinh thự. Hàng cột trắng loá cao hơn mười lăm thước đỡ lấy cái mái nhô ra bên trên những hàng hiên rộng bao quanh ngôi nhà đồ sộ.

Scarlett cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn. Nàng không bao giờ có thể bước vào đó, nàng không thể bước vào. Nàng chưa nhìn thấy đâu một ngôi nhà nguy nga và đồ đệ đến thế. Làm sao nàng có thể tìm ra được lời gì để nói với người đàn bà đã sống trong một sự hào nhoáng như thế! Với người đàn bà mà Rhett chỉ cần nói một tiếng là bà đã có thể làm tiêu ma bao hy vọng của nàng.

Bà Pauline nắm lấy tay nàng để cùng băng nhanh qua đường. Khe khẽ, bà hát... "With a banjo on my knee" (Với cây đàn banjo trên gối ta), Scarlett bước theo như một kẻ mộng du.

Vừa bước qua cửa, nàng đối mặt ngay với một người đàn bà cao lớn, lịch sự, tóc bạc trắng viền quanh một khuôn mặt đẹp.

- Eleanor thân mến, Bà Eulalie cất tiếng.

- Các dì còn đưa Scarlett đến cho tôi nữa đấy à? Bà Butler nói. Con gái yêu của ta, con trông xanh xao quá.

Bà đặt hai bàn tay nhẹ nhàng lên vai Scarlett và cúi xuống ôm hôn

lên má nàng.

Mùi nước hoa nhẹ nhẹ của dầu sả toát ra từ chiếc áo lụa và từ mái tóc mịn màng của Eleanor Butler làm Scarlett nhắm mắt lại. Cũng là mùi nước hoa vẫn thường khiến nàng liên tưởng đến Elien O Hara, mùi hương của tiện nghi, của yên ổn, của tình yêu và của cuộc sống trước chiến tranh.

Scarlett không sao ngăn được nước mắt.

- Nào, nào, bà mẹ Rhett nói. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi, con gái của ta. Mọi ưu phiền đã qua rồi. Cuối cùng con đã về nhà của con. Ta hằng cầu mong sao cho con chóng đến đây?

Bà ôm con dâu trong đôi tay mình và siết chặt nàng vào lòng.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 11

Eleanor Butler đúng là một mệnh phụ miền Nam. Giọng nói dịu dàng và từ tốn, cử chỉ duyên dáng và khoan thai của bà ẩn chứa một nghị lực và sức thuyết phục mãnh liệt. Ở miền Nam, các mệnh phụ được giáo dục từ trong nôi để biết có mặt mà làm cảnh, để làm những thính giả giàu thiện cảm và dễ cuốn hút, để hấp dẫn bằng vẻ liễu yếu đào tơ, và đầu óc rộng không nhưng luôn sẵn sàng khâm phục. Họ cũng được giáo dục để đảm đương trách nhiệm hết sức phức tạp và cầu kỳ trong những ngôi nhà rộng lớn và có rất nhiều gia nhân mà vẫn cứ phải tạo ra ấn tượng là từ ngoài vườn đến trong bếp, ở đâu các tôi tớ cũng tự giác làm việc một cách trôi chảy, còn bà chủ nhà chẳng có mối bận tâm nào khác hơn là ngôi chọn màu chỉ thích hợp cho các mẫu thêu tinh tế của mình.

Khi chiến tranh làm số gia nhân thường từ ba mươi đến bốn mươi người phải giảm xuống chỉ còn một hai người, thì trách nhiệm của quý bà mệnh phụ ấy đã phải tăng gấp bội, nhưng ấn tượng họ gây ra thì vẫn phải nguyên như cũ. Mặc dù sa sút, họ vẫn tiếp tục khoản đãi khách khứa, vẫn dung nạp rất nhiều gia đình, vẫn phô trương những cửa kính, những đồ đồng sáng loáng và hết như xưa, bà chủ nhà với mái tóc gọn ghẽ và phong cách điềm đạm vẫn không được có việc gì làm khác hơn là ngồi giết thời giờ trong phòng khách. Và những mệnh phụ của miền Nam đã làm được như vậy.

Bà Eleanor đã làm Scarlett yên lòng bằng những lời lẽ dịu dàng cùng những tách trà thơm. Bà làm mát dạ bà Pauline bằng cách hỏi ý kiến đi về chiếc bàn giấy mới được đưa vào phòng khách, làm cho bà Eulalie vui thích bằng cách nhờ đi ném thử một miếng bánh và góp ý về chất lượng của mùi va-ni. Bà cũng thì thầm căn dặn bà bếp trưởng Manigo rằng cô hầu phòng Celie của bà và cô hầu phòng của Scarlett sẽ giúp bà ấy chuyển đồ đạc của Scarlett từ nhà các bà đi đến phòng ngủ lớn trông ra vườn của ông Rhett.

Chưa đầy mười phút, việc dọn nhà của Scarlett đã được sắp xếp xong xuôi mà không gây bất kỳ sự phản đối nào, không làm mất lòng bất cứ ai, thậm chí cũng chẳng làm gián đoạn nhịp sống trầm lặng thường ngày trong ngôi nhà của Eleanor Butler, Scarlett cảm thấy mình trở lại như một cô bé được che chở trước mọi hiểm nguy, được bao bọc bởi tình yêu bao la của một người mẹ.

Nàng nhìn Eleanor với đôi mắt mờ lệ, đầy cảm phục.

Bà Butler là hiện thân tất cả những gì nàng luôn mong muốn luôn khát khao phải làm: trở thành một mệnh phụ như mẹ nàng, như mẹ của Rhett. Ellen O Hara đã giáo dục nàng để làm một mệnh phụ và bà đã kiên trì làm tất cả để đạt được mục đích của mình. Bây giờ thì mình có thể đạt được điều ấy - nàng thầm nhủ - Mình có thể chuộc lại những lỗi lầm mà mình đã phạm phải. Mình sẽ khiến mẹ được hãnh diện về mình.

Khi nàng còn bé, Mama thường mô tả thiên đường như một xứ sở của mây, na ná như một chiếc giường lớn nhồi bông, nơi các thiên thần ngồi nhìn xuống những gì đang diễn ra dưới thế gian. Và kể từ khi mẹ chết, Scarlett vẫn tiếp tục giữ một niềm tin day dứt trẻ thơ rằng, Ellen vẫn đang dõi nhìn nàng với một niềm khắc khoải, trước tình cảnh của nàng hiện nay.

- Con sẽ sắp đặt lại tất cả, bây giờ đây, nàng thầm hứa với mẹ - Sự tiếp đón nồng hậu của Eleanor đã tạm xóa đi tất cả những sợ hãi và những hồi ức từng đè nặng trái tim và tâm trí khi nàng nhìn thấy lại những tên lính Yankee. Nó cũng xóa luôn cả nỗi lo lắng mà nàng đã không muốn tự thú nhận có liên quan đến việc nàng quyết định đến sống với Rhett ở Charleston. Nàng cảm thấy mình đang được yên ổn, được yêu thương và không ai có thể quật ngã nàng. Nàng sẽ trở thành một mệnh phụ như Ellen đã từng ước muốn. Nàng sẽ được mọi người ngưỡng mộ, được kính trọng và yêu mến, và vĩnh viễn nàng sẽ không bao giờ còn bị cô đơn.

Khi dì Pauline đã khép chiếc ngăn kéo nhỏ chạm trở bằng ngà voi của chiếc bàn giấy bằng gỗ hồng mộc và dì Eulalie đã ngón ngấu xong lát bánh ngọt cuối cùng, bà Eleanor mới kéo nàng đứng dậy.

- Sáng nay, tôi phải đến tiệm để lấy lại đôi giày cao cổ - bà nói, tôi sẽ dẫn Scarlett theo cùng để chỉ cho cô ấy đường Royal. Bất kể

người phụ nữ nào cũng cảm thấy không được thoải mái trong một thành phố khi mà mình không biết các cửa hàng nằm ở đâu. Các dì có đi cùng chúng tôi không?

Scarlett cảm thấy nhẹ nhõm khi các dì nói rằng không thể đi được. Nàng muốn Butler chỉ là của riêng nàng.

Cuộc đi dạo đến tận các cửa hàng của Charleston dưới ánh mặt trời mùa đông rạng rỡ thật tràn đầy thú vị. Các tủ kính trải dài suốt hai bên đường tạo thành những khối phố san sát: hàng bách hoá tạp khô, hàng kim khí, hàng giấy, hàng thuốc lá, hàng nữ trang, hàng sành sứ, hàng thóc gạo, hàng dược phẩm, hàng rượu, hàng sách, hàng bán gang, hàng kẹo mứt... dường như người ta có thể tìm được tất cả và bất kỳ món gì trên đường phố Royal này. Người đi mua sắm cũng rất đông đúc. Họ bước xuống từ các cỗ độc mã thanh lịch hoặc các cỗ song mã mui trần với những người đánh xe mặc sắc phục.

Thật không có gì dính dáng đến cái thị trấn Charleston xưa kia, một xó xỉnh ảm đạm mà nàng chợt nhớ đến và rất sợ phải nhìn thấy trở lại. Bây giờ đó là một thành phố lớn hơn và náo nhiệt hơn Atlanta rất nhiều, và hàng người thanh lịch đều ăn mặc hợp thời trang nhất. Chẳng hề có dấu hiệu nào của sự "hoảng loạn".

Khổ thay, mẹ của Rhett cứ coi như thể các màu sắc và sự náo nhiệt của phố xá không hề tồn tại. Bà đi qua các tủ kính đầy ắp quạt lông đà điểu và quạt tay có vẽ hình trang trí mà không hề quay đầu lại.

Bà băng qua đường mà chẳng buồn nói lời "cảm ơn" với người phụ nữ đã dừng cỗ xe độc mã của mình lại để tránh va phải bà.

Scarlett nhớ các dì đã nói là chỉ có bọn Yankee, bọn Carpet baggers và bọn Scallywat mới có xe song mã.

Nàng bỗng cảm thấy nóng bừng cả mặt khi nghĩ rằng lũ kên kên ấy đã được vỗ béo trên sự bại trận của miền Nam. Nhưng, theo gót bà Butler đến tiệm giấy, nàng lại thấy hài lòng khi người chủ giao cho người trợ tá tiếp một khách hàng ăn mặc sang trọng để chạy lại đón mẹ của Rhett. Thật thích thú biết bao khi được ở cạnh một cự thành viên cận vệ đáng kính của Charleston. Nàng ước sao bà Meriwether hoặc bà Elsing có mặt ở đây để được thấy mệnh phụ đáng kính ấy.

- Ông Braxton, tôi có gửi ông đôi giày cao cổ để thay đế, bà Eleanor nói - Tôi muốn giới thiệu với con dâu tôi những món hàng đẹp nhất và những nơi phục vụ tốt nhất trong thành phố. Scarlett, con yêu quý, từ nay ông Braxton sẽ phục vụ con như đã từng phục vụ mẹ suốt nhiều năm qua.

- Đó sẽ là một vinh dự lớn cho tôi, thưa bà - Ông Braxton lịch thiệp cúi chào nàng.

- Chào ông Braxton. Cảm ơn ông - Scarlett khẽ nói. - Tôi nghĩ là hôm nay tôi đến chỉ để mua một đôi giày cao cổ thôi - nàng vừa nói vừa vén chiếc váy lên vài phân, để lộ đôi giày yếu ớt bằng loại da mỏng của nàng. Mua đôi nào thích hợp hơn để đi lại trong thành phố ấy mà - Nàng hãnh diện nói thêm.

Không một kẻ trưởng giả nào có vinh hạnh được ông Braxton tiễn ra tận xe.

Ông Braxton rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay trắng và vuốt nhẹ lên lớp nhung mới toanh của hai chiếc ghế.

- Nếu các bà này muốn đi...

Trong lúc ông khuất dạng sau chiếc rèm ở phía cuối cửa hàng, Eleanor nghiêng mình về phía Scarlett và thì thầm vào tai nàng:

- Con có để ý tóc ông Braxton khi ông ấy quỳ xuống để thử giày cho con không? Ông ấy nhuộm tóc bằng xi-da đấy

Phải cố gắng lắm Scarlett mới nén được cười khi chợt thấy bà Butler có lý, nhất là khi cặp mắt đen của bà cũng tỏ ra đồng tình với nàng. Khi ra khỏi cửa hàng, Scarlett phì cười:

- Mẹ không nên nói với con điều đó mới phải. Suýt nữa con đã làm trò cười cho thiên hạ.

- Sau này, con sẽ dễ dàng nhận ra ông ta - bà khẽ cười độ lượng. Bây giờ ta đến tiệm hàng Onslow làm một ly kem mới được. Ở đó có một tay làm rượu Whisky lâu ngon nhất miền Nam Caroline này. Mẹ sẽ đặt anh ta vài lít để làm bánh. Kem ở đây cũng rất tuyệt.

- Mẹ.

- Con yêu, rượu Brandy bây giờ hiếm lắm. Chúng ta phải xoay sở cách nào đó, phải không nào? Với lại mẹ cũng thấy chợ đen có cái gì đó khá hấp dẫn.

Bây giờ thì Scarlett đã hiểu rõ vì sao Rhett yêu mẹ mình đến thế. Eleanor Butler tiếp tục giới thiệu với Scarlett về cuộc sống ở Charleston. Bà đưa nàng đến một cửa hàng len da để sắm một khúc vải trắng (cô bán hàng này đã giết chồng mình bằng cách dùng kim đan đâm vào tim hắn, nhưng Toà chỉ tuyên xử chính người đàn ông đã tự lao vào mũi kim trong khi say vì đã bao nhiêu năm trước đó mọi người đều thấy rõ những vết đánh đập trên tay và khuôn mặt của người vợ đáng thương). Sau đó, họ tạt qua hiệu dược phẩm để mua vài món thuốc (người dược sĩ tội nghiệp này bị cận nặng đến mức có lúc đã bỏ cả một món tiền lớn để mua một con cá lạ ngâm cồn mà ông lầm tưởng là một nàng tiên cá).

- Nếu con cần những món thuốc thứ thiệt con chỉ nên đến hiệu thuốc ở Đường Cái mẹ sẽ chỉ.

Scarlett vô cùng thất vọng khi bà Eleanor tuyên bố đã đến lúc phải về. Chưa bao giờ nàng cảm thấy vui thú như vậy và nàng đã gần như nài nỉ bà Eleanor để được ghé thêm vài cửa hiệu nữa. Nhưng nàng đâm lo khi bà Butler bảo:

- Có lẽ chúng ta phải về bằng tàu. Mẹ thấy trong người hơi mệt. Nước da tái nhợt của bà Eleanor, mà nàng lầm tưởng là sắc mặt kiêu kỳ của các mệnh phụ miền Nam, phải chăng là dấu hiệu bà đã đổ bệnh? Nàng dìu mẹ chồng lên toa xe sơn màu xanh lá cây và màu vàng tươi chạy trên đường ray do ngựa kéo, và cố tìm một chỗ ngồi cho bà trên một trong những chiếc ghế đan bằng cành liễu. Nếu có chuyện gì xảy ra cho mẹ trong khi có mặt nàng, hẳn Rhett sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng. Và chính nàng cũng sẽ không bao giờ tự tha thứ cho mình.

Trên toa xe đang lăn bánh trên đường ray, nàng luôn để mắt theo dõi bà Butler, nhưng nàng chẳng thấy một triệu chứng bệnh hoạn nào. Bà vẫn hứng khởi nói về những món hàng mà cả hai sẽ lại mua trong lần đi kế tiếp - Ngày mai chúng ta sẽ đi chợ và con sẽ được gặp tất cả những ai cần phải biết. Đó cũng là nơi tập hợp đủ mọi loại tin tức. Những tin thật sự thú vị hầu như chẳng bao giờ có trên báo cả.

Toa xe rùng mình đột ngột rẽ trái rồi đi dọc suốt cả một dãy nhà trước khi dừng lại ở một ngã tư. Scarlett nín thở: ngay chỗ cánh

cửa sổ mở ở phía bên bà Eleanor, nàng bắt gặp một người lính mặc đồ xanh với khẩu súng lục trên vai, đang rảo bước qua lại dưới bóng râm của một hàng cột cao.

- Bọn Yankee... - Nàng khẽ thốt lên.

Bà Butler đưa mắt theo hướng nhìn của Scarlett.

- Từ ít lâu nay Georgie đã sạch bóng bọn chúng phải không?

Chúng ta bị chiếm đóng từ lâu quá rồi, đến mức chẳng ai còn để ý đến họ nữa. Đến tháng hai tới sẽ là mười năm. Mười năm trời!

Thời gian đó đủ cho người ta quen dần với tất cả.

- Con sẽ chẳng bao giờ quen với sự hiện diện của họ - Scarlett khẽ nói - Không bao giờ!

Một tiếng động đột ngột làm nàng giật mình. Nàng chợt nhận ra tiếng ngân của chiếc đồng hồ to lớn ở phía trên đầu nàng. Toa tàu lại bắt đầu khởi động vượt qua ngã tư rồi rẽ sang phải.

- Một giờ - Bà Butler nói - Thảo nào mà mẹ thấy mệt. Chúng ta đã đi dạo hết buổi sáng rồi còn gì.

Phía sau họ, chiếc đồng hồ đã kết thúc điệu nhạc ngân nga của nó, chỉ còn lại tiếng leng keng của chiếc chuông.

Chính tại đây, theo tiếng ngân của tháp chuông Saint Michel này, mà dân chúng Charleston theo dõi mọi giờ giấc. Nó dóng lên mỗi khi có sinh cũng như có Scarlett ngắm những toà nhà cao và những khu vườn rào kín đang diễu qua trước mắt. Tất cả đều mang dấu vết của cuộc chiến. Những vết đạn lỗ chỗ hầy còn đó trên các bức tường và sự nghèo khổ vẫn hiển hiện trước mắt: những nước sơn lở tróc, những tấm ván đóng đinh trên các cửa sổ vỡ nát mà người ta vẫn chưa thể thay thế, những vết thủng và hoen rỉ tàn phá các cánh cửa và các bao lơn bằng sắt rèn. Các thân cây ven đường đều mảnh mai: đó là những cây non mới mọc để thay thế cho những đại thụ bị quật đổ bởi đạn trái phá. Ôi. Cái bọn Yankee đáng nguyên rủa! Thế nhưng mặt trời đã rọi sáng những tay nắm cửa bằng đồng nhẵn bóng. Người dân Charleston quả là những cái đầu kiên cường: họ vẫn không chịu khuất phục.

Nàng giúp bà Butler bước xuống ở trạm cuối cùng, phía cuối đường Réunion. Trước mắt họ là một công viên với thảm cỏ được cắt xén cẩn thận và những lối đi trắng toát dẫn đến một ki-ốt còn

nguyên nước sơn mới và mái nhọn hoắt theo kiểu chùa chiền. Bên kia công viên là hải cảng. Scarlett cảm nhận hương vị của muối và nước biển. Một làn gió nhẹ lay động những lá cọ trong công viên và đong đưa mấy mái "tóc tiên" trên những cành sồi gầy còn sống sót. Trên thảm cỏ, nhiều đứa trẻ đang chạy đuổi sau những vòng lăn hoặc sau những quả bóng, dưới cái nhìn chăm chú của các bà vú da đen đầu chít khăn màu ngòai trên những chiếc ghế dài.

- Scarlett... Bà Butler cất lời. Đôi má bà chột ửng đỏ - Mẹ mong con hãy bỏ qua cho mẹ... Mẹ biết lẽ ra mẹ không nên nói nhưng mẹ thấy cần phải hỏi con...

- Việc gì, thưa mẹ? Mẹ thấy trong mình không khỏe ư? Mẹ muốn con lấy giúp mẹ cái gì chẳng? Mẹ hãy ngồi xuống kia đã.

- Không, không, mẹ rất khỏe. Nhưng mẹ rất muốn biết - con và Rhett đã có bao giờ nghĩ đến chuyện con cái nữa chưa? Mẹ rất hiểu rằng con e ngại sau những đau khổ gây ra bởi cái chết của Bonnie...

Một em bé ư?... Scarlett thì thầm nói. Phải chăng bà Butler đã đọc được cả tấm lòng nàng? Nàng siết bao mơ ước được mang thai với Rhett, khi đó Rhett sẽ không bao giờ có thể bỏ nàng. Anh ấy rất yêu trẻ con và anh ấy sẽ yêu nàng mãi mãi nếu nàng cho anh một đứa bé.

Nàng đáp lại với tất cả sự chân thật tưng đáy lòng.

- Thưa mẹ, con mong muốn có một đứa con nữa hơn bất cứ điều gì trên đời này.

- Đội ơn Chúa! Mẹ rất nôn nóng được làm bà nội một lần nữa. Khi Rhett đem Bonnie đến cho mẹ, mẹ đã làm nó suýt ngộp vì cứ ôm hôn mãi. Con có hiểu không? Margaret, hôm nay con sẽ gặp nó, nó là con dâu thứ của mẹ - Margaret đáng thương, nó vô sinh. Còn Rosemary... em của Rhett thì... Nói chung, mẹ rất lo không biết nó có lấy được ai không.

Scarlett suy nghĩ thật nhanh xem mỗi thành viên trong gia đình của Rhett có tác dụng gì đối với nàng.

Rosemary có thể có vấn đề. Các cô gái già, cô nào mà chẳng khó tính? Còn người em thì - tên cậu ta là gì nhỉ? À phải rồi, Ross.

Ross là nam giới, và nàng chẳng bao giờ gặp khó khăn trong việc

lấy lòng đàn ông cả. Cái cô Margaret không con ấy chắc chẳng đáng phải bận tâm. Cô ta rất ít khả năng có ảnh hưởng gì đến Rhett. Nói tóm lại, không ai trong số đó có thể tác động gì đáng kể. Chỉ có mẹ là anh ấy yêu thương hơn tất cả mọi thứ trên đời này. Mà mẹ thì muốn nàng và anh ấy phải ở chung, phải có một em bé, hai em bé, một chục em bé. Không! Nhất định Rhett không thể cãi lời mẹ.

Scarlett hôn nhanh lên má của mẹ chồng:

- Mẹ à, con khao khát một đứa trẻ đến phát điên lên được. Hai mẹ con mình sẽ thuyết phục Rhett, mẹ nhé!

- Scarlett, con làm mẹ rất vui sướng... Bây giờ ta hãy về đi thôi! Ta đã đi hết công viên rồi còn gì. Vả lại mẹ cũng muốn nghỉ một chút trước bữa trưa. Chiều nay, hội từ thiện sẽ họp ở nhà ta và mẹ cần phải chuẩn bị tinh thần. Mẹ mong con sẽ có mặt ít ra là trong bữa tiệc trà. Margaret cũng sẽ có mặt. Mẹ không muốn làm phiền con việc gì cả, nhưng nếu những việc ấy làm con thích thú thì mẹ cũng sẽ rất vui lòng. Hội của mẹ hiện đang gây quỹ để xây một Cư xá hợp bang, nơi tiếp nhận các bà vợ goá và những đứa con côi. Trong các buổi bán hàng từ thiện, hội sẽ bán bánh, bán các đồ thủ công và nhiều món hàng khác nữa.

Thánh thần ơi! Phải chăng tất cả các bà mệnh phụ miền Nam này đều hệt như nhau? Cứ y như ở Atlanta vậy! Hết "hợp bang" ở đây rồi lại "hợp bang" ở kia. Phải chăng họ không thể quen được với ý nghĩ rằng chiến tranh đã chấm dứt và cần phải sống trong lãng quên?

Nàng cảm thấy đau đầu. Scarlett bước chậm lại, nhưng rồi nàng lại dẫn lên kịp bước bà Butler. Không, nàng sẽ đến cuộc hội họp này. Thậm chí nàng sẽ làm việc cho hội nếu người ta yêu cầu. Nàng không thể để rơi vào những sai lầm đã mắc phải ở Atlanta. Nàng sẽ mãi mãi không để bị xa lánh và cô đơn nữa. Ngay cả khi nàng phải mang lá cờ hợp bang trên chiếc coóc-sê của mình?

- Ôi! Mẹ tốt quá! Nàng nói - Con thường thấy buồn buồn vì chẳng còn thì giờ để dành cho công việc như thế này ở Atlanta. Frank Kennedy, chồng cũ của con, đã để lại cho con gái con một cửa hàng. Con có trách nhiệm phải lo cho nó ngày một thêm phần

thịnh, mẹ ạ.

Hắn thế là đủ để xác thực những lời nói dối của Rhett.

Eleanor Butler khẽ gật đầu ra ý đã hiểu và Scarlett liền cúi xuống để giấu một ánh mắt vui thích.

Trong khi bà Butler nghỉ ngơi, Scarlett đi thăm qua ngôi nhà. Nàng bắt đầu từ tầng trệt để ý tìm xem Rhett đã chuộc lại cho mẹ chàng những món gì từ tay bọn Yankee.

Các căn phòng đều có vẻ trống trải. Nhãn quan của nàng chưa được huấn luyện đủ để thưởng thức sự hoàn hảo trong cách bài trí của Rhett. Phòng khách lộng lẫy được trang bị những bộ trường kỷ tuyệt diệu, những chiếc bàn, chiếc ghế... đều được sắp đặt sao cho mỗi món đồ vừa tiện dụng, vừa có thể để chiêm ngưỡng. Scarlett thưởng thức chất lượng tuyệt hảo của lớp lụa bọc ghế và nước gỗ bóng lộn. Nhưng nàng hoàn toàn không nhận thức được vẻ đẹp của những khoảng không giữa các đồ vật. Từ xa, nàng đã thấy thích thú với căn phòng nhỏ dành để chơi bài: ở đó, bàn ghế choáng gần hết căn phòng, và lại nàng cũng rất thích chơi bài.

Phòng ăn, đối với nàng, cũng hết như bao phòng ăn khác. Nàng chưa bao giờ được nghe đến Hepplewhite và những đồ gỗ do hãng này sản xuất. Phòng sách chỉ là một nơi đầy sách và do đó, chẳng có gì hấp dẫn. Nàng rất thích những mái hiên rộng rãi vì chúng thật có ích trong những ngày nóng bức như hôm nay. Hơn nữa, từ đó mở ra trước mắt nàng bức tranh tuyệt tác của khu cảng, nơi hàng đàn chim biển đang vui vẻ lượn lờ và những chiếc tàu buồm nhỏ nhỏ, xinh xinh, tựa hồ như bất kỳ lúc nào cũng muốn tung bay vào khoảng không. Suốt đời bị giam hãm trên đất liền, Scarlett thấy làn nước mênh mông kia thật vô cùng xa lạ. Và không khí ở đây mới thơm tho làm sao? Hương vị ấy khiến nàng cảm thấy đói. Nàng cầu mong bà Butler chóng tỉnh dậy và ra lệnh cho dọn bữa trưa.

- Scarlett, con có thích chúng ta ra hàng hiên dùng cà phê không? -

Bà Eleanor Butler cất tiếng hỏi, khi hai người đã dùng xong món tráng miệng. - Có thể đây sẽ là dịp cuối cùng vì còn lâu mới trở lại những dịp như thế này. Hình như thời tiết đang thay đổi.

- Ô vâng, con rất thích mẹ ạ.

Bữa ăn rất ngon miệng, nhưng nàng vẫn thấy người chưa thoải mái

và cảm thấy còn hơi bị tù túng: ở bên ngoài nàng hít thở dễ chịu hơn nhiều.

Nàng theo bà Butler bước ra hàng hiên lên tầng lầu.

- Chúa ơi! Mình mới ở đây trước bữa cơm, vậy mà bây giờ trời đã trở lạnh? Nàng nhận xét. Trời thế này uống cà phê nóng chắc dễ chịu.

Nàng uống hết tách đầu tiên rất nhanh. Đang chuẩn bị xin thêm một tách nữa thì bà Eleanor bỗng reo lên và chỉ về phía ngoài đường.

- Hội từ thiện của mẹ kia rồi! Mẹ có thể nhận ra tiếng của họ ở bất cứ nơi nào.

Scarlett cũng vừa nghe tiếng chuông leng keng. Nàng chạy vội ra lan can và cúi nhìn xuống đường.

Một đôi ngựa đang phi nước đại, kéo theo một cỗ xe lịch sự màu xanh sẫm, bốn bánh màu vàng. Bánh xe ánh lên những tia sáng màu bạc và cũng chính chúng đã phát ra những tiếng chuông vui nhộn. Cỗ xe đi chậm dần rồi dừng lại trước nhà. Lúc này, Scarlett mới trông thấy những chiếc chuông nhỏ loại chuông xe kéo gắn bằng những dải da vào nan hoa của bánh xe. Nàng chưa bao giờ thấy những cái chuông như vậy. Nàng cũng chưa bao giờ thấy một người xà ích như người đang ngồi trên chiếc ghế cao ở phía trước cỗ xe. Đó là một phụ nữ trong bộ y phục cưỡi ngựa màu nâu sẫm với găng tay màu vàng. Cô ta đang nửa đứng nửa ngồi, cổ hết sức ghi chặt dây cương ngựa, gương mặt cô biến dạng vì quá cố gắng, trông cứ như một con khỉ mặc quần áo.

Cánh cửa xe mở ra, một chàng trai tươi cười bước xuống và chìa tay ra. Một thiếu phụ đầy đà nắm lấy bàn tay ấy và bước xuống theo. Cả cô ta cũng cười. Chàng trai trẻ lại giúp một phụ nữ khác, trẻ hơn, bước xuống và cả cô nàng nữa, cũng toét miệng cười.

- Vào đây đi, cậu bé, anh sẽ phụ ta chuẩn bị bữa trà.

Scarlett bước theo bà với tất cả nhiệt tình của sự hiếu kỳ. Thật là một nhóm người kỳ lạ! Hội từ thiện của bà Butler thật khác xa với hội của những mục giã quen điều khiển Atlanta một cách nghiêm khắc. Không biết họ kiếm đâu ra người xà ích có vẻ mặt giống như một con khỉ cái thế kia? Còn chàng trai kia là ai? Đàn ông thường

không làm bánh trái trong các dịp lễ từ thiện. Hơn nữa, trông anh ta cũng khá điển trai. Scarlett ngừng lại một lát trước chiếc gương để vuốt lại mái tóc gió đã làm rối bù.

- Cô có vẻ hơi xúc động đấy. Emma, bà Butler vừa kêu lên vừa lấy má khề chạm hết bên má này đến bên má kia của người thiếu phụ đầy đà. Lại đây dùng một tách trà để tỉnh lại nào. Nhưng trước hết, hãy để tôi giới thiệu với cô: Đây là Scarlett, vợ của Rhett.

- Phải vài tách trà chắc tôi mới có thể hồi phục lại sau chuyến dạo chơi ngắn ngủi này, bà Eleanor ạ, người phụ nữ vừa nói vừa chìa tay ra. Rất hân hạnh được biết cô Scarlett, tôi là Emma Anson, hay nói đúng hơn là cái gì còn lại của Emma Anson.

Bà Eleanor ôm hôn người phụ nữ trẻ nhất rồi dẫn nàng về phía Scarlett.

- Con yêu, đây là Margaret, vợ của Ross, Margaret, mẹ giới thiệu với con, đây là Scarlett.

Margaret Butler là một thiếu phụ nước da tái nhợt, mái tóc vàng và cặp mắt xanh như ngọc lam. Khi cô ta cười, quanh đôi mắt ấy hằn lên những vết nhăn sâu trước tuổi.

- Em rất hân hạnh cuối cùng cũng được biết chị, - cô ta vừa nói, vừa nắm lấy tay Scarlett và hôn lên má nàng. - Em luôn mong có một người chị, một người chị dâu cũng vậy. Hy vọng Rhett và chị sớm ghé chỗ bọn em dùng bữa. Anh Ross chắc cũng rất vui mừng nếu được gặp chị.

- Chị rất hân hạnh, Margaret ạ, và cả Rhett chắc cũng vậy, Scarlett đáp.

Nàng mỉm cười, hy vọng những điều mình nói sẽ là sự thật. Ai biết được liệu Rhett có đồng ý đi cùng nàng đến chỗ em trai hoặc đến nhà một người nào khác không? Nhưng hẳn chàng sẽ khó từ chối với chính những người trong gia đình. Bây giờ, nàng đã có thể xem Margaret như một đồng minh mới của mình, ngoài bà Eleanor ra. Scarlett hôn lại Margaret.

- Scarlett này, bà Butler nói, lại đây để mẹ giới thiệu con với Sally Brewton.

- Và cả tôi là Edward Cooper, một giọng đàn ông nói chen vào.

Này bà Eleanor, xin đừng tước đoạt của tôi cơ hội được hôn tay bà

Butler. Tôi đã say mê vẻ kiêu diễm của bà ấy rồi đấy!

- Hãy đợi đến phiên anh đã, Edward, bà Butler nói. - Các bạn trẻ này thật chẳng có chút hiểu biết gì về xã giao cả.

Scarlett hầu như chẳng thèm nhìn Edward Cooper.

Nàng bỏ ngoài tai mọi lời nịnh bợ của anh ta. Nàng cố không dán mắt vào Sally Brewton, song vẫn ngầm quan sát người xà ích mặt khi này.

Sally Brewton là một phụ nữ nhỏ nhắn trạc tuổi bốn mươi với dáng dấp của một người đàn ông gầy gò và linh hoạt. Khuôn mặt của bà quả thực giống như một khuôn mặt khi. Bà ta chẳng hề bối rối chút nào trước cái nhìn kém lễ độ của Scarlett. Sally đã quá quen với cách xử sự như vậy: Vẻ mặt hiển nhiên xấu xí mà bà ta đã thích ứng quen từ nhiều, rất nhiều năm nay, cùng với tác phong lạ đời của bà thường làm sững sốt những ai chưa biết bà. Bà tiến lại phía Scarlett, chiếc váy dài, kéo lê phía sau người như một dòng sông sục bùn.

- Bà Butler thân mến, hẳn bà thấy tất cả chúng tôi đều điên rồ như một lũ thổ đại. Thật ra, vẫn có một cách giải thích hoàn toàn hợp lý, mặc dù cũng khá nhàm chán, về sự... nói sao đây nhỉ?... về sự xuất hiện đầy kịch tính của chúng tôi. Tôi là chủ nhân duy nhất của chiếc xe song mã còn sót lại trong thành phố và tôi không thể giữ lại người xà ích. Họ từ chối không chịu đánh xe cho các bạn bè của tôi là những người của cải đã bị tước đoạt hết, và tôi tuyệt đối nghe theo lời họ. Bởi thế tôi cũng từ khước không muốn mượn những kẻ đã bỏ rơi mình gần như lập tức, và nếu chồng tôi phải bận việc đâu đó thì tôi tự lái lấy chiếc xe của mình. Bây giờ thì bà đã thấy điều ấy là hoàn toàn hợp lý, đúng không?

Bà ta đặt bàn tay bé nhỏ của mình lên cánh tay Scarlett và nhìn thẳng vào mắt nàng. Khó khăn lắm, nàng mới thốt lên được một tiếng.

- Vâng, nàng nói.

- Bà Sally, bà không nên gài bẫy Scarlett như vậy, bà Eleanor nói. Cô ấy làm sao có thể trả lời khác hơn được kia chứ? Nào, hãy nói phần tiếp đi!

Sally nhún vai và mỉm cười.

- Tôi đoán rằng mẹ chồng cô muốn nhắc đến những cái chuông của tôi. Bà ấy thật độc ác. Quả thật, tôi là một xà ích xấu xí đến độ mỗi lần đánh xe ra khỏi nhà là y như rằng chồng tôi, một người yêu thương được cả phần nhân loại còn lại, cũng buộc tôi phải trang bị những chiếc chuông ấy để mọi người nghe thấy tôi đang tiến đến gần và tránh xa tôi ra.

- Cũng hơi giống như một tên cùi hủi vậy mà, bà Anson bình luận.

- Tôi không thèm nghe lời nhận xét ấy, Scarlett tuyên bố với vẻ mặt làm bộ như bị xúc phạm.

Bà mỉm cười với Scarlett. Nụ cười của bà phản ánh một lòng tốt chân thực đến mức trái tim của người phụ nữ trẻ thấy ấm lại.

- Tôi thành thực mong rằng cô sẽ cho gọi tôi, bà nói tiếp bất cứ lúc nào cô cần đến chiếc xe, bất chấp những gì mà cô đã thấy.

- Cảm ơn bà Brewton. Bà tốt quá.

- Không đâu! Thật ra là tôi thích chạy trên đường và đuổi lên lẽ tất cả bọn Scallywags và bọn Carpet baggers kia... Nhưng có lẽ tôi đã giữ cô quá lâu rồi đấy. Xin phép cho tôi giới thiệu Edward Cooper khi anh ta còn chưa hột hơi...

Scarlett trả lời ngay không nghĩ ngợi, gần như theo thói quen, trước những lời tán tỉnh của Edward Cooper. Nàng mỉm cười, làm sâu thêm các lúm đồng tiền trên má, và đỏ mặt bối rối trước những lời tán dương của anh ta, trong khi đôi mắt nàng lại đòi được khen tặng thêm nữa.

- Ông Cooper, nàng nói, ông thật là hay chuyện! Ông làm tôi chóng mặt mất. Tôi chỉ là cô gái quê ở quận Clayton của Georgie. Tôi không sao đối đáp nổi với một chàng trai thành thị trang nhã như ông?

- Thưa bà, xin thứ lỗi cho tôi, một giọng nói mới bỗng cất lên.

Scarlett quay đầu lại và há hốc mồm sửng sốt. Một cô gái đang đứng bên khuôn cửa, cô gái có mái tóc màu hạt dẻ mượt mà buông nhẹ trên vàng trán làm nổi bật đôi mắt nâu hiền dịu.

- Con rất tiếc là đã đến trễ, cô gái nói tiếp.

Giọng nói của cô còn ít nhiều hỏn hển, nhưng vẫn thật dịu dàng.

Cô mặc một cái áo màu hạt dẻ với cổ áo và tay áo bằng vải lanh trắng, còn trên đầu là một chiếc mũ không vành bằng vải cùng màu

với chiếc áo.

Sao cô ta giống như một em gái của Mélanie khi mình gặp lần đầu vậy, Scarlett tự nhủ. Thật cứ giống như một con chim nhỏ hiền dịu màu nâu. Có khi nào họ là chị em với nhau không? Mình chưa bao giờ nghe nói dòng họ Hamilton có họ hàng ở Charleston.

- Con không đến trễ lắm đâu, Anne ạ, bà Eleanor Butler nói. Hãy đến đây uống trà đi con. Con có vẻ đã lạnh cóng rồi đấy.

Gió bỗng đâu nổi lên và mây kéo đến nhanh lắm, Anne đáp lại với nụ cười biết ơn.

- Suýt nữa con đã bị mắc mưa... Chắc bà Anson, bà Brewton, chị Margaret, ông Cooper...

Cô ngưng nói, mắt cô dừng lại ở Scarlett, đôi môi hé mở.

- Xin chào chị. Hình như chúng ta chưa biết nhau.

- Em tên là Anne Hampton.

Eleanor vội vã tiến lại gần phía cô gái và tách trà bốc khói trên tay.

- Ô! Thật không thể dung thứ được Bà thốt lên. Ta mãi bận với món trà, quên mất là con đương nhiên chưa biết Scarlett, con dâu của ta... Này, cầm lấy đi Anne, và uống nhanh lên. Trông con cứ tái nhợt như một hồn ma vậy đó Scarlett này, Anne là chuyên viên của chúng ta về tất cả những gì liên quan đến cư xá hợp bang. Năm ngoái, cô ấy đã học xong và hiện đang tham gia giảng dạy ở đây, Anne Hampton, đây là Scarlett Butler.

- Em rất hân hạnh được biết chị, chị Butler ạ. Anne nói.

Cô chìa cho nàng bàn tay lạnh giá của mình mà Scarlett cảm thấy như đang run lên khi nàng nắm lấy.

- Xin em cứ gọi chị là Scarlett.

- Cảm ơn... Scarlett. Em là Anne.

- Uống trà chứ, Scarlett!

- Cảm ơn mẹ.

Nàng tiến đến nhận tách trà, vui sướng được thoát khỏi sự bối rối trong người khi nhìn Anne Hampton. Cô ta quả giống hệt Melly. Cũng mảnh khảnh, kín đáo và dịu dàng như thế, mình biết mà. Hẳn cô ta phải mồ côi, một khi đã sống ở cư xá. Mélanie cũng mồ côi. Ôi! Melly, lòng chị mới thiếu em làm sao?

Trời đã tối mịt phía sau cửa kính, Eleanor Butler bao Scarlett kéo

rèm lại khi uống trà xong.

Khi vừa kéo xong chiếc rèm cửa sổ cuối cùng, nàng nghe tiếng sấm vọng đến từ xa rồi những giọt mưa đầu tiên đã lộp độp va vào cửa kính.

- Thôi, chúng ta hãy đi vào đề tài buổi họp, bà Eleanor nói. Chúng ta có rất nhiều việc phải làm. Xin mọi người hãy ngồi vào chỗ.

Margaret, con vui lòng chuyển giúp mẹ bánh ngọt và Sandwich chứ? Tôi không muốn để cái bụng đói làm lãng cái tai các bạn.

Emma, cô rót trà ra các tách giúp tôi chứ? Tôi sẽ kéo chuông gọi đem nước sôi đến đây ngay.

- Thưa bà, để con đi lấy cho ạ. Anne nói.

- Không, con gái yêu, chúng ta cần có con ở đây, Scarlett, con hãy giúp mẹ kéo sợi dây này.

Bây giờ, thưa quý vị, điểm đầu tiên của cuộc họp chúng ta là một sự kiện rất đáng phấn khởi. Tôi vừa nhận được một cái séc lớn của một mệnh phụ ở Boston.

Ta dùng vào việc gì đây?

- Ta xé vụn nó ra và gửi trả các mẫu vụn cho bà ta.

- Emma! Cô mơ ngủ đó sao? Chúng ta đang cần tất cả mọi khoản tiền có thể quyên góp được. Hơn nữa, người gửi tặng lại là Patiente Belford. Chắc cô còn nhớ bà ta: trước đây, chúng ta vẫn gặp bà ấy hàng năm đi với chồng đến suối nước nóng Saratoga đấy.

- Có phải một tướng tên là Belford trong quân đội liên bang không?

- Không có đâu. Ngược lại quân đội chúng ta mới có tướng Nathan Belford Forrest.

- Người kỵ binh giỏi nhất của chúng ta đấy - Edward lên tiếng.

- Tôi không tin rằng Ross sẽ đồng ý điều đó, Margaret Butler nói, vừa đặt mạnh chiếc đĩa đầy bánh mì và bơ lên bàn.

- Dù sao ông ấy cũng đã từng ở trong đoàn kỵ binh của tướng Lee. Scarlett lại kéo sợi chuông một lần nữa. Trời đất thánh thần ơi!

Những người miền Nam không lẽ cứ phải lập lại toàn bộ cuộc chiến tranh mỗi lần gặp nhau hay sao? Dù tiền đó có đến từ cá nhân Ulysses Grant đi nữa thì tiền vẫn cứ là tiền và người ta sẽ phải cầm lấy nó cho dù nó từ đâu tới.

- Xin hưu chiến? Sally Brewton kêu lên và khua chiếc khăn ăn màu trắng - Đề nghị quý vị nhường lời cho Anne. Tôi nghĩ rằng cô ấy đang có điều gì muốn nói.

- Tôi đang dạy học cho chín bé gái, Anne nói, đôi mắt rực sáng vì xúc động, thế mà tôi chỉ có một quyển sách duy nhất cho cả chín em. Nếu như hồn ma của Abe Lincol mà mang sách đến cho tôi thì tôi cũng sẽ... tôi sẽ ôm hôn hồn ma ấy!

- Hoan hô, - Scarlett thăm reo lên tự đáy lòng mình. Nàng quan sát vẻ sùng sốt trên gương mặt những phụ nữ khác. Vẻ mặt của Edward Cooper thì có hơi khác hơn. Ô! Tất nhiên, anh ấy yêu cô ta, nàng thầm nghĩ. Hãy xem anh ấy nhìn cô ta chăm chăm kia! Còn cô ta thậm chí cũng chẳng để ý đến anh chàng, cô ta cũng không biết anh chàng đang ngắm nhìn mình như một gã khờ nhìn trắng. Hay là mình nói với cô ta. Anh chàng cũng hấp dẫn đấy, nếu như người ta thích loại đàn ông mảnh khảnh và mơ mộng. Nói chung, cũng không khác Ashley là mấy.

Sally Brewton cũng nhìn Edward giống như Scarlett.

Bốn mắt gặp nhau và cả hai cùng trao đổi những nụ cười kín đáo.

- Chúng ta đồng ý chứ? Bà Eleanor cất tiếng hỏi - Còn Emma, cô thấy sao?

- Vậy là chúng ta đồng ý hết. Những quyển sách có giá trị hơn là mối hiềm thù. Tôi đã quá xúc động. Có lẽ là do thiếu nước. Có ai mang nước lại đây không nào?

Scarlett kéo chuông một lần nữa. Chiếc chuông có trục trặc gì đây. Nàng chắc phải xuống bếp để gọi người phục vụ mới được.

Nhưng, vừa mới đứng dậy ra đến cửa, nàng đã thấy cánh cửa bật mở và nàng né sang một bên.

- Bà Butler, phải bà gọi mang trà đến không ạ?

Không nhìn Scarlett, Rhett dùng chân đẩy cửa. Trên tay chàng là một chiếc khay lớn bằng bạc, bên trên đặt một ấm trà, một bình pha trà, một cái chén, một hũ đường, một bình nhỏ đựng sữa, một cái lược trà và ba hộp trà.

- Trà Ấn Độ, trà Trung Hoa, trà cúc cam! Chàng vừa nói vừa nở một nụ cười thích thú trước vẻ chung hững của mọi người do sự xuất hiện bất ngờ của chàng.

- Rhett!

Scarlett cảm thấy như ngộp thở. Chàng mới đẹp trai làm sao. Chắc chàng đã sống nhiều thời gian ở ngoài trời làm da anh chàng rám nắng, trông cứ như một người Ấn Độ. Ôi, lạy Chúa, sao nàng yêu chàng đến thế. Trái tim nàng đập rộn ràng, và mọi người đến nghe thấy mất.

- Ôi! Rhett, con yêu của mẹ. Mẹ chỉ sợ làm trò cười cho mọi người, vừa nói bà Butler vừa lấy chiếc khăn ăn lau nước mắt. Mẹ nhớ con có nói ở Philadelphia có một ít đồ bạc của nhà mình. Thế mà mẹ vẫn không nghĩ ra là bộ đồ trà. Cả bộ đầy đủ, nguyên vẹn. Đúng là một phép lạ.

- Và nó cũng nặng lắm đấy. Bà Anson, xin bà hãy vui lòng đẩy giùm những đồ sứ dờm kia sang một bên. Tôi nghe bà nói là bà rất khát, có phải vậy không? Tôi sẽ rất vinh dự được thoả mãn nguyện vọng của trái tim bà... Sally thân mến, khi nào bà mới cho phép tôi được thách đấu với chồng bà để tôi giết ông ấy và bắt cóc bà đi đây?

Rhett đặt chiếc khăn lên bàn và cúi xuống ôm hôn ba người phụ nữ đang ngồi trên chiếc tràng kỷ. Rồi, anh đảo mắt nhìn quanh.

Hãy nhìn em đây, từ trong xó tối nơi nàng đứng, Scarlett thăm van lon. Nhưng chàng vẫn không tỏ vẻ gì là thấy nàng.

- Margaret, mặc bộ váy này trông cô thật tuyệt đấy. Ross thật không xứng với cô. Chào Anne, tôi rất vui được gặp cô. Còn Edward, tôi không nói với anh như thế đâu nhé. Tôi không đồng ý để anh tổ chức một hậu cung trong nhà tôi lúc tôi đi vắng đâu? Anh thì ngồi đây, trong khi tôi phải lặn lội ngoài mưa gió trong một cỗ xe đi thuê loại tồi tàn nhất miền Bắc Mỹ, hai tay thì ghi chặt đồ đạc thân yêu vào lòng để đề phòng bọn Carpet baggers. Đừng khóc nữa, mẹ yêu, chàng nhìn mẹ bằng đôi mắt triu mến đến mức Emma Anson bỗng thấy cổ mình se lại. Nếu không, con sẽ nghĩ rằng mẹ không được vui với món quà bất ngờ này. Eleanor ngược mắt nhìn chàng, gương mặt chứa chan tình yêu thương.

- Chúa phù hộ cho con, con trai của mẹ. Con làm mẹ rất vui sướng, con ạ.

Scarlett không thể cầm lòng được nữa. Nàng chạy lại phía chàng.

- Rhett, anh yêu...

Rhett quay sang nàng... và Scarlett khựng lại. Khuôn mặt của chồng nàng bất động, cứng đờ, không một cảm xúc, không một tình cảm nào vượt qua nổi bức tường rào ý chí đanh thép của chàng. Nhưng cặp mắt chàng sáng lên. Hai người nhìn nhau trong một khoảnh khắc tưởng chừng như vô tận. Rồi đôi môi anh bỗng nhích lên thành một cái bĩu môi cay độc mà nàng đã từng rõ và sợ hãi.

- Người hạnh phúc là kẻ đã nhận được một bất ngờ còn lớn hơn cả bất ngờ mà mình đem đến, chàng chậm rãi nói.

Rhett chìa tay cho nàng. Scarlett đặt các ngón tay run rẩy của mình lên bàn tay chàng với ý thức rất rõ về cái khoảng cách giữa hai người. Bộ ria của chàng khẽ chạm vào má phải, rồi má trái của nàng.

Anh ấy muốn giết mình, Scarlett thầm nghĩ, nhưng mỗi hiểm nguy ấy lại càng kích thích nàng một cách kỳ lạ Rhett choàng tay qua vai nàng, và bàn tay chàng siết chặt lấy tay nàng như một gọng kềm.

- Thưa các bà, các cô và Edward, tôi tin rằng quý vị sẽ bỏ quá cho chúng tôi khi chúng tôi phải tạm rời quý vị - Giọng nói của chàng có sự pha trộn rất quyến rũ giữa ngây thơ và tinh nghịch. Lâu lắm rồi tôi chưa được dịp nói chuyện với vợ. Chúng tôi sẽ lên nhà để quý vị giải quyết các vấn đề của cư xá hợp bang.

Anh kéo nàng đi bằng một thứ uy lực mạnh đến mức nàng chẳng còn kịp nói một lời tạm biệt.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 12

Không nói, Rhett vội vã kéo Scarlett lên phòng riêng. Chàng khép cửa, tựa lưng vào cánh cửa.

- Em làm cái quái gì ở đây thế, Scarlett?

Nàng muốn đưa tay cho chàng, nhưng ánh mắt giận dữ của chàng làm nàng khựng lại. Scarlett mở to đôi mắt của mình, không hiểu như mình vô tội. Khi nàng nói, giọng nàng dồn dập nhưng các âm được phát ra vẫn nhẹ nhàng:

- Rhett! Dì Eulalie viết thư kể với em rằng anh bảo anh muốn em đến đây với anh, nhưng em không thể rời Atlanta vì cái cửa hàng! Ô, anh yêu quý, sao anh không nói thẳng với em? Em chẳng cần cái cửa hàng, nếu là vì anh, nàng vừa nói vừa liếc nhìn chàng.

- Chẳng ăn thua gì đâu, Scarlett ạ.

- Anh nói gì thế!

- Mấy cái mẹo vặt của em không đánh lừa anh được đâu! Cả lời nói nồng nàn lẫn cái vẻ ngây thơ vô tội của em nữa. Em biết rõ là em không thể nói dối để lợi dụng anh!

Đúng, và nàng biết rõ điều đó. Nàng phải thành thật thôi!

- Em đến đây vì em muốn ở bên anh, nàng nói với vẻ tự trọng không kiêu cách, đáng thẳng, đầu ngẩng cao, kiêu hãnh.

Rhett nhìn nàng dịu giọng:

- Scarlett thân yêu, chúng ta có thể là bạn, với thời gian, khi những kỷ niệm chỉ còn là một cái hoài niệm dịu dàng, cay đắng. Chúng ta có thể đặt điều đó ngay ngày hôm nay, nếu cả hai chúng ta đều có đủ từ tâm và lòng nhân ái. Nhưng không thể hơn được thế đâu?

Anh phải làm gì để em hiểu được điều đó nhỉ? Chàng đột nhiên hỏi và đi quanh phòng với vẻ bồn chồn. Anh không muốn xúc phạm em nhưng em đã buộc anh phải làm điều đó? Anh không muốn em ở đây! Về Atlanta đi, Scarlett, hãy để cho anh yên. Anh không yêu em nữa! Anh không còn có thể nói gì rõ ràng hơn thế nữa!

Scarlett tái mặt. Cặp mắt xanh của nàng long lanh trên gương mặt

nhột nhột.

- Em cũng không thể nói gì rõ ràng hơn, Rhett ạ. Em là vợ anh và anh là chồng em.

- Đó là nỗi bất hạnh mà anh đề nghị phải sửa đổi.

Những lời của chàng dồn dập như những ngọn roi, Scarlett quên rằng nàng phải tự kiềm chế.

- Ly dị ư? Không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ? Em sẽ không bao giờ cho anh một cơ gì để ly dị. Em là vợ anh và như bất cứ người vợ nào, em đến để sống với anh, từ bỏ tất cả những gì thân thiết với mình. Mẹ anh sẽ vui mừng vì em đã đến đây, nàng nói thêm, lật lá bài tẩy với một nụ cười đắc thắng. Anh sẽ nói gì với mẹ, nếu anh tống em ra cửa? Em sẽ nói hết sự thật, và điều đó sẽ làm trái tim mẹ tan nát.

Rhett dậm bước trên sàn. Chàng lầm bầm chửi thề và văng tục thô lỗ đến mức Scarlett ngạc nhiên. Lúc ấy, chàng đúng là Rhett như người ta đã nói với nàng, một chàng Rhett chạy đua săn vàng ở California và dành giết quyền lợi của mình bằng dao găm và giấy bột. Đó là anh chàng Rhett bất lương, quen thuộc với những con hẻm vắng vẻ ở La Havane, anh chàng Rhett phiêu lưu bất chấp luật pháp và lương tri, bạn đường của những kẻ phản trắc như anh ta. Nàng nhìn chàng bức mình, xấu hổ và tức giận, bất chấp vẻ đe dọa của chàng.

Rhett dừng bước chân lóng lộn như con thú bị nhốt trong chuồng và quay về phía nàng. Cặp mắt đen của chàng sáng lên nhưng không còn tức giận nữa. Nàng nhìn thấy trong ánh mắt ấy vẻ giễu cợt, lẫn u buồn, nỗi cay đắng lẫn ranh mãnh. Chàng trở lại là Rhett Butler, con người của giới thượng lưu Charleston.

- Hoàng đế bại trận, chàng nói với nụ cười mỉa ở khóe miệng.

Anh đã tính toán mà không dự kiến hết sự quyền biến bất ngờ của Nữ hoàng. Nhưng anh không chịu thua cuộc đâu Scarlett ạ?

Anh giờ tay phác một cử chỉ phục tùng.

Nàng chưa hiểu điều anh vừa nói, nhưng cử chỉ và giọng nói của anh đã cho thấy nàng đã thắng phần nào.

- Vậy thì em có thể ở lại chứ?

- Em cứ ở lại cho đến lúc nào em muốn đi, và anh chắc không lâu

lắm đâu?

- Anh làm rồi, Rhett! Em rất yêu thành phố này.

Một nét biểu cảm quen thuộc mà nàng biết rất rõ thoáng trên gương mặt Rhett. Một nét tinh nghịch, hoài nghi và sắc sảo.

- Em đã ở Charleston bao lâu rồi, Scarlett?

- Từ chiều hôm qua.

- Và em đã yêu thành phố này rồi à? Em không để phí thời gian, anh khen em nhạy cảm thật đấy. Em thoát khỏi Atlanta nhờ một phép màu nào đó, thoát khỏi nhựa đường và lông vũ. Những phụ nữ ở đây xưa nay không hề biết cách đối xử nào khác với khách của mình, nên đối xử lịch sự với em. Em tưởng như vậy là em đã tìm được một chỗ trú thân sao?Ồ! Phải! Chàng vừa nói vừa cười ngờ vực. Anh vẫn còn những bạn cộng sự ở Atlanta. Họ cho anh hay mọi chuyện lời thôi ở Atlanta mà em đã biết. Kể cả bọn bắt lương vô lại mà em thích đùa với chúng, chúng cũng không muốn nghe nói đến em nữa.

- Không đúng. Nàng hét lên. Chính em tống cổ bọn chúng ra cửa.

- Anh chẳng thích thú gì để tiếp tục cuộc tranh luận này. Rhett nhún vai nói. Điều đáng nói là bây giờ em đang ở đây, trong ngôi nhà của mẹ anh và được bà bảo vệ. Vì quan tâm đến hạnh phúc của mẹ, anh không biết phải làm gì bây giờ? Thế nhưng, không phải là anh không tính toán. Cuối cùng em sẽ lộ rõ thực chất của em, và lúc đó, mọi người sẽ thương hại anh và cam thông sâu sắc với mẹ anh. Anh sẽ đưa em trở lại việc kinh doanh của em và sẽ trả em về Atlanta. Ở đó, em sẽ nhận được lời chào mừng lạnh lẽo của mọi người trong cộng đồng. Em nghĩ rằng em có thể trở thành một mệnh phụ ư? Em chỉ có thể lừa dối một thằng mù vừa câm vừa điếc!

- Em là một mệnh phụ, dù anh có nói gì đi nữa! Anh không bao giờ nhận ra được một con người lương thiện!

- Em sẽ biết ơn nếu anh nhớ rằng mẹ em thuộc dòng dõi Robillard ở Savannah và dòng họ O'Hara xuất thân từ các vua xứ Ireland. Nụ cười của Rhett để lộ thay cho câu trả lời là một sự bao dung làm nàng tức tối.

- Thôi không nói chuyện đó nữa, Scarlett ạ. Cho anh xem những bộ

quần áo em mang theo nào

Chàng ngồi xuống một chiếc ghế bành và duỗi thẳng đôi chân.

Scarlett nhìn chàng, bối rối vì sự thản nhiên đột ngột trong lời nói không mấy may mắn của chàng. Rhett lấy trong túi một chiếc xì gà và xoay xoay giữa những ngón tay.

- Anh mong rằng em cho phép anh hút thuốc trong phòng anh chứ?

- Anh cứ tự nhiên.

- Cảm ơn. Bây giờ, em cho anh xem các áo dài của em đi! Anh chắc là áo mới: với ý định chinh phục lại tình cảm của anh, em không thể ra đi mà lại không đem theo cả một kho váy hồng, váy lụa, những thứ mang đậm cái sở thích dễ ghét của em. Anh không muốn vì em mà người ta chê cười mẹ anh? Nào, Scarlett, cho anh xem, và anh sẽ tìm cách cứu vãn tình thế cho.

Chàng lấy trong túi ra con dao cắt xì gà.

Scarlett giận sôi lên, nhưng nàng vẫn bước sang phòng bên cạnh để lấy quần áo. Có thể đó là một điều tốt chăng? Rhett luôn quan tâm đến tủ áo dài của nàng.

Chàng vẫn thích nhìn nàng trong những bộ quần áo do chính chàng lựa chọn cho nàng, và chàng luôn hãnh diện vì vẻ thanh lịch và nhan sắc của nàng. Giờ đây, nếu như chàng lại muốn chăm sóc đến cái dáng bề ngoài của nàng, muốn hãnh diện vì nàng thì nàng cũng sẵn sàng chiều theo ý chàng. Vì chàng, nàng sẽ mặc thử tất cả các áo dài. Và rồi, bằng cách đó, chàng sẽ thấy nàng trong bộ áo lót nữa! Scarlett vội đưa tay gỡ móc áo dài và vòng đệm nâng cái váy. Nàng bước qua đồng vải đất tiền cuộn tròn dưới chân, cầm những chiếc áo mới và từ từ bước vào phòng, đôi tay trần, ngực để hở, chân mang tất lụa mỏng.

- Đặt hết lên giường đi! Rhett nói, và choàng áo vào không khéo thì lạnh cóng lên bây giờ. Cái lạnh thường đến theo cơn mưa, em không biết điều đó đâu!

Chàng phả một hơi khói thuốc sang trái, quay đầu, không nhìn nàng.

- Scarlett coi chừng lại cảm lạnh nếu em ăn mặc lảng lơ khêu gợi thế kia? Em chỉ phí thì giờ thôi.

Scarlett giận tái người. Ánh mắt của nàng như những ngọn lửa

xanh. Nhưng Rhett không nhìn nàng. Chàng xem xét mấy chiếc áo dài để trên giường.

Gỡ hết mớ đăng-ten này đi! Chàng vừa nói vừa chỉ vào chiếc áo thứ nhất, và bỏ hết những chiếc nơ bên cạnh này đi. Chỉ giữ lại một chiếc thôi! Như thế xinh hơn... Cái áo này thì em cho chị hầu phòng của em, không thể chữa lại được đâu... Cái kia, sẽ dùng được nếu em gỡ bỏ dải viền lông thú, thay mấy cái nút vàng bằng nút đen thật đơn giản và thu ngắn đuôi áo lại một chút... chỉ cần vài phút, chàng đã kiểm tra xong cái kho tàng của nàng.

- Em cần có đôi giày bột đen chắc chắn, chàng nói sau khi đã xem xong.

- Em đã mua giày bột hồi sáng rồi, khi mẹ và em ra cửa hàng, Scarlett gần từng tiếng, lạnh lùng nói. Em không hiểu sao anh không sắm cho mẹ cái xe, anh yêu mẹ lắm mà! Đi bộ như vậy mẹ mệt lắm!

- Em chẳng hiểu gì về Charleston cả? Chính vì thế mà không lâu đâu rồi em sẽ thấy khổ sở với cái xứ này? Anh có thể mua cho mẹ ngôi nhà này vì nhà cũ của chúng ta đã bị bọn Yankee phá sập rồi. Ở đây, mọi người quen của mẹ đều đã có một ngôi nhà cũng xinh đẹp như ngôi nhà này. Anh có thể sắm sửa, trang trí tiện nghi đầy đủ hơn ngôi nhà các bạn của mẹ bởi vì mỗi đồ đạc anh đặt ở đây đều là lấy lại của bọn Yankee, hoặc sao y những thứ mẹ đã có trước đây. Các bạn của mẹ còn giữ lại được nhiều đồ đạc và đồ dùng cá nhân. Nhưng anh không thể làm mẹ nổi bật giữa đám bạn bè nếu anh đem đến cho mẹ một sự xa xỉ mà các bạn mẹ không thể có được!

- Sally Brewton cũng có một chiếc xe mà?

- Sally Brewton chẳng giống ai hết! Bà ấy vẫn luôn như thế. Sally là người lập dị. Charleston kính trọng và yêu mến tính kỳ quặc của bà ấy, nhưng Charleston không tha thứ cho cái thói phô trương của cải. Còn em, Scarlett thân yêu, em không cưỡng lại được cái thói phô trương của em sao?

- Rhett Butler, em nghĩ rằng anh thích thú khi buông lời sỉ nhục em!

- Tất nhiên là thích chứ, chàng vừa cười vừa nói. Bây giờ, em có

thể mặc một chiếc áo phù hợp với tối nay. Anh sẽ đưa các thành viên của uỷ ban về nhà. Mong là Sally không ra về giữa cơn giông. Khi anh đi ra, Scarlett khoác chiếc áo ngủ của chồng. Cái áo ấy ấm hơn chiếc áo của nàng và anh ấy nói đúng - trời đã lạnh hơn buổi sáng, và nàng đang run. Nàng kéo cổ áo lên tận mang tai và đến ngồi vào chiếc ghế bành mà Rhett vừa ngồi lúc nãy. Nàng cảm thấy như chàng vẫn còn ở trong phòng, và nàng đắm mình trong sự hiện diện ấy. Ngón tay nàng vuốt làn lụa mềm quần quanh người. Lạ thật, sao có thể nghĩ rằng Rhett lại chọn thứ vải nhẹ và mỏng thế này khi chàng lại là một người đàn ông cứng cỏi, khỏe mạnh. Nhưng biết bao chuyện khác về chàng lại làm nàng lo lắng! Nàng chưa bao giờ hiểu gì về chàng cả!

Chưa bao giờ. Scarlett chợt cảm thấy bối rối đến đau khổ. Nàng phần chần chừ đứng phắt dậy. Nàng phải thay quần áo trước khi Rhett trở lại. Lạy Chúa. Nàng đã ngồi mơ mộng trên chiếc ghế bành này bao lâu rồi nhỉ? Trời gần tối hẳn. Nàng bấm chuông gọi Pansy. Cô ấy phải lấy bột nơ và đăng ten để tối nay nàng mặc chiếc áo dài màu hồng. Cô ấy phải lo uốn tóc cho nàng. Scarlett muốn thật xinh đẹp và quyến rũ trước mặt Rhett...

Nàng nhìn mặt giường rộng thênh thang trải tấm chăn phủ giường, và ý nghĩ ấy làm nàng đỏ mặt.

Người thắp đèn đường dưới cơn mưa tầm tã còn chưa đến khu vực cao của thành phố nơi Emma Anson ở và Rhett phải đánh xe chậm chạp, nghiêng mình về phía trước để dò đường trong bóng tối.

Đằng sau chàng, trong chiếc xe kín mít, chỉ còn Anson và Sally Brewton.

Chàng đã đưa Margaret Butler về ngôi nhà nhỏ bé của cô ở đường Foots, nơi cô sống với Ross, rồi chàng dừng lại ở Đại Lộ, để Edward Cooper hộ tống Anne Hampton, cùng che chung cây dù lớn đến tận cổng Hội quán liên bang.

- Tôi sẽ đi bộ tiếp đoạn đường còn lại, Edward kêu lên, khi bước xuống vỉa hè. Không cần để các bà ấy dầm mưa với cây dù của tôi! Anh sống ở phố Nhà Thờ, trong một khu nhà lụp xụp. Rhett đưa tay lên mũ chào từ biệt và đánh xe ngựa đi tiếp.

- Chị có nghĩ là Rhett có thể nghe chúng ta trò chuyện không?
Emma Anson thăm thì.
- Em cũng khó hiểu được điều gì chị nói, Emma ạ, ngay cả khi ngồi sát cạnh chị! Sally đáp lại. Tạ ơn Chúa, xin chị nói lớn hơn một chút. Con mưa rào này âm ỉ quá.
Con mưa làm nàng bức mình. Cũng vì mưa, Sally không đem được theo cỗ xe của mình.
- Chị nghĩ về cô vợ của anh ấy? Emma hỏi. Cô ấy không giống như tôi tưởng. Chị có thấy ai mặc một bộ áo thô kệch với bao thứ trang trí như cô ấy không?
- Ô người ta thay quần áo dễ thôi! Nhiều phụ nữ có những sở thích dễ ghét - không phải chuyện ấy làm em quan tâm mà là khả năng của cô ấy cơ, Sally nói. Nhưng em không biết cô ấy có thực hiện được không! Xinh đẹp, được chiều chuộng thường lại là một điều bất lợi. Nhiều phụ nữ không được yên tâm về điểm đó.
- Cách cô ta tán tỉnh Edward thật là lố bịch.
- Theo em máy móc hơn là lố bịch. Nhiều người đàn ông chỉ mong có vậy. Có thể họ còn cần cái đó hơn bao giờ hết. Họ đã mất tất cả cái gì gọi là còn lại của người đàn ông: gia tài, đất đai, quyền lực. Hai người phụ nữ im lặng một lát, nghĩ về những điều mà những con người tự hào không bao giờ muốn biểu lộ ra dưới gót giày của quân chiếm đóng.
Cuối cùng, Sally đăng hăng, phá tan sự yên lặng âm u. Bà nói một cách quả quyết:
- Một điều có thể biện minh cho cô ấy. Vợ của Rhett yêu say đắm anh ấy. Gương mặt cô ấy rạng rỡ như buổi bình minh khi thấy anh ấy xuất hiện ở khung cửa, chị có để ý không?
- Không, lúc đó mình không nhìn cô ấy, nhưng mình rất thích làm điều đó! Mình cũng nhìn thấy cảm xúc đó trên gương mặt của Anne.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 13

Scarlett không ngừng đưa mắt nhìn về phía cánh cửa. Sao Rhett lại đi lâu thế! Eleanor Butler làm như chẳng nhận ra điều ấy, nhưng một nụ cười mỉm thoáng trên khóe miệng bà. Mấy ngón tay của bà khéo léo luồn con thoi qua những hình triện tròn để làm đăng-ten thứ thời trang vụn vặt ấy. Có lẽ đây lúc gia đình được yên tĩnh hoàn toàn. Trong phòng khách nhỏ, các bức rèm đã được kéo lại để mọi người quên đi cơn giông và bóng tối ở bên ngoài. Những ngọn đèn từ hai căn phòng xinh đẹp liền nhau toả sáng trên bàn. Một ngọn lửa vàng rực nổ lách tách xua đi cái lạnh và sự ẩm ướt.

Nhưng thần kinh của Scarlett quá căng thẳng để nàng hưởng thụ được cái khung cảnh hoàn hảo trong nhà. Rhett đang ở đâu? Chàng có còn nổi giận khi trở về không?

Nàng cố gắng nghe những gì bà Butler nói, nhưng không sao nghe được. Nàng chẳng cần đến cái Hội quán liên bang. Nàng vuốt ve chiếc áo không còn những viên đăng-ten. Chắc chắn là Rhett sẽ chẳng quan tâm đến.y phục của nàng nếu như chàng không quan tâm đến nàng, phải không?

Thế là ngôi trường gần như tự sinh ra, bởi vì lũ trẻ mồ côi thật không còn chỗ nào khác để học nữa, bà Butler nói. Thành công của nó vượt quá mong ước của chúng tôi. Tháng sáu vừa qua đã có sáu học sinh tốt nghiệp. Nay bọn chúng lại đi dạy học. Hai trong số các cô gái trẻ đã đến Walterboro và một cô khác còn đang lựa chọn giữa Yemassee và Camelen. Cô thứ tư - một cô bé dễ thương - có viết thư cho chúng tôi. Mẹ sẽ cho con xem bức thư...

- Ô, chàng đang ở đâu đây? Điều gì đã giữ chàng lại mãi đến giờ này chưa về? Còn phải ngồi đây thêm một phút nữa, chắc là nàng sẽ gào lên mất!

Chiếc đồng hồ bằng đồng đặt trên lò sưởi, ngân nga làm Scarlett giật mình. Hai... ba...

- Mẹ không hiểu Rhett có bị kẹt gì không, bà Butler nhận xét.

Năm... sáu...

Nó biết rõ là chúng ta ăn tối vào lúc bảy giờ và nó lại rất thích dùng rượu khai vị. Nó chắc ướt sũng thấu xương mất! Nó cần thay quần áo, bà Butler vừa nói vừa đặt cuộn đăng-ten cạnh bà lên bàn. Để đi xem thử mưa đã tạnh chưa.

Scarlett vụt đứng dậy.

- Mẹ để con đi cho!

Nàng gần như bay đến cạnh bức rèm lụa thô kệch và kéo một bên lên. Bên ngoài, sương mù dày đặc đang cuộn cuộn trên con đường dạo chơi ven biển, xoáy xuống sát tận mặt đường vẽ một vòng rồi đi trở lên như là một sinh vật. Đèn đường lấp lánh như những đốm mờ ảo trong màn sương trắng di động đang bao phủ lấy chúng. Nàng lánh xa cơn ác mộng dị hình này và buông rơi tấm rèm lụa để khỏi nhìn thấy nữa! Nàng nói:

- Sương mù che kín khắp nơi, nhưng mưa tạnh rồi. Mẹ có nghĩ đến điều gì đã xảy ra cho Rhett không?

- Nó đã trải qua nhiều thử thách còn nặng nề hơn là chút ẩm ướt và sương mù Scarlett ạ. Eleanor Butler mỉm cười, nói. Con biết rõ nó mà. Không sao đâu. Nó sắp gõ cửa ngay thôi.

Liền lúc ấy cả hai cùng nghe tiếng cánh cổng lớn mở.

Scarlett nhận ra tiếng cười của Rhett và giọng nói trầm trầm của Manigo, người quản gia.

- Xin vui lòng cho tôi xin mấy thứ bị ướt này, thưa ông Rhett, cả đôi boots nữa. Đôi dép của ông vẫn ở ngay kia kìa.

- Cảm ơn, Manigo. Tôi lên lầu thay quần áo đây!

- Thưa với bà Butler là tôi sẽ xuống ngay. Bà có ở trong phòng khách nhỏ không?

- Có, thưa ông, và cả bà Rhett nữa.

Scarlett giồng tai để đón phản ứng của Rhett, nhưng nàng chỉ nghe tiếng bước chân chắc nịch của chàng trên thang lầu. Nàng tưởng chừng như có đến cả thế kỷ chàng mới xuống đến đây. Đồng hồ trên lò sưởi chắc bị hỏng. Ít nhất cả tiếng đồng hồ nó mới nhích được một phút.

- Con có vẻ mệt, con yêu quý, Eleanor Butler thốt lên khi người

con trai của bà bước vào phòng khách.

Rhett cầm lấy bàn tay của mẹ và hôn.

- Đừng lo lắng gì cho con, mẹ ạ, con đang đói hơn là mệt. Chúng ta ăn tối liền được chứ?

- Mẹ vào nhà bếp bảo dọn ngay thức ăn, bà Butler vừa nói, vừa định đứng dậy.

Rhett nhẹ nhàng đặt tay mình lên vai bà mẹ ngăn lại:

- Con sẽ uống một ly trước đã, mẹ không cần vội!

Chàng tiến lại gần bàn có xếp một dãy chai rượu.

Trong lúc rót rượu Whisky, chàng mới nhìn Scarlett.

- Em có cùng anh nâng cốc không Scarlett? Chàng vừa hỏi vừa đưa mắt mời mọc.

Mùi Whisky cũng thật cám dỗ, nhưng nàng quay đi như thể chàng vừa sỉ nhục nàng. Rhett đang chơi trò mèo vờn chuột. Chàng đang cố lôi cuốn nàng - bằng cách ép buộc hoặc bằng mưu mẹo - làm một điều gì đó khiến mẹ chàng quay lại. Không còn có cảm tình với nàng.

Vậy thì chàng phải tỏ ra hết sức ranh ma mới đưa nàng vào bẫy được. Nàng hơi mỉm cười và đôi mắt nàng lấp lánh. Nàng cũng cần phải tỏ ra thật tinh ranh để lật tẩy những mưu kế của chàng. Một luồng kích thích bùng lên trong cổ họng nàng. Nàng vẫn luôn thích những cuộc thách đố.

- Mẹ ơi, Rhett không quá đáng chứ mẹ? Nàng vừa cười vừa hỏi.

Có phải hồi nhỏ anh ấy cũng ưa chọc ghẹo phải không?

Nàng thoáng thấy, đằng sau lưng mình, Rhett vừa đột ngột làm một cử động. À! Nàng đã ghi được một điểm. Trong nhiều năm liền, chàng đã bị dày vò bởi cảm giác tội lỗi về sự buồn phiền đã gây ra cho mẹ mình lúc cha chàng đã phải tống cổ chàng ra khỏi nhà vì những hành vi lỗ lã, ngông cuồng của chàng.

- Bữa ăn tối đã dọn, thưa bà Butler. Đứng sau cánh cửa Manigo nói.

Rhett đưa tay đón mẹ và Scarlett cảm thấy hơi nhói đau vì ganh tỵ.

Rồi nàng chợt nhớ chính sự tôn kính Rhett dành cho mẹ là yếu tố cho phép nàng ở lại đây và nàng đành nuốt giận.

- Con đói đến nỗi có thể nuốt cả một con bò, nàng nói với giọng

vui sướng. Anh Rhett chắc cũng đói lắm rồi, phải không, anh yêu! Rhett đưa tay cho nàng. Rhett đã chấp nhận nàng. Nếu như nàng để tay mình vượt khỏi tay chàng, nàng sẽ thua cuộc và nàng sẽ không bao giờ còn chinh phục được người chồng của mình.

Mà thật vậy, Scarlett không còn phải lo lắng. Rhett cứ mãi mê vui chuyện hơn ai hết sau khi họ cùng ngồi xuống. Chàng kể lại chuyện đi kiếm một bộ đồ ở Philadelphia. Chàng biến nó thành một câu chuyện mạo hiểm, hóm hỉnh miêu tả tuần tứ những con người mà chàng cùng trò chuyện, bắt chước giọng nói và những tật trong ngôn ngữ của họ tài tình đến nỗi mẹ chàng và Scarlett cười rũ ra, đến đau cả ruột.

- Và sau khi theo con đường dài dằng dặc đó để đến nhà ông ta, Rhett kết thúc bằng một động tác sân khấu, diễn tả sự thất vọng, hãy tưởng tượng sự kinh tởm của con lúc ông chủ mới tỏ ra quá thật thà để bán cho con cái bộ đồ trà gấp hai mươi lần giá trị của nó? Trong phút chốc, con tưởng sẽ phải lấy cắp của lão ta, nhưng may mắn là lão ta bị cảm dỗ bởi ý nghĩ lấy số tiền ấy ra đánh bài với con.

- Mẹ mong là, con không phải giờ trò gian trá nào chứ, Rhett?

Eleanor Butler nói, cố hết sức để tỏ vẻ tức giận.

Nàng cười thâm.

- Mẹ ạ! Mẹ xúc phạm con rồi! Con chỉ ăn gian khi chơi với những tay chuyên nghiệp thôi! Còn gã cự đại tá khốn khổ trong đội quân của Sherman kia chỉ là một tay nghiệp dư đến nỗi con phải gian lận để cho lão ta thắng được vài trăm đô la, hầu giảm bớt nỗi phiền muộn của lão. Lão ta khác hẳn với một tay Ellinton.

- Ô, tội nghiệp ông Townsend Ellinton - Bà Butler cười thốt lên.

Còn bà vợ của ông... tìm ta se lại khi nghĩ đến cô ấy. Đó là chuyện của một trong những người đã khuất trong gia phả của dòng họ bên mẹ, bà nghiêng mình về phía Scarlett, thì thầm.

Bà lại cười và giải thích thêm cho con dâu những điều cần thiết.

Dòng họ Ellinton nổi tiếng khắp bờ biển phía Đông vì tất cả những người trong dòng họ đều có chung một nhược điểm: họ cá độ tất cả và với bất cứ cái gì? Tay Ellinton đầu tiên đến lập nghiệp tại các thuộc địa Mỹ châu, đã bước lên boong tàu chỉ vì hấn ta thắng cuộc

được một miếng đất bằng cách thi uống rượu với người chủ đất xem ai nốc được nhiều bia nhất mà không ngã - Lúc người ta tuyên bố anh ta thắng cuộc, bà Butler kết thúc, anh ta say đến mức tự nói rằng nào có ngốc nghếch gì nếu như ta liếc qua một chút cái món ta vừa dành được. Người ta kể lại rằng, anh ta cũng chẳng biết anh ta đã phiêu bạt đến đâu, trước khi đến được mảnh đất ấy bởi vì suốt trên chuyến tàu, anh ta chơi xí ngẫu và đã thắng hầu hết khẩu phần rượu rhum của đoàn thủy thủ.

- Thế anh ta làm gì khi đã tỉnh rượu? Scarlett tò mò hỏi.

- Ồ, con của mẹ, hẳn chẳng bao giờ tỉnh rượu cả. Chỉ mười ngày sau khi tàu cập bến, anh ta đã chết. Nhưng giữa thời gian đó, hẳn cũng tìm được cách để chơi xí ngẫu nữa và được cuộc một cô gái, một trong các cô hầu trên tàu. Rồi khi biết được nàng đã có một đứa con với anh ta thì đã có một đám cưới chạy tang tổ chức ngay trên ngôi mộ của anh ta, và đứa con trai của anh ta trở thành một trong các cụ tăng tổ bên nội của mẹ.

- Và cũng là tay cờ bạc khá đay phải không mẹ? Rhett hỏi.

- Dĩ nhiên! Cờ bạc có từ trong máu mà.

Và bà Butler lại tiếp tục trình bày phả hệ của gia tộc mình.

Scarlett thỉnh thoảng lại nhìn Rhett. Còn bao nhiêu điều bất ngờ mà người đàn ông nàng biết quá ít này sẽ dành cho nàng nữa đây? Nàng chưa bao giờ thấy chàng thoải mái và sung sướng ở gia đình như thế này. Nàng chưa bao giờ tạo được cho chàng một tổ ấm thực sự, nàng chợt hiểu ra điều ấy. Chàng cũng chưa bao giờ yêu ngôi nhà chung của hai người. Đó là ngôi nhà của nàng, được xây dựng và bố trí theo sở thích của nàng, một món quà mà chàng đã tặng nàng, hoàn toàn không phải là ngôi nhà của chàng? Scarlett muốn cắt ngang những câu chuyện của mẹ chồng và thú nhận với Rhett rằng nàng hối tiếc về chuyện quá khứ và nàng sẽ sửa chữa những lỗi lầm của mình. Nhưng rồi nàng lại im lặng.

Anh ấy đang vui và thích thú với những kỷ niệm do mẹ anh gợi lại. Nàng không nên phá vỡ sự quyến rũ ấy.

Ánh nến cắm trên những chân đèn bằng bạc, đang lung linh trên mặt bàn màu gụ đánh véc ni và trong đôi mắt u buồn lóng lánh của Rhett. Ánh sáng ấm áp và dịu dịu toả quanh bàn và ba thực khách

tạo thành một ốc đảo lung linh dễ chịu trong bóng tối của căn phòng lớn.

Thế giới bên ngoài bị các bức rèm cửa dày, gấp nếp, ngăn cách với không khí thân mật của ba mẹ con được soi sáng bằng những đóm lửa nhỏ. Eleanor Butler kể chuyện với giọng dịu dàng, Rhett cười không thành tiếng, đệm những tiếng ừ khuyến khích. Tình yêu kết thành một mạng lưới vô hình nhưng khó mà phá huỷ nổi chung quanh hai mẹ con họ, và Scarlett chột ao ước một cách tuyệt vọng được xâm nhập vào mạng lưới ấy.

- Kể về anh Townsend cho Scarlett nghe đi mẹ, đột nhiên Rhett nói.

Thế là nàng cảm thấy được bình yên trong hơi ấm của các ngọn nến, trong niềm hạnh phúc đang bao quanh chiếc bàn. Nàng mong ước những giây phút này kéo dài mãi mãi và nàng nài nỉ mẹ chồng kể cho nàng nghe về anh Townsend.

Thật ra đó không phải là một người anh họ thật sự, mà chỉ là người họ hàng thuộc nhánh thứ ba, nhưng lại chính là hậu duệ trực tiếp của cụ tăng tổ Ellinton.

Townsend Ellinton là con trai duy nhất của người con đầu của người cháu nội đích tôn. Bởi thế, vừa thừa kế mảnh đất đã đưa tổ tiên anh sang châu Mỹ, anh ta cũng thừa hưởng nốt cái máu mê cờ bạc và cả vận may kỳ lạ của dòng họ Ellinton. Họ luôn gặp may, cả dòng họ Ellinton ấy, chỉ trừ một chuyện - và cũng là một đặc điểm di truyền của dòng họ này: tất cả bọn con trai đều bị lác mắt. Townsend cưới một cô gái rất đẹp thuộc một gia đình danh giá ở Philadelphia, và cả thành phố xầm xì về đám cưới giữa một giai nhân và một tên ngốc. Cha cô bé là một luật sư và rất quan tâm đến gia sản của người khác, mà Townsend lại giàu quá sức tưởng tượng.

Townsend cùng vợ đến lập nghiệp tại Baltimore. Tất nhiên sau đó chiến tranh xảy ra. Vợ Townsend đã vắt chân lên cổ chạy trốn về ở với cha ngay lúc Townsend đăng lính vào quân đội của tướng Lee. Dầu sao thì cô nàng cũng là Yankee và Townsend thì cũng sẽ bị giết thôi: vì cái tật lác mắt, anh ta không thể bắn trúng được cái kho lúa, thì bắn trúng sao cho được cánh cửa kho lúa. Nhưng anh

ta được thừa hưởng cái vận may kỳ lạ của dòng họ Ellinton. Bị thương nặng nhất đối với anh ta cũng chỉ vì lạnh mà da nứt nẻ, vì thế, anh ta còn phục vụ được cho đến khi trận đánh Appomatox diễn ra.

Trong thời kỳ đó, bố vợ anh cùng ba người con trai mang màu áo quân đội Liên bang đều bị giết chết. Vậy là vợ anh thừa kế tất cả những gì bố nàng và những vị tiền bối của nàng đã ky cóp được. Còn Townsend thì sống như một ông hoàng tại Philladelphia và chẳng cần biết những của cải của mình ở Savannah đã bị Sherman tịch thu.

- Con có gặp anh ta không Rhett? Anh ta ra sao?

- Mẹ ơi, anh còn lé hơn trước và hai đứa con trai cũng vậy. Tạ ơn Chúa, cô con gái thì lại giống mẹ.

Scarlett nghe không rõ câu trả lời của Rhett.

- Có phải mẹ nói dòng họ Ellinton trước kia sống ở Savannah không hả mẹ? Mẹ con cũng sinh tại Savannah đấy!

Mối quan hệ chằng chịt của mạng lưới họ hàng chiếm một vị trí lớn trong cuộc sống phương Nam đến nỗi Scarlett từ lâu vẫn lấy làm thất vọng những tưởng dòng họ của nàng không được đúng theo như mô hình ấy. Tất cả những người nàng được biết đều có cả một nhóm anh em họ, chú, dì ở nhiều thế hệ, rải rác hằng trăm dặm.

Nhưng không giống nàng. Pauline và Eulalie đều không có con. Anh em Gerald O Hara, tại Savannah, cũng đều không có con, theo như nàng được biết. Tại Ireland chắc còn rất nhiều người thuộc dòng họ O Hara, nhưng điều đó không quan trọng gì và tất cả những người dòng họ Robillard nữa ngoại trừ ông ngoại nàng, đều đã rời bỏ Savannah đi nơi khác.

Vậy mà lúc này đây nàng lại đang nghe kể về gia đình của một người nào khác. Rhett cũng có ông bà tại Philadelphia và nàng chắc rằng chàng cũng có liên hệ cách này hay cách khác với một nửa Charleston. Nhưng có thể có mối quan hệ họ hàng giữa dòng họ Ellinton và dòng họ Robillard không? Nếu vậy nàng phải thuộc cùng nhánh với Rhett. Liệu nàng có liên hệ gì với dòng họ Butler ở Charleston, các giới thượng lưu mà Rhett đã chọn và Scarlett cũng

đang rất muốn hội nhập vào?

- Mẹ nhớ rất rõ Elien Robillard, Eleanor nói. Cả mẹ của bà ấy. Bà ngoại của con, Scarlett ạ, có thể nói là người phụ nữ quyền rũ nhất miền Géorgie và cả Nam Caroline nữa đấy!

Bị cuốn hút vào câu chuyện, Scarlett nghiêng người lắng nghe.

Nàng chỉ biết lơ mờ về bà ngoại của mình.

Bà có bị tai tiếng gì không hả mẹ?

- Bà ngoại con thật phi thường! Nhưng vào lúc mà mẹ biết rõ nhất về bà thì bà chẳng bị tai tiếng gì cả. Bà quá bận rộn với đám con. Trước hết là dì Pauline, rồi đến Eulalie và cuối cùng là mẹ con. Thật thế mẹ sống ở Savannah lúc mẹ con ra đời. Mẹ vẫn còn nhớ đêm đốt pháo bông. Ông ngoại con đã cho mời một người Ý lòng danh mà mẹ không biết tên từ New York về, để bắn một loại pháo bông tuyệt vời mỗi khi bà ngoại con sinh ra cho ông ấy một đứa con. Con không nhớ đâu, Rhett ạ, và mẹ nghĩ con sẽ không cảm ơn mẹ khi mẹ nhắc lại cho con, nhưng quả thật lúc ấy con đã kinh hãi. Mẹ đã đưa con ra ngoài để xem đốt pháo bông thế mà con đã khóc rống lên đến nỗi mẹ xấu hổ suýt chết đi được. Những đứa bé trai khác đều vỗ tay và vui sướng cười vang. Dĩ nhiên là chúng lớn hơn con. Con còn quần tã mà! Con chỉ mới một tuổi thôi.

Scarlett ngờ vực, liếc nhìn về phía Eleanor rồi về phía Rhett. Thật vô lý! Rhett không thể nào lớn tuổi hơn mẹ nàng. Dù sao, mẹ nàng thì... vẫn là mẹ của nàng.

Scarlett vẫn luôn hình dung mẹ nàng đã già, đã qua lứa tuổi của những cảm xúc mạnh mẽ. Sao Rhett lại lớn tuổi hơn được chứ?

Làm sao nàng có thể yêu chàng đến tuyệt vọng nếu quả chàng già đến thế!

Đây đúng là lúc Rhett sẽ chọn để giáng cho nàng một vố mới, tiếp sau vố nàng vừa nhận lãnh. Chàng đặt khăn ăn lên bàn và đứng dậy. Chàng tiến lại gần Scarlett và đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nàng, rồi chàng đến nâng tay mẹ và hôn.

- Giờ thì con đi đây, thưa mẹ.

- Ồ Rhett, không!

Scarlett muốn gào lên. Nhưng cảm giác sững sốt làm nàng câm miệng, thậm chí còn cướp mất của nàng chút sức lực để hỏi xem

chàng đi đâu.

- Mẹ không muốn con đi trong đêm mưa và tối như mực thế này Rhett ạ, mẹ chàng phản đối. Mà Scarlett đang còn ở đây. Con vẫn gần như chưa chào hỏi nó nữa!

- Mưa đã tạnh và lúc này đang sáng trăng, - Rhett trả lời - Con không thể bỏ lỡ lúc thuận lợi để ngược sông lúc triều lên và con chỉ còn đủ thời gian để đến nơi trước khi triều xuống. Scarlett sẽ hiểu là cần phải kiểm tra công việc của thợ sau khi mình đã vắng mặt một thời gian mà cô ấy cũng là một nhà kinh doanh, phải không con mèo nhỏ của anh?

Chàng nhìn nàng, đôi mắt lấp lánh ánh lửa của những ngọn nến.

Rồi chàng bước ra khỏi phòng.

Nàng đứng phắt dậy, suýt làm đổ chiếc ghế trong lúc hấp tấp, và không kịp chào bà Butler, nàng chạy như điên theo chàng.

Chàng đứng ở tiền sảnh, đang gài nút áo măng tô, tay cầm mũ.

- Rhett, Rhett, khoan đã - Nàng hét lên.

Nàng nhìn thấy ánh mắt dè chừng của chàng khi quay lại phía nàng.

- Ở bữa ăn tối, mọi chuyện đều tuyệt vời mà sao anh lại muốn ra đi? - Nàng hỏi.

Chẳng chút nề nang, Rhett bước đến khép cánh cửa thông qua các buồng ngoài. Cánh cửa vang lên một tiếng khô khốc cách biệt họ với cả nhà.

- Đừng sinh sự với anh, Scarlett! Như thế sẽ mất hết đây! Và như thể đọc được ý nghĩ của nàng, chàng dần những tiếng cuối cùng. - Và đừng trông mong anh ngủ chung với em?

Chàng mở cửa trông ra đường. Nàng chưa kịp nói một lời thì chàng đã bỏ đi rồi. Cánh cửa từ từ khép lại sau lưng chàng.

Scarlett dậm chân. Đây chỉ là một biểu hiện yếu ớt của cơn thịnh nộ và nỗi thất vọng của nàng. Sao chàng lại phải độc ác đến thế?

Nàng nhăn mặt, vừa bực, vừa buồn cười khi thấy Rhett quá đổi ranh ma. Chàng hiểu tất cả những gì nàng suy nghĩ trong đầu. Vậy thì nàng cần phải tỏ ra ranh ma hơn cả chàng nữa mới được.

Nàng cân nhắc ngay ý định có con với chàng và tìm một mưu kế mới. Khi trở vào gặp mẹ Rhett, đôi lông mày của nàng vẫn còn

nhíu lại.

- Nào con yêu, đừng buồn nữa! Eleanor Butler nói, Rhett chẳng sợ gì cả. Nó biết rõ dòng sông như biết rõ lòng bàn tay nó vậy.

Bà vẫn đứng cạnh lò sưởi chưa bước ra hành lang để không làm rộn Rhett và vợ lúc chia tay.

- Ta hãy sang bên thư viện đi, ở đó sẽ dễ chịu đây, cứ để gia nhân dọn dẹp.

Scarlett ngồi vào chiếc ghế bành có lưng dựa cao để tránh các luồng gió. Không, nàng không muốn phủ hai chân trong chăn, như thế này là tốt lắm rồi, cảm ơn.

- Mẹ cứ để con đắp cho mẹ, nàng nài nỉ trong lúc cầm chiếc khăn trùm bằng vải lông cừu xứ Cachemire. Mẹ cứ ngồi cho thoải mái đi!

- Con đáng yêu thật, Scarlett ạ; con làm mẹ nhớ nhiều đến bà mẹ yêu quý của con! Mẹ vẫn luôn nhớ bà ấy hết sức tỉ mỉ và cung cách của bà thật tuyệt vời. Dĩ nhiên, những tiểu thư dòng họ Robillard đều được giáo dục tốt, nhưng Elien thì đặc biệt...

Scarlett nhắm mắt và thưởng thức mùi nước hoa sả nhẹ nhàng. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi! Bà Butler yêu nàng, bà sẽ cho gọi Rhett về và họ sẽ cùng sống hạnh phúc với nhau mãi mãi.

Scarlett thiu thiu trong chiếc ghế bành kê gồi to, ru mình trong những kỷ niệm êm đềm của một thời quá khứ ngọt ngào nhất.

Tiếng ồn ào trong tiền sảnh làm nàng giật mình, đầu óc của nàng đang lộn xộn. Trong khoảnh khắc, nàng không nhận ra mình đang ở đâu và bằng cách nào nàng đã đến đây. Nàng chớp chớp mắt để nhìn rõ người đàn ông đang đứng giữa khung cửa. Rhett ư? Không, đó không thể là Rhett, trừ ra khi nào chàng cạo sạch râu mép.

Người đàn ông cao lớn không phải là Rhett chúi chúi bước vào phòng.

- Tôi đến đây cho biết mặt bà chị tôi, anh ta lúng búng một tràng âm thanh gần như không phân biệt được.

Margaret Butler chạy đến bên Eleanor.

- Con đã cố giữ anh ấy lại, cô vừa khóc vừa nói, nhưng anh ấy đã như thế này rồi... Con không làm sao nói cho anh ấy nghe được, mẹ ơi!

- Bình tĩnh lại nào, Margaret, bà Butler đáp và đứng lên. Ross, mẹ mong con đến chào chị Scarlett một cách đàng hoàng, bằng giọng mạnh mẽ khác thường, bà nói rành rọt, từng tiếng một.

Scarlett đã định thần lại. Vậy ra đây là em của Rhett. Cứ nhìn qua bộ dạng thì anh ta đang say. Vả lại, nàng đã thấy nhiều kẻ say, nên điều này chẳng có gì mới mẻ. Nàng đứng dậy và cười với Ross, hai lúm đồng tiền lộ rõ.

- Mẹ ơi, con phải nói rằng mẹ là một phụ nữ hạnh phúc vì có được hai người con trai cùng đẹp như nhau.

Rhett chưa từng nói cho con hay anh ấy có một người em trai cũng quyến rũ như thế!

Ross lão đảo đến cạnh nàng. Anh ta nhìn như muốn xuyên suốt cả bên trong mấy tấm vải trước khi dừng lại ở các lọn tóc và khuôn mặt đánh phấn của nàng. Anh ta nhếch miệng gần như cười.

- Vậy ra đây là Scarlett, anh ta nói giọng nhão nhoẹt. Lẽ ra tôi phải biết Rhett vợ được cái món xinh đẹp cỡ này chứ. Lại đây, Scarlett, ôm hôn người em mới này đi. Tôi tin chắc chị biết cách làm hài lòng một người đàn ông mà.

Hai bàn tay to tướng của anh ta vuốt ve cánh tay nàng như hai con nhện khổng lồ rồi dừng lại trên chiếc cổ trần của nàng. Và anh ta hôn nàng, thở thốc ra mùi hôi thối, lưỡi luôn lách qua răng nàng. Scarlett định giơ tay đẩy anh ta ra, nhưng Ross quá mạnh và đang siết nàng thật chặt.

Nàng nghe tiếng Eleanor Butler và Margaret, nhưng không hiểu họ nói gì. Nàng không còn biết gì khác là cố vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay góm ghiếc này và sự nhục nhã trước những câu nói thô bỉ của Ross đang xúc phạm đến nàng. Anh ta xem nàng như một con điếm và xử sự với nàng như với một con điếm.

Đột nhiên Ross xô mạnh nàng khiến nàng ngã dúi vào ghế bành.

- Tôi dám cá là chị không lãnh đạm đến như thế với ông anh yêu quý của tôi, anh ta càu nhàu.

Margaret Butler khóc trên vai Eleanor.

- Ross! Bà Butler quát lên, giọng thật sắc.

Ross vùng về quay lại và làm ngã chiếc bàn nhỏ.

- Ross! Ta vừa gọi Manigo. Ông ấy sẽ đưa con về và bảo vệ

Margaret một cách bàng hoàng. Khi con bớt say, ta yêu cầu con viết thư xin lỗi cả ta lẫn vợ của Rhett. Con đã sỉ nhục tất cả chúng ta, con ta và Margaret, và con sẽ không còn được tiếp đãi tại ngôi nhà này cho đến chừng nào ta không còn xấu hổ vì con nữa!

- Con buồn lắm mẹ ời, Margaret khóc.

- Mẹ cũng buồn cho con, Margaret, bà Butler vừa nói vừa đặt tay lên vai con dâu. Bây giờ thì hãy về nhà đi. Còn con, dĩ nhiên, con vẫn luôn luôn được đón tiếp niềm nở ở đây.

Một cái nhìn từ đôi mắt khôn ngoan của bà đủ để Manigo hiểu được tình hình. Ông đưa Ross đi và thật ngạc nhiên, anh ta không hề kháng cự. Margaret hấp tấp theo sau.

- Thật hết sức đáng tiếc - Cô ta không ngừng lặp lại.

Rồi tiếng cô tắt hẳn khi cánh cổng lớn nặng nề khép lại đằng sau cô và Ross.

- Con yêu quý của mẹ. Eleanor nói với Scarlett. - Không thể tha thứ cho Ross được. Nó đang say và không biết mình đang nói gì, nhưng không phải vì thế mà được miễn lỗi.

Scarlett run lấy bầy. Nàng run vì ghê tởm, vì sỉ nhục, vì tức giận nữa! Sao nàng lại có thể để cho điều ấy xảy ra? Để cho em của Rhett hạ nhục nàng đến thế, lại còn đặt hai tay, miệng của nó lên người nàng? Lẽ ra nàng phải nhổ vào mặt nó, móc mắt nó, đập vỡ cái mồm thối tha của nó. Nhưng nàng đã chẳng làm gì cả? Nàng đã chấp nhận hết... như thế là đáng lắm, đúng như hân nói. Scarlett chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã đến thế?

Nhục nhã vì những lời của Ross, nhục nhã vì sự hèn yếu của chính mình? Nàng đã bị hạ giá, bị ô uế và bị làm nhục mãi mãi. Thà Ross đánh nàng hoặc lấy dao đâm nàng. Thân xác nàng còn có thể được phục hồi sau cú đánh hoặc cùng lắm cũng bị một vết sẹo thôi.

Nhưng còn lòng kiêu hãnh của nàng thì mãi mãi bị tổn thương với nỗi đau đớn mà nàng đang phải chịu đựng.

Eleanor cúi xuống định ôm lấy nàng, nhưng Scarlett lùi lại.

- Mẹ hãy để con ở một mình! - Nàng rên rỉ trong lúc nàng muốn gào thét.

- Không, mẹ sẽ không để con ở một mình, bà Butler nói, mẹ phải nói chuyện với con. Con cần phải hiểu Scarlett ạ, con cần phải

nghe mẹ nói. Có rất nhiều chuyện con chưa được rõ. Con có nghe mẹ nói không đó?

Bà kéo một chiếc ghế đến cạnh chiếc ghế bành của Scarlett và ngồi sát bên nàng.

- Không! Mẹ đi đi! Scarlett nói và bịt tai lại.

- Mẹ sẽ không đi đâu cả, và mẹ sẽ nói chuyện với con, nói và nói nữa, cả ngàn lần nếu cần, cho đến khi con nghe mẹ nói...

Giọng bà ngân vang không dứt, dịu dàng nhưng khẩn khoản, trong lúc bà vuốt ve đầu Scarlett đang cúi xuống.

Qua bàn tay, bà như truyền sự an ủi, tình yêu, lòng nhân ái của bà mặc cho Scarlett khước từ không chịu nghe bà.

Những hành động của Ross là không thể tha thứ được, bà lập đi, lập lại, và mẹ không yêu cầu con tha thứ cho nó. Nhưng mà mẹ, mẹ xin con tha lỗi cho mẹ Scarlett ạ. Bởi vì nó là con trai của mẹ và mẹ biết nỗi đau đớn nào trong nó đã khiến nó hành động như thế! Nó không muốn hạ nhục con đâu, con gái yêu quý của mẹ. Chính là qua con mà nó muốn tấn công Rhett đấy. Con có hiểu không, nó biết Rhett quá mạnh so với nó và nó không bao giờ được đứng ngang hàng với Rhett. Rhett chỉ cần vươn tay ra là đạt ngay điều nó muốn, qua tay nó mọi chuyện diễn ra và mọi chuyện sẽ được thực hiện. Còn thằng Ross tội nghiệp thì làm hỏng tất cả những gì nó mớ tay vào.

Eleanor cảm thấy Scarlett đã chịu nghe bà nói.

- Hồi trưa, Margaret đã kể riêng cho mẹ hay, bà nói tiếp Sáng nay, khi Ross đến sở, người ta thông báo cho nó nghỉ việc. Bởi vì nó uống rượu. Nó vẫn uống rượu luôn. Đàn ông ai mà chẳng uống rượu. Nhưng không ai uống nhiều như nó kể từ khi Rhett trở về Charleston đã một năm rồi. Ross cố điều khiển công việc ở đồn điền và nó làm việc đến gãy xương sống như một tên nô lệ từ khi nó trở về, sau chiến tranh, nhưng vẫn luôn có cái gì đó không ổn, và nó không thể nào đạt được những vụ thu hoạch tốt. Trong lúc nó sắp phải bán tất cả để thanh toán tiền thuế thì Rhett lại đề nghị mua lại quyền sở hữu của nó. Ross không còn sự lựa chọn nào khác. Dù sao đồn điền cũng thuộc về Rhett nếu như cha nó và nó... nhưng đó lại là chuyện khác!

Bà do dự một lát, đoạn tiếp.

- Ross xin được làm thủ quỹ ở nhà băng, nhưng mẹ sợ rằng nó lại cho công việc đếm tiền là tầm thường. Xưa kia, những người trong giới thượng lưu chỉ việc ký hoá đơn cho mỗi món chi tiêu và những nhà kinh doanh của họ lo việc thanh toán. Dù sao, Ross cũng đã làm lần về tiền quỹ, các con tính của nó không bao giờ đúng và một ngày nọ, sau một lầm lẫn lớn, nó lại mất chỗ làm. Tệ hơn nữa, nhà băng còn đe dọa đưa nó ra toà để thu hồi lại số tiền nó thiếu. Rhett đã dàn xếp mọi việc và việc đó giống như nhát dao đâm thấu vào tim Ross. Chính từ đó nó bắt đầu uống nhiều, và lúc này nó lại mất việc cũng vì rượu. Để dàn xếp mọi chuyện, mẹ không biết đưa nào ngu ngốc hoặc có ác ý đã tiết lộ cho nó hay chính Rhett đã giúp nó có được chỗ làm đó. Nó trở về nhà, say khướt không lết được! Và rượu đã làm nó trở nên hung hãn.

Eleanor ngừng lại và nhìn ra xa.

- Chính Rhett là đứa con mẹ thương yêu nhất, xin Chúa tha lỗi cho! Mẹ vẫn luôn thích nó. Nó là đứa con đầu lòng và mẹ đã đặt trái tim mình trong bàn tay nhỏ nhắn của nó khi người ta trao nó vào tay mẹ. Mẹ yêu Ross và Rosemary nhưng không giống như mẹ yêu Rhett. Mẹ vẫn lo chúng biết được điều đó. Rosemary tưởng vì Rhett đã bỏ đi quá lâu và lúc trở về Rhett giống như một vị thần hiện ra từ một cái chai nhỏ, để tặng cho mẹ tất cả những gì đang có ở đây và sắm cho nó tất cả những chiếc áo đẹp mà nó thích. Nó vẫn không nhớ được những gì xảy ra trước khi Rhett vẫn luôn đứng ở hàng đầu trong trái tim mẹ. Ross thì biết điều đó từ lâu. Nó được bố cưng chiều hơn hết, đến nỗi điều đó chả là gì với nó cả. Steven đã đuổi Rhett, ông chọn Ross làm người thừa kế. Ông yêu Ross và hãnh diện vì nó. Nhưng nay Steven đã qua đời, tính ra được bảy năm rồi. Còn Rhett lại trở về. Rhett trở về làm cuộc đời mẹ tràn ngập niềm vui. Ross không thể không nhận thấy điều đó! Giọng Eleanor đã khản, bây giờ lại bị kích động khi cố diễn đạt những bí ẩn nặng nề trong trái tim người mẹ. Đột nhiên, bà tắt tiếng và nước mắt tuôn trào.

- Con trai khôn khổ của ta, Ross bé bỏng khôn khổ của mẹ! Con đã đau khổ biết bao!

Scarlett cảm thấy cần phải nói vài câu để an ủi Eleanor. Nhưng nàng không sao nói được. Nàng cũng vậy nàng cũng đau khổ biết bao. Cuối cùng, nàng nói:

- Mẹ ơi, xin mẹ đừng khóc nữa, nào có được gì? Xin mẹ đừng quá buồn! Mẹ cho con hỏi vài điều?

Bà Butler hít thật sâu, lau nước mắt, và khuôn mặt bà trở lại thanh thản.

- Có chuyện gì vậy, con gái của mẹ?

- Con cần phải biết, Scarlett van nài. Xin mẹ dạy bảo con. Một cách thành thực mẹ ơi, con có vẻ gì như chú ấy đã nói không - con có cái dáng đó không mẹ?

Nàng cần người khác giúp nàng vững tâm, nàng cần sự công nhận của vị phu nhân đáng mến ngát hương sả này.

- Con gái yêu quý của mẹ, Eleanor nói, điều đó nào có quan trọng gì đâu? Rhett yêu con, và mẹ cũng yêu con Lạy Mẹ đồng trinh!

Bà ta đang bảo với mình rằng mình có vẻ một con điếm, nhưng điều đó nào có quan trọng? Bà ấy có điên không? Chắc chắn điều ấy phải quan trọng, quan trọng nhất trên đời chứ? Ta muốn là một phu nhân, một phu nhân như mẹ ta đã mong ước!

Nàng chụp lấy bàn tay bà Butler một cách tuyệt vọng, không hề biết đã làm bà đau nhói.

- Ôi, mẹ hãy giúp con! Con van mẹ, con cần mẹ giúp con?

- Dĩ nhiên rồi, con yêu quý của mẹ, con cứ nói, con muốn gì nào? Khuôn mặt của bà Butler chỉ bộc lộ vẻ thanh thản và triu mến. Từ nhiều năm trước, bà đã học được cách giấu kín nỗi đau khổ của mình.

- Con cần biết con đã làm điều gì xấu, tại sao con không có phong cách của một phu nhân. Con là một phu nhân, mẹ à, và con là như thế! Mẹ đã biết mẹ con, mẹ hẳn biết rõ là như vậy mà?

- Tất nhiên con là một phu nhân, Scarlett ạ, và tất nhiên mẹ biết điều ấy. Cái vẻ bên ngoài thường hay đánh lừa chúng ta và cũng thật bất công nữa! Nhưng chúng ta có thể điều chỉnh được hết mà không phải cố gắng lắm đâu.

Bà Butler dịu dàng rút các ngón tay đau đớn đã sưng lên của mình khỏi bàn tay Scarlett.

- Con có nhiều nghị lực, con của mẹ ạ. Tất cả nghị lực của thế giới đã nuôi dưỡng con. Điều đó đôi khi làm những người dân miền biển, già nua và mệt mỏi, hiểu sai lạc. Nhưng con không được để mất nghị lực đó vì nó thật quý báu. Con chỉ cần làm sao giấu bớt nó đi, để cho con gần chúng ta nhiều hơn. Và khi ấy con sẽ cảm thấy thoải mái.

Và ta cũng vậy, Eleanor Butler thậm chí nói thêm với mình, bà sẽ bảo vệ tới hơi thở cuối cùng người đàn bà mà bà ngỡ là người yêu của Rhett. Nhưng công việc ấy sẽ dễ dàng hơn nếu Scarlett không trang điểm quá lố, không mặc những bộ quần áo đắt tiền và phô trương. Bà rất vui mừng vì đã có cơ hội để lôi cuốn Scarlett vào khuôn mẫu của Charleston.

Scarlett chấp nhận với lòng biết ơn cái định nghĩa mà bà Butler đã khôn khéo gợi ra cho nàng. Nàng quá thông minh để có thể tin hoàn toàn vào điều đó: nàng đã nhìn thấy Eleanor đồ ngon, đồ ngọt Eulalie và Pauline như thế nào rồi! Nhưng mẹ của Rhett sẽ giúp nàng, và đây là điều đáng kể, ít nhất là vào lúc này.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 14

Thành phố Charleston nơi đã tạo ra Eleanor Butler và đã lôi cuốn Rhett sau nhiều thập niên tha phương cầu thực, là một trong những thành phố cổ nhất châu Mỹ, nằm chen mình trên một bán đảo tam giác giữa hai con sông lớn có nước triều lên xuống, và đổ vào một vùng lưu vực rộng lớn trông ra Đại Tây Dương.

Được xây dựng năm 1682, ngay từ những ngày đầu tiên, thành phố đã được có cái vẻ lững lờ lãng mạn và cái tính ham mê sắc dục là những điều rất xa lạ với cuộc sống náo nhiệt và với đức hy sinh của phái Thanh giáo tiêu biểu cho những kiều dân New England. Gió nhẹ mang vị mặn của biển lất lay những khóm cây cọ dừa và cảnh nho, quanh năm hoa nở toả hương thơm khắp vùng. Đất đen nhánh màu mỡ, không một hạt sỏi, lưỡi cày cắt vào cứ ngọt lịm, sông nước đầy đặc những cá, cua, tôm, rùa bạc, sò, còn rừng thì lúc nhúc thú. Đất này đón mời con người đến khai thác mọi tài nguyên.

Những con tàu, từ khắp năm châu, đến thả neo trong cảng mang đi lúa gạo của những đồn điền bạt ngàn bên sông và đem đến những vật phẩm xa xỉ cho sự vui chơi và sự tô điểm của đám dân cư bé nhỏ ở một thành phố giàu nhất châu Mỹ.

May mắn trưởng thành vào Thế kỷ ánh sáng, Charleston đã đổ tiền của ra để săn tìm cái đẹp và trí thức. Hoà hợp với khí hậu, với sự hào phóng của thiên nhiên, nó cũng sử dụng sự giàu có của nó cho thú vui thanh sắc. Mỗi nhà đều có đầu bếp riêng, phòng khiêu vũ, mỗi phu nhân đều mặc gấm vóc của Pháp và đeo ngọc trai của Ấn Độ. Giới trí thức đua tài với giới âm nhạc và múa, các trường khoa học đua tài với trường dạy đánh kiếm. Sự tinh tế tinh thần và chủ nghĩa hoan lạc hài hoà với nhau tạo ra một nền văn hoá mang nét thanh cao tuyệt vời ở đó sự xa hoa tột cùng được tiết chế bằng kỷ cương nghiêm ngặt của trí tuệ và giáo dục.

Người dân Charleston trang trí nhà cửa bằng đủ mọi màu sắc của cầu vồng và tô điểm bằng những hàng hiên, ở đó gió biển thoảng đưa mùi hoa hồng mỏng trớn.

Mỗi nhà đều có quả địa cầu và kính viễn vọng trong một căn phòng tường vách đầy ắp sách tiếng nước ngoài. Vào giữa ngày, người ta dùng bữa ăn sáu món, bát đĩa bằng bạc bóng loáng di sản của nhiều thế hệ. Câu chuyện là nước xốt cho món ăn, còn sự hóm hỉnh là gia vị ưa thích nhất.

Đó là cái thế giới mà Scarlett O'Hara - hoa khôi thời trẻ của một quận nông nghiệp đất đai gồ ghề và đỏ thẫm, cách biên giới phía Bắc Géorgie không xa - đang lao đầu vào chinh phục với vũ khí duy nhất là nghị lực, là tính ương ngạnh quyết liệt với một nhu cầu thành công có tính sống còn. Nàng lại bước vào đời vào thời điểm tồi tệ nhất.

Hơn một thế kỷ, Charleston đã nổi tiếng về lòng hiếu khách. Những cuộc tiếp tân với cả trăm khách mời không phải là điều khác thường, mà nửa số khách mời, nam nữ chủ nhân chỉ biết qua thư giới thiệu. Vào tuần lễ đua ngựa, đỉnh cao của mùa vui chơi, các chủ ngựa thường từ Anh, Pháp, Ireland, Tây Ban Nha kéo đến đây từ nhiều tháng trước với ngựa của mình để cho chúng làm quen với khí hậu. Khách đóng đô tại nhà những đôi thủ Charleston của họ, và ngựa khách, ngựa chủ nay mai là địch thủ cùng ở chung một chuồng. Đúng là một thành phố phóng khoáng và cởi mở. Cho đến khi chiến tranh xảy ra. Chuyện phải đến đã đến khi những phát đại bác đầu tiên của cuộc nội chiến nã vào pháo đài Sumter, cảng Charleston. So với bất kỳ nơi đâu Charleston là biểu tượng cho miền Nam huyền bí và diệu kỳ nơi những tràng tóc tiên lung lẳng trên những cành mộc lan thơm ngát. Đối với người dân Charleston cũng là thế!

Còn đây là đối với miền Bắc "Thành phố Charleston kiêu hãnh và ngạo mạn", các báo ở New York và Boston lập mãi cái điệp khúc ấy. Các sĩ quan của Liên bang đã quyết định tiêu diệt cái thành phố cổ đầy hoa và đủ màu ấy. Bọn họ bắt đầu bao vây đường vào cảng, rồi các khẩu đội pháo đặt trên những hòn đảo kế cận nã đạn vào những đường phố nhỏ và nhà cửa. Cuộc vây hãm kéo dài gần sáu

trăm ngày đêm. Cuối cùng quân của tướng Sherman kéo đến, đốt trụi các đồn điền gần những dòng nước. Khi đại binh của Liên bang tiến vào thành phố để chiếm lấy lợi phẩm này, thì chỉ là cảnh đồ vỡ hoang tàn. Cỏ dại mọc đầy trên đường phố, khuất lấp những mảnh vườn của những ngôi nhà không cửa, lỗ chỗ vết đạn và mái đổ sụp. Quân lính cũng phải đối phó với dân cư bị tàn sát, song đã trở nên kiêu hãnh và ngạo mạn như ở miền Bắc người ta thường nói.

Khách lạ không ai còn thấy Charleston niềm nở nữa.

Mọi người lợp qua quét lại mái nhà và lắp lại cửa sổ rồi đóng cửa im lìm. Giữa họ với nhau, họ lại làm sống lại những tập quán vui vẻ rất thân thiết với họ. Họ gặp nhau để khiêu vũ trong những phòng khách trống rỗng vì bị cướp phá và nâng cốc chúc mừng miền Nam với những cái tách vỡ hàn lại chỉ đựng nước lã. Những cuộc vui như vậy được gọi là "lễ hội của sự đói kém". Đã qua rồi thời mà người ta uống rượu Champagne của Pháp trong những cái cốc pha lê, song vẫn còn đó những con người đã sinh ra từ Charleston. Họ đã mất tất cả những gì họ có, nhưng không ai có thể cướp đi của họ gần hai thế kỷ truyền thống và lối sống mà ai nấy đều quen thuộc. Điều ấy không kẻ nào có thể cướp mất được. Chiến tranh đã kết thúc, nhưng họ không bại trận.

Không bao giờ xảy ra điều ấy, cho dù bọn Yankee khôn khiếp có làm gì đi nữa. Chẳng biết bao giờ họ không còn sát cánh bên nhau... và đặt những kẻ xa lạ ngoài cái xã hội khép kín của họ. Thời kỳ chiếm đóng và những xúc phạm nặng nề của giai đoạn tái thiết đã thử thách họ, song họ vẫn vững vàng. Lần lượt các bang của Hợp bang gia nhập vào Liên bang, và người sở tại lại được quyền cai trị. Nhưng đối với miền Nam Caroline thì không. Và nhất là Charleston. Hơn chín năm sau khi cuộc chiến tranh đã kết thúc, những người lính có vũ trang vẫn tiếp tục tuần tra trên những đường phố cũ để bao đảm lệnh giới nghiêm. Chế độ quân quản thường xuyên thay đổi được áp dụng trên mọi mặt của cuộc sống, từ giá giấy đến các thủ tục xin kết hôn, thậm chí đến cả giấy phép xin mai táng. Charleston càng lúc càng có vẻ thảm thương song quyết tâm gìn giữ lối sống xưa ngày càng mạnh mẽ. Người ta lại tổ

chức các hội nhảy của những kẻ độc thân. Một thế hệ mới ra đời, lấp vào chỗ trống do những cuộc tàn sát ở Bull Run, Antietam và Chancellorsville gây ra. Sau những giờ làm việc như một nhân viên văn phòng hoặc công nhân, những người chủ đồn điền cũ lại đáp tàu hoặc đi bộ đến ngoại ô thành phố để xây dựng lại trường đua hình bầu dục, dài khoảng hai dặm, vốn đã làm nên vinh quang cho Charleston, và để trồng trên nền đất đã thấm máu quanh đó một bãi cỏ mà hạt giống đã được mua bằng số tiền thắt lưng buộc bụng của các bà vợ goá.

Lần hồi, qua từng biểu tượng một, những cư dân của Charleston đã hồi sinh lại cho họ chính những tinh hoa của cái thế giới đã mất và xiết bao yêu mến. Nhưng trong thế giới ấy vẫn không có chỗ cho bất cứ ai từ ngoài đến.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 15

Buổi tối đầu tiên ở gia đình Butler, Pansy không khỏi ngạc nhiên về cách sai bảo của Scarlett lúc cô gỡ móc coóc-sê của nàng.

- Lấy bộ quần áo màu xanh cô mặc sáng nay và chải kỹ. Sau đó gỡ hết những trang sức, kể cả các nút vàng, thay vào đó bằng những nút đen thường.

- Thế em tìm những nút đen ấy ở đâu, thưa bà Scarlett?

- Đừng làm cô điên vì những câu hỏi ngớ ngẩn của em. Đi mà hỏi cô hầu phòng của bà Butler - Cô ấy tên gì nhỉ? À, phải rồi, Celie.

Sáng ngày mai 5 giờ nhớ đánh thức cô dậy.

- Năm giờ à?

- Em có điếc không đấy! Em hiểu cô nói gì chứ. Bây giờ thì làm nhanh lên. Cô muốn bộ áo này sẵn sàng khi cô thức dậy.

Scarlett thả mình trong tấm nệm lông vũ và gối lông tơ của chiếc giường rộng. Nàng vừa trải qua một ngày đầy sự kiện và xúc động.

Gặp Eleavlor Butler, đi mua sắm, dự cuộc họp lạ lùng về Cư xá hợp bang, rồi trông thấy Rhett đột nhiên xuất hiện với bộ đồ trà bằng bạc...

Nàng quàng tay qua quăng trông bên cạnh mình. Nàng những muốn chàng nằm ở đó. Nhưng có lẽ tốt hơn nên đợi vài ngày nữa đến lúc mọi người ở Charleston thật sự chấp nhận nàng. Và Ross, cái thằng khốn nạn ấy!

Nàng không muốn nghĩ về hắn, cả những điều kinh khủng hắn nói và làm. Eleanor đã cấm cửa hắn, và còn lâu nàng mới trông thấy mặt hắn - Nàng mong sẽ chẳng bao giờ gặp lại hắn. Nàng lại nghĩ sang chuyện khác. Nàng nghĩ về Eleanor, người yêu quý nàng, người sẽ giúp nàng chinh phục lại Rhett mà không hề hay biết.

Eleanor mô tả chợ như là nơi mọi người gặp gỡ nhau và nghe ngóng mọi thứ tin tức. Ngày mai Scarlett sẽ đi chợ. Nàng thấy không cần thiết phải đi chợ quá sớm, vào 6 giờ sáng. Nhưng đành phải vậy. Phải thế là vì Charleston, nàng mơ màng nghĩ, trong lúc chìm dần vào giấc ngủ, là một thành phố thật sôi động, và mình yêu thích điều đó. Nàng chưa kịp ngáp dài thì đã ngủ say rồi.

Chợ đúng là nơi lý tưởng nhất cho Scarlett bắt đầu cuộc sống quý tộc ở Charleston. Nó kết tinh ra bề ngoài, dưới mắt mọi người, cái bản chất tinh túy nhất của thành phố. Từ khi thành lập, chợ là nơi dân chúng đến mua thức ăn hàng ngày, các bà nội trợ - hiếm khi có nam giới đi chọn mua thực phẩm, trao cho cô hầu hay anh đánh xe bỏ vào một cái giỏ mang trên tay. Trước chiến tranh, người bán thường là số nô lệ ở đồn điền các ông chủ. Nay phần đông họ vẫn làm việc ở nơi cũ như trước chiến tranh, nhưng họ là người tự do, còn thùng hàng thì có người theo hầu đội và được trả công. Người hầu cũng thường là những người lúc trước, và cũng đội thùng như trước. Cái chính là ở Charleston, tập quán cũ không hề thay đổi. Tập quán là nền tảng của xã hội, là giấy khai sinh cho người dân Charleston, là di sản vô giá mà không một tên "kẻ cướp" nào, một tên lính nào có thể cướp đi được ở chợ, điều đó lại càng trở nên hiển nhiên. Chợ là nơi công cộng, người xứ khác có thể đến đó mua bán.

Nhưng họ sẽ thất vọng. Họ sẽ không bao giờ bắt gặp ánh mắt của

người đàn bà bán rau và của người đàn ông bán của. Người da đen ở Charleston cũng hãnh diện là dân thành phố hết như người da trắng. Khi người lạ đi khuất, cả chợ cười ầm lên. Chợ này chỉ dành cho dân Charleston mà thôi.

Scarlett so vai cho cổ áo cao lên một chút. Dù nàng cố gắng mấy, gió lạnh cứ lùa vào cổ nàng như một ngón tay buốt giá, làm nàng rùng mình. Nàng có cảm giác mắt cay xè và đôi giày nặng như chì. Năm khu nhà thì dài bao nhiêu dặm? Nàng không nhìn thấy gì cả. Nhưng cột đèn đường chỉ tạo thành một quầng sáng mờ mờ giữa sương mù xám xịt và ma quái của buổi bình minh còn chìm trong bóng tối.

Sao bà Eleanor lại có thể hoạt bát như vậy nhỉ? Bà nói chuyện như không hề cảm thấy lạnh, như thời tiết không hề tăm tối thế này.

Vài tia sáng le lói phía trước.

Scarlett lao đảo tiến về phía ánh sáng ấy, hy vọng tránh được gió. Mùi gì thoảng đến đây nhỉ? Nàng hít hít không khí... Mùi cà phê đây mà. Có thể tỉnh lại được rồi. Nàng bước vội theo chân bà Butler, chỉ mong sao đến đó thật nhanh.

Như một ốc đảo của ánh sáng và hơi ấm, của màu sắc và sức sống trong bình minh mù sương, khu chợ giống như một cửa hàng bách hoá. Những ngọn đuốc to cháy rực trên những trụ gạch đỡ lấy vòm cổng cao mở ra các ngõ chung quanh chiếu sáng những tấm tạp dề, những chiếc khăn phula quấn cổ của các cô da đen tươi cười, làm rực rỡ món hàng bày bán trong những chiếc thùng nhiều cỡ, nhiều hình dáng, hoặc trên những chiếc bàn dài sơn xanh. Đông lắm, người ta đi hết sạp này đến sạp khác, nói chuyện với người mua, người bán, trả giá theo thói quen và khơi rõ lên những tràng cười vui nhộn.

- Một tách cà phê nhé, Scarlett?

- Thừa mẹ, vâng.

Eleanor Butler đi trước Scarlett, đến nhập vào một đám phụ nữ. Họ đang cầm trên tay gang vớ tinh tươm, những chiếc tách bằng sắt tây bốc khói, uống từng ngụm nhỏ và nói cười với nhau quên cả tiếng ồn ào quanh mình.

- Chào bà Eleanor... Eleanor, bà có khỏe không? Đừng tránh ra

Mildred, nhường chỗ cho bà Eleanor... Ô, Eleanor, bà có biết Kerrison đem bán những đôi tất len thuần chất không? Mai họ mới thông báo điều đó trên báo. Bà đi đến đây với Ahce và tôi chứ? Chúng tôi sẽ đi tới đó hôm nay sau bữa trưa... Ô, bà Eleanor, chúng tôi đang nói chuyện về con gái nhà Lavinia đây. Cô ấy đã mất đứa bé tồi qua. Bà Lavinia đau khổ lắm. Bà có thể tin rằng chị bếp có thể pha cho cô ấy một chai rượu chát ướp lạnh tuyết diệu? Không ai làm được như chị ấy. Mary có một chai "Boóc đô" và tôi thì cung cấp đường.

- Chào bà Butler, tôi đã thấy bà đến rồi, cà phê của bà đã pha xong.
- Chị vui lòng thêm một tách nữa cho con dâu tôi, Sukie. Thưa các bà, tôi xin hân hạnh giới thiệu với các bà: vợ của Rhett, cháu Scarlett.

Các câu chuyện trò liền ngừng bật, và mọi cặp mắt đổ dồn về phía Scarlett.

Nàng mỉm cười và cúi đầu chào. Nàng nhìn nhóm các bà ấy với vẻ e ngại; câu chuyện của Ross chắc đã được đồn khắp thành phố. Đáng lẽ ta không nên đến đây, ta không thể chịu nổi ý nghĩ ấy. Nàng nghiêng chặt hàm răng và một cảm giác chua chát ngấm ngấm xâm chiếm nàng. Nàng chờ đợi một cái gì tồi tệ hơn, và những tình cảm đố kỵ xưa kia của nàng đối với giới quý tộc Charleston lại trỗi dậy.

Nhưng nàng vẫn mỉm cười và nghiêng mình trước mỗi người phụ nữ mà Eleanor giới thiệu với nàng... Vâng, tôi rất yêu mến Charleston. Vâng thưa bà, tôi là cháu gái của Pauline Smith... Không, thưa bà, tôi chưa đi thăm viện bảo tàng, tôi mới đến đây chiều hôm qua... Vâng thưa bà, tôi thấy chợ vui quá... Từ Atlanta - đúng ra là từ quận Clayton; gia đình tôi có một đồn điền trồng bông ở đó... Ô, vâng thưa bà, khí hậu rất dễ chịu, những ngày nắng ấm của mùa đông... Không, thưa bà, tôi nhớ tôi không gặp cháu của bà khi anh ấy ở Valdosta, vùng đó xa Atlanta... Vâng thưa bà, tôi rất thích chơi bài Whist... Ôi, rất cảm ơn, tôi thềm Plột tách cà phê quá đi mất...

Làm xong nhiệm vụ, nàng cúi mặt vào tách cà phê.

Bà Eleanor có bộ óc phán đoán chẳng hơn gì chim sáo đá, nàng tự

nhủ, bắt kính... Làm sao bà ấy có thể quăng mình vào giữa đám người này nhỉ? Chắc có lẽ bà ấy tưởng mình có trí nhớ vĩ đại của loài voi chắt. Bao nhiêu là tên, mình lẫn lộn hết. Và họ nhìn ta như nhìn một con voi thật sự; hoặc một con gù ở vườn thú ấy. Chắc họ biết câu chuyện của Ross kể lại, ta chắc là họ biết rồi.

Bà Eleanor thì có thể để cho bọn họ giễu cợt bà, nhưng ta thì không. Mấy mụ già lắm điều? Nàng nghiêng răng trên miệng tách. Nàng không để lộ ra điều làm nàng xúc động, cả khi nàng tối tăm mặt mũi muốn bật khóc. Nhưng đôi má nàng đỏ ửng.

Khi nàng uống xong tách cà phê, bà Butler cầm cái tách trả lại người hầu đang tíu tít công việc, cùng với tách của bà.

- Cho tôi xin lại tiền thừa, Sukie ạ, bà vừa nói vừa đưa tờ năm đô la.

Bằng động tác nhanh gọn, Sukie nhúng tách vào một xô nước màu nâu nhạt, quậy vài cái rồi đặt lên bàn, chùi tay vào tạp dề, cầm tờ giấy bạc nhét vào cái túi da đã rạn đeo ở thắt lưng, và rút từ đó ra một tờ đô la, không cần nhìn.

- Tiền dư của bà đây, thưa bà Butler, tôi hy vọng là bà thích cà phê chúng tôi chứ ạ?

Scarlett không hiểu nổi. Hai đô la một tách cà phê! Với hai đô la người ta có thể mua một đôi giày tuyệt đẹp ở phố Hoàng gia.

- Tôi thích lắm, Sukie ạ, kể cả nhin ăn để trả tiền cà phê. Cô có khi nào xấu hổ vì đã móc túi bà con không đấy!

Sukie cười hở cả hàm răng trắng.

- Không, thưa bà, không bao giờ? Cô ta vừa nói vừa uốn éo làm trò. Tôi xin thề có trời đất rằng không có nỗi ân hận nào quấy rầy giấc ngủ tôi cả.

Những người khách cười phá lên. Mỗi bà trong số họ đã đều nhiều phen nói chuyện như thế với Sukie rồi.

Eleanor nhìn quanh cho đến lúc nhận ra Celie và cái giỏ cô ta mang theo.

- Lại đây con, bà nói với Scarlett, hôm nay chúng ta có một danh sách mua hàng dài đấy. Phải nhanh lên kéo họ bán hết.

Scarlett theo sau bà Butler đến đầu chợ, ở đó hàng dãy bàn chực gây đổ dưới sức nặng của những cái chậu lớn chứa đầy tôm, cá

tanh tươi. Scarlett nhăn mũi ghê tởm đưa mắt nhìn mấy cái chậu. Nàng tưởng mình đã biết nhiều thứ cá. Có rất nhiều thứ cá nheo có ria và ngạnh đáng sợ này ở vùng sông nước Tara. Phải ăn thứ cá đó khi chẳng còn gì để ăn nữa. Nhưng ai đó có thể mua những con cá gớm ghiếc kia làm nàng kinh ngạc.

Vậy mà không ít bà bỏ găng, thò tay vào chậu. Ôi! Lạy Chúa! Eleanor chắc sẽ giới thiệu nàng với mỗi bà. Nàng chuẩn bị nụ cười. Một bà người nhỏ nhắn, tóc bạc cầm một con cá to trắng bạc trong thau đưa lên đúng ngay tầm mũi.

- Bà xem con cá bơn này thế nào, bà Eleanor? Tôi muốn nấu món cá tráp xác đầu cừu, nhưng chưa có, và tôi không đợi được. Tôi không hiểu sao tàu đánh cá lại không về đúng giờ nhỉ? Và họ cũng không thể nói rằng không có gió để căng buồm, gió muốn thổi bay cả mũ tôi sáng nay đây này.

- Tôi thì thích món cá bơn bà Minnie ạ, chỉ có cái là cho nhiều nước xốt vào. Xin bà cho phép tôi giới thiệu với bà, vợ của Rhett, Scarlett... Scarlett con, đây là bà Wentworth.

- Chào Scarlett. Cô xem con cá bơn này có ngon không?

Thấy tởm lợm nhưng nàng vẫn nói nhỏ:

- Tôi ấy à, tôi vẫn dành mọi quan tâm đặc biệt đối với cá bơn, thưa bà.

Nàng hy vọng những bà bạn của bà Eleanor đừng hỏi nàng về ý nghĩa của câu nói đó. Khôn khở! Nàng thậm chí không biết cá bơn là cái gì nữa, huống chi là biết có ngon hay không ngon. Trong một tiếng đồng hồ sau đó, Scarlett làm quen với hơn hai mươi bà và khoảng một tá loại cá khác nhau. Người ta thuyết giảng chi tiết với nàng về các sản phẩm của biển. Bà Butler mua tám con của ở năm hàng khác nhau.

- Mẹ nghĩ rằng con sẽ cho mẹ là quá tỉ mỉ, bà nói và cảm thấy thật sung sướng trong việc mua bán, nhưng món xúp của sẽ không ngon nếu nấu với cua đực. Con cái mới có mùi thơm đặc biệt. Nhưng mùa này nó lại càng khó tìm. Nhưng tìm được cũng bỏ, mẹ nghĩ vậy.

Scarlett bắt cần cua giống cái hay đực. Thấy chúng còn sống nàng hoảng kinh: chúng bò lồm ngồm trong chậu, giương càng lên, phát

ra tiếng kệt kệt khi trèo lên lưng nhau cố leo lên thành chậu thoát thân. Và bây giờ nàng nghe trong giỏ của Celie, lũ của cựa quậy trong bao giấy gói.

Tôm tép thì còn tệ hơn. Chúng đều chết cả. Nhưng chúng đều có những con mắt ghê người như những hòn than đen cắm trên cây que, râu dài, và mình đầy gai, nàng không thể nghĩ rằng nàng có thể ăn được thứ đó, và hơn nữa càng chẳng thấy thích thú gì.

Sò huyết thì không làm nàng chán ngán: nó chỉ có vẻ như những hòn đá bần. Nhưng khi bà Butler cầm con dao quắm trên bàn chế đôi một con, Scarlett muốn nôn mửa. Nó giống như một bãi đờm lênh bênh trên chậu nước rửa bát.

Sau các loại hải sản, đến quây thịt thì nàng thấy dễ chịu hơn, dù đám ruồi bâu trên mấy tờ báo lót thịt cũng làm nàng ghê tởm.

Nàng cũng cố mỉm cười với một chú bé da đen đang đuổi ruồi bằng cái quạt trông có vẻ bằng rơm bện, hình quả tim. Khi nàng đến dãy bán chim cỏ mềm, nàng mới tạm thở được và nghĩ đến việc mua lông chim về trang trí mũ.

- Lông chim gì, con thân yêu? Bà Butler hỏi. Lông chim trĩ à? Sẽ có ngay cho con thôi.

Bà trả giá như một nhà nghề với một chị bán hàng có nước da đen bóng, và ngã giá một xu để chọn một nắm lông, và tóm lấy chim rút ngay.

- Bà Eleanor làm gì thế nhỉ? Một tiếng nói nghe vang lên sát bên Scarlett.

Scarlett quay lại và thấy gương mặt xấu xí của bà Sally Brewton.

- Chào bà Brewton.

- Chào cô Scarlett. Sao bà Eleanor lại mua cái phần không ăn được của con chim thế! Bà ấy đã khám phá ra cách nấu lông chim à? Tôi có rất nhiều nệm mà bây giờ tôi chưa dùng đến đấy.

Scarlett đỏ mặt, cắt nghĩa cho bà lý do nàng muốn có lông trĩ. Có lẽ ở Charleston, chỉ có những cô "làm đóm" mới mang lông chim trên mũ...

- Ý kiến hay đấy! Bà Sally kêu lên với vẻ phấn chấn thật sự. Tôi có một cái mũ nữ kỳ sĩ cũ mà băng màu và túm lông có thể làm mới lại. Nếu tôi tìm thấy nó. Đã lâu rồi tôi không đội nó nữa. Cô có cỡi

ngựa không cô Scarlett?

- Đã nghỉ từ nhiều năm nay.

- Từ... trước chiến tranh. Tôi biết rồi. Cũng như tôi. Đối với tôi đó là một thiếu thốn kinh khủng.

- Bà còn thiếu cái gì, bà Sally? Bà Butler hỏi khi theo kịp họ và đưa bó lông chim cho Celie. Lấy sợi dây buộc nó lại, và coi chừng đừng để nó nhàu nát đấy... Xin lỗi, bà cười và nói tiếp. Tôi sẽ không kịp mua xúc xích của bà Brewton mất. Ồ Chúa, được gặp bà, bà Sally ạ.

Bà bước đi rất nhanh, Celie bám theo sau.

Bà Sally cười trước vẻ ngạc nhiên của Scarlett:

- Đừng hoảng, bà ấy không điên đâu. Loại hàng tốt nhất thế giới chỉ đến thứ bảy mới có, và rất sớm, vì người ta dành nhau. Kể làm ra nó là một tên nô lệ cũ của tôi. Anh ta tên là Lucullus. Khi được tự do, anh ta thêm chữ Brewton vào tên mình. Hầu như tất cả nô lệ đều làm như vậy, và cô sẽ tìm thấy ở đây tất cả tên họ giới quý tộc của Charleston. Cũng có hàng tá tên Lincoln, tất nhiên. Đi với tôi một lát, cô Scarlett. Tôi cần mua ít rau quả. Bà Eleanor sẽ tìm thấy chúng ta thôi.

Bà Sally dừng lại trước cái bàn đầy giỏ đựng hành.

- Lila đi đâu mất rồi! Ồ, may đấy à. Cô Scarlett ạ, cô có tin không khi tôi nói rằng con bé mảnh mai này cai quản hết ngôi nhà của tôi, giống như vua Ivan le Terrible (1) ấy? Này, Lila, đây là bà Butler, vợ ông Rhett.

Cô hầu trẻ xinh đẹp nhanh nhẩu cúi chào.

- Cần nhiều hành lắm ạ, thưa bà Sally, cô nói, để cho vào cây actiso mà cháu ngâm giấm.

- Cô có nghe thấy không, cô Scarlett? Nó cứ tưởng tôi đã già khù rồi. Tôi thừa biết là cần nhiều rồi. Bà Sally cầm chiếc túi giấy màu nâu trên bàn và bắt đầu chọn.

Scarlett hốt hoảng. Bất giác nàng đưa tay chặn miệng túi.

- Xin lỗi bà Brewton, hành hung không tốt đâu.

- Không tốt à? Sao lại không tốt được nhỉ? Nó không thối, cũng chẳng mọc mầm.

- Nó được nhổ quá sớm, Scarlett cắt nghĩa. Bề ngoài nó có vẻ tốt,

nhưng nó không có mùi vị gì cả. Tôi biết vì trước đây tôi cũng làm lẫn như thế. Hồi tôi phải chăm sóc đất nhà, tôi đã trồng hành. Vì không theo nghề trồng tía, tôi đã đào hết luống lên khi thấy lá nó úa vàng, vì tôi sợ nó thối ra rồi chết. Hành đẹp như trong tranh vậy, và tôi thì tôi lại tự kiêu với cái bụng ếch của mình, vì bao lần tôi trồng trước đó, càng thảm hại hơn.

Chúng tôi ăn luộc, trộn nước xốt thành ra-gu để giả mùi thịt sọc, thịt hải ly... Nhưng hành không có chút mùi vị gì. Sau đó tôi xới đất trồng thứ khác thì gặp một củ tươi sốt lại. Củ đó mới đúng là củ hành. Tức thì phải có thời gian nó mới có đúng mùi vị. Tôi chỉ cho bà thế nào là một củ hành tốt.

Scarlett xem xét bằng mắt, bằng tay, bằng mũi mấy cái giỏ đặt trên bàn, y như một chuyên gia.

- Đây, cái này mới đáng gọi là hành tây, thưa bà, nàng nói và hát cầm lên vẻ khiêu khích.

Các bà có thể cho ta là đồ nhà quê cũng được, nàng thăm nghĩ, nhưng ta không hề biết xấu hổ khi phải bần bản tay nếu điều đó là cần. Các bà Charleston ơi, các bà cứ tưởng mình cái gì cũng nhất cả, chẳng đúng đâu.

- Cảm ơn, bà Sally nói, mắt ra chiều nghĩ ngợi. Cảm ơn cô nhiều lắm. Tôi đã không phải với cô, Scarlett. Tôi không bao giờ nghĩ rằng một người phụ nữ đẹp như cô lại giỏi như vậy. Cô có trồng thứ gì khác nữa không? Tôi sẽ rất mừng nếu cô chỉ cho tôi cách chọn loại cần tây.

Scarlett liếc nhìn gương mặt của bà Sally. Thấy bà thật tình, nàng đáp:

- Cần tây đối với tôi là thứ quá xa xỉ. Tôi phải nuôi cỡ một tá miệng ăn. Tôi biết những gì cần biết về khoai từ, cà rốt, khoai tây và các loại cải. Và cả bông vải nữa.

Nàng chẳng cần làm ra vẻ khoác lác. Nàng có thể đánh cuộc rằng không một phu nhân nào ở Charleston đã từng đổ mồ hôi dưới nắng để thu hoạch bông vải cả.

- Chắc cô đã phải làm việc cật lực, bà Sally Brewton nói, làn mắt biểu lộ sự kính trọng sâu xa.

- Phải làm để có cái ăn... May thay, tất cả đã lùi về dĩ vãng rồi.

Scarlett nói thêm với nụ cười, vì bà Sally Brewton làm nàng thoải mái. Tuy vậy, tôi đã thành chuyên viên về rễ cây. Một hôm, Rhett nói với tôi rằng anh ấy thường thấy nhiều người từ chối uống rượu vang, nhưng tôi lại là người duy nhất trả món cà rốt lại cho nhà bếp. Mà lại ở nhà hàng sang trọng nhất của New Orleans đây, và có bao giờ một việc như vậy lại không gây cãi cọ.

- Hình như tôi có biết nhà hạng đó, bà Sally vừa nói vừa phá lên cười, này, có phải đó là nơi mà người hầu bàn cứ mãi miết rửa chiếc khăn lau trên cánh tay và khinh khỉnh nhìn khách không?

- Khăn lau của anh ta tụt khỏi tay, Scarlett vừa kể vừa cười sặc sụa, và rơi vào cái chảo đồng đang rán món trứng miêng.

- Thế khăn có cháy không?

Scarlett gật đầu trước vẻ vui nhộn của bà Sally.

- Lạy Chúa! Tôi sẵn sàng đổi cả gia tài để được chứng kiến cảnh ấy?

- Bà nói gì thế, bà Eleanor chen vào. Tôi cũng cần được cười một chút chứ. Bà Brewton chỉ còn hai cân xúc xích, mà bà đã hứa bán cho Minnie Wentworth rồi.

- Scarlett sẽ thuật lại cho bà, - bà Sally vừa nói vừa cười tiếp- Cô gái trẻ này thật tuyệt, Eleanor ạ! Tôi đi đây - bà ta để tay lên giỏ hành mà Scarlett đã chỉ cho mình và nói với người bán: tôi lấy giỏ này. Vâng, lấy trọn cả giỏ. Bỏ giùm mớ hành vào túi vải và giao cho Lila nhé. Con trai chị thế nào rồi, nó vẫn còn ho đấy à?

Trước khi bị cuốn vào việc bàn cãi về thuốc trị ho, bà Sally quay sang Scarlett, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Tôi mong từ nay cô sẽ gọi tôi là "Sally" và đến chơi nhà tôi Scarlett ạ. Tôi tiếp khách ngày thứ tư đầu tháng, vào buổi chiều. Scarlett vừa tự nâng mình lên đỉnh cao của cái xã hội tôn ti trật tự và khép kín ở Charleston mà nàng không tự biết. Những cánh cửa chỉ mới hé mở vì xã giao đối với cô con dâu bà Eleanor Butler, thì nay sẽ mở toang cho người được bà Sally Brewton bảo vệ.

Bà Eleanor Butler vui lòng nghe lời khuyên của Scarlett khi chọn khoai tây và cà rốt. Sau đó bà mua ngũ cốc, bắp, bột và gạo. Cuối cùng là bơ, nước sữa, sữa và trứng. Cái giỏ của Celie đầy tràn.

- Chắc phải đổ trở ra để xếp lại, bà Butler cầu nhàu.

- Con mang phụ một phần cho, Scarlett đề nghị.

Nàng bồn chồn muốn về để khỏi gặp những bè bạn khác của bà Butler. Hai mẹ con thường phải dừng lại nên việc mua rau và kem phải mất hơn một giờ.

Scarlett chú ý nhớ mặt những người phụ nữ bán hàng, sắp tới nàng sẽ có việc với họ. Bà mẹ chồng của nàng rất lịch sự, và Scarlett chắc chắn nàng sẽ mua được giá rẻ.

Vui thật khi đã xem xét đủ khu chợ, nàng sẽ đề nghị được phụ trách mua một phần số hàng cần mua. Nhưng dứt khoát là không mua cá, những con vật đó làm nàng phát ốm.

Ít ra nàng cũng đã nghĩ như thế cho đến giờ ăn. Bữa ăn trưa đúng là một phát hiện. Xúp củ cải là thứ canh mỡ màng với nhiều mùi vị chen lẫn làm nàng ngạc nhiên. Nàng chưa nếm món ăn nào ngon mà tinh tế như vậy bao giờ, trừ phi ở hàng ăn New Orléans. Tất nhiên nàng nhớ lại Rhett đã biết rất nhiều món ăn mà chàng thường đặt cho hai người.

Scarlett ăn thêm bát xúp thứ hai, húp đến tận giọt cuối cùng, rồi phần khởi ăn cho kỳ hết bữa ăn thịnh soạn, kể cả món tráng miệng, một chiếc bánh gatô giòn tan phết kem có hạt hạnh nhân và trái cây mà bà Butler gọi là bánh kem mứt nướng.

Xế hôm ấy, lần đầu tiên Scarlett bị khó tiêu. Không phải vì nàng ăn quá nhiều. Mà vì các bà Eulalie và Pauline đến làm rối loạn việc tiêu hoá của nàng.

- Các dì đi thăm Carreen - vừa vào bà Pauline đã nói ngay - và các dì bàn nhau rằng chắc Scarlett muốn cùng đi. Các dì xin lỗi đã đến quá sớm. Các dì không nghĩ là cháu còn đang dùng bữa.

Bà mím môi lộ vẻ không bằng lòng vì bữa ăn quá dài còn bà Eulalie thì thở dài nhẹ nhẽ tỏ ý thèm thuồng.

Carreen! Scarlett không muốn thăm Carreen. Nhưng làm sao nói được, các dì sẽ công kích ngay.

- Cháu rất thích đi cùng các dì, nàng nũng nịu. Nhưng cháu cảm thấy không được khỏe. Cháu định tìm một cái khăn ướt đắp lên trán và nằm nghỉ. Các dì biết đó là gì rồi... nàng vừa nói vừa nhìn xuống.

Đây! Xin các bà nghĩ giùm là tôi có bệnh phụ nữ. Các bà sẽ thận

trọng và lịch sự không đặt câu hỏi.

Nàng đã đoán đúng. Các bà đi nhanh chóng cáo biệt.

Scarlett tiến ra tận cửa, từng bước cẩn thận làm như trong bụng nàng có gì bất ổn.

Bà Eulalie vỗ vai thân mật và hôn nàng.

- Bây giờ cháu nằm nghỉ đi, bà nói. Scarlett khe khẽ gật đầu. Sáng mai 9 giờ rưỡi, ghé qua chỗ hai dì để đi lễ nhé. Nhà hai dì chỉ cách Sainte - Marie nửa giờ rồi đi bộ thôi.

Scarlett đứng sững, kinh ngạc. Chuyện đi lễ Chúa có bao giờ nàng nghĩ đến đâu và ngay lúc ấy một cơn đau thật sự nhói lên làm nàng gập cả người lại. Cả buổi chiều, nàng nằm trên giường, coóc-sê gỡ ra, túi chườm nước nóng áp lên bụng.

Cơn đau vì ăn không tiêu đối với nàng lần này là lần đầu nên nàng thấy sợ hãi, nhưng nỗi sợ hãi lớn hơn ám ảnh về Chúa.

Ellen O Hara là một người rất sùng đạo Thiên Chúa và bà làm mọi việc có thể được để tôn giáo thấm sâu vào cuộc sống ở Tara. Có cầu nguyện buổi tối, tụng từng sóc kinh, lần từng tràng hạt, liên miên. Bà Ellen luôn nhắc nhở các con gái về trách nhiệm và bổn phận con chiên.

Nỗi cô đơn của cuộc sống giam hãm ở đồn điền là niềm đau khổ nặng lòng bà Ellen, bà không thể không trông cậy vào niềm an ủi của nhà thờ. Bà dụng ý chia sẻ niềm an ủi ấy cho gia đình nhưng không để lộ ra. Những lời giáo huấn kiên trì của mẹ nàng đã có kết quả, và khi Scarlett và các em gái của nàng bước vào tuổi mười hai, những tín điều của đạo Cơ đốc đã ăn sâu trong họ.

Và bây giờ, Scarlett chợt thấy lương tâm giày vò vì cảm giác tội lỗi, bởi đã nhiều năm nàng chểnh mảng nhiệm vụ tín ngưỡng. Trên thiên đàng, mẹ nàng hẳn phải khóc. Ôi, sao những bà chị của mẹ nàng lại đều sống ở Charleston? Ở Atlanta, chẳng ai mong chờ nàng đi lễ nhà thờ bao giờ. Bà Butler sẽ chẳng làm phiền nàng vì chuyện đó, hoặc tệ hơn, bà chỉ kéo nàng đến nhà thờ Tôn giáo mà thôi. Một viễn cảnh ít đáng sợ hơn.

Scarlett luôn có ấn tượng mơ hồ là Chúa không hề quan tâm đến việc gì đang diễn ra ở những nhà thờ Tin Lành. Nhưng Chúa sẽ biết, vào lúc mà nàng đặt chân đến nhà thờ Sainte - Marie, Chúa sẽ

biết rằng nàng là một kẻ mang trọng tội, không chịu đi xưng tội bao giờ... bao giờ. Nàng cũng không còn nhớ lần cuối cùng là lúc nào nữa. Nàng không thể làm lễ thánh thể, và mọi người sẽ biết là tại sao - nàng tưởng tượng những thiên thần vô hình mà Ellen kể cho nàng nghe thời thơ ấu. Tất cả đều cau mày, nghiêm khắc.

Scarlett kéo chân trù lên đầu.

Nàng không hiểu rằng những ý nghĩ về tôn giáo của mình đã bị những chuyện dị đoan làm hoen ố. Nàng chỉ biết như thế là mình sợ hãi khôn khổ, và điên lên vì cảm thấy bị mắc bẫy. Làm sao bây giờ?

Nàng nhớ lại gương mặt thanh thản của mẹ, ửng sáng dưới ngọn nến, khi mẹ nói với những người thân trong gia đình và với nô bộc trong nhà rằng Chúa đặc biệt thương con chiên đi lạc, nhưng điều đó không đem lại mối yên tâm đáng kể cho nàng. Nàng vẫn chưa tìm ra cách nào để khỏi đi lễ.

Nhưng như thế là không nên! Vào lúc mọi chuyện bắt đầu tốt đẹp như thế? Bà Butler đã nói với nàng là bà Sally Brewton tổ chức những cuộc chơi bài Whist rất thích thú, và chắc chắn nàng sẽ được mời dự.

Chú thích:

(1) Ivan le Terrible (Ivan hung bạo), vua nước Nga, từng đâm chết cả con trai của mình (ND)

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 16

Tất nhiên rồi, Scarlett cũng đến nhà thờ dự lễ. Nàng vô cùng ngạc nhiên thấy nghi lễ cổ truyền và những bài hát lễ như vỗ về mình. Nàng như gặp lại những người bạn cũ trong cuộc sống mới đang bắt đầu. Nàng chợt nhớ đến mẹ mình khi đôi môi nàng thì thầm lời kinh "Lạy cha chúng con..." và những ngón tay nàng tìm lại những cử động quen thuộc khi lần chuỗi hạt ngọc nhẵn nhụi. Nàng hình dung thấy bà Ellen chắc phải sung sướng khi nhìn thấy nàng đang quỳ gối ở chốn này.

Bởi tình thế không sao tránh nổi, nàng đành xưng tội. Rồi nàng cũng đến thăm Carreen. Tu viện và cô em gái, cả hai đều làm nàng bất ngờ. Scarlett vốn hình dung tu viện như một thứ pháo đài với những cánh cửa rỉ sét, ở đó các nữ tu cứ cạo rửa nền đá suốt từ sáng tới tối ở Charleston, các xơ dòng Chúa nhân từ sống trong tu viện tráng lệ bằng gạch và dạy học trong một phòng khiêu vũ lộng lẫy. Carreen vẻ mặt hớn hở vì sung sướng. Việc thực hiện ơn gọi của mình đã biến đổi hoàn toàn cô gái lặng lẽ và kín đáo mà Scarlett vẫn nhớ, đến mức nàng không sao tiĩ được đó là con người ngày xưa. Làm sao Scarlett lại có thể nổi giận với một người xa lạ kia chứ? Nhất là với một người xa lạ dường như có mặt chín chắn hơn nàng thay vì lại là em nàng. Rồi Carreen - xơ Marie - Joseph chứ - còn tỏ ra vui mừng khôn xiết được gặp lại nàng!

Tình yêu và sự cảm phục hết lòng ấy đã sưởi ấm trái tim của Scarlett. Giá như Suellen chỉ tốt được bằng nửa như thế này nhỉ, nàng tự nhủ, thì mình đã không cảm thấy bị bỏ rơi như thế ở Tara. Thật thích thú được gặp lại Carreen và ngồi dùng trà trong ngôi vườn xinh xinh được chăm sóc kỹ lưỡng của tu viện, tuy rằng Carreen cứ nói lê thê về những em bé gái trong giờ dạy số học của mình đến mức Scarlett suýt ngủ gật.

Thánh lễ chủ nhật, tiếp sau là bữa điếm tâm tại nhà các bà dì, và

buổi tối uống trà chiều thứ ba với Carreen đã nhanh chóng trở thành những ốc đảo bình yên thời dụng biểu đầy kín của Scarlett. Bởi vì nàng rất bận rộn.

Trận mưa danh thiếp đổ xuống nhà bà Eleanor Butler trong tuần lễ theo sau ngày thứ bảy mà Scarlett đã hướng dẫn bà Sally Brewton về món hành tây. Bà Eleanor đã cảm ơn bà Sally về điều ấy, ít ra là theo bà nghĩ. Với sự khôn ngoan của một phụ nữ đã từng sống lâu năm ở đất Charleston này, bà lo sợ cho Scarlett.

Ngay cả trong những điều kiện sống khắc khổ của thời hậu chiến bất tận này, thành phần ưu tú của thành phố, với những luật lệ ứng xử ngầm, có thể so sánh với những bãi cát di động với một đường hầm đầy đầy những điều cầu kỳ viển vông, lúc nào cũng như giương bày ra đối với những kẻ bất cần và ngoại đạo.

Bà cố hướng dẫn Scarlett:

- Con không cần phải đáp lại lời mời của hết thảy mọi người đã để lại danh thiếp của họ ở đây, con bé bỏng của mẹ ạ. Chỉ cần con gửi cho họ tấm danh thiếp có gấp một góc của con. Điều đó có nghĩa là con hiểu rõ lời mời của họ và con sẽ rất sung sướng được làm quen, nhưng ngay lúc này đây con không thể đến nhà họ được.

- Có phải vì thế mà bao tấm danh thiếp đã bị gấp góc không? Con nghĩ là chúng đã cũ và đã được sử dụng nhiều lắm rồi. Vậy thì, con sẽ đi thăm từng người một trong số những người này. Con sung sướng là mọi người đều mong muốn chúng ta trở thành bạn bè với nhau, bởi đó là điều ước nguyện quý nhất của con.

Bà Eleanor nín lặng. Đúng là nhiều tấm danh thiếp "đã cũ và đã được sử dụng nhiều lần rồi". Không ai có thể sắm danh thiếp mới, hầu như không có ai; còn những người có thể, thì lại không muốn gây phiền hà cho người khác. Bởi vậy, người ta đã có thói quen để tất cả những tấm danh thiếp đã nhận ấy trên một cái khay ở hành lang đi vào để chủ nhân kín đáo đến lấy lại.

Eleanor quyết định lúc này đây không nên gây phức tạp thêm việc giáo dục Scarlett bằng cách cho nàng biết thêm những thông tin phụ này. Cô con gái yêu quý đưa ra cho bà xem một cái hộp có đựng khoảng một trăm tấm danh thiếp trắng tinh đem từ Atlanta đến, và còn mới đến mức chúng còn được chèn bằng những tấm

giấy lụa hình chữ nhật. Chắc phải lâu mới dùng hết được. Bà nhìn Scarlett hành động với sự quyết tâm hăng hái và bà chợt cảm thấy nhói đau trong tim y như đã có lần lúc Rhett, mới được ba tuổi, nó đã hét to gọi bà với giọng đặc thảng từ trên chót vót một cành cây sồi cổ thụ. Chắc bà không phải sợ hãi đến thế. Bà Sally Brewton đã nói rõ:

- Cô nàng Scarlett này hoàn toàn không có chút giáo dục nào và không có chút gì thanh lịch hơn một gã Holtentot đâu. Song cô nàng lại có sức sống và sức mạnh của một kẻ đã từng vượt lên để sống sót. Chúng ta cần loại phụ nữ này ở miền Nam, vâng, cả ở Charleston nữa. Có lẽ nhất là ở Charleston. Tôi nhận bảo bọc cô ấy và tôi mong tất cả bạn bè của tôi cũng giúp cô ta được thoải mái ở lại đây.

Đời sống hàng ngày của Scarlett không bao lâu trở thành những cơn lốc hoạt động: Mở đầu là một giờ hoặc hơn đi chợ, tiếp theo là bữa điểm tâm chắc bụng ở nhà - thường là với loại xúc xích của bà Brewton - rồi, sau khi thay quần áo, Scarlett lại hoàn toàn sẵn sàng để bắt đầu cuộc sống thượng lưu từ khoảng 10 giờ trở đi, Pansy lon ton theo sau cầm hộp danh thiếp và phần đường dự trữ riêng của nàng, điều đã thành lệ lúc đi làm khách ở thời kỳ phân phối này theo hạn định. Nàng có đủ thời gian thăm năm nơi trước khi trở về nhà dùng cơm trưa.

Các buổi chiều nàng đến nhà các vị phu nhân vào đúng ngày họ tiếp khách, hoặc tổ chức đánh bài Whist, nếu Scarlett không đi mua sắm cùng với những người bạn mới ở phố Hoàng gia, hoặc không tiếp khách cùng với bà Butler.

Scarlett yêu thích nếp sinh hoạt thường xuyên này. Nàng còn thích thú hơn việc mọi người chú ý đến mình.

Nhưng điều làm nàng sung sướng hơn cả, là được nghe tên của Rhett trên cửa miệng mọi người. Một vài phu nhân già không hề giấu giếm những lời phê phán của họ, họ không bằng lòng cách sống của chàng lúc còn trẻ, và họ không bao giờ thay đổi cách đánh giá của mình.

Nhưng phần lớn mọi người đều tha thứ cho những tội lỗi cũ của chàng. Chàng đã có tuổi hơn và đã chín chắn ra. Và vì chàng đã hết

lòng phục vụ mẹ mình? Những phu nhân đã mất con, mất cháu trong cuộc chiến tranh chẳng khó khăn gì mà không cảm thông với hạnh phúc đang làm rạng rỡ cuộc đời bà Eleanor Butler.

Còn những phụ nữ trẻ hơn, họ khó giấu nổi lòng ganh tị. Họ tỏ ra khoái trá trước bao lời đồn đại về việc Rhett bỏ đi khỏi thành phố mà không một lời giải thích. Một số thì nói chồng họ có bằng cứ là Rhett đang cung cấp tài chính cho một đảng phái chính trị nhằm lật đổ chính quyền của bọn Carpet baggers ở quốc hội Liên bang. Số khác lại còn xì xào là chàng đi đòi lại các bức chân dung và đồ đạc cho gia đình, súng sáu lăm lăm trong tay...

Tất cả họ đều biết bao chuyện về những chiến công của chàng trong thời kỳ chiến tranh, khi con tàu mảnh mai màu đen của chàng luồn qua hạm đội của Liên quân đang vây hãm, như một bóng ma trong âm phủ. Khi nói về chàng tất cả đều tỏ rõ một giọng điệu đặc biệt, vừa tò mò lại vừa có chút tưởng tượng thơ mộng. Rhett gần như nhân vật huyền thoại. Mà chàng lại là chồng của Scarlett. Họ không ganh tị với nàng sao được?

Scarlett cảm thấy khỏe khoắn hơn mỗi khi nàng đổi công việc này sang công việc khác, và những ngày nàng đang sống thật hạnh phúc. Những cuộc hội hè của xã hội thượng lưu chính là những thứ nàng đang cần sau nỗi cô quạnh khủng khiếp ở Atlanta, và nàng đã sớm quên đi niềm tuyệt vọng từng ám ảnh mình. Atlanta đã lấm lẩn thế thôi. Còn nàng, nàng chẳng làm gì nên tội để đáng bị đối xử tàn nhẫn như vậy, nếu không thì mọi người ở Charleston đã không yêu nàng đến thế. Mọi người yêu mến nàng, bởi mọi người đều mời mọc nàng.

Ý tưởng này đúng là tuyệt vời cho tinh thần của làng, và nàng thường hay trở lại với nó. Mỗi lần đến thăm ai hay tiếp khách cùng bà Butler, hoặc đi thăm một người bạn như Anne Hampton ở Cur xá hợp bang, hoặc chuyện trò ở ngoài chợ, tay cầm tách cà phê, Scarlett vẫn luôn tự nhủ: Mình mong gặp lại Rhett biết bao. Đôi khi nàng liếc vội quanh mình tưởng chừng như chàng đang có mặt, bởi nỗi khát khao của nàng quá ư mãnh liệt. Ôi! Giá như chàng có thể trở về?

Chàng như ở gần nàng hơn trong bữa ăn tối. Khi nàng ngồi bình

yên cùng mẹ chàng trong thư viện và lắng nghe mê mẩn những chuyện kể của bà Eleanor. Người phụ nữ lớn tuổi này lại luôn sẵn lòng kể cho nàng nghe những gì Rhett đã làm hoặc nói khi còn tấm bé.

Scarlett cũng còn thích thú với những câu chuyện khác của bà Eleanor... Đôi khi, đó là chuyện cười ma mĩnh. Bà Butler, cũng như bao người cùng thời khác ở Charleston, đã thừa hưởng một nền giáo dục từ các gia sư và các chuyến du lịch. Bà có học nhưng không phải là trí thức, và sử dụng được nhiều ngôn ngữ rôman nhưng phát âm thì thảm hại, bà biết London, Paris, Rome, Florence nhưng chỉ lưu lại trong óc mấy cảnh du lịch hấp dẫn nhất và những cửa hiệu bán hàng xa xỉ. Bà sống đúng theo khuôn mẫu như mọi người cùng thời và cùng đẳng cấp. Không bao giờ bà tỏ ra nghi ngờ về uy quyền của cha mẹ cũng như của chồng mình, và bà chỉ việc chu toàn bổn phận của mình không hề than vãn gì.

Nhưng cảm nhận về niềm vui sống không sao kìm hãm được đã khiến bà khác với phần lớn những phụ nữ thượng lưu khác. Bà vui hưởng mọi thứ mà cuộc sống đem đến cho mình, và có lúc thấy kiếp người căn bản là có tính chất giải trí. Với biệt tài ăn nói, bà biết vô số chuyện từ những chuyện vui của chính cuộc đời mình đến cả những đề tài cổ điển lớn của miền Nam, chẳng hạn như đề tài bộ xương khô trong hốc tường ở mỗi nhà trong vùng.

Còn Scarlett, nếu như nàng biết câu chuyện Nghìn lẻ một đêm, chắc nàng sẽ gọi ngay bà Eleanor là nàng Schéhérasade tái thế. Nàng không hề biết rằng bà Butler đang cố tâm mở trí cho nàng một cách gián tiếp.

Bà thấy rất rõ là tính dễ xiêu lòng cũng như lòng can đảm đã lôi kéo đứa con cưng của bà đến với Scarlett. Bà cũng mơ hồ nhận ra cuộc hôn nhân của chúng đã chuyển hướng xấu, xấu đến nỗi Rhett không còn muốn nghe nói đến nữa. Và không cần phải nói với nó rằng Scarlett đang mong muốn một cách tuyệt vọng chinh phục lại chồng mình - bản thân bà còn có nhiều lý do để cầu chúc cho cuộc tái hợp này hơn cả Scarlett nữa. Bà không chắc rằng Scarlett có thể đem lại hạnh phúc cho Rhett. Nhưng với tất cả tấm lòng mình, bà tin rằng có một đứa con khác sẽ nối kết vợ chồng lại với nhau.

Rhett đã đến thăm bà cùng với Bonnie và bà không bao giờ quên được niềm vui này. Bà đã yêu mến đứa cháu gái và càng thấy sung sướng hơn khi nhìn con mình hạnh phúc đến thế. Bà muốn con tìm lại được niềm hạnh phúc này và ao ước được đón lấy niềm vui đó. Bà quyết tâm làm tất cả để cho dự định này thành hiện thực.

Quá bận rộn, mãi đến hơn cả tháng sau Scarlett mới nhận ra là nàng đã chán ngấy Charleston. Điều này xảy ra ngay ở nhà bà Sally Brewton, một nơi ít nhàm chán nhất thành phố này trong khi ai cũng nói về thời trang một đề tài vốn luôn hấp dẫn đối với Scarlett. Thoạt đầu, nàng cảm thấy bị thu hút khi nghe bà Sally và đám bạn của bà ta nói về Paris, Rhett có lần đã mua tặng nàng một chiếc mũ Paris, món quà đẹp nhất, thích thú nhất mà nàng chưa hề nhận được trước đó: Chiếc mũ màu xanh lục, mà như Rhett nói, hợp với đôi mắt nàng - với những dải ruy băng hoa lông lầy thắt lại dưới cằm. Nàng cố lắng nghe những gì bà Alicia Savage nói mà luôn tự hỏi làm sao một bà già khom, gầy guộc đến thế kia lại có thể biết cách ăn diện. Cả bà Sally cũng thế thôi. Với khuôn mặt như thế trên một bộ ngực lép xẹp, chẳng có gì có thể giúp bà trở nên coi được.

- Bà có nhớ những lần thử đồ ở hiệu Worth không? Bà Savage hỏi. Mỗi lần phải đứng lâu trên nền nhà ấy là tôi cứ muốn ngất đi. Năm sáu giọng nói nhao nhao lên cùng lúc, phản nản về thái độ thô bạo của những thợ may Paris. Những tiếng nói khác lại nhao nhao phản đối, cho rằng những bất tiện còn con ấy chỉ là cái giá tí tẹo phải trả để có một chất lượng mà chỉ Paris mới có thể mang đến cho mình được. Nhiều tiếng nói khác lại thở than khi nhớ đến những đôi găng, những đôi giày cao cổ những chiếc quạt và các loại nước hoa.

Như vô ý thức, Scarlett quay về phía giọng người đang nói, ai cũng mặc - ra vẻ như đang bị cuốn hút vào những điều chào xáo ấy. Khi nghe có tiếng cười, nàng cũng cười theo. Nhưng tâm trí nàng đang ở mãi đâu: liệu bữa ăn tối nay có còn thứ bánh nhân mứt tuyệt ngon mà hồi trưa nàng chưa kịp ăn hết không?... Chiếc áo màu xanh của nàng cần phải thay cổ mới... Và Rhett... Nàng nhìn lên chiếc đồng hồ đằng sau bà Sally.

Không thể ra về ít nhất là trong tám phút nữa. Và bà Sally đã bắt gặp cái nhìn của nàng. Nàng cần phải chú ý đấy. Tám phút ngắn ngủi mà với nàng như tám giờ lê thê.

- Ai cũng chỉ nói về trang phục, thừa mẹ. Con tưởng mình phát điên lên được vì chán! - Scarlett rên rỉ và buông mình xuống chiếc ghế bành đối diện với ghế bà Butler.

Trang phục đã mất hết sức hấp dẫn với nàng khi nàng bị giới hạn lại trong bốn bộ quần áo "giản tiện" màu xỉn mà mẹ của Rhett đã giúp nàng đặt cắt nơi bà thợ may. Kể cả các bộ trang phục khiêu vũ mà người ta may sẵn cho nàng cũng chẳng làm nàng thích thú gì. Mà chỉ hai bộ để đi dự những sáu vũ hội đã nghe rậm rịch tổ chức mà hầu như liên tiếp hằng ngày. Nó cũng xỉn xỉn vừa do màu sắc - một chiếc bằng lụa xanh da trời và một bằng nhung đỏ rượu chát - lại vừa do cách cắt may, và gần như chẳng chút rua ren hoa hòe nào.

Dẫu sao, ngay đối với một buổi khiêu vũ buồn tẻ nhất, cũng có ca hát và nhảy chữ, mà Scarlett thì lại mê nhảy vô cùng. Rhett sẽ từ đồn điền trở về, bà Eleanor đã hứa với nàng như thế. Giá như chẳng phải chờ quá lâu trước lúc mùa vui chơi bắt đầu? Ba tuần vừa qua chẳng biết làm gì khác hơn là tán gẫu với đám đàn bà, bỗng chốc nàng thấy nặng nề nhàm chán không chịu nổi.

Ôi, sao nàng mong muốn đến thế, mong muốn xảy đến một điều gì thật hứng thú.

Niềm mong ước của nàng không bao lâu đã được thực hiện. Nhưng chẳng phải là như nàng muốn bởi vì điều thật hứng thú ấy lại là điều kinh khủng.

Đầu tiên, đó là chỉ một câu chuyện ngòi lê ác ý mà cả thành phố ầm lên chế nhạo. Mary Elizabeth Pitt, một cô gái già ngoài tuổi bốn mươi, nói rằng cô nàng giữa đêm giật mình thức giấc dậy thì bắt gặp một gã đàn ông trong phòng mình.

- Chính mắt tôi nhìn thấy rõ mà, với một chiếc khăn tay che mặt giống hệt như Jessie James.

- Ôi, con mẹ ấy lấy mơ làm thực thôi mà, những mồm miệng độc ác nhận xét. Mary Elizabeth lớn hơn Jessie James kể những hai mươi tuổi đấy.

Thời kỳ này các báo đang thi nhau đăng hàng loạt bài kể lại một cách đầy thơ mộng những chiến công của hai anh em James liều lĩnh và băng đảng của họ.

Nhưng hôm nay, câu chuyện lại ngoặt sang một hướng không mấy dễ chịu. Alicia Savage, cũng hạng tứ tuần, nhưng đã hai lần lấy chồng và mọi người đều coi bà như một phụ nữ điếm tĩnh và biết điều, một đêm thức dậy và nhìn thấy trong phòng mình, ở sát giường, một người đàn ông đang nhìn mình dưới ánh trăng. Hắn ta đã kéo rèm để ánh sáng soi rõ hắn ta, và hắn ta chăm chăm nhìn bà với chiếc khăn tay che kín phần dưới khuôn mặt. Còn phần trên chìm trong bóng tối của cái mũ lưỡi trai.

Hắn ta mặc đồng phục quân đội Liên bang.

Bà Savage kêu rú lên và chụp cuốn sách để trên bàn ngủ ném vào đầu kẻ không mời mà đến kia. Hắn ta lủi trốn qua hàng hiên trước khi chồng bà bước kịp vào phòng.

Một tên Yankee? Đột nhiên, mọi người đều sợ. Phụ nữ độc thân thì chỉ sợ cho riêng mình, còn phụ nữ có gia đình vừa sợ cho riêng mình lại còn sợ clo cả chồng, bởi bất cứ người đàn ông nào gây thương tích cho một người lính của Liên bang đều bị bắt bỏ tù mà thường thì ít khi tránh khỏi giá treo cổ.

Đêm sau, rồi lại một đêm sau vẫn xuất hiện bằng xương bằng thịt một tên lính trong phòng một phụ nữ.

Đến đêm thứ ba thì câu chuyện trở thành một thảm kịch. Lần này không phải là ánh trăng đánh thức Theodosia Harding dậy, mà là một bàn tay nóng hổi mò mẫm trên nịt vú. Khi mở mắt ra được thì bà ta không thấy gì trong bóng tối đen mịt, nhưng bà nghe rõ tiếng thở kỳ lạ và cảm giác là có ai đó đang hiện diện trong phòng. Bà ta kêu rú lên và sợ quá ngất xỉu. Không còn ai biết điều gì đã xảy ra sau đó. Người ta đưa Theodosia đến Summerville, nơi có những người họ hàng của bà. Ai cũng nói bà ta đã trở nên liệt nhược, thậm chí ngớ ngẩn nữa, như những kẻ phao tin giật gân đồn thổi thêm lên.

Đàn ông ở Charleston chọn vị luật sư già Josiah Anson làm người phát ngôn thay họ, và phái đoàn kéo đến bộ tổng chỉ huy của quân đội. Họ thông báo rằng họ sẽ tuần tra riêng ban đêm trong phố cổ,

và nếu họ bắt gặp kẻ lạ mặt, họ sẽ tính chuyện với hắn ta. Người chỉ huy đồng ý cho họ tuần tra. Song ông ta lưu ý rằng nếu một người lính của Liên bang bị tra tấn, thì người có trách nhiệm sẽ bị xử bắn. Sẽ không có thứ xử tội chớp nhoáng lẫn những cuộc tấn công bất ngờ chống lại các toán quân miền Bắc, lấy có bảo vệ phụ nữ ở Charleston.

Những nỗi khiếp sợ của Scarlett - khiếp sợ những bao năm - đổ ụp lên nàng như những cơn sóng ngầm. Nàng không còn run lên trước những toán quân chiếm đóng.

Như mọi người ở Charleston, nàng đã xem như không biết đến bọn lính ấy, và làm như thể chúng không có mặt ở đây. Chúng nó đã tránh đường cho nàng khi nàng cứ tiến bước vững vàng trên lề đường để đến thăm bạn bè hay đi mua sắm.

Nhưng nỗi sợ hãi trước loại đồng phục xanh lại bất chợt sống dậy. Bất cứ tên lính nào cũng có thể là kẻ rình rập vào ban đêm. Nàng hình dung đến như thật một cái bóng đen ló ra từ đêm tối.

Giấc ngủ của nàng cứ chập chờn đứt quãng vì những cơn mơ gớm ghiếc - đúng ra là những ký ức. Như nỗi ám ảnh vẫn còn bám chặt lấy nàng, hình ảnh tên Yankee một mình dẫn xác đến Tara, cái mùi hôi thối của hắn, hai bàn tay cáu ghét và lông lá của hắn lục lọi hộp đồ khâu trang nhã của mẹ nàng, đôi mắt đỏ ngầu, hừng hực lửa dâm dăng và tàn bạo của hắn chột nhìn nàng, hàm răng lởm chởm của hắn nhe ra trong khi hắn cười rống lên như sắp được thỏa mãn. Nàng đã bóp cò. Nàng đã xoá đi bằng tiếng súng cái miệng và đôi mắt hắn đang trào máu lẫn với những mảnh xương vụn và những mảnh óc nhầy nhụa, sọc đỏ.

Nàng đã không bao giờ quên được tiếng nầy cò cùng tiếng dội đáp trả lại nàng khi nàng bóp cò, cả những tia máu tóe lên rợn người, cả cái cảm giác đặc thảng dữ dội và xé ruột.

Ôi, giá như nàng lại có một khẩu súng lục để tự bảo vệ mình trước loại Yankee, cả bà Eleanor cũng làm được như nàng.

Nhưng trong nhà lúc này không có một thứ vũ khí nào. Nàng đã lục tìm trong tủ buýp phê, trong két sắt, trong tủ đứng và cả trong tủ commốt, cả trên kệ sách của thư viện lẫn đằng sau các cuốn sách. Nàng hoàn toàn vô phương tự vệ, bất lực. Lần đầu tiên trong

đời, nàng cảm thấy yếu đuối, không sao đương đầu nổi và vượt qua vật chướng ngại đang cản đường nàng, điều đó làm nàng tê liệt hẳn. Nàng van nài bà Eleanor gửi cho Rhett một bức điện.

Bà Eleanor không hề hốt hoảng. Được mà, được mà bà sẽ điện cho con mình một tiếng. Được thôi, bà sẽ nói cho chàng những gì Alicia đã kể về thân hình khổng lồ của gã đàn ông, về sự phản chiếu kỳ lạ của ánh trăng trong đôi mắt đen tàn bạo của gã. Được thôi, bà sẽ nhắc nhở chàng rằng ban đêm Scarlett và bà hoàn toàn lẻ loi trong ngôi nhà mênh mông, rằng tất cả đầy tớ đều về nhà họ sau buổi tối ngoại trừ Manigo - một lão già, và Pansy - một phụ nữ trẻ, nhỏ và ốm yếu.

Được thôi, bà sẽ nài nỉ để chàng phải cấp tốc trở về. Được thôi, bà sẽ gọi điện ngay cho chàng qua con tàu đưa thịt rừng từ đồn điền về.

- Nhưng khi nào thì tàu này về hả mẹ? Anh Rhett phải về ngay mới được? Cây mộc lan này sẽ là cái thang lý tưởng để leo lên mái hiên vào phòng chúng ta đấy.

Scarlett nài nỉ và lắc mạnh cánh tay của bà Butler.

Bà Eleanor lấy tay vỗ nhẹ nàng.

- Sớm thôi mà con, chắc chắn là sớm thôi con ạ. Từ cả tháng nay, chúng ta không được ăn thịt vịt, và Rhett biết là mẹ rất thích thịt vịt rôti. Ngoài ra, mọi việc rồi sẽ tốt thôi, khi mà lúc này Ross và các bạn của nó đi tuần tra mỗi đêm.

Ross? Scarlett thăm kêu lên. Một gã say rượu như Ross Butler thì có thể làm được trò gì? Hoặc bất cứ người đàn ông nào của Charleston? Phần lớn hoặc già nua, hoặc tật nguyền hoặc lại còn trẻ quá. Nếu không phải bất tài thì họ đã không thua trong cuộc chiến tranh ngu xuẩn vừa rồi. Sao lại đặt tin tưởng vào họ lúc này để chống lại bọn Yankee?

Nàng cứ đem cái nhu cầu khẩn thiết được bảo vệ của mình đối chọi với thái độ lạc quan không thể lay chuyển nổi của bà Eleanor Butler, và nàng thua cuộc.

Các cuộc thăm hỏi buổi sáng xong xuôi, Scarlett trở về, hai má nóng bừng vì hấp tấp.

- Bà Butler đâu? Nàng hỏi Manigo.

Khi ông ta nói là bà đang ở trong bếp, Scarlett vội chạy ra phía sau nhà.

Bà Eleanor Butler ngược mắt nhìn khi Scarlett xuất hiện như một cơn bão.

- Có tin vui đây, Scarlett? Mẹ nhận được thư của Rosemary sáng nay. Chiều mai em nó sẽ đến.

- Tốt nhất là mẹ gửi điện báo cô ấy ở đâu thì cứ ở yên đó đi, Scarlett trả lời xẵng, giọng không chút xúc động. Tên Yankee đã đến thăm bà Harriet Madison đêm qua. Con vừa nghe nói. Nhưng con vệt đây ư? Nàng chột kêu lên khi nhìn lên phía bàn. Mẹ còn ngồi đây mà nhỗ lông vệt làm gì? Tàu của đồn điền đã về kìa? Con có thể đáp tàu đi tìm Rhett đây.

- Con không thể đi tàu ấy, tàu chỉ có bốn người đàn ông hộ tống, Scarlett ạ?

- Con sẽ đem Pansy theo, mặc nó có muốn hay không. Mẹ cho con cái túi bánh này đi. Con đói lắm! Con sẽ vừa đi đường vừa ăn.

- Nhưng, Scarlett...

Thôi mẹ ơi, không có nhưng gì hết. Đưa bánh cho con đi. Con đi đây.

Mình đang làm gì đây? Scarlett tự hỏi gần như hoảng hốt. Lẽ ra mình không nên đi như thế này. Rhett sẽ giận mình. Và mình chắc trông ghê tởm lắm!

Đến một nơi mà chẳng được ai niềm nở như ở đây, như thế cũng đủ quá rồi, nhưng ít ra thì mình cũng có thể còn chút xinh đẹp.

Mình đã hình dung mọi sự khác hẳn, đến mức...

Hàng ngàn lần, Scarlett đã tơ tưởng đến những cuộc tái ngộ với Rhett.

Đôi khi nàng tưởng tượng Rhett trở về trong đêm, lúc nàng đang mặc áo ngủ, cái áo hở vai, sợi dây buộc đã được cởi ra - và đang chải lại tóc trước khi đi ngủ. Rhett vẫn luôn thích mái tóc của nàng. Chàng nói nó như sống động; thời gian đầu có lúc chàng chải tóc cho nàng để nhìn những tia chớp xanh từ tóc bắn ra như những tia điện.

Nhưng thường thì nàng tưởng tượng mình đang ngồi ở bàn uống

trà, bàn tay thanh nhã đang cầm cái panh bằng bạc đưa nhẹ miếng đường vào tách. Nàng đang chuyện trò thân tình với bà Sally Brewton và chàng nhìn thấy nàng như thể đang ở nhà mình, như thể những người danh giá nhất của cư dân Charleston đã chân thành tiếp đón nàng. Chàng cầm tay nàng và hôn lên đó, thế là cái kẹp rơi xuống, nhưng việc ấy nào có quan trọng gì...

Hoặc là nàng đang ngồi ăn tối cùng bà Eleanor, cả hai ngồi trên những chiếc ghế gần lò sưởi nhất, sát bên nhau, nhưng cả hai mỗi bên một ngả, đang chờ Rhett.

Chỉ có một lần nàng đặt vấn đề đi thăm đồn điền, nói cho cùng nàng hoàn toàn mù tịt về nó, ngoài việc là Sherman đã đến đốt trại. Giấc mơ mở đầu khá suôn sẻ: bà Eleanor và nàng đến nơi với những giỏ bánh và rượu sâm banh trên con tàu sơn xanh xinh xắn quanh mình là những gổi lũa, và tay cầm những chiếc dù lốm đốm hoa màu rực rỡ...

- Đây là một cuộc đi chơi ngoài trời, họ kêu lên.

Và Rhett tươi cười, chạy đến đón họ, cánh tay dang rộng. Nhưng sau đó là một khoảnh khắc ngưng đọng.

Rhett rất ghét những cuộc đi chơi ngoài trời, rằng nếu như người ta phải ngồi ăn dưới đất như những con vật thay vì ngồi ăn trên ghế như người văn minh, thì người ta cũng có thể sống đàng hoàng trong hang đá.

Dẫu sao, nàng đã không hề hình dung mình có thể xuất hiện trước chàng như thế đó: bị bẹp dí giữa những cái hộp, những cái thùng, thùng gì có trời biết, trên một con tàu cón cón bốc mùi ra đến trăm dặm.

Giờ đây, khi đã xa thành phố, nàng càng lo về cơn giận của Rhett hơn là sự đột nhập của tên Yankee. Và nếu như Rhett bảo những người chèo thuyền quay lại và chở nàng trở về nơi mình đã đi!

Những tay chèo cầm mái chèo trong lòng nước xanh nâu nhạt chỉ là để điều khiển hướng đi của con tàu nhỏ, bởi nước triều đang âm thầm nhưng mạnh mẽ cuốn họ đi chậm chậm.

Scarlett chăm chú nhìn đôi bờ con sông rộng với tâm trạng bồn chồn. Nàng không có cảm giác con tàu đang tiến lên. Cảnh vật không hề thay đổi: vẫn là những đồng cỏ úa mênh mông đang từ từ

hiện ra nhấp nhô theo hướng thủy triều và xa xa phía sau là những cánh rừng dày khuất sau màn xám mờ mịt của loài tóc tiên, còn mặt đất thì phủ đầy những bụi cây đan kín nhau, tạo thành một khoảng mênh mang xanh biếc. Và sự im lặng... Sao chim chóc lại không hót nhỉ, lạy Chúa! Và tại sao trời lại đã sẩm tối đến thế! Trời bắt đầu đổ mưa. Trước khi những tay chèo kịp đưa con tàu vào sát bờ bên trái thì Scarlett đã ướt như chuột lột. Nàng run lập cập, trông thảm nảo từ cơ thể đến tâm hồn. Khi mũi tàu đụng vào cái đê chắn sóng, Scarlett đột nhiên quên hết mệt mỏi. Nàng nhướng mắt cố nhìn cho rõ, qua làn nước mưa chảy dài trên mặt, bóng người ướt sũng mặc áo vải dầu màu đen hiện ra dưới ánh đuốc bập bùng. Nhưng nàng không sao nhận ra khuôn mặt dưới cái mũ trùm kín kia là ai.

Ném cho tôi sợi dây buộc, Rhett vừa nói vừa nhoài người về phía trước, để có thể vươn tay dài ra. Chuyển đi yên ổn chứ các bạn? Scarlett chống tay vào những cái thùng gỗ gần nhất để có đứng lên. Nhưng đôi chân tê cóng không đỡ nổi người, và nàng khụy xuống. Cái thùng gỗ trên cao chót vót rớt xuống cầu tàu.

Chuyện quái gì xảy ra thế! Rhett vừa hỏi vừa chụp lấy đầu dây buộc của tay chèo ném cho, rồi buộc vào cái ụ nổi. Ném cái dây chèo đuôi tàu đây, chàng ra lệnh.

- Cái gì ồn ào thế kia? Các bạn có say không đây!

- Say sao được, các tay chèo cùng đáp.

Đây là lần đầu tiên họ mở miệng kể từ khi rời bến Charleston. Một người đưa tay chỉ hai người phụ nữ ở phía đuôi tàu.

- Lạy Chúa, Rhett nói.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 17

- Giờ thì em thấy dễ chịu chưa? Rhett hỏi, giọng hết sức kìm chế. Scarlett khó nhọc gật đầu. Cuộn mình trong tấm chăn bên ngoài lớp áo lao động thô nhám mà Rhett đưa cho nàng mặc tạm, trong khi chờ hong khô quần áo, Scarlett ngồi trên chiếc ghế đầu, gần ngọn lửa và đang ngâm chân trong chậu nước ấm.

- Còn cô thế nào, Pansy?

Cô hầu phòng của Scarlett cũng đang ngồi trên một chiếc ghế đầu và cũng đang thu mình như con kén trong một tấm chăn, mỉm cười, nói là đã dễ chịu hơn, nhưng đôi còn cào.

- Tôi cũng vậy, Rhett cười, đáp lại. Khi các bạn khô người thì chúng ta đi ăn!

Scarlett quấn chặt tấm chăn quanh người. Chàng dễ mến quá! Mình đã từng nhìn thấy chàng như vậy, nụ cười rạng rỡ và nồng nàn như tia nắng mặt trời. Và rồi lại xảy ra chuyện chàng tức giận đến mức có thể vắng tục. Chắc bởi vì có Pansy ở đó. Chàng giờ trò ầy với nó thôi! Khi nào nó đi khỏi đây, chàng sẽ ôm lấy mình thôi. Có lẽ mình phải giải thích là mình cần nó ngồi lại. Nhưng để làm gì đây? Mình đã thay quần áo và chỉ có thể mặc lại khi đã khô thôi. Có Chúa mới biết khi nào quần áo mới khô với trận mưa này, trong căn nhà quá ẩm ướt... Rhett có thể sống được ở một nơi như thế này chăng? Thật là ghê tởm?

Căn buồng mà họ đang ngồi chỉ có ánh lửa soi sáng.

Đó là một mảnh vuông có lẽ rộng khoảng hai mươi bước mỗi bề, nền đất, mấy bức tường trát thạch cao loang lổ gần hết. Ở đây, thoang thoang có mùi rượu Whisky rẻ tiền và mùi bã thuốc lá hoà lẫn với mùi gỗ tươi và mùi vải ẩm ướt. Đồ đạc trong buồng vốn vụn có vài cái ghế đầu và ghế băng thô kệch, kèm những ống nhỏ bằng kim khí lồi lõm. Hòm lò sưởi, khung cửa ra vào và cửa sổ dường như đã làm chỗ khi xuất hiện ở đây. Chúng được làm bằng

gỗ thông láng bóng chạm trổ tinh vi, và nước xi đã làm cho gỗ ánh lên lớp vân hào nhoáng màu nâu óng ánh. Ở một góc phòng là cái cầu thang ọp ẹp với những bậc thang sù sì và tay vịn đã sụp một nửa. Người ta phơi quần áo của Scarlett và Pansy lên đó. Những chiếc váy lót màu trắng thỉnh thoảng lại vươn lên khi gió thổi lộng, trông như những hồn ma đang bước ra, từ bóng tối.

- Sao em không ở lại Charleston, Scarlett?

Ăn xong bữa tối, Pansy đi ngủ với bà già da đen nấu ăn cho Rhett, Scarlett vờn vai.

- Mẹ anh không muốn phá đám anh trong cái thiên đường của anh, nàng vừa nói, vừa khinh bỉ nhìn căn phòng. Nhưng anh cần phải biết điều gì đang xảy ra. Cứ đêm đến thì một tên Yankee lại mò vào phòng, phòng của phụ nữ - và quấy nhiễu họ. Một phụ nữ trẻ đã bị điên và được đưa ra khỏi thành phố.

Nàng mong đọc một phản ứng trên khuôn mặt chàng, nhưng chàng vẫn thản nhiên. Chàng lặng lẽ quan sát nàng như thể đang chờ đợi một điều gì.

- Vậy thì sao à? Điều ấy chẳng là có gì với anh sao?

- Anh biết mẹ và em có thể bị ám sát ngay trong giường ngủ, hoặc còn tệ hơn nữa kia mà? Anh có nghe rõ không đấy nhỉ? - Rhett hỏi lại với nụ cười giễu cợt. Người phụ nữ đã vượt qua được cả một đạo quân Yankee trong một chiếc xe bò vì đã lỡ chạm trán chúng trên đường đi giờ lại đóng vai những cô gái đồng trinh yếu bóng vía sao? Này Scarlett, hãy thẳng thắn với nhau đi thôi! Điều gì đã thúc đẩy em đến tận chốn này trong cơn mưa tầm tã? Bộ em chờ đợi sẽ bắt quả tang anh đang ngả nghiêng trong vòng tay của một ả nhân tình cuồng dại chứ gì? Có phải bác Henry của em đã gợi ý cho em cách này để lại buộc anh thanh toán các hoá đơn của em không?

- Anh nói gì vậy Rhett Butler? Bác Henry Hamiton thì có can hệ gì ở đây?

- Thôi đừng làm bộ ngớ ngẩn! Anh xin em? Nhưng em đừng mong làm anh tin, dù chỉ trong giây lát rằng vị luật sư lớn tuổi cẩn thận lại quên báo với em về việc anh đã ngưng rót tiền vào tài khoản của em ở Atlanta... buộc tội ông ta về sự chênh mảng.

- Anh đã ngưng gởi tiền ư? Anh không thể làm như thế được! Scarlett nói và cảm thấy hai đầu gối mình gần như nhũn ra. Rhett không thể nói chuyện một cách nghiêm túc.

Điều gì đã xảy ra cho chàng? Ngôi nhà đường phố Cây Đào - những thùng tôn nôm than để sưởi ấm, những đầy tớ để dọn dẹp nhà cửa, nấu ăn, rửa chén bát, chăm lo vườn tược, chuồng ngựa, xe hơi, thức ăn cho mọi người. Tất cả đáng giá một gia tài đầy. Làm sao bác Henry có thể thanh toán hết các hoá đơn? Bác ấy đành phải trích tiền từ tài sản của nàng mất. Không, không, không thể như thế được. Nàng đã phải vất vả ngoài đồng, bụng đói, chân mang giày rách, lưng đau nhức nhối và bàn tay rướm máu để không phải chết đói! Nàng đã từ bỏ mọi niềm kiêu hãnh, đã từ bỏ tất cả những gì mình được giáo dục, đã làm việc với cả bọn người chỉ đáng nhờ vào mặt, nàng đã xây dựng những kế hoạch, nàng đã phải còng lưng suốt ngày, đêm, để có tiền. Nàng sẽ không bao giờ để cho tiền ấy biến mất. Tiền ấy là của nàng. Đó là tất cả những gì nàng có.

- Anh không thể lấy tiền của em! - Nàng những muốn hét vào mặt Rhett.

Nhưng nàng chỉ thì thầm, còn chàng thì cười.

- Anh có lấy gì của em đâu, con mèo bé nhỏ của anh? Anh chỉ ngừng tặng tài sản của em thôi! Trong thời gian em còn sống trong ngôi nhà của anh ở Charleston, thì không có lý do gì anh phải chi trả cho một ngôi nhà trống rỗng ở Atlanta. Dĩ nhiên, nếu em trở về nơi ấy, thì ngôi nhà sẽ không còn trống vắng nữa và anh sẽ thấy có trách nhiệm phải tiếp tục chi trả cho nó.

Rhett bước đến gần lò sưởi để nhìn khuôn mặt Scarlett qua ánh lửa... Nụ cười thách thức của chàng biến mất và vàng trán chàng nhăn lại.

- Em không biết tất cả những điều ấy chứ? Ráng chịu đựng một chút Scarlett ạ, anh đi kiếm rượu đây. Em sắp ngất xỉu đến nơi rồi. Chàng phải đặt tay mình lên hai bàn tay run rẩy của Scarlett để nàng cầm chiếc ly đưa lên môi. Nàng không còn tự chủ được nữa! Khi chiếc ly đã cạn, Rhett buông ly rơi xuống đất và chà xát đôi tay Scarlett cho đến lúc chúng nóng lên và thôi không run rẩy nữa.

- Bây giờ thì nói cho anh nghe, đừng phóng đại: có thật là có một

tên lính mò vào phòng các phu nhân không?

- Rhett, anh không nghiêm túc đấy chứ! Anh sẽ không ngưng gởi tiền cho Atlanta chứ?

- Quỉ tha ma bắt cái vụ tiền bạc ấy đi, Scarlett ạ, anh hỏi em mà!

- Quỉ tha ma bắt cả bản thân anh nữa đấy, em cũng hỏi anh đấy thôi!

- Lẽ ra anh phải biết rằng em không thể nghĩ đến chuyện khác, khi nghe anh nói đến tiền bạc? Thôi được, anh sẽ gởi cho Henry. Còn giờ, em có trả lời anh không?

- Anh thề chứ?

- Anh thề!

- Ngày mai...?

- Phải, ngày mai, mẹ kiếp, ngày mai! Còn bây giờ thì em nói đi, một lần thôi, chuyện tên lính Yankee là cái quái gì vậy?

Cái thờ phào của Scarlett dài như đến muôn đời. Rồi nàng hít vào thật sâu và bắt đầu kể mọi chuyện nàng biết về tên Yankee phá quấy ấy.

- Em nói là Alicia Savage đã nhìn thấy đồng phục của nó.

- Vâng... nó chẳng cần kể đến tuổi tác. Giờ này có lẽ nó đang cường bức mẹ anh nữa cũng nên?

- Anh phải bóp cổ em mới được, Scarlett. Anh vừa nói vừa nắm chặt hai bàn tay hộ pháp của mình. Thế giới rồi sẽ tốt đẹp hơn thôi. Anh hỏi nàng gần suốt một giờ đồng hồ và nàng đã lặp lại những gì nàng đã được nghe kể.

- Tốt lắm, anh vừa nói, vừa mở một cánh cửa. Ngày mai, khi thủy triều lên, chúng ta sẽ đi! Trời tốt và chuyến đi sẽ dễ dàng thôi!

Sau lưng chàng, Scarlett đang ngấm nhìn bầu trời trong đêm và vầng tối trắng còn khuyết một phần.

Nàng đứng dậy và nhận ra sương đêm từ sông bốc lên bao phủ lấy mặt đất. Dưới ánh trăng, nó như một tấm thảm trắng và trong một khoảnh khắc làm lẫn, Scarlett tự hỏi phải chăng tuyết đã rơi! Một cơn lốc làm hơi sương trùm lấy chân Rhett đến tận mắt cá, rồi len vào phòng. Chàng khép cửa và quay lại, căn phòng như tối sầm cho đến lúc que diêm được quẹt lên soi rõ cằm và mũi của chàng từ phía dưới lên. Chàng đốt đèn, Scarlett có thể nhìn rõ khuôn mặt

chàng và nổi thèm khát bỗng xâm chiếm lấy nàng. Rhett đập chụp đèn vào và đỡ nàng đứng lên.

- Đi theo anh, ở trên gác có một phòng mà em có thể ngủ được. Đồ đạc ở đây không đến mức sơ sài như ở dưới nhà một cái giường cao có tán với tấm nệm dày, những chiếc gối lớn và một tấm chăn len phủ trên những tấm ga trắng nõn bằng vải lạnh. Scarlett không thèm nhìn những đồ đạc khác. Nàng kéo tấm chăn phủ qua một bên và bước lên vài bậc để luôn người vào giữa những tấm ga.

Rhett đứng cạnh nàng một lúc rồi ra khỏi phòng.

Nàng lắng nghe tiếng chân chàng. Chàng không xuống thang lầu, mà vào phòng sát bên cạnh nàng. Scarlett mỉm cười và ngủ thiếp. Con ác mộng lại đến như mọi lần, từ màn sương mù.

Đã nhiều năm, Scarlett không hề bị ác mộng, nhưng vô thức của nàng thì không bỏ quên gì cả, nó tái tạo từng hình ảnh và nàng bắt đầu trở mình cựa quậy và rên rỉ, hoảng sợ trước những gì sắp xảy đến. Nàng lại vùng bỏ chạy, tìm đập thành thịch, nàng vùng chạy trong màn sương dày đặc trắng xoá đang cuộn thành vùng buốt lạnh xoáy quanh cổ họng, hai chân và hai tay nàng.

Nàng thấy lạnh, lạnh đến chết người, nàng thấy đói, nàng sợ đến khiếp đảm... Cũng vẫn là giấc mơ ấy, bao giờ cũng thế nhưng mỗi lần lại khủng khiếp hơn. Như thể nỗi khiếp sợ, cái đói, cái rét đã chất chồng lại và tăng lên.

Dù vậy, vẫn không phải là giấc mơ cũ, bởi vì trước đây, Scarlett cũng vùng chạy và muốn với lấy một cái gì xa lạ, không tên, còn lúc này đây, trước mặt nàng nhìn thấy qua lớp sương mù, tấm lưng rộng của Rhett đang tiến tới và rời xa nàng? Và nàng biết rõ đó chính là người nàng đang muốn với lấy, mỗi khi nàng với được chàng thì giấc mơ tan vỡ không trở lại nữa! Nàng cứ chạy, cứ cầm cổ chạy, nhưng chàng vẫn thấp thoáng xa xa, phía trước vẫn xoay tấm lưng về phía nàng. Và rồi sương đêm lại dày thêm mãi mãi... Rhett sắp biến mất và nàng gọi chàng:

- Rhett... Rhett... Rhett... Rhett...

- Yên nào, yên nào! Em đang mơ ngủ! Đó không phải là hiện thực.

- Rhett...

- Vâng, anh đây mà. Bình tĩnh lại đi em, mọi việc rồi sẽ ổn cả thôi!
Đôi tay mạnh mẽ của chàng nâng nàng dậy và ôm ghì lấy nàng.
Nàng đã ấm áp và yên ổn rồi.

Scarlett giật mình tỉnh lại. Nào đâu có sương mù đêm? Ngọn đèn toả sáng trên bàn và nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt của Rhett đang cúi xuống người nàng.

- Ôi Rhett, thật khủng khiếp!

- Giấc mơ cũ phải không?

- Vâng, vâng gần như thế? Chỉ hơi khác một chút. Em không sao nhớ được cái gì... Nhưng em lạnh và đói, và em không nhìn thấy gì hết vì sương mù dày đặc và em sợ quá, Rhett ạ thật khủng khiếp. Chàng ôm chặt nàng vào lòng và thì thầm vào tai nàng:

- Bình thường thôi mà? Em lạnh và đói, bữa ăn tối không ngon lắm và em lại tung chăn ra. Anh sẽ đắp cho em và em sẽ ngủ ngon!

Chàng đặt nàng nằm dài trên gối.

- Đừng bỏ em một mình! Nó lại trở lại đây!

Rhett kéo chăn, đắp đến tận cổ nàng.

- Sẽ có bánh quy để ăn điểm tâm với bắp ngô và một ít bơ. Nào, có cả dăm bông và trứng tươi nữa. Em sẽ ngủ như một đứa bé thôi.

Em vẫn thích ăn mà, Scarlett.

Scarlett nhận ra sự bồn chột trong giọng nói của chàng, và cả vẻ mệt nhọc nữa. Nàng nhắm hai mi mắt nặng trĩu.

- Rhett! - Nàng hỏi giọng mơ ngủ.

Chàng dừng lại bên cửa, một tay che đèn.

- Gì vậy, Scarlett?

- Cám ơn anh đã đến gọi em dậy. Sao anh biết?

- Em đã kêu thét lên đến vỡ cả cửa kiếng.

Âm thanh cuối cùng nàng nghe được là nụ cười hiền lành nồng nàn của chàng. Như một điệu hát ru con.

Đúng như Rhett nói, Scarlett đã ăn ngon ngấu bữa điểm tâm trước khi đi tìm chàng. Chàng đã đi trước buổi bình minh, bà nấu bếp nói với chàng. Chàng luôn thức dậy trước khi mặt trời mọc. Bà ta quan sát Scarlett với vẻ tò mò không hề giấu diếm.

Mình phải trừng phạt chàng về thái độ xác xược của chàng.

Scarlett tự nhủ, nhưng nàng đã hài lòng đến nỗi không sao nổi giận

được nữa, Rhett đã bế nàng trong vòng tay, đã vỗ về nàng. Chàng thậm chí còn cười với nàng. Hết như trước đây khi mọi chuyện chưa trở nên tồi tệ. Nàng đã hành động đúng khi đến đồn điền, lẽ ra nàng phải đi sớm hơn nữa. Thay cho việc ngồi uống trà, đàm đạo viển vông, phí thời gian!

Khi nàng ra khỏi nhà, ánh nắng mặt trời làm nàng nhắm mắt lại. Ánh nắng đã chói chang, đã toả nóng trên đầu nàng dù vẫn còn sớm. Nàng lấy tay che mắt và nhìn quanh mình.

Phản ứng đầu tiên của nàng là một tiếng rên rỉ. Cái sân thượng dưới chân nàng kéo dài đến trăm thước. Hoang tàn, đen sẫm và cỏ dại mọc tràn lan, khoảng đất chạy viển quanh một di tích đồ nát bị cháy đen, chỉ còn lại những mảnh tường, lò sưởi ngổn ngang của một lâu đài lộng lẫy xưa kia. Những đồng gạch cháy sẫm và ám khói giữa những mảnh tường là bằng chứng ghi lại tội ác tày trời của quân Sherman.

Trái tim Scarlett se lại. Nơi đây ngày trước là ngôi nhà của Rhett. Cuộc sống của chàng tưởng như đã vĩnh viễn mất hút trước khi chàng quay trở về để cứu lấy nó.

Trước cuộc đời sương gió, nàng chưa từng gặp điều gì ghê tởm đến như thế! Nàng chưa bao giờ nếm nỗi đau khổ như sự đau khổ mà chàng đã cảm nhận và chàng còn phải cảm thấy hàng trăm lần, mỗi ngày khi nhìn cảnh đồ nát của ngôi nhà mình. Không gì ngạc nhiên nếu chàng đã quyết định xây dựng lại, tìm lại, và dành lại những gì trước kia là sở hữu của gia đình chàng.

Nàng có thể giúp được chàng? Nàng đã chẳng cày cấy trồng trọt, thu hoạch mùa màng ở Tara đó sao?

Nàng dám quả quyết rằng Rhett có khi cũng không biết phân biệt những hạt giống tốt và những hạt giống xấu. Nàng sẽ tự hào được giúp chàng, bởi vì nàng biết điều đó có ý nghĩa gì, rằng sự trả thù đối với bọn xâm lược không gì khác hơn là làm hồi sinh đất đai?

Ta hiểu, nàng tự nhủ, và đắc thắng. Ta có thể cảm nhận được những điều chàng cảm nhận. Ta có thể cùng chàng lao động. Hai ta có thể cùng nhau làm việc ấy. Nào có hề gì việc đất đai nhà chàng là đất nện, một khi ta ở bên cạnh Rhett. Chàng ở đâu nhỉ? Ta phải nói với chàng điều ấy thôi!

Scarlett quay lưng lại với ngôi nhà đổ nát và chột đứng trước một khung cảnh mà nàng chưa từng được nhìn ngắm. Khoảng sân gạch nơi nàng đang đứng, dẫn đến một bồn cỏ. Cái cao nhất trong một loạt các bậc thềm xanh mượt trải dài đến hai cái hồ nhân tạo, làm thành những cánh bướm khổng lồ. Ở giữa là một lối đi rộng trồng cỏ dẫn đến tận dòng sông và con đê chắn sóng. Chiếc thang khổng lồ này lại cân đối hoàn chỉnh đến mức để làm cho ta mất hết mọi khái niệm về khoảng cách, và nhìn toàn cảnh như tấm thảm của một phòng khách ngoài trời. Thảm cỏ sang trọng che giấu những di tích của chiến tranh như thể chiến tranh chưa hề xảy ra! Nơi đây như một bến cảng bình yên tắm ánh mặt trời, một hòn đảo của thiên nhiên do bàn tay con người chăm chút tạo nên. Đứng xa một chú chim hót véo von như đang ca ngợi sự hài hoà ấy.

- Ôi đẹp quá! Scarlett thốt lên.

Một tiếng động ở bậc thềm thấp nhất, phía bên trái thu hút cái nhìn của nàng. Chắc là Rhett thôi. Nàng cầm đầu chạy xuống. Nàng qua hết bậc thềm này, đến bậc thềm khác. Nàng càng chạy nhanh, càng cảm thấy quanh mình quay cuồng vì bị kích thích bởi sự tự do vui vẻ này. Nàng cười to và dang rộng hai tay như con chim hay con bướm, đang chực bay vút lên bầu trời xanh ngắt.

Nàng thở hắt ra khi chạy đến chỗ Rhett đang đứng nhìn nàng.

Nàng lấy lại hơi thở, tay để trước ngực.

- Em chưa từng bao giờ vui thích thế này. Cuối cùng nàng nói, giọng vẫn hân hân. Chỗ này tuyệt quá, Rhett ạ! Em chẳng ngạc nhiên nếu như anh yêu nó. Hồi bé anh đã bao giờ chạy trên thảm cỏ này chưa? Anh đã ngỡ rằng mình sẽ bay vút lên trời không? Ôi, anh yêu, khủng khiếp biết bao nhìn những dấu vết của trận hoả hoạn? Trái tim em se lại vì anh! Em muốn giết sạch cái lũ Yankee ở trên đời này! Ôi, Rhett, em có nhiều điều muốn nói với anh? Em đã suy nghĩ rồi. Mọi chuyện có thể trở lại như xưa, anh yêu ạ. Em hiểu, em hiểu thật sự mà, em hiểu một cách chân thành những gì anh đang làm.

Rhett nhìn nàng với vẻ lạ lùng và thận trọng.

- Em hiểu gì nào, Scarlett?

- Vì sao anh lại ở đây mà không ở thành phố. Tại sao anh phải khô

phục lại đồn điền. Hãy nói cho em nghe đi! Anh đã làm gì và anh sẽ làm gì? Ôi điều ấy quyền rũ biết bao?

Khuôn mặt Rhett sáng lên, và chàng đưa tay chỉ những hàng cây dài sau lưng hai người.

- Chúng đã bị đốt cháy, chàng nói, nhưng chúng không chết!

Người ta nói ngọn lửa đã làm cho chúng vươn lên mạnh mẽ hơn?

Tro tàn có lẽ đem lại cho chúng cái mà chúng đang cần? Anh khám phá ra điều đó. Anh có bao điều cần lúc đây!

Scarlett nhìn những gốc cây mập mạp. Nàng không biết tên những chiếc lá xanh thẫm và lóng lánh đã tù đây nảy mầm.

- Cây gì đây anh? Anh trông đào ạ?

Đó không phải là cây, mà là những bụi hoa. Hoa Trà đó. Những hoa Trà đầu tiên người ta đem từ Châu Mỹ về và được trồng ở đây, tại Dunmore. Những hoa này thuộc hàng hậu duệ và chúng đã sống trên ba trăm năm rồi.

- Anh muốn nói đó là những loài hoa?

- Tất nhiên. Đó là loài hoa của trần gian gần nhất với sự hoàn hảo.

Người Trung Hoa đã tôn thờ nó.

- Nhưng người ta không thể ăn hoa mà sống. Anh đã định gieo trồng gì rồi?

- Anh chưa có thời gian để nghĩ đến! Anh đang còn phải cứu lấy một khu vườn rộng đến trăm acơ (1).

- Nhưng đó là chuyện điên rồ, Rhett ạ, một vườn hoa thì nào có ích gì? Anh phải gieo trồng những cây bán được tiền. Em biết cây bông thì không mọc ở đây được, nhưng cũng phải có cây gì mang lại huê lợi chứ? Ở Tara, chúng ta đưa vào canh tác từng tấc đất.

Anh có thể gieo trồng đến tận tường nhà. Anh nhìn kia, cỏ xanh mượt và mọng nước. Đất này chắc phải màu mỡ kinh khủng. Anh chỉ cần cày bừa, gieo hạt và nó sẽ nảy mầm trước khi anh kịp quay lưng lại.

Nàng phấn khởi nhìn chàng, sẵn sàng chia sẻ với chàng những hiểu biết thật khó nhọc lắm mới có được.

- Em chỉ là một kẻ quê mùa, Scarlett ạ. Rhett nói, nét mặt sầm lại.

Em hãy quay về nhà và bảo Pansy chuẩn bị. Chúng ta sẽ gặp nhau trên đê chắn sóng.

Nàng đã làm gì để chàng phật ý? Chàng đang tràn đầy sức sống và hưng phấn, thế mà bỗng dưng trở nên lạnh nhạt xa lạ vậy? Nàng không bao giờ hiểu nổi chàng, dù có sống chung với nhau đến trăm năm đi nữa.

Nàng trở lại bậc thềm cao nhất, giờ thì chẳng thèm chú ý đến vẻ đẹp quanh mình, và nàng trở về nhà.

Con tàu đậu sát vào bờ đê chắn sóng thật khác với cái xà lan khôn khổ đã đưa Scarlett và Pansy đến đồn điền.

Đó là một chiếc xà lúp xinh xinh, màu nâu mạ đồng đỏ chói.

Nhưng ở ngoài xa, trên dòng sông, một con tàu khác đang chạy qua, Scarlett bức tức vì nàng rất thích được đi trên con tàu đó. Nó lớn gấp năm lần chiếc xà lúp và được trang trí bằng những cuộn tròn màu xanh và trắng có hai boong, một bánh lái bằng gàu sục đỏ chói.

Cờ hiệu đủ màu bay phát phới trước gió, và những hành khách đàn ông, đàn bà ăn mặc như trong hội đang chen lấn nhau thành một đám đông nhộn nhịp trên boong tàu. Chao ôi họ có vẻ vui thú quá chừng!

Chỉ có Rhett, Scarlett bức tức nghĩ mới trở về thành phố trên chiếc vỏ dừa này mà không đón tàu hơi nước để quá giang. Nàng đến bờ đê chắn sóng khi Rhett giở mũ gửi theo một cái chào thật sâu và đầy vẻ khoa trương đến với những hành khách trên con tàu lớn.

- Anh quen với những người này sao? Scarlett hỏi.

Có lẽ nàng đã lầm lẫn. Có thể chàng đã gọi tàu chằng?

Rhett vừa quay lại phía nàng, vừa đội mũ lại.

- Ủ quen? Không quen từng người một, nhưng cả nhóm, ít ra là như thế? Đó là cuộc dạo chơi hàng tuần của bọn Yankee ở

Charleston. Một vụ làm ăn đang khấm khá cho một trong số những Carpet baggers của chúng ta đây. Những kẻ chiếm đóng lâu nay vẫn dành chỗ trước để có được cái khoái cảm khi ngắm nhìn những đồn điền bị đốt trụi chỉ còn tro khung. Anh vẫn chào họ khi anh ở đây. Sự lúng túng của họ khiến anh thích thú.

Scarlett quá khiếp đảm không nói nên lời. Sao? Rhett lại có thể đùa cợt với cái đám kên kên Yankee đến đây để chiêm ngưỡng những

gì chúng đã gây ra cho ngôi nhà của chàng?

Nàng ngồi vào chỗ người ta chỉ cho nàng, trên một băng ghế trong buồng lái nhỏ, nhưng khi Rhett trở lên boong tàu, nàng đứng dậy quan sát việc sắp xếp tỉ mỉ các học tủ, các ngăn kệ, đồ đạc, và mọi thứ trang bị, mỗi vật chiếm một vị trí định trước cho tiện việc sử dụng.

Nàng thoả thích ngắm nhìn, trong lúc con tàu từ từ xa bờ và chạy xuôi theo dòng sông, thỉnh thoảng Rhett hét lên ra lệnh:

- Quăng những cái bao này xuống đây và xếp vào cuối tàu?

Scarlett ló đầu khỏi buồng lái, để nhìn xem điều gì đã xảy ra.

Lạy Chúa, cái gì thế kia? Hàng chục người da đen đang chống cán cuốc, cán xẻng nhìn một nhóm đồng nghiệp của họ đang chất lên tàu một loạt các bao nặng trĩu mà một thủy thủ đang sắp xếp.

Đang ở đâu đây nhỉ? Địa điểm này có vẻ như ở trên cung trăng.

Những cánh rừng lùi xa trước một cái hồ rộng mênh mông bao quanh bởi những đồng lớn những thứ giống như những viên đá màu trắng nhợt. Bụi phấn trắng bay mù trong không khí, và trong chốc lát bay đến mũi Scarlett, khiến nàng bị hắt hơi.

Tiếng hắt hơi của Pansy vọng lại từ boong tàu phía sau làm nàng chú ý. Không, đúng rồi: Pansy trông thật thoải mái.

- Cô đến chỗ em đây, Scarlett kêu lên.

- Thả các dây buộc ra, Rhett hét lên, cùng lúc ấy.

Chiếc xà lúp rời khỏi bờ và bị dòng nước cuốn phăng đi Scarlett bị ngã chúi trên nền phòng lái, sát bên mấy bậc thềm dẫn lên boong tàu.

Anh Rhett Butler đáng quyền rũ, suýt nữa thì mình gãy cổ rồi!

- Không có gì ghê gớm xảy ra đâu. Cứ bình tĩnh. Anh sắp xuống đây!

Scarlett nghe tiếng dây thừng kêu kèn kẹt và chiếc xà lúp tăng vận tốc. Nàng khó nhọc ngồi dậy trên cái băng ghế, và sửa lại quần áo. Vừa lúc ấy Rhett thả bước xuống, chàng nghiêng đầu để khỏi đụng vào khung cửa. Chàng đứng thẳng người, mái tóc chàng như vuốt ve mặt gỗ láng trăn trên trần buồng lái. Scarlett sôi gan, nhìn chàng.

- Anh đã làm quá đáng, nàng lầu bàu.

- Anh làm gì cơ chứ? Chàng vừa hỏi, vừa khép cánh cửa và mở cửa sổ. Tốt, gió đang đẩy chúng ta đi, và dòng chảy đang rất mạnh. Chúng ta sẽ về đến thành phố trong thời gian kỷ lục.

Chàng ngồi trên băng ghế, đối diện với băng ghế của Scarlett và thoải mái dựa tấm lưng rộng vào cái gối tựa như một con mèo mềm mại tuyệt vời.

- Anh nghĩ là em sẽ không phản đối anh nếu anh hút thuốc?

Những ngón tay dài của chàng rút một điếu xì gà nhỏ đã cắt đầu từ túi trong áo khoác.

- Em phản đối việc bị nhốt trong cái chỗ tối om ở dưới này, trong lúc em có thể đi lên trên boong hóng nắng.

- Trên boong của cái xà lan nhỏ này, cả thủy thủ đoàn đều là da đen, Pansy cũng da đen, còn em thì da trắng lại là một phụ nữ. Bọn họ chiếm giữ trạm hoa tiêu, còn em chiếm cả buồng lái. Pansy có thể liếc mắt với gã đàn ông, cười giỡn với những trò tán tỉnh có phần thô lỗ của bọn họ, và cả ba sẽ cùng nhau trải qua những giây phút thoải mái. Sự hiện diện của em ở trên đó sẽ làm hỏng tất cả, bởi vì: trong khi những kẻ nghèo có lợi khi đi độc lập thì em và anh, tầng lớp ưa tú, chúng ta lại phải khổ sở, bị nhốt cứng dưới này. Em lại còn cự nự và khóc thút thít.

- Em không cự nự và khóc thút thít chút nào cả? Và em sẽ biết ơn anh, nếu như anh đừng nói với em như với tụi trẻ con! Scarlett vừa gào lên, vừa cắn lấy môi dưới.

Nàng rất ghét bị xem là ngờ nghệch dưới mắt Rhett.

- Công trường mà chúng ta sẽ dừng lại là công trường gì vậy anh? Nàng lại hỏi tiếp.

- Cái công trường ấy, em yêu, là sự cứu vãn Charleston và là tờ hộ chiếu cho phép anh trở về với những đồng hương của mình. Đó là một mỏ phốt phát, có khoảng một tá dọc theo hai nhánh sông chàng khoan khoái châm điếu xì gà và tử tử hít vào, khói thuốc cuộn bay lên theo hình tròn ốc rồi biến mất qua cửa sổ.

- Anh thấy mắt em sáng lên, Scarlett ạ. Dầu sao, đó không phải là một mỏ vàng đâu! Người ta không sản xuất tiền đồng và nữ trang bằng phốt phát được. Nhưng khi ta nghiền thành bột, rửa sạch và xử lý hoá học, nó lại trở thành thứ phân bón tốt nhất và có hiệu quả

nhANH NHẤT TRÊN THẾ GIỚI. CHÚNG TA CÓ NHỮNG KHÁCH HÀNG SẴN SÀNG MUA HẾT NHỮNG GÌ CHÚNG TA SẢN XUẤT RA.

- Thế là, anh sắp trở thành triệu phú?

- Chính xác là thế. Nhưng anh xin nói rõ đây là đồng tiền đáng quý trọng, đồng tiền của Charleston. Anh có thể phung phí tất cả tiền bạc bất chính của anh, kết quả của những trò đầu cơ của anh, mà không chuốc lấy sự phản đối của những người chân chính ở Charleston. Tất cả bọn họ sẽ nói tài sản của anh là do phốt phát mà có, dù cái mỏ không lớn lắm.

- Sao anh không khuếch trương nó?

- Vô ích thôi. Nó giữ đúng vai trò thật sự của nó thôi. Anh có một đống công khá lương thiện, vài tá thợ có tinh thần trách nhiệm, và tư cách đáng kính. Anh có thể dành thời gian, tiền của và sức lực của mình cho việc gì mà anh thấy là quan trọng mà lúc này đây điều quan trọng đối với anh là khôi phục lại những vườn cây.

Scarlett cảm thấy phật ý. Phải chăng đúng là Rhett đã rơi vào một mỏ vàng và đã bỏ phí mất thời cơ? Nếu chàng đã là triệu phú giàu thì chàng vẫn có thể là tỷ phú chứ?

Người ta không bao giờ có quá nhiều tiền của cả. Nhưng cuối cùng nếu chàng có thể trồng cây vào người đống công, và nếu những người thợ hoàn tất ngày lao động của họ một cách đàng hoàng thì chàng có thể tăng lợi tức của mình gấp ba. Và với vài tá thợ nữa, chàng còn tăng lên gấp đôi nữa!

- Tha lỗi cho anh vì đã không để em say sưa với giấc mơ xây dựng vương quốc của em, Scarlett ạ. Anh có một câu hỏi nghiêm túc muốn được em trả lời. Phải làm gì để thuyết phục em buông tha anh và quay về Atlanta?

Scarlett nhìn chàng, mồm há hốc. Nàng thật sự sửng sốt Chàng không thể nghĩ điều chàng nói, nhất là khi chàng vừa ôm nàng âu yếm đến thế vào đêm hôm trước.

- Anh đùa đấy chứ? Nàng nói, giọng trách móc.

- Không hề! Trong đời mình, anh chưa bao giờ nghiêm chỉnh hơn, và anh muốn em xem đó là chuyện thật. Anh chưa bao giờ giải thích cho bất cứ ai về những gì anh làm cũng như những gì anh nghĩ. Anh không tin chắc là em sẽ hiểu được những gì anh sắp nói

với em. Nhưng anh cứ thử xem: Anh đang làm việc cật lực như chưa bao giờ anh làm, trong suốt đời anh. Anh đã đốt trụi tất cả để tự triệt đường thoái lui của mình ở Charleston, Scarlett ạ. Anh làm công khai đến mức mùi khói của nó làm nhột mũi cả cái thành phố này. Cái mùi khói này còn mạnh hơn cả cái mùi bốc ra từ những sự lạm thu tồi tệ của Sherman. Anh là một người trong bọn họ, và anh đã thách thức với tất cả những gì trên đó họ đã xây dựng cuộc sống. Được giới quý tộc ở Charleston tha thứ thì cũng giống như leo lên một tảng băng giữa đêm khuya vậy. Nếu như anh trượt chân, anh sẽ chết. Cho đến nay, anh đã tỏ ra rất thận trọng và anh tiến từng bước, chậm mà chắc. Anh không thể liếc nhìn em phá huỷ những gì anh đã làm. Anh muốn em đi đi và anh hỏi em cái giá đó là bao nhiêu?

- Đã hết chưa? Scarlett hỏi với nụ cười an ủi. Anh có thể yên tâm, nếu như đó là tất cả những gì làm anh bận tâm. Mọi người ở Charleston đều mến em. Những cuộc viếng thăm dồn dập, và không có ngày nào lại không có ai đó gọi em ngoài chợ, để hỏi ý kiến em về chuyện mua hàng.

Rhett hít một hơi xì gà rồi nhìn đầu thuốc rục sáng đang biến thành tro tàn:

- Anh chỉ sợ là chỉ tốn nước bọt vô ích thôi! Anh đã có lý. Phải thừa nhận là em đã trụ được lâu đấy và em đã cư xử tốt hơn là anh đã chờ đợi. Ôi, mà đúng, những tin tức ở thành phố cũng dội tạt đến đồn điền! Nhưng trên tảng băng ấy, em như một thùng thuốc súng buộc trên lưng anh, Scarlett ạ. Em là một trọng lượng chết - không văn hoá, không có giáo dục lại theo đạo Thiên Chúa, lại bị trục xuất khỏi mọi giới đứng đắn ở Atlanta. Em có thể nổ tung trước mặt anh bất cứ lúc nào. Anh muốn em đi đi. Phải cần có gì để em chấp nhận?

Scarlett chụp ngay lấy điều kết án duy nhất mà nàng có thể bác lại.

- Em rất biết ơn nếu như anh nói cho em biết theo đạo Thiên Chúa thì có tội gì. Scarlett Butler ạ? Chúng tôi đã kính Chúa trước khi người ta nói đến cái Giáo hội Tân giáo của anh đấy!

Nàng không hiểu ý nghĩa cái cười đột nhiên của Rhett xin cho chữ bình yên. Henry Tudor, chàng nói.

Cả điều này nàng cũng không hiểu. Những sự xác thực theo sau những từ ngữ này đã xuyên thủng trái tim nàng.

- Chúng ta không nên mất thời giờ vào chuyện viển vông, Scarlett ạ. Sự việc - và em cũng biết như anh thôi - là những người theo đạo Thiên Chúa bị khinh miệt ở miền Nam. Ở Charleston hiện nay, người ta có thể đi đến Saint-Philippe hoặc Saint-Michel hoặc đến Giáo đường phái Calvin, hoặc đến những người Ecosais tiên khởi thuộc giáo phái Calvin, nhưng ngay cả những giáo đường Tân giáo và Calvin thì cũng không phải bị ít nghi ngờ hơn và nói chung là sự tham gia vào bất kỳ một cộng đồng Tin Lành nào khác đều bị coi như một biểu lộ xác lác của thứ chủ nghĩa cá nhân. Những người theo đạo Thiên Chúa bị mọi người phỉ nhổ. Điều đó không đúng và có Chúa biết cho rằng điều đó chẳng có chút đạo giáo nào, nhưng đó là một thực tế.

Scarlett vẫn im lặng. Nàng biết chàng nói đúng.

Rhett tranh thủ thắng lợi nhất thời của mình để nhắc lại câu hỏi:

- Em còn muốn gì nữa, Scarlett? Em cứ nói với anh? Anh chưa bao giờ khó chịu trước những ngõ ngách tăm tối nhất trong tâm hồn em mà.

Anh ấy thật nghiêm túc, nàng tuyệt vọng thầm nghĩ.

Tất cả những buổi uống trà, những thứ quần áo ghê tởm, những buổi mai đi chợ sớm trong bình minh buốt giá - tất cả đều vô ích?

Nàng đã đến Charleston để gọi Rhett về, nhưng nàng đã thất bại!

- Em muốn anh, nàng nói hết sức thành thực.

Lần này đến lượt Rhett im lặng. Nàng chỉ thấy bóng chàng trong làn khói mong manh toả ra từ điều xì gà.

Chàng gần bên nàng biết bao. Nàng chỉ cần khẽ đưa chân là đụng đến chàng. Nàng "muốn" chàng đến nhức nhối. Nàng muốn gặp đôi người lại để bớt đau đớn, nàng muốn tự kiềm chế nỗi đau để nó bớt trầm trọng. Nhưng rồi nàng vẫn ngồi, đầu ngẩng cao, chờ chàng nói.

Chú thích:

(1) Đơn vị đo đặc cũ của Pháp, bằng 2 ha.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 18

Phía trên đầu, Scarlett nghe tiếng người ồn ào xen lẫn tiếng cười chói tai của Pansy. Sự yên lặng trong buồng lái vì thế càng nặng nề thêm.

- Nửa triệu đô la bằng vàng. - Rhett đề nghị.

- Anh nói cái gì vậy?

Chừng như mình nghe không rõ lắm. Mình vừa mở lòng ra cùng anh thì không đáp lại.

- Anh nói là anh sẽ cho em nửa triệu đô la bằng vàng nếu như em đi khỏi nơi đây. Cho dù niềm vui của em tìm được ở Charleston có như thế nào đi nữa, thì đối với em nó cũng không đáng giá ấy...

Anh bàn với em một thương vụ đáng giá đó, Scarlett ạ. Trái tim bé nhỏ của em có lẽ thích một tài sản lớn vượt lên những gì em từng mơ tưởng hơn là một cố gắng tuyệt vọng nhằm cứu vãn cuộc hôn nhân của chúng ta. Anh sẽ lấy các món tiền người ta trả cho anh để thanh toán các khoản chi phí cho cái nhà quái đản của em ở phố Cây Đào.

- Tối qua anh hứa sẽ gửi tiền đó ngay hôm nay cho bác Henry?

Nàng mong anh im lặng một lát. Nàng đang cần suy nghĩ. Có thật là "một cố gắng tuyệt vọng" không? Nàng không tin như vậy.

- Hứa là để hứa thôi, Rhett thản nhiên nói. Còn đề nghị của anh thì sao, Scarlett?

- Em cần suy nghĩ.

- Vậy em cứ suy nghĩ cho đến lúc anh hút xong điếu xì gà. Sau đó, anh muốn được nghe câu trả lời của em. Hãy nghĩ đến những gì em phải trả bằng tiền lương của chính em để bảo dưỡng ngôi nhà kinh khủng mà em hết lòng yêu mến. Em không thể hiểu nổi là nó tốn kém bao nhiêu đâu. Rồi hãy nghĩ bỗng dưng em có một số tiền gấp ngàn lần số tiền em đã ky cốp suốt bao năm nay. Scarlett, đó là một món đền bù tuyệt đỉnh mà lại trao ngay một lần và tất cả là

cho em mà. Em có tiêu xài bao nhiêu đi nữa cũng chẳng hết. Các hoá đơn nhà cửa, anh sẽ trả. Anh cho em luôn cả quyền sở hữu nữa.

Đầu mút điều xì gà đỏ rực lên.

Scarlett đắm chiêu nghĩ ngợi trong nỗi niềm tuyệt vọng. Nàng phải tìm ra có để ở lại. Nàng không thể bỏ đi cho dù có được tất cả vàng bạc trên thế giới này.

Rhett đứng dậy, bước tới cửa sổ tàu. Chàng ném điều xì gà và trông ra bờ sông mãi cho đến lúc nhìn thấy cái mình dính tim. Ánh nắng chói chang trên khuôn mặt chàng. Chàng đã thay đổi biết bao từ lúc rời Atlanta! Scarlett thầm nghĩ. Hồi ấy, chàng đắm chìm trong men rượu như muốn quên đi cả thế giới này. Còn giờ đây, chàng đã trở lại thành Rhett của thuở nào với làn da rám nắng căng đầy trên khuôn mặt đẹp sắc nét có đôi mắt trong nhưng đen như nỗi khát thèm. Dưới chiếc áo sơ mi và áo choàng được may thật khéo, các bắp thịt của chàng săn chắc lại mỗi khi cử động. Chàng hoàn toàn xứng đáng là một trang nam nhi. Nàng muốn chàng trở về. Nàng sắp sửa nói thì chàng quay lại phía nàng và nhướn lông mày vẻ dò hỏi.

- Em tính sao, Scarlett?

- Rhett ạ, nàng đáp hệt như một nhà nữ doanh nghiệp, anh đã nói thương vụ, nhưng anh nào chịu mặc cả anh toàn ném ra những lời đe dọa chẳng khác nào ném đá vào mặt em. Hơn nữa, em biết anh chỉ đánh lừa về chuyện ngưng khoản tiền gửi về Atlanta. Anh thật ra chỉ mong muốn mọi người ở Charleston đánh giá tốt về mình, mà họ thì chẳng ai coi trọng những vị đàn ông bỏ bê vợ. Tin này mà loan đi chắc mẹ anh không thể nào ngẩng mặt lên mà nhìn ai được. Còn chuyện thứ hai, tức số tiền rất lớn ấy, thì anh nói đúng. Em sẽ sung sướng nếu có được số tiền đó. Nhưng không phải vì nó mà em phải quay về Atlanta ngay. Em cũng có thể nói toạc ra với anh, bởi anh cũng đã biết tất cả. Em đã làm đôi điều hết sức đại dột mà không sao xoá đi được. Ngay như lúc này đây, em không có lấy một người bạn nào trong cả bang Géorgie. Trong lúc đó, em lại đang kết bạn ở Charleston. Có lẽ anh chưa tin, nhưng đúng là thế. Và em cũng học hỏi được nhiều. Đến khi mọi người ở Atlanta có

thời gian quên đi đôi chuyện con con, lúc đó em tin em có thể chuộc lại các lỗi lầm của mình. Bởi thế! Em cũng có một điều muốn mặc cả với anh. Anh đừng cư xử hằn học với em như thế, hãy tỏ ra thân ái và giúp em vui vẻ trong thời gian lưu lại đây. Còn giờ cho đến hết Mùa vui chơi này, chúng ta nên sống với nhau như đôi vợ chồng hạnh phúc, chung thủy. Đến mùa xuân, em sẽ quay về nhà và làm lại từ đầu.

Nàng nín thở. Chàng phải nói đồng ý và cần phải nói như thế. Mùa chơi kéo dài gần tám tuần, và họ sẽ sống bên nhau mỗi ngày.

Không một người đàn ông bình thường nào sống gần gũi bên nàng một thời gian dài như thế mà lại không sa ngã. Rhett tuy có hơi khác so với những người đàn ông khác nhưng về điểm này thì khác sao được. Chưa một người đàn ông nào có thể cưỡng lại trước sự cám dỗ của nàng.

- Nghĩa là em vẫn muốn lấy tiền?

- Ừ, dĩ nhiên. Anh tưởng em ngu lắm sao?

- Anh thật không nghĩ đây đã là một thương vụ, Scarlett ạ. Em cầm lấy số tiền anh sẵn lòng chi ra để mong em rời khỏi nơi đây.

Nhưng em lại không chịu đi.

- Vậy thì hỏi anh được lợi gì nào?

- Em không ở lại đây mãi mãi đâu và em cũng không cho mẹ anh biết anh thật là một gã đàn ông đáng trách.

Nàng thề là nàng đã nhìn thấy chàng mỉm cười.

- Scarlett, em có biết chúng ta đang ở trên con sông mang tên gì không?

Một câu hỏi ngớ ngẩn hết sức? Thế là chàng không chịu cho nàng ở lại hết Mùa chơi. Liệu có chuyện gì xảy ra chăng?

- Tên nó là Ashley, Rhett đọc tên con sông cố tình nhấn mạnh từng âm một. Nó gọi anh nhớ lại một con người đáng kính, anh chàng Wilkes, người mà một thời em khao khát được anh ta triu mến.

Anh đã là chứng nhân của nỗi say mê dai dẳng của em, Scarlett ạ.

Còn em một khi đã quyết thì em thật đáng sợ. Thế mà em vừa tỏ ra dễ thương biết bao lúc em nói đã quyết định dành cho anh vị trí cao quý mà trước kia Ashley từng ngự trị. Viễn ảnh ấy khiến anh sợ hãi.

Scarlett ngắt lời chàng. Phải làm thế kéo chàng lại nói không mất thôi.

- Ôi, đó là chuyện nhảm nhí, Rhett ạ. Em biết có đeo đuổi anh mấy cũng vô ích. Anh chưa vui lòng để bước vào cuộc chơi. Hơn nữa, anh biết em quá rõ mà.

Rhett cười nhạt.

- Nếu em nhận rõ những gì em nói là thật thì chúng ta sẽ bàn chuyện mặc cả được.

Scarlett thận trọng không cười. Chàng đã chắc nhìn thấu tim đen của nàng.

- Em sẵn sàng thương lượng, nàng tuyên bố. Anh nghĩ gì trong đầu vậy?

- Bây giờ đây anh mới tin là cô O Hara đích thực vừa mới nhập cuộc, chàng vừa nói vừa phá lên cười. Điều kiện của anh là thế này: em sẽ thú nhận với mẹ anh là do anh hay ngáy nên chúng ta phải luôn ngủ riêng phòng; rồi sau vũ hội Sainte Cécile, lúc đó kết thúc Mùa chơi, em sẽ bày tỏ với mẹ anh là em nóng lòng muốn quay về Atlanta. Về đến nơi, em chỉ định lập tức một luật sư, Henry Hamilton hay ai khác cũng được, đến gặp luật sư của anh để bàn chuyện chuyển giao tài sản và ly thân. Ngoài ra, em đừng bao giờ đặt chân trở lại Charleston, và cũng không viết hay gửi thư cho anh hay cho mẹ anh được.

Scarlett tính trong đầu thật nhanh. Nàng gần như thắng cuộc.

Ngoại trừ điều kiện ngủ riêng phòng. Có lẽ nàng xin thêm thời gian. Không, không phải xin. Nàng đang mặc cả.

- Rhett, em có thể đồng ý các điều kiện của anh nhưng không đồng ý về kỳ hạn anh đưa ra. Nếu như em vội thu xếp hành lý ra đi vào ngay sau vũ hội cuối cùng của Mùa chơi thì mọi người sẽ chú ý. Lúc ấy, anh cũng trở lại đồn điền. Đến lúc đó, em bắt đầu nghĩ về Atlanta thì mới hợp lý hơn. Vậy thì sao chúng ta không bàn là em nên ra đi vào giữa tháng Tư? Anh cho phép em lưu lại thành phố một thời gian sau khi anh đi khỏi. Nhưng lấy ngày một tháng Tư làm mốc là thích hợp nhất.

Thật vượt xa những điều nàng chờ đợi? Mùa chơi cộng với một tháng tròn nữa. Phần nàng, nàng cũng chưa nói là sẽ ở lại thành

phổ sau khi Rhett về lại đồn điền. Nàng có thể theo chàng đến tận đây.

- Rhett Butler, em không biết ai trong hai chúng ta là kẻ bị lừa vào tháng Tư, nhưng nếu như anh sẽ cư xử thân ái với em trong suốt thời gian cho đến lúc em ra đi thì chúng ta có thể bắt tay đồng ý đi. Còn nếu như anh tỏ ra xấu bụng thì lúc đó chính anh, chứ không phải em, phá vỡ thoả thuận giữa chúng ta và em không rời khỏi đây.

- Thừa bà Butler, sự say mê của chồng bà sẽ biến bà thành người phụ nữ được ghen tị nhất ở Charleston đây.

Chàng giẫm cọt, nhưng Scarlett chẳng hề để tâm. Nàng đã thắng. Rhett mở cửa để mặt trời chiếu vào. Một cơn gió mạnh đến lạ lùng thổi thốc vào buồng lái đem theo vị mặn của biển.

- Em có bao giờ say sóng chưa, Scarlett?

- Em không biết nữa. Em chưa bao giờ lên tàu trừ hôm qua.

- Em sẽ được biết thôi. Cảng ở ngang trước mặt chúng ta kìa, mà lại có sóng lừng. Có gì em cứ vớ bừa lấy cái xô trong hộc tường sau lưng em đó.

Chàng nhảy hai bước lên boong tàu.

- Kéo buồm mũi lên, rồi đi vào để tránh gió ngược mau.

Chúng ta đang đi giạt lùi, chàng hét vang trong gió.

Chỉ một phút sau, băng ghế nghiêng hẳn đi làm Scarlett vắng người xuống sàn. Đêm trước, chuyến đi chậm chạp đến đồn điền trên một con thuyền đáy bằng đã không chuẩn bị cho nàng đối phó với những chuyển động của một con tàu thật sự. Mãi cho đến lúc này, xuôi theo con nước và ngọn gió nhẹ thổi căng nửa buồm, chuyến về có nhanh hơn nhưng vẫn là êm lặng. Scarlett bò đến các bậc cấp, cố rướn người lên cho đến lúc lộ đầu cao hơn mặt boong. Gió cắt ngang hơi thở của nàng và cuốn mất cái mũ lông chim nàng đội trên đầu. Nàng ngược nhìn chiếc mũ bay trên không. Một con hải âu kêu inh ỏi và đập cánh cố thoát khỏi cái vật giống như một con chim lạ. Scarlett cười vang. Con tàu nhô lên, rồi bọt nước tràn lên boong. Ôi thích thú làm sao! Scarlett nghe tiếng thét hãi hùng của Pansy trong gió. Đúng là đồ ngốc.

Scarlett cố giữ thăng bằng và định bước lên các bậc. Tiếng thét của

Rhett khiến nàng khựng lại. Chàng quay cần lái và con tàu lại nghiêng hẳn đi trong lúc những cánh buồm kêu lên răng rắc. Theo hiệu tay của chàng, một thủy thủ chụp lấy cần lái. Một người khác níu lấy Pansy đang nôn mửa ở đuôi tàu. Rhett nhảy hai bước đến đầu bậc cấp, chàng hét lên với Scarlett:

- Đồ ngu! Muốn đứt đầu hử! Xuống mau! Chỗ của em ở dưới kia.

- Ô, Rhett, không! Cứ để cho em lên trên boong, em muốn nhìn những gì đang diễn ra mà. Thích quá mà. Em muốn nghe mùi gió và ném thử bụi nước.

- Em không buồn nôn à? Bộ em không sợ sao?

Thay cho câu trả lời, nàng ném về phía chàng một cái nhìn ương ngạnh.

- Ôi, thưa mẹ, thật là một ngày tuyệt vời trong đời con. Con không hiểu tại sao mọi đàn ông lại không trở thành thủy thủ.

- Mẹ thật hài lòng con đã được vui đùa, con ạ, nhưng phần Rhett, nó thật không tốt khi để con ra nắng ra gió như thế, người con đỏ au lên như một tên da đỏ.

Bà Butler sai đưa Scarlett về phòng và ra lệnh đắp lên mặt nàng một miếng gạc tẩm glycerine và nước hoa hồng. Và rồi bà quay sang quở trách đứa con đang cười vui cho đến lúc chàng cúi đầu giả vờ xấu hổ.

- Nếu như con quàng cho mẹ tràng nhựa ruồi mà con mang về, thì mẹ có cho con ăn tráng miệng sau bữa tối không, hay là con vẫn phải đứng chịu phạt trong góc phòng ăn mãi? Chàng vờ hỏi với vẻ hối lỗi.

- Mẹ không biết sẽ làm gì con, Rhett ạ, bà Eleanor Butler rên rỉ khi đang hai tay ra như đầu hàng.

Nhưng bà vẫn không sao nhịn cười được. Bà yêu con mình vượt mọi giới hạn bình thường.

Buổi chiều ấy, trong lúc Scarlett lo chăm sóc những vết cảm nắng với nhiều thứ nước hoa, thì Rhett thay mặt mẹ đến tặng bà Alicia Savage một tràng nhựa ruồi chàng đem từ đồn điền về.

- Bà Eleanor thật tử tế khi nhớ đến tôi. Cảm ơn cả anh nữa, Rhett ạ.

Anh uống một cốc rượu nhé! Giáng sinh sắp đến rồi còn gì. Rhett thích thú nhận lời và họ trò chuyện với nhau về thời tiết bất thường, về cái mùa đông ba mươi năm trước, cái năm trời xuống tuyết và mưa suốt ba mươi tám ngày liền. Họ biết nhau từ khi còn bé. Hai nhà có vườn cây liền nhau và cũng chung một bụi ngấy vắt ngang qua bờ tường chung, những trái cây chín ngọt làm nhem cả tay.

- Scarlett đã sợ điên lên khi nghĩ đến chuyện một gã Yankee ban đêm mò vào phòng, Rhett nói, khi Alicia vừa thôi gọi lên những kỷ niệm chung. Mình mong là chuyện ấy không làm khó chịu nếu kể lại cho một người bạn già đã có lần tốc váy bạn khi bạn mới năm tuổi chứ.

- Mình sẽ nói cho cậu hết thôi nếu như cậu quên đi cho mình mỗi ác cảm thời bé đối với những bộ quần áo lót của cậu, bà Savage vừa đáp vừa cười khanh khách.

- Mình đã làm cả nhà phát chán trong suốt gần một năm. Kể cũng buồn cười khi phải nhắc lại... Nhưng cả chuyện về gã Yankee thì không hề buồn cười chút nào. Một tay súng nhảy cò sẽ bắn ngay tên lính nhưng rồi sau đó, có chúa biết được những phiền phức gì sẽ đến với tất cả chúng ta.

- Nào, nói xem nó giống cái gì, Alicia. Mình sẽ biết được đấy.

- Mình chỉ thấy nó thoáng qua, Rhett ạ...

- Vậy cũng đủ rồi. Nó lớn hay nhỏ?

- Phải, nó lớn, đúng là rất lớn. Đầu nó gần chạm đỉnh rèm cửa, mà cửa sổ thì cao trên hai mét kia.

- Mình biết là có thể tin vào bạn, Rhett cười nói. Bạn là đứa bạn gái duy nhất mà mình biết là có thể, trong một lần sinh nhật, phát hiện được cái cốc kem đầy nhất ở tít đằng cuối phòng. Bọn mình đã gọi bạn là "Mất cú vọ"

- Người ta đã nói ngay vào mặt mình cái điều ấy, mà nếu mình nhớ không lầm, là cùng với những lời nhận xét cá nhân rất khó chịu khác. Cậu là một đứa bé ghê tởm.

- Còn bạn là cô bé khủng khiếp, có khi mình sẽ yêu bạn, dù là bạn có chịu mặc đồ lót đi nữa.

- Còn mình cũng sẽ yêu cậu nếu như cậu không mặc đồ lót Mình

thường nhìn dưới "váy" cậu nhưng mình nào có thấy gì đâu.

- Xin bạn rộng lượng cho một chút, Alicia, ít ra là bạn nói "nhìn dưới quần cộc".

Họ cùng cười vang như đôi bạn xưa. Rồi Rhett lại lục vẩn tiếp.

Khi suy nghĩ, Alicia lại nhớ ra vô số chi tiết.

- Tên lính còn trẻ - rất trẻ là khác, cử chỉ hấn vụng về như đứa bé chưa quen với thân xác bông lớn vụt lên của nó. Hấn lại rất mảnh khảnh. Bộ đồng phục chẳng hợp vóc người. Cổ tay hấn dài quá tay áo, rất có thể bộ đồng phục không phải của hấn. Tóc hấn sẫm, không đen như tóc cậu, Rhett ạ - tiện đây mình nói là tóc hai bên mang tai cậu bạc trắng trông rất hay đấy - Ồ không, tóc hấn phải là màu hạt dẻ và như sẫm lại trong bóng tối. Đúng, tóc hấn còn tĩa tốt gọn gàng, và bà Alicia còn chắc là nó không bôi mỡ. Nếu có thì bà đã ngửi thấy mùi dầu Macasar rồi. Dần dần những mảnh vụn của ký ức được sắp xếp lại mãi đến khi tiếng nói đột nhiên tắt lịm trên đôi môi bà.

- Bạn biết nó là ai đấy, Alicia?

- Mình chắc lắm.

- Bạn chắc đúng thôi. Bạn có một cậu con trai mười bốn, mười lăm tuổi và bạn phải chắc biết rõ bạn bè của con. Khi nghe được chuyện này, mình nghĩ ngay đó là một đứa trẻ ở Charleston. Bạn thực sự tin là có một tên lính Yankee mò vào phòng một phụ nữ mà chỉ đứng ngắm suông một dáng người quần trong chần ư? Đó không phải là loại người dùng bạo lực, Alicia ạ, mà là một đứa con trai tội nghiệp; nó không hiểu thân xác nó đang thôi thúc nó điều gì. Nó muốn biết thế nào là một thân hình phụ nữ không coóc-sê và cũng không tô điểm. Ước muốn ấy mãnh liệt đến mức nó đành đi nhìn trộm một phụ nữ đang ngủ. Chắc chắn hơn là nó xấu hổ về những suy nghĩ của mình khi nhìn thấy một phụ nữ trên người còn đủ quần áo và đang còn thức hấn hỏi. Thằng bé đáng thương. Mình tin là cha nó đã bị giết trong chiến tranh, và nó không thể thổ lộ với ai khác.

- Nó có anh trai...

- Ồ! Vậy là mình lắm. Hoặc là bạn làm với đứa trẻ khác.

- Mình tin là không. Nó là Tommy Cooper. Nó là đứa lớn nhất

trong đám trẻ và ít nghịch ngợm nhất. Hơn nữa, nó suýt tự tử khi mình chào nó ngoài đường hai ngày sau khi sự việc xảy ra trong phòng mình. Cha nó đã chết ở Bull Run. Tommy không hề biết cha nó. Anh nó hơn nó mười, mười hai tuổi gì đó.

- Bạn muốn nói về luật sư Edward Cooper?

Alicia gật đầu.

- Có gì ngạc nhiên đâu? Cooper ở trong Ban chấp hành của Cư xá hợp bang do mẹ mình điều hành. Mình đã gặp anh ta ở nhà mình. Đó là một gã hoạn quan thật sự. Tommy làm sao trông chờ vào anh ta được.

- Chẳng có chút gì là hoạn quan cả. Có điều anh ta quá yêu Anne Hampton nên chẳng để tâm đến những đòi hỏi của đứa em đây thôi.

- Tuỳ bạn, Alicia ạ. Nhưng mình cần trao đổi một chút với Tommy.

- Rhett, không thể được. Không khéo cậu lại làm đứa bé tội nghiệp ấy khiếp sợ.

- "Cậu bé tội nghiệp" này đang gây khiếp đảm cho cả đám cư dân phụ nữ của Charleston. Tạ ơn Chúa, cho đến lúc này vẫn chưa có gì xảy ra. Nhưng lần tới nữa có thể nó không còn tự kiểm chế nổi. Hoặc là nó sẽ bị giết thôi. Nhà nó ở đâu, Alicia?

- Phố Nhà thờ, ngay ở góc Đại lộ. Ở trên lề phía nam của ngõ Saint-Michel, con ngõ có những ngôi nhà gạch ở giữa. Nhưng này Rhett, cậu định nói gì với nó đây?

- Cậu không thể xông vào nhà nó và chụp cổ áo nó đâu - Hãy tin mình, Alicia ạ.

Alicia đặt tay lên má Rhett và hôn nhẹ lên môi chàng.

- Rất thú vị được gặp lại cậu ở nhà mình. Chúc cậu may mắn với Tommy.

Rhett ngồi uống trà dưới hàng hiên nhà Cooper với mẹ của Tommy. Khi cậu bé về, bà Cooper giới thiệu con trai với Rhett rồi bảo con vào nhà trong cất tập vở, rửa tay rửa mặt.

- Ông Butler sẽ dẫn con đến thợ may, Tommy ạ. Ông có một đứa cháu ở Ireland cũng lớn như vậy, nên nhờ con đến ướm thử để

chọn một bộ đồ vừa vặn với cháu làm quà Giáng sinh.

Tommy lần mắt hai người và nhả mặt. Rồi nó nhớ lại những mẩu đối thoại nó đã được biết về thời trẻ nghịch ngợm của Rhett, cuối cùng nó tự nhủ nó hài lòng đi cùng ông Butler để giúp ông. Có thể nó còn dám hỏi ông vài câu về những vấn đề làm nó bận tâm.

Tommy không phải hỏi câu nào. Vừa ra khỏi nhà một quãng, Rhett đã quàng vai cậu thiếu niên.

- Tom, chàng nói, anh định giúp em một đôi điều quan trọng. Điều đầu tiên về cách nói dối mẹ một cách thuyết phục. Lúc chúng ta đi tàu, chúng ta sẽ nói chi tiết đến người thợ may của anh, cửa tiệm và những thói quen của ông ta. Với sự giúp đỡ của anh, em sẽ cố tập trả lời kỹ cho câu chuyện của em được hoàn toàn sáng tỏ. Bởi vì, thế này này, anh chẳng có cháu chắt nào ở Ireland cả, và chúng ta cũng chẳng đến ông thợ may của anh làm gì. Chúng ta sẽ đi đến cuối đại lộ Rutlerger, rồi chúng ta sẽ đi dạo cho khỏe một chút. Chúng ta sẽ đến một ngôi nhà, ở đó, anh mong sẽ được giới thiệu em với một vài người bạn của anh.

Tommy Cooper chấp nhận không chút do dự. Nó đã quen để cho bạn bè lớn tuổi định đoạt mọi cách ứng xử, và nó thích cách ông Butler gọi nó là "Tom". Trước khi chiều xuống và Tom được trả lại cho mẹ, nó nhìn Rhett với bao ngưỡng phục trong đôi mắt trẻ trung của nó, Rhett biết rằng từ lúc này và mãi mãi về sau nữa, chàng sẽ coi Tom Cooper thuộc nhóm những đồng bạn bền chặt của chàng.

Chàng cũng tin rằng Tom sẽ không bao giờ quên những bạn bè mà họ đã đến thăm. Trong số những "hàn viện" mang ý nghĩa lịch sử ở Charleston, có cái nhà chứa đầu tiên ở lục địa châu Mỹ "dành riêng cho nam giới". Nó thường xuyên thay đổi địa chỉ trong suốt gần hai thế kỷ tồn tại, mà qua bao cuộc chiến tranh, bao trận dịch bệnh, bao cơn bão táp, chưa bao giờ nó phải đóng cửa lấy một ngày. Một trong những chuyên môn của nhà chứa là hướng dẫn nhẹ nhàng và kín đáo cho những chàng trai trẻ bước vào hoan lạc của tuổi trưởng thành. Đó là một trong những truyền thống được yêu mến của Charleston. Đôi khi Rhett tự hỏi cuộc sống của chàng sẽ khác biệt bao nhiêu như cha chàng tuân giữ truyền thống này cũng như ông đã

tuân giữ những ý tưởng khác về cung cách một chàng trai con nhà gia giáo ở Charleston phải có... Nhưng người ta không ai có thể làm lại quá khứ, chàng mỉm cười buồn bã. Ít ra chàng cũng đã có thể thay thế cho người cha đã mất của Tommy bằng cách góp phần vào việc giáo dục nó.

Truyền thống cũng có mặt tốt của nó. Bắt đầu từ nay sẽ chẳng có tên Yankee nào rình rập nữa. Rhett trở về nhà, tự thưởng mình một ly rượu trong lúc ngồi đợi giờ ra ga đón cô em gái.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 19

- Nếu tàu đến sớm thì sao, Rhett? - Bà Eleanor Butler nói, sau khi đã nhìn đồng hồ hàng chục lần vào những phút cuối. - Mẹ rất sợ Rosemary không tìm thấy chúng ta trên sân ga trong đêm tối. Đứa hầu gái của em con lại mới vào nghề, con biết đấy, trong đầu óc nó chẳng có gì cả. Mẹ không hiểu sao Rosemary chịu đựng nó được?

- Con tàu này, chưa bao giờ trễ dưới bốn mươi phút, mẹ ạ, tàu nó có đến đúng giờ thì cũng không thể trước nửa giờ nữa đâu?

- Mẹ chỉ mong con dự trù thời gian để đến nhà ga kịp thôi. Lẽ ra mẹ phải đích thân đến đó như mẹ đã định, khi mẹ chưa rõ là con sẽ trở về.

- Mẹ ơi, đừng cuống lên - Rhett vừa nói vừa kiên nhẫn giải thích tỉ mỉ điều mà anh vừa nói với bà - Con đã gọi xe để đưa con đi trong mười phút nữa. Chúng ta chỉ cách ga có năm phút thôi! Tàu đến trễ một giờ hoặc hơn thế và Rosemary sẽ về nhà đúng vào giờ cơm tối thôi mà.

- Em đi với anh được không, Rhett? Em rất thích hít thở không khí trong lành.

Scarlett vội hình dung ngay giây phút hai người cùng ngồi trong chiếc xe. Nàng sẽ hỏi Rhett nhiều điều về em chàng và sẽ làm chàng thích thú. Chàng rất yêu Rosemary. Và nếu như chàng ít nói

về cô em gái thì có lẽ Scarlett biết được điều gì sẽ chờ đợi nàng. Nàng run sợ khi nghĩ rằng Rosemary không yêu nàng, rằng cô ta giống Ross. Bức thư xin lỗi đầy những lời lẽ kiêu cách của người em chồng gửi cho nàng đã không giúp nàng bớt ghét anh ta chút nào.

- Không, em yêu, em không thể cùng đi với anh... Anh muốn em ngồi yên trên cái đi văng này với lớp gạc trên mắt thôi! Mắt em còn sưng húp sau khi em bị cảm nắng nắng mà.

- Con có muốn mẹ đi không, con thân yêu? Bà Butler vừa nói vừa cuộn mớ đăng-ten để cất đi. Mẹ rất lo là con phải chờ đợi lâu thôi.

- Chả sao đâu, mẹ ạ! Con có một vài dự định cần làm cho đến đầu mùa xuân mà!

Scarlett ngồi trên gối, nàng mong em gái của Rhett đừng đến nữa! Nàng vẫn chưa rõ Rosemary giống ai, nhưng dù sao nàng cũng thích không để người ta có thành kiến. Nàng biết Rosemary là một đứa bé đến trễ, ra đời vào lúc Eleanor Butler đã ngoài bốn mươi.

Còn bây giờ lại cũng là một cô gái già, một trong những nạn nhân dân sự của cuộc chiến tranh: trước chiến tranh, cô còn quá trẻ, còn sau đó thì lại quá tầm thường và quá nghèo để có thể hấp dẫn vài người đàn ông độc thân còn sót lại. Việc Rhett trở về Charleston giàu có khiến người ta bàn tán khá nhiều. Lúc này đây, Rosemary có thể có món hồi môn kếch xù đấy! Nhưng cô nàng dường như luôn xa nhà, thường đi thăm một cô em họ hoặc một người bạn ở thành phố khác. Cô ta đi kiếm chồng ư? Những người đàn ông ở Charleston không xứng với cô ta sao? Ai cũng chờ đám hỏi của cô từ hơn cả năm nay, nhưng cô tuyệt nhiên không quyến luyến ai cả lại còn ít quan tâm nghiêm túc đến chuyện này. "Một đề tài cho những cuộc đầu cơ bằng vàng", Emma Anson đã nói thế.

Scarlett cũng đang tiến hành những cuộc đầu cơ của riêng nàng. Lẽ ra, nàng phải vui mừng vì cô em chồng lập gia đình dù điều này có tốn kém cho Rhett. Nàng mong không nhìn thấy mặt cô ta trong ngôi nhà này.

Ngay cả nếu cô ta chẳng đáng gì hơn một bức tường đất cón con thì Rosemary vẫn trẻ hơn Scarlett và dấu sao vẫn là em gái của Rhett? Cô ta đã chiếm hết sự chú ý của nàng. Scarlett ngồi thẳng

người khi nghe mở cửa vài phút trước bữa ăn tối. Rosemary đã đến.

Rhett bước vào thư viện và mỉm cười với mẹ:

- Cô con gái cảm tình con ngựa của mẹ đã về rồi đây! Cô nàng mạnh khỏe và dữ như sư tử lúc nó đói bụng.

- Em nó đi rửa tay rồi có lẽ sẽ đến nuốt chửng mẹ cho mà xem?

Scarlett e ngại nhìn cánh cửa. Lúc sau, một phụ nữ trẻ bước vào và nở nụ cười duyên dáng. Cô ta chẳng có gì là man rợ cả, nhưng dáng của cô ta khiến Scarlett sững sốt như cô ta có một cái bòm và đang gầm gừ nữa!

Sao mà giống Rhett thế! Scarlett thầm nghĩ. Không, không hoàn toàn thế? Cũng đôi mắt ấy, cũng mái tóc đen ấy, cũng hàm răng trắng ấy, nhưng không phải những điều ấy khiến hai anh em giống nhau? Đúng hơn là cái cách mà... mà cô ta giải quyết mọi việc cũng giống hệt chàng? Mình không thích điều ấy, mình không thích điều ấy chút nào.

Nàng nheo đôi mắt xanh và quan sát Rosemary. Cô nàng thực ra không tầm thường như người ta nói, nhưng cô nàng chẳng làm gì để trang điểm thêm. Cứ nhìn cách cô nàng gom mái tóc thành một búi trên gáy, và cô nàng lại không đeo bông tai trong lúc đôi tai cô nàng rất xinh. Nước da thì hơi vàng. Mình nghĩ là Rhett cũng sẽ có màu da tương tự nếu như chàng không giang nắng suốt ngày.

Nhưng một chiếc áo dài màu sáng có thể làm người ta quên đi điều ấy thôi! Tệ nhất, cô nàng lại chọn một cái áo nâu xanh, xỉn màu thế kia, chắc mình phải giúp cô nàng một chút mới được.

- À, chị Scarlett đây rồi! Rosemary vừa nói vừa ba chân, bốn cẳng phóng qua phòng.

Ồi, lạy Chúa, chắc mình phải dạy cô nàng đi đứng khoan thai mới được! Đàn ông, không thích cái thứ đàn bà phi như ngựa thế kia đâu! Trước lúc Rosemary bước đến chỗ nàng, Scarlett đã đứng dậy, nở một nụ cười thân thiện, chìa má ra nhận cái hôn theo đúng nghi thức.

- Theo Rhett mô tả em ngỡ chị yếu điệu như mèo, cô nàng tuyên bố. Em hiểu anh ấy muốn nói gì, cứ nhìn đôi mắt xanh biếc của chị kia kìa. Em mong sẽ làm chị gừ gừ chứ không gầm gừ đâu,

Scarlett ạ. Em thích chúng ta sẽ là bạn.

Scarlett mở miệng, nhưng không sao nói được. Nàng quá sững sốt, không nói được lời nào.

- Mẹ ơi, mẹ cho chúng con ăn tối đi thôi Rosemary nói xong, đã quay người lại. Hồi nãy con đã nói với Rhett là anh ấy ác lắm, không mang cho con cái gì để con nhăm nháp ở nhà ga.

Đôi mắt của Scarlett bắt gặp mắt của Rhett và nàng điên tiết lên.

Rhett uể oải đứng dựa vào khung cửa, nụ cười cay độc. Đồ ác độc?

Nàng nhủ thầm. Anh đã nói cho cô ta biết về em? Mà em có yêu điệu như mèo không?

- Em thật muốn cho anh biết thế nào là yêu điệu: em sẽ móc nụ cười trong đôi mắt anh ra bằng móng vuốt này cho mà xem. Nàng liếc nhanh nhìn Rosemary và cô nàng cũng cười ư? Không, cô nàng đang ôm hôn Eleanor Butler.

- Chúng ta đi ăn tối? - Rhett nói - Manigo đã đến báo rồi kìa?

Vẫn còn mệt vì bị cảm nắng, lời lẽ kiêu kỳ của Rosemary làm cho Scarlett nhức đầu thêm. Cô em của Rhett có những quan điểm mà cô trình bày và bảo vệ bằng một giọng như sấm vang. Cô nàng khẳng định rằng những người anh em họ mà cô vừa đến thăm ở Richmond - là hạng người thật đàn độn, rằng cô chán ghét thời gian cô đã ở đó. Cô tin chắc họ chưa từng đọc một cuốn sách nào - hoặc ít ra là một cuốn sách cho đúng nghĩa của nó.

- Lạy Chúa, Eleanor Butler vừa thì thầm, vừa liếc nhìn Rhett như ngầm muốn nói nhiều điều.

- Đám anh em họ luôn làm chúng ta khó chịu, Rosemary ạ, Rhett nói với một nụ cười. Như Townsend Ellinton chẳng hạn. Anh vừa gặp nó ở Philadelphia và cuộc gặp gỡ của bọn anh đã làm cho anh "quê" suốt cả tuần. Anh đã cố thử nhìn thẳng vào mắt nó và đương nhiên là anh bị chóng mặt ghê gớm!

- Em thích bị quay cuồng hơn là buồn chán đến chết đi được. Cô em chàng cắt ngang. Anh cứ hình dung xem, sau bữa tối, lại cứ phải ngồi lắng nghe cô em họ Miranda đọc truyện Waverley... một chuyện tình cảm nhạt nhẽo.

- Về phần mẹ, mẹ vẫn luôn thích Walter Scott đấy, và mẹ nghĩ rồi con cũng sẽ thích đấy thôi, con yêu của mẹ ạ! - Eleanor nói để

mong tìm chế bớt cơn hăng hái của Rosemary.

- Chỉ mất công vô ích thôi, mẹ ạ, con không biết ai khác nữa. Đã bao năm trôi qua rồi.

Scarlett nhớ lại những giờ phút bình yên sau bữa ăn tối bên bà Eleanor. Tất nhiên là vì không còn ai khác, còn bây giờ thì Rosemary đã trở về rồi. Rhett chỉ có thể yêu nàng bấy nhiêu thôi! Lúc này đây, nàng dường như quyết ăn thua với chàng.

- Nếu em là đàn ông, chắc anh sẽ cho phép em đi đến đấy, nàng kêu lên. Em đã đọc những bài báo viết về Rome của Henry James và chắc là em chết mất vì quá ngu dốt nếu như bản thân mình không được đến tận nơi ấy.

- Nhưng em nào phải là đàn ông, em yêu ời. Rhett bình thản nói. Mà em kiếm đâu ra được những ấn bản ấy của báo Tổ quốc (The Nation). Em có thể bị lạc lõng nếu cứ đọc mãi cái thứ báo tồi tệ theo khuynh hướng tự do ấy.

Scarlett vênh tai lên và chen vào câu chuyện.

- Sao anh không để Rosemary đi đến đấy. Rhett?

- Rome nào có xa xôi gì. Và em chắc là chúng ta có quen một ai có họ hàng ở đó. Rome không xa Athènes là bao, mà dòng họ Tarleton lại có cả triệu con cháu ở Athènes.

- Tarleton là những ai vậy? Rosemary hỏi, vẻ sững sờ. Và Athènes thì có ăn nhập gì với Rome đâu?

Rhett ho, để giấu nụ cười. Rồi chàng hăng giọng:

- Athènes và Rome là tên hai thôn rất đẹp của Georgie, Rosemary ạ, chàng thì thảo. Em có muốn đến đó chơi một chút không?

Rosemary hai tay ôm đầu, như một động tác tuyệt vọng trên sân khấu.

- Em không sao tin được điều mình đã nghe. Lạy Chúa, ai thèm đến Georgie làm gì chứ? Em muốn đến Rome thực sự, đến thành phố vĩnh cửu ở Ý cơ?

Scarlett thấy hai má mình đỏ bừng. Lẽ ra, nàng phải hiểu

Rosemary nói về nước Ý.

Nhưng, trước khi nàng phá lên cười giòn như cô em chồng, thì cửa phòng đột nhiên mở toang như tiếng sấm gầm, làm mọi người im bật. Ross thở dốc đang chập choạng trong ánh nến.

- Cứu tôi với! - Anh ta khó nhọc, thều thào. - Bọn lính đang đuổi theo tôi! Tôi đã bắn thằng Yankee mò vào phòng phụ nữ.

Rhett đã đến sát bên Ross và cầm lấy tay em.

- Chiếc xà lúp còn đậu ngoài bến cảng, và trắng còn khuất. Hai chúng ta có thể trốn đi, chàng nói về uy nghiêm từ tốn.

Bước ra khỏi phòng, chàng còn quay lại dặn mọi người:

- Bảo với họ là con đã đi ngay sau khi chở Rosemary về để kịp con nước triều. Và cả nhà không ai gặp Ross cả. Cả nhà không hay biết gì cả. Con sẽ gửi điện về.

Eleanor Butler thông thả đứng dậy, như mọi buổi tối sau bữa ăn tối. Bà tiến đến gần Scarlett, và ôm chặt đôi vai run rẩy của nàng. Bọn lính Yankee đến. Chúng sẽ đem treo cổ Ross vì đã bắn vào một người trong bọn chúng và bọn chúng sẽ dành một số phận tương tự cho Rhett, vì đã giúp cho Ross trốn thoát. Sao chàng lại không để mặc cho em chàng tự lo lấy phận mình? Chàng không có quyền bỏ rơi vợ, để nàng bơ vơ, trơ trọi - khi mà bọn Yankee ập tới.

Eleanor lên tiếng, và giọng bà đồng dục, dứt khoát nghe lạnh như thép, êm ái và chậm rãi như bình thường.

- Mẹ mang khăn ăn, chén đĩa của Rhett xuống bếp, không để một dấu vết hiện diện của nó ở đây. Mẹ sẽ dặn đầy tớ cần phải nói gì.

Con giúp Rosemary dọn lại bàn cho ba người ăn nhé.

- Chúng ta sẽ làm gì đây mẹ? Bọn Yankee đến kia!

Scarlett biết nàng phải tỏ ra bình tĩnh. Nàng thầm trách mình quá sợ sệt. Nhưng nàng không sao tù kiềm chế nổi. Nàng đã tự thuyết phục mình rằng bọn Yankee chỉ là bọn móm mém, nhả nhớt và ưa quấy rầy. Cứ nhớ lại những gì quân đội chiếm đóng đã có thể tác oai tác quái dưới cái vỏ luật pháp, cũng đã thấy ghê tởm.

- Chúng ta ăn cho xong bữa tối, bà Butler nói, hai mắt long lanh.

Và mẹ nghĩ là sẽ đọc cho các con nghe vài đoạn trong Ivanhoe.

- Các ông chắc không còn việc gì làm tốt hơn là đi bức bách những phụ nữ ở nhà một mình thế này sao? - Rosemary hỏi thẳng vào mặt viên chỉ huy quân đội Liên bang, vẻ thách thức.

- Ngồi xuống, và im ngay, Rosemary - Bà Butler nói. - Xin ông sĩ quan vui lòng bỏ qua cho con gái tôi!

Viên chỉ huy không tỏ ra nao núng trước giọng đầu dụ của bà Eleanor.

- Lục soát nhà, mau lên, ông ta ra lệnh cho người của mình.

Scarlett nằm dài trên đi văng. Những miếng gạch tắm cúc cam đập trên gương mặt bị rám nắng và trên đôi mắt sưng húp. Nàng sung sướng vì có hai người phụ nữ che chở cho nàng: nàng không phải nhìn bọn Yankee.

Eleanor thật bình tĩnh đã nghĩ ra được cái chuyện sắp xếp một phòng bệnh ngay tại phòng đọc sách. Dù vậy tính tò mò cứ thôi thúc nàng. Nàng không biết đích xác chuyện gì đã xảy ra, còn những tiếng ồn ào lại không giúp nàng biết gì thêm. Nàng nghe tiếng bước chân, tiếng cửa đóng sầm lại, rồi lại im lặng. Viên chỉ huy đã đi rồi chẳng? Eleanor và Rosemary có cùng đi luôn không? Nàng không sao nằm yên được! Nàng từ từ đưa tay lên mắt, và hé miếng gạch ẩm để nhìn. Rosemary ngồi trên ghế trước bàn đang bình thần đọc sách.

- Suýt! Scarlett kêu.

Rosemary gấp sách lại và bàn tay che mắt tựa cuốn sách.

- Chuyện gì vậy? Cô nàng thì thầm. Chị có nghe gì không?

- Không, chị không nghe gì hết? Họ làm gì vậy? Bà Butler đâu rồi! Chúng đã bắt mẹ đi rồi sao?

- Lạy Chúa, Scarlett ạ, sao chị lại cứ thì thầm vậy?

Rosemary hỏi bằng giọng bình thường nghe vang thật to Bọn lính lục soát nhà để tìm vũ khí. Họ tịch thu mọi khí giới của Charleston. Mẹ đã đi theo họ để họ đừng tịch thu thứ gì khác.

- Xong hết rồi chứ? Scarlett thở phào. Làm gì có vũ khí trong nhà, nàng biết rõ điều này, bởi nàng đã lục tìm.

Nàng nhắm mắt và suýt ngủ thiếp. Một ngày dài lê thê làm sao?

Nàng nhớ lại nỗi hưng phấn của mình khi nhìn nước sủi bọt, dọc theo chiếc xà lúp đang lao nhanh, và trong khoảng khắc, nàng thấy khao khát được như Rhett, đang điều khiển con tàu dưới bầu trời đầy sao.

Giá như nàng được ngồi vào chỗ Ross nhỉ? Nàng không sợ bọn Yankee bắt được Rhett. Nàng không hề lo gì cho chàng cả. Chàng là người luôn dành chiến thắng mà.

Khi Eleanor Butler trở vào thư phòng, sau khi tiễn tụi lính ra cửa, bà nhặt tấm khăn choàng bằng lụa Cachemine mà Scarlett ngủ say đã làm rơi xuống đất đắp cho con dâu.

- Để chị con ngủ yên! - Bà nhẹ nhàng nói. Chúng ta đi ngủ thôi, Rosemary. Con mới đi xa về, còn mẹ thì mệt rồi, và ngay mai chắc chúng ta sẽ rất bận rộn đây!

Bà cười trong lúc nhìn cái kẹp trang ở gần giữa cuốn Ivanhoe. Rosemary đọc khá nhanh và cô nàng không đến mức tâm tiền như bà vẫn thích tin như thế.

Sáng hôm sau, cả chợ rì rầm và phần nộ về bao chuyện nhỏ, to chung quanh những kế hoạch khập khiễng. Scarlett tức giận lắng nghe những cuộc chuyện trò ồn ào ấy, lòng đầy tức giận. Dân Charleston còn tin vào cái gì đây? Rằng những tên Yankee cứ để mặc cho mọi người tự do chạy trên đường và bắn vào chúng chẳng? Họ chỉ làm cho sự việc thêm nghiêm trọng hơn thôi khi cố tranh cãi và phản đối. Có thể làm gì hơn sau cả một thời gian dài kể từ khi tướng Lee nhận lệnh của Garant, cho phép các sĩ quan đã gia nhập quân đội Liên bang được mang súng cá nhân, sau cuộc đầu hàng ở Appomattox? Dầu sao, đó vẫn là bước đường cùng của miền Nam, và cần gì đến súng nữa nếu như người ta đã quá nghèo đói không mua nổi đạn? Còn với những khẩu súng để thách đấu, ai còn cố giữ làm gì kia chứ? Chúng chỉ còn đợi đem đi thao diễn và bắn vào đầu để tự sát thôi.

Nàng vẫn im lặng và lo mua sắm, nếu không chắc nàng khó cầm miệng nổi? Ngay như bà Eleanor còn chạy lăng xăng như con vịt vừa bị chặt đầu để thì thảo với người này, người kia.

Họ nói rằng tất cả mọi người đều muốn làm tiếp cái việc mà Ross đã mở đầu, bà nói với Scarlett trên đường về Họ không chịu nổi cái cảnh nhìn nhà cửa họ bị bọn lính vợ vét hết. Phụ nữ giờ đây phải lo chuyện làm ăn. Đàn ông thì còn đang sôi sục!

Scarlett thoáng rùng mình. Nàng đã nghĩ đây chỉ là những chuyện tào lao và không ai lại có ý định làm cho mọi việc thêm nghiêm trọng làm gì.

- Có gì phải điều hành đâu! Nàng thốt lên, chúng ta chỉ cần ở yên cho đến khi nào sự việc được quên đi! Rhett đã đưa Ross đến chỗ

an toàn, chúng ta sẽ được biết tin thôi!

- Chúng ta không thể để quân đội Liên bang ra đường nghênh ngang như thế được, Scarlett ạ, bà Butler nói, giọng bức tức. Con chắc hiểu rõ điều ấy rồi đấy. Chúng đã lục lọi nhà chúng ta. Chúng đã tái ban hành lệnh giới nghiêm, và chặn bắt tất cả những ai buôn bán chợ đen các loại thực phẩm được phân phối. Nếu chúng ta cứ để bọn chúng hành động thế thì chẳng mấy lúc chúng ta trở lại các thời kỳ năm 1864, khi chúng đi giày bột lên đầu lên cổ chúng ta, kiểm soát từng hơi thở của chúng ta? Thật không thể hình dung nổi Scarlett tự hỏi phải chăng cả thế giới này đã trở nên điên loạn? Một đám phụ nữ mà phần lớn thời giờ chỉ để cùng nhau uống trà và làm đặng ten thì có thể làm gì để chống lại với cả một đạo quân xâm lược?

Nàng hiểu được ra điều ấy hai đêm sau đó.

Đám cưới của Lucinda Wragg được dự định vào ngày 23 tháng giêng và các thiệp mời đã được chuẩn bị để gửi đi vào ngày mùng 2, nhưng chúng ta không bao giờ còn được sử dụng đến nữa. "Một hiệu quả khủng khiếp" đó là lời khen tặng của Rosemary Butler dành cho những cố gắng của bà Lucinda, của mẹ nàng và của tất cả phụ nữ ở Charleston. Đám cưới của Lucinda diễn ra vào ngày 19 tháng mười hai, tại nhà thờ Saint-Michel vào lúc chín giờ tối.

Những hợp âm nghiêm trang của lễ rước dâu vang lên qua các cửa ra vào và các cửa sổ mở toang của ngôi nhà thờ đông nghẹt người được trang hoàng lộng lẫy, đúng vào lúc bắt đầu lệnh giới nghiêm. Từ bên trái lối đi vào nhà thờ, người ta có thể nghe rõ những âm thanh ấy. Một viên sĩ quan, sau đó kể lại cho vợ mình nghe, câu chuyện lọt vào tai chị cấp dưỡng, rằng chưa bao giờ ông thấy quân lính của ông bút rút như thế, ngay cả trước khi họ đi hành quân. Hôm sau, cả thành phố biết chuyện. Ai cũng cười vang, nhưng không ai ngạc nhiên.

Vào lúc chín giờ rưỡi, toàn bộ cư dân của Charleston cổ kính ủa ra khỏi nhà thờ Saint-Michel và đi bộ đến phố Hợp mặt để dự buổi tiếp tân tổ chức trong hội trường của miền Nam Caroline. Đàn ông, đàn bà và trẻ em từ năm tuổi cho đến chín mươi bảy tuổi, đều vui cười trong không khí ấm áp của ban đêm, công khai vi phạm luật

lệ.

Viên chỉ huy quân đội đồn trú không thể chối cãi là không biết những sự kiện này: chúng diễn ra ngay cả trước mũi ông ta mà. Ông ta cũng không thể bắt giam những kẻ vi phạm: nhà tù của đội quân đồn trú chỉ có hai mươi sáu xà lim. Thậm chí, nếu như người ta sử dụng cả văn phòng, hành lang thì cũng không đủ chỗ cho mọi người? Những băng ghế của nhà thờ Saint-Michel đã được tạm thời chuyển vào trong khu nghĩa trang nhỏ cô quạnh kế bên để cho tất cả khách mời dự, chen chúc đứng bên nhau, có thể bước vào nhà thờ.

Trong cuộc tiếp tân, mọi người đã phải thay phiên nhau bước ra ngoài hàng hiên để hít thở không khí trong lành bởi vì phòng khiêu vũ đông nghịt người. Họ tranh thủ lúc ấy để nhìn những toán tuần tiễu bất lực đang nện gót trên những con đường hoang vắng, cảm miêng vì một thứ kỷ luật vô hiệu.

Rhett, trở về thành phố ngay buổi chiều hôm ấy, báo cho cả nhà biết là Ross đã được đưa đến nơi an toàn ở Wilmington. Scarlett thú nhận với chàng ngoài hiên là nàng cảm thấy lo sợ khi đến dự lễ cưới, dù có chàng bên cạnh.

- Em không sao tin được một nhóm các bà hội trưởng Hội từ thiện lại có thể gây nổi một sự sỉ nhục như thế cho quân đội Yankee. Em phải thừa nhận phụ nữ Charleston cả gan thật, Rhett ạ.

- Anh xin bái phục những kẻ ngạo mạn điên rồ này, từng người một trong số họ, Rhett cười nói. Thậm chí cả thằng Ross khốn khổ của anh? Anh mong nó sẽ không bao giờ biết được nó đã bắn hụt tên Yankee nghìn năm, một thuở ấy. Nó sẽ rất tức tối vì chuyện ấy cho mà xem.

- Chú ấy đã không bắn trúng được tên lính kia sao? Em nghĩ chú ta đang say mà, Scarlett khinh bỉ nói. Nhưng, nàng chột rùng mình, sợ hãi, nói tiếp - Vậy thì kẻ rình mò vẫn còn đang sống?

- Không, cứ an tâm, em yêu ạ. Rhett vỗ nhẹ trên lưng nàng trấn an. Em sẽ không nghe nói gì về việc ấy nữa đâu. Em trai anh và đám cưới sớm của cô bé Lucinda đã làm bọn Yankee chết khiếp lên được rồi.

Chàng hắng giọng, như đang có một niềm vui mà không sao chia sẻ được.

- Có chuyện gì mà buồn cười đến thế anh? Scarlett hỏi.

Nàng tỏ ra thận trọng. Nàng chúa ghét người ta cười mà nàng không rõ lý do.

- Em không hiểu gì cả, Rhett nói. Anh lấy làm sung sướng vì một mình đã giải quyết được một vấn đề khi đưa em vụng về của anh đã vượt qua mặt được anh. Nó đã cho tất cả người dân thành phố này một dịp để vui mừng và tự hào về họ cho dù chính nó không hề biết?

- Em cứ nhìn họ kìa, Scarlett?

Hàng hiên nhà thờ đông nghịt người hơn lúc nào hết.

Lucida Wragg - lúc này đã là Licinda Grimball - ném hoa về phía những tên lính.

- Em thì em sẽ ném đá vào chúng. - Scarlett nói.

- Anh không nghi ngờ điều ấy! Em luôn nhắm thẳng mục tiêu.

Những cách làm của Lucinda cần có sự tưởng tượng.

Giọng nói kéo lê của chàng không lộ chút gì vui thích - Giọng nói còn hằn học và kiên quyết.

- Em về đây, Scarlett ngừng đầu, nói. Em thích bóp nghẹt chúng hơn là bị sỉ nhục.

Đứng khuất trong bóng tối của một cây cột gần đó, Rosemary nhận ra sự độc ác trong giọng nói của Rhett và nỗi đau đớn trong giọng nói Scarlett. Khuya đêm ấy, sau khi mọi người đã đi ngủ, cô đến gõ cửa thư phòng.

Rhett đang ngồi đọc sách. Cô bước vào, khép cửa, khuôn mặt đỏ lên vì đã khóc.

- Em cứ tưởng là đã hiểu được anh, Rhett ạ, nàng oà khóc, nhưng thực ra em chẳng hiểu gì về anh hết! Em đã nghe anh nói chuyện với Scarlett đêm nay, ngoài hàng hiên của phòng khiêu vũ. Sao anh lại có thể độc ác với chính vợ của anh như thế! Ai sẽ là nạn nhân kế tiếp của anh đây?

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 20

Rhett đứng bật dậy, đôi tay dang rộng bước ra đón cô em gái. Nhưng Rosemary lùi lại, tay đưa lên, lòng bàn tay hướng về trước như thể muốn ngăn chàng lại.

Hai tay chới với, khuôn mặt sa sầm vì phiền muộn, Rhett đứng sững lại. Hơn mọi thứ trên đời, chàng không muốn máy may làm tổn thương Rosemary - nhưng lúc này chính chàng lại đang làm cô sợ hãi.

Chàng không bao giờ quên được vai trò của mình trong câu chuyện buồn nản và ngăn ngủi của Rosemary. Chàng không hối tiếc về một thời tuổi trẻ đầy sóng gió của mình, và cũng chẳng bao giờ bào chữa cho nó. Chàng chưa từng hổ thẹn về bất cứ hành vi nào của mình - ngoại trừ những hậu quả đã gây ra cho cô em gái nhỏ của chàng.

Bị cha từ vì sự báng bỏ đối với gia đình và xã hội. Rhett chỉ còn là một cái tên bị gạch bỏ trong cuốn Kinh Thánh gia đình của nhà Butler thì vừa lúc ngày sinh của Rosemary được ghi vào đó. Cô kém người anh đến hơn hai mươi tuổi, và chàng đã phải đợi mười ba năm sau mới biết ra một cô bé vụng về và lều nghêu với đôi chân to và bộ ngực mới nhú. Khi Rhett bắt đầu chuỗi ngày nguy hiểm chống lại cuộc bao vây và coi khinh hải quân Liên bang đang phong tỏa cảng Charleston, thì cũng là lúc mẹ của họ đã có lần, lần duy nhất trong đời, dám trái lệnh chồng, để đưa Rosemary đến trình diện với người anh vào một đêm nọ trên bến cảng nơi chàng neo con tàu của mình.

Xúc động sâu xa trước sự ngỡ ngàng và lòng khao khát yêu thương mà chàng cảm nhận nơi cô em gái, Rhett đã đáp lại bằng một tấm tình thương nồng nàn sâu xa mà cha chàng cũng chưa bao giờ có được. Phần mình, Rosemary cũng đặt trọn vẹn vào người anh trai niềm tin và lòng trung thành mà cha cô chưa bao giờ gọi lên nơi cô. Từ

đó, người anh và cô em gái gắn bó mật thiết với nhau, dẫu họ chỉ gặp nhau không quá chục lần từ cuộc gặp mặt đầu tiên cho đến khi Rhett trở về Charleston, mười một năm sau đó.

Rhett không bao giờ tự tha thứ cho mình vì đã tin theo lời quả quyết của mẹ rằng Rosemary đã sống hạnh phúc và đầy đủ nhờ tiền của chàng gởi cho cô kể từ khi cha chàng mất đi và không chặn bắt được tiền ấy và gửi trả chàng. Giá như chàng ít bàng quan hơn và chăm chút nhiều hơn nữa như chàng đã tự trách mình sau đó, thì có lẽ cô em gái sẽ không đến quá chai đá trong nỗi nghi kỵ đàn ông. Lẽ ra cô đã có thể biết yêu, đã lập gia đình và đã có con cái.

Ngày trở về, chàng vẫn thấy lại ở người phụ nữ trẻ hai mươi bốn tuổi, cũng một vẻ bối rối, cũng một sự ngượng ngùng của cô bé mười ba tuổi trước kia. Ngoại trừ anh mình, cô không sao chịu đựng nổi việc tiếp xúc với đàn ông; cô ưa thích cuộc đời tưởng tượng của các nhân vật tiểu thuyết hơn là cuộc sống bất định của đời thường; cô chối bỏ mọi quy tắc mà xã hội đã đặt ra cho người phụ nữ về dáng dấp, về cách cư xử hoặc cách suy nghĩ. Rosemary đã trở thành một loại văn sĩ rơm với những suy nghĩ cố định, hoàn toàn thiếu vắng sự dịu dàng và nét đằm đằm đặc trưng cho giới tính của mình.

Vì yêu em, Rhett tôn trọng tính cách độc lập dễ méch lòng đó. Do không thể bù đắp những năm tháng đã mất, chàng hiến dâng cho cô cái quý giá nhất của đời chàng: con người nội tâm của chàng. Chàng không giấu giếm điều gì với Rosemary, chàng cư xử ngang hàng với cô và đôi khi thổ lộ cùng cô những bí ẩn sâu thẳm nhất mà chàng không bao giờ hé mở với bất kỳ ai khác. Nhận thức được giá trị của ân huệ đó, cô cũng hướng về chàng bằng tấm lòng triu mến chân thành. Vì thế, từ ngày Rhett trở về từ mười bốn tháng trước đó, cô gái chưa chồng ra vẻ đoan trang và tên phiêu lưu chai sạn giả tạo đã kết với nhau thành hai người bạn tri kỷ.

Bởi vậy, Rosemary cảm thấy như bị phản bội. Ở người anh trai luôn triu mến và tốt bụng, cô bỗng phát hiện ra một sự độc ác mà trước đây cô không ngờ đến. Sự khám phá ấy khiến cô day dứt và càng thêm nghi kỵ đàn ông.

- Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, Rhett ạ.
- Đôi mắt ngấn lệ đỏ ngầu, cô nhìn chàng về cáo buộc.
- Anh rất tiếc, Rosemary ạ, chàng dè dặt đáp, thật ân hận vì em đã nghe anh nói, nhưng anh cần phải làm như vậy. Anh muốn nàng đi khỏi nơi này và để chúng ta yên ổn.
- Nhưng chị ấy là vợ anh?
- Anh đã bỏ nàng rồi, Rosemary ạ. Nàng đã biết cuộc hôn nhân của bọn anh đã chấm dứt nhưng vẫn từ chối lời đề nghị ly hôn của anh.
- Thế sao chị ấy lại ở đây?

Rhett nhún vai.

- Có lẽ tốt nhất chúng ta nên ngồi xuống đã. Đó là một câu chuyện dài và khổ tâm.

Từ tốn, rành rọt và không để lộ một xúc cảm nào, Rhett kể lại cho cô em về hai cuộc hôn nhân trước kia của Rhett, về lời cầu hôn của chàng và cách Scarlett chấp nhận kết hôn chỉ vì tiền của chàng. Chàng cũng kể cho em gái về mối tình gần như quỷ ám của Scarlett đối với Ashley Wilkes, từ khi chàng quen biết nàng.

- Nhưng nếu đã biết vậy, sao anh còn cưới chị ấy? - Rosemary hỏi.
- Sao à? Rhett nhếch mép cười. Bởi vì dưới những nét táo bạo ấy, nàng vẫn là một cô bé. Bởi vì nàng hăng say và dũng cảm đến bật mạng. Bởi vì nàng không hề giống bất cứ người đàn bà nào anh từng biết. Nàng cuốn hút anh, nàng như hớp hồn anh và làm anh phát điên lên. Ngày đầu tiên nhìn thấy nàng, anh đã yêu nàng điên dại cũng như nàng đã yêu mê mẩn anh ta. Đó là một thứ bệnh, chàng kết luận, giọng sầm uộ.

Hai tay ôm mặt, chàng cất tiếng cười buồn bã rồi nói tiếp bằng giọng nghẹn ngào, lạc hẳn đi qua những ngón tay.

- Cuộc đời quả là một trò đùa tai quái! Giờ đây Ashley Wilkes đã được tự do, anh ta sẽ cưới ngay Scarlett không một chút do dự. Còn anh thì lại muốn thoát khỏi nàng. Oái ăm thay, điều đó lại càng khiến nàng bám víu lấy anh hơn nữa. Nàng chỉ thêm khát những gì nàng không thể đạt tới được.

Rhett ngừng dẫu.

- Anh sợ, chàng tiếp tục, sợ mọi chuyện sẽ bắt đầu lại. Anh hiểu rõ tính ích kỷ điên loạn của nàng, anh biết nàng không hề có trái tim,

nàng giống như một đứa bé, cứ nằng nặc đòi cho được món đồ chơi để rồi vội vã đập tan nó ngay khi vừa cầm trên tay. Nhưng rồi những lúc anh thấy nàng nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười rạng rỡ hoặc ra vẻ một cô bé tuyệt vọng, anh lại hầu như quên tất cả những gì đã biết về quá khứ của nàng.

- Rhett khôn khở của em.

Rosemary nắm lấy tay chàng. Chàng thân ái siết tay cô, rồi với một nụ cười, chàng bình tĩnh lại và nói tiếp.

- Em yêu, đứng trước em là một người mới đây vẫn được coi là huyền thoại của các sòng bạc nổi trên sông Missisipi. Cả đời anh đánh bạc không hề bị thua. Canh bạc này, anh nhất định cũng sẽ thắng. Scarlett và anh đã thoả thuận một cuộc cược cả. Anh không muốn mạo hiểm để nàng ở lại đây lâu hơn. Hoặc anh sẽ lại yêu nàng hoặc anh sẽ phải giết nàng. Thành thử anh đã dùng đến vàng để làm nàng choá mắt và lòng tham của nàng đã trở dậy mạnh hơn cả tình yêu vĩnh cửu mà nàng nghĩ là đã dành cho anh. Nàng sẽ đi khỏi nơi đây vào cuối Mùa chơi. Từ nay đến đó, anh chỉ cần giữ một khoảng cách, chỉ cần lật tẩy mọi âm mưu của nàng và tỏ ra cho nàng thấy mình ma mãnh hơn nàng. Anh đã gần thoả nguyện, nàng tỏ ra thua cuộc một cách thảm hại, và chẳng phải tồi khi thắng một kẻ biết cách bại trận. Nếu mẹ biết sự thật về cuộc hôn nhân đáng thương của anh, chàng nghiêm giọng nói tiếp, thì mẹ sẽ chết mất. Nhưng mẹ cũng sẽ xấu hổ đến chết được nếu nghĩ rằng anh đã bỏ vợ, cho dầu anh có là người đàn ông bất hạnh nhất trên đời này đi nữa. Thế nên anh phải tìm cách lẩn tránh cái thế kẹt bí đất này. Chính Scarlett sẽ là người bỏ anh, anh sẽ được coi là một nạn nhân vô tội, anh sẽ cần răng chịu đựng và sẽ chẳng xảy ra điều gì.

- Cũng không có gì hối tiếc?

- Anh chỉ hối tiếc vì đã xử sự như một thằng ngốc từ bao năm nay. Nhưng anh sẽ có được niềm an ủi lớn lao là sẽ không để bị lừa một lần nữa. Điều đó sẽ giúp anh giữ sạch túi nhục.

Rosemary nhìn chàng, không giấu vẻ tò mò.

- Nhưng nếu Scarlett thay đổi? Nếu chị ấy cư xử biết điều hơn thì sao?

Rhett rộng miệng cười.

- Chùng nào ngựa mọc sừng - nói theo cách ví von của cô ấy.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 21

- Ra đi, để yên cho cô ngủ? Scarlett nói, vùi sâu mặt trong gối.
- Thưa bà Scarlett, hôm nay là chủ nhật bà, cần phải dậy thôi. Cô Pauline và cô Eulalie đang đợi bà ạ.

Scarlett càu nhàu:

- Trở lại đạo mà làm gì cơ chứ? Giáo hội Tôn giáo ít ra cũng còn để các tín đồ ngủ đã thèm vào buổi sáng. Ở nhà thờ Saint-Michel phải mười một giờ mới làm lễ.

Nàng thở dài ngồi dậy, rồi sửa soạn đi lễ.

Không bỏ một phút, các bà dì lập tức thuyết giáo cho nàng về cách ứng xử mà mọi người đang trông đợi ở nàng trong Mùa chơi.

Nàng càng sốt ruột khi nghe hai dì Pauline và Eulalie lải nhải mãi về tầm quan trọng của phép xã giao, của sự thận trọng qua lòng tôn kính người trên.

- Mẹ kiếp! Nàng đã thuộc lòng mấy cái thứ "nữ hạnh" đó rồi! Mới biết đi chập chững mẹ và Mama đã nhồi nhét chúng cho nàng rồi. Bài diễn văn cứ kéo dài mãi cho đến tận nhà thờ Saint-Marie. Môi mím chặt, đôi mắt buồn bình nhìn xuống, Scarlett bỏ ngoài tai tất cả.

Khi họ trở về nhà để dùng điểm tâm, một câu nói của dì Pauline đã làm nàng chú ý.

- Việc gì mà phải cau có lên như thế Scarlett. Chính vì muốn điều tốt lành cho con mà dì mới mách lại những điều người ta nói. Người ta đang đồn âm lên rằng con có đến hai chiếc áo khiêu vũ mới may. Thật là quá đáng. Ở đây ai cũng đều bằng lòng mặc những bộ quần áo cũ. Con là người mới đến thành phố này thì phải giữ tiếng cho mình chứ! Cả thằng Rhett cũng phải giữ tiếng cho nó. Mọi người vẫn còn dè dặt về chuyện của nó, con biết đấy! Scarlett tưởng như trái tim mình ngừng đập. Rhett sẽ giết nàng, nếu những cố gắng của chàng để khôi phục lại địa vị trong xã hội Charleston bị tổn hại vì nàng.

- Người ta nói gì Rhett vậy dì Pauline? Dì kể cho con nghe đi, con van dì mà?

Chẳng cần phải van nài dì Pauline đã nói hết. Bao chuyện cũ cứ thế tuôn ra! Từ chuyện chàng bị đuổi khỏi trường võ sĩ West Point, từ tư cách xấu xa của chàng, khiến người cha truất cả quyền thừa kế, đến những món tiền nhor bản của một tay cờ bạc chuyên nghiệp trên các con thuyền của dòng sông Mississippi và trên các cánh đồng đào vàng ở California hoặc tồi tệ hơn nữa là những chuyện buôn bán mờ ám của chàng với những bọn bất lương. Từng là pháo thủ trong quân đội của tướng Lee và cũng là người đã đột phá vào cuộc phong tỏa, chàng đã chiến đấu dũng cảm cho Liên bang, điều đó là đúng. Chàng cũng đã cung cấp rất nhiều "món tiền bản thủ" cho lý tưởng Liên bang...

Chắc hẳn Rhett là người duy nhất có thể dàn xếp sự thật theo hướng có lợi cho chính mình. Scarlett thầm nghĩ.

Dẫu vậy, bà dì nói tiếp, quá khứ của chàng vẫn rất đáng ngờ! Trở về nhà để chăm sóc mẹ và em gái là đáng khen, nhưng sao chàng lại phải để nhiều thời gian như vậy? Và nếu ông bố không dốc sạch túi để đóng món tiền bảo hiểm nhân mạng không lồ thì chắc là bà Eleanor và cô con gái đã chết đói rồi!

Scarlett nghiền chặt hàm răng để không hét lên cho dì Pauline ngậm miệng lại. Câu chuyện bảo hiểm nhân mạng là một sự dối trá? Không một phút nào Rhett lại không lo lắng cho mẹ, dù ông bố đã cấm bà không được nhận bất cứ thứ gì của chàng! Phải đợi đến lúc ông Butler mất, Rhett mới có thể tậu một ngôi nhà cho mẹ và cung cấp tiền cho bà. Vì cho rằng đồng tiền của Rhett là "bản thủ" nên bà Butler mới buộc phải giải thích sự sung túc của mình bằng cách ngụy tạo ra câu chuyện bảo hiểm nhân mạng ấy? Phải chăng người dân Charleston dần dần đến nỗi không hiểu tiền bạc không có mùi sao? Dù nguồn gốc của nó như thế nào đi nữa, nếu như nó giữ được cái mái nhà ở trên đầu và không để cho cái bụng ta rỗng tuếch thì đã sao nào.

Dì Pauline còn tiếp tục lải nhải đến bao giờ mới xong đây? Bây giờ bà đang nói về cái gì thế? À! Lại cái vụ phân bón ngu xuẩn ấy nữa. Lại thêm một trò đùa dở hơi. Trên đời này đâu có đủ phân bón để

xác minh những khoản tiền mà Rhett đã vung ra cho bao thứ vô lý như việc săn lùng các bộ đồ gỗ cổ của mẹ chàng, các bộ đồ ăn bằng bạc và các bức chân dung gia đình. Hơn nữa, chàng còn trả tiền cho những người đàn ông khỏe mạnh để họ nâng niu các bông hoa Trà của chàng chứ không phải chỉ để gieo trồng những vụ mùa có thu hoạch!

- Nhiều người ở đây cũng có thu nhập khá nhờ các mỏ phốt phát, nhưng họ đâu có phô trương. Còn phải cảnh giác chồng con về cái thói tiêu hoang và hợm hĩnh của nó? Bà Eleanor Butler vẫn luôn cứng chiều nó, bà cứ nghĩ rằng nó chẳng bao giờ làm điều gì xấu! Nhưng vì quyền lợi của bà ta, cũng như của con và Rhett mà dì khuyên con nên cảnh giác để gia đình bà Butler không thu hút sự chú ý của mọi người.

- Dì cũng đã thử nói việc này với bà Eleanor, Eulalie xen vào với vẻ bất bình, nhưng dì biết chắc, bà ta không chịu nghe lấy nửa lời dì nói.

Dưới hàng mi khép hờ, đôi mắt Scarlett ánh lên những tia lửa.

- Con vô cùng biết ơn các dì đã chỉ dạy cho con, nàng nói bằng giọng ngọt lịm, và con xin tuân theo từng ly, từng tí những lời khuyên bảo của các dì. Bây giờ thì con phải đi đây, cảm ơn các dì vì bữa điểm tâm tuyệt diệu này.

Nàng đứng dậy, hôn nhanh lên má họ và vội vã lao ra cửa. Chỉ thêm một giây nữa là nàng đã gào lên. Tốt nhất là phải báo ngay cho Rhett về những gì hai bà dì đã nói nàng.

- Anh hiểu tại sao em cần phải kể với anh chứ, Rhett? Người ta tự cho phép phê phán mẹ anh đấy! Các dì em đều là những con rối già khó tính, em biết chứ, nhưng chính những con rối già loại đó mới đặt ra lắm chuyện? Anh nghĩ lại mà xem, nào là bà Merriwether này, bà Meade, bà Elsing.

Scarlett thấp thỏm mong Rhett sẽ cảm ơn nàng.

Nàng hoàn toàn không ngờ chàng lại cười phá lên.

- Những con rối già ưa nói xấu thân mến! Lại đây, Scarlett, em hãy kể tất cả những chuyện đó cho mẹ.

- Ô không, Rhett! Em không thể, em rất sợ làm phiền lòng mẹ.

- Em phải kể, chuyện này nghiêm trọng đấy! Vô lý, dĩ nhiên rồi, nhưng những chuyện nghiêm trọng thường vẫn vô lý như thế đấy! Và đừng có làm cái bộ mặt đó, tình mẫu tử không hợp với em đâu. Dầu những lời thôi thúc có đến tai thì em vẫn xem thường dư luận về số phận mẹ anh. Em biết rõ điều đó chẳng kém gì anh đâu.

- Không đúng. Em rất yêu mẹ anh!

Rhett đã đi tới cửa. Chàng quay trở lại, nắm lấy hai vai Scarlett buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt chàng, và dò xét ý nghĩ của nàng với sự lạnh lùng của một quan toà.

- Đừng có nói dối nhé, Scarlett! Một khi đã liên can đến mẹ anh, anh sẽ không tha thứ đâu, anh báo trước cho em biết đấy!

Cả hai người đứng sát bên nhau, người chàng chạm vào người nàng. Môi hé mở, đôi mắt của Scarlett như đang gào lên với chàng rằng nàng thềm được chàng ôm hôn. Chàng hiểu nàng, nàng biết chắc điều đó. Đôi môi họ đã gần chạm vào nhau. Giá như chàng cúi thấp đầu xuống thêm một chút... Cổ họng tắt nghẽn, nàng nín thở. Nàng cảm thấy hai bàn tay Rhett bầu chặt trên vai mình như thể chàng đang sắp kéo nàng vào lòng.

Một tiếng nắc vui sướng buột khỏi miệng nàng.

- Hãy im đi! Chàng gầm lên và đẩy nàng ra. Ta cùng đi xuống nhà, mẹ đang ở thư phòng.

Eleanor Butler đặt cuộn đăng ten lên đùi và khoanh hai tay lại, tay trái đặt lên tay phải, một dấu hiệu cho thấy bà quan tâm nghiêm túc đến lời kể của Scarlett và dành cho nó tất cả sự chú ý của mình.

Dứt lời, Scarlett lo lắng, chờ đợi phản ứng của bà Butler.

- Cả hai con hãy ngồi xuống đây, bà điềm tĩnh nói. Eulalie đã làm. Mẹ không quên một lời nào của bà ấy khi bà ấy đến đây, để trách mẹ về lối sống. Sau đó, mẹ đã suy nghĩ thật chín chắn, nhất là việc con tính làm quà giáng sinh cho Rosemary một chuyến du lịch vòng quanh Châu Âu, Rhett ạ! Từ nhiều năm nay, không một ai ở Charleston có đủ điều kiện để làm điều đó. Đúng ra là kể từ thời mà lẽ ra chính con là người được đi du lịch, nếu như con không tỏ ra bất trị đến nỗi cha con quyết định huỷ bỏ chuyến đi, để gởi con vào học viện Quân sự.

Scarlett tròn tròn đôi mắt.

- Dù sao, bà Eleanor nói tiếp, mẹ cho rằng chúng ta cũng chưa đến nỗi phải chịu để mọi người quay lưng lại với chúng ta? Tại Charleston, cũng như trong các xã hội cổ xưa, chúng ta được xem là những người thực dụng. Chúng ta biết rằng tốt hơn hết là phải giàu có nếu không muốn chịu đựng lắm phiền toái do nghèo khổ, và rằng nếu rủi mà nghèo khổ thì có được những người bạn có của, đôi khi vẫn có lợi. Chẳng hạn, mọi người sẽ không dung thứ cho mẹ - chứ không phải chỉ đơn thuần thương hại - nếu như mẹ dùng nước bã nhỏ để thay sâm banh.

Scarlett khó chịu theo dõi mạch chuyện. Dù vậy, giọng nói điềm tĩnh và hiền hậu của bà Butler cho nàng thấy mọi việc rồi sẽ tốt đẹp và nàng chẳng có lý do gì để lo lắng.

- Có lẽ chúng ta cũng nên tỏ ra kín đáo hơn một chút, bà Eleanor nói tiếp. Dầu sao, trong lúc này, không một gia đình nào ở Charleston dám chỉ trích quá đáng gia đình Butler đâu, vì Rosemary có thể sẽ đồng ý một người con hoặc cháu của họ tán tỉnh nó và của hồi môn của nó sẽ giải quyết tốt các khó khăn của họ.

- Mẹ à, mẹ đúng là kẻ trơ trẽn không biết ngượng chút nào? Rhett nói và cười lớn.

Eleanor Butler cùng tủm tỉm cười.

- Mọi người cười gì vậy?

Rosemary xuất hiện trên ngưỡng cửa, và đưa mắt dò hỏi hết Rhett, đến Scarlett.

- Rhett! Từ nhà ngoài em đã nghe tiếng anh cười ha hả, cô nói tiếp. Cho em cùng chia vui với được không?

- Mẹ đang dạy cho bọn anh một bài học về nghệ thuật sống, chàng đáp.

Cả hai cùng trao đổi với nhau nụ cười đồng lõa. Từ lâu Rosemary và chàng đã ký kết một thoả ước là sẽ cùng bảo vệ bà mẹ trước những thực tế của cuộc sống. Tự ái vì thấy mình lạc lõng, Scarlett quay lưng lại với họ.

- Con có thể nán lại với mẹ một chút được không ạ! Con muốn hỏi mẹ xem con nên mặc gì khi đi khiêu vũ.

- Thấy chưa, Rhett Butler? Anh thấy tôi xem thường đến mức nào

cái cách anh săn sóc cho con nhỏ gái già ấy như thể nó là bà Hoàng tháng Năm. Và nếu anh nghĩ rằng làm như thế sẽ khiến tôi buồn tủi, hoặc ghen tuông thì anh chỉ uống công thôi...

Miệng há hốc, đôi mắt sáng rực, Scarlett đột nhiên khựng lại. Ngạc nhiên, bà Eleanor tự hỏi không biết nàng đã thấy cái gì và quay đầu lại, để tìm hiểu. Nhưng Scarlett chẳng nhìn thấy gì cả. Nàng chỉ bị choáng váng trước một ý nghĩ vừa vụt thoáng qua đầu.

Ghen tuông là cái chắc! Tất nhiên rồi, điều đó giải thích được tất cả? Mình mới ngu làm sao? Sao mình lại để mất quá nhiều thời gian mới hiểu được điều đó? Lẽ ra mình phải hiểu ngay từ lúc Rhett phản ứng với cái tên của dòng sông. Ashley! Chẳng vẫn còn ghen với Ashley? Rhett lúc nào cũng điên cuồng ghen tỵ với Ashley, chính vì thế mà chàng mới thêm khát mình như vậy? Để chiếm đoạt lại chàng, chỉ cần làm cho chàng ghen tuông trở lại. Không phải là với Ashley. Lạy Chúa, không! Và chỉ cần mình làm bộ mỉm cười với anh ấy là chàng sẽ lập tức năn nỉ xin mình lấy chàng và nhìn mình bằng đôi mắt của một con chó bị đòn ngay thôi mà? Không, mình sẽ kiếm một anh chàng khác, ngay tại đây? Điều này nào có khó gì lắm đâu! Mùa chơi sẽ bắt đầu trong sáu ngày nữa. Sẽ có những buổi tiếp tân, những buổi khiêu vũ. Người ta sẽ nhâm nháp bánh kem và uống rượu Punch giữa các lần khiêu vũ. Charleston rất có thể là thành phố cho các anh chàng đua đòi trèo cao, nhưng tại đàn ông ở đây cũng thế thôi! Trước khi buổi khiêu vũ đầu tiên kịp kết thúc mình đã có đến hàng chục anh chàng si tình bám theo đuôi. Mình đến phát sốt vì nôn nóng. Xin chào những ngày khai mạc Mùa chơi.

Sau buổi điểm tâm sáng chủ nhật, cả gia đình cùng đi đến Hội quán Liên bang, mang theo hàng giỏ rau, quả lấy từ đồn điền về và hàng chồng bánh ngọt ngâm Whisky ngon tuyệt của Eleanor Butler. Scarlett vừa đựng đĩa chiếc giỏ của nàng vừa nhún nhảy trên vỉa hè và hát những bài ca Giáng sinh vui vẻ và truyền cảm đến mức chẳng mấy chốc cả bốn người cùng cất lên khúc Sérénade trước những căn nhà mà họ băng ngang. "Xin mời vào". Mọi người đón họ. "Tốt hơn hết xin hãy đến giúp chúng tôi một tay, bà Butler

đáp lại, chúng tôi đến trang hoàng Hội Quán". Cứ thế đoàn rước nhỏ nhỏ của họ đã thêm đến khoảng hơn chục người tình nguyện trên con đường đến ngôi nhà cũ kỹ và xinh xắn ở phố Đại lộ.

Lũ trẻ mồ côi reo lên, mừng rỡ thấy những chiếc bánh ngọt, nhưng bà Eleanor đã ra hiệu ngăn chúng lại. "Cái đó dành cho người lớn". Bà nói dứt khoát rồi khui ngay các hộp bánh quy đặc biệt làm riêng cho chúng. Hai người trong số các quả phụ lo công việc ở Hội Quán vội đi kiểm sữa, đã sắp xếp lũ trẻ quanh những chiếc bàn đặt ngoài hàng hiên.

- Bây giờ, chúng ta mới có thể yên ổn treo các tràng hoa, bà Butler nói. Rhett, con leo lên thang đi.

Scarlett ngồi xuống cạnh Anne Hampton mà nàng tỏ ra đặc biệt thân ái vì cô gái trẻ rụt rè này luôn gọi cho nàng nhớ tới Mélanie. Có vậy nàng mới thấy như được phần nào chuộc lại những điều độc ác mà nàng đã gây ra cho người phụ nữ thủy chung với nàng suốt thời gian rất dài! Hơn nữa, Anne cũng đã bộc lộ sự ngưỡng mộ công khai đối với nàng đến mức Scarlett cảm thấy thích thú khi kết bạn với cô.

- Chị có mái tóc đẹp quá! Anne sôi nổi nói. Em ao ước có được một màu tóc thanh khiết như của chị. Nó làm em nghĩ đến một tấm lụa hoặc một con báo đen xinh đẹp mà có lần em được trông thấy trên một bức tranh.

Mặt Anne đỏ bừng vì đã lỡ thốt ra một lời nhận xét hết sức thâm kín. Scarlett vuốt ve tay cô và trấn an cô.

Anne trông nhợt nhạt, dáng sợ sệt như một con chuột con, nhưng nàng cũng đành chịu. Lát sau, khi các tràng hoa đã được quàng vào các cành thông, toả hương thơm khắp những căn phòng rộng lớn. Anne dắt lũ trẻ đến để hát những bài ca Giáng sinh. Melly cũng đã từng hạnh phúc như thế. Scarlett thầm nghĩ, cổ họng se lại vì xúc động. Nàng nhìn Anne đang cúi người, vịn vai hai bé gái đang rụt rè song ca. Melly cũng yêu trẻ biết bao.

Scarlett chợt thấy bừng lên nỗi ân hận là đã không gởi thêm quà cho Wade và Elia. Song sự day dứt của nàng không kéo dài được lâu, phần song ca đã chấm dứt và bây giờ nàng sẽ cùng hợp xướng với mọi người và sẽ phải cố nhớ lại lời ca.

- Thật là vui quá! Nàng reo lên trên đường về nhà. Con thích mê ngày Giáng sinh.
 - Mẹ cũng vậy, bà Eleanor tán đồng. Đó là một dịp nghỉ tuyệt vời trước Mùa chơi. Nhưng mẹ sợ rằng Mùa chơi năm nay không được bình yên như mọi năm! Chúng ta cứ phải anh ách đeo bên người bọn lính Yankee ấy? Tay quan năm của chúng sẽ buộc phải hành động, vì giờ đây tất cả chúng ta đều đã vi phạm lệnh giới nghiêm. Nhưng vi phạm cũng đáng thôi, vì chúng ta sẽ được tha hồ vui chơi. Bà phì cười nói thêm.
 - Kia mẹ! Rosemary nói. Tại sao mẹ gọi bọn lính đánh thuê mặc đồng phục xanh ấy là: "bọn Yankee tội nghiệp kia chứ".
 - Bởi vì, trong những ngày lễ, chắc chắn họ sẽ hạnh phúc hơn nếu được sum họp với gia đình, thay vì ở đây để mà bắt nạt chúng ta? Theo mẹ, họ sẽ còn phiền toái vì nhiều chuyện khác nữa!
- Đến lượt Rhett phì cười.
- Con xin đánh cược mẹ và các bạn của mẹ đã chuẩn bị cho chúng những vỏ đều cang gì đây dưới cái vể ngây thơ vô tội của các bà.
 - Chỉ khi nào chúng dồn chúng ta đến cùng thôi, bà Butler lại cười. Hôm qua, các nơi đều yên tĩnh? Tay quan năm của chúng quá tôn trọng Kinh Thánh nên chưa ra lệnh hành động. Hôm nay là ngày của Chúa mà. Ngày mai, lại là chuyện khác? Trong thời gian đầu, để khùng bố mọi người, chúng đã nghĩ ra trò kiểm soát giỏ xách khi chúng ta từ chợ đi ra, để xem có hàng lậu hay không. Nếu chúng tái diễn cái trò này nữa thì chúng sẽ phải thọc ngón tay vào những thứ chúng không hề chờ đợi dưới các bó củ cải và các túi gạo.
 - Bộ đồ lòng gia súc? Rosemary dò hỏi.
 - Trứng vớ? Scarlett nói liều.
 - Lông ngựa, Rhett cũng đoán thử.
- Đây là lần thứ ba bà Butler phá lên cười:
- Và có nhiều thứ khác nữa, bà nói với vẻ thích thú. Lúc đó chúng ta sẽ bày ra một mảnh lối rất thú vị. Bọn lính còn chân ướt chân ráo, chúng chưa nghi ngờ gì. Mẹ dám cược rằng rất nhiều thằng trong bọn chúng chưa bao giờ nghe nói đến lá cây muối. Ngày Giáng sinh mà thiếu lòng bác ái thì chẳng tốt chút nào cả, nhưng

cũng phải dạy cho bọn chúng một bài học để về sau chúng tỏn không dám làm cho mình sợ hãi nữa!

Tiếng cười bà đột nhiên tắt ngấm.

- Giá như Ross có mặt ở đây, bà nói thêm. Con nghĩ chừng nào em con có thể trở về an toàn được hả Rhett?

- Điều đó còn tùy thuộc vào thời gian mà mẹ và các bạn mẹ dạy cho bọn Yankee cách sống. Có thể vào ngày lễ Thánh Cécile.

- Đành vậy. Nó có bỏ lỡ phần còn lại cũng không sao, miễn là nó có mặt trong ngày Vũ hội.

Theo cách phát âm của Eleanor Butler, Scarlett không thể nào không hiểu ý chữ V của bà là một chữ V viết hoa.

Scarlett cứ sợ phải chờ đến ngày 26 tháng 12, ngày khai mạc Mùa chơi, thì những giờ phút trôi qua tưởng chừng như vô tận đối với nàng, nàng ngạc nhiên khi thấy thời gian trôi qua nhanh chóng đến nỗi nàng không còn kịp nhận ra nữa. Những vụ đối đầu với bọn Yankee quả thực là những dịp giải khuây độc đáo. Tên quan năm đã ra lệnh trả đũa sau lần bị hạ nhục vào buổi tối sau lễ cưới nổi đình, nổi đám ấy. Hôm thứ hai cả chợ đã rộn vang tiếng cười của các vị phu nhân Charleston. Mỗi người đã thủ trong giỏ của mình những thứ vũ khí tùy mình lựa chọn.

Ngay hôm sau, bọn lính đã phải đeo găng tay để đề phòng. Chúng không hề muốn lặp lại cuộc thử nghiệm đau thương khi thọc tay vào một thứ ghê tởm nào đó, hoặc đột nhiên phải nếm mùi ngứa ngáy và sưng rộp thảm hại.

Bọn ngu xuẩn ấy lẽ ra phải đoán trước chúng ta chỉ chờ có thế!

Scarlett nói với Sally Brewton khi hai người cùng chơi bài Whist vào buổi chiều hôm đó.

Sally cười rộn lên tán thành.

- Tôi đã bỏ vào giỏ một lọ khói bếp và chỉ đẩy nắp hờ bên trên, bà nói. Còn cô thì sao?

- Hạt tiêu Cayenne. Tôi sợ bị lộ tẩy muốn chết đi được, chỉ cần tôi hắt hơi một cái... ầy! Con bài đó là của tôi Do có những biện pháp hạn chế phân phối mới, mọi người không còn đánh bài ăn tiền mà "ăn" cà phê, hoặc các loại thực phẩm khan hiếm khác. Chợ đen đã

bị vô hiệu hoá ít ra là trong lúc này, vì vậy chưa bao giờ mọi người có dịp chơi canh bạc to đến thế! Scarlett vô cùng thích thú.

Nàng lại càng thích thú hơn nữa trong việc phá phách bọn Yankee. Chúng vẫn luôn đi tuần tiểu trên khắp nẻo đường phố Charleston, nhưng mọi người đều biết chúng chẳng còn bất khả xâm phạm nữa! Và mỗi người đều sẵn sàng tiếp tục những trò quậy phá liên miên cho đến khi chúng phải la làng xin tha. Scarlett cũng rất thích tham gia vào những trò này.

Đến phiên bà chia bài, nàng nói. Tôi cảm thấy vận may đang đến với mình.

Chỉ vài ngày nữa, nàng sẽ đến Vũ hội và sẽ khiêu vũ cùng Rhett. Lúc này chàng vẫn giữ khoảng cách và luôn sắp xếp để không bao giờ hai người có dịp ngồi riêng với nhau. Nhưng đến Vũ hội, họ sẽ ở trong vòng tay nhau và sẽ chỉ còn hai người với nhau cho dù quanh họ có đến hàng trăm cặp khác.

Scarlett gài những đoá hoa trắng Rhett đã gởi đến vào các lọn tóc trên gáy rồi xoay đầu lại ngắm mình trong gương.

- Xi! Nàng nói vẻ kinh tởm. Giống như một đống mỡ trên những cái xúc xích. Thay kiểu tóc cho cô đi. Pansy! Bới lên đỉnh đầu ấy! Nằm giữa những nếp tóc xoắn, các đoá hoa Trà trông có lẽ xinh hơn. Sao Rhett tàn nhẫn nói với mình rằng không có một món nào có thể thay cho những thứ hoa khủng khiếp lấy ở ngoài đồn điền này kia chứ! Chiếc váy của nàng trông đã dễ sợ lắm rồi! Không còn gì để nàng trang điểm ngoài một bó hoa quèn, chẳng khác gì một bao bột mì có đục lỗ để chui đầu vào! Nàng đã nghĩ đến những chuỗi ngọc và đôi bông tai kim cương của mình.

- Đừng mạnh tay quá Pansy! - Nàng la lớn. Mà muốn lột da đầu tao hay sao đấy!

- Dạ không ạ, thưa bà Scarlett, Pansy đáp, tay vẫn không ngừng chải mạnh mái tóc dày đen nhánh mà cô cần phải vuốt thẳng ra sau biết bao công phu uốn cho nó xoắn lại.

Scarlett ngắm nghía mình, mỗi lúc một hài lòng. Thế chứ, thế này có phải xinh hơn không! Chiếc cổ của nàng nõn nà quá, tội gì mà phải giấu đi! Đôi bông tai của nàng sẽ càng tôn nó lên. Mặc kệ những mệnh lệnh của Rhett, nàng nhất định phải đeo nữ trang. Nếu

nàng muốn rút cuộc rồi chàng phải nhìn nhận sự hiện diện của nàng thì nàng cần phải chói sáng và gọi lên sự thán phục của đám đàn ông trong buổi vũ hội ấy và ít nhất, cũng chinh phục được một vài trái tim chứ!

Nàng đính đôi bông tai kim cương lên hai tai, rồi nghiêng đầu hết bên này, sang bên kia để ngắm nghía.

- Thế này bà có vừa lòng không ạ, thưa bà Scarlett!

Pansy vừa nói vừa trình diện kết quả làm việc của mình.

- Không. Bên trên tai, phải kỹ kỹ thêm chút nữa!

Tạ ơn Chúa, Rosemary đã từ chối khi nàng ngỏ lời cho cô ta mượn Pansy chiều nay. Sao cô nàng không chớp lấy cơ hội ấy! Lạ lùng thật! Đáng lẽ cô nàng rất cần sửa soạn sao cho coi được chứ! Chắc cô nàng lại vẫn cái búi tóc bất hủ kiểu gái già của cô nàng. Scarlett mỉm cười thích thú. Cô em của Rhett sẽ là người làm cho nàng nổi bật hẳn lên.

- Được lắm Pansy, nàng vui vẻ trả lời. Đưa cho cô mấy cái kẹp tóc! Trên mái tóc đen, những bông hoa trắng rồi cũng tạo ra được một ấn tượng tuyệt vời.

Nửa giờ sau, nàng cũng đã sẵn sàng, Scarlett ngắm mình trong gương, một lần cuối. Chiếc váy lụa vân màu xanh dương đậm, lấp lánh dưới ánh đèn, làm nổi bật làn da trắng ngần của hai vai và bộ ngực có đánh phấn. Đôi mắt xanh của nàng cũng long lanh chẳng kém gì hai hạt kim cương trên tai. Những dải ruy băng bằng nhung đen viền ở phần đuôi chiếc váy, mà phần thân trên được kết bằng một chiếc nơ lớn cũng bằng nhung đen với phần viền bằng lụa màu xanh nhạt, đã làm nổi bật thân hình thon thả của nàng. Nàng dùng dây buộc màu đen cho đôi giày khiêu vũ nhung xanh và cột những dải băng hẹp nhung đen lên cổ và cổ tay. Những đoá hoa Trà trắng ngần, kết với những chiếc nơ bằng nhung đen, được nàng ghim trên vai áo. Chưa bao giờ nàng đẹp như thế! Và đôi má nàng ửng hồng vì sung sướng.

Vũ hội đầu tiên ở Charleston đã dành cho Scarlett bao điều bất ngờ. Chẳng có gì hoặc hầu như chẳng có gì, giống như nàng trông đợi. Đầu tiên, người ta hướng dẫn nàng bỏ đôi giày khiêu vũ và mang đôi giày ông nhỏ: ở đây mọi người vẫn đi bộ đến vũ hội. Nếu

biết trước, nàng đã thuê một cỗ xe! Nàng vẫn không hiểu sao Rhett lại không làm như vậy! Pansy trở thành người xách giày cho nàng trong một cái "túi giày khiêu vũ" một thứ vật dụng để tức cười chỉ có thể thấy ở Charleston, và dĩ nhiên là nàng không thể có sẵn! Phải mất đến một khắc đồng hồ, cô hầu của bà Butler mới moi ra được một cái giỏ có thể tạm thay cho nó được!

Sao không ai báo trước cho nàng biết phải có cái vật dụng quái gở ấy! "Chẳng ai nghĩ đến cả, Rosemary đáp. Mọi người đều có sẵn rồi".

Mọi người ở đây thì có sẵn, chứ không phải mọi người ở Atlanta! Scarlett giận dữ, tự nhủ. Ở đó, người ta không đi bộ đến nơi khiêu vũ, mà đi xe. Chuyện vớ vẩn này đã khiến nàng mất vui.

Nàng sẽ còn phát hiện ra những gì khác biệt nữa ở đây! Tất cả đều khác! Nàng sớm nhận ra điều đó! Trải qua một lịch sử dài dặc, Charleston đã hoàn thiện một thứ lễ nghi cùng với các tập tục hoàn toàn xa lạ với cái thế giới hầy còn mới mẻ của miền Bắc Géorgie. Nếu như sự bại trận của liên minh đã quét sạch vẻ phồn thịnh và sự xa xỉ vốn nuôi dưỡng các nghi lễ ấy, thì bản thân các tập tục, những tàn tích cuối cùng của quá khứ, vẫn tiếp tục tồn tại. Vì lẽ ấy, chúng đã trở thành những gì thiêng liêng và bất di, bất dịch.

Bất ngờ đầu tiên của Scarlett là khi nàng đến biệt thự Wentworth: Các chủ nhân đón tiếp khách từng người một, ngay tại cửa phòng khiêu vũ.

Sau khi xếp hàng rồng rắn ở cầu thang để chờ đợi, lại còn phải đến bắt tay và nói vài lời của bà Minnie Wentworth, chồng bà, con trai, cô con dâu, cậu con rể, cô con gái đã kết hôn, cô con gái còn độc thân của họ.

Trong khoảng thời gian đó, dàn nhạc đã chơi những bản nhạc quen thuộc và những vị khách đầu tiên đã khiêu vũ.

Đôi chân Scarlett đã ngứa ngáy. Ở Géorgie, nàng sốt ruột tự nhủ, các chủ nhân đến chào từng vị khách. Họ không buộc khách phải rồng rắn chờ đợi giống như một lũ tù khổ sai bị xiềng xích. Cách tiếp đón như thế mới đúng là ân cần, khác hẳn cái thứ tục lệ ngu xuẩn này

Ngay lúc bước vào phòng, theo chân bà Butler, một gã quản gia

đường bệ đã chia ngay cho nàng một chiếc khay đặt những cuốn sổ nhỏ mà các trang giấy được nối bằng một sợi chỉ mảnh màu xanh, một đầu toòng teng cây viết chì bé tí. Phải chăng đó là cuốn sổ khiêu vũ!

Chắc vậy, Mama đã từng kể cho nàng nghe về những vũ hội ở Savannah vào thời Ellen O Hara còn trẻ, nhưng Scarlett chưa bao giờ nghĩ rằng lại có cả một thứ thủ tục phiền toái, buộc người ta phải nhìn vào cuốn sổ, để xem tên người bạn nhảy tương lai của mình!

Hai anh em sinh đôi Tarleton và anh em Fontaine hẳn sẽ cười rũ ra nếu buộc phải ghi tên mình lên một mẫu giấy bằng cây viết chì quái gở mà có lẽ nó sẽ tự vỡ nát dưới các ngón tay thô kệch của họ!

Nàng cũng không dám chắc mình có còn muốn khiêu vũ với những hạng người có lẽ khoái trá với những trò ỡng ẹo này không?

Ấy thế mà nàng vẫn cứ thích. Vì niềm vui được khiêu vũ nàng dám chấp nhận cả quỷ sứ hiện hình với đủ cặp sừng và cái đuôi hình chĩa ba nữa! Mười năm đã trôi qua chứ chẳng phải là một năm, kể từ buổi dạ hội hoá trang ở Atlanta.

- Tôi rất sung sướng được đến đây, nàng chân thành nói với Minnie Wentworth.

Sau khi mỉm cười với từng người trong gia đình, nàng đột nhập được vào giữa phòng khiêu vũ, đôi chân đã dập dìu theo điệu nhạc, và nàng đã phải nén để không bật ra một tiếng thán phục Thật là tuyệt diệu, vừa xa lạ, lại vừa gần gũi, hết như khung cảnh của một giấc mơ, nàng chỉ còn nhớ mang máng! Dưới ánh sáng của hàng trăm ngọn nến, căn phòng tưởng như lung linh theo điệu nhạc, màu sắc và tiếng sột soạt êm ái của những chiếc váy xoay tít. Dọc theo các bức tường, các vị phu nhân lớn tuổi đang ngồi trên những chiếc ghế dát vàng thanh mảnh, cứ y như họ vẫn là một bộ phận của toàn bộ khung cảnh này. Sau cánh quạt xòe, họ thăm thì với nhau những câu chuyện tầm phào quen thuộc, về những cặp nhảy trẻ ôm nhau quá sát khi khiêu vũ, về cơn đau đẻ khôn tả của con gái một bà nào đó, về vụ tai tiếng mới nhất dính dấp đến những người bạn tốt nhất của họ. Những người bồi bàn mặc chế phục đi

thành nhóm, phục vụ những người không khiêu vũ, bung những chiếc khay bạc có đặt những cốc sâm banh và những chiếc cốc bạc đựng rượu Whisky ướp lạnh pha bạc hà. Thịnh thoảng, xen lẫn trong những tiếng nói chuyện ồn ào là một giọng cười phá lên trầm trầm hay trong vắt.

Scarlett rất thích thú âm thanh quen thuộc và xiết bao triu mến ấy, thứ âm thanh của những con người hạnh phúc đang vui đùa với cả trái tim thanh thản. Như thể cái thế giới xa xưa, thế giới kỳ diệu và vô tư của tuổi trẻ, vẫn mãi tồn tại, như thể cuộc sống không có gì đổi thay, như thể chiến tranh chưa từng xảy ra. Nàng mong không nhìn thấy lớp sơn xù xì như vảy cá trên tường, những tấm sàn ván chằng chịt dấu giày đinh đánh xi bóng loáng. Tốt hơn hết là hoà mình vào ảo mộng, quên đi cuộc chiến tranh, những toán quân Yankee đang tuần tiễu trên đường! Chỉ còn lại âm nhạc, mọi người khiêu vũ, và Rhett hứa sẽ thân ái với nàng. Nàng mong muốn gì hơn nữa!

Rhett không chỉ thân ái, chàng còn tràn trề sức lôi cuốn - và không ai trên đời này quyến rũ bằng chàng, khi chàng đã dày công tạo ra nét quyến rũ ấy. Than ôi, chàng lại cũng tỏ ra quyến rũ cả với những kẻ khác sao?

Scarlett không ngừng trăn trở giữa niềm kiêu hãnh vì đã khiến cho những người đàn bà khác ghen tỵ và phần nộ khi thấy Rhett săn đón họ. Chàng quả thật có quan tâm đến nàng, không thể kết tội chàng bỏ bê nàng được. Nhưng chàng cũng tỏ ra thật hào phóng đối với mẹ chàng, với Rosemary và với hàng tá người khác mà Scarlett mỗi khi bị đày đoạ vẫn thường xem họ là những con rôi già.

Nàng quyết định không nghĩ đến điều ấy nữa, và một lúc sau, nàng đã quên hẳn. Cuối mỗi bản khiêu vũ, cánh đàn ông cứ vây chặt nàng và yêu cầu người bạn đang nhảy của nàng giới thiệu nàng để họ mời nàng vào bản khiêu vũ kế tiếp. Sự thành công của nàng không phải chỉ do nàng vẫn còn là người lạ trong thành phố, không phải chỉ vì nàng là một khuôn mặt mới trong đám người đã quen biết nhau. Nàng xinh đẹp và quyến rũ cực kỳ. Nàng mong muốn kích vào lòng ghen tuông của Rhett, nên đã làm đôi má nàng

thoáng hồng và đôi mắt cũng ánh lên nét thách thức. Đa số những người dành chút ân huệ được khiêu vũ cùng nàng đều là chồng những người bạn mới của nàng, những người vẫn cùng nàng chơi bài Whist, những phụ nữ vẫn tán gẫu với nàng khi uống cà phê ở chợ. Nàng bất chấp! Vẫn còn kịp chán để hàn gắn lại những tổn thất thoáng qua khi nào Rhett trở lại với nàng. Còn lúc này đây họ đang tán phục nàng, đang ca tụng nàng, đang tán tỉnh nàng, nàng đang ở trong môi trường của họ.

Chẳng có gì thay đổi cả: đàn ông đều phản ứng hết như nhau trước những cái chớp mắt, trước hai lúm đồng tiền và trước những lời phỉnh nịnh đường mật của nàng... Họ sẵn sàng nuốt chửng lấy bất cứ lời nói dối nào khi có ai đó làm cho họ ngỡ ngàng rằng họ là những anh hùng, nàng thầm nghĩ với nụ cười tinh quái khiến cho các bạn nhảy của nàng trật nhịp. Nàng chỉnh lại bước chân của mình cho khớp với anh chàng vụng về kia rồi thốt lên:

- Ô! Anh thứ lỗi cho em nhé. Em lỡ giẫm gót chân lên đuôi áo. Thật không sao tha thứ cho mình được, nhất là khi mình được điểm phúc cùng lướt trong điệu valse với một người bạn nhảy tuyệt vời như anh...

Để gạch đậm nét câu nói của mình, nàng ném sang anh chàng một cái nhìn đăm đũa và đôi môi nàng nhoẻn thành một cái bĩu môi hời hợt tựa như đang mời mọc một nụ hôn. Một cô gái không bao giờ quên loại mánh lối giả ngây thơ này.

Đúng là một buổi dạ hội tuyệt vời! Nàng vui vẻ nói trên đường về nhà.

- Mẹ rất sung sướng vì nó làm con hài lòng. Eleanor Butler đáp. Và mẹ cũng mừng cho con nữa, Rosemary ạ, mẹ thấy con đùa vui nhiều đấy!

- Con ấy à! Con ghê tởm những vũ hội mẹ à mẹ cũng biết điều đó mà! Nhưng con vui mừng được đi Châu Âu nên có thể chịu đựng được buổi dạ hội này mà không phàn nàn gì hết!

Rhett cười lớn trước câu đối đáp của cô em. Chàng bước sau Scarlett và Rosemary, đưa tay cho mẹ khoác.

Scarlett nghe giọng cười vang lên trong đêm tháng chạp giá lạnh và tưởng như cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể chàng lan tỏa đến

tận người nàng. Sao nàng lại không được ở bên chàng, trong vòng tay chàng! Dĩ nhiên, bà Butler lớn tuổi hơn, và theo khuôn phép thì con trai bà phải đỡ tay cho bà, nhưng ý nghĩ ấy cũng không làm giảm nhẹ những tiếc nuối của Scarlett.

- Cứ cười nữa đi, ông anh thân mến, Rosemary nói, em thì chẳng thấy có gì buồn cười cả! Cũng chỉ vì buộc phải khiêu vũ với tất cả những gã thộn ấy mà em chẳng nói chuyện gì được với Julia Ashley.

- Cô Julia Ashley là ai vậy? - Scarlett hỏi. Cái tên ấy gợi cho nàng sự tò mò.

- Thần tượng của Rosemary đấy! Rhett trả lời, và là con người duy nhất không hề làm anh sợ, kể từ khi anh trưởng thành. Nếu như có gặp cô ấy, Scarlett ạ, em hãy để ý mà xem. Cô ta luôn mặc đồ đen và khuôn mặt thì nhẵn nhớt như vừa uống giấm.

- Ôi, anh này!

Giận dữ, Rosemary quay lại và đâm thùm thụp vào anh mình.

- Im nào! Chàng hét lên về bốn cột.

Với cánh tay còn trống, chàng kéo em gái vào lòng Scarlett rung mình trước cơn gió lạnh từ phía dòng sông thổi đến. Nàng ngẩng đầu và lầm lũi bước, những bước cuối cùng cho đến nhà.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 22

Chủ nhật đó, Scarlett định ninh thế nào cũng bị hai bà dì Pauline và Eulalie trách mắng một lần nữa.

Thực ra nàng có phần hơi lo về cách xử sự của mình đêm dạ hội. Có thể là hôm đó, nàng đã hơi quá... nói thế nào nhỉ, quá hăng say chẳng! Nhưng đã từ lâu lắm rồi nàng chưa được vui chơi thoải mái như vậy! Và phải chăng là lỗi tại nàng gặt hái được nhiều thành công hơn các cô gái nhút nhát ở Charleston này! Với lại, nàng làm như vậy cũng chỉ vì Rhett, để cho chàng chừa cái thói lạnh lùng và xa cách với nàng mà thôi. Liệu người ta có thể trách móc một người vì đã tìm cách cứu vãn hôn nhân của mình!

Trên đường tới nhà thờ Saint-Mane, Scarlett âm thầm chịu đựng thái độ chê trách im lặng của hai bà dì.

Trong khi xem lễ, dù không chịu nổi tiếng hít hít bi thảm của dì Eulalie, Scarlett cũng cố quên được, để thả hồn mơ tưởng tới việc Rhett sẽ chừa thái độ kiêu căng kỳ cục của chàng mà thừa nhận rằng chàng vẫn yêu nàng mãi mãi. Bởi vì thực ra, chàng vẫn yêu nàng kia mà. Chỉ cần được khiêu vũ, chỉ cần được nằm trong vòng tay của chàng, nàng đã thấy lòng mình tiêu tan trong tình yêu rồi. Nàng làm sao có được cảm xúc đó nếu chính chàng không cùng nàng chia sẻ ít nhiều trong đó phải không nào?

Dù sao thì nàng cũng cảm chắc điều này: đến đêm dạ vũ mừng Năm mới, chàng không thể nào chỉ dùng tay mang găng mà giữ lấy thân hình nàng, mà chàng phải hôn nàng vào lúc giao thừa! Ráng chờ năm ngày nữa thôi, hai cặp môi của chàng và nàng sẽ gắn chặt vào nhau, và chàng sẽ hiểu rằng nàng yêu chàng biết bao.

Một nụ hôn của nàng sẽ nói với chàng ngàn lần nhiều hơn mọi lời nói trên thế gian này.

Cứ thả hồn theo mộng như vậy nên Scarlett không mấy quan tâm đến vẻ đẹp cổ kính và màu nhiệm của buổi thánh lễ đang diễn ra

trước mắt; nàng đã để sót một số bài hát mặc dầu dì Pauline đã nhiều lần lấy khuỷu tay thúc nàng để nhắc nhở.

Họ cùng ngồi ăn điểm tâm trong im lặng nặng nề. Giữa những cái nhìn lạnh lẽo của dì Pauline và tiếng hít hít của dì Eulalie, Scarlett cảm thấy thần kinh mình rất căng thẳng. Chịu không nổi, Scarlett quyết tâm dành thế chủ động trước khi mấy bà dì kịp ra tay tấn công.

- Mấy dì nói với cháu là ở xứ này ai cũng đi bộ, cháu nghe lời mấy dì nên bây giờ chân cháu sưng phồng lên đây nè. Mà chiều hôm qua, trước cửa nhà Wentworth, cháu nhìn thấy đủ thứ xe cộ!

Dì Pauline tức lắm, nhướn mày, nói với dì Eulalie.

- Chắc chị dư biết em muốn nói gì rồi chứ, chị Eulalie! Bây giờ Scarlett lại còn coi thường mọi nguyên tắc sinh hoạt chúng ta đã gắn bó lâu nay tại thành phố này nữa cơ đấy.

Dì Pauline này, chuyện mấy chiếc xe đó thì có nghĩa lý gì so với những chuyện chị em mình định nói với nó!

- Có chứ. Đó là một cử chỉ tiêu biểu cho cả thái độ cư xử chung của nó.

Scarlett uống vội cốc cà phê nhạt nhẽo rồi dằn mạnh cốc xuống đĩa.

- Cháu sẽ biết ơn các dì nếu các dì chấm dứt cái cách nói mà làm như cháu câm điếc, ngồi đây mà không nghe gì thấy gì. Các dì muốn chửi mắng cháu gì cũng được nhưng xin làm ơn cho cháu biết tất cả xe cộ đó là của ai vậy!

Hai bà dì nhìn Scarlett chòng chọc, kinh ngạc.

- Thì... tất nhiên là bọn Yankee rồi, chớ còn của ai nữa! Dì Eulalie nói.

- Của bọn Carpet baggers, dì Pauline nói rõ thêm.

Rồi hai bà dì cứ thế mà thay phiên nhau mà nói cho nàng biết rằng những tay đánh xe ngựa cho các gia đình quyền quý trước đây ở miền Nam, nay đã chuyển sang đánh xe cho những tay chủ mới, nhưng lòng dạ lúc nào cũng nhớ đến những người chủ cũ của họ trước chiến tranh. Cho nên trong Mùa chơi, hễ thấy đường quá xa hay trời quá xấu không thể đi bộ được, thì họ lại bày ra đủ thứ lý do để đưa "những người da trắng của họ" đến những buổi dạ hội và

tiếp tân.

- Đêm Thánh nữ Cécile, dì Eulalie nói thêm, họ còn đòi mấy ông chủ mới của họ phải cho họ nghỉ và được sử dụng chiếc xe của họ nữa đấy.

- Đó là những anh chàng xà ích tuyệt vời, biết rõ giá trị của họ nên bọn carpet baggers không dám làm mất lòng. Bọn ấy cũng biết bị họ khinh bỉ. Bọn đầy tớ bao giờ cũng là bọn người thích đua đòi học làm sang nhất trên thế gian này, dì Pauline vừa nói vừa phì cười.

- Nhất là bọn đầy tớ ở đây, dì Eulalie nhanh nhẹn chêm vào. Dù sao thì họ cũng là những người Charleston như tất cả chúng ta, vì vậy mà họ cũng rất gắn bó với Mùa chơi này. Bọn Yankee cái gì lấy không được thì muốn đập đổ, nhưng làm sao bọn chúng lại đập đổ truyền thống của chúng ta được.

- Cả lòng tự hào của chúng ta nữa chứ! Dì Pauline nhấn thêm. Với lòng tự hào đó thì các dì đi tàu ngựa kéo cũng được chứ việc gì! Scarlett định nói nhưng lại thôi, vì nàng đang phấn khởi với câu chuyện đang chuyển theo một hướng khác. Từ đó cho đến hết bữa điểm tâm, các bà không nói bất cứ điều gì ngoài những vị đầy tớ già trung thành của họ. Scarlett còn chú ý để lại một nửa bữa điểm tâm của mình, để sao cho khi nàng quay lưng lại thì dì Eulalie có thể ăn nốt - dì Pauline thì tiết kiệm tới mức bủn xỉn nên bà chỉ chẳng bao giờ được ăn no.

Về tới nhà, Scarlett vui mừng thấy có Anne Hampton ở đấy. Lòng ngưỡng mộ nhiệt thành của cô gái trẻ đã làm cho nàng quên hẳn sự bất bình giá lạnh của mấy bà dì. Anne đến đây cùng với một quả phụ ở cư xá, họ chỉ dán mắt vào những cây hoa Trà từ đồn điền đưa đến mà Rhett đang giúp lấy ra.

- Sau khi dọn xong cỗ đại, chàng nói, những cây nào đã cháy mọc lên càng mạnh.

- Ôi xem này! Anne kêu lên. Một Nữ hoàng các loài hoa!

- Còn đây là loài Rubea plena, quả phụ nói, hai tay chụm lại nâng niu một đoá hoa màu đỏ tuyệt đẹp. Hoa của chúng tôi sẽ để trong một bình thủy tinh và đặt trên cây đàn piano cổ.

- Chúng tôi cũng vậy, bà Harriett ạ. Anne đáp. Mấy cây Alba plena

thì để trên bàn uống trà.

- Máy cây Alba plena của tôi không khỏe như tôi tưởng -Rhett nói

- Máy cái nụ cũng yếu quá.

Nghe vậy, Anne và bà Harnett bật cười.

- Chúng nó không thể nở trước tháng giêng đâu ông ạ. Anne giải thích. Alba là một loài hoa nở muộn mà.

- Tôi cũng nghĩ vậy, ít nhất là trên quan điểm của người làm vườn, Rhett nói ngược ngịu.

Scarlett đứng ngồi không yên. Cái kiêu này thì họ lại đem phân bò ra so với phân ngựa xem phân nào tốt hơn cho mà xem. Mà mấy cái chuyện nhảm nhí này đâu phải để cho Rhett cơ chứ. Nàng bực mình quay lưng đi, lại ngồi cạnh bà Eleanor Butler đang ngồi thêu.

- Cái khổ thêu này chắc phải dài để đủ viền cái cổ áo màu boóc-đô của con, bà tươi cười nói với Scarlett. Giữa mùa hội hè mà đôi kiêu áo cũng hay đấy. Mẹ chắc là cũng sắp xong thôi.

- Ôi! Mẹ! Mẹ tốt quá, lúc nào cũng nghĩ tới người khác thôi. Nhờ mẹ mà con đã lấy lại sự vui vẻ đấy. Thành thực nói, con không sao hiểu nổi được tình bạn của mẹ với dì Eulalie của con: Hai người chẳng có điểm nào giống nhau cả. Dì ấy lúc nào cũng chỉ than thân trách phận và cãi nhau với dì Pauline.

Bà Eleanor Butler đặt đồ thêu của mình xuống.

- Nhận xét của con làm mẹ ngạc nhiên đấy, Scarlett ạ Bà Eulalie không những là một người bạn mà gần như là cô em của ta nữa con không biết rằng một xíu nữa cô ấy đã lấy em trai của ta sao?

Scarlett há hốc mồm.

- Dì Eulalie, lấy chồng ư? Không thể tưởng tượng nổi! - Nàng buột miệng kêu lên.

- Nhưng con ơi, Eulalie đã từng là một cô gái xinh đẹp! Cô ấy đến Charleston để thăm Pauline, sau đám cưới của cô này với Carey Smith. Pauline với cô ấy cùng sống hiện nay trong căn nhà trong phố của gia đình Smith, còn đồn điền lại nằm ở thung lũng Wando. Gặp cô ấy cậu em Kemper của ta như trúng phải tiếng sét ái tình. Nếu cậu em của ta không chết vì ngã ngựa thì họ đã cưới nhau. Từ đó đến nay, Eulalie vẫn coi mình là vợ góa của cậu ấy.

- Dì Eulalie mà si tình ư? Scarlett không còn tin ở tai mình nữa!

- Ta cứ nghĩ rằng con đã biết điều đó, bà Butler nói tiếp Eulalie là người trong gia đình con mà.

Không, mình không có gia đình, Scarlett tự nhủ, ít ra là không có một gia đình như bà mẹ chồng mình đã nghĩ, một gia đình đoàn tụ, thống nhất, mọi người thương yêu nhau và chia sẻ với nhau mọi điều tâm sự. Mình chỉ có cái con Suellen độc ác, và con Carreen mang mang của bà xơ! Thế là giữa những khuôn mặt vui vẻ giữa những tiếng cười rộn rã, giữa những câu chuyện sôi nổi như vậy, Scarlett bỗng cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Chắc chắn là tại cái đói làm cho mình muốn khóc. Mình đã sai lầm khi không ăn hết suất điểm tâm của mình sáng nay.

Nàng ăn ngấu nghiến bữa cơm hôm đó, nhưng đang ăn thì Manigo bước vào thì thầm gì đó vào tai Rhett.

- Xin lỗi, Rhett vừa nói vừa đứng dậy, hình như chúng ta có danh dự được một sĩ quan Yankee tới thăm.

- Bọn chúng còn muốn làm gì chúng ta nữa! Scarlett hỏi lớn.

Một lúc sau, Rhett trở lại, vừa nói vừa cười.

- Thiếu điều họ muốn kéo cờ trắng đầu hàng. Mẹ đã thắng rồi đấy, mẹ ạ. Họ mời mọi người đến Công Binh xưởng để nhận lại vũ khí bị tịch thu.

Rosemary thì hoan hô nhiệt liệt, nhưng bà Butler can.

- Không phải vậy đâu. Các con đừng nghĩ rằng đó là do công lao của chúng ta. Phải trả súng cho chúng ta là vì chính bọn Yankee cũng không dám để cho chúng ta không có gì tự vệ trong ngày lễ Giải phóng. Ngày đầu năm mới không còn như trước nữa đâu, bà nói tiếp như để trả lời cặp mắt dò hỏi của Scarlett, không còn là một ngày yên tĩnh để cho chúng ta chữa chúng nhưc đầu của ngày cuối năm đâu. Kể từ ngày ông Lincoln tuyên bố giải phóng cho họ vào ngày một tháng Giêng, thì những người trước kia là nô lệ năm nào cũng kỷ niệm trọng thể ngày đó. Suốt ngày và suốt cả đêm, họ tràn vào công viên khu Pháo Đội để đốt pháo, bắn súng lục và uống rượu tới lúc say mèm. Tất nhiên là ngày hôm đó thì cửa ngõ của chúng ta đóng khoá cẩn thận như trong những ngày giông bão vậy. Nhưng có một người đàn ông có vũ khí trong nhà thì vững bụng hơn.

- Nhưng ở đây mình đâu có vũ khí, Scarlett nhận xét.
 - Rồi sẽ có, Rhett đáp. Và sẽ có cả hai người được phái từ đồn điền tới nữa.
 - Chừng nào con đi! Mẹ chàng hỏi.
 - Ngày 30. Con đã hẹn với Julia Ashley ngày 31. Vì chúng con cần phải cùng nhau điều chỉnh lại chiến lược chung.
- Như vậy là Rhett sẽ trở lại cái lán gỗ tồi tàn xiêu vẹo của chàng!
 Như vậy là Rhett sẽ không khiêu vũ với nàng trong dịp đầu năm và sẽ không hôn nàng vào lúc giữa giao thừa! Scarlett cảm thấy muốn khóc.
- Em sẽ đi với anh, Rosemary nói. Đã mấy tháng nay em chưa trở lại Dunmore.
 - Không, Rosemary ạ. Rhett bình tĩnh đáp, em không đi theo anh được đâu.
 - Rhett nói phải đó con, bà Butler nói. Anh con có rất nhiều việc phải làm chứ đâu phải lúc nào cũng ở bên con được. Và thật là không thận trọng nếu con ở nhà hay đi bất cứ nơi đâu với một mình người hầu gái của con, vì thực ra nó cũng chỉ là một đứa trẻ. Ở dưới đó có nhiều chuyện lắm và cũng có rất nhiều người đáng ngại.
 - Thì con sẽ đem Celie của mẹ theo và chị Scarlett sẽ để cho Pansy hầu mẹ. Được không, chị Scarlett!
- Scarlett mỉm cười. Nàng không còn muốn khóc nữa.
- Tôi cũng sẽ đi với cô, Rosemary ạ, và tôi sẽ mang Papsy theo, nàng đáp ngọt ngào.
 - Nàng sẽ mừng năm mới ở đồn điền, có thể không có khiêu vũ, nhưng có Rhett!
 - Con rất tốt bụng, Scarlett ạ, bà Butler nói. Mẹ biết con rất tiếc những buổi khiêu vũ trong tuần tới. Rosemary, con thật may mắn mới có được một bà chị dâu tử tế như vậy.
 - Không có ai đi đâu. Mẹ ơi! Rhett nói chen vào. Con không cho cô nào đi cả.
- Rosemary định mở miệng phản đối thì bà Butler đã ra hiệu cho nàng im lặng.
- Con làm như vậy không tốt đâu, Rhett. Rosemary cũng gằn bó

với Dunmore như con, nhưng không phải lúc nào nó cũng có thể tới đó như con. Mẹ cho rằng con nên mang nó theo, nhất là khi con định gặp Julia Ashley. Cô ta cũng rất mến em con.

Scarlett đã quên hết những thắng lợi của nàng tuần trước. Nàng chỉ nghĩ đến việc có thể ở lại một mình ở Dunmore với Rhett. Và nàng chắc chắn sớm muộn gì thì nàng cũng sẽ có cách để tống

Rosemary đi nơi khác - chẳng hạn như Julia Ashley có thể rủ nó đến ở với cô ta.

Nàng nhớ lại lúc nàng tới Dunmore lần đầu tiên, kỷ niệm đó đã in sâu trong tâm khảm của nàng. Lần đó Rhett đã ôm nàng và đã an ủi nàng bằng những lời dịu ngọt làm sao...

- Rồi chị xem, Scarlett ạ, Rosemary nói. Đồn điền của Julia Ashley đáng làm khuôn mẫu cho mọi đồn điền khác.

Họ phi ngựa theo hàng một trên con đường xuyên qua rừng thông. Rhett đi phía trước vệt hoặc nhỏ bụi kim ngân mọc lẩn ra đường. Rosemary theo sau anh và Scarlett khoá đuôi, nhưng nàng mãi mê suy nghĩ, không hề quan tâm đến những gì Rhett đang làm. Cũng may là con ngựa già này phát phì và lười biếng! Đã lâu không cưỡi ngựa nên không chắc mình còn có thể điều khiển một con ngựa ít nhiều có máu trở chứng. Trước đây mình rất thích cưỡi ngựa, cái ngày mà trong chuồng ngựa của cha mình ở Tara không còn một ngăn nào trống. Cha đã rất tự hào về những con ngựa của ông, và tự hào về mình nữa chứ! Với đôi tay cứng như kềm của nó, Suellen có thể làm rách mõm một con cá sấu! Còn Carreen thì cái gì cũng sợ, sợ cả con ngựa con của nó nữa! Còn mình, mình đua ngựa cả với cha, tể, phóng rất nhanh đôi khi mình còn thắng cha mình là khác. "Katie Scarlett, cha nói, con có đôi tay của thiên thần và sự táo bạo của quỷ dữ hiện thân. Con quả xứng đáng là đứa con của dòng họ O'Hara! Một con ngựa bao giờ cũng biết nhận ra một người Ireland và sẽ cống hiến những gì tốt nhất của nó. Cha thân yêu... Rừng Tara thơm ngát, với cái mùi nhựa thông lúc nào cũng xông vào mũi mình. Và tiếng chim hót, tiếng lá xào xạc dưới gót chân, im lặng, và yên tĩnh... Rhett có được bao nhiêu mẫu đất nhỉ! Mình sẽ hỏi Rosemary, cô ta biết rõ từng tấc đất. Mình hy vọng là cái cô Ashley đó không phải là con quỷ mà Rhett đã mô tả. Chàng

đã nói cái gì ấy nhỉ! Đúng rồi, chàng nói là cô ta chanh chua như giấm. Mỗi khi nói những lời độc địa như vậy, trông chàng rất buồn cười... tất nhiên là trừ những trường hợp nói về mình.

- Scarlett, nhanh lên, chúng ta sắp đến rồi!

Rosemary đã vọt lên phía trước. Scarlett quát cho con ngựa một roi nhưng nó cũng chẳng chạy nhanh gì hơn, thành ra khi nàng đuổi kịp Rhett và Rosemary thì hai người này đã ra khỏi rừng. Ra khỏi bóng tối, nàng không thấy gì ngoài bóng dáng của Rhett dưới ánh sáng chói chang của mặt trời. Trông dáng chàng đẹp làm sao, chừng chạc, oai vệ trên yên ngựa. Đúng là con ngựa của chàng không phải là cái thứ già nua tồi tệ như con của mình mà là một con tuấn mã xinh đẹp và năng động.

Vậy mà nó chịu đứng yên như tượng, bởi hai đầu gối của Rhett kẹp rõ chặt lấy nó, và đôi tay chàng nắm chặt cứng dây cương. Ôi! Đôi tay của chàng... Rosemary đã chỉ cho nàng thấy và Scarlett đã buột miệng thốt lên một tiếng kinh ngạc. Scarlett là người chẳng bao giờ quan tâm tới nghệ thuật kiến trúc, đối với nàng những ngôi nhà nguy nga lộng lẫy của Charleston cũng chỉ là những ngôi nhà như mọi ngôi nhà khác mà thôi! Nhưng từ khu đất Baronnie của Julia Ashley toát lên một cái gì vĩ đại, một nét đẹp khắc khoải, không hề hoa mỹ, khác xa những gì Scarlett đã được trông thấy từ trước tới nay cho nên nàng không thể không xúc động. Giữa những thảm cỏ xanh rộng lớn, sừng sững một ngôi nhà nguy nga, bốn bề là những cây sồi cổ thụ uy nghi như đứng gác quanh những vạt cỏ trải rộng. Ngôi nhà hình chữ nhật, đơn sơ đến trần trụi, chỉ có những cánh cửa và cửa sổ là có viền trắng làm vui mắt những hàng gạch trên tường. "Tuyệt diệu!" Scarlett thì thầm. Nhìn khu đất Baronnie này, người ta sẽ hiểu vì sao đồn điền này là nơi duy nhất thoát khỏi mối lửa của quân đội Sherman. Chính bọn Yankee cũng không dám xúc phạm một công trình tuyệt kỹ như vậy.

Khiếp sợ tới cảnh tượng oai nghiêm ấy, Scarlett quay người lại thì nghe tiếng cười và tiếng hát từ xa. Nàng nhìn thấy bên trái những cánh đồng xanh mướt, hiếm thấy, trên đó có hàng chục người da đen, nam và nữ, đang làm lụng. Cảnh tượng này gợi cho nàng nhớ lại Tara, với những cánh đồng trồng bông chạy dài mùt mắt, hết

như những đồng cây ở đây màu sắc lạ hẳn với mắt nàng, từng luống từng luống tuôn dài đến tận bờ sông. Rosemary có lý, nàng tự nhủ. Đây mới thực sự là một đồn điền. Không có gì bị đốt cháy hoặc phá huỷ, không có gì biến chất mà cũng sẽ không có gì thay đổi. Thời gian cũng tỏ ra kính trọng sự uy nghiêm của cơ nghiệp này.

- Cô nương thân mến, cô thật là khả ái nên đã đồng ý tiếp tôi hôm nay, Rhett vừa nói vừa nghiêng xuống bàn tay của Julia Ashley mà chàng giữ không để chạm môi, vì một gentleman không cho phép mình có một cử chỉ bất lịch sự như vậy.

- Cuộc hội ngộ này có lợi cho cả đôi bên, thưa ông. Julia Ashley đáp. Cô Rosemary, cô vẫn ăn mặc lố lăng như mọi khi nhưng điều đó không giảm đi chút nào niềm vui thích của tôi được gặp cô. Cô hãy giới thiệu chị dâu cô xem nào?

Lạy Chúa tôi, thật là một con mụ quý sứ. Scarlett lo ngại nghĩ thầm. Cô ta muốn mình quý xuống mà tỏ lòng ngưỡng mộ cô ta chăng?

Rosemary chẳng tỏ ra bực mình chút nào trước những lời phê phán của Julia Ashley đáng sợ kia.

Xin giới thiệu với cô nương, chị Scarlett, cô mỉm cười nói.

- Bà khỏe chứ, bà Butler!

Dĩ nhiên là hỏi để mà hỏi chứ Julia Ashley chẳng quan tâm đến câu trả lời. Cô ta tự coi mình là loại người nào nhỉ. Scarlett tự hỏi.

- Tôi rất mạnh khỏe, cảm ơn. Còn cô, cô Ashley! Nàng hỏi lại với cùng một giọng, hơi nghiêng đầu cho phù hợp với thái độ lịch sự lạnh lùng của Juha Ashley.

Chúng tôi đã dọn trà ở phòng khách. Rosemary, cô mời chị dâu cô giùm tôi. Cần nước sôi thêm cô cứ gọi.

Anh cô và tôi còn thảo luận công việc trong thư viện, rồi chúng tôi dùng trà sau.

- Tôi có thể dự vào cuộc thảo luận của cô được chứ, cô Ashley!

Rosemary van lơn.

- Không, Rosemary, không được đâu.

Đó là quyết định không được bàn cãi gì nữa, Scarlett tự nhủ và thấy buồn cười. Julia Ashley đứng lên và Rhett ngoan ngoãn đi

theo. Rosemary mở một cánh cửa.

- Phòng khách ở bên này, chị Scarlett.

Scarlett ngạc nhiên thấy căn phòng này chẳng có gì là đáng sợ, chẳng có gì lạnh lẽo như bà chủ của nó cả. Phòng khách này còn rộng hơn phòng khiêu vũ nhà Wentworth nữa. Màu đỏ dịu dịu của tấm thảm Ba Tư, màu hồng cũ kỹ của những tấm rèm cửa đem lại cho căn phòng một không khí ấm cúng và thân mật. Lửa đang bập bùng trong lò sưởi; mặt trời chiếu xuyên qua những khung cửa sổ cao, làm lấp lánh bộ đồ trà bằng bạc, làm tôn thêm màu xanh, màu hồng và màu vàng của mấy tấm nhung phủ trên tràng kỷ và ghế bành. Một con mèo to tướng màu hung nằm lim dim trước lò sưởi. Scarlett nhìn quanh gian phòng với đôi mắt nghi hoặc. Nàng không thể tin rằng căn phòng quyến rũ vui tươi này lại có thể có mối quan hệ nào đó với người đàn bà nghiêm nghị mặc đồ đen đã đón tiếp họ ở ngưỡng cửa. Nàng tò mò ngồi xuống cạnh Rosemary trên ghế tràng kỷ.

- Cô kể cho tôi nghe về cô Ashley đi.

- Một người đàn bà phi thường. Rosemary đáp. Cô ta tự mình điều khiển cả cơ nghiệp này bởi vì theo lời cô ta, cô chưa hề thấy có người quản lý nào có thể tự làm việc không cần sự chỉ bảo của cô. Cô ta có thể khai thác một mỏ phốt phát cũng như Rhett, nhưng cô đã dứt khoát từ chối, bởi vì, theo cô, "đất đai của một đồn điền là để trồng trọt chứ không phải để đào bới và chiếm lấy cái gì ở bên dưới", Rosemary thuật lại với giọng khâm phục.

Cô ta giữ gìn tất cả như ngày xưa. Cô ta có những cánh đồng trồng mía và một máy ép để lấy rỉ đường, một người thợ rèn để đóng móng cho lừa và làm đai cho bánh xe, một người thợ mộc để sửa chữa nhà cửa, một người thợ làm yên cương. Cô đem lúa ra thành phố để bán và mua ở đó bột, cà phê và trà, tất cả những cái còn lại đều sản xuất tại đồn điền này. Cô có bò, có heo, có cừu có gà vịt, có chỗ chế biến sữa, có kho chứa muối. Kho thực phẩm của cô đầy ắp những rau quả chế biến. Cô còn tự làm lấy rượu để uống nữa. Rhett cho rằng cô còn có một cái nồi chưng giữa rừng để cất nhựa thông của cô nữa đấy.

- Cô ta còn nô lệ không? Scarlett hỏi, giọng chế giễu.

Theo nàng, cái thời của những đồn điền lớn đã qua rồi, không có cái gì, không có ai có thể làm cho nó sống lại được.

- Ôi! Scarlett, chị nói y như Rhett! Có lúc em chỉ muốn bóp cổ cả hai người! Julia Ashley trả lương cho người làm công như tất cả mọi người, nhưng cô ta quản lý đồn điền của mình sao cho nó sinh lợi được. Em cũng sẽ làm như cô ấy ở Dunmore, nếu em có cơ hội, Rhett thậm chí cũng không chịu làm thử, em thấy đó là điều đáng xấu hổ.

Vừa nói, Rosemary vừa xáo trộn ồn ào tách đĩa trên mâm.

- Ôi em quên mất, chị dùng trà với sữa hay với chanh, chị Scarlett!

- Sao!... À, vâng, với sữa.

Đầu óc của Scarlett ở xa chén trà này tới hàng ngàn dặm. Nàng sống lại giấc mơ được thấy Tara hồi sinh, với những cánh đồng đầy bông nở trắng, những kho chứa đầy ắp và ngôi nhà được trùng tu y như thời mẹ nàng còn sống. Vâng, nàng đã nhận thấy trong gian phòng này những hương vị từng bị quên lãng - hương sả, mùi xi đánh gỗ, mùi đá nhám. Dù đó chỉ là những hương vị thoang thoảng nhưng người ta cũng cảm nhận được dưới mùi nhựa thông của những thanh củi đang cháy trong lò sưởi.

Scarlett cầm lấy chén trà Rosemary đưa, để cho nó nguội lạnh, hôn thả tận đầu đầu. Tại sao lại không khôi phục lại cho Tara sự huy hoàng trước đây của nó! Nếu cô gái già kia có thể một mình quản lý cả đồn điền thì mình cũng có thể làm được! Chú Will không biết được giá trị của Tara, của Tara thực thụ, đồn điền tốt nhất của lãnh địa bá tước ở Clayton. Chú ấy lại còn gọi nó là "một nông trại với hai con la!". Không, Tara không phải như thế. Mình sẽ thành công, mình tin chắc như vậy. Cha chẳng đã từng nói rằng mình là đứa con dòng họ O'Hara đó sao! Được rồi, mình có thể làm như cha mình đã làm, trả lại cho Tara sự phồn vinh mà cha đã đem lại cho nó, và tại sao lại không vượt lên nữa! Mình biết làm sổ sách, mình biết tìm ra nguồn sinh lợi ở những nơi người khác không nhìn thấy. Chung quanh Tara, hầu hết đất đai đều bị bỏ hoang. Mình dám chắc là có thể mua lại đất đai ở đó với một mẫu bánh mì!

Mọi thứ hình ảnh tuần tự lướt qua trong đầu nàng: những cánh đồng phì nhiêu, đàn gia súc mập mạp, gian phòng cũ của nàng với

những bức màn trắng mà gió nhẹ ban mai thổi tung lên, đưa vào phòng hương thơm của hoa lài, những buổi phi ngựa qua các khu rừng đã phát quang, những hàng rào bằng cây để đánh dấu những vùng đất sở hữu của nàng kéo dài mãi tận xa tới đến những vùng đất đỏ màu mỡ... Tiếng Rosemary đã kéo nàng trở lại với thực tại. Nàng rất tiếc là phải quên đi những ảo ảnh.

Gạo, lúc nào cũng gạo! Cô em của Rhett không thể nói chuyện gì khác nữa hay sao! Còn Rhett, nói gì mà nói mãi với con quỉ già Juha Ashley trong đó vậy!

Scarlett lại phải xích ra một lần nữa. Rosemary có thói xấu là hề lúc nào nói chuyện hăng say thì lại xấp lại gần người đối thoại của mình, thành ra cô gần như đã ép Scarlett vào chỗ tựa tay của chiếc trường kỷ.

Scarlett quay người lại khi nghe tiếng cánh cửa xịch mở. Rhett còn cười cái gì với Julia Ashley vậy! Nếu chàng cho rằng để nàng phải chờ lâu như vậy là một việc rất chướng thì chàng chẳng có gì để vui vẻ cả.

- Ông lúc nào cũng là một đứa trẻ mất dạy, ông Rhett ạ, nhưng tôi nghĩ rằng chắc không cần thêm tính xác láo vào bản danh mục những thói hư tật xấu đã quá dài của ông.

- Theo như tôi biết, bà bạn thân mến ạ, chữ xác láo được dùng để chỉ sự thiếu tôn trọng của đầy tớ đối với chủ hoặc của người trẻ đối với người lớn tuổi. Vậy thì, nếu trong mọi việc tôi đều là người đầy tớ khiêm nhường và ngoan ngoãn của cô, tôi lại không thấy làm sao cô lại có thể viện dẫn đến đặc quyền tuổi tác đối với tôi. Cứ cho chúng ta là những người đồng thời, cái đó thì tôi xin nhân nhượng cô, nhưng về tuổi tác, chắc chắn tôi không phải là hàng em của cô.

Không sai mà, chàng đang tán tỉnh con mẹ dơ dáy kia mà! Chàng cần cái gì ở con mẹ phải hạ mình làm cái chuyện lỗ bịch như vậy! Chắc là chàng phải có cái gì đó rất cần tới mẹ ta.

- Cũng được, Julia Ashley đáp, tôi chịu thua, để chấm dứt cho xong cái câu chuyện phi lý này. Bây giờ không đùa nữa, mời ông ngồi.

Rhett kéo một cái ghế tới gần bàn trà và kiêu cách nghiêng mình

khi Julia ngồi vào đây.

- Cảm ơn lòng tốt của cô, Julia thân mến.

- Thôi, đừng làm bộ ngốc nghếch nữa, Rhett!

Scarlett nhíu mày. Sự đổi giọng đột ngột này có nghĩa gì! Tại sao họ lại chuyển từ ông và Cô nương sang Rhett và Julia! Rhett có thể là đã xử sự như một thằng ngốc, nhưng mục ta làm duyên làm dáng như vậy thì có hơn gì! Cái kiêu mà Rhett quỵến rũ đàn bà thật là không thể chịu được.

Một đũa tớ gái đến dọn cái mâm đặt trước trường kỷ và ngay lập tức cô tớ gái khác đến đẩy cái bàn sát vào chỗ Julia ngồi, trong khi một người hầu đặt lên đó một cái mâm lớn hơn, trên có một bộ đồ trà bằng bạc và nhiều đĩa xăng-uyích và bánh ngọt. Scarlett nghĩ rằng Julia quả là một người đáng sợ, nhưng phải công nhận là cô ta biết cách tiếp khách...

Rhett cho tôi biết rằng cô sắp đi châu Âu, có phải không, Rosemary!

- Vâng, thưa cô, tôi thém đi đến chết đi được.

- Thật là bất tiện nếu cô muốn đi du lịch. Nhưng cô đã định đi những đâu chưa?

- Chưa, vì việc này mới được quyết định mấy hôm nay thôi. Tôi chỉ biết chắc có một điều: tôi mong ở lại thành Rome càng lâu càng tốt.

- Cô phải chọn kỹ thời gian mà đi. Mùa hè ở Rome nóng chịu không nổi, kể cả những người đã quen với khí hậu ở Charleston, và người dân ở Rome phải chạy ra biển hoặc lên núi để tránh nóng. Tôi vẫn thường xuyên liên lạc thư tín với vài nhân vật rất thú vị mà tôi tin rằng cô sẽ muốn gặp. Tất nhiên là tôi sẽ viết cho cô mấy bức thư giới thiệu. Nếu cô cho phép tôi gợi ý...

- Vâng, rất vui lòng, thưa cô. Tôi muốn được biết càng nhiều càng tốt.

Scarlett thở một hơi dài như trút gánh nặng, Rhett rất có thể kể lại chuyện nàng cứ ngỡ không có thành Rome nào khác ngoài xứ Géorgie cả. May quá, chàng đã bỏ qua cơ hội để đùa cợt nàng và chàng chỉ nói chõ vào câu chuyện huyền thuyên với Julia Ashley về những nhân vật không ai biết với những cái tên rất kỳ quặc.

Rosemary ngồi nghe chuyện tán hươu tán vượn của họ như ngồi nghe Kinh Thánh.

Scarlett chẳng hề để ý. Nhưng nàng không hề buồn chán vì nàng theo dõi một cách say mê không sót cử chỉ nào của Juha Ashley. Cô ta bàn luận không dứt về những cổ vật của thành Rome, chỉ dừng lại để hỏi Scarlett xem nàng uống trà với sữa hay với chanh, và nàng muốn lấy bao nhiêu đường rồi tự tay pha trà. Pha xong một tách, cô ta lại đưa cho đũa tó gái cầm lấy. Đưa ra và rút tay lại không bao giờ quá ba giây đồng hồ và cũng không bao giờ nhìn cả! Scarlett hết sức kinh ngạc: nếu đũa tó gái không có ở đây hoặc không đón nhận kịp thời thì chắc chắn là cái tách sẽ rơi vỡ tan trên mặt đất!

Nhưng không, đũa tó gái bao giờ cũng tới chỗ đúng lúc để nhận tách trà trong im lặng và đưa lại, không rơi một giọt cho người dùng nó còn anh chàng này ở đâu ra vậy! Scarlett giật mình khi người hầu bất ngờ xuất hiện bên cạnh, không một tiếng động, một tay đưa khăn lau đã mở sẵn, một tay đưa đĩa xăng-uych. Nàng vừa bắt đầu ăn thì người hầu lại đưa tới vừa tầm tay nàng một cái đĩa khác. Một đũa tó gái đã trao cho anh ta cái mà anh ta sẽ đưa cho tôi. Thật không biết bao phiền phức với mấy cái xăng-uych tí tẹo chỉ nuốt một miếng là hết!

Đã bị choáng ngợp với cái kiểu phục dịch quá ư tinh tế nàng lại càng xúc động hơn khi người đeo găng tay trắng, dùng cái nĩa bằng bạc mà đặt vào đĩa của nàng cả một cỗ xăng-uych. Để cho mọi thứ được tròn vẹn, trong lúc mà nàng đang tự hỏi không biết làm sao mà làm được khi một tay cầm tách một tay cầm đĩa, thì người đầy tớ gái lại đặt xuống cạnh nàng một cái bàn một chân phủ khăn thêu.

Mặc dầu đang thèm ăn và rất tò mò - không hiểu mấy miếng xăng-uych này có gì lạ mà người ta phải điệu bộ cầu kỳ như thế - Scarlett cũng say mê theo dõi cuộc khiêu vũ thảm lặng của bọn đầy tớ, lần lượt đưa tới cho Rosemary, rồi Rhett, cái đĩa, bánh xăng-uych và cái bàn một chân. Nàng thất vọng khi thấy Julia Ashley không hề được hưởng sự phục vụ đặc biệt nào và cô ta vẫn phải tự mình xỏ lấy khăn ăn. Nàng càng thất vọng hơn khi cắn vào miếng

xăng-uych đầu tiên. Chỉ có bánh mì và bơ - không có một cọng rau gì lẫn trong bơ: cây mùi tây, hay là hành búi! Dù sao thì nạng cũng ăn rất thích thú. Xăng-uych tuy đơn giản mà ngon miệng, bánh ngọt lại càng có vẻ ngon hơn.

Trong lúc đó, mấy người kia cứ mãi nói chuyện thành Rome, Scarlett liếc mắt nhìn đám đầy tớ, thấy họ đứng im như những pho tượng, xếp hàng dọc theo tường sau lưng cô Ashley. Rõ ràng là ở đây người ta còn chưa dọn bánh ngọt ra. Rosemary ăn chưa xong một nửa phần xăng-uych của mình.

- Chúng ta không lịch sự chút nào với bà Butler, Julia Ashley nói. Bà thích đi chơi thành phố nào vậy, thưa bà. Hay là bà chia sẻ niềm tin của Rosemary cho rằng mọi con đường đều dẫn đến thành Rome!

Scarlett nở một nụ cười tươi nhất.

- Tôi quá đam mê Charleston, thưa cô, nên tôi chẳng muốn đi đâu cả.

- Đó là một câu trả lời rất hay nhưng nó đã chấm dứt cuộc nói chuyện. Bà dùng thêm một ít trà nhé!

Rhett đã lên tiếng trước khi Scarlett kịp đáp lời:

- Chúng tôi e rằng chúng tôi chưa được phép từ giã cô được, cô Julia ạ. Những con đường xuyên rừng chưa được dọn quang để có thể đi ban đêm được và mùa này trời tối mau quá.

- Ông đã có những đại lộ thay vì những con đường mòn nếu ông để cho người của ông làm việc trên mặt đất thay vì trong cái công trường phốt phát bỉ ổi đó.

- Xem kìa, Julia, tôi nghĩ là chúng ta đã có một thoả thuận hữu chiến rồi kìa mà!

- Đúng, và tôi sẽ tôn trọng thoả thuận đó. Tôi còn muốn nói thêm rằng lẽ ra các vị đã về tới nhà trước hoàng hôn. Tôi đã thả mình theo những kỷ niệm tốt đẹp về thành Roma đến nỗi quên cả thời gian qua mau. Rosemary có thể ngủ đêm lại đây chẳng! Sáng mai tôi sẽ đưa cô ta về Dunmore.

-Ồ! Phải rồi! Scarlett tự nhủ.

- Rất tiếc là không thể được, Rhett đáp. Có thể là đêm nay tôi có chuyện phải đi và tôi không muốn Scarlett ở nhà một mình với cô

hầu gái.

- Không sao đâu, Rhett, Scarlett bắt bẻ. Thật đấy! Anh coi em như gà mái ướm sợ bóng đêm sao?

- Bạn hoàn toàn có lý, Rhett, Julia Ashley nói. Còn bà cũng nên có thói quen thận trọng và cảnh giác, bà Butler. Chúng ta đang sống trong thời kỳ lộn xộn.

Nói xong với cái giọng không cho ai trả lời, Julia đứng dậy và bước ra cửa.

- Xin hẹp gặp lại. Hector sẽ dắt ngựa của các vị đến.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 23

Khi ba người về tới Dunmore thì ở đó đã có nhiều toán da đen, rõ ràng là đang nổi giận, đứng rải rác theo hình móng ngựa phía sau ngôi nhà. Rhett giúp hai nàng bước xuống đất, gần chỗ chuồng ngựa và nắm lấy tay họ trong khi anh coi ngựa dắt ngựa đi. Chờ cho anh coi ngựa đi xa, Rhett mới nói nhỏ với hai nàng:

- Anh sẽ đưa hai cô tới cửa. Hai cô phải lên phòng ngay, đóng cửa lại, ở trong đó cho tới khi nào anh trở lại! Anh sẽ bảo Pansy tới và hai cô hãy giữ nó lại đây.

Có chuyện gì vậy, Rhett? - Scarlett hỏi, giọng lo lắng.

- Anh sẽ giải thích sau, bây giờ không có thời gian! Cứ làm theo lời anh.

Nắm chặt tay hai người đàn bà, chàng lôi họ đi một cách cương quyết nhưng không hấp tấp. Khi họ sắp vòng quanh ngôi nhà thì một người da đen tiến tới. Theo sau, hơn một chục người nữa.

- Ông Butler!

"Ông Butler" thay vì ông Rhett, đó là điềm chẳng lành, Scarlett nghĩ bụng. Và họ có tới năm chục người...

- Máy người cứ đứng đấy! Rhett thét. Tôi đưa các bà lên nhà rồi trở lại nói chuyện.

Rosemary vấp phải một hòn đá. Rhett kéo mạnh cô lên.

- Có gãy chân cũng không được đứng lại! Anh mắng cô qua kẽ răng.

- Cứ bình tĩnh, đâu sẽ vào đấy, Rosemary đáp.

Thấy Rosemary bình tĩnh như vậy, Scarlett xấu hổ với tâm trạng hốt hoảng của mình. Cũng may là chỉ còn vài bước nữa đã tới nhà. Khi đi vòng qua góc tường, Scarlett mới nhận ra là mình đang nín thở. Trông thấy những bồn đất phủ cỏ xanh, chạy dài tới mấy cái hồ và con sông, nàng đã thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nàng đã buộc phải dừng lại ngay.

Khi họ bước tới thêm gạch thì nàng thấy có chừng một chục người da trắng dáng điệu đáng ngại, đang ngồi bệt xuống đất, tựa lưng vào mặt trước ngôi nhà.

Người ta trông thấy mắt cá chân của họ giữa ống giày sắt đá và ống quần đã bạc màu. Tất cả bọn họ đều mang súng các bin và súng săn, với dáng điệu thông dong một cách giả tạo. Họ kéo mũ sụp xuống mắt nhưng người ta đoán là họ đang theo dõi Rhett với hai người đàn bà. Một người phun một bãi nước bọt lẫn một miếng thuốc nhai suýt nữa trúng đôi bốt đánh xi của Rhett.

- Mày hãy cảm ơn Chúa là đã không phun nước bọt vào em gái tao, nếu không thì tao phải giết mày đây! Clinch Dawkin! - Rhett nói - Tao sẽ trở lại nói chuyện với chúng mày. Bây giờ tao còn việc khác phải làm!

Anh nói bình tĩnh nhưng Scarlett cảm thấy tay anh bầu chặt tay nàng. Ngẩng cằm lên, nàng bước vững chắc. Cái đám cặn bã "da trắng nhỏ mọn" đâu có thể đe dọa nổi Rhett càng không thể đe dọa nàng được!

Bên trong, bóng tối đột ngột làm mọi người nheo mắt. Lạy Chúa sao mà hôi thối kinh khủng. Khi đôi mắt đã quen với bóng tối, Scarlett mới hiểu vì sao. Gian phòng lớn đầy bọn da trắng, đứa nào cũng mang súng và đội mũ rộng vành che phủ cả mắt. Mặc dầu trong nhà có ơng nhỏ, chúng phun bã thuốc bừa bãi xuống sàn nhà, Scarlett tự gỡ khỏi tay nắm cửa của Rhett, vén váy lên bước tới cầu thang. Nhưng bước hai bậc thang, nàng đã bỏ váy xuống đám bụi bặm trên sàn nhà - thà cho nó dơ còn hơn để cho lũ khốn kiếp nhìn thấy gót chân một phu nhân! Và nàng bước lên những bậc thang lung lay như thể chỉ có một mình trên thế gian này, không chút sợ sệt.

Cánh cửa vừa đóng lại thì Pansy bắt đầu rên rỉ:

- Có chuyện gì vậy, bà Scarlett! Không ai chịu nói cho em biết cả!

- Suyt! Mày im đi! Scarlett ra lệnh. Mày muốn cả Nam Caroline này nghe tiếng rên rỉ của mày chắc!

- Em chẳng muốn dính hu gì tới những người ở bang Caroline này cả, bà Scarlett ạ! Em chỉ muốn trở về Atlanta với gia đình mà thôi! Em không thích chỗ này.

- Tao cóc cần biết mày thích hay không thích! Ngồi trên cái ghế đầu, ở góc kia kia, và ngồi cho yên! Tao mà còn nghe mày nói một tiếng nữa thì đừng có trách!

Nàng quay lại với Rosemary. Nàng sẽ làm gì nếu cô em của Rhett cũng mất tinh thần! Rosemary mặt mày tái mét nhưng vẫn cố trấn tĩnh. Ngồi ở mép giường, cô nhìn đăm đăm cái khăn trải giường làm như cá đời cô chưa hề được trông thấy lần nào vậy.

Scarlett tiến đến cửa sổ, nhìn ra sau nhà. Nàng cẩn thận đứng nép một bên, để người ta khỏi trông thấy.

Nàng thận trọng vén bức màn mútxolin lên và nhìn xuống. Lạy Chúa tôi, Rhett đang đứng đấy! Nàng thấy cái mũ của chàng giữa một vòng những đầu tóc quăn và những bàn tay đã nắm lại. Tất cả nhóm da đen đã tụ tập lại thành một đám người đáng sợ. Nếu muốn họ có thể giẫm nát Rhett ra trong ba mươi giây mà mình không thể làm gì để ngăn cản họ được! Nàng tự nhủ, muốn phát điên vì sự bất lực của mình. Tay nàng bấu chặt làm nhẵn nhúm bức màn mỏng.

- Tốt hơn là chị nên tránh xa cửa sổ đó đi, Scarlett ạ, Rosemary nói. Nếu Rhett phải lo cho chị thì anh ấy không thể tập trung tư tưởng để đối phó với bọn người đó đâu!

Bị chạm nọc, Scarlett quay người lại.

- Cô không quan tâm gì tới những điều đang xảy ra hay sao?

- Em rất quan tâm nhưng em không hiểu chuyện gì. Mà chị thì cũng chẳng biết gì hơn em.

- Ít ra, thì tôi cũng biết rằng Rhett có thể bị một đám mọi đen nổi khùng giết chết! Còn cái bọn da trắng nhai thuốc đáng ghét kia chờ gì mà không dùng vũ khí của chúng!

- Đó là điều tệ nhất có thể xảy ra! Em biết một số tên da đen đó, chúng làm ở mỏ phốt phát của Rhett. Chẳng ai trong bọn chúng muốn hại Rhett, vì Rhett bị hại thì chúng chẳng có việc làm. Phần đông bọn chúng theo chúng ta, là người của gia đình Butler. Chúng có quyền được ở đây. Em sợ là sợ đám da trắng ấy. Cả Rhett cũng sợ đám này, em tin chắc như vậy.

- Rhett chẳng sợ gì và chẳng sợ ai cả!

- Có chứ! Nếu không anh sẽ là một người vô ý thức. Em nói thật là

em đang sợ chết khiếp đây này. Mà em chắc chị cũng vậy.

- Tôi mà sợ à! Đừng hòng!

- Như vậy là chị không ý thức được điều gì đang xảy ra.

Scarlett cảm thấy bị xúc phạm, bởi lời trách móc ít hơn là bởi giọng nói khô khốc của Rosemary. Bây giờ cô ta nói cái giọng y như Julia Ashley. Chỉ nửa giờ ở với mẹ quý già ấy, Rosemary đã thành một con quý con rồi!

Scarlett quay lại với cửa sổ. Bên ngoài màn đêm bắt đầu buông xuống. Chuyện gì đã xảy ra vậy!

Nàng chỉ thấy những hình bóng lơ mờ. Rhett có còn ở đó không! Không thể nào biết rõ được. Áp tai vào cửa kiếng, nàng lắng nghe, nhưng chỉ nghe được tiếng rên rỉ của Pansy. Tình trạng bất động này khiến mình phát điên lên mất! Nàng tự nhủ, đi tới, đi lui cho đỡ sốt ruột và lo lắng.

Vì sao một đồn điền lớn mà lại có những gian phòng nhỏ như vậy! Ở Tara thì người ta để hai phòng như thế này vào một thôi.

- Chị muốn biết phải không! Được, chị hãy ngồi vào cái ghế bành đung đưa kia mà đừng đưa đi, thay vì cứ lòng lộn như con gấu trong chuồng. Em đi đốt đèn lên rồi em sẽ kể cho chị nghe, nếu chị muốn, lịch sử của Dunmore.

- Tôi không thể ngồi yên một chỗ mà không làm gì. Tôi chỉ muốn xuống dưới xem điều gì xảy ra.

Trong bóng tối, Scarlett mò tìm nắm đấm cửa.

- Chị mà xuống dưới bây giờ thì Rhett sẽ không bao giờ tha thứ cho chị!

Scarlett buông nắm đấm. Thần kinh nàng căng thẳng đến nỗi tiếng đánh diêm làm nàng giật mình nghe như phát súng lục! Khi nàng quay lại, nàng ngạc nhiên thấy Rosemary không hề đổi chỗ, cũng không hề đổi sắc mặt!

Tám khăn trải giường màu sắc hình như sặc sỡ hơn dưới ánh sáng của chiếc đèn dầu. Scarlett do dự một phút, rồi bước lại ngồi xuống ghế đu.

- Tôi nghe đây! Cô hãy kể lịch sử của Dunmore đi!

Nàng lấy chân đẩy chiếc ghế đung đưa, kêu cọt két trong khi Rosemary bắt đầu kể lịch sử của cái đồn điền Dunmore thân thiết

của cô.

Căn nhà họ đang ở, Rosemary bắt đầu kể, chỉ có mấy gian phòng nhỏ vì lúc đầu nó được xây cất cho những người độc thân, khách của gia đình, bọn đầy tớ chiếm hết tầng trên. Còn những phòng tầng trệt, chỗ Rhett đặt phòng làm việc và phòng ăn, trước đây cũng dành cho khách tụ tập lại để cùng nhau uống một chén trà hoặc sát phạt một ván bài.

- Tất cả ghế đều bọc da màu đỏ, - Rosemary kể tiếp - Cả ngày, khi mọi người đàn ông đi săn, em rất thích đến đây để được ngửi mùi da bò, mùi Whisky và mùi xì gà lẫn lộn. Dunmore là tên của vùng quê của dòng họ Butler ở nước Anh, cho tới ngày mà cụ tổ năm đời của chúng em lìa bỏ quê hương để đi tới La Barbade(1). Chừng một trăm năm mươi năm trước đây, ông cố của chúng em đã từ đó đến ở Charleston. Chính cụ đã tạo ra đồn điền và vườn tược. Cụ bà, tức là bà cố của em, tên là Sophia Rosemary Ross, khi cụ bà chưa lập gia đình. Ross và em lấy tên của cụ làm tên của mình đấy.

- Tên của Rhett thì lấy tên của ai!

- Của ông nội.

- Rhett nói với tôi hồi trước ông ấy làm tướng cướp.

- Thật à! Rosemary bật cười. Nếu anh ấy nói vậy em cũng không ngạc nhiên. Thực tế, là ông nội đã đánh tan cuộc phong tỏa của quân Anh trong cuộc chiến dành Độc Lập cũng như Rhett đã chống lại cuộc bao vây của bọn Yankee trong cuộc chiến vừa qua. Anh ấy đã quyết định không có gì và không có ai có thể ngăn cản anh ấy trồng lúa và anh ấy tận dụng mọi phương tiện để làm cho được. Có thể là anh ấy tham gia nhiều dịch vụ buôn bán, nhưng chủ yếu anh ấy là một nhà trồng lúa, từ xưa tới nay người ta vẫn trồng lúa ở Dunmore. Chính vì vậy mà em nổi giận với anh ấy. Scarlett càng đu mạnh, tiếng cọt két càng lớn. Nếu Rosemary cứ tiếp tục hành hạ nàng với cái chuyện lúa gạo, chắc nàng phải hét lên mất!

Nghe hai tiếng súng sấm nổ liên tiếp, Scarlett buột miệng kêu lên một tiếng. Nàng bật người dậy, lao ra cửa. Rosemary cũng bật người dậy, lao theo ôm lấy nàng lại.

- Buông tôi ra, Rhett có thể bị...

Tiếng phản đối của nàng cứ lịm dần. Đôi cánh tay của Rosemary làm nàng nghệt thở. Rosemary càng siết chặt, nàng càng giãy giụa. Nàng nghe rõ tiếng hỗn hển của chính mình, tiếng cọt két rõ ràng một cách kỳ lạ của chiếc ghế đu, nhịp đung đưa của nó như cứ chậm dần theo nhịp thở của nàng và gian phòng như tối sầm lại. Nàng vùng lên lần cuối cùng, một tiếng rên khàn khàn bật ra từ cổ họng. Cuối cùng Rosemary buông nàng ra.

- Em rất tiếc, nàng nghe cô ta nói.

Nàng bắt cần những hồi tiếc của Rosemary! Nàng còn phải thở cho đầy buồng phổi cái đã. Nàng cũng không quan tâm đến tư thế bò bốn chân trên sàn nhà, quý hồ tư thế này làm cho nàng dễ thở. Phải mất mấy phút nàng mới nói lại được. Khi nàng ngẩng đầu, Rosemary đã đứng tựa cửa, chắn lối đi ra của nàng.

- Suýt nữa cô đã giết chết tôi! Scarlett nói.

- Em rất tiếc! Em không muốn làm chị đau. Em chỉ muốn không cho chị chạy ra ngoài thôi.

- Vì sao! Tôi muốn đến với Rhett! Tôi phải đến bên cạnh anh ấy!

- Con nhỏ ngu ngốc này không hiểu rằng đối với nàng.

Rhett còn hơn cả thế giới này hay sao! Chắc chắn là nó không hiểu nổi! Làm sao mà nó hiểu được trong khi nó chưa hề yêu ai và chưa hề được ai yêu cả

Scarlett gắng gượng đứng lên. Lạy Chúa, làm sao mà nàng cảm thấy yếu quá thế này! Đôi tay nàng sờ soạng tìm cái cột giường. Nàng cố gắng hết sức, bám vào đó, đứng lên. Trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, đôi mắt lấp lánh như những ngọn lửa xanh.

- Tôi sẽ đến chỗ Rhett - nàng nói.

Đến lúc đó, Rosemary mới giáng cho nàng một đòn kết liễu - không phải bằng nắm đấm, cũng không phải bằng chân, nếu vậy thì có lẽ Scarlett còn thấy dễ chịu hơn:

- Anh ấy không muốn có chị! - Rosemary nói mà không lên giọng. Chính anh ấy đã nói với em như vậy.

Chú thích:

(1) La Barbade tên tiếng Pháp của Barbados, một trong các đảo Antilles. Trung Mỹ độc lập năm 1966.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 24

Rhett chợt dừng lại giữa câu nói:

- Này, Scarlett, em không ăn sao! Thế mà người ta nói khí hậu ở vùng quê làm ta ăn ngon miệng. Em làm anh sùng sốt đấy, em yêu. Anh chưa từng thấy em ăn uống qua quýt như thế bao giờ!

Scarlett ngẩng đầu lên. Nàng chưa đụng đến đĩa thức ăn, ném cái nhìn hằn học về phía chàng. Sao chàng lại dám buông lời như thế với nàng, sau khi đã nói toáng lên, có Chúa mới biết được sự tính toán của chàng!

Chàng còn nói chuyện ấy với ai, ngoài Rosemary nữa không! Cả Charleston chắc đã biết hết chuyện chàng đã bỏ nàng ở Atlanta và nàng đã trơ trẽn chạy bám theo chàng đến đây.

- Em vẫn không sao hiểu nổi, Rosemary nói. Chuyện gì thật sự đã xảy ra thế!

- Đúng như những gì Julia Ashley và anh đã dự kiến. Lũ nông dân của cô ấy và bọn công nhân ở mỏ phốt phát của anh muốn thông đồng với nhau để gạt chúng ta. Em biết là những hoạt động lao động cho năm mới đã ký hết ngày 1 tháng giêng. Lũ nông dân của Julia nói với cô ấy rằng anh trả lương cho thợ mỏ gấp đôi cô ấy, và chúng sẽ qua làm việc ở chỗ anh nếu cô ấy không tăng lương! Bọn thợ mỏ của anh lại cũng định chơi cái trò ấy với anh. Cả hai bọn chúng đã không thực hiện được ý định đó vì Julia và anh đã phát hiện ra âm mưu của họ.

Nhưng vừa lúc chúng ta đến Baronnie thì mọi chuyện đã âm ỉ lên. Thế là chúng biết được vụ việc đã đổ bể. Em đã từng thấy không khí làm việc cật lực trên đồng ruộng của những nông dân ở Baronnie rồi đấy! Chúng sợ Julia kinh khủng và chúng không muốn liều lĩnh để mất việc làm.

- Còn ở đây! Rosemary hỏi.

- Ở đây thì mọi việc không được như thế. Có tin đồn mà anh không

rõ vì sao là bọn da đen của Dunmore đang âm mưu nổi loạn. Những tay trại chủ nhỏ trên đường Summerville đã bị bại và phản ứng giống như bọn tiểu chủ da trắng vẫn thường làm trong trường hợp tương tự bằng cách lôi súng ra lăm le bắn. Bởi vậy, chúng kéo đến, tông cửa vào nhà cướp hết rượu Whisky và nốc cạn, để có gan làm vậy. Khi các cô đã trú ẩn an toàn rồi, anh nói với chúng là anh sẽ tự mình thu xếp công việc và anh bước ra thương lượng với da đen của anh. Chúng run bắn lên, nhưng anh đã thuyết phục được chúng tin rằng anh đã trấn an được bọn da trắng, và chúng nên xéo đi càng nhanh càng tốt. Sau đó...

Rhett ngừng lại uống một ngụm nước.

- Sau đó, chàng nói tiếp, anh đến nói với bọn kia là mọi việc đã được thu xếp ổn thỏa với đám thợ mỏ của anh, và họ không còn việc gì khác hơn là trở về nhà. Thật ra anh cũng không giải thích cặn kẽ cho bọn chúng đâu. Anh cảm thấy nhẹ nhõm vì không còn vấn đề gì sơ suất. Lần sau, thì anh sẽ thận trọng hơn. Nếu như còn có lần sau! Mặc dù vậy, Clinch Dawkins cũng cứ muốn kiểm chuyện. Hắn gọi anh là thằng thân da đen và bao điều xúc phạm khác nữa, cuối cùng hắn chĩa súng vào người anh, lên cò. Chẳng việc gì phải đợi đến lúc hắn đủ say để bóp cò, anh liền nắm lấy nòng súng đẩy bật lên. Hai phát nổ liên tiếp làm thủng hai lỗ trên vòm trời xanh.

- Sao, có bấy nhiêu thôi à! Scarlett kêu lên. It ra anh cũng có thể báo cho chúng tôi biết trước việc đó chứ?

- Lúc đó anh bận quá, em yêu. Clinch xem thế là bị xúc phạm. Hắn rút dao găm, anh cũng rút dao và cả hai đã quần nhau 10 phút cho đến khi anh cắt đứt mũi hắn.

Rosemary kinh hoàng thốt lên. Rhett nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tay cô em gái.

- Chỉ có cái chóp mũi thôi, em yên tâm! Dù sao, mũi hắn cũng quá dài. Ca phẫu thuật sẽ làm gương mặt hắn "đẹp" hơn cho mà xem.

- Nhưng hắn sẽ trả thù, Rhett ạ!

- Anh bảo đảm với em là không! Bọn anh đã đấu với nhau một cách thẳng thắn và Clinch là một trong những thằng bạn cũ của anh: trước đây hai người cùng ở trong pháo binh. Hắn là lính nạp

đạn, anh là chỉ huy pháo đội. Điều đó có một mối thâm tình và một mẩu mũi bị cắt không đủ để phá vỡ đâu.

- Tiếc là hắn không giết được anh, Scarlett gần giọng và đứng dậy. Em mệt, em đi ngủ đây!

Nàng bước ra khỏi phòng với dáng kiêu hãnh, khi giọng nói cay chua của Rhett làm nàng khựng lại.

- Niềm hạnh phúc lớn nhất trên đời này của người đàn ông là lòng tận tụy của người vợ yêu dấu.

- Em nghĩ là Clinch Dawkins đang chờ dịp để trả thù và chắc hẳn sau hắn không để hụt đâu, nàng nói, mặt bừng vì giận dữ.

Và nàng cũng sẽ không nhỏ lấy giọt nước nào nếu như cú thứ nhì của Clinch bắn gục cô em gái đáng nguyên rửa của chàng.

Scarlett đi rồi, Rosemary quay về phía Rhett, nâng cốc.

- Anh nói rằng chúng ta cần phải ăn mừng! Với em đó là niềm vui được nhìn ngày hôm nay kết thúc tốt.

- Scarlett bệnh phải không! Rhett hỏi em gái. Lúc này anh chỉ đùa chút thôi! Chưa bao giờ anh thấy cô ấy biếng ăn.

- Chị ấy bất bình thôi!

- Anh thấy Scarlett lúc nào cũng bất bình, nhưng điều đó không cản trở nàng ăn uống như một anh phu khuân vác.

- Đây không phải là vấn đề tính khí của chị ấy, Rhett ạ. Lúc ấy anh cắt mũi đồng đội của anh, thì Scarlett và em cũng đánh nhau.

Rosemary mô tả nỗi kinh hoàng của Scarlett và ý định của nàng muốn chạy đến bên anh.

- Lúc ấy em cũng chưa biết là có gì nguy hiểm không, em chỉ muốn giữ chị ấy lại! Em nghĩ là em đã làm đúng.

- Không sai đâu, tình thế có thể diễn tiến tệ hơn.

- Em chỉ sợ em đã siết hơi mạnh tay, Rosemary thú nhận. Chị ấy không thở được, suýt ngất đi.

Rhett phá lên cười.

- Anh rất tiếc không được chứng kiến cảnh ấy! Scarlett O'Hara lại bị một thiếu nữ "đôn" ngã! Ở Georgie, có thể có hơn cả trăm phụ nữ tán thưởng em lột da chị ấy đây!

Rosemary ngán ngại không muốn thổ lộ tiếp. Cô nhận thấy Scarlett

ít bị đau đón vì cuộc vật lộn hơn vì những lời nói vừa rồi. Cô thấy cần im lặng, Rhett vẫn cứ cười. Không nên quấy rối tâm trạng vui vẻ của anh ấy.

Trước khi trời sáng, Scarlett tỉnh giấc, nàng nằm im trong bóng tối. Hãy thở nhẹ nhàng, như vẫn còn đang ngủ, nàng thầm nhủ. Không ai lại thức giấc giữa đêm khuya nếu không nghe một tiếng động, hoặc nhận ra một sự cố gì. Nàng lắng tai nghe ngóng và sau một lúc tưởng chừng như vô tận, nàng nhận ra không có gì khuấy động sự yên tĩnh cả.

Nàng suýt buột miệng thở phào khi nhận thấy mình đã tỉnh giấc vì... đói. Nàng đói muốn chết được, đúng rồi! Từ sáng tới giờ nàng chỉ mới nuốt vài miếng xăng- uých nhỏ xíu của Julia Ashley.

Trời khuya lạnh quá, khi nàng mặc chiếc áo ngủ đẹp bằng lụa mỏng manh. Nàng kéo tấm chăn trải giường và quần người trong lớp len dày còn ấm hơi của mình, phủ xuống đôi chân trần rồi rón rén đi dọc hành lang, xuống cầu thang. Trong lò sưởi, than còn ấm, tạ ơn Chúa, và còn đủ ánh sáng để phân biệt được cửa phòng ăn thông với nhà bếp. Tìm được món gì không quan trọng lắm, chút ragu thừa hay nguội cũng được mà! Một tay giữ tấm chăn, một tay nàng lần quả đấm cửa. Bên trái hay bên phải nhỉ! Lẽ ra nàng phải để ý từ trước...

- Đứng im, không tao cho một phát đạn vào người bây giờ! - Tiếng Rhett làm nàng giật mình và buông rơi tấm chăn. Nàng run rẩy vì gió lạnh.

- Quỷ tha ma bắt anh đi - Nàng kêu lên và cúi nhặt tấm chăn lên. Anh tưởng anh còn phải dọa nạt em thêm nữa sao! Từ hôm qua đến nay em chưa đủ chết khiếp ư?

- Em làm gì trong bóng tối vào giờ này hử Scarlett! Anh đã có thể bắn chết em rồi!

- Còn anh! Sao anh lại cũng ần nấp để dọa nạt người ta! Em vào bếp kiếm cái gì mà ăn, nàng kiêu hãnh trả lời vừa quần chăn quanh mình, như một bà hoàng trong chiếc áo lông chồn trắng.

Rhett không nhịn được cười, nhìn cảnh trái ngược giữa dáng kên kiêu và y phục kỳ dị của nàng.

- Anh cũng định xuống pha cà phê, anh trả lời. Để anh nhóm lại

bếp lửa. Scarlett đưa chân hất vạt tấm chăn đang phủ xuống, kiểu cách của nàng vén vạt áo dạ hội.

- Anh ở nhà anh, anh muốn làm gì tùy anh! Nhưng này, anh mở giùm em cái cửa được không đây!

Rhett ném củi vào lò sưởi. Lá khô bén than hồng bốc cháy và Rhett vội nghiêm nét mặt trước khi Scarlett thấy chàng mỉm cười. Chàng mở cửa phòng ăn và biến mất trước mặt Scarlett đang đứng sững cách đó hai bước. Căn phòng chìm trong bóng tối dày đặc.

- Nếu như em cho phép anh...

Rhett quẹt một que diêm, thắp cây đèn dầu treo phía trên bàn và chỉnh lại ngọn lửa. Scarlett không phật ý vì câu nói đùa của chàng.

- Em đói lắm, đói đến mức có thể ngốn hết cả con ngựa đấy

- Xin em tha cho, không nên ăn ngựa! Rhett vừa nói vừa cười. Anh chỉ còn có ba con, trong đó hai con chẳng ra gì...

Chàng sửa lại bóng đèn và quay về phía Scarlett, lần này chàng cười thật tình.

- Vài quả trứng và một lát dăm bông, có được không - Không, hai lát cơ.

Nàng theo chàng vào bếp và ngồi xuống chiếc ghế dài, tựa lưng vào bàn, chân co trong tấm chăn, trong lúc Rhett nhóm lửa. Khi mấy cành thông bén lửa nổ lách tách, Scarlett đưa chân về phía luồng hơi nóng.

Rhett bung lại một khúc dăm bông vừa cắt, trứng và một lát bơ.

- Cối xay cà phê ở sau lưng em, chàng nói, cà phê hạt trong hộp này! Em xay cà phê trong khi anh cắt dăm bông, như vậy tiết kiệm được thời gian.

- Sao anh không xay cà phê trong lúc em luộc trứng!

- Vì lò chưa nóng, thưa bà hấu ăn ạ! Anh xin được lo chuyện bếp núc. Chắc còn vài cái bánh bột bắp trong đĩa đựng khăn bên cạnh cối xay đấy! Ăn đi, em sẽ không còn nôn nóng nữa!

Scarlett tìm thấy bốn cái bánh, nhón tay lấy một chiếc, không cần đợi ai mời và vừa ăn, nàng vừa bỏ nắm hạt cà phê vào cối xay và cứ thế vừa quay vừa ăn. Nàng định bóc một chiếc nữa thì nghe tiếng dăm bông reo lên, lúc Rhett bỏ vào chảo nóng.

- Thơm quá! Nàng kêu lên và vội vàng xay cho xong cà phê. Âm

pha cà phê đâu anh?

Nàng quay lại và phá lên cười khi thấy Rhett chật vật trước cái lò, với một cái giẻ quấn quanh người và cái nĩa ba răng trên tay.

Chàng hướng mũi về phía kệ bếp.

- Ở kia kìa, ở gần cửa đấy. Có gì cười thế?

- Em buồn cười vì anh đang cố tránh mỡ sôi văng lên đấy! Che miệng lò lại, coi chừng lửa bén lên chảo đấy.

- Chắc là anh không biết làm bếp!

- Lầm rồi, thưa bà: Đơn giản là anh thích lửa ngon. Cảnh tượng ấy gợi cho anh những ngày hạnh phúc đã qua, lúc anh nướng thịt bò tốt trên ngọn lửa trại.

Chàng thận trọng lùi xa ngọn lửa.

- Em đã ăn thịt bò tốt chưa! Ở California ấy.

- Có cả thịt dê, thịt la, chưa kể thịt của những anh chàng mà em giết khi chàng ta chậm pha cà phê cho em đấy! - Scarlett lại cười. Đôi chân trần, nàng chạy trên mặt nền nhà lạnh ngắt, tìm ấm để pha cà phê.

Cả hai im lặng ngồi ăn, cho tới lúc con đói dịu lại. Ánh lửa hồng chập chờn của bếp lò, mùi thơm ngậy ngậy của cà phê tạo nên không khí ấm cúng thân mật trong phòng. Scarlett muốn khoảnh khắc ấy kéo dài mãi mãi!

Rosemary đã nói láo, Rhett không thể nói là chàng đã chán nàng.

- Rhett!

- Gì thế!

Chàng bắt đầu rót cà phê. Sợ làm hỏng cả mọi chuyện, Scarlett kiềm chế không hỏi chàng xem niềm vui và sự tâm đồng trở lại giữa hai người có thể kéo dài được không?

- Trong nhà có kem không anh!

- Trong nhà bếp đấy. Anh sẽ đi tìm. Em hãy giữ chân cho ấm.

Chàng biến đi vài giây. Vừa quẹt kem với đường trong tách, Scarlett đánh bạo:

- Rhett này!

- Gì thế ạ?

Nàng nói thẳng một mạch, không để cho chàng có thời gian ngắt lời.

- Chúng ta có thể cứ hạnh phúc như lúc này mãi được không Rhett! Anh biết đấy, chúng ta đã từng sống hạnh phúc bên nhau. Sao anh lại cứ làm như ghét bỏ em vậy.

- Scarlett ạ, chàng đáp trong tiếng thở dài chán nản, bất cứ con thú nào khi bị dồn vào đường cùng thì nó cũng chuyển sang tấn công. Bản năng đó mạnh hơn lý trí và ý chí. Khi em đến Charleston, em đã dồn anh đến chân tường. Em đã muốn áp đặt anh bằng sức mạnh, như bây giờ em đang làm lại. Em không cho anh một phút nghỉ ngơi. Anh chỉ muốn tỏ ra dễ thương mà em cũng chẳng cho anh lấy một cơ hội nào.

- Em sẽ dành cho anh cơ hội, Rhett ạ, em xin hứa. Em chỉ mong anh tỏ ra thân ái với em thôi.

- Không, Scarlett ạ, em không chỉ muốn anh tỏ ra thân ái, mà em muốn anh yêu em - Yêu một cách mù quáng, không điều kiện, yêu trọn vẹn. Tình yêu đó, anh đã cho em, nhưng lúc đó em không muốn. Còn lúc này, Scarlett ạ, con suối đã cạn...

Rhett nói, giọng chàng càng lúc càng lạnh nhạt, với vẻ bút rút càng lúc càng tăng. Scarlett, tìm chút hơi ấm, bàn tay vô tình cứ lần theo thành ghế dài bên cạnh để lấy cái chân đã tuột xuống.

- Anh sẽ nói cho em biết bằng thứ ngôn ngữ gần gũi của em, anh nói tiếp. Anh có một cái vốn tình yêu. Giả dụ là một nghìn đô la bằng vàng thật! Không phải bằng giấy bạc! Cái vốn đó, Scarlett ạ, anh đã chi hết cho em, đến đồng xu cuối cùng. Về chuyện tình yêu, anh đã khánh tận. Em đã vét hết của anh.

- Em đã làm lẫn, Rhett ạ, em ân hận sâu sắc vì chuyện đó. Giờ đây em muốn chuộc lại...

Những ý tưởng cứ xô đẩy nhau trong đầu nàng. Mình sẽ cho anh cả vốn tình yêu đang tràn trề, trong tim mình, hai nghìn, trăm nghìn, một triệu, lúc đó, chàng sẽ lại yêu mình. Tài sản đó, chàng sẽ nhận lại, còn hơn thế nữa, nếu chàng chấp nhận. Mình phải làm sao cho chàng chấp nhận...

- Người ta không "chuộc" lại được quá khứ, Scarlett ạ đừng huỷ diệt nốt chút gì còn lại. Hãy để cho anh thành kẻ "dễ thương" thôi, như thế tốt hơn.

Nàng vội chộp lấy câu nói.

- Ô! Vâng, Rhett, vâng, anh hãy " dễ thương" như trước đây anh vẫn thế cho đến lúc em làm hỏng tất cả một lần nữa. Em hứa với anh là em không tìm cách buộc anh phải chấp nhận em. Chúng ta hãy là đôi bạn tốt, tận hưởng cuộc sống cho đến ngày em về Atlanta.

Bởi vì chúng ta còn có thể vui đùa với nhau, em đâu dám đòi hỏi gì hơn. Chúng ta đã cùng nhau trải qua một khoảnh khắc rất đẹp - Và anh thì thật buồn cười, với cái giẻ lau quần quanh người kia. Nàng vừa nói vừa nín cười Lạy Chúa, trời tối quá và chàng không nhìn rõ được nàng như nàng nhìn rõ chàng.

- Có thật em không còn đòi hỏi gì hơn nữa không? - Rhett hỏi với vẻ nhẹ nhõm thật sự.

Scarlett uống một hớp cà phê để có thời gian suy nghĩ câu trả lời, nàng chột ung dung bật cười.

- Dĩ nhiên, xem này! Em đã thua, em biết thừa nhận mình thua cuộc. Em thường tự nhủ điều ấy đáng để liều một phen cuối cùng nữa, chỉ có vậy thôi. Em sẽ không quấy rầy anh nữa, nhưng anh hãy hứa với em là anh không làm hỏng Mùa chơi của em. Anh biết em thích những vũ hội biết bao! Nếu anh muốn thật "dễ thương", Rhett ạ, nàng nói thêm, anh hãy rót thêm cho em một tách cà phê nữa. Tay cầm của ấm cà phê nóng bỏng mà anh thì lại cầm cái giẻ.

Vài phút sau, Scarlett trở về phòng, mặc quần áo vào. Trời vẫn còn khuya, nhưng nàng quá xúc động không sao ngủ được. Nàng tự khen mình đã khéo lái, tính toán ổn mọi việc. Rhett đã thôi không phòng ngự nữa. Chàng đã ăn một bữa thật ngon cùng nàng, một bữa ăn tối không hề được tính trước, nàng tin chắc như vậy.

Nàng mặc bộ trang phục màu hạt dẻ mà nàng đã mặc khi đi tàu đến đây, chải ngược mái tóc về phía sau và dùng lược giữ tóc lại.

Trang điểm xong, nàng rải vài giọt nước hoa vào cổ, cổ tay, vừa đủ để lưu ý nàng là phụ nữ và kêu gọi. Nàng băng qua hành lang và rón rén bước xuống cầu thang. Lát nữa, Rosemary sẽ thức dậy, như thế tốt hơn.

Khung cửa sổ nổi rõ trong bóng tối. Bình minh đang đến. Scarlett thổi tắt ngọn đèn. Lạy Chúa, nàng cầu nguyện, xin Chúa cho con

ngày hôm nay thật đẹp, và con sẽ không phạm thêm một sai lầm nào khác nữa! Xin cho không khí thân thiện của đêm qua còn giữ mãi suốt ngày hôm nay và cả đêm hôm sau. Giờ đã là 31 tháng chạp, ngày mai, sẽ là ngày đầu năm mới...

Ngôi nhà chìm trong cảnh tĩnh mịch hoàn toàn bao trùm lấy mặt đất trước lúc bình minh. Rón rén, Scarlett bước xuống phòng khách. Ngọn lửa bùng cháy và sáng tỏ chắc Rhett đã thêm củi trong lúc nàng mặc quần áo.

Qua cánh cửa hé mở của phòng làm việc, Scarlett trông thấy cái đầu và đôi vai chàng in bóng trên cái nền mờ xám của cửa sổ.

Rhett quay lưng lại phía nàng. Nàng nhón gót đi qua phòng khách, rồi lấy tay gõ nhẹ vào cửa.

- Em vào được chứ! Nàng thì thầm.

- Anh tưởng em đã ngủ lại, Rhett nói.

Giọng chàng nghe chừng mệt mỏi. Scarlett nhớ ra là chàng đã không ngủ suốt đêm, để canh gác - cả canh chừng nàng nữa!

Nàng muốn ôm lấy chàng vào lòng, ru chàng trong vòng tay mình, âu yếm vuốt ve chàng để làm tan đi nỗi mệt nhọc của chàng...

Vào giờ này, thật khó mới ngủ lại được, lũ gà trống lại sắp gáy cô lên gáy khi tia mặt trời đầu tiên xuất hiện, nàng vừa đáp, vừa bước qua ngưỡng cửa. Em có thể vào ngồi được không! Phòng khách còn nồng nặc mùi hôi của đám bạn bè chàng, phòng làm việc thì dễ chịu hơn!

- Vào đi em! Rhett nói, không quay đầu lại.

Scarlett lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế gần cửa. Qua vai Rhett, nàng thấy khung cửa sổ sáng lên. Chàng nhìn gì mà chăm chú vậy!

Nàng tự hỏi. Những thằng khốn nạn còn ở đó sao! Clinch Dawkins có thể trở lại báo thù không! Tiếng gáy đột ngột của chú gà trống làm nàng giật thót mình.

Qua cửa sổ, nàng thấy nổi lên trong bóng tối cảnh hoang tàn của Dunmore tắm trong màu đỏ như máu, trên nền trời đen sẫm, trước những tia bình minh đầu tiên chiếu rọi, như làm rực lên những giây phút cuối cùng của đám cháy. Scarlett không kèm được tiếng kêu.

Rhett đang ngăm nhìn trong cơn hấp hối của ngôi nhà chàng.

- Đừng nhìn nữa, Rhett! Nàng van xin. Chẳng ích gì đâu ngoài việc

làm lòng anh tan nát

- Đáng lẽ anh phải ở đây, đáng lẽ anh đã ngăn được bọn chúng. -
Chàng nói giọng từ tốn, xa xăm như nói với chính mình.

- Không thể được. Chúng nó đến hàng trăm tên! Có thể chúng đã
bắn anh và đốt sạch tất cả!

- Chúng đã không bắn Julia Ashley.

Chàng nói với một giọng khác, thoáng chút mỉa mai chán nản.

Ngoài kia, ánh sáng đang đổi, màu đỏ nhạt dần nhường chỗ cho
màu vàng rực. Cảnh hoang tàn lại ngả màu gạch cháy sạm, lóng
lánh sương đêm dưới những tia nắng đầu tiên.

Rhett xoay chiếc ghế bành và xoa cằm. Scarlett nghe tiếng cọ xát
của hai tay chàng vào hàm râu. Nàng thấy mắt chàng thâm quầng,
mái tóc rối bù, một lọn loà xoà trước trán. Chàng đứng dậy, vười
vai ngáp.

- Bây giờ thì anh có thể ngủ một chút! Em đừng đi ra khỏi nhà nhé,
cả Rosemary và em, cho đến lúc anh thức dậy!

Chàng nằm dài trên băng ghế gỗ, ngủ thiếp đi ngay.

Scarlett ngồi lại nhìn chàng ngủ.

- Mình không bao giờ nên nói với chàng là mình yêu chàng nữa,
chàng sẽ cảm thấy điều ấy như một sự tấn công. Và một khi chàng
phản công bằng cách trở nên độc ác thì mình lại cảm thấy như bị sỉ
nhục vì đã lỡ nói ra điều ấy với chàng. Không - mình sẽ không nói
với chàng điều ấy nữa - ít ra là không nói trước khi chàng nói với
mình là chàng yêu mình.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 25

Một giờ ngủ say đủ cho chàng hồi phục sức lực. Rhett cảm tuyệt
Scarlett và Rosemary đến gần hồ, không xa nơi chàng đã dựng lễ
đài làm nơi phát biểu, ký kết hoạt động thuê mướn nhân công vào
ngày mai.

- Bọn thợ không ưa gì sự có mặt của phụ nữ ở đây, chàng mỉm cười với cô em gái và nói thêm. Anh chẳng muốn nghe mẹ hỏi hoài sao anh lại cứ cho phép em có được một kho từ ngữ... quá bóng bẩy.

Theo yêu cầu của Rhett, Rosemary đưa Scarlett đi xem các vườn cây bỏ hoang từ lâu. Các lối đi đã được dọn xong nhưng chưa rải cát, nên chẳng mấy chốc gấu váy của Scarlett đã bám đầy bụi đen. Ở đây, không có gì giống với Tara cả. Ngay đất cũng không. Scarlett thấy lạ sao đất lại không đỏ; cây cối quá rậm rạp, nhiều loại cây lạ khiến nàng ngỡ ngàng. Từ trong thâm tâm, nàng cảm thấy cảnh sầm uất này trái hẳn với thị hiếu của kẻ quen sống ở ruộng đồng nông thôn.

Khu đồn điền khiến Rosemary say mê, làm Scarlett phải ngạc nhiên. Nếu cô em gái của Rhett cũng có những tình cảm đối với nơi này tương tự như mình đối với Tara, Scarlett tự nhủ, thì cuối cùng mình có thể hoà hợp được với cô ta.

Nhưng Rosemary không cảm nhận được những cố gắng của nàng để tạo ra môi trường cảm thông giữa hai người, cô dường như đang chìm đắm trong thế giới đã xoá mờ của Dunmore trước chiến tranh.

- Chúng tôi gọi phần đất này là "vườn cấm", bởi vì những bờ rào dài theo các lối đi che khuất nó cho đến lúc bất ngờ ta bước vào trong vườn. Lúc em còn bé, vào giờ đi tắm, em hay đến trốn ở đây. Những người đầy tớ thật tốt đối với em: họ cứ đập đập vào các bụi cây và hét thật to như đã chắc chắn không thể tìm được em. Em cứ tưởng mình giỏi giang. Cuối cùng khi Mama của em đẩy được cái hàng rào bước đến, bà vẫn cứ luôn giả bộ sững sốt lúc nhìn thấy em... Em yêu Mama lắm.

- Chị cũng vậy, chị cũng có một Mama. Bà ấy...

Rosemary lại đưa nàng đi xa hơn.

- Hồ nước là ở đây. Hồ ấy có cả những con thiên nga trắng và thiên nga đen. Rhett tin là chúng sẽ trở lại, nếu chặt hết các bụi lau và dọn sạch đám rong rêu bẩn thỉu này đi. Chị có thấy lùm cây xanh này không! Thật ra đó là một hòn đảo được bố trí để thiên nga làm tổ. Đảo trông cỏ, người ta chỉ xén cỏ ngoài mùa làm tổ. Ở

đáy trước cũng có một ngôi đèn Hy Lạp nhỏ bằng đá cẩm thạch trắng, giờ chắc còn tìm lại được những mảnh vụn trong những bụi cây. Nhiều người rất sợ thiên nga, vì chúng mổ hoặc đập cánh đau lắm, nhưng người nhà em vẫn cứ để em bơi cùng với chúng khi lửa ấp đã rời tổ.

Mẹ em đọc cho em nghe chuyện Chú vịt con xấu xí, trên băng ghế đặt gần bờ nước. Khi đã biết đọc, em lại kể cho những con thiên nga nghe... Còn lối này dẫn đến khu trồng hoa hồng. Vào tháng năm, có thể ngửi được hương thơm của hoa hồng từ mạn sông rất xa trước khi cập bến Dunmore. Trong nhà, khi trời mưa, các cửa sổ đóng kín, hương thơm ngào ngạt của những bó hồng làm em nhói cả tim...

Rosemary lấy hơi rồi lại nói tiếp:

- Dưới kia phía mạn sông, có một cây sồi lớn. Rhett đã dựng một căn chòi trên nhánh cây. Ross đã chơi ở đó. Em đã trèo lên đó mang theo một quyển sách và mấy lát bánh mì phết mứt, em ở đó hàng giờ. Ở đó thích hơn phòng đồ chơi mà cha em đã xây cho em. Phòng ấy đẹp lắm, với những tấm thảm trải sàn, bàn ghế vừa tầm em, bộ đồ trà, búp bê... Đầm trắc bách diệp ở đằng kia kia. Đến đó đi chị, có thể nhìn thấy được cá sấu đấy. Mấy ngày gần đây thời tiết dịu lại, có thể chúng ra khỏi hang trú đông của chúng đấy...

- Thôi, cảm ơn, Scarlett đáp. Chị đi đã mệt rồi. Chị muốn ngồi xuống phiến đá lớn này, chờ em.

Phiến đá lớn thật ra là phần bệ của một pho tượng đã đổ một nữ thiên thần ăn mặc kiểu cổ điển, mà Scarlett thấy khuôn mặt đầy râu nằm lẫn lóc trong đám ngải ở lùm cây bên cạnh. Thật ra Scarlett mệt vì đi bộ thì ít mà vì đi cùng với Rosemary. Và nàng cũng chẳng muốn xem cá sấu! Ngồi dưới ánh mặt trời ấm áp, nàng suy nghĩ về những gì nàng vừa nhìn thấy. Dần dần nàng tái hiện lại được hình ảnh cuộc sống trước đây ở Dunmore và nàng nhận ra nó khác hẳn Tara. Nàng hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của những con người ở đây. Sao lại ngạc nhiên được khi người Charleston vẫn nổi tiếng kênh kiệu tự xem mình như tinh hoa của nhân loại! Quả thật họ đã sống như đế vương.

Dù có nắng. Scarlett vẫn rùng mình. Cho dù chàng có cật lực làm

ngày làm đêm, cho đến hết đời đi nữa, Rhett cũng không bao giờ có thể phục hồi được mảnh đất này như thời hoàng kim xưa. Thế nhưng đó lại là ý định của chàng, và nó làm cho tâm hồn chàng chẳng còn chỗ dành cho nàng nữa. Còn những hiểu biết của nàng về giống hành hoặc khoai lang lại chẳng giúp cho nàng chia sẻ cuộc sống với Rhett là bao.

Rosemary trở lại, thất vọng vì không nhìn thấy con cá sấu nào. Trên đường về, cô nói huyền thuyên. Cô mô tả những khu vườn qua tên cũ của nó mà giờ đây chỉ còn là những đám cỏ dại cô làm Scarlett chán ngấy vì những chi tiết bất tận về những giống cây trồng trên các thửa ruộng nay đã trở thành đầm lầy hoang dã, cô gọi lại đến vô tận những kỷ niệm của thời thơ ấu.

- Em rất sợ mùa hè, cô nói sau một lát.

- Sao thế? Scarlett tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Mùa hè vẫn luôn là thời gian nàng thích nhất, với những cuộc tiếp tân suốt tuần lễ này sang tuần lễ khác, với khách khứa kẻ đi người lại không bao giờ ngớt, với những buổi sải ngựa say cuồng trên đường dài, giữa những cánh đồng bông vải đang chín.

Câu trả lời của Rosemary đã quét sạch những lo âu vẩn vơ làm nàng u sầu. Ở vùng đất thấp, mọi người đều nghỉ hè ở thành phố, để tránh thứ bệnh sốt rét nguy hiểm của đầm lầy, bệnh sốt rét ngã nước. Vì sợ bệnh này, người ta bỏ trống đồn điền từ giữa tháng năm đến cuối tháng mười, khi đông giá bắt đầu.

Như vậy Rhett có thời gian dành cho nàng! Rồi lại còn Mùa chơi kéo dài đến hai tháng nữa, chàng phải ở lại nhà để đi với mẹ, em gái và cả vợ chàng nữa. Nàng sẵn lòng để cho chàng năm tháng vui thú với hoa cảnh yêu quý của chàng, còn chàng sẽ thuộc về nàng bay tháng còn lại... Nàng thậm chí sẽ còn cố học tên gọi của các loại hoa trà đáng nguyên rửa này!

Scarlett đột nhiên dừng lại khi nhìn thấy một tượng đài bằng đá trắng. Giống như một thiên thần đứng trên một thứ hộp lớn.

- Cái gì đây!

- Một phần của chúng tôi đây, Rosemary giải thích. Dòng họ Butler nằm đây đã một thế kỷ rồi. Đến lượt em, em cũng sẽ được chôn ở đây. Bọn Yankee đã làm gãy nhiều mảnh lớn trên đôi cánh của

thiên thần, nhưng chúng không dám động đến người đã chết. Ở nơi khác, người ta nói chúng đào mồ để cướp đi đồ trang.

Là con gái của một gia đình nhập cư Ireland, Scarlett thấy bối rối vì ấn tượng trường cửu toát lên từ mộ địa. Tất cả những thế hệ đã qua và những thế hệ sẽ đến, trong những thế kỷ của những thế kỷ... "Anh sẽ trở về nơi anh có cội rễ sâu xa", Rhett đã từng nói với nàng như thế. Giờ đây, nàng mới hiểu hết ý nghĩa của câu nói ấy Nàng thương chàng vì hết thấy những gì chàng đã mất; đồng thời nàng ganh tị với chàng vì nàng không bao giờ được những cái như thế.

- Lại đây, chị Scarlett. Sao chị lại đứng như hoá đá ở đây vậy. Chúng ta về gần nhà rồi, đâu đến nỗi chị đã mệt đến không bước thêm được mấy bước nữa.

Scarlett chợt nhớ lại lý do nàng đã nhận đi dạo cùng Rosemary.

- Chị không mệt đâu, ngược lại chẳng khác. Chúng ta cần đem về ít cành thông để trang trí ngôi nhà một chút. Dù sao hôm nay cũng là ngày lễ.

- Ý tưởng tuyệt vời đấy, cành lá thường có mùi dễ chịu. Cành thông thì không thiếu và còn có cả cây nhựa ruồi, trong khu rừng ở phía sau chỗ trước đây là chuồng ngựa.

Và chúng ta đừng quên cây chùm gởi nữa, Scarlett thầm nghĩ. Vì nụ hôn theo đúng nghi thức vào nửa đêm nàng không muốn phó mặc cho rủi may bất rú điều gì.

- Đẹp quá! Rhett tuyên bố khi chàng trở về nhà. Lễ đài đã cất xong phủ những khẩu hiệu đỏ, xanh và trắng.

Ngôi nhà đã có không khí ngày lễ phù hợp với buổi tiếp tân nhỏ của chúng ta.

- Buổi tiếp tân nào! Scarlett hỏi.

- Anh đã mời các tá điền và cả gia đình họ. Điều đó làm họ hài lòng và, tạ ơn Chúa, bọn đàn ông sẽ còn đắm chìm trong men rượu để có thể không làm phiền chúng ta khi bọn họ đến tận đây vào ngày mai. Rosemary và em cùng với Pansy hãy lên lầu trước khi họ đến, buổi tối chắc sẽ không nghỉ ngơi gì được đâu.

Pháo hoa mừng Năm mới kéo dài từ nửa đêm đến gần một giờ

sáng. Từ cửa sổ phòng mình, Scarlett nhìn những tia lửa La Mã rạch trên nền trời, nàng xót xa vì đã không ở lại thành phố. Ngày mai, trong lúc người da đen ăn mừng ngày giải phóng của họ, nàng lại phải giam mình trong phòng suốt ngày. Khi trở lại thành phố vào ngày thứ bảy tới, nàng sẽ không còn thì giờ để gội đầu làm tóc cho kịp vũ hội và Rhett cũng chẳng ôm hôn nàng nữa.

Những ngày tiếp đó, Scarlett tìm lại niềm phấn chấn của thời kỳ hạnh phúc nhất đời nàng. Nàng lại trở thành "Người đẹp miền Nam" với bao người hâm mộ vây quanh. Quyền sở hữu vũ của nàng đã đầy kín trước vũ khúc đầu tiên, vẻ duyên dáng của nàng còn hấp dẫn hơn trước. Nàng như trở lại tuổi mười sáu, trong đầu chẳng có gì khác ngoài kỷ niệm về khúc sau cùng với những lời chúc tụng phỉnh nịnh, hoặc về vũ khúc sắp tới và kiểu tóc thích hợp nàng sẽ chọn.

Thế nhưng, chẳng mấy chốc, niềm phấn chấn giả tạo ấy đã tan biến. Nàng không còn ở tuổi mười sáu, nàng cũng không thêm khát được ngự trị trên một lũ si tình ngốc nghếch. Lúc này đây, chính Rhett, chỉ một mình Rhett là nàng muốn chinh phục thế mà nàng vẫn chưa sao tiến thêm được một tấc nào đến gần mục tiêu của mình! Quả thật, chàng đã tôn trọng những kỳ hạn trong sự mặc cảm cả giữa hai bên, có tỏ ra ân cần với nàng trong các cuộc tiếp tân, có tỏ ra dễ thương ở nhà khi có mặt đông người. Nhưng nàng dám chắc một điều là chàng đang tính từng ngày cho đến lúc chàng giẫy được nàng ra. Càng lúc nàng càng rơi vào tâm trạng hốt hoảng. Ván bài đã thua rồi sao?

Sợ lại thường dễ giận, Scarlett trút cơn giận của nàng vào đầu Tommy Cooper, chàng trai cứ luôn đeo theo Rhett bèn gót mà nó tôn sùng như một anh hùng, Rhett cứ đóng và nghe lời phỉnh nịnh, điều đó càng làm Scarlett tức lộn ruột. Dịp Giáng sinh, Tommy nhận được quà của Rhett, một chiếc thuyền buồm nhỏ, chàng đã dạy nó điều khiển. Trong phòng chơi bài ở lầu hai có một cái ống nhòm. Mỗi lần Rhett ra vịnh với Tommy.

Cooper là mỗi lần Scarlett lại vội vàng chạy đến bên chiếc kính viễn vọng để quan sát. Nàng khổ sở vì nỗi ghen tức của mình như nhức nhói vì một chiếc răng sâu nhức nhói mà không sao dùng để

lưỡi chạm tới răng được. Thật quá bất công, nàng nổi điên lên. Còn họ lại cứ đùa giỡn với nhau, cười nói thanh thản như không khí. Sao họ không cho mình cùng đi theo nhỉ. Mình cũng rất thích đi thuyền mà. Và con thuyền của Cooper có vẻ nhẹ nhàng, sống động và thật vui vẻ.

May thay nàng ít ở nhà buổi chiều để dán mắt vào ống nhòm. Vũ hội và dạ hội là hoạt động chủ yếu của Mùa chơi, nhưng không phải chỉ có bấy nhiêu. Nào là những tay chơi Whist cứ mãi mê những ván bài gay cấn, nào là ban chấp hành Hội cư xá hợp bang hội họp dưới sự chủ tọa của bà Eleanor Butler để quyền tiền mua sách cho nhà trường hoặc chống đột, đó là chưa kể những cuộc thăm viếng lẫn nhau. Sự mệt mỏi chẳng mấy chốc đã tàn phai vẻ đẹp của Scarlett và làm mất nàng thâm quầng.

Điều đó xét ra còn có lý, nếu Rhett chứ không là nàng, cũng đã đau khổ vì ghen. Nhưng chàng dường như cũng chẳng để tâm đến sự ngưỡng mộ do nàng khơi dậy ở cánh đàn ông - tệ hơn nữa là chàng còn tỏ ra thờ ơ trước điều đó!

Cứ tin chắc rồi cuối cùng chàng cũng sẽ để ý đến mình, Scarlett quyết định chọn lấy một ai đó trong số hàng tá người hâm mộ nàng. Một anh chàng điển trai, giàu có và trẻ hơn Rhett. Tóm lại là một người có thể trở thành tình địch và kích động lòng ghen tuông của chàng.

Nhưng, lạy Chúa, lúc này đây nàng lại đang có một bộ mặt nhợt nhạt như thây ma. Tô thêm son, xúc loại nước hoa ngậy ngát nhất và với bộ dáng thơ ngây của mình, nàng chuẩn bị cuộc săn mồi. Middleton Courtney người cao lớn, tóc hoe. Mắt sáng và dáng điệu ra vẻ khoan thai, hàm răng trắng bóng, hé ra mỗi khi mỉm cười khinh bạc. Chàng là hiện thân cho mẫu người hào hoa quyến rũ. Hơn nữa, chàng còn có một khu mỏ phốt phát lớn gấp hai mươi lần khu mỏ của Rhett.

Khi chàng cúi mình và cầm tay nàng, Scarlett siết bàn tay chàng như ngậm gợi ý. Còn chàng ngẩng đầu và nhoẻn một nụ cười có sức công phá mạnh mẽ.

- Tôi mơ ước được bà dành cho vinh dự được dìu bà trong vũ điệu mới được không, thưa bà Butler thân mến!

- Nếu như ông không ngỏ lời yêu cầu ấy, ông hẳn đã làm tim tôi tan vỡ, ông Courtney thân mến ạ!

Vừa dứt bản polka đầu tiên, Scarlett mở rộng cây quạt và phe phẩy nhẹ nhẹ cố làm bay bay những lọn tóc quăn rũ đang loà xoà trên đôi mắt xanh cũng không kém mê hồn của nàng.

- Lạy Chúa! Nàng thở ra. Nếu tôi không hít ngay một hơi không khí, tôi sợ rằng sẽ là người ngay trong vòng tay ông. Ông có vui lòng dìu tôi đi không, ông thân mến ạ!

Nàng cầm tay của chàng chìa ra và tựa người vào chàng, trong lúc chàng dìu nàng đến băng ghế bên cửa ông thân mến, tôi tha thiết xin ông hãy ngồi xuống bên tôi. Tôi sợ bị trọ cổ nếu như phải ngẩng mãi đầu nói chuyện với ông.

Courtney ngồi xuống, ngồi sát vào nàng hơn cả mức cần thiết.

- Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình, nếu làm đau đớn dù một chút xíu thôi cái cổ xinh đẹp thế này.

Cái nhìn của chàng chuyển dần từ cổ xuống ngực rồi dừng lại ở chỗ áo hở vai. Courtney cũng lão luyện trong trò chơi này chẳng khác Scarlett và nàng e ấp cúi đầu như không hề chú ý đến cử chỉ của chàng.

Một lát sau, nàng chớp chớp mắt:

- Em hy vọng, thưa ông thân mến, sự yếu đuối đáng buồn cười của em không ngăn cản ông sẽ đến khiêu vũ với người phụ nữ đã ngự trị trong tim ông.

- Người phụ nữ mà em nói đó, thưa bà thân mến, chính là người lúc này đang ở gần trái tim anh hơn hết, chàng vừa đáp và nghiêng người về phía nàng.

Với nụ cười mê hoặc nhất định của mình, Scarlett nhìn thẳng vào đôi mắt chàng.

- Xin hãy thận trọng, thưa ông thân mến, anh có thể làm đau óc em quay cuồng lên đấy.

- Anh cũng nhất định muốn được như vậy, anh thì thào bên tai nàng.

Hơi thở ấm của chàng phả lên cổ Scarlett làm nàng rung mình vì khoái cảm.

Cuộc tình công khai này chẳng mấy chốc đã trở thành đầu câu

chuyện trong Mùa chơi. Người ta đếm chính xác số lần họ nhảy với nhau ở mỗi vũ hội, người ta để ý thấy Courtney cầm từ tay Scarlett ly rượu bằng bạc và đặt môi vào đúng chỗ của nàng đặt môi, người ta đông tai cố nghe những mẩu chuyện giữa họ, thường là khiếm nhã hoặc xấu xa, và đem đi học lại nhau.

Edith Courtney, vợ của Middleton, mặt mày cứ mỗi ngày một tái nhợt và hốc hác. Không ai giải thích nổi thái độ thần nhiên của Rhett, và xã hội thượng lưu của Charleston cứ tự hỏi tại sao chàng lại chẳng phản ứng gì cả.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 26

- Nếu buổi dạ hội Sainte-Cécile là điểm cao nhất trong Mùa chơi ở Charleston thì những cuộc đua ngựa cũng được coi là quan trọng không kém. Đối với nhiều người, đặc biệt là những người độc thân, đua ngựa thậm chí còn được coi là hoạt động duy nhất đáng chú ý. Họ còn nói khinh mạn rằng "người ta có thể cá cược với những con ngựa chứ làm sao cá cược với những điệu valse".

Trước chiến tranh, cuộc đua ngựa kéo dài suốt một tuần lễ còn Sainte-Cécile tổ chức ba buổi khiêu vũ trong Mùa chơi. Trong thời gian thành phố bị bao vây, đạn đại bác đã gây ra những đám cháy thiêu trụi ngôi nhà thường tổ chức những buổi dạ hội; còn cái trường đua với sân cỏ được cấu tạo thành vườn cảnh, với những chuồng ngựa, với toà nhà kiến trúc sang trọng đã bị quân đội miền Nam sung công làm doanh trại quân y viện.

Thành phố đã đầu hàng năm 1865. Năm 1866, một chủ ngân hàng tham lam và táo bạo ở Wall Street, tên là August Belmont đã mua những cây cột chạm trổ ở cổng vào của trường đua rồi đem về miền Bắc để trang trí cho sân đua ngựa riêng của ông, đặt tên là Công viên Belmont.

Dạ vũ Sainte-Cécile được xoay sở tổ chức lại trong một địa điểm mượn tạm hai năm sau khi chiến tranh chấm dứt và cả Charleston đều vui mừng trước sự hồi sinh của Mùa chơi thân thuộc của mình. Người ta phải mất một thời gian dài hơn để sửa chữa những đường đua trong trường đua ngựa. Nhưng không còn cái gì được như cũ nữa. Trong suốt Mùa chơi, thay vì ba, người ta chỉ tổ chức được một ngày dạ vũ, và một tuần đua ngựa bây giờ chỉ còn có một ngày. Những cột trụ chạm trổ tuyệt đẹp đã vĩnh viễn biến mất, những bậc cấp được che chỉ nửa mái, những ghế dài bằng gỗ đã thay thế cho khán đài trước kia. Tuy vậy, một buổi chiều đẹp trời cuối tháng giêng 1875, toàn thể cư dân thành phố Charleston xưa,

hay ít ra toàn thể những người còn lại ở thành phố này, đã mở hội năm thứ hai liên tiếp: ngày hôm đó, cả bốn đường tàu trong thành phố đã bị Đại lộ Rotledge buộc phải đổi hướng để dẫn đến gần trường đua ngựa: những cỗ xe treo băng màu xanh lục trắng; tức màu của Câu lạc bộ đua ngựa và những mảnh vải cũng màu xanh và trắng tết ở bờm và đuôi ngựa.

Lúc ra đi Rhett đã đưa cho ba người phụ nữ mỗi người một chiếc ô sọc xanh và trắng, và cài vào khuy áo của mình một đoá hoa trà mà vẻ rạng rỡ của nó chỉ có thể so sánh với nụ cười của chàng hôm ấy.

- Bọn Yangkee đã cắn phải câu, chàng nói vui vẻ. Ngài Belmont đáng kính đã tung ra hai con ngựa, Guigenhsim cũng đưa vào cuộc một con. Nhưng cả hai vị ấy đều chưa được biết đến những con ngựa cái giống mà Miles Brewton vẫn giữ kín trong vùng đầm lầy. Những con ngựa cái này có một bầy con rất đáng chú ý. Chúng hơi rậm lông vì sống lâu nơi đồng trống với nước đi nhiều khi rất lạ, đó là kết quả sự phối giống giữa những con ngựa cái này với những con ngựa đực giống trước đây thuộc đội kỵ binh. Tất cả những cái đó không ngăn cản được Miles Brewton có một con ngựa cái tuyệt vời đã làm nhẵn túi những tay cá cược chuyên nghiệp cỡ lớn tới mức họ không thể nào ngờ được.

- Có thể cá cược à! Scarlett hỏi với vẻ thích thú trong ánh mắt.

- Không cá cược thì đua ngựa làm gì! Rhett nhét mấy tờ giấy bạc vào túi lưới xách tay của mẹ chàng, vào túi của Rosemary và vào găng tay của Scarlett. Hãy cá hết vào con Sweet Sally, và nếu thắng thì lấy tiền mua mấy thứ trang sức giả mà chơi, chàng vừa nói vừa cười.

Hôm nay, chàng thật là vui, Scarlett nghĩ. Thay vì đơn giản đưa tiền cho mình thì chàng lại gửi nó vào găng tay và cái cách chàng chạm vào cổ tay dễ trần của mình... người ta có thể bảo đó là cách vuốt ve! Như vậy, chàng bắt đầu nghĩ đến mình khi chàng tin rằng mình có một người khác để ý. Chàng thực sự chú ý tới mình chứ không phải chỉ là lịch sự bề ngoài. Kế hoạch của mình sắp thành công, mình tin chắc như vậy. Thây kệ những lời đồn đại, miễn là chúng đưa Rhett trở lại với mình!

Scarlett biết rằng việc nàng tán tỉnh Middleton làm cho nhiều

người đàm tiếu.

Đến trường đua, Scarlett đã suýt kêu lên kinh ngạc. Nàng không ngờ nó rộng dữ vậy! Và cũng không ngờ có cả một đội kèn! Và bao nhiêu là người! Vui thích, nàng nhìn chung quanh và bỗng nhiên hoảng sợ, nàng kéo tay áo Rhett.

- Rhett... Rhett! Bọn lính Yankee ở khắp nơi kìa! Có chuyện gì vậy! Liệu chúng có cầm cuộc đua không?

- Bộ em tưởng là bọn Yankee không thích vui chơi hay sao! Chàng trả lời với nụ cười tinh nghịch. Hay là chúng ta lại từ chối nâng tiền của chúng! Chúng có bao giờ ngần ngại trong việc cướp bóc của chúng ta đâu!

Anh rất thích thú nhận thấy vị đại tá tài ba và những sĩ quan của ngài không ngại chia sẻ các trò giải lao tầm thường của những người thua cuộc. Họ có nhiều tiền để thua hơn chúng ta nhiều.

- Anh có chắc là họ sẽ thua không! Ngựa của bọn Yankee là loại ngựa thuần chủng còn con Sweet Sally thì có hơn gì một con ngựa hoang!

Cái kiểu tính toán được thua của nàng đã làm cho môi Rhett mím lại cay đắng.

- Scarlett, đối với em thì tự hào và danh dự chẳng đáng giá bao nhiêu khi có chuyện dính dáng đến tiền bạc phải không! Được lắm, vậy thì em hãy cá để thắng con Sweet Sally đi. Tiền anh đưa em là của em, em muốn gì thì làm.

Chàng nắm tay mẹ đưa bà lên những bậc cấp phía trên.

- Mẹ lên đây xem rõ hơn. Lên đây, Rosemary.

Scarlett lao về phía chàng.

- Em không có ý nói... nàng ấp úng bắt đầu.

Nhưng chàng đã quay lưng lại, làm như không có nàng nữa. Bực mình, nàng nhún vai, nhìn quanh. Cả ngựa nào đây! Một người đàn ông đến gần.

- Tôi có thể giúp gì cho bà không, thưa bà!

- À, vâng, có thể...

Ông ta có dáng dấp một người có giáo dục giọng nói giống với những người tiểu bang Géorgie. Scarlett mỉm cười với ông ta.

- Tôi chưa quen với những cuộc đua phức tạp này. Ở địa phương

chúng tôi, một người hô to: "Tôi cuộc năm đô la rằng tôi sẽ vượt anh ở ngã tư sắp tới!" - người khác chấp nhận sự thách thức, nhảy lên yên, thế là xong.

Người đàn ông kính cẩn bỏ mũ. Ông ta nhìn mình thế nào ấy, Scarlett tự nhủ, lo ngại. Đáng lẽ mình không nên nói chuyện với ông ta mới phải.

- Xin bà thứ lỗi. Chắc là bà không nhận ra tôi, nhưng tôi thì tôi biết bà. Bà là bà Hamilton, ở Atlanta, có phải không ạ! Bà đã chăm sóc cho tôi ở bệnh viện khi tôi bị thương. Tôi tên là Sam Forrest, và tôi ở Moultrie tiểu bang Géorgie.

Bệnh viện! Mũi Scarlett nhú lại khi nhớ tới mùi hôi của máu khô, của thịt da hoại tử, của những thân người cẩu ghét và chảy rận.

- Tôi xin lỗi, bà Hamilton, Forrest lắp bắp, bối rối. Thật là không phải đã bắt chuyện với bà như thế này. Tôi không muốn làm bà phật lòng...

Scarlett xua đi những kỷ niệm không hay.

- Không, ông Forrest, ông có làm tôi phật lòng gì đâu, nàng trả lời tươi cười. Ông chỉ làm cho tôi bối rối khi gọi tôi là bà Hamilton. Tôi đã tái giá mấy năm nay rồi, bây giờ tôi là bà Butler. Chồng tôi ở Charleston, vì vậy mà tôi ở đây. Tôi cũng xin thú thật là giọng nói của ông làm cho tôi nhớ Géorgie quá. Ông đến đây làm gì vậy?

- Mấy con ngựa. Ông ta trả lời liên thoảng.

Bốn năm trong kỵ binh đã dạy ông tất cả những gì cần biết về mấy con vật này. Chiến tranh chấm dứt, ông đã dành dụm và mua ngựa.

- Bây giờ thì tôi bán ngựa, tôi nuôi ngựa và tôi nhận nuôi thuê cho người ta, công việc làm ăn của tôi phát đạt lắm. Bữa nay, tôi cho con ngựa giỏi nhất trong chuồng của tôi tham gia cuộc đua. Tôi rất sung sướng khi nghe trường đua Charleston đã mở cửa trở lại, hãy tin tôi đi, bà Hamil... xin lỗi bà Butler. Không có con nào ở khắp miền Nam này sánh nổi với nó đâu.

Lúc ông ta đưa nàng đến quầy cá ngựa, Scarlett làm ra vẻ như rất quan tâm đến những chuyện tràng giang đại hải của ông ta về ngựa. Nhưng khi ông ta đưa nàng trở lại khán đài, nàng đã thờ phào nhẹ nhõm thấy ông ta bỏ đi nơi khác.

Những hàng ghế trên đài đã đầy người, nhưng Scarlett đã tìm được

chỗ ngồi của mình một cách dễ dàng nhờ chiếc ô có sọc xanh trắng là dấu hiệu tập hợp.

Nàng vừa bước lên những bậc cấp vừa hươ cây dù của mình. Bà Eleanor đã khua chiếc ô cũng sọc xanh trắng của bà để đáp lại.

Nhưng Rosemary thì làm như không thấy gì.

Rhett để Scarlett ngồi giữa Rosemary và mẹ chàng.

Nàng vừa ngồi xuống liền cảm thấy bà Eleanor cứng người lại:

Middleton Courtney và vợ anh ta ngồi không xa họ lắm, cùng một dãy. Vợ chồng Courtney khẽ gật đầu chào và họ gật đầu đáp lễ.

Khi Middleton chỉ cho vợ là Edith thấy rõ đâu là vạch xuất phát, đâu là cột mốc làm đích thì Scarlett quay sang nói chuyện với bà Eleanor.

- Mẹ không thể tưởng tượng nổi lúc này con vừa gặp ai đâu! Con gặp một chiến sỹ đã được con chăm sóc hồi con ở Atlanta.

Bà Butler thấy nhẹ cả người.

Có tiếng ồn ào chào đón đoàn ngựa vào đường đua.

Scarlett há mồm, kinh ngạc và thán phục nhìn xuống đám cỏ xanh biếc hình bầu dục, nhìn những anh nài diều qua, áo lụa sặc sỡ những ô, những sọc và những châu ngọc, trong khi dàn nhạc đang chơi một điệu nhạc rất lôi cuốn, Scarlett cười phá lên, cười như một đứa trẻ đang thích chí, cười hồn nhiên không kiểu cách mà chính nàng cũng vô tình không biết. "Ôi, xem kìa! Xem kìa!" nàng cứ kêu to lên, người như bị hút vào cảnh tượng trước mắt, đến nỗi không nhận thấy vào lúc đó, Rhett đang dán mắt vào nàng chứ không phải vào những con ngựa.

Sau vòng đua thứ ba có một lúc nghỉ giải lao. Mọi người đổ xô tới cái lều trang hoàng bằng những vải xanh và trắng, ở đó đồ giải khát xếp sẵn trên những dãy bàn dài. Người hầu phục vụ khách bằng ly sâm banh đặt trên khay. Scarlett đã uống rượu trong cái ly thuộc gia đình Emma Anson, nhưng nàng lại đã lấy trên một cái khay mang gia huy Sally Brewton. Nàng làm như không nhận ra người quản gia đưa rượu cho nàng là người gia đình Minnie Wentworth. Nàng hiểu rằng Charleston biết thích nghi với những thiếu thốn sau chiến tranh bằng cách chia sẻ với nhau mọi của cải và cả kẻ hầu người hạ. Một nhà có việc cần thì mọi nhà giúp vào,

vật dụng, đầy tớ đều coi như của người đóng vai chủ nhà lúc đó vậy. "Con chưa từng nghe thấy một việc nào ngu ngốc hơn thế nữa", nàng đã buột miệng nói như vậy khi nghe bà Butler giải thích quy ước ấy của xã hội Charleston. Nàng hiểu rằng mọi người cần phải giúp đỡ lẫn nhau trong lúc khó khăn. Nhưng làm như lần ra tên của Emma Anson trên những khăn bàn có ghi tắt tên của Minnie Wentworth là một việc nàng cho là thật vô lý. Tuy vậy, nàng cũng làm theo để tỏ ra tôn trọng một nét riêng biệt của Charleston.

- Scarlett!

Nghe gọi tên mình, nàng quay lại.

- Chuông sắp reo rồi đấy, Rosemary nói. Chị về chỗ nhanh lên để khỏi phải chen lấn.

Scarlett mượn chiếc ống nhòm xem kịch của bà Eleanor Butler để quan sát những khán giả đang trở lại khán đài. Nàng đã nhận ra mấy bà dì - lạy Chúa, may mà không gặp các bà ấy trong lúc giải khát! Còn kia là bà Sally Brewton. Ông chồng Miles của bà ta xem ra cũng phần khích chẳng kém gì bà. Lại cả Julia Ashley cũng có trong bọn họ nữa chứ. Mụ quý già này cũng chơi cá ngựa chẳng! Scarlett không sao tin nổi.

Nàng tiếp tục quét ống nhòm qua đám quần chúng không có gì thú vị bằng nhìn những người không biết mình đang bị quan sát. Kìa, ông Josiah Anson già nua ngủ thiếp đi trong lúc bà vợ đang nói chuyện với ông. Bà ta mà phát hiện ra ông đang ngủ thì chắc ông còn được nghe nhiều chuyện hay hơn nữa. Còn kia là Ross. Rất tiếc là hắn đã trở về - nhưng việc đó lại làm cho bà Eleanor vui lòng. Margaret trông có vẻ lo lắng - nhưng Margaret thì lúc nào chẳng lo lắng. Còn đây là Anne. Ở giữa tất cả mấy đứa trẻ, trông cô ta giống như một con gà mái giữa đám gà con - lũ trẻ mò côi, hẳn vậy. Cô ta quay lại phía mình. Liệu cô ta có trông thấy mình không! Không, cô ta không nhìn lên cao. Trông cô ta hớn hờ lắm! Hay là Edward Cooper đã ngỏ lời cầu hôn! Có thể như vậy lắm. Cô ta quay mắt về phía chàng chàng khác nào nhìn thấy hiện thân của Chúa.

Scarlett xê xích ống nhòm để xem cho thật chắc anh chàng Edward

có tro bộ mặt si tình chờ đợi không... Ừa, sao lại đôi giày, cái quần, vạt áo của...

Tim nàng như ngừng đập. Đích thị là Rhett. Có thể là chàng đang nói chuyện với Edward chẳng! Nàng dừng lại một chút ở hình bóng chàng - trông chàng rất duyên dáng - trước khi tiếp tục quan sát, bà Eleanor hiện ra trong tầm ngắm. Scarlett sững lại. Không, không thể được. Nàng nhìn từ trái sang phải, từ phải sang trái chung quanh Rhett và mẹ chàng. Không có ai cả. Thế là nàng lại quan sát từ Anne tới Rhett rồi từ Rhett trở lại Anne. Không có gì nghi ngờ nữa! Từ nãy giờ cô ta nhìn Rhett chứ không ai khác. Nỗi tuyệt vọng phút chốc của nàng biến ngay thành cơn phẫn nộ. Con nhỏ giả hình khôn kiếp. Nó tặng hoa cho mình, nó tán tụng mình, nhưng nó lại đồng thời lên lút yêu chồng mình! Nếu được tao sẽ bóp cổ mày.

Ông nhòm suýt tuột khỏi tay khi nàng quay lại nhìn Rhett một lần nữa. Chàng có nhìn Anne không! Không, Chàng đang nói đùa với mẹ chàng, chàng nói chuyện với gia đình Wentworth, chàng chào vợ chồng Huger, vợ chồng Halsey, vợ chồng Savage, ông già M. Pinckney...

Scarlett chăm chú nhìn Rhett cho đến khi mắt nàng nhoà đi... Chàng không nhìn Anne lấy một lần. Cô ta ngắm chàng với một niềm cảm phục ngây ngất mà chàng không hề biết. Không có gì phải lo ngại cả. Chẳng qua là một con bé ngốc đi mê một người đàn ông đứng tuổi thôi. Vả lại, làm sao phụ nữ Charleston lại không si mê chàng cơ chứ! Chàng đẹp như thế, khoẻ như thế... Scarlett không tìm được những từ thích hợp. Để ông nhòm xuống gối, nàng cũng lại ngắm Rhett với niềm cảm phục ngây ngất như thế. Mặt trời xuống dần, một luồng gió mát bắt đầu thổi. Rhett nghiêng mình xuống, sửa lại chiếc khăn trên vai mẹ và nắm tay bà đưa về chỗ ngồi, với tấm lòng hiếu thảo mẫu mực. Scarlett nóng lòng chờ họ trở lại.

Mái nhà khán đài gieo bóng nghiêng nghiêng xuống các bậc cấp. Rhett đổi chỗ còn ánh nắng và chàng ngồi sang bên cạnh Scarlett. Lập tức, Scarlett không còn nhớ gì tới cô nàng Anne và cơn ghen tuông vừa qua nữa.

Khi những con ngựa được đưa vào để chuẩn bị cho vòng đua thứ tư thì khán giả nồng nhiệt lần lượt đứng lên như cuốn theo ngọn sóng thần. Scarlett gần như nhảy cẫng lên tại chỗ.

- Em vui lắm phải không! Rhett vừa hỏi vừa cười.

- Em sướng muốn điên lên! Con ngựa của Miles Brewton là con nào vậy, Rhett?

- Con số 5, con màu đen đỏ, anh nghĩ là Miles đã đánh xi cho nó không chừng. Con số 6 là của Guggenhsim. Belmont đã khéo léo để con ngựa chiến của mình vào đường đua trong cùng. Cái con mang số 4 đấy.

Scarlett định hỏi xem "ngựa chiến" và "đường đua trong cùng" là thế nào nhưng nàng chưa kịp hỏi thì đã đến giờ xuất phát.

Anh nài cưỡi con ngựa số 5 đã vọt lên trước khi có tiếng súng báo hiệu xuất phát, làm cho công chúng ồ lên phản đối om sòm.

- Có chuyện gì vậy! Scarlett hỏi.

- Xuất phát hỏng, Rhett đáp, mọi người lại phải trở về vị trí. Em hãy xem bà Sally kia, Rhett vừa nói vừa hất cằm để chỉ bà ta.

Scarlett quay về phía chàng chỉ. Mặt bà ta nhăn nhó như con khỉ, miệng sùi bọt mép, tay đưa nắm đấm lên đe dọa anh nài. Rhett phì cười.

- Ở cương vị anh nài này, chắc anh đã vượt rào và phi nước đại chạy trốn rồi. Để cho bà Sally tóm được thì có mà như đòn!

- Nếu bà ta có làm thế cũng phải thôi, Scarlett nói. Em thấy cllằng có gì lạ.

- Anh phải hiểu rằng cuối cùng em đã cá con Sweet Sally, phải vậy không? - Rhett cười vang.

- Tất nhiên rồi! Em rất thân với bà Sally Brewton, và lại có thua thì đó cũng là tiền của anh chứ đâu phải của em mà lo.

Rhett nhìn nàng, bối rối. Nàng mỉm cười với chàng tinh nghịch.

- Hay lắm, thưa bà, anh thăm thì.

Tiếng súng báo hiệu nổ vang, mấy con ngựa lao lên.

Không để ý đến tiếng hò hét của đám đông, Scarlett cũng không biết rằng chính nàng cũng đang hò hét, giẫm chân, và nắm thật đau vào tay Rhett. Khi con Sweet Sally về tới đích, hơn con sau tới nửa thân ngựa, nàng gầm lên một tiếng chiến thắng.

- Thắng rồi! Tuyệt lắm! Thắng rồi!
Rhett xoa xoa cánh tay đau, nhăn mặt.
 - Có thể là anh sẽ tàn phế suốt đời, nhưng anh đồng ý với em: tuyệt vời. Thần kỳ thực sự! Con nghê của đồng lầy đã thắng những con ngựa thuần chủng nhất nước Mỹ.
 - Sao, Rhett! Scarlett nhíu mày. Sau những bài thuyết giáo chiều nay của anh, anh còn làm bộ ngạc nhiên sao! Anh có vẻ tự tin lắm mà.
 - Anh không chấp nhận tâm lý thất bại và anh muốn cho mọi người được vui, anh cười nói.
 - Anh không cá con Sweet Sally à! Không lẽ anh cá ngựa của bọn Yankee.
 - Anh chẳng cá gì cả. Khi nào những khu vườn của Dunmore được dọn dẹp sạch sẽ và sửa sang lại thì anh sẽ dựng lại mấy chuồng ngựa. Anh đã thu hồi lại được mấy cái cúp do đàn ngựa của chúng ta dành được, vào cái thời gian mà màu cờ của dòng họ Butler nổi tiếng trên khắp trường đua toàn thế giới. Sự cá cược đầu tiên của anh sẽ dành cho một trong những con ngựa của chính anh. Tiền được cuộc, mẹ định làm gì vậy mẹ! - Chàng quay sang mẹ.
 - Đó không phải là việc của anh, bà Eleanor đáp, ngược cầm lên, thách thức.
- Scarlett, Rhett và Rosemary đều cùng bật cười.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 27

Thánh lễ buổi sáng không đem lại sự thanh thản cho Scarlett. Nàng chỉ nghĩ đến phần tinh thần đang ở vào lúc suy sụp nhất của mình. Nàng đã trông thấy Rhett trong buổi chiều đái trọng thể ở Câu lạc bộ đua ngựa tiếp theo những cuộc đua.

Từ nhà thờ về nhà nàng cố tìm lý do để tránh không dùng điểm tâm ở nhà các dì, nhưng Pauline chẳng thềm - Chúng ta cần nói với con một chuyện tối quan trọng, bà nghiêm trang tuyên bố.

Scarlett chờ đợi một bài thuyết giáo về những cuộc khiêu vũ quá thường xuyên với Middleton Courtney, chuyện ấy lại chẳng được đặt ra. Nỗi phiền muộn của dì Eulalie và vẻ nghiêm khắc của dì Pauline có một lý do khác.

- Scarlett, các dì được biết con không hề viết thư cho ông ngoại Robillard.

- Tại sao con lại phải viết cho ông già cau có ấy! Từ xưa đến nay ông ấy có hề nhúc nhích để làm cho con một cái gì đâu!

Eulalie và Pauline lặng người vì ghê tởm. Hay lắm, Scarlett thầm nghĩ, khi nâng tách cà phê và ném về phía họ một cái nhìn đắc thắng. Giờ thì các người trả lời sao đây! Nếu như ông ta chẳng làm chút gì cho tôi thì ông ta cũng chẳng làm gì hơn cho các người! Ai đã thu xếp cho các người khi ngôi nhà này suýt phải bán đi để trả tiền thuế? Hiển nhiên không phải là ông bố yêu quý cả các người, mà chính là tôi đây. Cũng chính tôi đã chi tiền để chôn cất chú Carey đang hoạn. Cũng lại nhờ vào tiền của tôi mà các người được ăn, mặc chỉnh tề và đầy đủ. Nếu dì Pauline chịu mở cái ngăn chặn đầy ắp thức ăn của dì ấy nhỉ! Các người chỉ uống công trở mắt nhìn tôi như những con cú già thế kia! Hãy thú nhận rằng các người không có gì để trả lời cho tôi đâu!

Được Eulalie đồng tình, dì Pauline vẫn cứ lải nhải về lòng tôn kính người trên, về tinh thần gia tộc, về ý thức nghĩa vụ và về một nền

giáo dục tốt. Bực mình, Scarlett dầm mạnh chiếc tách lên đĩa.
- Thuyết giáo như thế đủ lắm rồi đấy, dì Pauline ạ! Con đã ngấy đến tận cổ! Con chẳng cần biết đến cái ông ngoại Robillard của con làm gì? Ông ấy đã tỏ ra đê tiện với mẹ con và đối xử tệ với con. Con ghét ông ấy! Nếu vì thế, mà con có bị thiêu xác dưới địa ngục thì cũng mặc!

Con giận bộc phát đã giúp nàng nguôi ngoai. Từ lâu, nàng đã phải kềm nén, đã phải chịu đựng bao buổi trà đàm, bao cuộc thăm viếng, và quá nhiều sự đỏng đảnh!

Nàng cứ phải thường xuyên ngậm miệng. Nàng là người ưa nói thẳng những suy nghĩ của mình mà chẳng cần bận tâm đến hậu quả. Nhưng lâu nay, nàng phải lễ phép lắng nghe những lời tán tụng của mọi người ở Charleston đối với ông bố, ông nội của họ, tổ tiên dòng dõi của họ đến tận thời Trung Cổ. Tôn kính tổ tiên, tinh thần gia tộc! Những lý lẽ cuối cùng mà dì Pauline có thể tung ra là thế đấy!

Trước vẻ mặt hoảng hốt và sợ hãi của các dì, Scarlett cảm thấy hả dạ. Sự yếu đuối luôn khiến nàng ghê tởm.

Không ngộ ngậy được kể từ khi đến Charleston, nàng đã gần đi đến chỗ khinh bỉ cả chính mình. Bởi vậy, nàng vội chút lên các dì tất cả sự hằn học vì nàng đã phải chịu khuất phục trước người khác trong thời gian qua và vẫn âm ức trong lòng!

- Đừng có nhìn con như thể tay con cầm chĩa ba và đầu con có sừng như thế. Các dì cũng thừa biết là con nói đúng, nhưng lại sợ sệt, để không muốn thừa nhận.

Ông ngoại luôn xem thường mọi người. Con dám cá với các dì một trăm đô la là ông chẳng thèm trả lời những điều vô vị mà các dì viết ra. Có khi, ông cũng chẳng thèm đọc nữa là khác. Con biết rõ ông hơn ai hết, chính con cũng chẳng bao giờ đọc hết những bức thư của các dì! Điều đó có ích gì, cuối cùng, thì bao giờ cũng chỉ là - xin tiền...

Chợt nhận ra mình đã đi quá đà, Scarlett vội lấy tay bịt miệng. Nàng đã vi phạm cả ba điều cấm kỵ thiêng liêng nhất trong luật xử thế của người miền Nam: nói về tiền bạc, nhắc nhở một người chịu ơn rằng người ta đã làm phước cho họ, dồn đến chân tường một

đôi thủ đã hoàn toàn mất khả năng tự vệ...

Những giọt nước mắt của các dì khiến nàng hồ thẹn.

Nhìn những bát đĩa sứ, mề và chiếc khăn trải bàn vá vúi nàng thêm day dứt. Mình cũng có hào phóng gì đâu! Nàng tự nhủ, kể ra, mình có thể gửi cho họ nhiều hơn, mà cũng chẳng mất gì của mình!

- Con xin lỗi các dì, nàng thì thầm. Và thế là nàng khóc oà.

Một lát sau, Eulalie lau nước mắt và hỉ mũi thật mạnh.

- Dì nghe nói Rosemary vừa có người ngấp nghé, bà nói, giọng hầy còn sục sùi - Con có biết anh ta không, Scarlett! Có phải là một con người thú vị không?

- Có thuộc gia đình danh giá không! Pauline hỏi thêm.

Scarlett đã trấn tĩnh lại.

- Mẹ chồng con có quen biết gia đình anh ta và theo con bà ấy cũng có nhận xét tốt. Rosemary thì chẳng muốn nhìn mặt mũi anh ta, các dì cũng biết cô ta rồi...

Nhìn khuôn mặt nhăn nheo của các dì lúc này nàng cảm thấy sự triu mến và kính trọng chân thành. Dù sao, các dì cũng chỉ biết tuân theo các luật lệ và cứ thế sống đúng như vậy cho đến cuối đời! Các dì sẽ không bao giờ còn nhớ đến chuyện đứa cháu gái đã xúc phạm họ, bởi lẽ, không một người dân miền Nam thực thụ nào cố ý hạ nhục kẻ khác. Scarlett ngồi ngay lại và ngẩng cao đầu.

- Anh ta tên là Elmet Marshall, nàng cố lấy giọng vui vẻ để nni tiếp. Các dì chưa thấy một ai kỳ cục như anh ta đâu? Người thì như que tăm nhưng trịnh trọng như một con cú! Dù sao, thì anh ta cũng dũng cảm đấy y, Rosemary mà nổi giận thì nó sẽ băm thây anh ta mất thôi! Thế cũng chưa hết đâu, nàng cúi xuống nói thêm.

- Các dì có biết anh ta là một tên Yankee không?

Một tiếng kêu sững sốt cùng bật ra từ miệng Pauline và Eulalie.

- Ở Boston, nàng nói chậm rãi, cốt tăng thêm trọng lượng cho điều tiết lộ của mình, thật khó mà tẩy cái mác Yankee ấy đi phải không! Có một hãng sản xuất phân bón đã mở một văn phòng ở thành phố, và anh ta làm giám đốc....

Sau khi ngồi thoải mái một lúc, nàng làm bộ như sợ trễ giờ, rồi lao vội ra phòng ngoài, với lấy chiếc áo khoác.

- Lẽ ra con không được ngồi lâu như thế, con đã hứa với mẹ chồng con về trước giữa trưa. Mong gã Marshall không đến thăm bên nhà, nàng nói thêm, mắt ngước nhìn trời. Bọn Yankee không bao giờ ý thức nổi rằng chúng đang làm phiền người khác.

Đến ngưỡng cửa, nàng nói ngắn gọn.

- Cảm ơn các dì, nàng nói ngắn gọn.

- Hãy về đây ngay với các dì, nếu gã Yankee kia ở đó nhé! Eulalie phì cười, đề nghị.

- Nhất là đừng chần chờ đây! Dì Pauline nghiêm giọng. Và hãy cố thu xếp để cùng đi với các dì đến Savannah dự sinh nhật ông ngoại đây nhé! Chúng ta sẽ đáp tàu vào ngày 15 sau Thánh lễ.

- Cảm ơn dì Pauline, những chắc con không đi được đâu! Chúng con đã nhận lời mời đi dự tất cả các buổi vũ hội từ đây đến cuối Mùa chơi.

- Nào con yêu quý, đến lúc đó thì Mùa chơi cũng đã kết thúc rồi mà! Vũ hội Sainte-Cécile sẽ diễn ra vào ngày thứ sáu 13. Dì nghĩ thật là sai lầm khi chọn cái ngày xúi quẩy ấy, nhưng nào có ai quan tâm đến đâu.

Scarlett hầu như không còn nghe dì Pauline nói gì nữa. Mùa chơi chỉ ngắn ngủi vậy thôi ư? Thế mà nàng cứ nghĩ sẽ còn đủ thời gian để chinh phục lại Rhett...

- Ta sẽ gặp lại nhau sau, các dì nhé, nàng vội vã đáp. Giờ thì con phải đi thôi.

Scarlett ngạc nhiên, khi bắt gặp bà Butler ở nhà một mình.

- Julia Ashley đã mời Rosemary ăn cơm trưa. Bà Eleanor giải thích còn Rhett thì lại thấy thương hại Cooper. Thằng bé rủ nó đi bơi thuyền.

- Hôm nay ư? Trời lạnh cóng thế kia mà.

- Phải, trời đã trở lạnh. Mong sao mùa đông năm nay đừng quá khắc nghiệt! Hôm qua, ngoài trường đua, mẹ đã cảm thấy thế. Gió cứ như cứa vào da thịt và mẹ chỉ sợ bị cảm lạnh. Một bữa ăn yên tĩnh, chỉ có hai chúng ta, trên chiếc bàn chơi bài trước lò sưởi thư phồng, con nghĩ thế nào! Bà Butler nói tiếp, với nụ cười khuyến khích. Manigo sẽ bị xúc phạm một chút, nhưng với điều ấy

chẳng quan trọng nếu con không thấy có gì trở ngại!

- Con sẽ rất sung sướng, mẹ ạ.

Sự thân mật ấy quả làm nàng mãn nguyện. Mình yêu biết bao những bữa ăn đầm ấm giữa hai chúng ta, nàng tự nhủ. Trước khi Mùa chơi kết thúc! Trước khi Rosemary về nhà. Trước khi Rhett từ Dunmore quay về, một giọng nói từ trong lòng nàng nhắc nhở. Đó là sự thật, cho dù nàng ghê tởm, không muốn thừa nhận.

Cuộc sống sẽ dễ chịu biết bao khi nàng không phải dùng thời gian để lắng nghe tiếng bước chân của chính mình để rình những phản ứng của chính mình, và để đoán trước ý nghĩ của chính mình. Hơi ấm của ngọn lửa giúp nàng thư giãn nhanh đến mức nàng bắt giấc ngáp dài.

- Xin lỗi mẹ, nàng vội nói. Con không sao chịu nổi sự buồn chán.

- Mẹ cũng cảm thấy đúng như thế, bà Butler đáp. Sự mơ màng này thật dễ chịu!

Bà Eleanor cũng ngáp theo, cứ thế mãi cho đến khi cuộc thi đua ngầm giữa hai người kết thúc bằng một trận cười giòn giã.

Scarlett đã quên khuấy rằng mẹ của Rhett có thể làm cho bà trông rất buồn cười khi nào bà muốn.

- Con yêu mẹ quá, nàng bỗng thốt lên.

- Mẹ cũng yêu con! Scarlett ạ, bà Eleanor đáp và cầm lấy tay nàng. Chính vì vậy, mẹ không bao giờ hỏi con hoặc bắt con phải nghe những lời phàn nàn khó chịu! Mẹ chỉ mong sao con ý thức được điều con làm!

Bị tổn thương bởi lời phê phán ngầm này, Scarlett lập tức phản ứng và rút tay lại.

- Con không làm điều gì xấu cả! Nàng lạnh lùng nói.

Bà Eleanor vờ như không nhận thấy sự nhảy cảm ấy.

- Các dì Eulalie và Pauline có khoẻ không! Đã lâu rồi mẹ không có dịp chuyện trò với các dì ấy. Mùa chơi này làm mẹ mệt lả.

- Các dì ấy vẫn khoẻ. Vẫn luôn độc đoán như xưa. Các dì muốn con cùng đi đến Savannah để sự sinh nhật ông ngoại con.

- Chúa ơi! Bà Eleanor thốt lên, vẻ không tin. Ông ấy vẫn còn sống sao?

Scarlett đã nở nụ cười.

- Thoạt tiên, con cũng nghĩ vậy, nhưng dì Pauline sẽ lột da con nếu con nói điều ấy. Ông ngoại chắc ít nhất cũng trăm tuổi rồi!

Cau mày, bà Eleanor lăm nhăm một lúc, như thể đang gặp những con tính rắc rối.

- Chắc chắn phải trên chín mươi, cuối cùng bà nói. Mẹ nhớ hồi cưới bà ngoại con, vào năm 1820, ông ấy đã gần bốn chục. Một người dì của mẹ - bà ấy chết lâu rồi - đã không ngớt đau lòng về chuyện ấy! Bà dì si mê ông con và ông con bám riết bà ấy, thật đấy! Nhưng khi Solange, bà ngoại con chằm ông con, thì chẳng còn chút may mắn nào cho dì Alice tội nghiệp nữa! Hồi đó, mẹ mới lên mười, dẫu sao mẹ cũng hiểu những chuyện xảy ra xung quanh. Alice đã toan tự tử, và chuyện ấy là cả một vụ tai tiếng lớn. Scarlett như tỉnh hấn người.

- Tự tử à! Chuyện ra sao vậy mẹ!

- Bà ấy đã nốc nguyên cả một chai cồn parégenic. Nhiều ngày sau, bà ấy dở sống, dở chết đấy!

- Chỉ vì... ông ngoại của con!

- Pierre Robillard là một người rất điển trai, quyến rũ không thể tưởng được, dáng dấp oai nghiêm mà chỉ dân quân sự mới có được. Mà cái giọng Pháp của ông mới tuyệt chứ! Khi ông chào ai thì cứ nghe như là một diễn viên nhạc kịch. Hết thấy phụ nữ đều say mê ông. Ông ngoại các con kể rằng ngôi giáo đường của phái Calvin ở Savannah đã mang ơn ông về cái mái ngói mới. Thỉnh thoảng, Pierre Robillard vẫn đến vì ở đó người ta cầu nguyện bằng tiếng Pháp. Mỗi lần làm lễ, các cô gái lại chen chúc nhau, ngôi đền như chỉ chực sụp đổ, còn các giỏ xin tiền cứ đầy ắp! Lúc này đây, khi mẹ hồi tưởng lại, Eleanor mỉm cười nói tiếp, thì dì Alice đã lấy một ông giáo sư văn học Pháp ở Havard từ lâu rồi. Sự thông thạo ngôn ngữ cũng chẳng phải là hoàn toàn... vô ích đối với dì ấy! Scarlett không để câu chuyện lãng sang hướng khác.

- Mẹ hãy kể về ông ngoại con nữa đi! Và cả bà ngoại con nữa! Con đã từng hỏi mẹ về bà con nhưng mẹ cứ tránh không trả lời

- Mẹ chẳng biết phải mô tả bà ngoại con ra sao nữa! Bà ấy chẳng giống ai trên đời này cả!

- Bà rất đẹp phải không mẹ!

- Phải mà cũng không phải. Thật ra, cũng khó nói, bà ấy cứ thay đổi luôn. Cũng rất Tây nữa. Chính người Pháp cũng thường nói: "Phụ nữ chỉ đẹp thực sự khi biết thỉnh thoảng làm cho mình xấu đi". Mà người Pháp vốn có đức tính khôn ngoan, khiêu tinh tẻ mà người Anglo- Saxon chẳng sao hiểu được...

Scarlett cũng chẳng hiểu gì hơn những điều bà Eleanor cố diễn đạt.

- Trong bức chân dung ở Tara, trông bà rất đẹp! - Nàng khăng khăng.

- Trên tranh thì có lẽ vậy, bởi bà biết cách trở thành đẹp, hoặc xấu. Bà có khả năng lột xác thành tất cả thứ gì bà muốn. Chẳng hạn, bà có thể chìm đắm trong lãng lẽ im ắng hoàn toàn đến mức người ta quên mất sự hiện diện của bà. Và rồi, khi bà nhìn ai với đôi mắt tròn đen láy thì người ấy lại bị hút y như nam châm vậy. Sức lôi cuốn của bà không chỉ với trẻ em, mà cả với thú vật nữa! Ngay cả với đám phụ nữ cũng chẳng ai có thể đứng vững được nổi với bà. Đàn ông thì cứ như mất trí vì bà...

Bà Butler dừng lại một lát, để lấy hơi.

- Ông ngoại con là một sĩ quan từ đầu đến chân và quen chỉ huy người khác! Thế mà, chỉ cần bà mỉm một nụ cười, là ông ấy đã tự biến thành kẻ nô lệ. Bà hẳn nhiều tuổi hơn ông, nhưng điều đó không đáng kể. Bà đòi các con mình được giáo dục theo Thiên Chúa giáo và ông con chỉ có nước chấp thuận, mặc dù chính ông con là tín đồ đạo Tin Lành. Nếu như bà muốn, chắc ông con cũng dễ cho bà biến các con mình thành linh mục nữa là khác! Bà là người duy nhất mà ông con thề nguyện. Mẹ còn nhớ, khi cảm thấy mình đã già, bà quyết định mọi thứ quanh mình phải mang sắc hồng. Đối với một quân nhân như ông con, thì một cái chao đèn màu hồng trong phòng cũng không thể chấp nhận được vì ông cho như thế là uỷ mị. Bà đã nài nỉ rằng màu hồng khiến bà cảm thấy hạnh phúc. Thế là, cuối cùng ông đã cho sơn màu hồng không chỉ ở các căn phòng trong nhà mà cả các bức tường bên ngoài nữa! Để làm cho bà hạnh phúc, ông có thể làm bất cứ việc gì!

Eleanor buông một tiếng thở dài.

- Tất cả những chuyện đều điên rồ và lãng mạn tuyệt trần. Đáng thương cho Pierre! Cái chết của người vợ, theo một nghĩa nào đó,

cũng đã giết chết ông! Ông giữ nguyên ngôi nhà cho đến từng đồ vật như hồi bà sắp mất. Mẹ tin rằng sự ra đi ấy cũng là một nỗi đau đón cho cả mẹ và các dì con.

Trên bức chân dung, bà Solange Robillard mặc một chiếc áo bó sát đến mức người ta dễ hình dung bà không mặc gì hết. Thế mới biết vì sao đàn ông đã như mất trí, Scarlett thầm nghĩ. Kể cả chồng bà! - Nhiều lúc trông con, mẹ thấy cũng có nét giống bà ấy! - Eleanor nói tiếp.

Lời nhận xét này nhen lên mối quan tâm ở Scarlett.

- Sao cơ, thưa mẹ!

- Con có đôi mắt tròn với khoé mắt cũng hơi xệch lên y như bà ngoại. Con cũng rạo rực đầy nghị lực, và đầy sức sống như thể con sống mãnh liệt hơn đa số người khác.

Được tâng bốc, Scarlett sung sướng mỉm cười.

- Còn bây giờ, bà Eleanor kết luận và nhìn nàng trêu mếu, mẹ phải đi ngủ đây!

Bà rất hài lòng về cách đã lèo lái câu chuyện, chẳng hề nói gì sai, mà cũng chẳng nói gì hớ. Bằng cách này, bà mong sao không kể lại cho Scarlett biết bà ngoại nàng đã có đến hàng tá tình nhân đeo đuôi và đã gây ra hàng chục vụ thách đấu. Có Chúa biết chuyện đó sẽ gieo rắc những ý nghĩ gì vào đầu óc con dâu bà.

Sự bất hoà đã rõ của vợ chồng người con trai khiến Eleanor vô cùng lo lắng. Bà chẳng sao dò hỏi Rhett được bởi anh đã chưa tâm sự gì với bà. Còn các phản ứng của Scarlett trước lời bóng gió và mối quan hệ tai tiếng giữa nàng và Courtney đã cho bà thấy rõ bà chẳng còn thể tin nàng được nữa. Khép mắt lại, bà Butler cố ru mình trong giấc ngủ. Cân nhắc kỹ, bà thấy chẳng thể làm gì khác hơn là hy vọng mọi chuyện rồi sẽ kết thúc tốt đẹp thôi. Rhett chẳng còn là một đứa trẻ nữa cả Scarlett cũng vậy. Thế nhưng, dưới mắt bà, cả hai đứa đều xử sự với nhau y như những đứa trẻ bất trị.

Ngồi trong phòng chơi bài với chiếc ống nhòm trên tay, Scarlett cũng đang cố tìm lại cho mình sự yên tĩnh. Chiếc thuyền buồm của Tommy Cooper vẫn chưa thấy tăm hơi. Rhett chắc đã đi ngược về đầu nguồn sông, chứ không đưa thuyền ra vịnh. Có lẽ tốt nhất là

nàng đừng nên tìm gặp chàng nữa!

Nàng đang còn đau đớn vì đã đánh mất niềm tin ở Anne từ khi nhìn thấy cô ta qua ống nhòm ở trường đua. Lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy mình già nua và mệt mỏi! Đúng là mệt lả. Dù sao đi nữa, điều đó có nghĩa là gì! Anne Hampton yêu chồng của người khác. Vô vọng! Thế nhưng, ở lứa tuổi cô ta, nàng đã chẳng từng hành động y như vậy sao! Yêu Ashley, nàng đã làm hỏng cuộc sống bên Rhett khi cứ bám víu vào cuộc tình ấy, một cuộc tình cũng vô vọng, mà phải rất lâu sau đó nàng mới hiểu - nhưng vẫn không muốn thú nhận - rằng Ashley mà nàng yêu chỉ là một ảo tưởng! Liệu Anne cũng sẽ đánh mất tuổi trẻ của mình hết như nàng, khi mơ tưởng đến Rhett! Yêu để làm gì nếu tình yêu chỉ làm hỏng cuộc đời.

Scarlett lấy mu bàn tay quạt nước mắt. Chuyện gì đến với ta thế này! Ta đang phải như một con cú già. Phải làm điều gì đó, đi ra ngoài chẳng hạn, hay làm bất cứ việc gì để thoát khỏi tâm trạng ghê gớm này.

Manigo gõ nhẹ lên cửa.

- Thưa bà Scarlett, bà có khách đến thăm.

Gặp Sally Brewton, Scarlett mừng rỡ đến mức suýt chút nữa nhảy lên bá lấy cổ bà.

- Ngồi lại gần lò sưởi đi, Sally! Thật khủng khiếp khi mùa đông đến mà ta không chờ đợi phải không cô! Em đã bảo Manigo mang trà lại. Thành thực mà nói, chưa bao giờ em thấy phấn chấn như lúc con Sweet Sally dành được chiến thắng.

Sự nhẹ nhõm khiến nàng bối rối. Sally đã làm nàng bật cười khi mô tả Miles ôm hôn con ngựa cùng với người nài ngựa. Câu chuyện của bà kéo dài mãi cho đến khi Manigo đặt chiếc khay trước mặt Scarlett và lui ra ngoài.

- Mẹ chồng em đã đi nghỉ, nếu không em đã báo cho bà ấy biết có cô đến thăm, Scarlett nói. Khi nào bà ấy thức dậy thì...

- Thì cô đã đi rồi, Sally ngắt lời. Cô biết bà Eleanor thường hay ngủ trưa, Rhett thì bơi thuyền, còn Rosemary thì ở nhà Julia. Chính vì vậy mà cô mới đến vào lúc này, cô có chuyện muốn nói riêng giữa hai chúng Sally Brewton, người mà không gì trên đời có thể

làm bối rối, rõ ràng đang lúng túng trước những gì định nói ra. Sững sờ, Scarlett đổ ba muống trà vào ấm, rót nước sôi, đập nắp lại và chờ đợi.

Scarlett, bà mở đầu, cô không thể dung thứ cho mình khi can thiệp vào đời tư của em. Cô sẽ còn tệ hơn khi đưa ra những lời khuyên mà em chẳng cầu xin! Nói tóm lại là như sau: em cứ phiêu lưu mặc sức với Middleton Courtney nhưng, lạy Chúa, hãy kín đáo hơn một chút! Cách cư xử của em thật là bất nhã đến khủng khiếp!

Scarlett giật nảy mình, phẫn nộ. Một cuộc phiêu lưu ư? Chỉ những phụ nữ thua cuộc mới phạm những điều như vậy! Sally Brewton có quyền gì mà lăng nhục nàng như vậy! Nàng kiêu hãnh, đứng thẳng dậy:

- Cô Brewton, xin cô hãy biết cho rằng các nguyên tắc giáo dục của em đã quá đầy đủ so với các nguyên tắc của cô, nàng lạnh lùng nói.

- Vậy thì hãy áp dụng chúng đi! Em cứ việc hẹn hò với Middleton trưa nay, cứ việc vui chơi cho thoả thích, nhưng chớ có ép vợ anh ta, chồng em và cả thành phố này phải nhìn hai người cứ ôm nhau quay tít trong các vũ hội, y như một con chó đực đang đánh hơi một con chó cái động tình vậy.

Scarlett chưa bao giờ nghe những lời lẽ ghê tởm như thế. Nhưng lời tiếp theo lại càng tồi tệ hơn:

- Dù sao, cô cũng báo trước với em rằng trên giường, hấn sẽ chẳng làm nên trò trống gì đâu! Trên sàn nhảy, hấn có thể đóng vai một Don Juan tuyệt vời đấy, nhưng hấn sẽ chẳng hơn gì một thằng ngốc ở thôn quê khi hấn tháo đôi giày bóng lộn và thay bộ lễ phục vừa nói, Sally vừa lắc lắc ấm trà. - Chỗ trà này mà hăm lâu hơn nửa thì chắc đem nhuộm da được đấy! Cô rót cho em nhé!

Scarlett không trả lời. Sally cúi xuống và chăm chú nhìn nàng.

- Lạy Chúa! Bà thờ dài. Em còn ngây thơ về điều này hay sao! Cô rất tiếc, Scarlett ạ. Đây, hãy uống một tách trà bỏ nhiều đường em sẽ thấy dễ chịu đấy!

Scarlett phác một cử chỉ thoái thác. Nàng muốn khóc, muốn bịt tai lại, muốn trốn chạy khỏi nơi đây. Sally, mà nàng ngưỡng mộ và hãnh diện được kết bạn, lẽ nào lại có thể nói với nàng những lời

bản thủ như thế!

- Cô bé đáng thương của cô! Sally nói tiếp. Nếu biết vậy, cô sẽ nói với em nhẹ nhàng hơn! Nhưng những gì cần nói thì đã được nói, em hãy xem đó như một sự giáo dục cấp tốc. Scarlett ạ, em đang ở Charleston và chồng em là người Charleston. Em không thể che mình trong bộ giáp ngây thơ man dã! Thành phố chúng ta ta khá cổ kính và chúng ta tạo thành một xã hội cổ kính. Tôn trọng sự nhạy cảm của kẻ khác là một nguyên tắc căn bản của xã hội này. Theo tinh thần đó, em có thể làm bất cứ điều gì em cho là tốt, nhưng với điều kiện là phải kín đáo! Em sẽ phạm một lỗi không thể tha thứ, nếu cứ áp đặt những sai trái của mình lên bạn bè! Trái lại, em cần phải xử sự sao cho người khác có thể tảng lờ như không biết những việc em làm.

Scarlett không còn tin ở tai mình nữa. Vấn đề không còn là giả vờ tin rằng chiếc khăn tay lót bàn của người này lại thuộc về một người khác! Thật là đáng công phần! Nàng đã ba lần lấy chồng mà vẫn yêu một người khác, nhưng chưa bao giờ nàng có ý định lừa dối về mặt thể xác bất kỳ người chồng nào!

Nàng có mơn mõi vì Ashley và có mơ màng đang nằm trong vòng tay chàng thật đấy, nhưng chưa bao giờ nàng gian dối để tìm cách lén lút gặp chàng.

Nếu cái xã hội gọi là văn minh của Charleston này là như thế, nàng tuyệt vọng nghĩ thầm, thì ta chẳng thềm sống chung với nó nữa!

Từ nay, nàng sẽ không thể nhìn thấy một người đàn bà nào trong thành phố này mà không tự hỏi liệu Rhett có phải hoặc đã từng là nhân tình của họ không! Vậy thì nàng đến đây làm gì! Ở đây, không có chỗ có nàng! Nàng cũng chẳng thềm dành lấy một chỗ đứng ở nơi mà Sally Brewton đã mô tả.

- Hãy để cho em yên, nàng nói. Em không được khỏe!

Sally buồn bã nhìn nàng:

- Cô xin lỗi đã làm phật ý em về điều đó, Scarlett ạ. Dù sao, em cũng có thể tự an ủi rằng em không phải là cô gái ngây thơ duy nhất ở Charleston này! Ngoài ra, còn rất nhiều người khác nữa. Người ta không bao giờ nói với các cô gái đến tuổi lấy chồng hoặc các cô gái độc thân, dù ở lứa tuổi nào, về những điều họ không

biết, hoặc không muốn biết. Những người đàn bà chung thủy thì cũng không phải là những ngoại lệ. Cô có diễm phúc được ở trong số này. Miles chắc chắn đã có phạm vài chuyện ngông cuồng thời trai trẻ, nhưng phần cô, cô không bao giờ có loại cảm dỗ ấy! Có thể cả em cũng vậy thôi. Cô chỉ mong có thể. Em hãy bỏ qua sự vụng về của cô, Scarlett. Bây giờ thì cô đi đây! Em uống trà đi, và hãy bình tĩnh lại! Nhớ xử sự khéo léo hơn với Middleton!

Sally đeo găng tay và bước ra cửa.

- Khoan đã! Scarlett kêu lên. Đợi một lúc đã, cô Sally!

- Em muốn biết một điều, Rhett... với ai!

- Theo cô biết, thì không có ai cả, cô thề với em đấy, Sally đáp, những đường nét nhăn nhó của bà bỗng dịu đi vì lòng thương hại. Khi rời Charleston, anh ấy mới mười chín tuổi. Ở tuổi đó, các chàng trai hay lui tới các nhà chứa hoặc các cô gái nghèo chịu trao thân.

Từ lúc trở về, anh ấy tỏ ra hết sức tinh tế, khước từ mọi việc cầu thân mà chẳng làm thương tổn một ai.

- Đừng hiểu lầm cô, Scarlett ạ: Charleston không phải là một chốn sa đọa. Chẳng ai buộc phải nộp mình cho sự dâm ô, Rhett chung thủy với em, cô tin chắc điều đó...

- Em khỏi phải phiền cô, cô đã biết đường rồi!

Sally vừa đi khỏi, Scarlett lập tức chạy về phòng riêng và giam mình trong đó. Nàng vật vã trên giường và oà khóc. Bao hình ảnh đau lòng cứ nối tiếp nhau xuất hiện, dần vật nàng: Rhett đang trong vòng tay của người đàn bà này, người đàn bà kia, một người đàn bà khác và một người đàn bà khác nữa - cho đến khi tâm trí nàng lần lượt hiện ra tất cả những người đàn bà mà nàng vẫn gặp hàng ngày ở các vũ hội và các cuộc tiếp tân.

Thật là ngu xuẩn, thật là điên rồ khi nàng lầm tưởng rằng có thể làm cho chàng phải ghen tuông

Cuối cùng, nàng không còn chịu đựng nổi! Nàng kéo chuông gọi Pansy, thấm nước rửa mặt và trang điểm lại.

Nàng cảm thấy không còn gượng cười nổi và cũng chẳng còn đủ tỉnh táo để chuyện trò với mẹ chồng khi bà thức dậy. Nàng cần phải ra ngoài trời, dù chỉ trong chốc lát.

- Chúng ta cùng ra ngoài nhé, nàng nói với Pansy. Em lấy giùm cô chiếc áo lông.

Scarlett lăm lăm bước rất lâu, nàng im lặng bước nhanh, chẳng hề bận tâm liệu Pansy có theo kịp mình không. Đứng trước những ngôi nhà xinh đẹp cổ kính của Charleston, nàng không thấy một biểu hiện kiêu hãnh nào của sự trường tồn ở các bức tường màu phấn đã phai nhạt với lớp vữa chốc lở, nhưng chỉ thấy một dấu ấn của sự khinh bỉ cái khung cảnh mà chúng phô ra trước người qua lại, chúng xoay lưng lại với họ như thể để cuộn tròn lại tốt hơn trong vẻ bí ẩn của các khu vườn bên trong.

Cũng như các ngôi nhà của họ, nàng thầm nghĩ, người dân ở đây đã giữ kín những bí ẩn của họ và chỉ chia chúng với nhau. Ở đây, mọi người đều sống vờ vĩnh! Ở đây, chỉ những ảo tưởng và thói đạo đức giả ngự trị mà thôi!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 28

Màng đêm buông xuống khi Scarlett trở về, từ bên ngoài ngôi nhà toát lên vẻ thị tịch và hoang vắng.

Mỗi buổi chiều, khi mặt trời lặn, các bức rèm các khung cửa sổ được buông xuống và không để một tia nắng lọt qua. Nàng mở cửa, lẳng lặng bước vào tiền sảnh.

- Em báo với Manigo rằng cô nhức đầu, không dùng bữa chiều, nàng nói với Pansy. Rồi em trở lại đây, giúp cô thay áo. Cô đi nằm ngay bây giờ!

Nàng cảm thấy mình không thể nói chuyện với ai được Manigo sẽ báo lại với nhà bếp và cả nhà. Scarlett rón rén đi về phía cầu thang, qua cửa phòng khách sáng choang và bước nhanh, khi nghe Rosemary đang thuật lại ý kiến của Julia Ashley về một đề tài chắc chắn là chẳng ích lợi gì.

Pansy, giúp nàng thay áo, rồi nàng tắt đèn và cuốn mình trong chăn, như để tự bảo vệ mình khỏi cơn hoảng loạn. Giá như nàng có thể ngủ được, quên được Sally Brewton, quên được tất cả! Bóng đêm, trong đó nàng đang lặn ngụp, như trêu ghẹo sự bất lực của nàng khi đi tìm giấc ngủ. Thế mà nàng cũng không sao khóc được. Con bão tố giầy vò nàng sau khi nghe Sally tiết lộ những chuyện khủng khiếp, đã làm cạn những dòng nước mắt của nàng.

Thình lình, cánh cửa phòng bật mở và một luồng ánh sáng rực rỡ tràn ngập căn phòng. Bị chói mắt, Scarlett giật mình, quay phắt lại. Rhett cầm một ngọn đèn trên tay đang đứng ở ngưỡng cửa, ánh sáng làm lộ rõ những nếp phẳng trên khuôn mặt dày dặn gió sương và hất bóng lên mái tóc muối tiêu của chàng. Quần áo chàng ướt sũng nước biển, dán vào lồng ngực, vào tay, vào đùi làm nổi bật những bắp thịt rắn chắc. Trông chàng thật dữ tợn với vẻ mặt sa sầm trong cơn giận dữ khó nén.

Tim Scarlett đập mạnh vì sợ hãi và kích động. Đã bao lần nàng mơ

thấy Rhett bước vào phòng với một dự vọng còn mạnh hơn sự bình tĩnh thường ngày của chàng...

Rhett lấy chân đạp mạnh cho cửa đóng lại rồi nhảy đến bên giường.

- Scarlett, em đừng mong trốn thoát được anh! Chàng găm lên. Đứng dậy ngay!

Chàng quơ tay, gạt phắt chiếc đèn trên bàn ngủ xuống đất, vỡ tan, rồi dẫn mạnh chiếc đèn của mình lên bàn. Chiếc đèn ngã nghiêng, chực đổ theo. Chàng giật tung tấm chăn, chụp lấy tay Scarlett và lôi nàng dậy.

Mái tóc Scarlett xoã trên bờ vai. Trái tim nàng đập phồng dưới chiếc áo ngủ hở cổ viền ren. Nỗi xúc động khiến đôi má đỏ bừng và màu xanh rục lên trong đôi mắt nàng. Rhett tàn nhẫn xô nàng về phía cột giường, rồi lùi lại một bước.

- Quý tha ma bắt cái đồ ôn dịch quấy nhiễu cuộc đời ta! Chàng nói, giọng khản đặc. Lẽ ra anh phải giết em ngay từ lúc em mới đặt chân đến Charleston!

Tay vịn lấy cột giường để khỏi ngã, choáng váng trước nỗi đe dọa đang đè nặng, Scarlett cảm thấy máu mình sôi lên. Ai, điều gì đã đẩy Rhett đến tình trạng này?

- Đừng có đóng vai trinh nữ hoảng sợ như thế, Scarlett! Với anh, trò đó không ổn đâu, anh biết em quá rõ! Anh sẽ không giết mà cũng chẳng thèm đánh em đâu! Dẫu rằng, chúa biết đấy, em đáng bị như vậy. Màn kịch cảm động đấy! Chàng nói tiếp với nụ cười mai mỉa. Cổ họng đập phồng, ánh mắt ngây thơ... Cái tai họa là trong tâm hồn gian dối của em, em vẫn cứ tưởng rằng mình ngây thơ mà chẳng hề nghĩ đến những nỗi đau đớn mà người đàn bà đáng thương, hoàn toàn trợ trọi kia phải chịu đựng chỉ vì em đã nhốt chặt anh chồng khờ dại của nàng trong lưới tình của em!

Scarlett không sao nén được nụ cười đắc thắng vừa nở trên môi. Thì ra việc nàng chinh phục Middleton Courtney đã khiến Rhett nổi giận! Nàng đã thắng!

Chàng đã thừa nhận rằng mình ghen! Nàng chỉ còn làm sao cho chàng thú nhận yêu nàng, và nàng sẽ biết cách làm như vậy...

Song, những lời sau đó đã khiến nàng vỡ mộng.

- Anh coi thường cái trò đóng kịch của em! Thật ra, anh thấy thích thú khi nhìn một người đàn bà ở tuổi em lại cứ cố thuyết phục mình hãy còn là một cô gái mười sáu đầy quyến rũ. Em không thể trưởng thành sao, Scarlett! Có phải tham vọng duy nhất của em là mãi mãi làm người đẹp quận Clayton không! Thế thì, lúc này đây cái trò đùa đó không còn khôi hài nữa rồi em ạ

Giọng chàng vang lên khiến Scarlett giật nảy người. Năm tay siết chặt, rõ ràng Rhett đang cố hết sức tự kiềm chế.

- Sáng nay, khi ra khỏi nhà thờ, - chàng nói, giọng bình tĩnh hơn - một người bạn cũ, đồng thời cũng là một người anh em họ của anh, đã đề nghị làm chứng cho anh, nếu anh thách đấu với Middleton Courtney. Anh ta không hề nghi ngờ gì về việc anh có ý định đến đó, vì cho dù tình huống thực tế có diễn ra thế nào đi nữa, theo anh ta, anh vẫn phải bảo vệ phẩm giá của em và danh dự của gia đình. Scarlett cắn môi.

- Anh trả lời sao?

- Thế này đây: "Chẳng cần phải thách đấu làm gì. Vợ anh chẳng có một kinh nghiệm xã hội nào cả. Cử chỉ của nàng dễ bị hiểu lầm vì nàng không biết cách xử sự đó thôi! Từ nay, anh sẽ dạy bảo nàng". Vươn người thật nhanh, chàng chụp lấy cổ tay nàng và kéo mạnh về phía mình. Bị siết chặt vào ngực chàng, một tay bị bẻ quặt sau lưng, Scarlett không sao vùng vẫy khỏi cái nhìn như xoáy lốc của Rhett và hơi thở nóng hổi đượm mùi muối của chàng.

- Bài học đầu tiên: Tôi chẳng thích thú gì khi bị coi là một gã mọc sừng dưới mắt thiên hạ, thưa bà vợ vô cùng quý mến và chung thủy, nhưng không gì và không ai có thể đẩy tôi đến chỗ đánh đấm với Middleton Courtney. Bài học thứ hai: nếu tôi giết thẳng ngu đơn đó, thì sẽ phải rời khỏi thành phố hoặc lên giá treo cổ, điều này sẽ là tội tệ nhất trong hai khả năng. Tôi chẳng hề định để cho hắn dễ dàng hành động dẫu, nhưng hắn có thể bắn và làm tôi bị thương, một điều mà tôi cũng chẳng khoái!

Scarlett muốn tát vào mặt chàng, nhưng chàng đã chụp được cánh tay còn lại của nàng đang giáng tới và bẻ quặt ra sau lưng. Bây giờ, cả hai tay nàng đều bị khoá cứng, và chàng giữ chặt nàng trong đôi tay chàng như trong một cái lồng. Scarlett cảm thấy hơi ấm của

quần áo chàng thấu qua chiếc áo ngủ mỏng dính của nàng.

- Bài học thứ ba: anh và cả thằng ngu ngốc Courtney đó sẽ là cái bia cho mọi người mĩa mai vì đã liều mạng chỉ để cứu lấy cái tâm hồn nhỏ nhoi, vô đạo đức của em khỏi sự nhục nhã. Vì vậy, bài học thứ tư: em phải tuân theo từng ly, từng tí mọi chỉ dẫn của anh về cách xử sự trước thiên hạ cho đến hết Mùa chơi. Đừng có hòng hối hận hay ăn năn gì trước mọi người đấy nhé, người đẹp! Việc đó không phù hợp với loại người như em và chỉ nuôi thêm những câu chuyện ngồi lê đôi mách! Bởi vậy, hãy ngẩng thật cao cái đầu tóc xoăn xinh đẹp của em, cứ việc theo đuổi những cuộc chinh phục không mệt mỏi của tuổi trẻ đang lụi tàn, nhưng nhớ là phải chia đều sự chú ý đối với các đại diện của giống đực đang bị nhan sắc em quyến rũ. Anh sẽ rất vui sướng được chỉ định chàng nào trong số các ông thân mến này lần lượt được em ưu đãi. Khi đó, anh muốn em phải tuân thủ theo mọi lời khuyên của anh.

Chàng buông hai cổ tay nàng ra, nắm lấy hai vai nàng.

- Bài học thứ năm: em phải thực hiện chu đáo tất cả những gì anh bảo em làm...

Tách ra khỏi Rhett và hơi nóng của thân thể chàng Scarlett cảm thấy chiếc áo ẩm ướt của nàng dán chặt vào da thịt như một lớp kiếng mỏng. Hai tay đặt chéo trên ngực, nàng chỉ hoài công sưởi ấm cho mình.

Tâm trí nàng cũng lạnh giá như thân thể nàng, trong đầu nàng vẫn mãi văng vẳng những lời của Rhett. Chưa khi nào chàng quan tâm đến nàng. Chàng không cần đến nàng. Chàng chỉ bận tâm đến những gì phù hợp với chàng, liên quan đến chàng hoặc gây phiền toái cho chàng thôi.

Chàng có quyền gì mà tự cho phép công khai sỉ vả nàng, bôi nhọ nàng trước một thành viên của gia đình chàng, xô đẩy nàng trong phòng riêng của nàng như một cái bao bột tầm thường! Tầng lớp trưởng giả của Charleston là thế ư? Đúng là bọn đàn ông cũng chẳng hay ho gì hơn đám đàn bà! Tất cả đều là bọn nói láo, đạo đức giả...

Nàng đưa nắm đấm lên chực đánh chàng, nhưng chàng vẫn giữ chặt hai vai nàng và đôi tay nàng đành rũ xuống, bất lực trước

ngực. Dãy dựa một lúc, cuối cùng, nàng cũng vùng thoát ra được. Che lung bàn tay trước mặt như để đỡ các cú đánh, Rhett bật cười chế nhạo. Scarlett lại đưa tay lên. Song lần này, chỉ là để vén những lọn tóc đang loà xoà trước mắt nàng.

- Anh hãy tiết kiệm nước bọt một chút! Rhett Butler. Em không cần những lời khuyên lẫn những lời dạy dỗ của anh vì em sẽ chẳng còn ở đây để có dịp dè bủ chúng. Em căm ghét Charleston yêu quý của anh, em khinh bỉ mọi người ở đây - và trên hết là anh! Ngày mai em sẽ ra đi.

Hai tay chống nạnh, cầm vênh lên, người run rẩy dưới làn áo ngủ bằng lụa ướt đầm, nàng nhìn chàng thách thức. Rhett quay mặt.

- Không, Scarlett, anh lạnh lùng nói, em không bỏ đi được đâu! Việc đào tẩu của em chỉ càng tố cáo thêm tội lỗi của em và như vậy, anh buộc phải giết Courney. Bằng mặc cả, em đã buộc anh cho phép em ở lại đến cuối Mùa chơi, vậy thì em cứ ở lại. Em sẽ làm những gì anh bảo và tỏ ra thích thú với việc ấy chứ! Nếu không, xin thề trước Chúa, anh sẽ nghiền nát xương em. Từng cái một.

Chàng tiến về phía cửa. Khi tay đã đặt lên nắm cửa, chàng quay lại phía nàng, với một nụ cười bốn cợt.

- Và đừng có tìm cách chơi khăm anh đấy, người đẹp như mộng của anh. Anh sẽ theo dõi em sát sao. Rất sát đấy!

- Tôi căm ghét anh! Nàng gào lên trước cánh cửa đã đóng lại. Khi nghe tiếng chìa khoá lách cách, nàng ném mạnh chiếc đồng hồ quả lắc trên lò sưởi vào cánh cửa. Que còi lò cũng gãy nát. Nàng chợt nhớ đến các phòng khác cùng mở ra ban công nhưng đã quá muộn. Khi nàng vội vã lao người đến đó thì tất cả các cửa đều đã bị khoá chặt từ phía ngoài. Lủi thủi quay về phòng, nàng lê la một hồi, rồi mệt lả, buông mình trên ghế bành, đấm thùm thụp lên tay vịn cho đến khi cả hai tay đau buốt lên.

- Tôi sẽ đi, nàng lớn giọng, hấn sẽ không thể làm gì để cản được tôi.

Cánh cửa vẫn im ỉm đóng chặt như ném trả lại nàng sự thách thức. Nàng chỉ mất thời giờ khi đấu tranh trực diện với Rhett, tốt hơn hết là dùng mưu mẹo để gạt chàng. Chắc chắn phải có cách thoát khỏi

tay chàng, và nàng sẽ tóm được. Không cần phải mang theo hành lý công kênh, nàng sẽ đi với một vài thứ gọn nhẹ trên người. Thế này nhé: nàng sẽ uống trà, chơi bài Whist hoặc đến một buổi tiếp tân, rồi nàng sẽ chuồn trước lúc kết thúc, sẽ ra thẳng ga nhảy lên tàu. Nàng có dư tiền để mua vé... Đi đâu bây giờ nhỉ!

Mỗi lúc gặp khó khăn, Scarlett luôn nghĩ đến Tara. Tara, nơi nàng tìm lại được nguồn sinh lực, tìm lại được bình an... và Suellen. Ôi! Giá như Tara là của nàng và chỉ riêng của nàng thôi! Nhưng hình ảnh vẽ ra trong mơ về đồn điền của Julia Ashley lại ám ảnh nàng. Sao Carreen lại bỏ phần thừa kế của mình như thế?

Như con thú đói, đánh hơi thấy con mồi, nàng đột ngột nhòe đầu dậy. Đối với tu viện Charleston, cái phần này của Tara chẳng đáng gì cả. Nó không thể bán được, ngay cả khi có người hỏi mua, vì Will sẽ không bao giờ chịu bán - và cả nàng cũng như vậy. Các nữ tu nhận được một phần ba huê lợi từ bông vải, thật đấy. Nhưng nó có là bao! Ba mươi, bốn mươi đôla mỗi năm là cao nhất. Nếu nàng đề nghị mua lại nó, chắc chắn họ sẽ nắm lấy ngay cơ hội ngàn vàng này.

Rhett muốn nàng ở lại ư? Được, nàng sẽ ở lại - nhưng với điều kiện là chàng phải giúp nàng chuộc lại phần của Carreen ở Tara. Một khi đã dành được hai phần ba, nàng sẽ có đủ lực để thôn tóm nốt phần của Will và Suellen. Và nếu Will từ chối thì biết sao được, nàng sẽ tổng khứ họ ra!

Nàng thoáng gọn một chút áy náy và nàng vội xua đi: Will đã gắn bó với Tara ư? Tất nhiên rồi... nhưng sao bằng nàng. Nàng lại cần có Tara. Tara là nơi duy nhất mà chẳng ai còn bận tâm đến nàng. Nàng sẽ làm cho Will hiểu rằng Tara là hy vọng duy nhất và cuối cùng của nàng.

Nàng vụt đứng dậy và chạy lại kéo dây chuông. Một lúc sau, Pansy mở khoá, bước vào.

- Thưa với ông Butler rằng cô muốn gặp ông ấy ở đây, trong phòng cô, nàng tuyên bố, và mang khay đựng bữa tối lại đây cho cô. Giờ thì cô lại thấy đói.

Nàng thay chiếc áo ngủ ẩm ướt, mặc một chiếc áo khoác ấm áp, chải lại mái tóc và thắt một dải băng nhung. Tắm gương phản

chiều cái nhìn ủ dột của nàng.

Nàng đã thua cuộc. Nàng không thể chinh phục lại được Rhett.

Mọi việc đã không đi theo hướng nàng mơ tưởng.

Chỉ trong vài giờ, cả cái thế giới của nàng đã bị xô ngã. Nàng vẫn còn chơi với vì những cú giáng của Sally Brewton. Sau tất cả những gì nàng được biết, sao nàng còn ở lại Charleston! Thật như đã trảng xây nhà trên cát Scarlett lấy tay ôm trán như cố giữ lại cơn xoáy lốc trong đầu với bao ý nghĩ quay cuồng, hỗn độn để có thể tìm ra hướng đi. Nàng cần phải tập trung vào một việc nào đó thôi. Trong đời nàng đã chỉ thành công khi hướng các năng lực của mình vào một đối tượng duy nhất.

Tara...

Đúng, Tara là cái đích chính đáng. Một khi nàng được Tara thì nàng còn đủ thời gian để tính mọi chuyện còn lại.

- Bữa tối đây ạ, thưa bà Scarlett.

- Đặt khay lên bàn, Pansy, và ra ngoài đi! Cô sẽ gọi em khi nào cô ăn xong.

- Thưa bà, ông Rhett sẽ đến khi nào ông ấy dùng cơm xong.

- Tốt. Đi ngay đi, hãy để cho cô yên!

Ngoài chút ngờ vực còn trong ánh mắt, vẻ mặt Rhett hoàn toàn bí hiểm.

- Em muốn gặp anh phải không, Scarlett!

- Vâng. Anh yên tâm, em không tìm cách khiêu chiến lại với anh đâu. Em muốn đề nghị với anh một giao kèo.

Chàng không nói, cũng không hề thay đổi sắc mặt.

Bằng giọng tính toán của một nhà kinh doanh, nàng nói tiếp:

- Cả hai chúng ta đều thừa biết rằng anh không thể giam em ở Charleston và cũng chẳng ép em đến các buổi vũ hội và tiếp tân được. Chúng ta cũng đều biết thừa rằng em hoàn toàn có khả năng nói ra, hoặc làm bất cứ chuyện gì công khai trước mọi người mà chính anh cũng chẳng thể ngăn cản em nổi! Bởi vậy, em đề nghị với anh như sau: Em sẽ ở lại, em sẽ cư xử theo ý anh, nhưng với điều kiện anh phải giúp em làm một việc mà em mong muốn, không liên can gì đến anh và Charleston cả!

Rhett ngồi xuống, rút điều xì gà trong túi, gạt đầu và chậm rãi châm lửa hút.

- Anh nghe em đây.

Scarlett trình bày dự định của mình và càng nói càng sôi nổi hẳn lên. Trước đây rất lâu, Rhett đã cho nàng vay tiền để mua xưởng cưa đầu tiên. Chàng luôn quan tâm đến thành quả trong các xí nghiệp của nàng - Quả thật chàng là người duy nhất quan tâm và trên thực tế, cũng là người duy nhất không cho việc phụ nữ lao vào kinh doanh là điều xấu. Bởi thế, ý kiến của Rhett luôn được nàng coi trọng.

- Sự táo bạo của em thật đáng phục. Scarlett, chàng nói khi nàng dứt lời. Anh biết em có thể địch nổi tướng Sherman và toàn bộ quân đội của ông ta, nhưng muốn xỏ mũi giáo hội Thiên Chúa La Mã thì anh xin nói ngay là mắt em đã to hơn bụng mắt rồi! Chàng cười lớn, nhưng đó là tiếng cười thân thiện, ngưỡng mộ, như thể chính nàng cũng đang sống lại một thời hạnh phúc, khi họ còn là bạn của nhau.

- Em không muốn xỏ mũi ai cả! Rhett ạ! Em chỉ đơn giản muốn thực hiện một cuộc chuyển nhượng lương thiện thôi.

- Một cuộc chuyển nhượng lương thiện, em ấy à? - Chàng toét miệng cười. - Em làm anh thất vọng đấy, Scarlett ạ, không, em đã mất thói quen cũ rồi sao? Anh không biết gì cả! Nào, hãy thẳng thắn đi, đó có phải là lý do khiến em chạy vội đi lễ mỗi chủ nhật và vung chuổi tràng hạt của em không! Có phải em tính toán cái dự án lập nghiệp ở quê này, ngay từ lúc đầu không?

- Em không tính toán gì cả. Thậm chí em còn tự hỏi tại sao em không nghĩ ra nó sớm hơn...

Scarlett khựng lại. Tay bụm miệng, nàng cố chặn một tiếng than bực bội. Làm cách nào Rhett lại cứ luôn buộc nàng phải nói nhiều hơn nàng dự định như thế này!

- Sao! Nàng bực bội nói tiếp. Anh giúp em chứ, được hay không nào!

Anh chẳng mong gì hơn thế, nhưng anh chưa biết bằng cách nào! Nếu Mẹ bề trên từ chối, em vẫn cứ ở lại đến cuối Mùa chơi chứ!

- Em đã hứa, em sẽ giữ lời! Dù sao, bà ấy cũng chẳng có lý do gì

để từ chối. Em sẽ trả cho bà ta nhiều hơn Will có thể đề nghị. Phần anh, anh có thể tác động bà ấy. Anh quen biết mọi người ở đây và cũng biết cách làm sao đạt được kết quả mà.

- Sự tin tưởng của em làm anh cảm động quá đấy, Scarlett ạ! Anh quả có quen biết tất cả bọn vô lại, bọn kinh doanh, bọn làm ăn xảo quyệt trong vòng một ngàn dặm trở lại đây, nhưng anh chẳng có chút ảnh hưởng nào đối với những người lương thiện thuộc giới đó. Anh không giúp được gì cho em, ngoài một vài lời khuyên.

- Đừng dụ dỗ người đàn bà thánh thiện ấy! Hãy nói thật với bà ta, nếu như em có thể, và chấp nhận những điều kiện mà bà đưa ra. Đừng mặc cả.

- Anh nói đùa đấy chứ, Rhett! Chỉ có ngu dại mới trả theo cái giá mà người ta đặt ra! Với lại, tu viện đâu có cần tiền. Các xơ đã có cả toà nhà đồ sộ, họ làm việc không cần trả lương - đó là em chưa kể các chân đèn và thánh giá bằng vàng khối trên bàn thờ của nhà nguyện.

Rhett nghiêm nét mặt tuy không dập tắt những tia vui trong ánh mắt.

- Anh xin chúc em được may mắn nhất trên đời! Scarlett ạ, hãy coi như anh vừa ban phước lành cho em.

Chàng nghiêm trang bước ra - để rồi cười sặc sụa ở cầu thang.

Scarlett sẽ giữ lời, như nàng vẫn luôn làm thế. Với sự hợp tác của nàng, vụ tai tiếng sẽ nhanh chóng qua đi và quên lãng. Không đầy mười lăm ngày nữa, Mùa chơi sẽ kết thúc và Scarlett sẽ bay đi.

Một khi được giải thoát khỏi sự hiện diện của nàng từng làm xáo trộn cuộc sống nghiêm túc mà chàng cố duy trì ở Charleston, chàng sẽ rảnh rang bay đến Dunmore với bao dự định cần hoàn thành. Việc thương lượng giữa Scarlett và Mẹ bề trên sẽ giúp chàng khuây khoả cho đến khi cuối cùng, chàng có thể sống một cuộc đời tự do.

Ta sẽ đánh cược về phía Giáo hội, vì nàng cứ nói theo kiểu lâu dài hơn là vài tuần lễ, chàng nghĩ thêm. Nhưng ta sẽ không đánh cược lớn. Khi Scarlett đã ngoạn lấy con mồi, thì chẳng còn cách nào làm cho nàng nhả ra...

Mãi sau này, Rhett vẫn còn cười cợt về chuyện ấy.

Như Rhett đã dự đoán, ván cờ giữa Scarlett và Mẹ bề trên không hề đơn giản chút nào.

- Bà ấy không nói "được" mà cũng chẳng nói "không", thậm chí cũng chẳng thèm nghe em giải thích rằng bán như vậy sẽ rất có lợi! Scarlett than thở, lần đầu đến thăm tu viện.

Lần thứ hai trở về, rồi thứ ba, thứ năm, mỗi lần trở về lại thêm nỗi thất vọng mới, nàng vẫn ì ạch ở nguyên điểm xuất phát! Rhett kiên nhẫn lắng nghe những lời chửi rủa của nàng và phải nén lắm mới không bật cười bởi anh biết nàng không thể tâm sự với bất cứ ai khác

Hầu như ngày nào chàng cũng có dịp để giải trí khi chứng kiến sự leo thang các phương tiện mà Scarlett sử dụng trong cuộc chiến đấu chống lại Giáo hội. Nàng mở đầu bằng việc đi lễ buổi sáng, với hy vọng sự sùng đạo của mình sẽ gây tiếng vang đến tu viện. Nàng thăm viếng Carreen thường xuyên rồi chẳng mấy chốc, nàng đã biết tên các nữ tu và một nửa số thực tập sinh. Sau một tuần lễ bàn bạc không kết quả, và sau những trả lời thoái thác của Mẹ bề trên, nỗi tuyệt vọng của Scarlett đã đến mức nàng dám theo các đi đến thăm một số bạn bè của họ bị khánh kiệt, nhưng vẫn là những giáo dân ngoan đạo.

- Cái điệu này, thì chuỗi hạt của em đến hết nhẫn mà chẳng được tích sự gì cả! Nàng giận dữ nói. Tại sao con mụ già ấy cư xử ác với em như vậy, Rhett!

- Chắc bà ta nghĩ làm vậy sẽ cứu được linh hồn em đấy, chàng gợi ý, cố giữ vẻ nghiêm túc.

- Linh hồn em khỏe mạnh hơn bao giờ hết, cảm ơn. Có điều em chỉ không dám nói như vậy về cái thể xác khốn ~hỗ của em. Em chỉ buồn nôn vì khói hương trong nhà thờ và chiều nào, ra khỏi nơi đó, mặt em cũng tái mét.

- Bù lại, cặp mắt thâm quầng của em sẽ tạo cho em dáng dấp khổ hạnh và chắc chắn sẽ gây ấn tượng cho Mẹ bề trên!

- Ôi! Rhett! Điều anh nói thật khủng khiếp! Em phải đánh phấn ngay mới được.

Sự thiếu ngủ quả đã bắt đầu để lại dấu ấn trên khuôn mặt nàng và nỗi thất vọng đã tạo những nếp nhăn li ti nằm dọc giữa hai hàng

lông mày. Cả Charleston đều ngạc nhiên về cơn sùng đạo của nàng.

Không ai còn nhận ra vẻ lịch thiệp, nhưng xa vắng. Vẻ cảm dỗ phù phiếm đã biến mất! Nàng từ chối mọi lời mời chơi bài Whist, nàng ngừng giao du với xã hội thượng lưu như người ta vẫn thấy thường xuyên từ đầu Mùa chơi.

Không gì đáng khen hơn lòng tôn kính Chúa, Sally Brewton một hôm đã nói. Trong Mùa chay, tôi vẫn thường nhịn cả những thứ mà tôi ưa thích nhất. Nhưng theo tôi, Scarlett đã đi quá xa trong việc hành xác ấy! Thật là thái quá

Emma Anson không đồng tình:

- Tôi thấy kính trọng cô ta hơn trước. Chị biết đấy, tôi không hiểu nổi chị làm sao mà dẫn dắt cô ta được như vậy! Tôi đã từng coi cô ta như một cô bé háms danh, hợm hĩnh và vô giáo dục. Bây giờ, tôi sẵn sàng rút lại những lời này! Ta không thể không ít nhiều ngưỡng mộ những ai có những tình cảm tôn giáo chân thành. Cho dù đó là những người theo Giáo hội La Mã đi nữa.

Sáng thứ tư, sau tuần lễ thứ hai vây hãm bà Mẹ bẻ trên, trời trở lạnh và mưa. Ta không thể đi bộ đến tu viện dưới cơn mưa như trút này, Scarlett than thầm, ta sẽ làm hỏng đôi giày cao cổ độc nhất của ta thôi.

Nàng tiếc rẻ khi nghĩ đến Ezekiel, người đánh xe ngựa cũ của gia đình Butler, mà hết như vị thần tốt bụng chui ra từ chiếc lọ thần, đã xuất hiện trong hai buổi tối mưa gió, đúng lúc họ cần đi ra ngoài.

Tấn kịch này làm ta phẫn uất, chỉ vì đã lỡ tự nguyện đóng vai trong đó, mà hôm nay ta không được ở nơi khô ráo, ẩm áp Nhưng ta lại không thể làm thế mà cần phải đi ra ngoài. Ta sẽ ra ngoài vậy.

- Mẹ bẻ trên đã đi đến nhà dòng của chúng tôi ở Géorgie từ sáng sớm, để dự một cuộc họp, xơ phụ trách tiếp khách, nói với nàng. Không một ai biết chính xác Mẹ sẽ vắng mặt trong bao lâu! Một ngày, hai ngày, hay một tuần, có thể là hơn nữa.

Nhưng ta làm sao chờ được cả tuần lễ; Scarlett phải cố nén mới không la toáng lên. Ta còn không được phép để mất một ngày kia mà.

Nàng bị bơm lội về, dưới làn mưa như thác.

- Quảng ngay đôi giày cao cổ khốn khổ đó đi và soạn cho cô một bộ đồ ấm, nàng bảo Pansy.

Còn ướt sũng hơn bà chủ, Pansy giả bộ cắt tiếng ho như xé ruột, rồi lê đôi chân lệt bệt bỏ đi. Con nhỏ này thật đáng đánh đòn, Scarlett nghĩ thầm. Thật vậy, nỗi chán nản còn đè nặng lên nàng hơn cả cơn giận dữ.

Mưa tạnh vào buổi chiều. Bà Butler và Rosemary quyết định cùng đi thăm các cửa hàng trên phố Hoàng Gia. Scarlett chẳng còn lòng dạ nào để tham gia, và đành ngồi lại trong phòng để nghiền ngẫm những bất hạnh của mình! Nhưng rồi như bị ngộp thở trong không gian tù túng, nàng bước xuống thư phòng, với hy vọng sẽ gặp Rhett và biết đâu tìm được ở chàng một chút an ủi. Vì vẫn chưa tiết lộ các dự định của mình với bất kỳ ai, chàng là người duy nhất nàng có thể thổ lộ.

- Cuộc cải cách Giáo hội Thiên Chúa giáo đã tiến triển đến đâu rồi! Chàng vừa hỏi, vừa nhướn lông mày, vẽ giễu cợt.

Scarlett phần nộ kể lại cho chàng nghe việc lánh mặt của bà Mẹ bề trên. Vừa ban phát cho nàng vài lời an ủi, chàng vừa chuẩn bị châm một điếu xì gà.

- Anh ra hàng hiên hút thuốc đây, chàng nói khi thấy đầu điếu xì gà đã đỏ rực. Ta ra ngoài trời đi em, cơn mưa đang đem mùa hè đến cho ta. Ngoài trời rất dễ chịu! Gió đã xua hết các đám mây ra biển. Bước ra khỏi căn nhà tranh tối, tranh sáng, ánh mặt trời thật chói chang. Một tay che mắt, Scarlett hít đầy lồng ngực hương vị của cây cỏ và đất ẩm toả lên từ khu vườn, hoà lẫn với hơi mặn bốc lên từ ngoài vịnh và cái mùi đầy nam tính của khói xì gà. Sự gần gũi với Rhett làm nàng chột bối rồi đến mức phải lui ra vài bước. Khi chàng mở lời, Scarlett cảm thấy giọng nói của chàng như từ cõi xa xôi vọng lại.

- Nếu anh không làm thì ký túc xá của các xơ vùng Georgie nằm ở Savannah. Sau ngày lễ nữ Thánh Céccile, em có thể đến đó dự sinh nhật ông ngoại. Các dì em đã quấy rầy em khá nhiều về chuyện này, phải không! Nếu đó là một hội nghị dòng quan trọng thì Đức Giám mục sẽ có mặt ở đó! Có thể, với ông ta, em sẽ may mắn hơn với Mẹ bề trên!

Scarlett cố gắng nghe những gợi ý của Rhett. Vô ích: sự hiện diện của chàng đã ức chế điều đó. Chẳng lạ lắm sao khi chàng khiến nàng rụt rè, trong khi gần đây hai người đã không sao hàn gắn lại được những liên hệ tin cậy và thân thiết trước kia. Dựa lưng vào một cây cột.

Rhett say sưa hút.

- Để rồi xem, vừa nói, nàng vừa bước vội trước khi oà lên khóc. Điều gì đã xảy ra với mình thế này! Nàng tự hỏi và chùi hai má. Kìa, mình lại trở thành cô bé mít ướt, thiếu tự chủ, điều mà chính mình ghét nhất trên đời!

Nếu có phải mất thêm chút ít thời gian so với dự định để đạt được điều mình muốn thì nào có hề chi! Mình sẽ dành lại được Tara! Và cả Rhett nữa, nếu như mình có mất đi cả một cuộc đời cũng chẳng sao?

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 29

- Suốt đời, chưa bao giờ mẹ gặp cảnh khó xử như vậy, bà Butler Eleanor nói.

Đôi tay bà run rẩy khi nhắc ấm trà. Một mảnh giấy nhàu nát rơi dưới chân bà. Trong lúc bà cùng Rosemary đi mua sắm, một bức điện từ Philadelphie đã được gửi đến: Ông anh họ Townsend Ellinton thông báo vợ chồng họ sẽ đến thăm bà.

- Thật là kỳ cục, Eleanor thốt lên. Họ chỉ tin trước cho chúng ta chưa được hai ngày! Cứ ngỡ như họ chưa hề nghe nói gì về chiến tranh.

- Nào, mẹ, họ sẽ ở khách sạn Charleston. Chúng ta chỉ phải đưa họ đi dự vũ hội thôi mà. Việc này cũng không đến nỗi khó chịu lắm đâu, Rhett ôn tồn nói.

- Chuyện đó thật kinh khủng. Rosemary tuyên bố. - Con không hiểu sao mình lại cứ phải trả tiền cho bọn Yankee!

- Tại vì họ là bà con của chúng ta, bà mẹ nghiêm khắc nói với con gái, và con sẽ phải tỏ ra thật dễ mến với họ. Và lại ông anh họ Townsend của con nào phải là Yankee đâu. Nó đã từng chiến đấu trong hàng ngũ của tướng Lee đấy!

Vẻ cau có, Rosemary im lặng.

- Thôi chúng ta đừng phàn nàn nữa! Eleanor cười, nói tiếp Tốt hơn, chúng ta hãy nghĩ đến cuộc gặp gỡ với Townsend và Henry Wragg, cũng đáng chú ý đấy. Cả hai đều lé, Townsend thì mắt châu vào chóp mũi, còn Henry thì mắt ngó ra hai vai. Các con thử nghĩ họ bắt tay nhau nổi không?

Vợ chồng Ellinton không dễ ghét chút nào, Scarlett phải thừa nhận, chỉ có điều là người ta không biết nhìn đi đâu khi nói chuyện với ông anh họ Townsend.

Hannah, vợ anh, không đẹp như bà Eleanor nói, một nhận xét để

an ủi thì đúng hơn. Song, trước bộ váy dạ hội bằng gấm đỏ viền cam, ngọc trai và sợi dây chuyền kim cương của cô ta, Scarlett cảm thấy mình lồi thối, lếch thếch trong chiếc váy nhung màu boóc-đô cũ kỹ với những đoá hoa Trà. Tạ ơn Chúa, vũ hội này sẽ kết thúc Mùa chơi. Nếu ai đó nói với ta rằng ta đã chán khiêu vũ, ta sẽ cho kẻ đó nói láo. Thế mà ta lại chẳng còn thiết gì ngoài chuyện tính toán của riêng ra. Ôi! Giá như mọi việc về Tara đều giải quyết xong nhỉ.

Theo lời khuyên của Rhett, lúc đầu Scarlett đã định đi Savanvah. Nhưng viễn ảnh phải chịu sống với các bà dì nhiều ngày khiến nàng không sao chịu nổi. Nàng quyết định chờ Mẹ bề trên trở về Charleston. Rosemary đã được Julia Ashley mời lại nhà, nên ít ra nàng cũng được giải thoát khỏi cô ta. Sự gần gũi với mẹ chồng không làm nàng khó chịu, ngược lại rất dễ chịu nữa là khác. Phần Rhett, chàng định đi Dunnore. Scarlett không thích nghĩ đến điều đó, e rằng nàng sẽ ngã xỉu khi buổi dạ hội kết thúc.

- Anh Townsend, hãy kể cho tôi nghe về tướng Lee đi! - Scarlett nói với nụ cười rạng rỡ nhất - Ông ấy có thực sự đẹp trai như người ta nói không?

Ezekiel đã đánh bóng cỗ xe và tắm rửa mấy chú ngựa nên cả xe lẫn ngựa rất xứng với bậc vương giả. Ông mở cửa xe, đứng ngay trước bậc lên xuống, sẵn sàng giúp Rhett khi chàng dìu các phu nhân lên xe.

- Mẹ muốn vợ chồng Ellinton đều đến đó với chúng ta, bà Eleanor nói với vẻ không hài lòng.

- Xe không đủ chỗ đâu mẹ ạ! Chúng ta sẽ bẹp dí mất thôi!

Rosemary nói.

Rhett ra dấu cho cô ta im.

- Mẹ cứ yên trí, chàng nói. Họ ở ngay phía trước chúng ta kìa, trong cỗ xe thuê đẹp nhất - Hannah có khá tiền để làm điều đó! Chúng ta sẽ vượt qua mặt họ trên phố Hợp mặt để đến trước, đón họ ở cổng. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi! Mẹ chẳng gì phải bận tâm.

- Trái lại, con phải hiểu rằng mẹ rất lo lắng, Rhett ạ. Townsend là họ hàng của chúng ta, như nhiều gia đình khác ở đây. Nhưng nào

có gì ngăn trở Hannah là một cô gái Yankee thứ thiệt đâu, và mẹ rất lo sợ cô ta sẽ bị "đổi xử lịch sự" đến chết mất!

- Cô ta sẽ bị... gì cơ ạ! Scarlett kinh ngạc.

Rhett giải thích cho nàng biết, từ sau chiến tranh, ở Charleston, người ta bắt đầu một "trò chơi xã hội" đặc biệt xảo trá và độc ác, những người xa lạ được "đổi xử lịch sự" một cách cường điệu đến mức nó trở thành thứ vũ khí để hành hạ họ. Cuối cùng, thì các nạn nhân sẽ có cảm tưởng như vừa rơi từ trên cây xuống, và phải đứng như trời trồng, lần đầu tiên trong đời. Dù tinh tế đến đâu, theo như mọi người nói, người Trung Hoa cũng chưa hề nghĩ ra được cách tra tấn tồi tệ hơn thế! Chỉ có những người trơ trẽn nhất mới tồn tại nổi! Anh mong rằng chúng ta không phải chứng kiến cảnh đó, tối nay.

- Rhett! Thôi đi! - Mẹ chàng khẩn khoản.

Scarlett không hé răng. Đó cũng là cách họ đối xử với ta, nàng buồn bã thầm nghĩ. Vậy thì họ cứ việc tiếp tục, nếu họ thích! Ta chẳng còn phải chịu đựng cái thành phố đáng nguyên rủa này và những cư dân của nó lâu nữa đâu!

Khi đến phố Hẹp mắt, cỗ xe nhập vào một chuỗi dài xe nhích lên từ từ, và lần lượt thả khách xuống. Cứ đà này, vũ hội sẽ kết thúc trước khi chúng ta kịp đến mất.

Scarlett nghĩ thầm. Qua khung cửa kính, nàng nhìn những người đi bộ, những mệnh phu lẽo đẽo theo sau là những nàng hầu mang các "túi giấy dạ hội" của họ. Lẽ ra, chúng ta nên đi bộ mới phải, Scarlett nghĩ. Với một buổi tối đẹp và ấm áp như tối nay, đi bộ sẽ thú vị hơn nhiều so với lối ngồi giam mình trong cái không gian tù túng này! Tiếng leng keng ầm ỹ phát ra từ chuông xe điện phía bên trái khiến nàng giật mình. Xe điện làm gì vào giờ này nhỉ! Nàng tự hỏi. Nó thường ngừng hoạt động vào lúc chín giờ mà. Vừa đúng lúc ấy, tháp chuông nhà thờ Sain-Michel điểm chín giờ rưỡi.

Thật thú vị khi thấy một chiếc xe điện đầy ắp người trong trang phục dạ hội, phải không! Eleanor Butler nói. Scarlett, con có biết, vào buổi tối vũ hội nữ Thánh Cécile, các xe điện đều được công ty cho nghỉ sớm hơn để lau chùi và trưng dụng đặc biệt cho việc chở khách đi dự dạ hội.

- Không, con không biết, mẹ ạ Nhưng những người đi xe điện sẽ trở về bằng cách nào!

- Có một chuyến phục vụ đặc biệt vào lúc hai giờ sáng.

- Còn nếu ai muốn đi xe điện mà không tới vũ hội thì sao?

- Không thể, nhưng biết sao được. Cũng chẳng ai có ý nghĩ làm chuyện đó! Mọi người đều biết xe điện ngừng hoạt động từ chín giờ tối.

- Mẹ ơi, mẹ nói chuyện cứ như bà công tước "Alice ở xứ sở thần tiên" ấy, Rhett vừa cười vừa nói.

- Ủa, có thể lắm chứ. Eleanor đáp và cũng phì cười.

Bà còn cười đến khi cỗ xe dừng lại, và một người phục vụ đến mở cửa. Scarlett thấy trước mặt mình một khung cảnh khiến nàng nín thở. Thế mới gọi là vũ hội.

Một cặp đèn lồng khổng lồ, mỗi chiếc trang bị đèn sáu mỏ đốt, được treo lên hai cột sắt sơn đen chiếu sáng, Toà nhà uy nghi với hàng cột đồ sộ màu trắng lùi sâu vào lễ đường và nằm sau những rào cao bằng sắt rèn. Dưới mái che trắng ngần, một tấm thảm trắng được trải dài suốt bậc lên xuống bằng đá hoa cương, đặt ngay mép lễ đường cho đến tầng bậc thêm ở hàng trục ngoài mặt nhà.

- Thế chứ! - Scarlett thốt lên kinh ngạc và thán phục - Ta có thể đi xe đến phòng khiêu vũ trong cơn mưa tầm tã mà không dính một giọt nước.

- Về nguyên tắc là vậy, Rhett tán thành, nhưng điều đó chưa bao giờ được kiểm nghiệm. Không bao giờ trời mưa vào đêm lễ nữ Thánh Cécile. Chính bản thân Chúa cũng không nở...

- Rhett! - Eleanor khó chịu, kêu lên.

Scarlett gửi đến Rhett một nụ cười đồng lõa. Nàng sung sướng vì chàng đã cả gan giễu cợt một thể chế mà chàng từng đánh giá cao. Chàng đã kể với nàng rất lâu về vũ hội, về các truyền thống của nó được bảo tồn từ bao năm nay - ở Charleston, tất cả đều như lùi về trước đây hàng thế kỷ - và về cách thức mà cánh đàn ông đứng ra tổ chức, vì toàn bộ các thành viên của Hội đều là nam giới.

- Lại đây, Scarlett, - Rhett nói, - Em sẽ thấy mình đang ở trên mảnh đất quen thuộc! Toà nhà này, tên gọi là Hibernian Hall, đã được tặng cho Ireland. Em sẽ thấy một tấm bia tưởng niệm được

trang hoàng một chiếc thụ cầm khổng lồ theo kiểu của dân tộc Xentơ với nước sơn thép vàng.

Scarlett bước tới, cầm đưa cao kiêu hãnh theo cách của người cha Ireland, và đứng khựng lại: họ đang bị tụi lính Yankee bao vây. Nỗi sợ hãi bóp nghẹt cổ họng nàng trong khoảnh khắc. Chúng làm gì ở đây? Hay chúng đến đây để gây xáo trộn, để trả thù các bà, các cô đã chế nhạo chúng! Nhưng, ngay khi ấy phía sau đoàn quân xếp thành hàng, nàng nhận ra đám đông kéo đến nhìn các khách dự dạ hội bước xuống cỗ xe. May quá! Nàng tự nhủ. Bọn Yankee đang ngăn họ lại để dành đường cho chúng ta, chẳng khác nào bọn tôi tớ đang cầm đuốc soi đường. Thật đẹp mắt cho bọn chúng. Bọn chúng còn chờ đợi gì mà không cút đi và để cho chúng ta yên! Dù sao, cũng chẳng ai thêm chú ý đến chúng.

Qua đầu bọn lính, nàng gửi đến đám đông nụ cười rạng rỡ nhất của mình. Giá như nàng mặc một chiếc váy mới thay vì thứ giẻ rách cũ rích này nhỉ! Bại không nản, khi đi được ba bước, nàng thả đuôi áo cho nó xoà ra trên tấm thảm trắng với sự khéo léo thuần thục, và bước tới trong dáng đi quý phái, như thể vũ hội này của Mùa chơi chỉ để dành riêng cho nàng! Đến trước cửa, nàng dừng lại, chờ mọi người và chiêm ngưỡng những đường cong duyên dáng của chiếc cầu thang. Một ngọn đèn chùm bằng pha lê, treo trên đỉnh của sảnh đường rộng lớn, toả ánh sáng lấp lánh từ các ngọn nến và các miếng tòng teng như một bảo vật lộng lẫy nhất trần gian.

- Đây là vợ chồng Ellinton, bà Butler nói. Lại đây Hannah, chúng ta hãy đi cất áo khoác ở phòng treo áo phụ nữ.

Đang sắp sửa nổi đuôi theo đoàn người, Hannah Ellinton chợt đứng khựng lại trên ngưỡng cửa, và bất giác lùi lại: Rosemary và Scarlett phải tránh nhanh để không va phải cô.

Có chuyện gì vậy! Scarlett nghiêng mình để nhìn xem. Cảnh tượng đã trở nên quá quen thuộc với nàng kể từ đầu Mùa chơi, nên nàng không hiểu tại sao Hannah lại có vẻ sửng sốt như vậy! Váy vén lên tận đầu gối, các bà, các cô đang ngồi trên một băng ghế dài dọc tường, nhúng chân vào các chậu nước xà phòng. Trong lúc họ tán gẫu và đùa cợt với nhau, những người tớ gái rửa chân cho họ, lau khô và xoa phấn lên chân rồi cho họ mang những đôi vớ dài,

thường là mạng lại, và những đôi giày nhảy. Tất cả những ai đi bộ đến các vũ hội của Mùa chơi, qua các đường phố bụi bặm, đều tuân theo thứ nghi lễ được xem là bình thường này.

- Con nhỏ Yankee này đang nghĩ gì! Người ta nhảy với giày cao cổ ư? - Scarlett hích nhẹ vào lưng bà Ellinton.

- Chị đang cản đường người ta.

Hannah bước tới, vội xin lỗi. Không nhận thấy phản ứng của cô, đang đứng trước gương để sửa soạn lại mái tóc, Eleanor Butler quay lại.

- A! Con đây rồi, cô chỉ sợ con lạc mất! Lại đây, cô sẽ giới thiệu con với bà Sheba. Tối nay, bà ấy sẽ đáp ứng mọi nhu cầu của con Hannah Ellinton ngoan ngoãn để bà dẫn đến góc phòng. Một bà béo phì đang chễm chệ trên chiếc ghế bành lót gấm. Nước da nâu vàng rực của bà ta chỉ hơi sậm hơn màu chiếc ghế bà đang ngồi. Sheba khó nhọc đứng dậy để được giới thiệu với khách của bà Butler và nàng dâu của bà. Tò mò, Scarlett tiến lại thật gần để nhìn người đàn bà mà nàng đã bao lần nghe nhắc đến.

Sheba lừng danh là thợ may giỏi nhất Charleston đồng thời cũng là nhân vật phu nhân có tiếng. Bà từng được qua lớp đào tạo của bà thợ may người Pháp mà phu nhân Rutledge - khi đó Sheba còn là nô lệ của phu nhân đã mời từ Paris đến để may quần áo cho tiểu thư.

Sheba có biệt tài biến các quần áo rách hoặc bao đựng bột thành những công trình nghệ thuật xứng đáng với những cửa hàng thời trang lừng danh nhất, nhưng bà lại chỉ nhận may cho bà Rutledge, con gái bà và một số khách hàng đã được lựa chọn kỹ. Cha của bà, một mục sư Tin Lành, đã đặt tên thánh cho bà là Nữ hoàng Saba và quả nhiên, bà đã trở thành một nữ hoàng theo cách của mình. Mỗi năm, vào dịp vũ hội nữ Thánh Cécile, bà ra ngự ở phòng giữ quần áo phụ nữ. Dưới sự chỉ huy của bà, hai người giúp việc riêng của bà trong bộ đồng phục duyên dáng và những người tớ gái đi theo các phu nhân luôn tỏ ra nhanh nhẹn, tháo vát trong mọi tình huống. Đường viền bị rách, vạt trên của áo bị lấm bẩn, nút áo bị đứt, tóc bị rối, có người ngắt xiu, khó tiêu, mất cá chân bị giẫm lên, mệt tim: Sheba và mấy cô hầu của bà luôn có một giải pháp cho mỗi vấn đề.

Trong tất cả vũ hội, người ta đều dành một phòng riêng cho các cô hầu phục vụ các phu nhân. Chỉ riêng lễ hội Thánh Cécile là ta có thể tự hào vì sự phục vụ của Sheba bà vốn lịch sự nhưng kiên quyết từ chối thực hiện phép màu của mình trong mọi dịp lễ hội khác, bà chỉ xứng với vũ hội tuyệt vời nhất.

Bởi lẽ bà có thể cho phép tự thể hiện đặc quyền của mình trong các lựa chọn, qua Rhett, Scarlett được biết một điều mà mọi người đã rõ nhưng không ai nói ra:

Sheba là chủ của cái nhà kín nổi tiếng sang trọng nhất và thu lợi nhiều nhất mang tên "Chuyến đò các cô gái lai đen", một bộ phận của thành phố Chalmers Street nằm cách trụ sở Hội nữ Thánh Cécile hai dãy phố, nơi mà rượu Whisky pha tạp, những bộ bài bị đánh dấu, những cô gái ở mọi lứa tuổi, mọi màu da, và mọi giá, sẵn sàng lột đến đồng lương cuối cùng của bọn sĩ quan và đám lính chiếm đóng.

Scarlett thích thú vì thái độ hoảng hốt của Hannah Ellinton. Mình dám cá, nàng nghĩ thầm, cô này là một trong những người chủ trương bãi bỏ nô lệ mà chưa bao giờ nhìn thấy gần một kẻ da màu. Cô ta còn phản ứng ra sao nếu phát hiện các hoạt động khác của bà Sheba nhỉ! Theo lời Rhett, nữ hoàng để dành hơn một triệu đô la bằng vàng trong các két sắt của một nhà băng ở Anh quốc. Vợ chồng Ellinton chắc không sao ngờ được!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 30

Khi Scarlett bước đến ngưỡng cửa phòng khiêu vũ, nàng chợt khựng lại. Nàng bàng hoàng trước vẻ đẹp siêu thực và nhiệm màu của quang cảnh trong phòng và quên rằng mình đang cản đường những người đi sau.

Căn phòng rộng lớn như tấm trong ánh sáng rực rỡ vừa êm dịu của hàng trăm ngọn nến, toả ra từ khắp nơi. Ánh sáng đổ xuống, từ bốn ngọn đèn chùm bằng pha lê bành bồng trên đầu, toả đến những cặp đèn tường bằng vàng và pha lê dọc hai bên tường. Những tấm gương cao khung mạ vàng phản chiếu, cũng như những cửa sổ mờ tối vì màn đêm, làm rực lên lớp gấm vàng của các tấm rèm. Trên dãy bàn dài ở hai bên cửa, những giá đèn chùm bằng bạc lại phản chiếu những tia sáng rực rỡ lên những cạnh bầu bình của những chén rượu punch tráng lệ bằng bạc.

Scarlett bước chân vào phòng mỉm cười thích thú.

- Em có thích không! Một lúc sau Rhett hỏi nàng.

-Ồ, vâng. Buổi khiêu vũ này quả thật là tuyệt diệu nhất trong Mùa chơi.

Buổi dạ hội diễn ra thật tuyệt vời trong điệu nhạc, tiếng cười và sự vui nhộn. Khi nhận sổ khiêu vũ kèm theo bó hoa dành bọc trong giấy bạc, Scarlett thoát tiên thất vọng vì tên người khiêu vũ đã được những người lãnh đạo Hội ghi từ trước. Song nàng nhanh chóng nhận ra rằng việc lựa chọn đã được cân nhắc đến hết sức tài tình. Nàng sẽ khiêu vũ cả với những người quen biết lẫn những người lạ, trẻ có, già có, ca với những nhân vật trụ cột của Charleston phân tán khắp thế giới, nhưng vẫn trở về thành phố quê hương vào dịp lễ nữ Thánh Cécile. Có thể, mỗi bản khiêu vũ mới thực sự là một bất ngờ, mới lạ, mà chẳng hề gây ra những tình huống khó xử: Middleton Courtney không có tên trong danh sách.

Vậy là nàng chẳng còn phải bận tâm, ngoài việc thả hồn ngây ngất theo điệu nhạc và những lời bông đùa duyên dáng trong cội mộng. Mọi người cũng đều như vậy cả, Scarlett thích thú thấy các dì nàng đang say sưa, không bỏ một bản polka hay một bản quadrille nào. Dì Eulalie cũng đã trút bỏ cái bộ mặt cau có thường ngày, để tươi cười hớn hở. Không một phụ nữ nào chịu nghỉ chân, không một ai cảm thấy khó ở. Những cô gái mới tập khiêu vũ, còn luống cuống và ngượng ngịu trong tà áo trinh nữ, được xếp kèm với những bạn nhảy lão luyện trong nghệ thuật khiêu vũ lẫn nghệ thuật gọi chuyện. Scarlett thấy Rhett nhảy với ba cô gái trong số này, nhưng không một lần nào chàng nhảy với Anne Hampton. Liệu những người lãnh đạo Hội đã biết rõ tất cả rồi sao! Nàng tự hỏi. Những ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua. Nàng đang thật hạnh phúc và thích thú. Màn trình diễn của vợ chồng Ellinton cũng thật hào hứng.

Hannah trông hớn hở tưởng chừng như mình là nữ hoàng của dạ hội. Hẳn cô nàng đã được giao vào nhau những kẻ đại nịnh của Charleston, Scarlett tinh quái nghĩ. Nhưng không, nàng lại thâm nhủ, khi thấy Townsend hớn hở hơn cả vợ. Chắc chắn, họ không sao quên được buổi dạ hội này! Cả nàng cũng vậy. Sắp đến bản khiêu vũ thứ mười sáu, dành cho những cặp yêu nhau và những cặp vợ chồng, Josiah Anson đã nói với nàng như vậy trong một khúc valse. Rồi ông ta nói thêm, giọng hơi quá trịnh trọng rằng theo truyền thống và luật lệ của Hội - trên cương vị chủ tịch, hẳn ông biết rõ hơn ai hết - các cặp vợ chồng trong lễ hội nữ Thánh Cécile sẽ phải yêu nhau như thuở ban đầu! Scarlett sẽ khiêu vũ với Rhett thôi. Bởi vậy, khi chàng nắm lấy tay nàng và khẽ hỏi nàng có thích không, nàng đã thú nhận với tất cả tấm lòng mình.

Đến một giờ sáng, dàn nhạc dạo xong điệu cuối cùng của bản Sông Danuble xanh, kết thúc vũ hội.

- Kết thúc rồi ư? Scarlett thốt lên. Em không muốn vũ hội kết thúc! Nó không bao giờ được kết thúc mà!

- Hoan hô! Miles Brewton, một trong những người lãnh đạo Hội reo lên! Đó là những lời chúng tôi mong muốn được nghe ở tất cả

quí vị. Còn giờ đây, chúng ta hãy xuống nhà dùng bữa tối; Món canh sò cũng là niềm tự hào của Hội, chẳng thua kém gì món rượu punch đâu đấy! Quý vị chắc đã nếm thử món pha chế trứ danh này của chúng tôi rồi chứ!

- Rồi chứ! Tôi thấy cái đầu mình như muốn nổ tung ra.

Món rượu punch của lễ Hội nữ Thánh Cécile được pha chế chủ yếu từ rượu champagne và cognac lâu năm.

- Còn đối với những người già đáng thương như chúng tôi, nó là món bồi bổ rất cần đấy. Nó làm đôi chân nhẹ tênh mà chẳng hề nhức đầu!

- Đừng khiêm tốn quá thế, Miles! Khi tôi nghe Sally nói ông là người khiêu vũ giỏi nhất Charleston, tôi đã nghĩ rằng bà ấy nói quá! Giờ đây, tôi mới biết bà ấy nói đúng sự thật.

Scarlett quá quen với những lời tăng bốc và nụ cười quyến rũ, nên nàng có thể ban phát một cách hào phóng mà chẳng hề suy nghĩ.

Rhett đang mưu tính chuyện gì với Edward Cooper thế nhỉ! Chàng nói gì lâu thế, mà không chịu theo nàng xuống ăn tối! Sally Brewton sẽ chẳng tha cho chàng cái tội giữ chân Miles lâu như thế. A! Tạ ơn Chúa, Rhett đã đến kia rồi!

- Rhett, nếu anh không khỏe mạnh hơn tôi thì chẳng bao giờ tôi để anh tước đi cái vinh hạnh theo hầu người vợ tuyệt vời của anh đâu đấy, Miles vừa nói hôn tay Scarlett. Tôi rất vinh dự, thưa bà.

Scarlett nghiêng mình, chào.

- Tôi cũng rất hân hạnh, thưa ông. - Vậy thì tôi chỉ còn việc đề nghị Sally cho phép tôi cuỗm bà ấy đi thôi, Rhett nói. Bao nhiêu lần bà ấy đã từ chối, nhưng biết đâu, đêm nay tôi lại chẳng gặp may!

Vừa cười nói, cả ba cùng túa ra tìm Sally. Họ bắt gặp bà ta đang ngồi trên một thanh chống cửa sổ, chân để trần và đôi giày khiêu vũ trên tay.

- Giá như tôi tóm được kẻ đã nói phải vệt cả gót chân thì mới có thể gọi là một buổi vũ hội xứng với vũ hội. Bà rên rỉ. Hai chân tôi rộp phồng cả lên rồi đây này

Miles ôm chầm lấy vợ.

- Anh sẽ bế em vậy, người vợ phiền toái của anh! Khi nào xuống

dưới, em cứ việc tha hồ mà khập khiễng, nhưng trong bữa tối, em phải mang giày cho ra dáng một nhân vật đáng kính đấy!

- Đồ ác ôn! - Sally đáp.

Họ trao nhau một cái nhìn khiến trái tim Scarlett se lại vì thèm muốn. Ánh mắt liếc sang phía Rhett chẳng làm nàng khuây khoả chút nào. Thôi, đừng nghĩ gì nữa, nàng thâm nhủ, chớ nên làm hỏng buổi dạ hội tuyệt vời này.

- Em đói gần chết! Lúc nãy anh nói chuyện gì với Edward Cooper lâu thế!

- Anh ta báo với anh, do ảnh hưởng tệ hại của anh, kết quả học tập của Tommy đã sa sút đến mức anh ta phạt nó bằng cách bán chiếc thuyền buồm nhỏ của nó!

- Ác quá! - Scarlett kêu lên.

- Tommy sẽ có một con thuyền khác, anh sẽ mua cho nó. Thôi, ta xuống đi, kéo mọi người dùng hết món sò... Scarlett ạ, lần đầu tiên trong đời, em sẽ được nếm những món ngon em chưa hề được ăn! Ngay cả các mệnh phụ cũng ăn ngấu nghiến, truyền thống xưa nay là vậy đó! Mùa chơi đã kết thúc và Mùa chay đang đến.

Gần hai giờ sáng, các cánh cửa bật mở. Những chàng trai cầm đuốc vừa ngáp vừa trở về vị trí, để soi đường cho khách ra về. Trong khi họ châm đuốc, thì xe điện đậu bên đường cũng khởi động. Người xà ích kéo bắc cây đèn xanh trên mui xe và của hai cây đèn lồng gần cửa xe. Các chú ngựa giậm chân, hí vang. Một người đàn ông trong bộ tạt dề trắng đang quét những chiếc lá vàng gió thổi đến trên tấm thảm. Ông ta mở toang hai cánh cửa hàng rào và biến vào bóng tối, ngay lúc vọng ra những tiếng cười nói ồn ào từ gian đại sảnh.

Suốt dọc đường, các cỗ xe ngựa đang rục rịch tiến lại đón khách.

- Dậy đi nào! Họ đến rồi! Ezekiel cần nhả với hai gã phục vụ trẻ trong bộ chế phục đang nằm kên dưới chân ông.

Cả hai vung vẩy, nhảy xuống đất vừa cười vui, vừa leo lên chỗ ngồi của họ.

Lúc này đám đông đang tuôn ra từ khắp các cổng của toà nhà. Mọi người nuối tiếc cười nói, chia tay nhau. Họ nán lại dưới hàng cột

trước nhà như để kéo dài không khí tươi vui của buổi dạ hội. Cũng như mọi năm, mọi người đều reo lên rằng họ chưa bao giờ vui thích như thế, ngày hội nữ Thánh Cécile lần này là thành công nhất, dàn nhạc chơi hay nhất, bữa ăn tối ngon miệng nhất, món rượu punch khoái khẩu nhất.

- Yên nào, các con. Chúng mày sẽ được về chuồng thôi. Vừa dỗ dành các chú ngựa, người đánh xe vừa rung rung cái chuồng, về đây quyền uy.

- Chúc ngủ ngon! Chúc tất cả ngủ ngon! Những vị khách có kỷ luật nhất của xe điện cũng vui vẻ reo lên.

Một cặp, hai cặp, ba cặp, rồi trong chốc lát, cả một dòng người trẻ tuổi vừa cười, nói vừa tuôn ra trên các bậc thềm và ủa đến tận công chiếc xe điện. Vừa tranh luận với vẻ độ lượng về sức dẻo dai của tuổi trẻ, những vị khách lớn tuổi bước theo sau, bước chân trịnh trọng, đứng với vẻ đường bệ cố hữu của họ, nhưng đôi khi cũng không che giấu nổi sự khập khiễng nào đó trong dáng đi Scarlett kéo tay áo Rhett.

- Ô, Rhett, chúng mình đi xe điện đi! Trong xe ngựa ngọt thở lắm, với lại tối nay trời đẹp quá...

- Chúng mình sẽ phải đi bộ một đoạn đường dài còn lại đây Mặc kệ, em muốn đi bộ cơ.

Chàng hít thật sâu không khí mát rượi và trong lành của đêm tối.

- Anh cũng vậy! Để anh báo với mẹ đã. Em lên xe điện trước và giữ chỗ cho anh đi.

Xe điện rẽ qua phố Đại lộ, cách đó một khu phố, và từ từ chạy dọc theo con đường vắng lặng đến tận bưu điện.

Trên xe, đêm hội vẫn tung bừng trong tiếng cười vui nhộn. Mọi người hoà theo nhịp bắt của ba người trẻ tuổi, cùng hát vang bài hát ca ngợi sự vinh quang của các phương tiện di chuyển công cộng của thành phố Charleston hiền hoà.

Ai cũng gân cổ lên hát, chẳng hề bận tâm mình hát có chuẩn xác không! Scarlett và Rhett cũng gào to và sai nhịp như mọi người.

Đã đặt chân xuống đất, cả hai vẫn còn cố hoà theo phần điệp khúc lần cuối cùng, rồi, trong lúc chiếc xe nặng nề rung lên, chạy về trạm cuối, cả hai cùng vẫy tay, cất tiếng chào tạm biệt những người

khách còn lại, cho đến khi tiếng cười và tiếng reo vui lịm tắt dần.

- Theo anh, họ còn biết bài hát nào nữa không? - Scarlett hỏi.

- Cả bài hát này họ còn chưa biết nữa là... - Rhett cười đáp Thú thực, cả anh cũng vậy. Nhưng điều đó có gì quan trọng đâu.

Scarlett bật cười, nhưng đột nhiên nàng khựng lại: lúc này, bản hợp xướng của các hành khách chỉ còn nghe hơi văng vẳng, nên tiếng cười của nàng vang lên giòn tan trong đêm khuya. Nàng dõi mắt nhìn theo chiếc xe điện cho đến khi nó khuất bóng ở một góc phố. Ngoài đóm sáng từ ngọn đèn đường trước bưu điện hắt xuống, bầu trời tối đen và tĩnh mịch. Mép khăn choàng của nàng lật phất dưới cơn gió nhẹ thoảng qua, không khí ẩm áp, ngát mùi thơm dịu.

- Thật dễ chịu! - Nàng thì thầm.

Rhett ra dấu tán thành. Chàng rút từ túi ra chiếc đồng hồ và soi nó dưới ngọn đèn đường.

- Em hãy nghe kìa, chàng thì thầm.

Scarlett đồng tai. Yên lặng hoàn toàn. Nàng nín thở và lắng nghe. Đồng hồ tháp nhà thờ Saint-Michel điểm hai tiếng cứ ngân nga mãi trong đêm.

- Đúng nửa giờ, Rhett kêu lên, vẽ hài lòng, rồi cất đồng hồ vào túi. Rượu punch đã làm cho cả hai lâng lâng trong trạng thái chênh choáng thú vị, cảm giác thoải mái và gợi cảm. Bóng tối như sâu hơn với họ, không khí như ẩm áp hơn, sự yên lặng như tĩnh mịch hơn, và hồi ức về vũ hội cũng trở nên mê đắm hơn cả chính bản thân vũ hội.

Scarlett sáng khoái ngáp và luồn tay qua khuỷu tay Rhett. Cả hai lặng lẽ bước trong đêm. Tiếng chân dội lại từ mặt tiền các ngôi nhà, vang vọng trên vỉa hè lát gạch. Scarlett lo lắng, nhìn quanh và qua vai chàng nàng ngẩng nhìn khối đen sẫm của toà nhà bưu điện. Nàng không còn nhận ra gì cả. Tĩnh mịch quá, nàng trầm nghĩ, như thể hai chúng mình là những kẻ duy nhất còn sống sót trên trái đất này.

Khoác chiếc áo choàng che khuất yếm ngực trắng của áo sômi, cả Rhett cũng chìm ngập trong bóng tối.

Scarlett siết chặt tay và nép sát vào người chàng, đón bắt lấy hơi ấm của thân thể và sức mạnh toát ra từ con người chàng.

- Một buổi tối thật tuyệt vời... - nàng cất tiếng.

Nàng nói lớn quá, âm vang giọng nói vọng đến tai nàng nghe lạ lùng quá.

- Hannah làm em cười đến chảy nước mắt, nàng hạ giọng. Chắc cô ta chưa từng thấy mình hấp dẫn và thông minh đến thế! Townsend đã không làm. Anh ta muốn trở về cắm dùi ở miền Nam, chuyển đi thăm này sẽ giúp anh nhận được ở cô ta lời đồng ý. Nhất là nghe nói anh ta có một cô đào trắng nõn ở Philadelphie.

Scarlett mỉm cười và khi đi qua ngọn đèn đường kế tiếp, nàng thấy Rhett cũng cười. Họ không cần phải nói nhiều với nhau. Họ chỉ cần cảm thấy dễ chịu, cùng nhau mỉm cười và chậm rãi, sóng bước bên nhau.

- Con đường họ đi dẫn qua bến tàu. Dọc đường, là một dãy các cửa hàng nổi, những ngôi nhà chật hẹp, thấp lè tè tạo thành các cửa hiều với cửa đóng chặt, bên trên là chỗ ở với nhiều cửa sổ mở rộng để đón sự êm dịu gần như của đêm hè. Nghe tiếng chân của họ, một con chó cất tiếng sủa băng quơ rồi lại im bật khi Rhett trầm giọng ra lệnh cho nó.

Ở đoạn đường này, các ngọn đèn đường cách quãng rất xa. Rhett đi cùng nhịp chân với Scarlett, chỉ còn nghe tiếng bước chân lộp độp trên mặt đường gạch. Một dấu hiệu hoà hợp nhất thời giữa hai người.

Một số ngọn đèn đường bị tắt. Trong bóng tối dày đặc, lần đầu tiên Scarlett nhận ra bầu trời gần gũi với nàng đến thế. Sao đêm đang rực sáng, tưởng chừng như chỉ cần với tay, là ta có thể bắt được một ngôi sao.

- Nhìn trời đêm kia, Rhett, nàng thì thầm. Ngôi sao kia như thật gần chúng mình.

Cả hai dừng bước.

- Nhờ biển đầy, chàng đáp giọng trầm ấm. Chúng mình đã đi qua các kho hàng, giờ đây quanh chúng mình chỉ có nước là nước. Em hãy lắng nghe tiếng nước thở kia.

Scarlett lắng nghe, nàng đột nhiên nhận ra tiếng nước vỗ đều khi liếm vào kẽ đá. Tiếng nước như mỗi lúc một lớn hơn, khi nàng ngạc nhiên tự hỏi sao mình lại không nhận ra nó sớm hơn. Một âm

thanh khác đang hoà quyện trong tiếng sóng rì rào như những nốt nhạc trong veo và tinh khiết đang nối tiếp nhau tạo thành một giai điệu khiến đôi mắt nàng ngẩn lệ. Nàng đang là trò chơi của một cơn ảo mộng ư?

- Anh có nghe tiếng nhạc ấy không! Nàng hỏi.

- Có, nó đến từ con tàu thả neo đằng kia kìa. Một thủy thủ nào đó đang nhớ nhà. Anh nhận ra điệu nhạc này "Đôi bờ sông Missouri", Những người này có thể huýt gió để nhại tiếng sáo, một số họ là những nghệ sĩ thực thụ. Người này chắc đang trực tàu. Em có thấy ngọn đèn treo trên cột buồm không! Nó đánh dấu vị trí neo tàu nhưng để đề phòng, người ta luôn bố trí một chòi gác, đôi khi hai, ở các tuyến đường biển dày đặc như ở đây. Ban đêm, thường có những con thuyền nhỏ rất thông thạo vùng cửa sông, lợi dụng bóng tối để di chuyển mà không bị phát hiện.

- Sao họ lại phải lẩn tránh!

- Có hàng ngàn lý do, tất cả đều có ý nghĩa anh hùng hay man trá tùy theo quan điểm của người kể lại. Rhett như đang nói với chính mình. Scarlett ngược nhìn chàng, nhưng trời tối quá, không sao nhận ra một biểu lộ trên khuôn mặt chàng. Nàng đưa mắt nhìn sang ngọn đèn của con tàu mà có lúc nàng đã lầm tưởng là một vì sao, và lắng nghe tiếng vỗ bập bênh đều đều của thủy triều hoà lẫn với tiếng huýt gió của người thủy thủ nhớ nhà. Chuông trên tháp nhà thờ Saint-Michel lại ngân vang. Ba giờ kém mười lăm. Scarlett đưa lưỡi hém môi và nhận ra vị mặn của biển.

- Anh đang hối tiếc thời đã qua, khi anh phá vỡ cuộc phong toả, phải không, Rhett!

- Đúng là anh chỉ ước được trẻ lại mười tuổi, chàng đáp với nụ cười lự. Anh đã tự cho mình một lý do, nghĩa là trở thành người hướng dẫn của một cậu thiếu niên, để chơi trò thủy thủ. Điều đó, ít ra cũng đem lại cho anh cái thú được ở trên sông nước, được cảm thấy gió và bụi nước lấm tẩm trên da thịt mình. Để ngờ mình là một chúa tể, không một cảm giác nào trên đời này lại có thể hơn thế...

Họ lại sánh bước bên nhau, bước đi vẫn đều đều.

Scarlett hít thở không khí của biển cả và nghĩ đến những cánh

buồm đang dọc ngang trên vịnh, sóng động và nhẹ tênh như những cánh chim biển.

- Em thềm được đi tàu, Rhett ạ, anh hãy đưa em lên đó đi Trời đẹp quá, chẳng khác nào như đang ở giữa mùa hạ, mà anh có phải đi Dunmore mãi đâu? Đồng ý đi Rhett, em van anh đấy!

Chàng ngừng một lúc để suy nghĩ. Không lâu nữa, nàng sẽ vĩnh viễn biến khỏi cuộc đời chàng!

- Sao lại không nhỉ! Thật tình, không biết lợi dụng thời tiết đẹp như thế này thì cũng đáng tiếc.

- Vậy thì chúng mình về nhà nhanh đi thôi! Nàng reo lên và kéo tay chàng với niềm vui sướng nôn nóng. Lúc này đã khuya, mà em muốn chúng mình đi ngay sớm mai cơ!

- Đừng chạy, Scarlett ạ, chúng mình sắp đến nhà rồi!

Rhett nói và níu nàng lại. Em hãy nhìn dưới chân em đi! Em mà ngã gãy cổ thì anh không thể đưa em lên tàu được đâu!

Ngay trước khi gần đến nhà, Rhett dừng lại.

- Đợi anh một chút, anh vừa nói, vừa lắng tai nghe.

Scarlett tự hỏi không biết chàng lại lắng nghe những giai điệu thần tiên nào nữa đây! Nhưng không! Đó chỉ là tiếng chuông ngân nga của nhà thờ Saint-Michel. Sau những âm thanh rộn ràng báo giờ, chuông điểm đúng ba tiếng. Và rồi, tiếng người gác tháp chuông, lịm tắt vì khoảng cách, nhưng lại nghe rõ mồn một trong tĩnh mịch, báo cho cả thành phố lúc này đang thiêu thiêu ngủ:

- Bây giờ là ba giờ! Chúc mọi người ngủ ngon.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 31

Vẻ giễu cợt. Rhett ngấm nhìn bộ cánh lố lằng mà Scarlett đã chăm chút cho thật hoà hợp.

- Rồi sao nào! Nàng nói chống chế. Em không muốn bị cháy nắng một lần nữa, thế thôi.

Nàng đội chiếc mũ rom vành rộng mà bà Butler vẫn treo gần cổng vườn để tránh nắng khi ra ngoài cắt hoa. Scarlett đã quấn quanh mũ một băng vải tuyền màu xanh và buộc hai đầu lại ở dưới cằm. Chiếc ô lụa màu xanh in bông hình chớp cùng chiếc mũ rom tạo thành một tổng thể hài hoà tô điểm cho bộ y phục thành thị bó sát bằng vải xệ màu hạt dẻ của nàng.

Rhett có quyền gì chê bai mọi người! Với cái quần cũ rách chẳng ra hình thù gì, cái áo sơ mi nhàu nát không cổ, ngay cả áo vét và cà vạt cũng chẳng có, trông chàng lố lằng chẳng khác một thằng nhỏ giữ ngựa.

Scarlett ngẩng đầu thách thức.

- Rhett, anh hẹn chín giờ thì chín giờ rồi đây. Chúng mình đi chứ! Rhett cúi đầu chào chằm chọc, rồi nhặt cái túi vải cũ mềm khoác lên vai.

- Nào, chúng ta đi.

Scarlett liếc nhìn chàng đầy ngờ vực: giọng nói và nụ cười của chàng có điều gì đó khiến nàng nghi ngại.

Chàng đang âm mưu gì đây, nàng nghĩ bụng. Nhưng mình sẽ canh chừng chàng thật sát.

* *

Scarlett quả không ngờ thuyền lại bé đến thế, đã vậy lại còn được neo ở cuối một chiếc thang dài trơn trượt.

Nàng đưa mắt nhìn Rhett vẻ trách móc.

- Thuỷ triều gần xuống, chàng nói. Thế nên chúng ta phải xuất phát trước chín giờ rưỡi. Sau mười giờ, thuỷ triều thay đổi, chúng ta sẽ

vắt vả mới rời được cẳng. Ngược lại, nó sẽ giúp mình vượt lên cửa sông lúc trở về, nếu em không đổi ý.

- Không đời nào, cảm ơn anh.

Bằng một động tác dứt khoát, Scarlett đặt bàn tay đeo găng trắng lên đầu thang nhô khỏi bờ đá và chuẩn bị bước giật lùi xuống.

Rhett giữ nàng lại.

- Không được, các nấc thang này trơn lắm. Anh không thể để em té gãy cổ để khỏi phiền vì đã đưa em đi chơi một giờ đồng hồ. Anh sẽ xuống trước em một bậc để kịp chụp lấy em nếu đôi giày thành thị ló lảng làm em mất thăng bằng. Đừng nhúc nhích, anh chuẩn bị đây.

Chàng dùng đỉnh cởi sợi dây buộc túi và lôi ra một đôi giày vải, đế cao su. Vừa bưng bình vừa nóng ruột, Scarlett nhìn chàng hết tháo ủng lại mang giày vải, rồi lại cất đôi ủng vào túi, rồi cột lại miệng túi theo một kiểu thắt nút thủy thủ cầu kỳ.

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, chàng lại nhoẻn miệng cười khiến nàng muốn nín thở.

- Chờ anh một phút! Scarlett. Một người đàn ông chân chính phải biết thừa nhận mình thua cuộc. Anh xuống bỏ túi trên thuyền rồi trở lên đón em ngay!

- Anh leo xuống, leo lên cứ như chớp ấy! Scarlett thành thật thán phục chàng khi Rhett trở lại bên nàng.

- Như khi thì đúng hơn, chàng sửa lại. Lại đây, em yêu, thời gian và thủy triều không đợi một ai đâu, kể cả phụ nữ.

Scarlett chưa bao giờ bị chóng mặt. Thuở nhỏ, nàng đã từng leo lên những ngọn cây cao nhất để dòm xuống vựa thóc ở Tara, mà cũng dễ dàng như thể leo các bậc gác thông thường trong nhà. Dầu sao nàng vẫn thấy an tâm hơn khi cảm nhận được cánh tay của Rhett đang đỡ nàng trên các nấc thang bám đầy rong rêu và nàng thấy nhẹ nhõm cả người khi đặt chân xuống chiếc thuyền nhỏ tương đối an toàn.

Nàng ngồi ở đuôi thuyền trong lúc Rhett kiểm tra lại dây thừng và buộc buồm vào cột. Tấm vải trắng xếp nằm trên chiếc boong che nửa mũi tàu, tràn ra tận buồng lái.

- Sẵn sàng chưa?

- Dĩ nhiên là rồi.

- Thế thì, tháo dây!

Chàng tháo dây thừng buộc thuyền và dùng mái chèo đẩy thuyền ra khỏi bờ. Thủy triều cuốn phăng chiếc thuyền nhẹ tênh ra cửa sông.

- Ổ yên đó nhé, cúi xuống và úp mặt vào hai đầu gối, chàng vừa ra lệnh vừa kéo cánh buồm mũi. Xong xuôi, chàng đến ngồi cạnh Scarlett, một tay giữ bánh lái, tay kia kéo kèn kẹt dây lèo của cánh buồm lớn. Vẫn không ngẩng đầu, Scarlett thử liếc nhìn. Cuốn hút vào công việc, mây chau, mắt nheo lại, Rhett trông như chưa bao giờ hạnh phúc hơn.

Cánh buồm lớn xô tung, vang mạnh như tiếng súng nổ. Tiếng Rhett cười như âm thanh dội lại.

- Cô nàng ngoan lắm! Chàng vui miệng nói.

Scarlett biết chàng không nói với nàng.

- Giờ thì em đã muốn về chưa?

- Ồ, chưa, Rhett ạ! Đời nào!

Như đang ngây ngất vì gió và bụi nước, Scarlett quên cả bộ quần áo ẩm ướt, đôi giày sưng nước, chiếc dù bị cuốn bay, đôi găng tay rơi tả, chiếc mũ rơm vô phương cứu chữa. Nàng không còn suy nghĩ gì được nữa, chỉ có những cảm giác đang tràn ngập. Chiếc xà lúp chỉ dài mười sáu bộ, đôi lúc mạn thuyền mấp mé mặt nước.

Như con thú non, chiếc thuyền háo hức, cuời lên đầu sóng rồi lại đổ nhào xuống vực hăng đến nỗi Scarlett đôi khi thấy ruột gan như muốn lộn lên cổ... Vô số những giọt nước li ti mằn mằn bắn tung tóe lên mặt, lên miệng. Nàng như hoà nhập làm một với con thuyền, nàng là gió, là muối, là nước và là ánh mặt trời.

Nét mặt say sưa của nàng khiến chiếc nơ bằng vải tuyền lũng lảng một cách thảm hại dưới cằm trông càng buồn cười hơn, Rhett mỉm cười và quyết định kéo dài thêm cuộc đi chơi.

- Cẩn thận, cúi xuống! Chàng ra lệnh và cho đổi hướng thuyền theo chiều gió, đâm thẳng ra khơi.

- Em có muốn cầm lái không! Chàng đề nghị. Anh sẽ dạy em.

Scarlett lắc đầu. Nàng đang quá hạnh phúc để có thể chú ý đến

điều gì khác hơn.

Rhett không ngạc nhiên khi trông thấy Scarlett, lần đầu tiên từ chối cơ hội tự tay mình lèo lái lấy một cảnh huống, bởi chàng hiểu niềm vui và sự phấn khích này của nàng. Chàng đã cảm nhận thứ tự do ngay ngất bên trong cánh buồm giữa biển khơi thường xuyên đến mức sau này đã phát chán. Nhưng đôi khi chàng vẫn cố tìm lại cảm giác ấy.

- Cúi xuống! Chàng lặp lại.

Ngoặt sang hướng mới, chiếc thuyền tăng tốc làm tung tóe hai đám bọt nước cao ngất ở hai bên sống mũi.

Scarlett thích thú reo lên. Một con hải âu trắng muốt trên bầu trời xanh thẳm lập tức kêu đáp tựa tiếng nàng dội lại. Rhett ngược mắt nhìn con chim và cười theo. Gió thổi rất trên mặt, mặt trời nóng rực sau lưng, thật là một ngày đẹp trời đáng sống biết bao.

Chàng buộc tay lái rồi cúi người bước trên mũi thuyền lấy chiếc túi vải. Từ trong đó, chàng lôi ra hai chiếc áo len màu xanh nước biển nhàu nát và khô cứng lại vì muối. Khi chàng trở lại ngồi bên mép buồng lái, chiếc thuyền chao nghiêng, ra tuồng lướt nhanh hơn.

- Scarlett, em mặc áo này vào, chàng nói và chìa cho nàng chiếc áo trông đỡ thảm hại nhất.

- Em không cần đâu! Hôm nay trời nóng cứ như giữa hè.

- Không khí có nóng đấy nhưng nước thì lạnh cóng. - Đừng quên bây giờ đang là tháng hai. Mặc áo len vào đi, không khéo chỉ một lát em sẽ cóng lên vì bụi nước lúc nào không biết đấy.

Scarlett nhăn mặt nhưng vẫn cầm lấy.

- Thôi được. Nhưng anh phải giữ mũ cho em.

- Được thôi.

Rhett tròng vào người chiếc áo len của chàng rồi quay qua giúp Scarlett. Nhưng khi nàng vừa lộ đầu ra khỏi áo, gió đã ào đến tha hồ lùa vào mái tóc rối, làm rơi cả những cái lược và kim gài, rồi xoã tung thành từng lọn tóc dài bay phát phới. Scarlett kêu lên hoảng hốt, đưa tay cố giữ lại nhưng vô hiệu.

- Anh cứ xem anh đã làm gì đây này! - Nàng kêu lên.

Gió tạt một lọn tóc vào miệng nàng rồi lại kéo bứt khỏi tay nàng khi nàng vừa đưa lên gỡ ra.

- Trả em cái mũ nhanh lên, nếu không em chỉ còn trơ cái đầu ra mắt! Lạy Chúa, sao con lại đến nông nổi này cơ chứ!
- Chưa bao giờ nàng trông đẹp như thế này. Hân hoan đến rạng rỡ, đôi má ửng hồng vì gió mát, và khuôn mặt sáng ngời giữa quầng tóc rối. Khi đã cột chặt mũ, nàng tết tóc lại thành một bím rồi nhét gọn qua cổ áo lên.
- Anh có mang theo cái gì ăn trong túi kia không? - Nàng hỏi về háu đói.
- Thức ăn của thủy thủ thôi: bánh quy khô và rượu rum.
- Ngon quá nhỉ. Em chưa nếm các thứ này bao giờ.
- Mới chỉ gần mười một giờ thôi. Scarlett ạ. Ráng nhìn về nhà ăn sau.
- Sao vậy! Chúng mình đi chơi hết ngày nay đi, ở đây tuyệt vời quá!
- Chỉ một giờ nữa thôi, không thể hơn. Chiều nay anh có hẹn với các luật sư của anh.
- Rõ chán với mấy ông luật sư của anh, nàng lẩm bẩm.
- Scarlett không muốn sự phật ý làm hỏng niềm vui của mình. Đứng trước biển lấp lánh và bọt biển tung tóe trước mũi thuyền, nàng vươn người khoan khoái, hai tay duỗi ra như một nàng mèo cái. Hai tay áo len thật dài so với tay nàng cứ bay phàn phật trước gió như đôi cánh.
- Cẩn thận đấy, cục cưng, em sẽ bay lên bây giờ! - Rhett cười nói. Chàng tháo dây cột bánh lái, chuẩn bị quay thuyền, đầu tự nhiên quay lại để kiểm tra xem có chiếc tàu nào ở hướng đi mới của chàng không.
- Scarlett nhìn kìa! Chàng reo lên. Kia kìa ở boong tàu phía bên phải em đó. Anh dám đánh cuộc em chưa từng thấy cảnh này. Nàng dõi mắt nhìn vùng bờ lầy lội họ đang dọc theo; song chẳng thấy gì. Nhưng rồi, nàng nhìn thấy giữa con thuyền và đất liền một hình thể thôn thôn, xám xám và nhẵn bóng. Nó trôi lên mặt nước trong khoảnh khắc rồi lại lặn ngay xuống.
- Cá mập! Nàng hét toáng lên. Không... hai, ba con cá mập. Chúng đang đâm thẳng đến chỗ mình kìa! Chúng có tấn công mình không?

- Không phải là cá mập, cô bé ngu ngốc ời. Cá heo đấy! Chúng đang bơi ra khơi. Cúi đầu xuống và bám chắc vào, để anh quay vòng lại và thử đuổi theo chúng.

- Đi theo một bầy cá heo thú lắm đấy! Chúng rất khoái đùa giỡn.

- Cá mà đùa giỡn ư? Bộ anh tưởng em ngốc lắm sao Rhett!

Scarlett vội cúi người để tránh chiếc sào căng buồm.

- Cá heo không phải là thường. Em nhìn đi, rồi biết.

Bầy con cá heo đi kèm nhau. Khi Rhett quay thuyền lại được thì những con vật có vú này đã vượt lên phía trước. Lấy tay che mắt để tránh ánh sáng chói chang.

Rhett tưởng chúng đã vượt ra khỏi tầm nhìn, chàng buông một tiếng chửi thề.

Đúng lúc đó, ở ngay trước mũi thuyền, một con cá heo nhảy dựng lên khỏi mặt nước và thả mình xuống làm nước bắn tung toé. Bị kích động mạnh mẽ. Scarlett đâm thình lình vào mũi Rhett.

- Kia, anh có thấy không! Nàng reo lên.

- Anh thấy. Nó đến để bảo chúng ta đừng có quá chậm chạp, các bạn nó có lẽ đang chờ chúng ta. Em nhìn kia!

Khi con cá heo khác xuất hiện trước mũi thuyền và bắt đầu biểu diễn những cú nhảy duyên dáng. Scarlett vội vàng xắn hai ống tay áo lên lên và vỗ tay hoan hô nồng nhiệt.

Bên mạn phải thuyền, con cá heo đầu tiên trồi lên và phun qua lỗ thở một tia bọt nước rồi uể oải nghiêng mình lặn xuống.

- Ôi, Rhett. Em chưa bao giờ thấy cái gì dễ thương hơn thế. Nó đang cười với chúng mình đấy!

Rhett cười theo.

- Đúng vậy, anh cũng tin chúng biết cười, thành thử anh luôn cười đáp lại chúng. Lúc nào anh cũng yêu cá heo.

Những con cá heo đang chiêu đãi Scarlett và Rhett một vũ điệu ba lê thực thụ. Từng nhóm hai con hoặc ba con, chúng bơi dọc theo thuyền, luồn xuống dưới rồi trồi lên mạn bên kia như đùa bỡn với trọng lượng của mình.

Chúng đứng dựng lên trên đuôi, lăn tròn mình trong nước, phun ra những tia bọt, nhảy bổng lên trời, đan chéo nhau trên không với sự chuẩn xác kỳ lạ. Trong khi đó, cặp mắt chúng vẫn không ngớt ném

ra những tia nhìn gần như của con người cười nhạo khán giả của chúng đang bị giam mình trong thuyền và không sao sánh được những kỳ tích của chúng.

- Ô, nhìn kia! Kia kia!... Kia nữa!... Kia nữa!

Rhett và Scarlett không ngớt thốt ra những tiếng reo thán phục và kinh ngạc. Mỗi lần thế, các chú cá heo lại luồn đến một nơi không ai đợi rồi bất ngờ phô diễn một điệu nhảy mới.

- Chúng đang khiêu vũ, Scarlett tuyên bố.

- Chúng đùa vui như một lũ điên, Rhett nói.

Trông chúng y như người, cả hai cùng kết luận.

- Màn trình diễn thật kỳ diệu!

Mãi mê xem cá trở tài, Rhett không thấy những đám mây đen dày đặc kéo dồn phía chân trời sau lưng họ.

Chàng chỉ kịp nhận ra mối nguy khi bỗng nhiên trời lặng gió.

Những cánh buồm đột nhiên rũ xuống, bầy cá heo lặn mất. Lúc Rhett quay lại nhìn thì đã quá muộn. Con giông theo gió bão ào ào kéo tới.

- Scarlett, em hãy bám chắc vào đáy thuyền. Rhett bình tĩnh nói, chúng ta sắp gặp bão đến nơi. Đừng sợ, anh từng gặp những cảnh còn tồi tệ hơn thế này nhiều.

Scarlett quay lại, sững sờ. Thế quái nào mà bầu trời xanh đẹp phía trước họ lại xám xịt và đầy đe dọa ở phía sau như thế! Lặng lặng, nàng thu mình trong buồng lái, tìm một chỗ bám chắc chắn dưới băng ghế khi nãy Rhett và nàng đã cùng ngồi.

Rhett nhanh tay chỉnh lại các cánh buồm.

- Ta phải chạy bão bằng cách đi xuôi gió mới được.

- Em sẽ bị một trận ướt đấy, chàng toét miệng cười rồi nói thêm, nhưng cảm giác cũng đáng giá lắm.

Ngay lúc đó, cơn mưa rào đã ập đến. Lập tức, trời đen kịt và mưa như trút xuống. Scarlett chưa kịp kêu thét lên vì sợ hãi thì miệng đã đầy nước.

Lạy Chúa, mình chết đuối mất. Nàng nghĩ. Nàng cúi xuống, ho sặc sụa và khạc nhổ liên hồi. Khi cổ họng đã hết nước, nàng ngẩng đầu, cố hiểu chuyện gì đang xảy ra và để hỏi Rhett xem những tiếng gầm gừ kinh hồn ấy từ đâu đến, nhưng chiếc mũ sụp xuống

mặt làm nàng không sao nhìn thấy được gì. Phải tổng khứ nó đi không thì ta sẽ chết ngạt mất! Nàng dùng tay cổ bút chiếc nơ bằng tuyn đang siết chặt lấy cằm, thì còn tay kia cứ giữ chặt nắm tay bằng kim loại nàng đang bám vào. Con thuyền cứ chồm lên chồm xuống chòng chành, rền rĩ như sắp vỡ tung ra từng mảnh. Đột nhiên Scarlett cảm thấy nó như đang lao thẳng xuống, dừng đứng trên đầu mũi. Nó sắp chìm mất! Ôi! Lạy Đức Mẹ, con không muốn chết...

Chiếc thuyền rùng mình rồi đột ngột ngừng lại. Scarlett gỡ được chiếc dây tuyn dìm nước khỏi cằm mình và bỏ được chiếc mũ sũng nước trên đầu xuống.

Bấy giờ nàng mới nhìn rõ, nàng ngẩng đầu, nhìn lên không... và chỉ nàng chỉ thấy có nước. Cả một bức tường nước cao quá cột buồm đang chực bỏ nhào xuống để xé tan con thuyền mỏng manh thành từng mảnh vụn.

Scarlett cố thét lên nhưng cổ họng nàng tê cứng vì khiếp đảm. Chiếc thuyền kêu răng rắc vật vã trườn lên vách nước rồi vắt vèo trên đầu ngọn sóng trong một khoảnh khắc rợn người tưởng chừng như vô tận.

Qua làn mưa chảy xối xả trên mặt, lại chét điếng trước những làn nước tới tấp tràn lên boong, Scarlett chỉ nhìn thấy những lớp sóng sủi bọt vây quanh nàng, giập dũ ập đến như chực nuốt chửng lấy nàng. Nàng cố thử gọi Rhett nhưng cổ họng tắc nghẽn, Rhett ở đâu, ôi lạy Chúa! Hoảng sợ, nàng quay người khắp hướng, vẫn không nhìn thấy chàng. Ngay lúc chiếc thuyền đâm bổ xuống hồ sóng sâu thăm thẳm, nàng mới nhìn thấy chàng và rửa thẳm: đồ ác ôn!

Chàng đang quỳ trong buồng lái, lưng và vai ưỡn thẳng, đầu ngẩng cao và đang cười trước gió, mưa và bụi nước. Một tay chàng nắm chặt bánh lái, còn một tay chàng quán vào cánh tay và cổ tay sợi dây lèo của chiếc buồm lớn để ghì lại. Sợi dây đang căng lên chực đứt trước lực trì kéo khủng khiếp của cánh buồm đang căng gió. Chàng lại đang cười vui trong lúc vật lộn với cơn bão, với cái chết cận kề.

Ôi, sao mình thấy căm ghét chàng đến thế!

Scarlett ngược mắt nhìn đợt sóng còn hiểm nghèo hơn trước đang xô tới, và hầu như mong khỏi nước của nó đè bẹp luôn cả hai, nàng lẫn Rhett. Giây lát tuyệt vọng ấy qua nhanh. Nàng thầm nhủ: chẳng có gì phải sợ cả.

Rhett có thể khuất phục được tất cả, kể cả đại dương đang cuộn sóng này! Con sợ hãi bỗng tắt ngấm, nàng cũng đứng lên như chàng và buông mình theo cái thú ngây ngất của nguy hiểm. Nàng không hề biết đến tính nết của gió. Đang như bão tố, gió bỗng ngừng bật, ngay lúc con thuyền đang leo lên sườn ngọn sóng. Chỉ trong vài giây cánh buồm chính đã xẹp xuống và chiếc thuyền nhẹ tênh nghiêng hẳn một bên như muốn lật. Scarlett không sao hiểu được vì sao Rhett lại vội vã buông sợi dây thừng và lắc mạnh bánh lái bỗng dừng như thành bất tri. Nàng vừa chột nghĩ e có chuyện gì xảy ra, thì ngay lúc ấy con thuyền ngửa nghiêng trên đầu ngọn sóng, Rhett hét nàng nằm xuống rồi lao mình đè úp lên nàng. Nàng nghe những tiếng rã rắc đáng lo ngại trong vỏ tàu và tiếng ầm ầm của thanh buồm đập mạnh vào cả hai mạn thuyền. Mọi việc diễn ra thật nhanh, nhưng ấn tượng gây ra lại chậm chạp đáng sợ, như thể quả đất đang ngừng quay. Scarlett hoài công tìm một lời giải thích hoặc một dấu hiệu trên khuôn mặt Rhett. Lúc này đang kề sát bên nàng. Đột nhiên nàng không thấy chàng đâu nữa. Lại quỳ gối trong buồng lái, chàng thao tác gì đó mà nàng không hiểu nổi, rồi thình lình ném lên người nàng những cuộn dây thừng nặng trĩu.

Gió đã xoay chiều. Scarlett không kịp thấy trận cuồng phong lùa vào cánh buồm lớn một cách dữ dội đến mức, ầm lên một tiếng như sấm, cột buồm gãy ngang và bị cuốn phăng xuống biển cùng với tám buồm. Con thuyền chao đảo, lưỡng lự, rồi nghiêng hẳn sang mạn phải. Rồi bị các tấm buồm sưng nước nặng trĩu còn dính vào thuyền bằng mớ dây thừng xoắn rối với nhau kéo xuống, con thuyền từ từ chìm và lật úp.

Chưa bao giờ nàng biết đến cái lạnh như thế. Mưa lạnh trút xuống mặt, cả người nàng ngập chìm trong nước lạnh buốt. Nước như muốn hút lấy nàng. Hai hàm răng nàng cứ đập vào nhau lập cập

không sao hiểu nổi những gì vừa xảy ra. Nàng chắc đã bị tê cóng, không sao cựa quậy được.

Nàng cảm thấy biển đang nhồi lắc thân thể nàng, lúc thì nhấc bổng lên, đóng đũa, lúc thì thả rơi xuống, như một khối băng, cứ lên xuống xuống không ngừng đến buồn nôn. Ta chết mất, Chúa ơi, đừng để con chết! Con muốn sống!

- Scarlett!

Mạnh hơn cả tiếng răng lập cập, tiếng kêu vang lên lơ mờ trong tai nàng.

- Scarlett!

Giọng người ấy, nàng biết. Giọng Rhett. Và cũng chính đôi tay Rhett đã ôm choàng lấy lưng nàng và dìu đỡ nàng. Nhưng nàng ở đâu! Nàng không thấy được, nước cứ vả liên hồi vào mặt làm mờ cả mắt. Nàng có mở miệng đáp, thì nước ủa vào. Nàng cố sức khạc nước ra. Giá như hàm răng chịu yên cho! Cuối cùng nàng cũng thốt lên được:

- Rhett...

- Đội ơn Chúa!

Giọng chàng nghe rất gần, ngay sau lưng nàng.

Nàng bắt đầu hiểu lơ mờ mọi chuyện.

- Rhett, nàng lại gọi.

- Hãy nghe cho kỹ đây, em yêu, hãy nghe kỹ hơn những gì em từng nghe trong đời. Chúng ta còn có một cơ may và phải nắm cho bằng được. Chiếc thuyền ở ngay đây, anh đang bám vào bánh lái. Chúng ta cần phải nấp vào dưới vỏ. Có nghĩa là phải lặn xuống rồi trôi lên trong đó. Em hiểu chưa?

Nàng hoảng sợ và chỉ muốn hét lên: không. Nước đang hút nàng xuống đáy. Nếu lặn xuống, nàng sẽ không bao giờ trôi lên được, nàng sẽ chết đuối mất. Nàng đã thấy ngộp thở. Nàng muốn gào lên, hét lên.

- Thôi! Tiếng nói nghe rõ mồn một. Lần này đúng tiếng nói của chính nàng. Mi phải sống sót qua cơn thử thách này mà không phải xử sự như một con ngốc được đâu.

- Em phải làm gì đây! Nàng lắp bắp mãi mới ra lời. Chết tiệt mấy cái răng lập cập này...

- Anh sẽ đếm đến ba. Đến tiếng thứ ba, em hít thật sâu, nín thở và nhắm mắt lại. Em không có gì phải sợ cả, anh giữ em và chúng mình sẽ đến chỗ an toàn. Xong chưa! Không đợi nàng trả lời, chàng bắt đầu đếm, Scarlett nghe rõ "Một!... Hai!... " Vừa kịp hít một hơi thật sâu, nàng đã thấy mình bị lôi hụp xuống. Nước trào vào mắt mũi, vào tai, nàng tưởng mình chết giấc. Nhưng chỉ vài giây sau, nàng đã nhẹ hẫng người và hít thở lại bình thường.

- Anh giữ hai tay em, Scarlett ạ, để em đừng bầu chặt lấy anh, kéo chết chung cả hai, Rhett nói.

Chàng chuyển sang ôm chặt lấy eo nàng. Đôi tay trở lại tự do nàng thấy dễ chịu đến kỳ lạ. Giá như nó đừng lạnh cóng. Tự nhiên nàng xát hai tay vào nhau.

- Đúng! Rhett nói, phải làm cho máu chạy trở lại. Nhưng khoan đã, em bám lấy cái chốt này, anh phải rời em một lát. Đừng sợ, không lâu đâu. Anh phải trở lên cắt các sợi thừng để cột buồm và các cánh buồm không nhận chìm luôn tàu. Anh sẽ cắt luôn dây cột giày của em. Đừng có đập anh khi thấy anh chạm đến chúng nhé! Các thứ vấy và vấy lót nặng trình trịch này cũng sẽ phải vứt bỏ. Ráng đợi chút. Không lâu đâu mà.

Sự chờ đợi tưởng chừng như vô tận. Thừa dịp, nàng xét qua tình thế mình. Cũng không đến nỗi tệ lắm - nếu không kể cái lạnh.

Chiếc thuyền lật úp tạo thành cái mái che mưa trên đầu. Scarlett cũng không sao giải thích nổi vì sao mặt biển dưới chỗ trú này lại có vẻ ít chao động. Con thuyền vẫn cứ bập bênh theo nhịp sóng, nhưng những gợn sóng không còn va vào mặt nàng như trước. Lần đầu tiên kể từ đầu cơn bão, Scarlett hít thở thoải mái. Nàng cảm thấy bàn tay Rhett chạm vào chân trái, rồi chân phải của nàng. Vậy là mình không bị liệt. Cảm giác thật lạ lùng!

Nàng không ngờ đôi giày cao cổ sưng nước lại nặng trĩu đến thế. Bàn tay chàng lại chạm lên thân mình nàng và nàng nhận ra đường đi của lưỡi dao. Rồi đột nhiên, cả một khối bồng nặng trĩu tuột khỏi đùi nàng và nàng kêu thét lên kinh ngạc. Âm thanh dội lại ồm ồm trong lòng thuyền lật úp và nàng suýt rời tay khỏi chỗ bám. Rhett trôi lên khỏi mặt nước sát cạnh nàng.

- Em thấy thế nào!

Giọng chàng nghe nhức óc.

- Suyt Đừng nói lớn thế!

- Em thấy thế nào! Chàng lại hỏi, giọng nhỏ lại.

- Anh mà còn hỏi nữa thì em gần chết cóng đến nơi đây này.

- Cũng chưa lạnh lắm đâu. Hồi anh ở Bắc Đại Tây Dương...

- Rhett Butler, thôi, anh đừng kể với em một cuộc phiêu lưu phá vòng vây nào nữa cả, không thì chính tay em sẽ dìm chết anh đấy! Tiếng cười hồn nhiên của chàng tưởng chừng như sưởi ấm lại bầu không khí xung quanh. Song Scarlett cũng không để ai dễ dàng dễ đâu.

- Sao anh lại có thể cười vào lúc này được nhỉ? Em chịu lặn hụp trong nước lạnh cóng, giữa một cơn bão thì có gì đáng cười nào!

- Scarlett ạ, khi mọi chuyện trở nên tồi tệ nhất thì đó đúng là lúc nên cười. Cười: em sẽ bình tĩnh lại và hàm răng em cũng thôi không lập cập sợ hãi nữa.

Nàng tức điên người mà không sao trả lời được. Khổ là chàng nói đúng, nàng hiểu. Rằng nàng cũng thôi đánh bò cạp lúc nàng không còn nghĩ rằng mình sắp chết.

- Bây giờ anh sẽ tháo luôn coóc xê cho em, Scarlett ạ. Em không thể thở dễ dàng trong cái xích ngực đó đâu. - Đừng cự quây, nếu không anh sẽ cắt vào da em đấy!

Có một khoảnh khắc ngưng ngáp khi bàn tay Rhett luồn vào chiếc áo len và xé toạc bộ áo liền quần của nàng.

Đã nhiều năm rồi, chàng không đặt tay lên người nàng.

- Bây giờ, hãy hít thật sâu vào, chàng nói và bứt tung cái coóc xê.

Đàn bà ngày nay chẳng còn biết hít thở ra sao cả. Hãy hít cho ngập bùng phổi. Anh sẽ lấy vài sợi dây thừng căng cho em một chỗ dựa. Khi nào xong, em có thể buông cái chót ra và xoa bóp cánh tay, bàn tay. Cứ hít thở nữa đi, có thể máu mới nóng lên được.

Scarlett cố làm theo lời Rhett, nhưng hai tay quá nặng khi nàng định nhấc lên. Thà cứ mặc cho cái thứ yên ngựa này xóc nách và đỡ người lên, kệ cho sóng cứ lắc lư. Nàng đã kiệt sức, gần như muốn thiếp đi. Sao Rhett lại cứ lải nhải mãi thế, sao cứ phải rồi rít lên buộc nàng chà xát hai tay!

Trong lòng thuyền âm vang này, giọng chàng nghe nhưc óc.

- Scarlett! Dậy đi, Scarlett! Không được ngủ. Phải cử động. Hãy động dậy đôi chân đi, cứ đá anh nếu em muốn, nhưng hãy vận động vừa nói, chàng vừa xát mạnh vai và hai cánh tay nàng.

- Thôi... Anh làm em đau...

Scarlett rên khẽ và nhắm mắt lại. Nàng không cảm thấy lạnh mà chỉ mệt lả và buồn ngủ thôi. Thành linh, Rhett tát mạnh vào mặt nàng đến nỗi đầu nàng chạm mạnh vào vách thuyền. Scarlett tỉnh người.

- Đồ súc sinh! Nàng kêu lên, Rhett Butler, khi nào ra khỏi đây, anh sẽ phải trả giá đấy, em nói là làm cho xem!

- Như thế tốt hơn, chàng nói và tiếp tục xát mạnh, mặc cho nàng cố đẩy tay chàng ra. Em cứ tiếp tục nói đi và đưa tay em đây để anh xoa tiếp cho.

- Em không đưa! Anh cứ lo cho hai tay của anh đi, em tự lo cho em được rồi. Anh làm em đau cứ như bị lột da.

- Thế em có thích để cho lũ cua rửa da mình không? Nghe anh đây, Scarlett. Nếu em chịu thua cái lạnh, em sẽ chết. Em muốn ngủ ư, nhưng ngủ đó là chết luôn. Anh sẽ đập em như tử, anh sẽ đánh em thâm tím mình mẩy, nếu cần, nhưng thề với quỷ thần, anh sẽ không để em chết! Hãy cố thức, hít thở, cử động, nói chuyện. Nói huyền thuyên, không ngừng, nói gì cũng được, anh chỉ cần nghe cái giọng hàng cá gắt tính mà ngọt lời của em để biết em còn sống hay không, thế thôi. Hiểu chưa?

Được Rhett xoa xát, thân thể tê cứng của nàng hồi phục chừng nào thì Scarlett lại càng dễ cảm thấy lạnh chừng ấy.

- Liệu mình có thoát khỏi cảnh này được không? - Nàng vừa hỏi vừa cố cử động đôi chân.

- Nhất định được.

- Bằng cách nào!

- Thủy triều lên sẽ đẩy chúng ta vào đất liền và đưa chúng ta trở về điểm xuất phát.

Scarlett yên tâm đã nhớ lại mình đã nằng nặc đòi đi trước lúc thủy triều đổi. Song nàng không hề biết rằng Rhett đang giấu nàng nỗi lo âu của chàng: Những cơn gió mạnh như bão từ đất liền có thể

làm cho hoạt động bình thường của thủy triều không còn tác dụng gì, và đã cuốn họ ra khỏi vịnh đến tận ngoài khơi Đại Tây Dương.

- Bao lâu nữa chúng ta sẽ đến bờ! Nàng cầu nhàu hỏi.

Đôi chân nàng nặng trĩu và cứng lại như hai khúc gỗ và Rhett cứ tiếp tục chà xát hai vai nàng.

- Anh không biết, Scarlett ạ. Anh e rằng em còn cần phải can đảm nữa.

Lạy Chúa! Một kẻ luôn bất cần mọi thứ như Rhett lại nói với nàng bằng giọng điệu long trọng, cứ như giảng đạo! Scarlett cố hết sức đẩy lui cơn hoảng sợ và buộc đôi chân cứng đờ của mình phải cử động.

- Em chẳng cần can đảm cho bằng có cái gì để ăn. Thế quái nào mà anh không nghĩ đến chuyện chụp lấy cái túi cũ kinh tởm của anh lúc thuyền bị lật!

Nó bị kẹt trong boong giả, phía mũi thuyền... Lạy Chúa nhân từ, Scarlett, có khi cái tính háu ăn của em cứu được chúng ta đấy. Anh quên lửng cái túi. Cầu trời cho nó hãy còn đó.

Scarlett cảm thấy hơi ấm của rượu rum lan toả khắp đùi, chân, bàn chân của nàng như một dòng dung nham nóng chảy. Nàng đã có thể cử động được. Sự tuần hoàn đang từ từ lập lại khiến nàng đau nhức dữ dội, nhưng nàng chẳng hề phàn nàn: còn biết đau có nghĩa là còn sống. Thánh thần ơi, nàng thầm thốt lên sau ngụm rượu thứ hai, rượu rum xem ra còn tuyệt hơn cả rượu Brandy. Nói cho cùng nhờ nó một xác chết cũng ấm lại được. Thật tiếc Rhett chỉ cho mình uống có chừng, nhưng anh ấy có lý. Tốt nhất là đừng nốc cạn cái nguồn nhiệt lượng ấy khi nào còn chưa đặt chân an toàn lên đất liền.

Scarlett đã khỏe lại, nàng liền cất tiếng hoà vào giọng hò của Rhett để ăn mừng đích đáng món hàng vừa tìm ra. Yô, Yô, Yô! Rượu rum có ở trên tàu, nàng phụ hoạ theo ở mỗi đoạn cuối của bài về thủy thủ. Rồi nàng nghĩ đến một bài hát của miền quê nàng: Em yêu anh, chàng ngôc của em...

Giọng hát của họ âm vang trong không gian tù túng của chiếc vỏ thuyền lật úp, khiến cả hai đều tin rằng họ chẳng hề suy yếu đi

trong cái lạnh tê cóng. Rhett ôm lấy Scarlett, ghì chặt nàng vào ngực, cố san sẻ cho nàng chút hơi ấm của chàng. Và trong lúc các ngụm rượu rum cứ tiếp nhau mỗi lúc mỗi nhạt hơn nhưng tác dụng mỗi lúc một kém dần, thì họ vẫn hát vang tất cả những bài ca thoáng qua đầu.

- Bài Bông hồng vàng miền Texas nhé! Rhett gợi ý.

- Chúng mình đã hát bài đó hai lần rồi mà, Rhett. Hay mình hát bài mà bà thích nhất đi. Em còn nhớ, hồi ấy ở Atlanta, anh với ba loạng choạng trên đường phố và hát rống lên âm ỉ như hai con heo bị chọc tiết.

- Phải nói là như dàn hợp xướng của các thiên thần mới đúng!

Rhett nói rồi nhại theo giọng Ireland của ông Gerald O Hara:

"Nàng Preggy hiền dịu, chính ở ngoài chợ mà anh đã nhìn thấy em lần đầu...".

Một lúc do dự, chàng hát hết đoạn đầu bài: Peg bỏ đi bằng xe ngựa, rồi thú nhận không nhớ được đoạn sau.

- Scarlett, chắc em phải thuộc lòng các đoạn khác.

Nàng toan thử hát tiếp, nhưng chẳng còn đủ can đảm nữa.

- Em quên mất rồi, nàng nói để che giấu sự kém cỏi của mình.

Nàng cảm thấy mệt lử. Giả như nàng có thể nép vào ngực Rhett mà ngủ vùi nhỉ. Thật dễ chịu biết bao được phó mặc trong vòng tay chàng... Đầu nàng nặng trĩu. Nàng gục đầu vào nhắm mắt lại.

Rhett luôn tay lay nàng dậy.

- Scarlett! Em có nghe anh nói không! Scarlett! Anh cảm thấy thủy triều đang đổi, chúng mình đã ở rất gần bờ. Em không được bỏ cuộc lúc này! Nào, em yêu, cố lên chút nào, hãy tỏ ra em làm được đi! Dậy đi em, cục cưng của anh, chúng mình sắp thoát nạn rồi!

- Em lạnh quá...

- Scarlett O Hara, em hệt như gà mắc mưa! Lẽ ra, anh để mặc cho Sherman giết em ở Atlanta. Em không đáng được cứu sống.

Những lời lẽ ấy chỉ làm bùng lên chút giận trong ý thức lơ mơ mệt mỏi của nàng. Nhưng chl cần có thế! Mơ mơ màng màng, Scarlett hé mắt, ngóc đầu dậy.

- Hãy hít hơi vào, chàng ra lệnh, chúng ta đi đây.

Chàng lấy tay bịt mũi và miệng nàng lại. Scarlett mặc cho chàng

kéo nàng dưới nước, không chút kháng cự. Họ trôi lên mặt nước khi một đợt sóng to sủi bọt vừa tràn qua. Đất liền đã ở gần kề.

- Can đảm lên, em yêu. Chúng ta đến nơi rồi.

Rhett hít thật sâu, một tay cặp cổ Scarlett và lao vào ngọn sóng. Chàng bơi một tay, xuyên qua con sóng và nương theo nó giạt vào mồm đá ngầm.

Con mưa lác rác cắt ngang trời theo từng cơn gió giạt mạnh. Quỳ trên làn nước sủi bọt trắng xoá. Rhett bế thân hình bất động của Scarlett sát vào lòng, không hề biết con sóng đang cuộn cuộn sau lưng chàng và đổ xô vào bờ cát. Con sóng gầm vang, đập mạnh vào lưng Rhett khiến chàng lão đảo. Chàng cố cưỡng lại, tấm thân như lá chắn che cho Scarlett.

Khi đợt sóng qua, Rhett cố gượng đứng dậy và loạng choạng bước lên bờ cát, đôi tay ôm chặt Scarlett. Đôi chân trần của chàng dọc ngang những vết đứt đang rỉ máu do mảnh vụn vỏ sò sóng đánh tạt vào người, nhưng chàng cứ để mặc. Các đụn cát trải dài mướt mắt trước chàng. Chàng khập khểnh chạy lại một lối đi xuyên qua đỉnh cát trèo qua, tìm đến một vùng đất trũng khuất gió. Chàng nhẹ nhàng đặt Scarlett trên nền cát mịn.

Giọng lạc hẳn đi vì lo lắng, chàng cất tiếng gọi Scarlett. Chàng gọi tên nàng dồn dập hàng trăm lần, hai bàn tay chàng không ngừng xoa bóp đôi tay đôi chân bất động và lạnh giá của nàng.

Giữa mái tóc đen rối tung, khuôn mặt nàng tái nhợt như mất máu và thiếu vắng sự sống. Rhett vỗ vỗ hai má nàng như động viên, năn nỉ. Cố gắng một hồi lâu mới có kết quả. Đôi mắt Scarlett hé mở.

Rhett bật lên tiếng kêu chiến thắng.

Scarlett chọc tay xuống nền cát mà cơn mưa đã làm rắn lại, vốc cát lên và nhào nhào nặn nặn như để tin cảnh trước mắt là sự thật.

- Đất liền..., nàng thì thầm.

Rồi nàng bật khóc tức tưởi.

Rhett quỳ bên cạnh nàng, cúi xuống, luồn một tay dưới hai vai nàng và lấy thân hình che mưa cho nàng.

Bàn tay kia chàng âu yếm vuốt ve mái tóc, đôi má, miệng và cầm nàng.

- Em là tất cả tình yêu của anh, cuộc đời của anh. Anh tưởng đã

mắt em. Anh tưởng đã giết chết em. Anh tưởng... Ôi! Scarlett, em vẫn còn sống mà! Đừng khóc nữa, em yêu quý nhất đời anh, mọi chuyện đã qua rồi. Giờ đây, em vẫn bình yên. Mọi việc đều đã tốt đẹp. Mọi chuyện...

Chàng hôn lên trán, lên má, lên cổ nàng. Dần dần nước da Scarlett ấm trở lại. Nàng xoay đầu hôn trả lại chàng.

Và thế là, chẳng còn lạnh, chẳng còn mưa, chẳng còn mệt mỏi. Chỉ còn lại đôi môi cháy bỏng của Rhett trên môi nàng, hơi nóng bàn tay chàng trên thân thể nàng, chỉ còn sức mạnh của chàng và nàng cảm nhận được từ những ngón tay đang bầu chặt vai chàng. Chỉ còn tiếng động rộn ràng của trái tim nàng và đôi môi chàng cháy bỏng. Chỉ còn nhịp đập trái tim chàng dưới bàn tay nàng, khi nàng quờ các ngón tay lên bộ ngực đầy lông của chàng.

Phải, ta đang tìm lại những kỷ niệm xưa, ta không hề nằm mơ.

Phải, ta đã nhận ra cơn xoáy lốc sẫm đen ấy đang cuốn ta vào giữa, cô lập ta với thế giới nó cho ta sức sống, một sức sống mãnh liệt, nó giải phóng ta và hút ta vào giữa mặt trời.

Đúng rồi! Nàng kêu lên không biết bao lần, trong lúc những đam mê lẫn nhau đang cùng dâng cao, những ham muốn đang bùng lên cùng một độ. Cho đến lúc cơn mê đưa họ đến một nơi, ở đó ý nghĩ trở nên vô ích, lời nói trở nên vô nghĩa, chỉ còn có sự hợp nhất trọn vẹn ở bên ngoài lý trí, bên ngoài thời gian, bên ngoài thế giới.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 32

Chàng yêu ta, ta biết rõ điều ấy. Ta thật là điên mới còn nghi ngờ. Nụ cười mãn nguyện nở trên môi. Scarlett hé nhìn. Rhett đang ngồi bó gối bên cạnh nàng, mặt cúi thấp. Scarlett vươn mình sáng khoái. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy những hạt cát đang cọ vào da thịt mình và bắt đầu nhận ra mọi thứ xung quanh. Trời mưa tầm tã, chúng mình sẽ chết mất! Cần phải tìm mau một chỗ để trú nếu như chúng mình còn muốn ân ái với nhau nữa... Nàng bật cười. Nhưng để làm gì nhỉ! Chúng mình đã quá hạnh phúc, cần gì phải bận tâm đến mưa với gió. Nàng vói tay về phía Rhett, và vuốt nhẹ ngón tay lên sống lưng chàng. Chàng giựt nảy người như phải bỏng và bật đứng dậy. Khi chàng quay lại, Scarlett không sao hiểu được vẻ mặt chàng. Anh không muốn đánh thức em dậy, chàng nói. Em cứ nằm nghỉ thêm chút nữa để anh tìm quanh đây xem có chỗ nào nhóm lửa hong khô được không. Trên những hòn đảo như thế này thường có những túp lều. Scarlett thử nhồm dậy. Nàng hãy còn mặc chiếc áo len của mình, cái áo len của Rhett thì đang đắp trên đôi chân nàng. Lốp len sũng nước nặng trĩu.

- Em đi với anh.
- Đừng, em cứ nằm đây.

Rhett đã đi lên tới đỉnh đụn cát, Scarlett bàng hoàng gọi với theo.

- Rhett! Anh đi đâu đó! Anh bỏ em ở đây một mình sao?

Chàng vẫn lẳng lặng bước. Nàng chỉ còn thấy bờ vai rộng của chàng hơi khom xuống vì mệt nhọc, cùng chiếc áo sơ mi dẫm nước dán chặt vào người. Lên đến đỉnh, chàng dừng lại, từ từ quay đầu nhìn hết hướng này sang hướng khác. Rồi đột nhiên, chàng nhồm người dậy và băng mình xuống con dốc thẳng đứng.

- Có một căn nhà gỗ ở đằng kia, gần sát đây. Anh biết chúng mình

đang ở đâu rồi. Em dậy mau.

Rhett chìa tay giúp nàng đứng lên. Scarlett liền nắm lấy không đợi mời.

Người dân Charleston thường dựng những căn nhà gỗ trên các hòn đảo ven biển để đến tận hưởng làn gió biển mát rượi trong những ngày hè dài nóng nực và ẩm ướt của miền Nam. Nằm xa thành phố cùng mọi gò bó của cuộc sống đô thị, những chỗ trú chân quê mùa này thường chỉ là những cái chòi sơ sài bằng ván, chung quanh có những hàng hiên bóng mát, và dựng trên những cây cọc sần nhằm cách ly với lớp cát mặt trời nung rất bỏng. Dưới cơn mưa lạnh buốt, chỗ trú ẩn Rhett vừa tìm ra trông như đã một ruộng khó bề đứng vững trước những cơn gió giật. Dù sao, như Rhett biết rõ, những kiến trúc này đã từng trụ lại được nhiều đời qua và chúng thường đủ bếp núc để nấu nướng - đúng là chỗ trú chân cần thiết cho những kẻ đắm tàu.

Rhett đập tung cửa, Scarlett theo anh vào trong và tự hỏi sao chàng lại làm li đến vậy. Chàng chẳng hé răng lấy một lời ngay cả khi bế nàng trên tay băng qua các bụi kim thảo ở chân đụn cát. Thế mà mình chỉ mong chàng chuyện trò với mình. Mình muốn nghe chàng nói yêu mình. Có Chúa chứng giám mình đã chờ đợi lâu biết chừng nào!

Rhett moi ra từ hộc tường một tấm chăn bông cũ, ném cho Scarlett.
- Cởi đồ ướt ra rồi quần cái này vào người, chàng nói. Anh đi châm lửa ngay đây.

Scarlett trút bỏ thật nhanh cái áo len và cái quần rách bươm. Lấy chăn lau người rồi khoác nó lên mình như kiểu áo choàng chăn để cách ly với sàn gỗ. Lần đầu tiên được khô ráo sau hàng giờ liền ướt đầm, nhưng nàng lại bắt đầu run.

Rhett đã mang củi khô đến. Chàng đã tìm thấy trong một cái hòm ở mái hiên gần bếp. Chỉ vài phút sau chàng đã nhóm được ngọn lửa. Ngọn lửa màu da cam bùng lên trong tiếng củi nổ lẹt đẹt, rọi sáng khuôn mặt ủ dột của chàng. Scarlett nhảy lò cò qua phòng để đến sưởi ấm.

- Sao anh không cởi quần áo ướt của anh luôn, Rhett!

- Em sẽ đưa anh tắm chăn để lau mình, anh sẽ thấy dễ chịu hơn gấp ngàn lần.

Nàng cụp đôi mắt xuống và chớp chớp hàng mi, như thể khó chịu về sự táo tợn của mình. Rhett không phản ứng gì;

- Vô ích! - chàng lạnh lùng nói, anh sẽ lại ướt sũng khi ra ngoài.

Chúng ta ở cách đồn Moultné chưa đầy hai dặm, anh sẽ đến đó cầu cứu.

Vừa nói, chàng vừa bước vào kho thực phẩm nằm kề nhà bếp.

- Quỷ tha ma bắt cái đồn Moultné ấy đi! Scarlett lâu bầu.

Chàng lục lọi gì trong cái xó xỉnh ấy mà lâu thế! Nàng không thể nói chuyện với chàng nếu chàng cứ ở mãi bên phòng khác.

Rhett trở lại với một chai Whisky trên tay.

- Các ngăn kệ đều trống trơn, chàng nhếch mép cười, nhưng dù sao cái món cốt tử này thì còn.

Chàng tìm được hai cái tách trong một hộc tường và đặt chúng lên bàn cùng chai rượu.

- Chúng cũng không đến nỗi dở lắm. Anh rót cho chúng ta uống đây.

- Em không muốn uống, Rhett ạ, em muốn...

Chàng cắt lời, không để nàng kịp nói điều nàng thích.

- Anh lại muốn. Anh đang cần.

Chàng rót nửa tách rượu rồi nốc cạn một hơi.

- Họ bỏ lại đây cũng chẳng có gì lạ. Đúng là rượu dỏm Khôn nổi...

Trong lúc nàng rót một tách nữa, Scarlett quan sát chàng với vẻ khoan dung thích thú. Tội nghiệp cực. Chàng cứ như đang ngồi trên than hồng.

- Sao anh lại bòn chòn thế hả Rhett! Anh cứ như đã làm hại em vậy! Chúng mình là vợ chồng, chúng mình yêu nhau, chỉ vậy thôi.

Rhett đưa tách rượu lên miệng, nhìn Scarlett rồi đặt nó lên bàn.

Chuyện xảy ra ban nãy giữa chúng ta không phải là tình yêu, Scarlett ạ; Đó chẳng qua chỉ là một thứ nghi thức ăn mừng sống sót chứ chẳng có gì khác. Chuyện ấy thường xảy ra trong thời chiến, sau mỗi trận đánh. Những kẻ sống sót nhảy xổ vào người đàn bà đầu tiên họ gặp và sử dụng thân thể của người đó để tự khẳng định mình đang còn sống. Anh sẵn sàng thú nhận cũng đã

làm như vậy, cũng như em đã sử dụng anh vì em vừa thoát chết. Một sự kích động sinh lý đơn giản không thể là tình yêu. Sự sống sượng đến tàn nhẫn trong những lời chàng vừa nói khiến Scarlett ú ớ. Nhưng làm sao quên được những lời "em là tất cả tình yêu của anh", là "tất cả cuộc đời của anh", "anh yêu em" nàng đã nghe chàng thì thầm bên tai không biết bao nhiêu lần! Rhett muốn nói gì thì nói, chàng yêu nàng! Nàng biết điều đó từ sâu thẳm lòng mình, từ uẩn khúc thầm kín nhất trong tâm hồn nàng, nơi đó lời nói dối không sao đến được. Thật ra, chàng vẫn sợ mình không thực sự yêu chàng, và đó chính là nguyên do vì sao chàng không muốn thú nhận đã yêu mình đến mức nào.

Nàng đứng dậy và tiến lại phía anh.

- Anh muốn nói sao thì nói, Rhett ạ, nhưng anh không thể chối bỏ sự thật. Em yêu anh, anh yêu em và chúng mình đã vừa chứng tỏ điều ấy khi ân ái với nhau.

Rhett nốc cạn phần Whisky và cười mỉa mai.

- Em làm anh thất vọng đấy, Scarlett ạ! Anh không ngờ em lại uỷ mị đến thế. Dầu sao cái đầu bướng bỉnh nhỏ bé của em cũng không đến nỗi thiếu tinh táo đến vậy. Bởi vậy, em không nên làm lần một sự thôi thúc xác thịt tầm thường với tình yêu. Chỉ có Chúa mới biết nổi, liệu sự làm lần ấy có đủ thường xuyên hay không để trám đầy các nhà thờ bằng các nghi lễ kết hôn.

Scarlett tiến lại sát chàng, lấy tay quệt những giọt nước mắt đang lăn dài trên đôi má.

- Không, Rhett ạ! Anh chỉ hoài công khoác lác thôi, anh không chối bỏ được sự thật đâu.

Nàng đã ở sát bên chàng, đủ để ngửi thấy mùi muối trên da thịt chàng và mùi Whisky trong hơi thở.

- Anh yêu em, Rhett ạ, anh yêu em mà, em biết.

Nàng buông tấm chăn rơi xuống đất và trần truồng, đôi tay đưa ra dâng hiến cho chàng.

- Hãy ôm em đi, Rhett. Còn nếu sau đó anh nói không yêu em thì em mới tin anh.

Đột nhiên chàng vô lấy khuôn mặt nàng trong đôi tay mình và hôn lên miệng nàng cuồng nhiệt. Ôm chặt cổ Rhett, Scarlett cảm thấy

hai tay chàng đang vuốt dần xuống đôi vai nàng, xuống lưng nàng, mân mê dọc suốt thân thể nàng và nàng lịm người trong những cơn trớn của chàng.

Rồi cũng đột ngột, Rhett chụp lấy hai cổ tay nàng, gỡ tay nàng ra và đẩy nàng lùi lại.

- Sao vậy, Rhett! - Nàng kêu lên. Anh muốn em mà.

Chàng buông hai cổ tay nàng và hấp tấp lùi lại làm cả người chàng loạng choạng. Chưa bao giờ Scarlett thấy chàng mất bình tĩnh như vậy.

- Phải, anh muốn em! Anh muốn em đến điên dại Scarlett ạ, em đang đầu độc dòng máu của anh, em đang huỷ hoại tâm hồn anh. Anh từng biết có những người mà cơn nghiện ma túy họ cũng chẳng thể mạnh bằng nỗi ám ảnh em gây ra cho anh. Anh biết rõ tác tại của ám ảnh ấy, nó cũng như ma túy, nó biến người ta thành nô lệ rồi huỷ hoại ta. Anh đã gần như ngã quỵ trước cơn bệnh ấy, nhưng cuối cùng anh đã thắng nó. Anh sẽ không liều lĩnh nữa đâu. Anh không muốn vì em mà anh trở thành một kẻ đáng khinh bỉ. Những lời cuối vừa dứt, chàng đã mở tung cửa và phóng mình đi trong trời bão tố.

Gió ào ạt tràn vào qua khung cửa mở và giáng một cái tát lạnh ngắt lên da thịt Scarlett. Nàng vội nhặt tấm chăn lên và lao nhanh ra ngưỡng cửa. Chẳng trông thấy gì, chỉ có cơn mưa đang nặng hạt thêm. Nàng cố chống chọi với cơn bão để đóng cánh cửa lại, và sau đó kiệt sức.

Đôi môi nàng giờ hãy còn cháy bỏng vì nụ hôn của Rhett nhưng toàn thân lại run lập cập, nàng cuộn mình ngồi xồm trước ngọn lửa. Nàng mệt mỏi đến mức chỉ muốn thiếp đi cho đến lúc Rhett trở lại.

Vừa nằm xuống, nàng đã chìm trong giấc ngủ mê mệt như hôn mê.

- Bị kiệt sức, người bác sĩ quân y Rhett dẫn đến từ đồn Moultrie đưa ra lời chẩn đoán. Do lạnh và mệt quá. Ông Butler, vợ ông còn sống sót được cũng là một phép lạ đấy. Hy vọng bà ấy còn sử dụng được đôi chân, máu ở đó hầu như chẳng lưu thông gì cả. Ông lấy mấy tấm chăn này bọc bà ấy lại, chúng ta sẽ đưa bà ấy về đồn.

Rhett nhanh tay quần kín cơ thể bất động của Scarlett rồi bế nàng trên tay.

- Ông hãy giao bà nhà cho ông trung sĩ, viên bác sĩ nói, tình trạng của ông cũng không sáng sủa gì hơn đâu.

Trong khoảnh khắc, Scarlett tỉnh lại. Lờ mờ như giữa một màn sương mù, nàng thấy bao quanh mình là những bộ đồng phục xanh, trông mắt nàng lộn ra. Bằng bàn tay thành thuộc viên bác sĩ vuốt mi mắt nàng lại.

- Nhanh lên đi, ông nói, bà ta đang yếu dần. Tôi sợ bà ta sẽ vượt khỏi tay chúng ta.

- Uống cái này đi, con cừ non của ta.

Scarlett nghe giọng một phụ nữ, vừa êm ái lại vừa đầy uy quyền, như rất quen thuộc với nàng. Nàng ngoan ngoãn hé môi.

- Tốt lắm. Một hớp nhỏ nữa nào. Không, ai lại nhăn mặt xấu thế kia! Con không biết là những cái nhăn nhó ấy sẽ dính lại trên khuôn mặt sao! Một cô gái xinh đẹp như con mà lại tự làm cho mình xấu xí thế kia à! Xì!

Thế nhé, mở miệng ra. To nữa! Con sẽ phải uống hết phần sữa nóng thơm ngon này có hoà thuốc trong đó, cho dù ta có phải ngồi đây hàng tuần lễ. Nào con cừ non của ta! Ta đã thêm một ít đường vào đây rồi đó.

Không, không phải giọng Mama. Gần giống thôi, nhưng không hoàn toàn. Scarlett cảm thấy nước mắt mình đang trào ra dưới đôi mi khép kín. Trong khoảnh khắc, nàng tưởng như mình đang ở nhà, ở Tara, có Mama bên đầu giường đang chăm sóc cho nàng. Nàng cố mở mắt. Một người đàn bà da đen đang cúi xuống nàng mỉm cười. Một nụ cười thật tươi, đầy thông cảm, hiểu biết, trù mến, kiên nhẫn - và đầy quyền uy không gì lay chuyển được.

Scarlett mỉm cười đáp lại.

- Ta đã nói mà: cái cần cho cô bé này là một túi chườm ở trên giường, một miếng thuốc đắp ở trên ngực, bà già Rebecca để xoa bóp cho cô bé, một chén sữa thật nóng và một cuộc chuyện trò êm ái với Chúa Giêsu, thế là đủ thuốc chữa. Ta đã nói chuyện với Chúa Giêsu trong lúc xoa bóp cho con và chính Người sẽ chữa cho con khỏi bệnh. Ta biết Người sẽ làm điều ấy. Ôi, lạy Chúa, con đã

nói thế, con xin Người một ân huệ không lớn như đối với Lazare, chỉ cần Người khẽ nhích ngón tay của Người cho cái cô bé tí chưa được khỏe này. Chỉ cần Người dành một phút trong sự vĩnh hằng của Người để liếc mắt đoái thương và mang cô bé tí ấy trở về trước.

Thế là Người đã nhận lời ta và ta cảm ơn Người ngay khi con uống xong sữa. Nào, con cừ non của ta, ta đã thêm hai muỗng đầy đường rồi đây. Uống một hơi ta xem nào. Bộ chứ con muốn Đức Giêsu phải đợi Rebecea cảm ơn Người như bà ta đã hứa với Người sao! Điều đó sẽ gây ấn tượng không tốt trên Thiên Đường đâu đấy! Lúc đầu Scarlett chỉ nhấp môi, rồi nàng uống một hơi hết sạch. Từ bao năm nay, nàng chưa hề được thưởng thức một món gì ngon hơn thứ sữa nóng và ngọt lịm này. Uống xong nàng lấy tay chùi miệng.

- Ôi! Bà Rebecca, con đói quá! Có chút gì cho con ăn không? Người đàn bà to béo lắc đầu.

- Chờ một giây nữa thôi mà, con cừ non của ta.

Đôi mắt nhắm nghiền, hai tay chấp lại, bà Rebecca mấp máy môi và tiếp tục cuộc chuyện trò thân mật với Chúa. Rồi khi xong lời kính tạ ơn, bà kéo tấm chăn đắp lên vai người bệnh và chặn lại cẩn thận.

Scarlett đã ngủ từ lâu. Thuốc ở trong chén sữa có thuốc phiện.

Scarlett trải qua một giấc ngủ đầy xúc động. Khi nàng đập tung chăn, bà Rebecca đã đắp lại cho nàng và vuốt ve trán nàng cho đến lúc nàng như dịu lại. Nhưng bà không làm gì được với những giấc mơ của nàng.

Những hồi ức và sợ hãi cứ đổ xô nhau trở về từng đoạn rời rạc và hỗn đoạn. Thoạt tiên là cái đói dai dẳng trong những ngày đen tối ở Tara. Và rồi đến những tên lính Yankee đang vây hãm Atlanta, chúng như những cái bóng đầy đe dọa in rõ lên cửa sổ phòng nàng, chúng đang sờ nắn nàng và xì xào với nhau phải chặt đôi chân nàng, chúng đang ngã trên sân ở Tara trong một vũng máu, và máu cứ bắn tung tóe lan rộng mãi thành cả một dòng thác đỏ ngầu, dâng lên thành một đợt sóng quái dị đang chực nuốt chửng một một

Scarlett tí teo đang gào thét lên vì khiếp đảm. Rồi nữa là cái lạnh, là băng giá đang nghiền nát những cành cây và những bông hoa héo úa, đang giam nàng trong một lớp vỏ cứng làm nàng tê hết, không cho ai được nghe tiếng nàng gào lên: "Rhett, Rhett, trở về đi!" xuyên qua những mảnh băng vụn rơi ra từ môi nàng. Mẹ nàng cũng thoáng hiện trong mơ, Scarlett ngửi thấy mùi hương sả nhưng bà Ellen chẳng nói gì. Nàng thấy cha mình, ông Gerald

O Hara, đang nhảy qua một hàng rào, một hàng rào nữa, rồi lại một hàng rào nữa, cứ thế đến bất tận, bằng cách cưỡi ngược trên lưng một con ngựa đực màu trắng tuyệt đẹp biết nói tiếng người và đang hát cùng nàng bài ca nói về Scarlett bỏ đi trên xe ngựa. Rồi các giọng này chuyển thành giọng phụ nữ rồi lại biến thành những tiếng thì thầm mà Scarlett không tài nào hiểu nổi.

Nàng liếc đôi môi khô đắng của mình và mở mắt. Nhưng...

Mélanie đây mà. Melly đáng thương, trông em lo âu làm sao.

- Đừng sợ gì cả, Scarlett nói giọng khản đặc. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi. Hắn chết rồi. Chị đã giết hắn.

- Cô ta đang gặp ác mộng, bà Rebecca nói.

- Đã qua rồi những giấc mơ gớm ghiếc, Scarlett. Bác sĩ nói chị sẽ hồi phục rất nhanh thôi.

Đôi mắt đen láy của cô Anne Hampton long lanh đầy nhiệt tình.

Trên vai cô, xuất hiện khuôn mặt tươi cười của bà Eleanor Butler.

- Con yêu, chúng ta đến đón con về nhà đây.

- Thật buồn cười Scarlett phản đối. Tôi hoàn toàn có thể đi được mà.

Bà Rebecca lấy tay nắm chặt vai nàng và tiếp tục đẩy chiếc xe lăn trên lối đi trải vỏ sò nghiền vụn.

- Thật chẳng khác gì một con ngốc. Scarlett lẩm bẩm rồi ngồi yên. Con nhúc đầu bung bung trong đầu nàng, mặt trời phản chiếu trên lớp vỏ sò trải trên lối đi làm nàng chói mắt. Nàng không sao tin nổi lúc này đang còn là ban ngày và nàng mới rời ngôi nhà ở khu Bãi pháo vào buổi sáng, đầu đội chiếc mũ rom của bà Eleanor Butler. Con bão đã làm cho thời tiết giống như trong tháng hai. Vào lúc xế chiều trời không một áng mây, nhưng không khí vẫn mát mẻ và

những cơn gió nhẹ vẫn cứ cắn lấy da thịt. Nàng thậm nhủ, cũng may mẹ chồng mình đã mang đến chiếc áo khoác lông thú của mình. Hẳn bệnh tình của mình phải rất nghiêm trọng nên bà ấy mới chịu để mình mặc chiếc áo khoác bà vẫn cho là quá lõe loét này.

- Rhett đâu rồi! Sao anh ấy không cùng đến đón con!

- Mẹ đã cấm không cho nó ra ngoài, nó bị xung huyết vì lạnh, bà Butler giải thích. Mẹ đã dặn Manigo cho nó đi nằm rồi lập tức cho gọi bác sĩ.

Anne cúi xuống Scarlett.

Bà Butler đã rất lo lắng khi cơn bão nổi lên, cô nói nhỏ với nàng. Chúng em vội rời cư xá để ra cảng. Khi biết con thuyền không trở về, bà ấy muốn phát điên lên.

Bà ấy không ngồi yên chút nào suốt ngày hôm đó. Bà cứ đi qua đi lại mất dăm dăm lên trời.

Phải, dưới một mái nhà ẩm cúng mà! Scarlett thậm nghĩ về hẳn học. Cô nàng Anne này thật tử tế gớm khi lo cho mẹ chồng mình đến thế, nhưng cô ta đâu có chết công trong nước và dưới mưa như ta.

- Con trai tôi nói với tôi rằng bà đã làm cả một phép lạ khi chăm sóc cho con dâu tôi, bà Eleanor Butler nói với bà Rebecca. Tôi không biết làm sao cảm ơn bà.

- Không phải tôi đâu, thưa bà, bà cảm ơn Chúa nhân từ mới phải. Tôi đã nói chuyện với Chúa Giêsu về cô bé đáng thương đang lạnh run này. Tôi nói với Người thế này: Lạy Chúa, con không xin Người một phép lạ như đối với Lazare... Trong lúc bà Rebecca kể lại cho bà Butler nghe cuộc chuyện trò của mình với Chúa, thì Anne lo trả lời các câu hỏi của Scarlett, Rhett đã đợi đến khi bác sĩ kết luận rằng nàng đã thoát khỏi cái chết chàng mới trở về Charleston bằng một chiếc phà và vội đến trấn an mẹ mà chàng biết bà đang rất lo lắng.

- Chị hãy tưởng tượng xem bọn em đã hoảng hốt thế nào khi thấy một tên Yankee leo qua hàng rào! Anne kết luận và cười vui. Rhett đã mượn bộ đồng phục của một tên trung sĩ.

Scarlett nhất quyết không chịu xuống phà trên chiếc xe lăn. Nàng tuyên bố mình hoàn toàn có khả năng đi bộ về và có thể bước lên

bờ như không có chuyện gì xảy ra.

Song khi về đến nhà, nàng đã kiệt sức đến mức đành để cho cô Anne Hampton dìu nàng lên cầu thang. Dùng một chén nước canh và vài miếng bánh kẹp bằng bột bắp, xong, nàng lại đắm mình trong giấc ngủ.

Lần này, nàng không còn gặp ác mộng. Nàng cảm thấy vững tâm trong sự êm ả quen thuộc của những khăn trải bằng vải lanh, những chiếc nệm nhồi bông, cũng như trong sự hiện diện của Rhett ở đâu đó cách nàng vài bước, nàng ngủ một mạch mười bốn tiếng đồng hồ và lấy lại sức!

Vừa mở mắt, Scarlett đã thấy những bông hoa. Những đoá hồng trồng trong nhà kính. Có một phong thư tựa vào bình hao. Nàng vội vàng cầm lên.

Nàng nhận ra ngay nét chữ của Rhett với những nét sổ ngạo mạn.

Scarlett vuốt ve phong thư một cách trù mến rồi bắt đầu đọc...

"Anh không biết phải nói gì về chuyện đã xảy ra hôm qua, ngoài sự hổ thẹn của anh và anh thật hối tiếc đã gây ra bao đau khổ và hiểm nguy cho em".

Scarlett xúc động, sung sướng.

"Em đã tỏ ra dũng cảm và ngoan cường một cách thật sự anh hùng, đáng cho anh mãi mãi ngưỡng mộ và kính trọng em. Anh thật hối tiếc đến cay đắng về những gì đã xảy ra sau khi chúng ta thoát khỏi cơn thử thách quá dài. Anh đã nói với em những điều mà không một người đàn ông nào nên nói với một người đàn bà, và hành động của anh thật đáng chê trách. Song anh không thể phủ nhận sự thật về mọi điều anh đã nói. Bởi vậy, anh không nên và mãi mãi không muốn gặp lại em. Theo thoả thuận giữa chúng ta, em có quyền ở lại Charleston, tại căn nhà của mẹ anh cho đến tháng tư.

Nói thẳng ra, anh hy vọng em sẽ không làm điều ấy bởi vì anh sẽ không về nhà cũng như sẽ không đến đồn điền Dunmore cho đến khi anh nhận được tin em trở về Atlanta. Đừng tìm cách gặp lại anh làm gì, Scarlett ạ! Em không thể làm được điều đó đâu.

Số tiền anh đã hứa, anh sẽ chuyển ngay đến cho em qua tay bác Henry Hamilton của em.

Anh mong em nhận ở anh lời xin lỗi chân thành nhất về những gì liên quan đến cuộc đời chung của hai chúng ta. Chúng ta không được tạo ra để sống với nhau. Anh chúc em một tương lai nhiều hạnh phúc.

Rhett".

Nàng đọc lại bức thư, sững sờ rồi giận dữ đến không còn biết đau đớn.

Lát sau, nàng xé nát bức thư, miệng lẩm bẩm.

- Ô, không, lần này anh cũng không chơi lại cái trò cũ được đâu Rhett Butler ạ. Lần trước, ở Atlanta, anh đã bỏ rơi em sau khi đã ân ái với em. Và em đã mòn mỏi chờ anh trở lại. Bây giờ thì em hiểu ra nhiều điều hơn trước. Em biết anh không thể vứt bỏ em khỏi tâm trí anh được dù anh cố gắng cách mấy đi nữa. Em biết anh không thể sống thiếu em. Không người đàn ông nào đã ân ái với một người đàn bà theo cách như anh đã làm với em mà sau đó lại quyết định không nhìn lại người ta nữa! Anh sẽ quay lại thôi, cũng giống như lần trước anh đã trở lại với em. Nhưng lần này, anh sẽ không còn thấy em đang chờ anh đâu. Chính anh sẽ phải tìm đến em ở bất cứ nơi nào có em.

Nàng nghe tiếng tháp chuông nhà thờ Saint-Michel điểm đúng mười tiếng. Mỗi chủ nhật, nàng đều đi lễ lúc mười giờ. Hôm nay thì không. Nàng còn nhiều chuyện khác phải làm.

Scarlett nhảy khỏi giường và kéo dây chuông.

- Pansy nhanh chân nhanh tay giùm một chút. Ta muốn xếp xong vali và đến nhà ga để kịp đón tàu đi Augusta. Ta sẽ trở về nhà, ta sẽ đến hỏi bác Henry xem đã nhận được tiền của ta chưa và rồi ta sẽ lao vào công việc ở Tara.

Phải, nhưng Tara vẫn chưa là của ta...

- Chào bà Scarlett. Em rất vui sướng thấy bà vẫn khỏe mạnh sau những chuyện xảy ra.

- Thôi đừng có huyền thuyên nữa. Lấy vali ra cho cô nhanh lên...

Scarlett chột khựng lại, do dự. Cô đi Savannah, nàng nói tiếp, sắp tới sinh nhật ông ngoại cô.

Nàng sẽ theo các dì ra ga. Chuyến tàu đi Savannah sẽ khởi hành lúc mười hai giờ kém mười. Ngày mai, nàng sẽ nói chuyện với Mẹ

bề trên và cả Đức giám mục.

Không thể trở về Atlanta khi trong tay còn chưa có giấy chủ quyền Tara.

- Cô không thích mặc váy cũ đó, Pansy. Em lấy những cái cô mang theo khi đến đây. Từ lúc này, cô chỉ mặc những gì cô thích. Cô đã ngấy tận cổ cứ phải làm vui lòng người khác!

- Có chuyện gì mà sáo sạo vậy, Rosemary tò mò nhìn bộ y phục thanh lịch của Scarlett và hỏi. Chị định ra ngoài sao! Mẹ cứ nghĩ chị sẽ ngủ hết ngày.

- Mẹ của em đâu! Chị muốn chào tạm biệt mẹ.

- Mẹ đã đi lễ rồi. Em chuyển lời cũng được. Hay tốt nhất chị để lại vài chữ.

Scarlett liếc nhìn đồng hồ quả lắc. Nàng chẳng còn nhiều thời gian nữa, cỗ xe ngựa của nàng đã đậu sẵn trước cửa. Nàng chạy vội vào thư phòng với lấy cây bút và tờ giấy. Nàng sẽ viết gì với bà Eleanor đây!

- Thừa bà Rhett, xe đang đợi bà. Manigo giục.

Scarlett ngoáy vội vài dòng, nàng sẽ đi dự sinh nhật ông ngoại, nàng rất tiếc là không gặp được bà Eleanor trước khi đi. Rhett sẽ giải thích với mẹ, nàng viết thêm... "*Với tất cả sự triu mến của con*".

- Bà Scarlett! - Pansy gọi, vẻ lo âu. Scarlett gấp bức thư và dán lại.

- Em làm ơn chuyển giùm cái này cho mẹ em, nàng nói với Rosemary. Chị phải vội đi đây. Tạm biệt em.

- Tạm biệt, chị Scarlett!

Đứng trên ngưỡng cửa, Rosemary dõi mắt nhìn theo Scarlett, cô hầu và các hành lý của nàng đang xa dần.

Rhett không được chu đáo lắm lúc chàng chuẩn bị đi, hồi chiều qua. Cô đã cố nài nỉ anh ở lại khi còn chưa được khoẻ, nhưng anh cũng chỉ hôn cô rồi vội lao vào bóng đêm, đi bộ. Chẳng cần tưởng tượng nhiều cũng đoán được Scarlett chính là nguyên nhân sự trốn chạy của anh.

Rosemary chậm rãi quẹt diêm đốt bức thư của Scarlett rồi thốt lên.

- Thế là rảnh nợ!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 33

Scarlett vỗ tay khi cỗ xe ngựa ngừng lại trước ngôi nhà của ông ngoại Robillard: ngôi nhà màu hồng đúng như bà Eleano Butler đã tả. Thế mà mình chẳng bao giờ để ý. Từ lâu, mình đã không đến đây. Nói thực, đây gần như là một sự khám phá.

Một gia nhân ra mở cửa. Tò mò, Scarlett leo nhanh lên các bậc thềm hình cung có tay vịn bằng sắt và đi vào bên trong, để mặc Pansy và các dì lo cất hành lý.

Đúng, chỗ nào cũng màu hồng, viền màu trắng và hoàng kim: tường, rèm cửa, vải bọc ghế đều màu hồng, gỗ bọc tường và trụ tường màu trắng được tôn lên bằng những họa tiết mạ vàng. Khác với phần lớn nhà cửa ở Charleston và Atlanta, ở đó nàng chỉ thấy những bức tranh bị tróc lở và các lớp vải bạc màu, còn ở đây mọi thứ đều được chăm sóc kỹ lưỡng - một cảnh tuyệt vời để gây ấn tượng mạnh cho Rhett khi chàng đến tìm nàng. Ít nhất ở đây, chàng cũng thấy nàng xuất thân từ một gia đình danh gia vọng tộc không kém gì gia đình chàng.

Lại giàu có nữa chứ! Thoáng nhìn với vẻ sành sỏi, Scarlett lượng được giá đồ đạc sang trọng mà nàng trông thấy, qua cửa phòng khách. Chỉ riêng những lá vàng gắn vào các đường uốn của trần nhà cũng đủ để sơn phết lại toàn bộ các bức tường của Tara bên ngoài lẫn bên trong.

Bố già keo kiệt. Khi mình nghĩ đến việc ông đã không bao giờ gửi giúp cho mình lấy một xu sau hồi chiến tranh và cũng chẳng hề làm gì cho các con gái ông.

Scarlett giậm chân như chục gậy gỗ. Các à dì của nàng đã bị bố họ làm cho khiếp sợ, còn nàng thì không?

Nỗi cô đơn khủng khiếp mà nàng phải chịu đựng ở Atlanta đã làm cho nàng rụt rè, sẵn sàng tự hạ mình để làm vừa lòng mọi người ở Charleston. Giờ đây, khi nàng đã làm chủ trở lại đời mình, nàng lại

cảm thấy tràn trề sinh lực và tính chiến đấu. Từ nay, không ai có thể áp đặt được gì cho nàng! Rhett yêu nàng, nàng là nữ hoàng của thế giới.

Trong gian tiền sảnh, sau khi đã lơ đãng ném chiếc áo choàng lông thú và chiếc mũ trên chiếc bàn cẩm thạch, Scarlett cởi đôi găng da dê màu xanh lá cây và ngấm mình trong gương với vẻ hài lòng. Bộ y phục đi đường vải ca rô màu nâu và xanh lá đã thay đổi nàng khác hẳn khi phải mặc những bộ áo quần thảm đạm hồi còn ở Charleston.

Dưới cái nhìn kinh khủng của hai bà dì, nàng sửa lại chiếc nơ lụa màu lục thắm dùng làm nổi đôi mắt rồi khi đôi găng tay đã vút chung vào đồng mũ, áo, nàng ung dung chỉ cho Pansy:

- Mang những thứ này lên xếp vào phòng nào đó đẹp nhất! Và đừng đứng run ở một góc như thế, không ai ăn thịt em đâu.

Các bà dì cứ xoắn tay.

- Scarlett, con không thể...

- Ít nhất con cũng phải chờ...

- Bởi vì ông ngoại rất bủn xỉn không chịu đón chúng ta, chúng ta phải tự thu xếp lấy thôi!

Quái quỷ thật! Dì Eulalie, dì đã lớn lên trong căn nhà này cả dì Pauline nữa! Có gì ngăn cản các dì cư xử ở đây như ở nhà các dì nào!

Tuy thế, dưới vẻ táo bạo bề ngoài, Scarlett cũng cảm thấy hai bàn tay rịn mồ hôi khi nghe lên tiếng sang sang gọi: "Jérôme". Đột nhiên, nàng nhớ lại cái nhìn của ông ngoại, một cái nhìn sắc lẹm, đến nỗi người ta cứ muốn chạy trốn, hơn là đứng lại chịu trận.

Lão quản gia da đen nghiêm trang dẫn ba người vào nhà, đưa tay chỉ một cánh cửa mở cuối tiền sảnh.

Scarlett để cho bà Pauline và bà Eulalie vào trước.

Phòng của ông ngoại nàng được đặt trong một phòng khách cũ.

Trong căn phòng rộng và trần rất cao này, người ta hầu như không còn chỗ tựa quây, vì ngoài những trường kỷ, ghế bành và bàn là đồ đạc xưa kia ở đây, còn thêm chiếc giường lớn có bốn cột ở bốn góc, trên mỗi cột là một con đại bàng thép vàng đang giương đôi cánh. Ở góc phòng, bên cạnh lá cờ Pháp, một hình mẫu thợ may

khoác bộ đồng phục có cầu vai mạ vàng, lấp lánh những huy chương mà Pierre Robillard đã mang khi ông còn là một sĩ quan trẻ tuổi trong Đại quân của Hoàng đế Napoleon.

Từ trên giường, tựa lưng vào chồng gối, ông già ném cái nhìn ít thiện cảm lên mấy người phụ nữ. Scarlett khó nhận ra ông. Giữa chiếc giường rộng lớn, ông có vẻ bé người lại. Ngày trước to lớn, oai vệ là thế, nay Pierre Robillard chỉ còn da bọc xương!

- Chào ông ngoại, con đến để mừng sinh nhật ông đây! Con là Scarlett, con gái của mẹ Ellen con.

- Ta không quên, ông già nói, giọng mạnh mẽ trái ngược với vẻ yếu ớt bên ngoài của ông. Ta thấy như trí nhớ của con kém đấy. Trong nhà này, khi người lớn chưa mở lời, thì trẻ con phải im lặng, đừng quên điều này.

Scarlett cắn môi để kiềm chế một câu trả lời sỗ sàng. Mình không còn là một đứa trẻ, để nghe người ta nói với cái giọng ấy! Như thế. Đáng ra ông phải tỏ lòng biết ơn đối với những người đã chịu khó đến thăm ông.

- Mình hiểu tại sao mẹ mình rất sung sướng khi cha mình đưa mẹ đi khỏi nơi này!

- Còn mấy cô, lần này đến đòi hỏi gì đây! Pierre Robillard gầm gừ với các bà, con mình.

Bà Eulalie và bà Pauline cùng chạy đến đầu giường, vừa đồng thanh nói.

- Chúa ơi, mình làm gì ở đây! Scarlett tự nhủ khi buông mình xuống chiếc trường kỷ bọc gấm. Mình muốn đi nơi khác bất kỳ đâu! Miễn là Rhett sớm đến tìm mình. Mình sẽ điên lên mất nếu như phải ở lại trong ngôi nhà này.

Hoàng hôn dần dần tràn ngập căn phòng với bóng tối đáng lo ngại. Tên lính không đầu đường như sắp động đậy Scarlett tưởng chừng có những ngón tay lạnh giá khẽ chạm vào lưng nàng, nhưng nàng cố không run.

Nàng nhẹ người khi thấy Jérôme bước vào, theo sau là một cô hầu da đen to lớn mang đèn. Người đàn bà kéo rèm, Jérôme đi quanh phòng châm các ngọn đèn ga trên tường, và lễ phép yêu cầu Scarlett dịch sang bên, để ông ta có thể lách qua giữa bức tường và

chiếc trường kỷ.

Scarlett đứng dậy; cảm thấy ông ngoại đang chăm chú nhìn mình, nàng quay đi, và thấy ngay trước mặt một bức chân dung lồng khung thép vàng, chạm trổ tỉ mỉ.

Khi Jérôme đốt ngọn đèn kế bên, bức tranh như sinh động hẳn lên. Mặc dù bức tranh này khác xa với bức ở Tara, Scarlett vẫn nhận ra ngay, đó là bà ngoại nàng. Solange Pobillard không bới tóc lên cao mà để xoã xuống vai và đôi tay trần, bọc trong lưới bao tóc có dát ngọc trai. Nếu chiếc mũi thanh tú của bà vẫn nhon lên một cách khiêu khích, thì đôi môi bà lại thoảng một nụ cười quyến rũ chứ không phải cái nhếch mép cao ngạo. Bà như đang chăm chú nhìn Scarlett với đôi mắt hình bầu dục có sức hút mãnh liệt làm say đắm những kẻ đến gần. Bà còn rất trẻ, nhưng bức chân dung này là của một phụ nữ hơn là của một thiếu nữ. Trong bức chân dung ở Tara ngực bà hé mở khêu gợi còn ở đây thì được che giấu dưới một lớp lụa mỏng, nhưng vẫn khiến người ta mừng rỡ tưởng được đường cong khêu gợi của đôi vú và màu trắng như sữa của làn da khiến Scarlett cảm thấy đỏ mặt. Bà ngoại Robillard của mình không có vẻ gì đứng đắn, đàng hoàng cả! Nàng chợt thấy mình đã trách cứ theo phản xạ của nếp giáo dục nàng đã được thừa hưởng. Thế nhưng, những phản ứng của chính màng trong vòng tay của Rhett, lòng ham muốn như thiêu đốt khi tay chàng đặt trên thân thể nàng, vẫn còn hằn sâu trong ký ức. Bà ngoại nàng hẳn cũng cảm thấy những thèm muốn, khao khát những khoái cảm ấy như người ta đọc được trong cái nhìn và nụ cười của bà. Nàng có sai lầm không khi chính nàng cũng cảm thấy những đợt sóng ham muốn như thế! Nàng có mang trong dòng máu mình những tật xấu thừa kế của người đàn bà đang mỉm cười trơ tráo với nàng từ trên bức tranh không! Scarlett ngấm nhìn bà như bị quyến rũ.

- Scarlett, dì Pauline nói thầm, ông ngoại muốn chúng ta đi ra. Con chào ông đi.

- Bữa tối thật quá tiết kiệm. Không đủ no cho mấy con chim sặc sỡ trang trí trên các đĩa ăn, Scarlett tức tối nói.

- Bà bếp đang bận chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật của ông, bà Eulalie

thì thầm giải thích.

- Từ bốn ngày trước! - Scarlett lớn tiếng phản đối - Bà ta làm những gì! Nhìn những con gà vỗ béo à? Chúa ơi, nàng cầu nhàu rồi ta cũng sẽ ốm o, gầy mòn như ông ngoại, nếu cứ uống theo kiểu này cho đến thứ năm.

Khi cả nhà đã ngủ yên, nàng lặng lẽ đi xuống bếp, lục tủ đựng thức ăn, và nhai ngấu nghiến những chiếc bánh bắp và bánh kem. Giờ thì đến lượt bọn gia nhân phải nhin thôi! Nàng tự nhủ khi thấy nỗi hoài nghi của mình có cơ sở. Có lẽ Pierre Robillard có tưởng năm chắc được lòng trung thành của các bà con gái bằng cách để cho bụng họ trống rỗng nếu không được ăn uống đầy đủ.

Sáng hôm sau, nàng ra lệnh cho Jérôme mang lại trứng ướp muối và bánh mì nướng rồi nói rõ: "Tôi đã thấy ở nhà bếp có thừa mấy thứ đó". Nàng hả dạ, điều này giúp nàng nguôi ngoai sự nhút nhát của nàng hôm trước. Mình không quen tự buông trôi như thế đâu! Nàng tự nhủ. Không phải vì dì Pauline và Eulalie run rẩy như cây sậy trước ông bố mà mình lại cứ phải sợ ông già hà tiện này.

Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa!

Tuy nhiên, trong bước đầu, nàng không thấy bức là đã độ sức với gia nhân chứ không phải với ông chủ. Vẻ mặt khó chịu của Jérôme khiến nàng thích thú. Từ lâu, nàng đã không kiếm chuyện gây gổ được với ai! Và nàng lại thích lẩn lút người khác, nên chẳng chịu bỏ lỡ dịp.

- Quí bà đây cũng sẽ dùng trứng ướp muối, nàng xẵng giọng bảo Jérôme. Bánh mì nướng lại thiếu bơ đây.

Cảm thấy bị thương tổn, Jérôme trình trọng đi báo cho các gia nhân khác. Đối với họ, những đòi hỏi này là một sự xúc phạm. Chẳng phải vì chúng buộc họ phải làm gì thêm: Scarlett không yêu cầu họ cái gì nhiều hơn những gì mà họ luôn chuẩn bị cho bữa điểm tâm. Điều làm họ khó chịu, là sự trễ trệu và nghị lực quá rõ nơi con người nàng.

Cô cháu gái của ông chủ đã làm rối loạn cái không khí gần như tu viện của ngôi nhà. Vì thế, các gia nhân đều muốn nàng đi khuất mắt cho nhanh, trước khi gây thêm tai họa.

Sau bữa điểm tâm, bà Pauline và bà Eulalie đưa Scarlett đi xem

những căn phòng ở tầng trệt. Vừa uốn nắn cho nhau vừa cãi nhau về những chi tiết vô nghĩa, họ tả cho nàng nghe những buổi tiếp tân thời thanh xuân của ba cô gái nhỏ và cố tìm lại những đường nét của mẹ nàng trong khuôn mặt phinh phính của đứa bé năm tuổi.

Ở Charleston, nàng cảm thấy cô độc, xa lạ với cả một hệ thống họ hàng trong đó người ta kết hôn với người cùng họ từ nhiều thế hệ nay. Nàng cảm thấy thoải mái hơn trong ngôi nhà mà mẹ nàng đã sinh ra và lớn lên, trong thành phố gốc rễ của nàng.

- Hai dì nhắc phải có đến hàng nghìn anh em họ ở Savannah này, nàng bảo. Hãy nói cho con biết về họ đi, họ cũng là những người thân của con mà! Con có thể làm quen với họ được không?

Bà Pauline và bà Eulalie bối rối nhìn nhau. Anh em họ hàng à!

Vâng, có gia đình Prudhomme, bà con bên mẹ của hai bà nhưng giờ chỉ còn lại có một người, một ông già, chồng người chị đã qua đời của mẹ hai bà.

Những người khác, từ lâu đã sang New Orléans "bởi vì ở đây mọi người đều nói tiếng Pháp", bà Pauline nói thêm. Về phía gia đình Pobillard, chỉ còn bố họ và hai bà thôi!

- Ông ngoại có bà con bên Pháp. Hai người anh thì phải. Ông là người duy nhất trong gia đình sang Mỹ.

- Ngược lại, các dì có rất nhiều bạn ở Savannah, bà Eulalie nói xen vào. Con sẽ có dịp gặp họ. Nếu hôm nay ông ngoại không cần gì đến chúng ta, dì Pauline và dì sẽ đi thăm các gia đình quen biết ấy và để lại danh thiếp.

- Con chắc phải trở về lúc ba giờ, Scarlett vội vã nói.

Không thể vắng mặt lúc Rhett đến và nhất là nàng muốn dành thời gian để tắm, thay áo quần, và trang điểm để đón chàng đi từ Charleston đến.

Rhett không đến. Khi nàng quyết định rời chiếc ghế băng đã chọn kỹ trong khu vườn kiểu Pháp đằng sau nhà, nơi nàng đã hoài công chờ chàng, người Scarlett lạnh cóng.

Nàng đã thoái thác lời đề nghị của các dì muốn nàng đến dự một dạ hội âm nhạc họ có giấy mời. Nếu như dạ hội ấy cũng giống như

những lời kể lại của những bà già mà nàng đến thăm sáng nay, thì nàng hẳn phải chết vì buồn chán! Nhưng khi Pierre Robillard hạ cố tiếp các bà con gái và cô cháu gái khoảng chừng mười phút trước bữa ăn trưa, thì cái nhìn ác độc của ông, đã làm nàng thay đổi ý kiến. Thà đi dự dạ hội còn hơn ở lại nhà một mình với ông già dễ ghét này.

Ở Savannah, chị em nhà Telfair, Mary và Margaret được công nhận là những người canh giữ ngọn cờ văn hoá, và những buổi dạ hội âm nhạc của họ không giống với những dạ hội mà Scarlett từng tham dự. Theo thường lệ, người ta quay vòng tròn chung quanh các bà đang hát theo tiếng đệm dương cầm của các bà khác.

Đến phiên họ, những người này đứng lên hát những khúc tình ca vì họ buộc phải phô bày năng khiếu đa dạng của họ. Thiếu tài năng âm nhạc, họ gỡ lại bằng hội hoạ hay bằng cả những công việc kim chỉ tinh tế. Tại nhà chị em Telfair trên quảng trường Saint-James, người ta tuân giữ những phép tắc rất nghiêm ngặt.

Những hàng ghế sơn thép vàng sắp đầy thành dãy trong hai phòng khách lớn. Ở tận cùng của một trong hai phòng, có đặt một cây dương cầm, một đàn hạc, sáu chiếc ghế và sáu giá nhạc hứa hẹn một cuộc biểu diễn được chuẩn bị chu đáo, Scarlett tự ghi nhận.

Nàng dễ dàng theo cách này sắp xếp lại phòng khách ghép đôi rộng rãi của gia đình Butler để tổ chức những buổi dạ hội chưa hề có ở Charleston, và dễ dàng nổi tiếng là một nữ chủ nhân danh giá. Có điều, nàng không già và nhăn nheo như chị em Telfair, không ăn mặc luộm thuộm như số ít phụ nữ trẻ có mặt ở đây. Tại sao ở miền Nam người ta cứ nghĩ là phải mang vẻ mặt khổ sở và khoác những bộ áo quần tồi tả thì mới chứng tỏ mình đáng kính nhĩ!

Bộ tứ đàn dây làm nàng ngáp và nàng tưởng là người chơi đàn hạc cứ chơi mãi những hợp âm rải. Phần thanh nhạc làm nàng thích hơn, dù nàng chưa hề được nghe Opera. Một nam và một nữ cùng hát, điều ấy làm thay đổi những bài song tấu dai dẳng của các cặp nữ. Sau những khúc nhạc bằng tiếng nước ngoài mà Scarlett không hiểu gì cả, họ trình diễn một loạt các bài hát quen thuộc với nàng. Người đàn ông có giọng ca truyền cảm và trầm ấm tỏ ra xuất sắc trong những bản ballade Ireland. Khi ông ta cất tiếng hát bài Hỡi

trở lại miền Erin xanh tươi; Mavoureen, Mavoureen, Scarlett phải nhìn nhận là ông ta vượt hơn hẳn Gerald O Hara, nhất là sau khi cha nàng đã quá chén.

Cha sẽ làm gì nhỉ! Scarlett tự hỏi. Nếu ông có mặt ở đây chắc là ông đang hát hoà nhịp với họ sau khi dốc hết cái bình mang theo rượu punch thêm nồng. Tiếp theo chắc là ông đòi người ta cho nghe bài Peg bỏ đi bằng xe ngựa như ông đã yêu cầu Rhett tối hôm nào...

Âm nhạc, phòng khách và những người tham dự như tan biến đi trong lúc Scarlett nghe vang lên giọng của Rhett trong chiếc thuyền bị lật úp và nàng cảm thấy đôi tay chàng đang siết chặt nàng. Nàng không nhận ra mình mỉm cười ngây dại trong lúc người ta đang biểu diễn một khúc bi ca đặc biệt buồn thảm.

Sáng hôm sau, nàng gửi điện cho bác Henry biết địa chỉ của nàng ở Savannah. Rồi nàng do dự thêm vào một câu hỏi, Rhett có chuyển tiền đến cho nàng không! Một mối lo hiện ra trong trí nàng: Rhett có chơi ác, ngừng gửi tiền để chăm sóc ngôi nhà ở phố Cây Đào không?

Không, không thể được! Trong thư, chàng đã nói rõ ý định chuyển nửa triệu đôla đã hứa mà. Về phần cuối thư thì nàng chẳng tin. Chàng lừa nàng đó thôi. "Em như thuốc phiện..." Rõ ràng là chàng vẫn còn cần đến nàng! Chắc chắn chàng sẽ trở về. Thật ra, với chàng sẽ gay go hơn là với bất kỳ người đàn ông nào khi phải dẹp bỏ lòng kiêu hãnh nhưng rồi chàng cũng sẽ quyết định được thôi! Chàng không thể làm khác... nhất là sau những gì đã xảy ra giữa họ trên bãi biển...

Bị mối ưu tư êm đềm xâm chiếm, Scarlett chợt nhớ là nàng đang ở trong phòng điện tín. Nàng trả tiền cho nhân viên bưu điện, rồi sau khi đã ghi chú những chỉ dẫn đường đi đến tu viện của các nữ tu Dòng Chúa Nhân từ, nàng rào bước nhanh đến nỗi Pansy khó khăn lắm mới theo kịp. Trong khi chờ Rhett đến, nàng chỉ có đủ thời gian tìm Mẹ bề trên của Carreen và xin sự can thiệp của Đức giám mục như Rhett đã gợi ý với nàng.

Tu viện Dòng Chúa Nhân từ ở Savannah là một toà nhà đồ sộ màu

trắng, có hàng rào song sắt bao quanh.

Scarlett bước chậm lại và ngừng hẳn. Ngôi nhà khó thương này khác hẳn với những ngôi nhà gạch dễ thương ở Charleston.

- Vào trong chứ, thưa bà Scarlett? - Pansy hỏi, giọng rung run. Còn em thì tốt hơn em nên đợi ở ngoài này, em là người Tin Lành.

Sự e dè của Pansy làm nàng thêm can đảm.

- Đừng ngốc thế! Đây không phải là nhà thờ mà là một ngôi nhà cho các bà như em Carreen của cô ở.

Scarlett đẩy cánh cổng sắt, đi qua ngôi vườn nhỏ và bấm chuông ở một cánh cửa cao bên trên có gắn cây thánh giá.

Nghe tiếng chuông, một nữ tu lớn tuổi bước ra nói với nàng là Mẹ bề trên Charleston đang cấm phòng.

Không, không thể yêu cầu mẹ tiếp bà Butler ngay được vì lúc này đang có một cuộc họp dòng. Không biết cuộc họp kéo dài bao lâu, cũng không biết là sau đó Mẹ có thể tiếp bà Butler được không.

Trong lúc chờ, liệu bà Butler có thích đi thăm các lớp học không! Dòng rất hãnh diện về các cơ sở trường học. Hay bà thích đi ngắm ngôi nhà thờ mới đang xây dựng! Sau đó, nếu cuộc họp kết thúc, mới có thể báo tin cho Mẹ bề trên biết.

Scarlett nuốt giận và cố mỉm cười. Nàng không hề muốn nghe những cô bé ấp úng đọc bài cũng như đi thăm nhà thờ. Nàng định trả lời là sẽ trở lại, song đề nghị cuối cùng của sơ phụ trách tiếp khách bên ngoài đã gợi cho nàng một ý. Xây dựng một ngôi thánh đường thì phí tổn rất lớn. Như vậy, đề nghị chuộc lại phần của Carreen ở đây có cơ dễ được đón nhận hơn là ở Charleston như Rhett dự đoán. Vả lại, Tara nằm trong bang Géorgie, ngay trong cùng giáo phận của Đức giám mục. Sao không đề nghị với ngài là sẽ trả chi phí cho một tấm cửa kính màu ở ngôi thánh đường mới này!

Chi phí này chắc chắn phải cao hơn số tiền hồi môn của Carreen nhiều, nhưng Scarlett sẽ nói rõ là số tiền tặng cho tấm cửa kính màu sẽ thay thế cho tiền chuộc, chứ không phải là món tiền trả thêm. Đức giám mục hẳn là con người biết điều, ngài sẽ hiểu được và chỉ thị cho Mẹ bề trên...

Nụ cười Scarlett nồng hậu hơn.

- Thừa sơ, con rất vinh hạnh được viếng ngôi thánh đường, dĩ nhiên là nếu không làm phiền sơ quá.

Mồm há hốc, Pansy đưa mắt nhìn lên những mũi tên bao quanh công trình kiến trúc tân gô tích sắp hoàn thành. Nhìn từ bên dưới, những người thợ đu mình trên những giàn giáo của mấy ngọn tháp, giống như những con sóc khéo léo chuyền trên những cây cổ thụ. Scarlett không buồn nhìn điệu vũ ba lê trên không của họ. Trong cảnh náo động của công trường, mạch nàng đập rộn ràng theo tiếng động của cưa, búa và hơn nữa, bởi mùi gỗ mới xẻ quen thuộc. Nàng nhớ đến không khí của các xưởng cưa. Nàng sẽ yêu thích biết bao được vuốt ve những tấm ván, cảm thấy mình có ích, ra lệnh cho người này người nọ, thay vì ngồi ucngr trà nói chuyện nhảm với những con mụ già dơ dáy.

Nàng không nghe một lời giải thích nào của vị linh mục trẻ hướng dẫn. Nàng cũng không để ý đến những cái nhìn ngưỡng mộ của bọn thợ khi họ ngưng công việc trong giây lát, để cho vị linh mục và nữ khách quý đi qua. Nàng đang nghĩ đến chuyện khác. Người ta có thể dùng loại cây nào để đẽo được những phiến gỗ thẳng như thế nhỉ! Nàng chưa bao giờ thấy ruột gỗ bách đẹp hơn thế. Xưởng cưa nằm ở đâu, sử dụng dụng cụ nào, nguồn năng lượng nào! À, phải chi nàng là đàn ông nhỉ!

Nàng có thể tìm hiểu và đi thăm xưởng cưa hơn là đi viếng ngôi thánh đường này! Scarlett dùng chân hất một đồng mạt cưa còn tươi và nàng say mê hít mùi thơm.

- Tôi phải trở về ký túc xá để dùng cơm. Vị linh mục xin lỗi và nói.

- Thừa vâng, xin cha cứ tự nhiên.

Nàng chưa xem được một nửa những gì nàng muốn, nhưng làm sao nói với cha được! Nàng bước ra đường theo vị linh mục...

- Xin cha thứ lỗi.

Một người rất cao lớn, mặt đỏ gay áo sơ mi đỏ đầy vết vôi hồ, gọi vị linh mục. Bên cạnh con người này, vị linh mục trông nhỏ bé và tái nhợt.

- Thừa cha, xin cha hãy ban phép lành cho công trường. Chúng con vừa mới đặt lanhtô cửa cho nhà nguyện Thánh tâm.

Chúa ơi, sao nghe cứ ngỡ như nghe giọng nói Ireland của cha

mình! Scarlett thăm nghĩ. Trong lúc vị linh mục ban phép lành, nàng đến nhập bọn với những người thợ tụ họp lại trên sân ngôi thánh đường và cùng họ cúi đầu. Mùi hăng nồng của gỗ bách mới xẻ không làm nàng cay mắt bằng những giọt nước mắt nàng đang cố sức giữ lại.

Mình sẽ đi thăm những người anh của cha! Nàng quyết định. Họ phải một trăm tuổi là ít, nhưng không sao. Cha hẳn hài lòng là mình đã đến chào các bác.

Nàng trở lại tu viện cùng với vị linh mục. Lời nàng yêu cầu được gặp Mẹ bề trên lại bị sơ phụ trách tiếp khách từ khước một cách rất lịch sự nhưng cũng rất cương quyết.

Ánh mắt bừng giận, Scarlett cố tự chủ.

- Xin cho Mẹ bề trên biết là tôi sẽ trở lại chiều nay! - Nàng nói ngắn gọn.

Cánh cửa nặng nề khép lại sau lưng nàng khi Scarlett nghe những tiếng chuông quanh đây vang lên.

- Quái quỷ, nàng thốt lên.

Nàng lại trễ bữa cơm trưa rồi!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 34

Vừa mở cánh cửa ngôi nhà lớn màu hồng, Scarlett đã ngửi thấy mùi thịt gà rán hấp dẫn. Cảm thấy đói, nàng vội vã bỏ áo choàng, mũ và găng tay.

- Xếp mấy thứ đó lại, nàng vừa nói với Pansy vừa hấp tấp bước tới phòng ăn.

Bà Eulalie đón nàng ở đây với bộ mặt thảm thiết mà chỉ có bà mới có tài thể hiện.

- Ông muốn gặp con, Scarlett ạ.

- Cứ để ông đợi đến xong bữa. Con đói lắm người.

- Ông nói là con đến ngay sau khi về.

Scarlett nhón trong giỏ một cái bánh nhỏ nóng hổi và nhai ngấu nghiến trước khi bước vào phòng ông ngoại.

Ông già đặt cái khay lên gối và nghiêm khắc nhìn nàng. Scarlett thấy trên đĩa của ông chỉ có món khoai tây nghiền đặc sánh, và cà rốt nấu nhừ. Thảo nào ông luôn cau có, nàng tự nhủ. Trong đĩa khoai nghiền của ông chẳng có cả bơ nữa. Dù ông không còn cái răng nào, bọn gia nhân đáng ra có thể cho ông ăn uống khá hơn chứ.

- Ta không dung được trong nhà ta những kẻ không biết tôn trọng giờ giấc, ông nói giọng vang như sấm.

- Thừa ông, cháu rất tiếc.

- Chính kỷ luật đã tạo ra sức mạnh cho đại quân của Hoàng đế. Không có kỷ luật, thì hỗn loạn ngay.

Ông nói to mạnh, giọng đáng sợ nhưng Scarlett thấy xương ông nổi lên dưới lớp vải dày của chiếc áo ngủ và nàng không thấy gì đáng sợ cả.

- Cháu đã xin lỗi. Còn giờ thì cháu đi được chứ! Cháu đói rồi.

- Đứng xác láo, con bé kia.

- Đói thì chẳng có gì là xác láo cả, thưa ông ngoại. Ông có ăn

không thì tùy ông, nhưng như thế không có nghĩa là kẻ khác cũng cứ phải nhịn theo.

Pierre Robillard giận dữ hất cái khay ra.

- Hừ! Heo cũng không thềm ăn nữa là, ông gắt.

Scarlett lẳng lẳng bước một bước ra phía cửa.

- Ta chưa cho cháu đi mà.

Bụng Scarlett còn cào phản đối. Những chiếc bánh nhỏ chắc nguội ngắt rồi, còn cứ cái tật háu ăn của dì Eulalie thì món gà rán sợ đã biến sạch. Nàng sôi máu:

- Ở này, ông ngoại, cháu không phải là lính của ông đâu nhé! Nếu như các dì sợ thì sợ chứ cháu thì không! Ông tưởng có cách phạt cháu ư? Xử bắn cháu như một tên lính đào ngũ ư? Nếu ông cứ tự để mình đói là thì chuyện ấy là do ông thôi. Còn cháu, cháu đói lắm rồi và cháu tính chuyện đi ăn đây - giá như có còn chút gì.

Nàng sắp bước đến cửa thì một tiếng òng ọc kỳ lạ khiến nàng quay phắt lại. Chúa ơi! Ông bị nghẹt thở!

- Mình đã gây ra cho ông cơn nhồi máu cơ tim! Mong sao ông đừng chết trong đôi tay...

Pierre Robillard cười vang.

Tay chống lên sườn, Scarlett ném về phía ông cái nhìn giận dữ.

Ông đã làm cho nàng một phen hết hồn!

Ông già giơ ngón tay khô đét, xua xua:

- Đi mà ăn đi, ông nói giữa hai tiếng nấc cụt. Đồ phàm ăn!

Và ông bật cười vang nhà.

- Chuyện gì xảy ra thế! Pauline tò mò muốn biết.

- Em không nghe bố kêu gì cả, Eulalie nhận xét.

Họ đang đợi món tráng miệng. Bàn ăn đã dọn sạch.

- Chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả. Scarlett nghiêng răng càu nhàu.

Nàng chụp lấy cái chuông bằng bạc và lắc như điên.

Khi cô hầu xuất hiện, mang lên hai phần bánh nhỏ xiu, Scarlett túm lấy hai vai và quay ngoắt người cô ta lại.

- Trở lại nhà bếp ngay và dọn bữa ăn trưa lên cho tôi. Phải cho nóng và thịnh soạn! Tôi không muốn biết ai trong các người đã ăn hết cả phần tôi, nhưng kẻ đó chỉ đáng được ăn cánh và xương xẩu thôi. Còn tôi, tôi muốn một cái đùi gà, rượu vang trắng và nước

sốt, thật nhiều nước sốt rưới trên khoai tây, một hũ bơ và bánh mì nhỏ thật nóng. Nào nhanh lên!

Nói rồi, nàng ngồi xuống, vẫn còn giận run, cứ chực đổ trút lên hai bà dì nếu họ có hó hê gì. Im lặng kéo dài mãi cho đến lúc bữa ăn được dọn lên.

Pauline vẫn cố kiềm chế. Nhưng rồi khi Scarlett đã ăn hết nửa đĩa, bà không sao giữ mồm được nữa.

- Các dì có thể biết ông đã nói gì với cháu không?

Scarlett chậm rãi lau miệng rồi nói:

- Ông chỉ muốn nhát con thôi, cũng như ông đã làm với Eulalie và dì. Con nói cho ông nghe điều con nghĩ và điều ấy làm ông phì cười.

Hai chị em nhìn nhau sững sờ trong lúc Scarlett vừa phết bơ lên món khoai tây vừa mỉm cười hả dạ. Ôi thật khờ khạo, những bà dì tội nghiệp của ta! Họ chẳng biết là nếu không muốn để cho những bạo chúa trong nhà như kiểu cha họ đây chà đạp thì cần phải đương đầu lại sao?

Nàng không nghĩ ra nếu như nàng đã có thể cự nự lại ông, chính bởi vì bản thân nàng cũng đoán như thế, và việc ông phá lên cười xuất phát từ chỗ ông nhận ra ở nàng chính tính cách của ông. Khi món tráng miệng được đem đến, các phần bánh đã lớn thêm một cách lạ lùng. Eulalie mỉm cười với cô cháu gái, vẻ biết ơn.

- Hai dì vừa nói với nhau là hai dì vui mừng biết bao vì con đã có mặt trong ngôi nhà thời thơ ấu của các dì, Scarlett ạ. Savannah là một thành phố xinh xắn, quyến rũ phải không! Con đã nhìn thấy vòi phun nước ở quảng trường Chippewa chưa! Rồi còn nhà hát nữa! Nó cũng cổ kính gần như nhà hát ở Charleston. Pauline và dì đã thích thú nhìn những diễn viên đi qua đi lại từ cửa sổ phòng học của hai dì. Chị còn nhớ không, Pauline!

Pauline còn nhớ chứ. Bà cũng nhớ cả chuyện đùa cháu gái của hai bà đã không báo gì cho hai bà rằng nàng đi ra ngoài sáng hôm ấy cũng như không hề nói nàng đi đâu. Mãi đến khi Scarlett kể lại cho họ nghe nàng đến viếng ngôi thánh đường thì dì Pauline ra dấu cho nàng ngừng lại. Bà giải thích ông ngoại là một kẻ chống điên cuồng đạo Thiên chúa. Thái độ hung hăng của ông có điểm gì đó

liên can đến lịch sử nước Pháp, bà cũng không rõ chính xác điều ấy là gì, nhưng ông công khai bày tỏ lòng ác cảm mãnh liệt đối với Giáo hội Roma. Bởi vậy, Eulalie và bà đã phải rời Charleston sau thánh lễ và định rời Savannah vào thứ bảy để kịp quay về trước sáng chủ nhật. Thế nhưng, năm nay, họ lại gặp phải một vấn đề nan giải. Lễ Phục sinh đến thật sớm, mà họ vẫn còn bị kẹt lại ở Savannah vào ngày thứ tư Lễ Tro. Tất nhiên, họ sẽ đi lễ sớm để không ai để ý. Nhưng làm sao giấu cha họ vệt tro quét trên trán!

- Vậy thì hai dì cứ lau mặt sạch đi. Scarlett nói, không hề biết rằng nàng đã tự tố cáo việc mình mới trở lại với Giáo hội và còn chưa biết gì về đạo.

Nàng đứng dậy và ném cái khăn ăn lên bàn.

- Con phải đi đây, nàng tuyên bố. Con phải đến thăm các bác, các cô bên họ O Hara.

Bằng mọi giá, nàng không muốn lộ ra ý định muốn chuộc lại một phần Tara đang thuộc về Hội dòng của các nữ tu. Nhất là không lộ ra với các dì. Các dì quá bẻm mép, không khéo lại viết thư báo cho Suellen và làm bộ bí mật hết!

- Sáng thứ tư chúng ta sẽ đi lễ mấy giờ! Nàng nói thêm với nụ cười thơ ngây.

Nàng sẽ không khoe khoang điều đó trước mặt Mẹ bề trên. Ít hơn ai hết, bà ta không sao nghi ngờ nổi thái độ khinh miệt của nàng đối với ngày thứ tư Lễ Tro.

Đáng tiếc là nàng đã bỏ quên chuỗi tràng hạt ở Charleston. Chậc! Nàng sẽ mua một chuỗi khác ở cửa hiệu của ông bác O Hara. Nếu như nàng còn nhớ chính xác thì người ta có thể mua mọi thứ ở đó, từ mũ nón cho đến cây bừa.

- Khi nào chúng ta quay về Atlanta, thưa bà Scarlett! - Pansy rên rỉ.

- Em không chút thoải mái với những người trong bếp của ông ngoại cô. Họ già lão quá! Còn đôi giày của em đã mòn hết vì đi miết. Khi nào chúng ta về nhà mình, nơi có những cỗ xe độc mã xinh đẹp!

- Đừng có mà cầu nhàu mãi như thế, Pansy! Chúng ta sẽ đi nơi nào và vào lúc nào, cô sẽ nói với em.

Dù vậy, câu trả lời của Scarlett chẳng có gì chắc chắn. Nàng cố thử

nhưng không sao tìm lại được cửa hiệu của các ông bác đến nỗi nàng tự hỏi liệu chứng hay quên của người già có lây lan sang nàng không. Về điểm này, Pansy nói đúng, nàng tự nhủ. Ở Savannah, nàng chỉ toàn quen biết những người già cả, ông ngoại, các dì, bạn bè của họ. Còn hai người anh của cha nàng, chắc họ còn tệ hơn nữa. Ta sẽ chào họ, sẽ để cho họ ôm hôn lên má nếu họ thích, sẽ mua chuối tròng hạt nhưng ta sẽ chỉ dừng ở đó thôi. Chẳng cần gì phải gặp vợ họ. Nếu họ thực sự muốn gặp ta, thì từ bao lâu nay, họ đã có chút cố gắng rồi. Ta có thể đã chết, đã được đem đi chôn mà họ cũng chẳng thêm cất công gửi một lời chia buồn cho chồng ta, cho các con ta nếu như ta có chồng con. Tinh thần họ hàng gì mà kỳ cục! Rốt cuộc, không đến thăm họ là hơn cả. Sau khi chẳng thêm biết đến ta như họ đã làm, họ cũng chẳng xứng đáng để ta đến thăm.

Scarlett đã quên không nhớ lại thôi chứ nàng đã vứt bỏ không hề trả lời hàng chục bức thư gửi từ Savannah cho đến khi, chán ngán, gia đình bên phía cha nàng không viết thư nữa.

Họ hàng O Hara đã hoàn toàn chìm ào quên lãng trong ký ức của nàng, Scarlett chỉ còn muốn tập trung vào hai điểm: dành lại quyền sở hữu Tara và hoàn thành việc chinh phục lại Rhett. Hai mục tiêu này có hoà hợp với nhau được không, điều ấy không quan trọng, nàng cứ cố làm hết sức để đạt cho bằng được.

Nhưng điều đó đòi hỏi toàn bộ thời gian, khả năng suy nghĩ và hành động của nàng. Mình sẽ không lê thân khắp các phố để lần tìm cái cửa hiệu cổ xưa và bụi bặm ấy làm gì! Nàng quyết định như thế. Tốt hơn hết là tiếp tục vây hãm Mẹ bề trên và thuyết phục Đức giám mục.

Mình thật hối hận đã bỏ quên cỗ tròng hạt ở Charleston. Nàng liếc mắt nhìn hàng họ bày ở mặt tiền các cửa hiệu ở Broughton Street, đường phố buôn bán sầm uất của Savannah. Chắc là có một cửa hiệu nữ trang trong khu này bán các thứ ấy thôi...

Bên kia đường, phía trên năm tủ kính lộng lẫy, bảng hiệu O HARA chạy dài trước mặt nàng bằng chữ vàng lớn. Trời đất, nàng nghĩ thầm, họ đã khám khá dữ kể từ lần cuối cùng nàng đến thăm!

Chẳng có vẻ gì là cổ lỗ và bụi bặm. Nàng bảo Pansy theo mình rồi

lao vào giữa dòng xe ngựa, xe bò, xe chở hàng, và xe đẩy đang cuồn cuộn đổ ùn trên đường.

Thay vì sắc mùi bụi bặm và hấp hơi, cửa hàng O Hara lại thơm mùi nước sơn mới. Trong cùng cửa hàng, chiếm hết bề ngang là một băng biểu ngữ màu xanh dòng chữ vàng: KHAI TRƯỞNG CỬA HÀNG.

Scarlett liếc mắt nhìn quanh vẻ thèm thuồng. Cửa hàng ít ra cũng lớn gấp đôi cửa tiệm của nàng ở Atlanta, hàng hoá xem ra mới và đa dạng hơn. Những cái hộp được dán nhãn rõ ràng và những cuộn vải xếp đầy ắp trên kệ đến tận trần nhà, những thùng ngũ cốc và bột xếp hàng dài trên sàn nhà gần cái lò sưởi lớn nằm chễm chệ giữa nhà, những bầu thủy tinh lớn đầy ắp các loại kẹo hấp dẫn nằm san sát trên quầy hàng. Phải, các ông bác của nàng đã làm ăn khấm khá đấy. Cửa tiệm nàng đã đến thăm năm 1861 không tọa lạc trong khu trung tâm tráng lệ của Broughton Street, lại tăm tối và bừa bộn hơn cửa tiệm của nàng ở Atlanta. Thật cũng lý thú nếu biết được các ông bác của nàng đã đầu tư bao nhiêu để có thể phát lên phát đạt như thế này. Thậm chí nàng có thể học hỏi đôi điều cho công việc làm ăn của mình.

Scarlett bước đến gần một quầy hàng ở đó một anh chàng to lớn mặc áo blouse đang đóng dấu thấp đèn cho một khách hàng.

- Xin cho tôi gặp ông O Hara.

- Xin chờ một chút, thưa bà, anh chàng trả lời, mắt vẫn không ngược lên. Xin bà chịu khó chờ cho một lát.

Anh ta nói với giọng mũi đặc sệt. Cũng là hợp lý thôi khi những nhân viên người Ireland làm việc trong một cửa hàng do người Ireland điều hành, Scarlett nghĩ thầm.

Trong khi người làm công gói chai dầu và thối tiền, Scarlett đưa mắt quan sát những nhãn hiệu dán trên những cái hộp xếp trên giá. Á, à! Lẽ ra nàng cũng phải xếp gang tay theo cùng một kiểu và theo cùng kích cỡ hơn là theo màu sắc. Khi mở hộp, người ta nhìn thấy ngay màu sắc, chứ còn tìm kích cỡ thích hợp trong một cái hộp gồm toàn những đôi gang màu đen thì đúng là một cực hình. Sao nàng lại không nghĩ ra điều đó sớm hơn nhỉ!

Mãi ngắm nhìn, nàng không nghe tiếng người đứng sau quầy hàng,

ông ta phải nhắc lại:

- Tôi là O Hara. Tôi có thể giúp được gì, thưa bà!

Thế là nàng đã không đến đúng nhà cái ông bác của nàng rồi. Thật đáng tiếc. Chắc họ còn đang chết dí trong những căn nhà ổ chuột của họ. Scarlett nói rằng nàng đã lầm lẫn, rằng nàng tìm hai ông Andrew và James O Hara, và họ đã lớn tuổi kia. Ông có thể chỉ cho tôi cửa hàng của họ ở đâu được không?

- Bà đang ở nhà họ đây, thưa bà. Tôi là cháu của họ.

- Chúa ơi! Vậy ra... anh là anh họ của tôi! Tôi là Katie Scarlett, con gái của Gerald ở Atlanta đây.

Nụ cười rạng rỡ, nàng chìa tay ra cho anh. Đúng là một người anh họ như nàng mong muốn. Cao lớn, mạnh khỏe lại trẻ trung! Có cảm tưởng như nàng được tặng một món quà bất ngờ.

- Còn tôi là Jamie người kia đây, vừa lắc mạnh tay nàng vừa cười phấn khởi. Jamie O Hara sẵn sàng phục vụ cô, cô Scarlett O Hara ạ. Thật ngạc nhiên hết sức! Ôi cô đẹp như bình minh, như sao băng từ trời bay xuống!... Nhưng sao cô lại đến đúng vào dịp khai trương cửa hàng mới thế này! Nào đến đây, để tôi đi tìm cho cô chiếc ghế.

Scarlett chẳng còn nghĩ gì đến việc mua chuỗi hạt cũng như gặp Mẹ bề trên. Nàng quên luôn cả Pansy đang ngủ ngon lành trên ghế đầu trong góc cửa hàng, úp mặt trên một chồng tấm phủ lưng ngựa. Jamie O Hara lấy từ phòng sau cửa hàng một cái ghế mang lại, rồi cáo lỗi với Scarlett: bốn người khách đang chờ anh phục vụ. Đến nửa giờ sau, cửa hàng vẫn không ngớt khách mua, đến nỗi họ không sao nói với nhau được một lời. Chốc chốc, Jamie lại mỉm cười xin lỗi và Scarlett cũng mỉm cười đáp lại ngầm bảo anh đừng bận tâm. Nàng thật hài lòng đã có mặt ở đây, trong một cửa hàng ngăn nắp đang làm ăn khấm khá, với một người anh họ vượt quá sức mong đợi, có tay nghề thành thạo và khéo chiêu khách đến rất ưà nhìn.

Khi chỉ còn một bà mẹ và ba cô con gái đang mải mê tìm chọn những loại ren hợp màu với nhau, Jamie vội tranh thủ ngay giây lát tương đối rảnh rang ấy.

- Tôi sẽ nói rất nhanh thôi. Bác James mà được gặp cô chắc là

mừng như lên mây, Katie Scarlett ạ. Bây giờ ông già rồi, nhưng cũng còn khỏe mạnh chán. Mỗi sáng ông đều đến đây cho mãi đến giờ ăn trưa mới về. Cô chắc không biết chuyện này: bác gái đã qua đời xin Chúa cứu rồi linh hồn bà - và bác Andrew gái cũng vậy. Tội nghiệp bác Andrew, ông đã đau buồn đến nỗi chỉ một tháng sau, ông cũng đi theo bà luôn. Bác James hiện sống với tôi và vợ con tôi. Nhà không xa đây là bao. Tí nữa mời cô đến dùng trà. Damel, con tôi đi giao hàng về, tôi sẽ cùng đi với cô. Hôm nay, chúng tôi tổ chức sinh nhật cho cháu gái, cả nhà sẽ đông đủ. Scarlett nhận lời ngay. Rồi, nhanh tay cởi áo choàng, bỏ mũ, nàng bước ra sau quầy hàng nơi bà khách và các cô gái bà vẫn chưa quyết định chọn màu ren nào. Trên đời này, không lẽ chỉ có một người họ O Hara biết buôn bán. Dẫu sao, Scarlett vẫn quá nôn nao không thể đứng yên một chỗ. Ôi, sinh nhật con gái của người anh em con chú con bác mình! Nào, vậy là con bé sẽ là cháu nàng con mình...

Mặc dù không lớn lên trong mạng lưới cá quan hệ gia đình hoà quyền bao thế hệ đặc trưng cho miền Nam, nhưng Scarlett vẫn tỏ ra mình xứng là con gái miền Nam. Nàng vẫn không chút lằm lẩn, nàng biết định hướng trong cái mớ bòng bong của quan hệ anh chị em họ đến bậc chít, chắt. Nàng cảm thấy thực sự thích thú khi ngắm nhìn Jamie làm việc, bởi anh ta giống mọi mặt với những gì mà Gerald O Hara, đã nói với nàng về dòng họ mình. Người anh họ của nàng có những lọn tóc đen và đôi mắt xanh của dòng họ O Hara, cái miệng háu ăn và cái mũi héch thanh thanh trên khuôn mặt bầu bĩnh, hồng hào. Đặc biệt anh ta có bộ vai đồ sộ, người to lớn, đôi chân như hai thân cây lực lưỡng, vững vàng trước mọi bão tố. Đúng, Jamie là một chàng trai thứ thiệt của dòng họ O Hara đây! Cha của con là đứa trẻ còi cọc trong gia đình, ông Gerald nói không chút xấu hổ hão, bởi ông rất tự hào về những người anh của mình. Bà nội con có tám người con, tất cả đều là con trai. Cha là út và là đứa duy nhất không được to con. Scarlett tự hỏi không biết ai trong số tám ông bác ấy là cha của Jamie. Ừ nhỉ! Nàng sẽ biết được điều ấy vào lúc đến nhà anh dùng trà. Không, vào lúc tham gia ngày vui của gia đình qua sinh nhật của cô cháu họ.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 35

Scarlett quan sát Jamie với vẻ tò mò khó giấu giếm, là anh em họ, nàng cứ tưởng hai người trạc tuổi nhau. Thế mà, Jamie đã là một người luống tuổi, xem ra có phần đầy đà. Ở ngoài đường, lúc sáng rõ, có thể nhận ra những nếp nhăn và những túi mỡ dưới mắt mà ánh sáng lờ mờ trong cửa hàng đã khoả lấp mất. Khi nhìn thấy Daniel, con trai anh, Scarlett đã sững sờ nhận ra đó không phải là cậu thiếu niên như nàng chờ đợi, mà là một chàng trai ở tuổi tráng niên, lại được thừa hưởng thêm mái tóc đỏ hoe như cà rốt! Nàng thấy khó mà làm quen được với điều ấy.

Nàng không sao cam chịu nổi cái vẻ bề ngoài của người anh họ. Jamie không phải là một con người lịch thiệp! Trong cách ăn mặc của anh có những cái dở hơi mà Rhett không bao giờ mắc phải. Chẳng hạn, bộ complê xanh da trời của anh thì màu lại quá sáng và may vụng. Còn Rhett thì lịch sự không chê trách vào đâu được, không phải nhờ vào tài khéo tay của người thợ may mà chính vì ở chàng có một sự đòi hỏi chi li.

Scarlett chưa hề thấy một người đàn ông nào ăn mặc đẹp hơn chàng ở mọi nơi, mọi lúc. Rõ ràng Jamie không thể sánh với chàng, nhưng anh cũng có thể cố lên một chút để đừng có vẻ tầm thường như thế chứ! Thậm chí khi mặc những bộ quần áo đã sờn, Gerald O Hara cũng vẫn ra vẻ lắm chứ. Tất nhiên, Scarlett không hề nghi ngờ mẹ có vai trò quyết định biến cha nàng thành một gentleman farmer (1). Nàng chỉ phàn nàn sao niềm vui tìm gặp được người anh em lại sớm héo tàn bởi nỗi thất vọng. Ta sẽ dùng một tách trà và một miếng bánh, nhưng ta sẽ không nán lại làm gì, nàng nhủ thầm và mỉm cười thật tươi với Jamie.

- Tôi thật hạnh phúc đến choáng váng khi được biết gia đình anh, Jamie ạ! Lẽ ra tôi phải nghĩ đến việc mua quà sinh nhật cho cháu gái.

- Tôi đang mang đến cho nó một món quà đẹp nhất mà nó có thể mơ ước bởi vì cô đang ở bên tôi đây, Scarlett ạ.

Trong cái nhìn của anh cũng ánh lên nét vui vẻ ở cha, trong giọng nói của anh cũng hao giọng ông cụ. Giá như anh đừng có đội cái mũ quả dưa này. Ôi. Ai đời lại đội lên đầu một quả dưa nhỉ? Đột nhiên, Scarlett giật nảy mình, hoảng hốt.

- Chúng ta sẽ tới gần nhà ông ngoại cô, Jamie nói.

Chúa ơi! Nếu như gặp các dì, nàng sẽ phải giới thiệu anh với các bà. Các bà lúc nào cũng nghĩ mẹ nàng đã kết hôn không xứng khi lấy Gerald. Dáng dấp Jamie sẽ cung cấp cho họ bằng chứng không phủ nhận nổi! Anh còn nói gì nữa với nàng đây!

- Khi ngang qua đó, cô hãy cho cô hầu về nhà. Ở nhà chúng tôi không có chỗ cho cô ta, bởi không có kẻ hầu người hạ gì cả. Lạy Chúa, không hề có kẻ hầu, người hạ ư? Hết thấy mọi người đều có đầy thôi! Trời đất ơi, họ sống ở đâu vậy! Trong nhà ổ chuột ư? Scarlett nghiêng răng: nào cứ phản ứng đi, Jamie là anh họ mi, cha anh ta lại là anh của bố mi! Ta đến thăm bác James, bác là anh ruột cha ta. Ta sẽ không lảng nhục tiếng tăm của cha khi ta từ chối không uống trà với họ, dù sàn nhà của họ lúc nhúc chuột bỏ đi nữa!

- Em về nhà đi, Pansy Scarlett nói. Em báo cho nhà biết cô cũng sắp về. Anh sẽ đưa tôi về chứ, Jamie!

Scarlett thà đương đầu với cả một đàn chuột còn hơn bị mất danh giá khi đi đứng đỉnh trên các phố mà không có ai đi hộ vệ. Không một phu nhân đứng đắn nào lại dám đánh liều như thế!

Scarlett nhẹ hẫng người khi cả hai đi qua phía sau ngôi nhà ông ngoại chứ không đi qua quảng trường nhiều cây mà các dì của nàng thường thích lđi dạo cho khỏe! Pansy đẩy cánh cổng sắt khu vườn và ngáp khoan khoái khi nghĩ đến việc lại được nghỉ trưa. Scarlett cố kiềm giữ nỗi lo âu của mình, bởi nàng đã nghe Jérôme phàn nàn công khai trước mặt các dì về sự xuống cấp ngày một tăng của khu vực chung quanh.

Cách đây vài căn phố về phía cảng, những toà nhà đồ sộ xinh đẹp đã biến thành những cư xá thủy thủ nổi tiếng là xấu xí hay thành

nhà ở của đám người nhập cư đang tràn đến đây từng đợt đông đảo. Cũng đua đòi như phần đông các bếp trưởng, lão da đen đã cho biết rõ đại bộ phận những người này là dân Ireland vô học và bần thiêu.

Bởi vậy, Scarlett thấy yên tâm khi Jamie đưa nàng đi theo hướng ngược lại. Đi một hồi ngắn, anh đã rẽ vào một đại lộ rộng sạch sẽ và dừng lại trước một ngôi nhà gạch có bề ngoài sang trọng.

- Chúng ta đã đến nơi, anh loán báo.

- Tôi thật hài lòng. Nàng nói thật bụng.

Đó gần như là lời sau cùng mà từ lâu nay Scarlett mới thốt lên được.

Thay vì bước lên bậc thềm dẫn đến cửa chính như nàng chờ đợi, Jamie lại mở một cánh cửa nhỏ ngang với mặt đường và dẫn nàng vào nhà bếp. Vừa bước qua ngưỡng cửa, Scarlett đã bị bao quanh bởi đám đông, già trẻ, lớn bé có đủ, tóc đều đỏ hoe, đang thi nhau hò reo mãi cho đến lúc Jamie có thể cất tiếng nói được trong sự huyên náo:

- Đây là Scarlett, con gái chú Gerald O Hara, đến từ mãi tận Atlanta để thăm bác James!

Có bao nhiêu người nhỉ! Scarlett hoảng hốt tự hỏi, khi nhìn thấy họ đổ xô đến nàng. Một bé trai và một bé gái đeo lấy chân Jamie và cười hét ầm ĩ khiến không sao nghe được anh nói gì. Một phụ nữ cao lớn và mạnh khỏe, tóc còn đỏ hoe hơn cả mọi người ở đây, chìa bàn tay hộ pháp cho Scarlett:

- Hân hạnh được cô đến chơi, chị ta nói một cách điềm tĩnh. Tôi là Maureen, vợ của Jamie. Cô đừng để tâm đến lũ lâu la ấy làm gì, xin mời đến đây uống trà.

Chị nắm lấy tay Scarlett, đẩy kẻ này gạt người khác mở lối cho nàng bước đi.

- Yên nào, bọn nhóc buồn cười này, ít nhất cũng để cho bố thở một chút chứ! Đi rửa mặt đi, rồi đến chào cô Scarlett, từng đưa một! Vừa nói, chị vừa cất cái áo choàng lông thú trên vai Scarlett.

- Mary Kate! Con hãy đem treo vào chỗ chắc chắn kéo em bé lại ngõ là một con mèo lông êm quá, và em nó lại muốn kéo cái đuôi. Cô gái lớn nhất trong đám, cúi chào và vừa cầm lấy cái áo lông thú

vừa giương to đôi mắt xanh nhìn Scarlett vẻ thán phục, Scarlett mỉm cười với cô gái và cả với chị Maureen, mặc dầu chị đang đẩy nàng đến một cái ghế bành và ấn nàng ngồi xuống y như nàng là một trong những đứa con của chị.

Trong nháy mắt, Scarlett đã ngồi xuống, tay cầm cái tách khổng lồ nàng chưa hề nhìn thấy trong đời, còn tay kia nắm chặt một bé gái xinh đẹp đang thì thầm với mẹ: "Trông như một công chúa" rồi cô bé tự giới thiệu: Cháu tên là Helen!

- Em phải sờ đến cái áo lông thú này mới được Helen ạ - Mary Kate tuyên bố với cô em gái vẻ quan trọng.

- Helen có phải là khách không, mà con phải thưa gửi với nó trước! Thật xấu hổ cho một người mẹ có những đứa con thiếu giáo dục đến thế! - Maureen nói xen vào mà không sao giấu nổi cơn buồn cười.

Mary Kate cúi chào, mặt ửng đỏ.

- Cháu xin lỗi, cô Scarlett ạ, cháu quên mất khi mãi ngắm vẻ thanh lịch của cô. Cháu tên là Mary Kate và cháu rất tự hào là cháu gái một phu nhân xinh đẹp như cô.

Scarlett định chữa lại là cháu không cần xin lỗi, nhưng không kịp nữa. Jamie chỉ còn mặc mỗi chiếc áo sơ mi, áo gilê đã cởi nút, đang bước lại gần, tay nắm một đứa bé tóc đỏ hoe, má phính, đang giẫy giụa như chơi chơi và reo cười vui vẻ.

- Đây là Sean, thằng út, Jamie thông báo. Là dân Mỹ chính công, lẽ ra phải gọi nó là Jhon, bởi vì nó sinh ra ở Savannah, nhưng hết thấy chúng tôi lại cứ vẫn gọi nó là Jacky. Chào cô của con đi, Jacky, nếu như con còn mở miệng được!

- Chào cô! - Cậu bé kêu lên rồi cứ thế hét thật to cho đến khi cha cậu ấn đầu cậu xuống.

- Kìa, chuyện gì mà ồn ào dữ vậy! Một giọng nói yếu ớt nhưng đầy uy quyền bỗng vang lên.

Ngoại trừ tiếng cười của Jacky, như có phép màu, tất cả im bật. Một ông già to lớn và oai vệ xuất hiện ở đầu bên kia nhà bếp, theo sau là một thiếu nữ xinh xinh, tóc xoăn màu nâu, vẻ mặt rụt rè, sợ sệt. Scarlett nhận ra ngay ông bác của mình.

- Jacky đã làm bác James mất cả ngủ trưa. Cô thiếu nữ rụt rè nói.

Không biết nó đau ồm gì mà hét to đến thế và làm bác James phải về nhà quá sớm

- Nào có chuyện gì đâu, Maureen nói. Bác có người đến thăm đấy, bác James! - Chị cao giọng nói tiếp. Cô Scarlett từ xa đến thăm bác, Jamie đã giao cửa hàng cho Daniel để dẫn cô ấy về nhà, gặp bác. Trà đã dọn sẵn, mời bác đến gần bếp lửa.

Scarlett đứng dậy mỉm cười.

- Chào bác James. Bác có nhận ra cháu không?

- Tất nhiên là nhận ra chứ! Lần cuối cùng bác gặp cháu, lúc ấy cháu đang để tang chồng. Cháu đã kiếm được ai khác chưa?

- Rồi, bác ạ, nàng đáp.

Scarlett vội lục tìm trong trí nhớ của mình: James O Hara nói đúng. Nàng đã đến Savannah sau khi sinh Wade, khi đó nàng đang để tang Charles Hamilton. Nếu như ta nói ta đã có thêm hai đời chồng kể từ ngày ấy thì ông bác tò mò này sẽ nghĩ gì nhỉ!

- Vậy là tốt đấy, cháu ạ, ông bác tuyên bố. Ở nhà này, có quá nhiều phụ nữ không chồng.

Cô gái rút rè bỏ chạy khỏi nhà bếp.

- Bác không nên hành hạ nó giống như bác đã làm, bác James ại! - Jamie nghiêm giọng nói.

Ông già bước đến gần bếp lửa và xoa tay trên ngọn lửa.

- Nó không thể cứ than vãn suốt ngày. Dòng họ O Hara không phải là những kẻ rên rỉ mãi về những bất hạnh của mình. Maureen, cháu đem trà đến giùm bác, trong lúc bác nói chuyện với con gái Gerald, ông đến ngồi cạnh Scarlett và nói tiếp. Còn cháu, hãy cho bác biết, cháu có chôn cất bố cháu tử tế không đấy! Chú Andrew đã có được một đám ma linh đình mà từ nhiều năm nay người ta chưa hề được chứng kiến ở thành phố này.

Scarlett nhớ lại số người thân ít ỏi đã tụ họp ở Tara quanh mộ Gerald. Có quá nhiều người, lẽ ra có mặt ở đấy, thì đã chết quá sớm... Nàng nhìn thẳng vào mắt ông bác và quyết định phải gây cho ông xúc động.

- Một cỗ xe tang lấp kiếng do bốn con ngựa ô có bờm đen trên đầu kéo, hoa phủ đầy quan tài và một đoàn đưa tang đến hai trăm người. Ông an giấc nghìn thu không phải trong một mộ huyệt mà

trong một lăng mộ bằng cẩm thạch, bên trên có tượng thiên thần cao hơn hai mét. Đây! Bác thấy hài lòng chưa! Nàng nén lại không nói thêm. Giờ thì hãy để cho linh hồn cha được yên nghỉ.

James xoa xoa tay thật mạnh.

- Xin Chúa đón lấy linh hồn chú ấy! Ông bác vui vẻ nói. Gerald là người có địa vị cao nhất trong đám chúng tôi, bác vẫn luôn nghĩ như thế, phải không Jamie! Dầu chú ấy thể chất yếu đuối nhất, chú ấy cũng không hề bỏ qua một thách thức nào mà không đương đầu. Chú ấy đúng là một người đàn ông, một người đàn ông thực sự, chú Gerald của anh. Cháu ít nhất cũng đã biết ông ấy đã dành được cái đồn điền như thế nào chứ! Bằng cách chơi bài poker với tiền của bác đấy. Và cháu nghĩ là cha cháu đã đề nghị chia cho bác một đồng xu trong số lãi ấy ư?

Già James phá lên cười, một cái cười dòn thảng thẩn, một cái cười trẻ trung.

- Bác hãy kể ông ấy đã rời Ireland bằng cách nào đi, bác James, Maureen nói và rút dây tách cho ông. Scarlett chắc chưa biết chuyện ấy đâu.

-Ồ, không! Đừng trở lại chuyện buồn thảm ấy làm gì.

Scarlett thâm nghĩ, mệt mỏi và vắn vẹo người trên ghế.

- Cháu đã nghe chuyện ấy hàng trăm lần rồi, Scarlett kêu lên.

Gerald O Hara không thích gì hơn là khoe khoang việc ông đã trốn khỏi Ireland bởi cái đầu của ông đã được treo giá vì chỉ với một cú đâm, ông đã giết chết tươi tên quản lý của một chủ đất người Anh. Nếu như cả quận Clayton thuộc lòng chuyện ấy, thì cũng không một ai chịu tin. Ai cũng biết Gerald chỉ có khả năng chọc cho người ta nổi giận bùng bùng lên thôi, nhưng ông thật sự lại quá hiền lành để có thể làm hại đến một con ruồi.

- Cháu vẫn nghe nói về chú Gerald như một anh hùng, Maureen mỉm cười, nói. Một phụ nữ có thể tự hào có người cha như ông ấy. Scarlett cảm thấy cay cay trong mắt.

- Đúng là như vậy, James thêm vào. À, còn ổ bánh sinh nhật này, khi nào thì mới tỉnh, Maureen! Và Patricia, nó trốn đâu rồi!

Scarlett nhìn những mái tóc bù xù màu đỏ tía đang vây quanh nàng mà không sao nhớ được tên Patricia thuộc về cô gái nào. Có lẽ là

cô gái tóc nâu đã bỏ chạy ra ngoài!

- Nó đang lo chăm chú, bác James ạ, Maureen đáp. Bác biết đấy nó đom đóm lắm. Chúng ta sẽ qua bên cạnh khi Stephen báo cho chúng ta biết con bé đã sẵn sàng.

Patricia là ai! Stephen là ai! Ở bên cạnh là chỗ nào!

- Ôi bao nhiêu là điều bí ẩn! Maureen như dự đoán được những thắc mắc của Scarlett.

- Jamie chưa hề nói gì với cô sao! Dòng họ ta có ba ngôi nhà chung liên với ngôi nhà này. Cô còn lâu mới gặp được hết mọi người trong gia đình O Hara, Scarlett.

Chúng đông quá, mình không làm sao nhận biết hết được, Scarlett thầm nghĩ, chán nản. Giá như đừng đổi chỗ luôn nhỉ!

Thật cũng bằng như muốn bắt cơn sóng lòng của đại dương ngưng lại! Patricia tiếp mọi người tại nhà mình, trong một phòng khách đôi với những cánh cửa lớn, mở toang. Những đứa trẻ - ít nhất cũng đến một tá - đang chơi trò ú tim sau những bàn ghế và những tấm rèm, và chạy hết phòng này đến phòng khác. Đôi khi, một đứa lớn lại giữ một đứa nào nghịch ngợm quá mức hoặc đỡ một đứa khác bị ngã đau cần phải đỡ dành. Hình như chẳng có gì quan trọng việc đứa bị phạt hay đứa bị ngã là con ai. Những đứa lớn đều cư xử như ruột thịt của những đứa này cũng như của những đứa khác.

Scarlett chỉ có mỗi một điểm làm mốc là mái tóc hoe đỏ của Maureen. Những đứa con của chị - những đứa ở bên cạnh, cộng với Patricia đang tiếp khách Daniel mà nàng đã gặp ngoài cửa hàng và một cậu bé trai nữa mà nàng đã quên mất tên - nàng đều nhận ra được. Những đứa khác dưới mắt nàng tạo thành một nhóm không sao phân biệt nổi.

Scarlett cũng không sao phân biệt được cha mẹ chúng. Nàng biết một người trong số họ là Gerald, nhưng là ai! Họ tất cả đều giống nhau, cao lớn, mái tóc nâu xoắn, đôi mắt xanh và những nụ cười rạng rỡ.

- Khó mà lần ra thật, phải không! Maureen thì thảo bên tai nàng. Hãy yên tâm, cô Scarlett ạ, rồi cô sẽ nhanh chóng nhận ra chúng thôi.

Scarlett lịch sự thừa nhận bằng cách mỉm cười và gật đầu, nhưng nàng không hề có ý định mất thời giờ vào việc tìm hiểu điều bí ẩn ấy. Ngay khi có thể cáo lui mà không khiếm lễ nàng sẽ yêu cầu Jamie đưa nàng trở về nhà. Ở đây quá ồn ào, quá nhiều tiếng la hét, quá đông trẻ con. Ngôi nhà màu hồng trên quảng trường, đối với nàng lại có tác dụng như một chôn nường nấu bình yên. Ở đó, ít ra nàng còn có các di để chuyện trò. Còn ở đây, nàng không sao nói được một lời. Họ dành hết thời gian để đuổi theo các đứa trẻ, để ôm hôn Patricia và chúc mừng sinh nhật nó - tệ hơn cả là thăm hỏi khi nào thì lại sinh nữa. Làm sao người ta lại có thể nói những chuyện như vậy nhỉ! Thế không ai biết người có giáo dục thì không nên để ý nhận xét phụ nữ này phụ nữ kia có thai hay sao! Ở đây nàng cảm thấy như một người xa lạ, một hạng người không đáng kể. Cũng giống như ở Charleston. Ngược lại, biết mình đang ở ngay giữa dòng họ mình chẳng giải quyết được gì. Lại càng tệ hại hơn...

- Sắp đến lúc cắt bánh rồi, Maureen vừa nói vừa cầm lấy cánh tay nàng. Sau đó, chúng ta sẽ chơi nhạc một chút.

Scarlett nghiêng răng. Nàng đã chịu đựng một buổi hoà nhạc ở Savannah, vậy là quá đủ rồi. Họ không thể nghĩ ra chuyện gì khác hơn! Song nàng vẫn bước theo Maureen đến chiếc trường kỷ bọc nhung đỏ và ngồi thẳng người trên mép ghế.

Có tiếng dao nghiêng trên thủy tinh. Cữ toạ tương đối giữ im lặng.

- Xin cảm ơn tất cả, chùng nào tất cả còn im lặng, - Jamie vừa nói vừa dứ dứ con dao vẽ đe dọa để chấm dứt những tiếng cười giỡn vừa lại nổ ra sau câu nói của anh. - Chúng ta cùng nhau ăn mừng sinh nhật của Patricia mặc dù tuần tới mới đến ngày. Nhưng tốt nhất là chén đầy hôm nay, ngày Thứ Ba béo hơn là đến giữa mùa Chay...

Tiếng cười vui lại nhao nhao lên. Jamie chờ cho im lặng trở lại, mới nói tiếp:

- Chúng ta còn một lý do khác để vui mừng! Một người cô họ đã bất tin nay vừa tìm lại được. Nhân danh dòng họ O Hara, tôi xin nâng cốc chúc mừng cô Scarlett, người mà chúng ta hân hạnh đón nhận vào trái tim và ngôi nhà của chúng ta!

Jamie uống một hơi cạn ly.

- Và bây giờ, anh vung tay nói tiếp, vào tiệc! Nổi nhạc lên!

Tiếng la hét, tiếng cười lại oà vỡ, những tiếng "Suýt" dội lại.

Patricia đến ngồi cạnh Scarlett. Cây violon dạo đoạn đầu bài "sinh nhật vui". Helen, cô gái xinh đẹp nhất trong các cô gái của Jamie, bước vào, bung một đĩa bánh paté nhân thịt đến trình với Patricia và Scarlett trước khi đem đặt trên cái bàn tròn lớn giữa phòng. Kế đến là Mary Kate, rồi cả cô tóc nâu đã đi theo bác James, và cô gái trẻ nhất trong các con dâu lần lượt đến trình các món ăn cho những nữ hoàng của ngày lễ là Patricia và Scarlett, trước khi đặt chúng lên bàn.

Scarlett nhìn thấy điều qua trước mặt nàng nào thịt bò rô-ti, dăm bông, nào gà mái tây. Helen lại xuất hiện với một đĩa khoai tây, còn các cô gái khác mang theo món cà rốt có rưới bơ, hành củ và khoai lang nghiền. Vũ điệu vòng tròn cứ tiếp diễn gần như bất tận, mãi cho đến lúc trên bàn đầy ắp đủ thứ món ăn và gia vị. Người chơi đàn violon - Scarlett nhận ra là Damel, nàng đã gặp ở cửa hàng - cử một hợp âm rải đón chào Maureen xuất hiện, tay khệ nệ một cái bánh khổng lồ trên có trang trí những bông hồng bằng đường, làm không khí chung thêm huyền ảo. Jamie đi bọc hậu mỗi tay cầm ba chai rượu Whisky. Cây violon bắt vào một điệu dồn dập, vui tươi, mọi người cười vang và cùng vỗ tay đánh nhịp, kể cả Scarlett mà cuộc rước thức ăn vừa qua là một cảnh tượng đầy quyến rũ.

- Brian! Jamie gọi. Billy và con: đưa các nữ hoàng lên ngồi, gần lò sưởi.

Trước khi Scarlett kịp hiểu điều gì xảy ra cho mình thì nàng đã cảm thấy bị nhấc bổng lên cao cùng với chiếc trường kỷ và còn kịp ôm chầm lấy Patricia trong lúc chiếc ghế của họ được khênh đi đập dềnh qua căn phòng và hạ xuống bên lò sưởi.

- Đến lượt bác James! Jamie ra lệnh.

Ông già cũng được khênh như vậy đến bên lò sưởi, miệng cười vang.

Cô gái trẻ đi theo ông - Scarlett lại quên mất tên - bèn xua đám trẻ qua phòng khác. Ở đó, Mary Kate đã trải xuống đất cho chúng một

tắm khăn bàn. Đám trẻ vừa đi khỏi, căn phòng trở lại im lặng. Rồi khi mọi người đã ngồi vào bàn để ăn và chuyện trò, Scarlett mới thử nhận diện từng người.

Hai con trai của Jamie giống nhau đến mức nàng không sao tin được Daniel, 21 tuổi, lại chỉ lớn hơn Brian có ba tuổi. Khi nàng mỉm cười đưa ra lời nhận xét này thì Brian đỏ mặt tía tai. Thế là anh chàng rút về phía mình những lời chế giễu của một chàng trai khác, và anh chàng này cũng chỉ dừng lại khi một cô gái có đôi má hồng ngồi kế bên nhắc anh ta:

- Đủ rồi, Gerald.

Vậy ra đây là Gerald. Cha chắc phải hài lòng khi biết được chàng thanh niên to lớn điển trai này đã hân hạnh được mang tên ông. Cô gái ngồi cạnh anh là Polly; Gerald và cô xem chừng rất yêu nhau, mà có lẽ họ đã phải đính hôn hoặc vừa cưới nhau xong. Còn Patricia lại đang xỏ mũi một chàng trai khác mà Jamie gọi là Billy, xem chừng là cả hai cũng đã cưới nhau rồi.

Dẫu vậy, Scarlett cũng không có thời gian để biết tên hết những người khác. Họ cứ muốn chuyện trò với nàng cùng lúc, những gì nàng nói đều được họ tấm tắc khen ngợi và hỏi thêm đủ điều. Bởi thế, nàng nói với Daniel và Jamie về cửa hàng của nàng với Polly và Patricia về cô thợ may của nàng, và với bác James về những tên lính Yankee đốt cháy Tara. Nàng nhắc lại công việc làm ăn của mình, kể cho họ nghe cách thức xưởng cưa ban đầu của nàng được nhân lên thành hai xưởng cưa, rồi thành những công trường và thành cả một ngôi làng gồm những ngôi nhà mới ở ngoại ô Atlanta. Ai nấy đều tấm tắc. Cuối cùng thì Scarlett cũng gặp được những con người mà nói chuyện tiền bạc với họ không hề là một trọng tội! Hết thấy họ cùng một bản lĩnh, sẵn sàng làm lụng cực nhọc để kiếm tiền và tận hưởng hoa trái từ những cố gắng của mình, và họ nhiệt tình chúc mừng nàng đã làm được như thế. Scarlett không hiểu nổi vì sao nàng lại muốn rời cuộc họp mặt tuyệt vời của những con người vui vẻ và nhiệt tình này để tìm lại sự im lặng náo nê trong ngôi nhà của ông ngoại.

- Nay Daniel, khi nào con ăn xong phần bánh của em con, con chịu khó chơi một bản nhạc được không? - Maureen hỏi, trong lúc

Jamie mở chai rượu Whisky.

Trừ bác James, còn mọi người đều đứng dậy và rộn ràng trong một điệu múa rất tề chỉnh. Daniel dạo ngay một khúc nhạc lôi cuốn chẳng thềm để tâm đến những lời chê trách tới tấp như mưa. Phụ nữ dọn bàn, đàn ông dẹp bàn ghế vào sát tường chỉ để cho Scarlett và ông bác ngồi yên chỗ. Jamie mời ông già James ném một ly rượu Whisky và chờ sự phán xét của ông.

- Cũng đáng hài lòng đấy, ông bác buông lời.

- Phải vậy chứ, Jamie mỉm cười, nói, không gì hơn được nữa đâu!

Scarlett chỉ hoài công thu hút sự chú ý của Jamie. Nàng phải đi ngay thôi. Nàng nhìn thấy mọi người kéo đến bên cạnh ghế của nàng và tạo thành một vòng tròn quanh lò sưởi. Trẻ nhỏ ngồi bệt xuống đất, dưới chân người lớn. Một khi cuộc hoà nhạc bắt đầu, nàng sẽ không sao bỏ đi được mà lại không tỏ ra là quá ư vô lễ. Cuối cùng rồi Jamie cũng bước đến gần, ngang qua đầu một đứa trẻ.

- Còn đây là dành cho cô, cô em họ ạ! Anh nói và chìa cho Scarlett một ly đầy đến phân nửa rượu Whisky.

Scarlett mỉm cười.

- Tôi phải về thôi, Jamie ạ. Tôi đã được dự một buổi tối tuyệt vời nhưng giờ thì đã muộn rồi và...

- Cô không thể bỏ chúng tôi được Scarlett ạ, cuộc vui chỉ mới bắt đầu thôi mà. Daniel, anh quay về phía cậu con trai và nói thêm, con đã đuối khéo cô của con bằng những âm thanh cò cưa của con đấy! Chơi bản nhạc gì hay hay chứ đừng chơi thứ mèo gù gù đánh nhau ấy!

Scarlett muốn đáp lại nhưng lời nàng nói đã chìm ngay trong tiếng kêu la vang lên cả bốn phía: "Đúng rồi, chơi cho hay lên kìa, Daniel. "Một bản Ballade đi" "Điệu Gic đi, anh ơi"!

- Tôi không nghe gì hết! - Jamie vừa hét lên, vừa cười ngất với Scarlett trong tiếng huyên náo. Khi ai nói với tôi rằng, họ bỏ về thì tai tôi lại như điếc đặc!

Scarlett đã dợm người đứng dậy chực đi, nhưng chưa kịp thì Daniel đã dạo bài Peg bỏ đi bằng xe ngựa, bài hát yêu thích nhất của cha nàng mà nàng tưởng đã trông thấy lại dáng hình trên

những nét hao hao ở gương mặt rạng rỡ của Jamie. Nếu cha nàng ở đây lúc này, cha sẽ vui sướng biết chừng nào... Đôi mắt gần như nhòa lệ, Scarlett ngồi xuống, và cố mỉm cười với Jamie.

Điệu nhạc quá lồi cuồn và không khí vui nhộn không cho nỗi buồn của nàng có thể kéo dài. Mọi người đều hát và vỗ tay theo nhịp.

Scarlett chợt nhận ra là nàng đang nhịp chân.

- Billy, cùng chơi với anh đi! - Daniel hát theo nhịp.

Billy lấy trong hộp ra một cây đàn accordéon mà những ống hơi giãn ra thành những tiếng rên rỉ nghe chói tai.

- Đồng ý, chơi nhạc thứ thiệt đi!

Anh ta bước đến gần lò sưởi. Scarlett nhìn thấy anh ta lấy tay cầm lên những ống dài, và vung lên quanh anh ta.

- Stelthen, cầm lấy! Brian nữa, cũng cầm lấy đi! Còn đây là của mẹ, nhạc mẫu yêu quý của con, anh vừa nói, vừa buông một vật gì đó trên gối Maureen.

- Các xương ngón! Thím Maureen sẽ chơi trò các xương ngón, một cậu bé trai vừa kêu, vừa vỗ tay dòn dập.

Scarlett không còn muốn bỏ đi nữa! Lễ hội này chẳng có gì giống với không khí trịnh trọng trong buổi hoà nhạc của hai chị em

Telfair. Ở đây, mọi thứ đều vui vẻ tự nhiên và nhiệt tình. Sự lộn xộn lại diễn ra trong các phòng khách vài giây trước đó đã được sắp xếp thật ngăn nắp. Lúc này đây, mỗi người di chuyển ghé tuý thích. Maureen giơ cao một tay và tạo ra những tiếng lộp bộp.

Scarlett thấy "những cái xương ngón" thực ra chỉ là những miếng gỗ bào nhẵn.

Jamie vẫn tiếp tục phục vụ rượu Whisky. Ôi, kỳ quá! Scarlett sừng sốt nhủ thầm. Đám phụ nữ cứ uống mà chẳng cần giấu giếm và hô thẹn gì cả. Họ cũng cười đùa y như đám đàn ông! Ta, ta cũng uống vì giòng họ O Hara... Nàng đang định ra dấu cho Jamie thì nàng chợt nhớ là phải trở về nhà ông ngoại và không được để hơi thở có mùi rượu. Mặc kệ, ta chẳng cần, dù có uống, ta vẫn cảm thấy tỉnh táo như thường. Daniel vung cần đàn và thông báo tên bài hát mới: Cô gái đứng sau quầy rượu, làm mọi người cười vang; cả Scarlett nữa dù không hiểu tại sao. Một lát sau, những người tham dự cũng quay cuồng theo tiết tấu dòn dập của điệu gic Ireland. Những âm

thanh thánh thót của những ống sáo của Stephen và bà Brian đôi âm với cây đàn accordéon của Billy. Jamie nhịp chân, những người khác cũng vỗ tay đánh nhịp, lối ngắt âm đầy ám ảnh của "các xương ngón" của Maureen nâng giữ và điều khiển nhịp. Khoảng năm, sáu đứa trẻ nhảy căng và quay tròn, hai bàn tay Scarlett nóng ran vì vỗ tay liên tục, hai chân nàng cũng nhịp nhịp như muốn kéo nàng vào nhảy cùng lũ trẻ. Khi điệu gic kết thúc, Scarlett thả người tựa trên lưng ghế, mệt nhoài nhưng thú vị.

- Matt, hãy chỉ cho đám nhỏ cách nhảy đi! Maureen vừa nói vừa khua vang các xương ngón.

Scarlett nhìn thấy người bên cạnh đứng lên.

- Nào, xin đừng nhanh thế - Billy năn nỉ - Những ngón tay tội nghiệp của tôi cũng cần nghỉ ngơi chứ. Katie, hát cho chúng tôi nghe bài gì đi, anh nói thêm và thử dạo một khúc nhạc trên bàn phím.

Một cô gái tóc nâu đứng dậy, đưa ly lại cho Jamie và cất tiếng ngâm nga một bài buồn bã bằng giọng nữ cao, trong, rất bất ngờ. Đoạn khúc chưa chấm dứt thì Bill, Daniel, Brian và Stephen đã vừa phụ họa theo, vừa tuôn ra những nét hoa mỹ.

Anh sinh ra và lớn lên ở Ireland.

Trong ngôi nhà quen gọi là Castlemaine...

Mọi người đồng thanh lập lại. Scarlett không thuộc lời nhưng nàng lắng nghe say sưa điệu ballade buồn buồn ấy. Khi âm thanh cuối cùng vừa dứt, không phải chỉ riêng nàng rom róm nước mắt. Jamie lại xướng lên một bài hát vui, rồi thêm một bài nữa làm Scarlett đỏ mặt cười vang vì lời bài hát có hai nghĩa.

- Giờ đến lượt tôi, Gerald nói. Tôi sẽ hát "khúc nhạc Londonderry" tặng Polly yêu dấu và dịu dàng của tôi.

-Ồ Gerald!... Polly vừa nói vừa giấu khuôn mặt đỏ ửng trong lòng bàn tay.

Brian bấm những nốt nhạc, đầu tiên của giai điệu, thì Gerald cất tiếng hát. Scarlett từng nghe danh những người Ireland hát giọng nam cao, nhưng lần đầu tiên nàng mới được nghe một người như thế hát, và nàng như nín thở. Chất giọng thiên thần này phát ra từ chàng trai mang tên cha nàng. Tình yêu trong sáng của anh ta,

phản ánh trên khuôn mặt thơ ngây, thể hiện qua những âm thanh trong như pha lê đang dâng lên trong cổ. Xúc động đến muốn khóc, Scarlett thật ra cũng chỉ mong muốn một tình yêu đơn sơ và chân thành. Rhett! Trái tim nàng thốt lên, trong tâm trí nàng lại không chịu nghĩ đến sự giản dị và sự chân thành nơi một con người có bản chất tăm tối và phức tạp như chàng.

Bài hát vừa dứt, Polly nhào đến bá lấy cổ Gerald và vùi đầu vào ngực anh ta. Maureen lại khua vang các xương ngón.

- Còn bây giờ thì chơi điệu gic chứ! - Chị nói giọng chắc nịch - chân tôi ngứa lắm rồi đây!

Daniel lại bắt đầu.

Scarlett đã nhảy đến hàng trăm lần điệu gic theo kiểu ở Virginic, nhưng nàng chưa hề nhìn thấy điều gì đang diễn ra trước mắt nàng. Như một người lính đi điều binh, Matt O Hara bước vào vòng tròn, hai vai thẳng, tay xuôi theo thân mình. Rồi đột nhiên, đôi chân anh cử động thật nhanh như chực bay lên. Sàn nhà rền vang như mặt trống dưới những cú gót chân, anh ta tới, lui, rồi sang bên, nhanh nhẹn khó tưởng tượng nổi, tạo thành những bước những hình phức tạp đến nỗi Scarlett cứ há hốc mồm thán phục. Nàng không nghi ngờ gì đó là một vũ công giỏi nhất thế giới, khi Katie kéo váy lên đến bắp chân và thực hiện đôi lại chàng nhiều kiểu hình không kém ngoạn mục. Mary Kate cũng tiếp theo như nhận lời thách thức, rồi cha cô, rồi Helen, rồi một cậu bé khoảng tám tuổi, cũng hoà nhảy theo. Họ giống như những nhà ảo thuật: Scarlett trầm nghĩ. Và âm nhạc cũng giống như trò ảo thuật: Vẫn ngồi yên một chỗ, nàng cảm thấy đôi chân mình nhịp nhịp theo điệu nhạc như thể muốn bắt chước những đôi chân kia: Mình phải học nhảy giống như họ mới được. Có cảm giác như cứ xoay tròn mà bay lên đến tận trời cao.

Cảnh ồn ào làm đứa bé nằm ngủ dưới tràng kỷ thức dậy và cất tiếng khóc. Những đứa bé khác cũng khóc theo và chẳng mấy chốc, các tiếng khóc nhè trở thành một hợp xướng khiến nhạc và điệu nhảy phải ngừng lại.

- Mang gối ôm và chăn đắp qua phòng khách kia, - Maureen thân nhiên nói. - Đóng kín cửa và chúng sẽ ngủ lại thôi!

- Jamie, em chết khát mất!

- Mary Kate, hãy đưa cái ly của mẹ cho bố con.

Patricia giao cho Billy đưa con trai ba tuổi của họ và bế đứa gái đang ngủ lên tay.

- Kéo các tấm rèm cho kín, Helen, cô nói thêm. Đêm nay trăng rằm.

Cái nhìn qua cửa sổ đột ngột đưa Scarlett trở về thực tại Đêm đã xuống. Định đến uống một chén trà thôi, thế mà nàng đã ở lại hàng giờ liền mà không hề biết.

- Em phải về thôi, chị Maureen, nàng kêu lên. Đã trễ bữa ăn tối.

Ông ngoại em chắc sẽ giận lắm.

- Cứ để cho ông ta cầu nhàu, ông bố khỉ! Cô cứ ở lại đi, cuộc vui mới chỉ bắt đầu mà!

- Em muốn lắm, em chưa từng tham dự một buổi lễ hội nào vui đến thế bao giờ! Nhưng em đã hứa là phải về...

- Vậy thì phải giữ hứa thôi. Cô có trở lại thăm chúng tôi không?

- Rất vui được như thế. Chị mời em chứ!

Maureen bật cười.

- Không, nhưng, cô hiểu chứ! Chị nói trống không chẳng cần mời mọc gì hết. Chúng ta như một nhà, cô là thành viên, cô cứ đến khi nào cô muốn. Cửa nhà bếp của chị không hề khoá và trong lò sưởi lúc nào cũng có lửa.

- Anh Jamie! Cô Scarlett phải về đó. Anh đi mặc áo và đưa cô ấy về.

Họ chưa rẽ qua góc đường thì Scarlett lại đã nghe tiếng nhạc lại nổi lên. Tường gạch và cửa sổ đóng kín đã cản hết âm thanh, nhưng nàng cũng nhận ra không chút do dự một trong những bài hát ưa thích của nàng, đang được cả nhà O'Hara đồng ca. Với lại chỉ cần nghe một lần, là ta đã thuộc hết các lời. Thật đáng tiếc, phải về sớm thế này...

Vừa đi, nàng vừa tự nhiên bước theo điệu gic. Jamie cười vang cũng bắt bước theo.

- Lần tới, anh sẽ dạy cô điệu gic chính gốc của Ireland theo đúng những quy tắc nghệ thuật, anh hứa.

Chú thích:

(1) Trại chủ quí tộc.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 36

Sự lên án âm thầm của hai bà dì không hề làm Scarlett nao núng, những lời quở trách của ông ngoại cũng chẳng làm nàng bận tâm hơn. Thái độ thiếu tôn trọng của Maureen O Hara lại khiến nàng có gan thách thức ông. Sau khi ông xua xua nàng đi, nàng lại đến đầu giường và hôn lên má ông.

- Chúc ông ngoại ngủ ngon! Nàng vui vẻ nói.

"Bồ khi!". Nàng nói thêm qua kẽ răng, sau khi đã ra tới phòng chờ và vững tâm. Lúc ngồi vào bàn cùng các dì, nàng vẫn còn cười tiếp.

Bữa ăn của nàng được dọn ra thật nhanh và nóng sốt, đầy điệm bằng một chiếc chuông bạc mới lau chùi sáng loá. Ngôi nhà này hẳn sẽ ngăn nắp hơn, nếu như có ai chịu khó đôn đốc đám gia nhân, nàng tự nhủ. Ông ngoại cứ phó mặc cho chúng muốn làm gì thì làm.

- Có chuyện gì mà cười lăm thế Scarlett! Bà Pauline hỏi giọng lạnh băng.

- Chẳng có gì hết, thưa dì.

Nhưng khi Jérôme trịnh trọng nhắc chiếc chuông lên, nhìn thấy cả một núi thức ăn, nàng càng thêm thích thú. Sau bữa tiệc ở nhà O Hara, lần đầu tiên trong đời, nàng không cảm thấy đói. Trước mặt nàng lại cả một mâm đồ ăn đủ làm no nê nửa tá con người! Cuối cùng thì nàng đã làm cho nhà bếp phải sợ hãi một cách lạnh mạnh! Hôm sau là thứ tư Lễ Tro, đến giờ lễ, Scarlett ngồi cạnh bà Eulalie, trên một băng ghế mà hai bà dì vẫn thích, nằm kín đáo trong một góc thấp cuối nhà thờ. Cái bàn quỳ đã bắt đầu làm hai đầu gối nàng đau nhức thì nàng thấy những người anh em họ nàng theo lối chính giữa nhà thờ bước lên trên hàng ghế đầu và chiếm hết cả hai hàng ghế. Họ cao lớn và hiếu động thật, nàng nghĩ thầm: Lòe loẹt nữa là khác. Dưới ánh sáng phản chiếu từ các kith ghép màu, mái tóc các

cậu con trai của Jamie như đang bốc lửa, còn ở Maureen và các bà con gái, thì những chiếc mũ xem ra cũng không sao dập tắt được hết đám cháy. Chìm trong kỷ niệm của tiệc vui hôm qua, Scarlett suýt không nhận ra các nữ tu đang bước vào. Dù rằng lúc này, nàng đã thúc các dì để đến nhà thờ cho thật sớm, bởi nàng muốn biết chắc Mẹ bề trên của Charleston vẫn còn ở Savannah.

Tạ ơn Chúa, bà vẫn còn đó. Không đếm xỉa đến những lời nhắc nhở cuống cuống của bà Eulalie đang rù rì bảo nàng không nên quay đầu lại như thế, Scarlett chăm chú quan sát khuôn mặt nghiêm nghị của Mẹ bề trên lúc bà đi ngang qua nàng. Dù gì đi nữa, nàng quyết hôm nay phải gặp mặt bà cho bằng được.

Đến lúc chính yếu của thánh lễ thì Scarlett lại mơ màng về ngày lễ hội mà nàng sẽ tổ chức sau khi khôi phục lại cho Tara vẻ huy hoàng xưa kia. Mọi người sẽ ca hát, nhảy múa như ngày qua và cuộc lễ kéo dài hết ngày này sang ngày khác...

- Scarlett, đừng có hát làm rầm thế! Bà Eulalie thì thảo mắng nàng. Scarlett giấu nụ cười sau cuốn sách lễ. Nàng không ngờ là mình đã hát làm rầm và thừa nhận ngay rằng bài hát Peg bỏ đi bằng xe ngựa quả không phải thánh ca.

- Không, không thể thế được! Scarlett kêu lên.

Trần đầy tro, nàng lấy bấy cấp chặt cổ tràng hạt mượn của bà Eulalie.

- Mẹ bề trên đáng kính phải cấm phòng suốt ngày, ăn chay và cầu nguyện, sơ phụ trách tiếp khách kiên nhẫn nhắc lại. Chúng ta đang ở trong ngày lễ thứ tư Lễ Tro.

- Tôi biết rõ điều đó mà.

Scarlett tự kiểm chế cho phải phép.

- Xin hãy nói với bà rằng tôi rất thất vọng và mai tôi sẽ trở lại, nàng đầu dụi.

Vừa về đến nhà, Scarlett rửa mặt ngay.

Bà Pauline và bà Eulalie sững sốt khi nhìn thấy vàng trán của Scarlett sạch sẽ, không một vệt tro lúc nàng xuống phòng khách gặp các bà, nhưng họ tránh không bình luận gì. Các bà chọn thái độ im lặng như thứ vũ khí duy nhất có thể sử dụng an toàn mỗi khi thấy cô cháu gái tỏ ra khó chịu. Thế nhưng lúc Scarlett tuyên bố

nàng muốn ăn thì bà Pauline không còn nhin được nữa.

- Con sẽ hối hận trước khi ngày hôm nay kết thúc cho mà coi, bà lạnh lùng nói.

- Con thật chẳng hiểu tại sao? - Scarlett đáp, hai hàm răng nghiến lại, mặt vênh lên vẻ thách thức.

Sau khi được giảng giải, nàng cúi mặt thiểu não.

Nàng mới chỉ trở lại đạo gần đây nên khái niệm "ăn chay" đối với Scarlett, có nghĩa là được ăn cá trong ngày thứ sáu. Xưa nay, nàng vẫn thích ăn cá, bởi vậy nàng tự nguyện tuân giữ điều răn buộc này. Tuy nhiên, những điều mà bà Pauline đem dạy nàng, nàng cho là không chấp nhận được, chỉ được ăn một bữa, mà phải kiêng thịt: Chỉ có một ngoại lệ là ngày chủ nhật được ăn ba bữa, nhưng tất nhiên vẫn phải kiêng thịt.

- Không, không thể như thế được: nàng lại thốt lên lần thứ hai trong vòng chưa đầy một giờ đồng hồ. Ở nhà chúng con chưa hề tuân giữ những điều răn buộc này bao giờ!

- Lúc ấy các con còn nhỏ, bà Pauline đáp với vẻ khoan thứ, nhưng dì quả quyết rằng về phần mẹ con, mẹ con vẫn ăn chay đúng lệ. Dì không hiểu nổi vì sao mẹ con không dạy cho con tuân giữ Mùa chay lúc con đã đến tuổi khôn lớn. Quả thật là các con đã sống cô lập nơi đồng quê, thiếu sự hướng dẫn của một vị linh mục. Dì nghĩ cũng còn phải chống lại ảnh hưởng của ông O Hara nữa chứ...

Bà Pauline bỏ lửng câu nói. Scarlett nhảy dựng lên.

- Nói chính xác. "ảnh hưởng của ông O Hara" có nghĩa là gì! Con muốn được biết rõ điều ấy!

- Không ai lại không biết rằng người Ireland có phần lơ là các luật lệ của Giáo hội, bà Pauline lạnh lùng nói. Vì lòng bác ái, quả là không thể phiến trách điều ấy đối với một dân tộc khốn khổ và kém giáo dục đến thế...

- Thôi đủ rồi! - Scarlett dậm chân hét lên. - Cái thói theo đòi đại dốt của dì làm con muốn khùng lên đây! Cha con vẫn là người tốt nhất, và nếu như ông có "ảnh hưởng" nào đó đến chúng con, thì đó là lòng tốt và đại lượng mà các dì hoàn toàn không có được. Các dì cũng nên biết rằng, hôm qua, con đã ở suốt buổi chiều tại nhà họ hàng cha con, và tất cả họ đều đáng được kính trọng và quý mến.

Một ngàn lần con vẫn muốn được chịu ảnh hưởng của những người như họ hơn là chịu ảnh hưởng cái thói đạo đức giả của dì. Bà Eulalie bật khóc. Scarlett giận dữ quắc mắt nhìn bà. Kìa bà ta đang sụt sùi. Và nước nở hàng giờ nữa cho mà xem. Thật không sao chịu nổi.

Bà Pauline cũng nước nở. Scarlett quay lại sừng sốt: bà Pauline chưa hề khóc bao giờ. Nàng rụng rời khi nhìn những bờ vai lom khom và những mái đầu xám tro cúi gục xuống vì đau buồn. Những bà già khốn khổ, mình làm gì với các bà nữa đây! Nổi ân hận giằng vò, nàng bước đến bên bà Pauline, đặt tay lên tấm lưng gầy guộc của bà.

- Con xin lỗi dì, dì yêu dấu. Con không kịp suy nghĩ về những điều con nói. Con không muốn nói với các dì như thế.

Cả hai bên lại làm hoà với nhau. Bà Eulalie đề nghị Scarlett cùng với bà và bà Pauline "đi dạo một vòng cho khỏe" quanh quảng trường.

Chị ta và ta vẫn thấy đi dạo như thế này rất là bổ ích. Và hơn nữa, bà nói thêm về thiếu não, nó giúp chúng ta bớt bận tâm đến chuyện ăn chay.

Scarlett sốt sắng nhận lời: nàng cũng không còn chịu nổi việc cứ giam mình trong ngôi nhà mà lúc nào cũng tưởng như đang ngửi thấy mùi thịt rán bốc lên từ nhà bếp. Bởi vậy nàng theo hai bà dì dạo quanh quảng trường, lại đến một nơi khác, kế cận, rồi lại đến một nơi nữa, cũng không xa là bao, cứ thế đến nỗi khi trở về Scarlett và cả Eulalie đều như kéo lê đôi chân mệt mỏi.

Nàng thề là đã rải chân qua vài chục quảng trường, không thiếu một cái nào, nằm rải rác khắp Savannah và nhận ra vẻ đẹp độc đáo của nó. Nàng đã chết vì đói và buồn phiền. Ít ra lúc này thì giờ ăn cũng gần đến; và cuối cùng khi chuông reo, đối với nàng, chưa bao giờ món cá lại khoái khẩu đến thế.

Nàng nhẹ cả người khi thấy hai bà dì đi ngủ trưa như thường lệ. Gọi lại một ít kỷ niệm thời thơ ấu tại Savannah thì còn có thể giải khuây được đôi chút, nhưng cả buổi sáng như vừa rồi thì chỉ khiến cho người ta muốn chết được. Đầu óc căng thẳng, nàng đi tha thàn khắp nhà, hết phòng này sang phòng khác, sờ mó lung tung, cảm

lên món đồ vật vĩnh rồi lại đặt xuống chiếc bàn xoay mà cũng chẳng thèm nhìn. Sao Mẹ bề trên lại lần tránh nàng như thế! Ít nhất bà cũng có thể tiếp nàng được một phút chứ! Một phụ nữ đạo đức như bà thì cần gì phải cấm phòng, dù là trong một ngày như hôm nay, ngày thứ tư Lễ Tro! Mẹ bề trên một tu viện chắc là không cần phải chịu phép xá giai, không cần ăn chay kiêng thịt...

Ăn chay! Scarlett chạy vội vào phòng khách để nhìn đồng hồ.

Chưa tới bốn giờ. Và không được ăn gì cho đến sáng hôm sau. Hai mươi giờ chờ đợi! Không, thật là phi lý.

Nàng điên cuồng kéo chuông cho đến khi Pansy hấp tấp chạy đến.

- Mặc áo măng tô vào, chúng ta đi ra ngoài đây!

- Sao lại phải đến tiệm bánh mì, thưa bà Scarlett! - Pansy thắc mắc hỏi. - Cô nhà bếp bảo những món ăn ở cửa hàng bánh mì không ngon đâu. Cô ấy tự làm lấy hết cả.

- Ta cóc cần biết con nhà bếp ấy nói gì. Nếu như em kể cho bất cứ ai nghe chúng ta đã đến đây thì ta sẽ lột da em đấy! Hiểu chưa?

Scarlett ngấu nghiến ăn hết luôn hai miếng bánh bơ và một miếng bánh mì nhỏ ngay trước khi rời cửa hàng.

Nàng giấu mấy món đã mua dưới áo choàng, và đem về cất kỹ trong phòng mình. Trông thấy bức điện tín đặt trên tủ, nàng buông những túi bánh ngọt, bánh mì, hấp tấp chạy đến.

Bức điện ký tên Henry Hamilton. Nàng những chờ Rhett gửi điện cho nàng đề van nài nàng trở về hoặc thông báo là chàng sắp đến tìm nàng! Bực mình, nàng vò nát ngay bức điện trong tay, nhưng rồi lại vuốt cho nó phẳng lại: Đối với bác Henry, chắc chắn là có tin. Chỉ thoáng qua mấy chữ đầu, nàng đã lại mỉm cười:

"Đã nhận được điện Stop. Cũng nhận được món tiền quan trọng do chồng cô chuyển đến Stop. Cái dấu hỏi quái gở này có nghĩa là gì. Rhett hỏi tôi cô đang ở đâu Stop. Thư sẽ đến tiếp Stop Henry Hamilton".

Thế là Rhett đã tìm nàng. Nàng biết chắc mà. Nàng thật có lý biết bao khi đến Savannah! Nàng hy vọng ít ra bác Henry cũng đủ khôn khéo để cũng gửi bằng điện tín đến cho Rhett địa chỉ của nàng. Có thể lúc này Rhett cũng đang đọc, cũng giống như nàng, vào lúc này, đang đọc bức điện này vậy.

Siết chặt bức điện vào lòng, Scarlett vừa quay tròn vừa khẽ hét một điệu Valse. Chắc lúc này Rhett đã lên đường! Với lại giờ này thì chuyến tàu từ Charleston cũng sắp chuyển bánh. Nàng chạy đến trước giường, vuốt lại mái tóc, véo cho đôi má thêm ửng hồng. Nàng có cần trang điểm không! Không, nếu như Rhett phát hiện điều này, chàng sẽ nghĩ rằng nàng chẳng có việc gì để làm tốt hơn là ngồi chờ đợi chàng. Nàng xát nước hoa lên cổ và thái dương. Vậy là, nàng đã sẵn sàng. Nàng sẽ nghĩ đến cả việc khép hàng mi để giấu bớt vẻ long lanh trong đôi mắt sáng quắc như mèo đang rình chuột. Nàng cảm thấy hả dạ và kéo chiếc đôn đặt cạnh cửa sổ rồi ngồi sao cho có thể nhìn ra ngoài mà không bị phát hiện. Một giờ trôi qua, Rhett vẫn chưa thấy đến. Scarlett giận dữ cắn ngập miếng bánh mì. Thật là tai hoạ, cái Mùa Chay này. Cứ bị buộc phải ăn vụng miếng bánh khô mà không có lấy một chút bơ nào! Đắng đắng sát khí, Scarlett bước xuống cầu thang. Gặp Jérôme đang mang bữa ăn chiều đặt trên khay cho Robillard, dáng bộ ấy cũng chẳng thay đổi. Có cái gì trong đó đủ ra vẻ một tín đồ theo Tân giáo hoặc một tín đồ theo phái trưởng lão như ông ngoại. Nàng chặn Jérôme lại trong tiền sảnh.

- Cái này không ăn được! Mang trả lại nhà bếp, thay vào đó một tảng bơ lớn quấy với món nghiền, thêm vào một khoanh dăm bông rõ to, ta biết là có đây! ta đã thấy trong tủ đựng thức ăn. Chưa hết! Rưới kem lên bánh bột gạo và đừng có quên hũ mứt.
- Ông không nhai được dăm bông! Jérôme phản đối. Bác sĩ cũng bảo ông không được ăn bơ, kem và những thứ có chất ngọt.
- Bác sĩ cũng không muốn để ông chết đói đâu. Đi đi, làm những gì tôi bảo!

Scarlett chờ cho chiếc lưng thẳng cứng và bộ dạng mực thước của Jérôme khuất hẳn dưới cầu thang tầng hầm.

- Không một ai trên đời lại có bốn phận không được đói bao giờ! - Nàng thốt lên giận dữ. - Chẳng bao giờ, chẳng có ai cả!

Tính khí của nàng đột nhiên biến đổi và nàng nói thêm với chính mình:

- Ngay "bồ khi" cũng vậy!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 37

Sáng thứ năm, Scarlett cảm thấy khỏe khoắn nhờ ăn vụng những mẩu bánh ngọt hôm qua. Nàng bước xuống lầu, khe khẽ hát vui vẻ. Các bà di đang hết sức bận rộn chuẩn bị hoàn tất bữa tiệc mừng sinh nhật của ông ngoại. Di Eulalie như đang vật lộn với các cành lá để trang trí lò sưởi và các tủ búp phê, di Pauline đang kiểm tra các chồng khăn bàn, khăn ăn để tìm chọn những cái mà bố thích nhất. Cực nhọc đến thế để làm gì nhỉ! Scarlett bực mình tự hỏi. Ở mãi trong phòng, ông có thấy được gì đâu!

- Cứ lấy cái nào ít bị vá nhất ấy, nàng buột miệng thốt lên.

Bà Eulalie đánh rơi đồng cành cây.

- Ô Scarlett, di không nghe tiếng chân con bước xuống nữa, Pauline lạnh nhạt lắc đầu. Là một tín đồ ngoan đạo, bà đã tha thứ cho những lời xúc phạm của Scarlett, nhưng bà vẫn không quên ngay được!

- Trong căn nhà của mẹ chúng ta, không hề có thứ đồ mạng vá ấy đâu, Scarlett ạ. Tất cả đều hoàn hảo.

Các chồng khăn xếp ngay ngắn trên bàn lại khiến Scarlett nhớ đến những chiếc khăn bàn thủng lỗ chỗ ở nhà các bà di. Nếu mình tự bằng lòng mình, thứ bảy này trở về Charleston, mình cứ mang đi tất thì ông ngoại cũng chẳng làm sao biết được! Nhưng hai di không dám, các bà run lên sợ hãi trước ông lão hung bạo! Và nếu như mình nói cho họ nghe điều mình nghĩ di Eulalie lại sẽ sụt sùi hàng giờ và di Pauline lại sẽ thuyết giáo mình về lòng tôn kính đối với các bậc trưởng thượng.

- Con ra ngoài mua quà cho ông ngoại, nàng nói. Các di có muốn con tranh thủ thêm việc gì đó cho các di không?

Nhất là đừng có đề nghị đi cùng ta đấy nhé! Nàng nói thầm trong bụng. Ta sẽ đến tu viện, Mẹ bề trên chắc cũng đã hết cấm phòng. Nếu cần, ta sẽ canh cửa cho đến chừng nào bà ta ra mới thôi. Ta bị

đuổi khéo như thế là quá lắm rồi.

- Hai dì đã quá bận nên không còn nghĩ đến gì khác

Hai bà đáp chua chát. Hơn nữa, họ cũng sững sốt khi biết Scarlett chưa mua quà sinh nhật cho ông ngoại.

Scarlett vội đi ngay, trước khi các bà có thời giờ kể lể về qui mô công việc phải làm và sự sững sốt cao độ của họ.

Tàng cây quanh quảng trường như rậm rạp hơn hôm qua, bãi cỏ như xanh hơn và mặt trời như nóng hơn.

Những dấu hiệu đầu mùa xuân vẫn luôn gây cho nàng niềm phấn khích lạc quan. Dù có sinh nhật của ông ngoại, ngày hôm nay sẽ là ngày tốt lành, nàng tin chắc thế.

- Nào, đi nhanh lên Pansy! - Nàng vô tình giục. - Em cứ đứng đĩnh như rùa bò ấy.

Tiếng búa và tiếng cười nói của đám thợ trên công trường xây dựng ngôi thánh đường vang xa trong không khí yên tĩnh và ấm áp. Scarlett chợt muốn đến thăm vị linh mục trẻ đã hướng dẫn nàng hôm trước. Nhưng mình có đến đây vì chuyện đó đâu, nàng tự nhủ và kéo chuông cửa tu viện.

Vị nữ tu lớn tuổi ra mở cửa cho nàng như mọi lần. Scarlett đã chuẩn bị tinh thần để khai chiến ngay...

- Mẹ bề trên đáng kính đang chờ bà, sơ phụ trách tiếp khách thông báo. Xin mời bà theo tôi!

Mười phút sau, Scarlett bước ra khỏi tu viện, đầu óc bàng hoàng. Mọi việc diễn ra gần như quá dễ dàng! Mẹ bề trên đã đồng ý mà không cần thỉnh cầu thỉnh thi ý kiến của Đức giám mục, và hứa sẽ chuyển câu trả lời đến cho nàng vào những ngày sắp tới. Nàng chưa thể giao hẹn được một thời điểm cụ thể bởi vì nàng còn phải trở về Charleston vào tuần tới, song chắc câu trả lời của Mẹ sẽ sớm thôi.

Về đến nhà, Scarlett vẫn tươi tỉnh mãi cho đến khi hoàn tất các công việc chuẩn bị mà nàng miễn cưỡng phải tham gia. Nàng sa sầm mặt ngay khi biết ông ngoại sẽ cùng ăn trưa. Một hai lần hàng ngày, gặp ông trong phòng thì cũng còn chịu được, bởi những cuộc thăm hỏi không hề kéo dài. Còn nếu như ông cùng ngồi ăn thì nàng sẽ không sao đứng dậy trước khi bữa tiệc tàn, cũng như không thể

lẩn tránh cuộc chuyện trò của hai dì!

Và theo thực đơn đã dự tính ít nhất cũng năm hoặc sáu món.

Chà! Nàng tự nhủ, chẳng qua cũng chỉ là một bữa ăn thôi mà, sẽ không đến nỗi khó chịu lắm đâu! Bố già đâu còn có thể làm gì khác hơn xưa nay nữa!

Quá quắt lắm, như Scarlett nhận định, thì chẳng hạn ông có thể buộc mọi người chỉ sử dụng tiếng Pháp và không muốn nghe nàng "Chúc ông ngoại sinh nhật vui vẻ" bằng tiếng Anh là cùng chứ gì! Ông chỉ hơi gật đầu trả lễ một cách lạnh lùng trước những lời chúc tụng của hai bà con gái, trong lúc ông ngồi vào vị trí đầu bàn y như một ông vua chuyên chế chễm chệ trên ngai vàng.

Pierre Robillard trông không có vẻ gì là một ông lão lỏng lẻo trong chiếc áo ngủ. Trong chiếc áo đuôi tôm kiểu cổ được hồ cứng, tươm tất không chê vào đâu được, thân hình gầy guộc của ông dường như tìm lại được dáng dấp lực lưỡng xưa kia và vẻ cứng cỏi thuần nhà binh. Với mái tóc bạc trắng dày như bờm sư tử, đôi mắt sáng quắc phộc dưới hàng lông mày rậm và cái mũi khoằm như mỏ loài chim ăn thịt, trông ông dường như đang ngồi trong tư thế đang ngồi. Scarlett cảm thấy niềm tin của mình vào một ngày tốt lành đã tan theo mây khói. Nàng trải khăn ăn và sẵn sàng chờ đợi mọi chuyện xảy ra.

Jérôme bước vào, bưng một chiếc khay tròn to, cỡ chiếc bàn xoay, trên đó đặt một liễn xúp lớn bằng bạc, Scarlett mở to mắt nhìn:

Chưa bao giờ nàng nhìn thấy một bộ đồ ăn bằng bạc khéo đúc và chạm trổ tỉ mỉ đến thế! Phần bệ của chiếc liễn chạm cả một khu rừng cây cành nhánh, vươn lên, uốn cong theo thân liễn. Giữa các thân cây lại đủ cả các loài vật, nào gấu, hươu, heo rừng, thỏ, trĩ, có cả cú mèo, sóc trên cành cây. Nắp liễn được trổ các gốc nho và cành nho trĩu quả trông như những chùm nho thật.

Jérôme đặt cái công trình vĩ đại này trước mặt ông chủ và đưa bàn tay đeo găng trắng nhấc nắp lên. Một đám hơi bốc lên làm mờ hẳn mặt bạc, nhưng toả ra khắp phòng một mùi thơm tuyệt diệu của món hầm thịt rùa. Hơi nghiêng mình về phía trước, bà Pauline và bà Eulalie mỉm cười lo lắng.

Thế rồi, Jérôme lấy một chiếc đĩa trứng trên bàn để bát đĩa và

mang đến gần liền xúp. Pierre Robillard lẳng lẳng, mắt khép hờ, lấy chiếc vá bằng bạc múc đầy đĩa và chờ Jérôme phục vụ xong cho bà Eulalie và cho Scarlett. Những ngón tay nàng ngo ngoáy chực cầm lấy muống, nhưng lòng không làm gì được trước ông ngoại.

Ông nháp môi vào muống xúp, rồi nhún vai lộ vẻ bất bình, và buông muống xuống.

Bà Eulalie khóc nức lên.

Quái vật! Scarlett vừa rửa thậm vừa cầm cúi ăn. Món hầm ngon tuyệt. Nàng cố lôi kéo cái nhìn của bà dì để bà thấy được sự hài lòng của nàng, nhưng bà Eulalie, trĩu buồn, cứ cúi gằm mặt xuống. Cũng làm như cha, bà Pauline không ăn. Scarlett thấy không còn lòng nào thương cảm được với hai bà dì. Nếu hai bà cứ để ông già khùng bố dễ dàng như vậy, thì hai bà cứ mà chết đói cho đáng kiếp! Còn đối với ta thì đừng hòng, ai bắt ta phải nhin ăn vì ông lão!

Bà Pauline hỏi ông già một câu bằng tiếng Pháp mà Scarlett không hiểu, nhưng câu trả lời cộc lốc khiến bà Pauline tái mặt, thì chỉ có thể là một câu chửi mắng.

Scarlett cảm thấy cơn giận sôi lên trong người. Hai bà đã tốn công tốn sức biết bao nhiêu, thế mà bây giờ ông phá hỏng hết, mà lại còn cố ý nữa chứ! À, nếu như ta biết nói tiếng Pháp, ta sẽ không dễ gì ngậm miệng trước những trò độc ác của ông mà không làm toáng lên cho ông biết tay.

Nàng nín thính trong lúc Jérôme mang món xúp đi và dọn đĩa và muống ma mới cho món cá. Cả một nghi lễ dài bất tận, nhưng đối món cá bơn thì cũng đáng công để chờ đợi, Scarlett quan sát ông ngoại: ông già có dám làm ra vẻ không thích món này không! Ông ta dám thật và chỉ nhăm nhăm đúng hai miếng nhỏ xíu.

Không khí im lặng quá thể đến mức tiếng muống nĩa chạm vào đĩa nghe đinh tai. Bà Pauline, rồi bà Eulalie ngừng ăn. Scarlett vẫn ngon miệng, và mỗi lần nuốt một miếng, nàng lại quắc mắt thách thức nhìn ông già.

Song về nhờm tỏi lộ liễu của ông rốt cuộc cũng làm nàng cắt hứng và ăn mất ngon.

Sau đó, món bò câu ra ràng được dọn lên, thịt còn mềm hơn cả bơ, phủ một lớp nước xốt thơm lừng, Pierre Robillard lấy nĩa ghim một miếng, dùng lưỡi nếm sơ qua rồi dừng lại.

Scarlett gần như hết chịu nổi! Chỉ cái nhìn van lơn của hai dì là giữ được cho nàng chịu lặng im. Hỏi ai có thể tỏ ra khả ố hơn cái ông già đôn mạt này! Nhà bếp làm ông phật ý ư? Vô lý! Mọi món đều ngon tuyệt và tan ngay trong miệng. Ông già có thể ăn được, có răng hay không có răng cũng không sao, Scarlett biết rõ đâu phải là ông biếng ăn: từ khi nàng cho cải thiện món canh thường của ông thì các đĩa ăn đưa trở xuống nhà bếp đều sạch nhẵn như chùi. Nên ông già không ăn gì, chắc phải có một lý do khác. Scarlett như đoán ngay ra được khi thấy ánh mắt khoái chá của ông trước bộ mặt thiếu não của hai bà dì. Ông cảm thấy thích thú nhìn họ đau khổ hơn là thưởng thức món ăn được nấu riêng cho ông. Hơn nữa, lại là cho bữa tiệc sinh nhật của ông chứ!

- Ôi, thật khác một trời một vực, bữa tiệc này với bữa tiệc của Patricia, cháu họ nàng! Ở nhà O Hara, tình yêu tiếng cười và âm nhạc tràn ngập buổi tiệc. Còn trên bàn của ông ngoại, chỉ có câm lặng, sợ hãi và nham hiểm.

Scarlett giận quá, không còn thưởng thức được mùi vị thơm ngon của nước xốt. Về cứng cõi khô đét, bộ điệu cao ngạo, thái độ trơ trơ của ông ngoại khiến nàng ghê tởm, khiến nàng phẫn uất. Từ lúc chiến tranh tàn phá hai cơ ngơi nhỏ bé và êm dịu của hai bà, nàng không ngừng nuôi dưỡng, bảo bọc, và sẵn sàng đương đầu với bất cứ ai ngược đãi hai bà. Thế nhưng, sự hèn nhát của hai bà khiến nàng công phẫn. Chẳng lẽ các bà đã mất hết can đảm để cứ phải chịu đựng mà không dám hé miệng trước bao nhục nhã mà ông già trút lên đầu, lên cổ các bà sao!

Trong ngôi nhà thanh lịch màu hồng này, Scarlett chỉ cảm thấy khinh miệt đối với mọi thứ quanh nàng, cả với chính nàng. Sao ta lại không mở miệng và sao ta lại không nói thẳng cho ông già biết những điều ta nghĩ về hành vi của ông! Chẳng cần phải biết tiếng Pháp mới nói ra được, ông nói tiếng Anh cũng trôi chảy như ta mà! Ta là một phụ nữ, một người đã trưởng thành chứ đâu còn là trẻ con để chỉ được phép thừa gửi khi nào có ai hỏi đến. Thế nhưng, ta

lại không phản ứng gì được. Thế mới vô lý chứ.

Tuy vậy, nàng ngồi yên lặng, không tựa vào lưng ghế, tay trái ngoan ngoãn và lễ phép đặt lên đầu gối y như người ta đã dạy nàng từ bé. Mẹ nàng đã từ lâu rời khỏi ngôi nhà này, nơi bà đã lớn lên, chiếc bàn bà vẫn thường ngồi đứng vào chỗ Scarlett hiện nay đang ngồi. Con gái của Robillard, Ellen O Hara, vẫn luôn hiện diện trong ký ức của con gái bà. Và, vì yêu bà, vì chiều ý bà ở thế giới bên kia, Scarlett như bị tước hết mọi khả năng kháng cự chống lại uy quyền độc đoán của Pierre Robillard.

Jérôme vẫn tiếp tục công việc của mình, từ tốn và trang trọng như một nghi thức phục vụ. Các đĩa ăn tiếp nối các đĩa ăn, bộ đồ ăn tiếp nối bộ đồ ăn; món thịt hầm tiếp theo món bò câu non; món bánh pho mát nướng phồng thơm lừng lại xuất hiện trước chiếc bánh ga tô kết thúc bữa tiệc. Pierre Robillard đã ném thử từng món và đều chê các món ăn đã được chọn và nấu cho riêng ông, không từ một món nào. Lúc Jérôme mang bánh đến, nỗi tuyệt vọng của hai bà di đã quá rõ, sự căng thẳng đã đến mức không còn chịu đựng nổi nữa. Scarlett vật vả lắm mới kiềm chế không để sự bất bình bộc phát. Mặt ngoài chiếc bánh được phủ một lớp bánh trứng đường điểm kẹo hạnh nhân óng ánh bạc. Trên đỉnh chiếc bánh là một bó hoa bằng đường kéo thành sợi cắm trong cái chậu nhỏ xíu bằng bạc chạm, có ghim lá cờ nước Pháp và lá cờ lệnh trung đoàn cũ của Pierre Robillard. Lúc Jérôme trình trọng đặt chiếc bánh xuống trước mặt ông, ông già lều bều, có thể là ưng ý, rồi quay về phía Scarlett.

- Cắt bánh! - Ông nói bằng tiếng Anh.

Chắc ông lại muốn ta làm rơi mấy lá cờ, nhưng ta nào để cho ông có được cơ hội khoái chí ấy! Rồi tay phải nắm lấy con dao Jérôme trao cho, tay trái Scarlett nhắc bổng cái chậu nhỏ lên và đặt xuống bàn. Rồi nhìn thẳng vào mắt ông ngoại, nàng nở nụ cười duyên dáng nhất. Môi ông hình như hơi mấp máy.

- Thế chị tưởng là ông lão ăn sao! Scarlett hét lên giận dữ. Không đâu! Sau khi cạo lớp bánh trứng đường tuyệt hảo như cạo một lớp mốc, quái vật già ấy bèn dùng ma xăm hai miếng nhỏ xíu bên trong và bỏ vào mồm như thể ban cho chúng tôi niềm vinh dự lớn

nhất đời vậy! Rồi ông lại viện cớ quá mệt nên không mở quà ra xem và rút lui vào phòng. Em chỉ muốn bóp cổ ông lão thôi. Maureen O Hara cười sằng sặc. Vừa thất vọng vừa bức tức, Scarlett tưởng có thể chờ đợi ở chị dâu một chút thông cảm, nào ngờ lại là tiếng cười không đúng chỗ.

- Ông già độc ác và thô lỗ. Em không thấy có gì là đáng buồn cười cả.

- Có chứ, Scarlett! Đáng cười chứ, tất cả thứ đó rất trẻ con. Một mặt, các bà dì khốn khổ của cô cứ cung cúc làm vui lòng ông lão, thì ông lão cứ mặc áo ngủ nằm dài trên giường như một đứa trẻ sơ sinh chưa có răng và tìm mọi cách hành hạ họ. Quân súc sinh! Chị dám chắc là lão sẽ sai kẻ tâm phúc mang tất cả các món ăn tuyệt hảo ấy đến cho lão ăn ngấu, ăn nghiền ở nơi kín đáo, khuất hẳn những cặp mắt tọc mạch cho mà xem. Cái lối lươn lẹo ấy đáng tức cười, phải không nào?

Tiếng cười cởi mở Maureen dễ lây đến nỗi cuối cùng Scarlett cũng phì cười theo, nàng quả đã có lý khi đẩy cửa vào nhà chị để khuấy khoả, sau bữa ăn thăm khốc ấy.

- Thế thì chúng ta cũng ăn bánh chứ! Maureen lại nói. Bánh để trên đầu tủ búp phê kia kia, có phủ khăn ăn đấy. Scarlett cắt bánh đi, trong lúc chị pha trà. Hãy cắt vài miếng trước đã, bọn nhóc sắp đi học về đấy.

Scarlett vừa ngồi xuống cạnh bếp lửa với một chén trà và một cái đĩa thì cánh cửa bỗng mở toang và năm đứa trẻ nhà O Hara ulla vào căn bếp yên tĩnh. Scarlett nhận ra hai đứa con gái của Maureen, Mary Kate và Helen. Nàng cũng biết được đứa bé trai tên là Michael và hai đứa em gái của nó, Claire và Peg. Cả ba đứa đều tóc quăn nâu rối bù, đôi mắt xanh và hai bàn tay đen thui. Maureen ra lệnh cho chúng đi rửa ngay.

- Không cần mà! - Michael phản đối. Chúng con sẽ còn ra ngoài chuồng bò chơi với lũ heo con.

- Heo sống trong cái chuồng heo chứ không phải trong chuồng bò, Peg nói, với vẻ trịnh trọng. Phải không Maureen!

Scarlett sùng sốt khi nghe lũ trẻ gọi người lớn bằng tên riêng. Thế nhưng, Maureen vẫn coi là chuyện bình thường.

Chúng sống trong chuồng heo chùng nào người ta không đưa chúng ra ngoài, chị trả lời. Đừng thả chúng ra ngoài đấy nhé! Michael và hai đứa em cười rộ lên như thể Maureen vừa nói một chuyện hết sức buồn cười mà chúng chưa từng nghe, rồi chạy ào ra ngoài sân chung cho những ngôi nhà liền nhau.

Scarlett nhìn quanh nòng, ánh lửa bập bùng trong lò sưởi ấm nước sôi treo trên móc, các chảo đồng lủng lẳng trên tường. Sau những ngày đen tối ở Tara, nòng vẫn chưa có ý định đặt chân trở lại vào nhà bếp. Song ở đây thì khác hẳn! Đây không hẳn chỉ là một chốn để rửa soạn bữa ăn, lau rửa chén bát, mà còn là nơi để nghỉ ngơi, ăn cần và nòng hậu. Giá như nòng có thể ở lại! Chỉ cần nghĩ đến phòng khách của ông ngoại với vẻ đẹp lạnh lẽo và im lìm là nòng đã cảm thấy rùng mình. Dù vậy, vị trí của nòng là ở trong phòng khách chứ không phải ở nhà bếp. Nòng là một phu nhân quen với nếp sống xa hoa và có đầy tớ phục dịch.

Scarlett cạo chén trà và đặt chén lên đĩa.

- Maureen ạ, chị đã cứu mạng em. Nếu còn phải ngồi lại với hai bà dì hẳn em đã phát điên lên mất! Nhưng bây giờ em cũng phải về thôi.

- Thật đáng tiếc! Cô cũng chưa kịp ăn bánh kia mà. Xem ra chị cô cũng là tay khéo làm bánh đấy.

Helen và Mary Kate bước đến gần, tay cầm hai chiếc đĩa sạch nhẵn.

- Chỉ lấy một miếng bánh nữa thôi nhé, Maureen nói với chúng.

Bọn nhóc lại sắp về rồi đấy

Scarlett đứng dậy, mang găng tay vào.

- Em phải về đây, nòng lại nói.

- Thật đáng tiếc nhưng biết sao được... Chị hy vọng ít ra chiều thứ bảy cô cũng còn ở lại để dự khiêu vũ chứ!

Jamie bảo với chị anh ấy sẽ tập cho cô điệu gic đấy! Có thể Colum cũng về nữa.

Chị còn tổ chức lễ hội vào thứ bảy à, Maureen!

- Không, không phải là lễ hội đúng nghĩa đâu. Nhưng mọi người vẫn thích nhảy múa, vui đùa sau một tuần làm việc và cánh đàn ông trở về nhà, túi đầy ắp tiền.

Vậy cô đến chơi chứ!

- Em không thể. Em rất tiếc, thật đấy, nhưng thứ bảy thì em đã rời Savannah rồi!

Các bà di tính đưa nàng về Charleston bằng chuyến tàu sáng thứ bảy. Thật sự, thì Scarlett chẳng hề muốn thế: Rhett sẽ đến tìm nàng ở nhà ông ngoại. Lẽ ra nàng không được vắng mặt ở đó!

Xin cảm ơn, chị Maureen, nhưng em thực sự phải đi vội Em sẽ trở lại thăm chị trước khi đi.

Nàng sẽ đưa Rhett đến để chàng biết mặt những người trong dòng họ O Hara. Sao lại không nhỉ! Một anh tóc nâu cao lớn như chàng sẽ cảm thấy dễ chịu giữa đám tóc nâu to lớn này. Miễn là chàng đừng tựa lưng vào tường với vẻ khinh khỉnh lịch thiệp vẫn thường làm cho Scarlett tức điên người, và chàng đừng có chọc ghẹo họ. Chàng vẫn luôn chế nhạo cái gốc gác Ireland trong tính khí của nàng và thường đùa cợt, mỗi khi nàng nhắc lại cha nàng đã quả quyết hàng trăm lần, rằng dòng họ O Hara vốn là những lãnh chúa giàu có và hùng mạnh trong suốt nhiều thế kỷ mãi cho đến khi trận chiến Boyne xảy ra.

- Mình thực sự chẳng thấy điều đó có vẻ gì là khôi hài cả, tất cả những người mà chúng ta quen biết đều có đất đai bị bọn Yankee cướp sạch, bởi vậy cũng đúng thôi khi đất đai của tổ tiên cha mình bị tước đoạt bởi bọn... bọn nào nhỉ! Bọn Anh ư? Có thể. Có dịp mình sẽ hỏi lại Jamie hoặc Maureen. Dĩ nhiên, là nếu Rhett vẫn còn chưa kịp mang mình đi theo.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 38

Bức thư mà Henry Hamilton báo trước, đã đến nhà Robillard trước buổi tối. Scarlett vô lấy phong thư như người sắp chết đuối vớ được phao cứu nạn. Nàng vừa trải qua hơn một tiếng đồng hồ nghe hai bà dì cãi nhau chỉ để biết ai đáng chê trách vì đã làm cho ông lão có cách xử sự như vậy trong suốt buổi "tiệc mừng" sinh nhật của ông.

- Có chuyện liên quan đến tài sản của con ở Atlanta. Xin thứ lỗi cho con, nàng nói với hai bà, con lên phòng đọc thư xem sao.

Nàng thu mình trong phòng sau khi đã khoá trái hai lần cửa để không ai quấy rầy nàng trong lúc tận hưởng từng lời trong thư.

"Cô lại còn phạm một chuyện tà đình đến thế ư?"

Bức thư mở đầu không một lời chào hỏi. Chữ viết của người luật sư già bộc lộ sự bấn loạn đến nỗi rất khó đọc.

Scarlett nhăn mặt, đưa sát lại gần ánh đèn.

"Cô lại còn phạm một chuyện tà đình đến thế ư? Hôm thứ hai, tôi đã tiếp một lão già trịch thượng ngu ngốc mà thường là tôi cố tránh gặp mặt. Lão ta đã chuyển cho tôi một thông báo tín dụng, được thanh toán qua ngân hàng của lão ta, một số tiền là nửa triệu đô la do Rhett chuyển trượng mục theo lệnh của cô.

Hôm thứ ba, tôi lại bị quấy rầy bởi một tay khoác lác khác, lần này là một gã luật sư đến hỏi tôi hiện nay cô đang ở đâu. Khách hàng của lão ta, tức là chồng cô đây, hiện đang cần muốn biết. Tôi đã không báo cho hắn biết là cô hiện đang ở Savannah..."

Scarlett gầm lên giận dữ. Bác Henry dám cả gan khinh khi người khác. Chính bác là lão già ngu ngốc ngếch! Chẳng ngạc nhiên là vì sao Rhett không đến tìm nàng.

Đôi mắt nheo lại, nàng đọc tiếp:

"... Ở Savannah, bởi vì bức điện của cô chỉ đến tôi sau buổi gặp gỡ ấy, nên lúc bấy giờ tôi quả không biết cô đang ở đâu. Song từ

đó đến nay tôi đã không báo cho hẳn ta biết, bởi vì, nếu như tôi không hề biết gì về những việc cô đang mưu tính, thì ít ra tôi cũng biết chắc rằng tôi không muốn để mình can dự vào những thứ đó. Gã luật sư ấy đã đặt cho tôi hai câu hỏi, nhân danh Rhett. Câu hỏi đầu là địa chỉ của cô. Câu thứ hai: Cô có muốn ly dị không?

Tôi không biết cô đã mặc cả như thế nào với chồng cô để chiếm đoạt được của anh ta một số tiền lớn như thế, và tôi chẳng muốn biết đến điều đó làm gì. Còn những lời khiển trách của cô đối với anh ta có cho phép cô ly dị hay không, càng chẳng làm tôi bận tâm. Tôi chưa bao giờ vấy tay vào những chuyện kiện tụng loại ấy và giờ đây tôi cũng không nhúng tay vào đâu. Hơn nữa, cô chỉ mất thời giờ và tốn kém tiền bạc thôi: Tại miền Nam Caroline, nơi Rhett hiện đang cư trú hợp pháp, thì không thể có chuyện ly dị được. Nếu như cô cứ khẳng khẳng với ý định điên rồ của cô, tôi sẽ chỉ cho cô tên của một luật sư ở Atlanta, cũng khá đủ nổi tiếng để cáng đáng công việc, mặc dù ông ta cũng mới chỉ nhúng tay vào hai vụ ly dị thôi. Nhưng trong trường hợp này, tôi báo trước cho cô biết, cô cần phải giao phó cho ông ta hoặc một người nào khác mọi công việc pháp lý của cô.

Tôi sẽ không đảm nhiệm nữa, dù với bất kỳ lý do gì. Nếu như cô tưởng rằng bằng cách ly dị Rhett, cô sẽ được tự do để thành hôn cùng Ashley Wilkes, xin cho phép tôi khuyên cô rằng, cô cần suy nghĩ hai lần về ý định đó.

Ashley đang thành đạt tốt hơn mọi người dự đoán. Cô India và cô em gái ngu đần của tôi đã chăm sóc rất tốt ngôi nhà của anh ta và bảo đảm cho anh ta và con trai một cuộc sống tiện nghi. Cô sẽ làm hỏng tất cả một lần nữa nếu như cô lại bám lấy anh ta. Scarlett, cô hãy ra ơn để cho người đàn ông bất hạnh đó được yên ổn!"

Ra ơn để cho Ashley yên ổn, nói thế mà nghe được. Ta muốn biết nếu như ta không sắp xếp mọi việc thì anh ta có được khấm khá và cuộc sống tiện nghi đến thế không đấy! Bác Henry hẳn phải là người quở trách ta bằng những bài thuyết giáo của loại gái già, và những lời bóng gió của bác sao mà mịch lòng đến thế! Mà nào ông không biết gì về việc xây dựng các ngôi nhà ở bên ngoài thành phố... Scarlett cảm thấy bị thương tổn nặng nề. Nàng vẫn luôn

xem Henry Hamilton như người bạn duy nhất của mình ở Atlanta - Còn hơn thế nữa, như một người cha. Những lời buộc tội của ông làm nàng đau đớn vô cùng.

Sau khi đọc lướt những dòng thư cuối: nàng nguệch ngoạc vài chữ và báo Pansy mang ngay đến phòng điện tín.

ĐỊA CHỈ TẠI SAVANNAH KHÔNG BÍ MẬT GÌ STOP.

*CỰ TUYỆT LY DỊ STOP, TIỀN CHUYỂN BẰNG VÀNG
CHẤM DẤU HỎI.*

Nếu như bác Henry không viết cho nàng bằng giọng điệu đó thì hẳn nàng cũng không tự hỏi xem liệu ông ta có đủ khôn ngoan để nghĩ đến việc mua vàng và có cất kỹ số vàng đó trong tủ sắt không. Nhưng nếu như ông chưa hiểu nổi một chuyện rất thường tình là thông báo địa chỉ của nàng cho Rhett, thì ông cũng chẳng quan tâm gì hơn đến những việc còn lại. Scarlett cắn ngón tay lo nghĩ số tiền của nàng. Có lẽ nàng phải chạy ngay về Atlanta để nói chuyện với bác Henry, với các chủ nhà băng của nàng, với Joe Colleton. Có thể nàng phải mua thêm đất đai ở bên ngoài thành phố và xây dựng nhiều ngôi nhà khác nữa. Mọi nguy cơ do cuộc khủng hoảng tài chính gây ra vẫn chưa tiêu tan, chưa bao giờ giá cả lại sụt xuong đến mức như vậy.

Không! Giờ nào việc nấy. Điều quan trọng hơn hết lúc này là Rhett đang tìm nàng. Ta không thể để bị lừa bởi những chuyện ly dị hoặc chuyển tiền này, cứ như cuộc mặc cả giữa đôi ta đã thực sự xong xuôi vậy! Chàng đang muốn biết ta ở đâu, ngoài chuyện này ra, chẳng còn chuyện gì đáng để tâm. Ta sẽ không còn phải chờ đợi lâu một khi bác Henry báo tin cho chàng hay.

- Đừng có nói chuyện ngu ngốc Scarlett ạ, bà Pauline lạnh lùng tuyên bố. Ngày mai con sẽ đi cùng chúng ta.

Chúng ta vẫn luôn trở về Charleston vào ngày thứ bảy.

- Điều đó không có nghĩa là con buộc phải đi chung với các dì. Con đã nói với các dì, con quyết định nán lại Savannah một thời gian nữa.

Không một ai kể cả bà Pauline có thể thuyết phục được nàng một khi nàng biết Rhett đang đi tìm nàng.

Nàng sẽ tiếp chàng tại đây, trong phòng khách lộng lẫy màu hồng và hoàng kim này. Nàng biết cách khiến cho chàng phải van nài nàng trở về với chàng, và cuối cùng nàng sẽ chấp thuận sau khi chàng đã hạ mình xin lỗi nàng! Rồi sau nữa, chàng sẽ xiết chặt nàng vào lòng, chàng sẽ hôn nàng....

- Scarlett! Con có vui lòng trả lời khi dì hỏi con không?

- Có thưa dì Pauline. Về chuyện gì ạ!

- Dì hỏi con định làm gì và con muốn ở tại đâu!

- Tất nhiên là ở đây.

Scarlett cũng không hề nghĩ rằng mình không thể cứ ở nhà ông ngoại bao lâu tùy ý mình. Tại miền Nam, lòng hiếu khách là một tục lệ vẫn luôn tồn tại; yêu cầu khách ra đi trước khi họ tự quyết định là điều không ai nghĩ tới.

- Cha không chấp nhận những chuyện bất ngờ, bà Eulalie buồn bã nói.

- Tôi hoàn toàn có thể bảo cho Scarlett biết những tập tục của ngôi nhà này không nhờ đến dì, dì Eulalie ạ, bà Pauline gay gắt tuyên bố.

- Dĩ nhiên, em không muốn nói như vậy... - Bà Eulalie áp úng, Scarlett ngắt lời.

- Con sẽ đến nói với ông ngoại. Hai dì đi với con.

Trời ơi, hai bà dì run lên khi nghĩ đến gặp ông già mà không được ông gọi! Hai bà còn sợ ông lão hành hạ cách gì nữa nhỉ! Ông lão đã hành hạ các bà đủ điều rồi còn gì.

Scarlett mạnh dạn bước qua tiền sảnh, đến gõ cửa phòng ông, theo sau là hai bà dì cứ thì thào vì sợ hãi.

- Vào đi, Jérôme!

- Không phải Jérôme, ông ngoại à, con đây, Scarlett.

- Con vào được không?

Im lặng. Cuối cùng giọng nói trầm trầm của Pierre Robiliard vang lên: "Vào đi" Scarlett quay lại hai dì với nụ cười đắc thắng và mở cửa vào.

Sự táo tợn của nàng có hơi nguội đi trước vẻ mặt nghiêm nghị của ông già, nhưng nàng không còn lùi được nữa. Nàng tiến lại gần giường, về trông cây nơi ông.

- Con chỉ muốn xin ông, ông ngoại à, cho con được nán lại Savannah một thời gian nữa sau khi dì Pauline và dì Eulalie đi khỏi.

- Tại sao?

Cứng họng, Scarlett ngán ngừ. Nàng không hề có ý định bộc bạch các kế hoạch của mình và nàng không thấy vì sao mình buộc phải thế.

- Tại vì con muốn ở lại, nàng đáp.

- Tại sao! Ông già hỏi lại.

- Con có lý do riêng, nàng vừa nói vừa nhìn ông thách thức. Ông bắt bẻ con ư?

- Nếu quả thế thì sao?

Không thể chịu đựng nổi nữa! Trở về Charleston tức có nghĩa là thú nhận thua cuộc. Nàng cần phải lưu lại Savannah.

- Nếu ông không muốn con ở lại, con sẽ đến ở với các anh chị O Hara. Họ đã mời con.

Pierre Robillard nhăn mặt vẻ cay độc.

- Nếu mi chịu chui vào nhà bếp ngủ với lũ heo, thì cứ việc!

Scarlett giận đỏ mặt. Từ lâu, nàng đã biết ông ngoại không đồng ý cuộc hôn nhân của mẹ nàng và không bao giờ ông chịu hạ mình tiếp Gerald O Hara tại nhà ông.

Nàng sẽ hăng hái đứng về phe cha mình và họ hàng bên nội để chống lại thành kiến của ông già đối với những người Ireland nếu như bản thân nàng không hốt hoảng lên vì mối nghi ngờ vừa nảy sinh: liệu lũ trẻ có lừa heo vào nhà để nô đùa không nhỉ!

- Không can gì, ông ngoại nàng lại nói. Ở hay đi, chẳng có tí gì khác biệt với ta cả.

Nói rồi, ông nhắm mắt lại như để cho nàng biết, cuộc trao đổi đã chấm dứt.

Khó nhọc lắm Scarlett mới không đóng sầm cánh cửa lúc nàng bỏ ra khỏi phòng. Ông già mắc dịch! Dù sao nàng cũng đã đạt được điều nàng muốn.

- Tốt cả, nàng tươi cười thông báo.

Cho đến hết ngày hôm ấy, Scarlett thản nhiên theo hai dì đến nhà bạn bè và những người quen biết của họ để gửi những tấm danh

thiếp ghi chữ XCT "Xin cáo từ".

Tục lệ này, vốn xa lạ với Atlanta, lại gần như bắt buộc ở các thành phố duyên hải bang Georgic và Nam Carohne, nơi người ta vẫn còn thích tuân giữ sự tinh tế của Cựu lục địa. Scarlett coi đó là một việc làm hoàn toàn vô ích, bởi chẳng ai lại mất giờ đi thông báo ngày về cho hết thấy những người mà chỉ vài ngày trước đó đã được thông báo ngày đến, nhất là khi phần đông họ cũng chẳng thèm gửi đến cho chị em nhà Robillard được lấy một tấm danh thiếp nào cả. Hơn nữa, cũng chẳng có ma nào thân hành đến thăm hai bà đâu.

Thứ bảy, nàng nằng nặc đòi đưa bà dì ra ga và chăm sóc cho Pansy sắp xếp vali của hai bà đúng vào chỗ hai bà vừa ý để nhìn được rõ, không ai trộm được. Nàng hôn lên đôi má khô rám của hai dì, rồi bước xuống ga và vẫy khăn chào từ biệt khi con tàu chuyển bánh.

- Đi qua phố Broughtone street và dừng lại trước cửa hàng bánh ngọt. - nàng bảo người xà ích.

Trong lúc nàng tháo mũ và găng, nàng sai Pansy vào nhà bếp pha cà phê. Không có hai bà dì, ngôi nhà dễ chịu và êm ả làm sao!

Nhưng rõ ràng là bụi đã đóng dày một lớp trên mặt bàn trong tiền sảnh. Cần phải báo cho Jérôme biết chuyện này và cả những gia nhân khác nếu cần. Nàng không chấp nhận cảnh bừa bộn trong ngôi nhà khi Rhett đến tìm nàng

Như thể đoán được ý nghĩ của nàng Jérôme đột nhiên xuất hiện sau lưng nàng. Scarlett giật thót người. Quái sao hắn ta không hề gây động tĩnh gì để báo hiệu trước vậy!

- Có một bức điện gửi cho bà, ông ta vừa nói vừa trao cho nàng bức điện đặt trên chiếc khay bạc.

Đúng là của Rhett rồi! Scarlett chụp vội lấy, tay run run.

- Cảm ơn, Jérôme. Xin ông vui lòng pha cà phê cho tôi.

Gã quản gia này chứ tò mò lắm. Scarlett không muốn để gã có dịp đọc lén sau lưng mình.

Gã vừa quay gót là nàng đã xé phong bì và rồi văng tục. Bức điện không phải của Rhett mà là của bác Henry. Ông già luật sư này bình thường vẫn keo kiệt, hắn phải đang ở trong một tình trạng bán loạn lắm nên mới điện lăm từ vô ích đến thế.

"Tôi không chuyển đổi cũng như không đầu tư trên số tiền do chồng cô chuyển đến và mọi sự can dự đến bất cứ chuyện gì stop. Tiền được chuyển vào trương mục của cô tại nhà băng stop. Tôi đã trình bày với cô sự thận trọng của tôi về vụ chuyển dịch này stop. Đừng chờ đợi một sự hỗ trợ nào về phần tôi stop".

Hai đầu gối mềm nhũn, tim như ngừng đập, Scarlett buông mình xuống ghế. Ông già ngu xuẩn! Nửa triệu đôla... Chắc chắn chưa bao giờ nhà băng nhận được một số tiền lớn thế cả kể từ sau chiến tranh đến nay. Nào có gì ngăn cản bọn giám đốc vô ngay lấy nó là khoá chặt cửa lại. Khắp nước, người ta chỉ đọc thấy trên báo toàn là những chuyện nhà băng này đóng cửa, nhà băng kia tuyên bố phá sản. Nàng phải về Atlanta ngay, chuyển ngân phiếu và cất vàng vào két sắt cho an toàn. Nhưng phải mất nhiều ngày! Ngay cả đáp chuyến tàu chiều đi Atlanta, nàng không thể đến nhà băng trước thứ hai được. Hai ngày - quá đủ thời gian để số tiền của nàng bị xoáy sạch.

Nửa triệu đôla! Hơn gấp đôi số tiền bán tất cả của cải do nàng sở hữu. Hơn cả thu nhập trong ba mươi năm của cửa hàng, quán rượu, bất động sản của nàng cộng lại. Phải bảo vệ cái kho tàng đấy, nhưng bằng cách nào đây! Chết dẫm cái lão Henry khôn kiếp, cùng sự mù quáng và những nguyên tắc ngu dân của lão! Lão thật sự đáng chết!

Lúc Pansy tự hào mang vào phòng một chiếc khay bạc nặng trĩu đựng bộ đồ pha cà phê, thì Scarlett đang biến sắc.

- Đặt nó xuống và mặc áo mang tô vào, chúng ta đi.

Nàng chỉ hơi bình tĩnh và sắc diện bình thường lại khi đến cửa hàng O Hara. Dù là họ hàng, nàng vẫn không muốn hé lộ quá nhiều những công việc làm ăn của nàng cho Jamie. Vì vậy, làm bộ hết sức ngây thơ, nàng nhờ anh chỉ giúp một chủ nhà băng đáng tin cậy.

- Em đãng trí đến nước không hề chú ý đến những chi tiêu của mình. Giờ đây em quyết định kéo dài thời gian lưu trú nên em cần chuyển một số tiền từ ngân hàng của mình, nhưng em không hề quen biết ai ở Savannah cả. Một nhà kinh doanh tâm cỡ như anh, hẳn có thể chỉ giúp cho em ông chủ nhà băng của anh được chứ.

- Anh rất tự hào được giới thiệu em với ông chủ tịch ngân hàng và thậm chí bảo đảm sự trung thực của ông ta, Jamie trả lời với nụ cười rạng rỡ. Bác James đã quan hệ với ông ta từ hơn năm mươi năm qua. Song em sẽ được tiếp đón nồng hậu hơn nếu như giới thiệu em là cháu gái của ông lão Robillard hơn là cô em họ của gia đình O Hara. Ông ngoại của em nổi tiếng là người nhạy bén, từ lúc ông ta chuyển tài sản của mình an toàn sang Pháp khi bang Georgie quyết định đi theo Nam Caroline và ly khai.

Ông ngoại nàng, một kẻ phản bội trong sự nghiệp miền Nam ư? Thế là rõ, vì sao ông vẫn bảo tồn được tất cả các thứ dụng cụ ăn uống bằng bạc đỏ và ngôi nhà của ông vẫn nguyên vẹn. Sao ông không bị treo cổ nhỉ! Và tại sao Jamie lại xem chuyện đó là buồn cười! Scarlett sức nhớ là Maureen cũng đã cười nhạo báng những ý tưởng nông cuồng của ông ngoại nàng trong khi lẽ ra chị ấy phải tức tối mới phải. Chuyện đó quá phức tạp và Scarlett chẳng biết nghĩ sao. Dù sao, lúc này đây nàng không nên chậm trễ. Nàng cần cấp tốc đến ngay ngân hàng và làm mọi thủ tục cần thiết để cứu lấy số tiền của nàng.

- Daniel, con trông chừng cửa hàng trong lúc bố đưa cô Scarlett đi nhé.

Nàng vịn cánh tay Jamie đưa ra và tươi cười chào Daniel. Sắp trưa rồi. Mong sao nhà băng không quá xa!

- Maureen sẽ rất sung sướng khi biết em còn lưu lại ít lâu nữa! - Jamie nói trong lúc họ ngược lên phố Broughtone Street. Pansy leo đèo theo sau. - Chiều nay, em đến chỗ anh chơi chứ! Anh có thể sang đón em trên đường trở về nhà.

- Em rất sẵn lòng, Jamie ạ.

Nàng chắc phát điên lên mất khi chỉ có một mình trong ngôi nhà mênh mông, không có ai chuyện trò ngoại trừ ông ngoại - và chỉ được nói không quá mười phút mỗi ngày. Nếu Rhett có đến, nàng vẫn có thể bảo Pansy đến báo tại cửa hàng để cáo từ.

Cuối cùng, trong tiền sảnh Scarlett đang bồn chồn chờ Jamie đi ngang qua. Ông ngoại nàng tỏ ra đặc biệt khó chịu khi nàng vào xin phép ông được đi chơi tối hôm đó.

- Chúng ta không phải ở trong khách sạn để mà cô muốn đi hay về

tuỳ thích. Cô cần phải thích nghi với nếp sống và qui định trong ngôi nhà này. Tại đây, mọi người phải đi ngủ vào lúc chín giờ.

- Vâng, thưa ông ngoại, năn nhũn nhận trả lời.

Dù sao, nàng tin chắc là sẽ trở về sớm hơn, hơn nữa, sau lần đến giao dịch tại ngân hàng, nàng đã tỏ ra kính trọng ông ngoại mình hơn. Hẳn ông phải giàu có nhiều hơn nàng tưởng. Lúc Jamie giới thiệu nàng là cháu gái của Pierre Robillard, ông chủ tịch đã cúi chào nàng sát đất và thăm hỏi cuống quýt. Rồi sau khi Jamie bước ra, và lúc nghe nàng thông báo ý định thuê một tủ sắt để chuyển đến nửa triệu đôla thì ông chủ nhà băng suýt chết ngất dưới chân nàng. Nói gì thì nói, trên đời chẳng có gì quý hơn là có thật nhiều tiền! Nàng nghĩ và mỉm cười khoan khoái.

- Em không thể về muộn được, nàng báo cho Jamie biết lúc anh trở lại. Không có gì làm phiền anh khi phải đưa em về vào lúc tám giờ rưỡi chứ!

- Đối với anh, vẫn luôn là niềm vinh dự và vui sướng được đưa em đi đến bất cứ nơi đâu vào bất cứ giờ nào, Scarlett ạ, Jamie lịch sự cam kết.

Scarlett không thể ngờ nàng sẽ không về nhà trước lúc bình minh.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 39

Buổi tối bắt đầu một cách yên ả, thậm chí quá êm ả khiến Scarlett thoát đầu thất vọng. Nàng cứ tưởng bước vào nhà là chìm ngập trong tiếng nhạc, điệu múa và không khí hội hè. Thế mà nàng lại phải lặng lẽ đi theo Jamie vào nhà bếp, nay đã quen thuộc với nàng.

Maureen chào mừng nàng bằng một nụ hôn mỗi bên má, rót cho nàng tách trà, rồi quay vào chuẩn bị bữa ăn tối. Nàng ngồi xuống cạnh bác James đang ngủ gà ngủ gật. Jamie cởi áo ngoài, mở nút áo gilê, châm ống điều và ngả người trên ghế xích đu để hút thuốc thoải mái, Mary Kate và Helen đang dọn bàn ăn phòng bên cạnh, từ đó vọng sang tiếng trò chuyện và dao nĩa chạm nhau.

Đơn giản là một cảnh gia đình quen thuộc chẳng có gì hấp dẫn. Scarlett tự an ủi rồi nàng sẽ được ăn tối. Mình biết hai dì Paulyne và Eulalye đã sai lầm về chuyện nhịn ăn suốt Mùa Chay, Đồi thừa nhà ai lại ăn mỗi ngày một bữa trong mấy tuần liền như thế bao giờ.

Mấy phút sau, cô gái trẻ rụt rè tóc nâu cầm tay dẫn bé Jacky vào.

- A, Kathleen đây rồi, Jamie nói.

Scarlett vừa kịp nghĩ cái tên Kathleen sao mà phù hợp với cô em họ dịu dàng và nhút nhát này thế, thì bé Jacky đã lao đến chỗ cha nó rồi. Thế là chấm dứt thời gian yên tĩnh ngự trị trong căn phòng này từ nãy tới giờ. Tiếng bi bô của nó đã đột ngột lôi ông James khỏi giấc ngủ. Giữa lúc đó, ở cổng chính, Daniel dẫn Brian vào.

- Mẹ ơi, mẹ xem con tóm được đứa nào đang thập thò ngoài cửa đây này! - Daniel nói.

- À, đến bây giờ con mới chịu lộ mặt sang với mẹ hả, Brian!

Maureen nói. Chắc là phải cho báo chí hay, tin này thế nào cũng được chạy ở trang nhất đấy.

- Mẹ ơi, Brian nói và ôm hôn mẹ, mẹ nở lòng nào để cho đứa con

khốn khổ này chết đói ở ngoài đường hờ mẹ!

Thái độ không bằng lòng của Maureen xem ra ít thuyết phục. Brian buông mẹ ra.

- Xem này, đồ rùng rú, con làm xỏ hết tóc mẹ đây này! Chị nói, hơn nữa, con làm mẹ phải xấu hổ vì bây giờ con vẫn không chào cô Scarlett! Cả con nữa, Daniel!

Brian toét miệng cười và cúi người trước Scarlett.

Ánh lửa bập bùng trong lò sưởi làm cho mái tóc hoe của cậu rực lên và đôi mắt long lanh niềm vui sướng.

- Cô thứ lỗi cho cháu chứ! Cô ngồi thu mình và lặng lẽ như vậy nên cháu có thấy cô đâu. Cháu có một bà mẹ bất nhân quá. Cô nói giúp cháu đi, dù sao thì bà cũng phải cho cháu một ít mẩu bánh vụn rơi vãi xuống đất chứ!

- Thôi, đừng có nói bậy nữa, đi rửa tay đi, thằng vô lại, Maureen quở.

Brian vừa đi đến chỗ rửa tay thì Daniel đã ngồi vào cạnh Scarlett.

- Chúng cháu rất vui sướng có cô bên chúng cháu hôm nay, cô Scarlett ạ.

Scarlett mỉm cười. Mặc tiếng ồn ào của bé Jacky đang nhảy chơi chơi trên đầu gối cha nó. Scarlett vẫn thấy hài lòng mình đã có mặt ở đây hôm nay. Gia đình ông anh họ tràn đầy sức sống càng khiến cho sự ngán nấp lạnh lẽo bên nhà ông ngoại nàng giống như nhà mồ.

Trong lúc ăn tối trên cái bàn rộng của phòng ăn, Scarlett mới hiểu vì sao Maureen giả vờ bất bình với Brian. Cách nay mấy tuần, Brian đã tự động bỏ căn phòng ở chung với Daniel để đi nơi khác, và mẹ cậu không thể nào chấp nhận thái độ tự do quá trớn như vậy. Cậu ta chỉ qua bên nhà chị Patricia cách đó vài bước, nhưng dù sao thì cũng tự mình rút khỏi tập thể gia đình. Tuy vậy, Maureen cũng hời hợt hời dợt vì chính con trai chị nói rằng nó thích ăn cơm ở nhà chị hơn là những món ăn cầu kỳ của Patricia.

- Làm thế nào được, chị con không thể nào chịu nổi mùi cá bám vào mấy cái rèm đăngten của nó. Maureen vừa nói vừa dòn luôn bốn miếng cá còn rõ bơ vào đĩa cậu con trai. Trong mùa chay mà cao kỳ quá cũng không tiện.

- Phải giữ mồm giữ miệng một chút em ạ, Jamie nói chen vào, vẻ thích thú. Em đang nói xấu chính con gái của mình đấy nhé.

- Vậy chứ ai mới có quyền nói thế nếu không phải là mẹ nó!

- Maureen nói không sai, bác James mãi giờ mới lên tiếng. Bác nhớ hồi trước mẹ bác cũng ăn nói luyên thuyên như vậy đó... Nói rồi, ông bắt đầu kể lại hàng lô hàng lốc những chuyện hồi trai trẻ của ông, Scarlett hứng thú theo dõi câu chuyện, hy vọng ông bác nhắc tới cha nàng. Nàng không phải thất vọng.

- Còn Gerald, chú ấy là cục cưng của bà. Vì chú ấy là đứa nhỏ nhất, các cháu hiểu không, chú ấy có làm trời làm đất gì, cuối cùng cũng chỉ bị quở trách qua loa rồi thôi.

Scarlett mỉm cười. Nàng còn lạ gì việc cha nàng được mọi người yêu thích. Không ai cưỡng lại nổi sự triu mến mà ông vụng về che giấu đằng sau những lời khoa trương của ông. Rất tiếc là ông không có mặt ở đây hôm nay, trong gia đình của ông...

Ăn xong thì mình đến chỗ Matthew, hay là mọi người kéo lại đây! Ông lão James hỏi.

- Chúng ta sẽ tới nhà Matt, Jamie đáp.

Matt là người đã mở đầu cuộc khiêu vũ hôm sinh nhật Patricia. Scarlett không kiềm được, chân nàng bắt đầu đánh nhịp.

- Tôi thấy hình như đã có người muốn nhảy điệu gic rồi đây, Maureen cười nói.

Nói xong, chị lấy cái muống của mình, chồm qua bàn chụp luôn muống của Daniel, áp lưng chúng vào nhau, cầm lấy cán mà gõ theo điệu gic, gõ vào bàn tay rồi gõ vào cánh tay mình, hoặc lại gõ vào trán Daniel. Âm thanh nghe nhẹ hơn và lời cuốn hơn cả những xương ngón bằng gỗ. Cái tiết mục gỗ thìa ngẫu hứng và kỳ cục này làm Scarlett cười rũ ra, và tay nàng cũng nhịp nhịp trên bàn.

- Mọi người đã sốt ruột rồi đấy, đã đến lúc chúng ta nhảy thôi, Jamie cười nói. Tôi đi lấy đàn violon đã.

- Chúng con sẽ mang ghế đến, Mary Kate nói.

- Matt và Katie chỉ có hai cái ghế thôi, Daniel giải thích cho Scarlett. Họ là hai người cuối cùng trong dòng họ O Hara đến Savannah.

Phòng khách đôi của Matt và Katie không có đồ đạc gì nhưng có lò

sưởi, có đèn để chiếu sáng và có sàn đánh xi để khiêu vũ. Những giờ phút Scarlett trải qua trong căn phòng này, đêm ấy, là những giờ hạnh phúc nhất trong đời nàng.

Tự do như không khí đang thở và chẳng bận tâm nghĩ ngợi điều đó làm gì, những con người thuộc dòng họ O Hara cùng nhau chia sẻ tình yêu thương và hạnh phúc trong lòng gia đình mình. Scarlett cảm thấy trong nàng đang nảy nở một tình cảm mà từ lâu nàng đã đánh mất đến nỗi như không còn nhớ được nữa. Tiếp xúc với những con người này, nàng trở nên hồn nhiên, vô tư lự sẵn sàng mở rộng cõi lòng đón nhận những niềm vui giản dị. Nàng có thể quên đi những mưu mẹo, những toan tính mà nàng buộc lòng phải học và sử dụng cho phù hợp với địa vị "Người đẹp miền Nam".

Ở đây nàng không phải mê hoặc ai, cũng không phải chinh phục ai, người ta đón nhận nàng trong tư cách thực tế nàng là một thành viên trong gia đình. Lần đầu tiên trong đời, nàng tự nguyện rút lui khỏi sân khấu, nàng không cần phải thu hút độc quyền sự chú ý về phía mình.

Những người khác đã làm nàng say mê bởi vì họ hợp thành một gia đình mới của nàng, và nhất là bởi nàng chưa từng được gặp những con người sánh bằng với họ.

Có, nhưng... Đứng trước Maureen với những cái muống đánh nhịp, Brian và Daniel chơi mỗi người một nhạc khí, Helen và Kate vỗ tay theo nhịp, trong phút chốc, nàng ngỡ như nhìn thấy những chàng trai trẻ

Terleton sống lại trước mặt mình, hai anh em sinh đôi, cao lớn, khỏe mạnh và đẹp trai, cũng như những em gái của họ luôn sôi sục nổi khát khao muốn tìm hiểu cuộc đời sẽ dành cho họ cuộc phiêu lưu nào. Từ trước đến nay, Scarlett vẫn thèm muốn có được mối quan hệ tự do và tin cậy như Hetty và Camilla Terleton với mẹ họ. Giờ đây, Scarlett đã tìm thấy những quan hệ tốt đẹp đó ở Maureen với mấy đứa con của chị. Nàng cũng biết rằng từ nay không có gì ngăn cản nàng cười đùa với Maureen, muốn trêu chọc ai cũng được và ai trêu chọc nàng cũng được, và đón nhận thoải mái tình thương yêu mà vợ Jamie lan toả quanh chị mà không hề tính toán. Lần đầu tiên trong đời, Scarlett nhận thấy lòng khâm phục của

nàng với thái độ độc lập thanh thản của mẹ đã phai nhạt, và nàng không còn thấy ân hận vì đã không tỏ ra xứng đáng với những lời dạy của mẹ. Lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy không bắt buộc lúc nào cũng phải tỏ ra là một người đúng mực, đâu ra đó. Nhưng đó lại là một ý kiến phức tạp có thể đẻ ra nhiều hậu quả, nàng sẽ suy nghĩ thêm sau này. Còn lúc này đây, nàng không muốn suy nghĩ gì hết. Không nghĩ về ngày hôm qua, cũng không nghĩ tới ngày mai. Nàng chỉ nghĩ tới hiện tại, với niềm hạnh phúc và những tiếng nhạc, những bài ca, những điệu múa đang dâng tặng cho nàng. Sau những nghi thức khuôn phép của những buổi dạ vũ ở Charleston, những niềm vui mộc mạc này đã làm nàng say mê. Đầu óc nàng quay cuồng với bao niềm vui và tiếng cười rộn rập trong không khí nàng thở.

Peggy, con gái của Matt, đã dạy cho nàng những bước cơ bản của điệu gic. Scarlett không bao giờ nghĩ rằng nàng học những điều đó ở một đứa trẻ lên bảy. Điều đó cũng bình thường như những lời khen tiếng chê của mọi người, người lớn cũng như trẻ con, đối với nàng cũng như đối với Peggy. Nàng nhảy múa đến kiệt sức, gục xuống dưới chân bác James và ông xoa đầu nàng chẳng khác gì xoa đầu chú chó con. Nàng cười to đến muốn ngạt thở.

- Buồn cười quá đi mất! Thật là vui đùa bằng thích! - Nàng luôn miệng nói.

Cả đời, nàng chưa được mấy khi vui, nên nàng mong cuộc vui này sẽ kéo dài vô tận. Nàng tự hào về những người anh em họ, cao lớn và khỏe mạnh, tràn đầy sinh lực và niềm vui sống, có khiếu âm nhạc và biết sống như thế, "chúng ta, những người con của O Hara, chúng ta thuộc về một dòng họ danh giá. Không ai sánh bằng gót chân chúng ta". Đó là những lời cha nàng vẫn luôn nhắc đi nhắc lại với nàng. Lần đầu tiên trong đời, nàng hiểu cha mình muốn nói gì.

- A! Jamie, thật là một buổi tối tuyệt vời! - Nàng thốt lên khi anh đưa nàng về nhà.

Scarlett mệt quá nên đi loạng choạng. Nhưng niềm vui tràn ngập khiến nàng không sao để mình bị đắm chìm trong sự tĩnh lặng êm ả của thành phố đang ngủ, mà cứ nói huyên thuyên như vẹt.

- Chúng ta thuộc về một dòng họ danh giá, dòng họ O Hara.

Jamie bật cười, ôm ngang lưng nàng nhấc bổng lên và quay đúng hai vòng.

- Đúng, và không ai sánh bằng gót chân chúng ta! - Anh tiếp lời và đặt nàng xuống.

Pansy đánh thức nàng dậy vào lúc bảy giờ sáng với một mệnh lệnh của ông ngoại nàng.

- Ông muốn gặp cô ngay lập tức, thưa cô Scarlett.

Ngồi chễm chệ ở đầu bàn ăn, ăn mặc chỉnh tề không chê vào đâu được, râu được cạo sạch sẽ, ông chiến binh già ném một cái nhìn chê trách lên mái tóc rối gỡ vôi và chiếc áo ngủ của Scarlett.

- Bữa điểm tâm của ông không sao ăn được, ông tuyên bố.

Scarlett nhìn ông, miệng há hốc. Bữa ăn sáng của ông thì can dự gì tới nàng! Bộ ông nghĩ rằng chính nàng phải dọn bữa ăn sáng cho ông ư? Ông mất trí như cha nàng rồi chẳng! Không, không phải như cha của nàng, nàng tự đánh chính. Cha nàng đã trải qua quá nhiều thử thách, quá sức chịu đựng của ông, thế thôi. Ông tự thu mình vào một thế giới, vào một thời kỳ mà những điều ghê gớm như thế này chưa hề xuất hiện. Ông giống như một đứa trẻ bói rồi. Ông ngoại không còn là trẻ con, cũng không hề bói rồi. Ông biết rõ việc mình làm, biết mình ở đâu, biết mình là ai. Vậy thì con muỗi nào đã chích ông để ông đánh thức mình trong khi mình mới ngủ được có hai giờ đồng hồ, để than phiền về bữa ăn sáng của ông mới được chứ!

Nàng cố tự trấn tĩnh để hỏi ông, vẻ thản nhiên:

- Sao bữa điểm tâm không ăn được vậy, ông?

- Nó vừa lạt lẽo lại lạnh tanh.

- Sao ông không bảo nhà bếp làm lại! Ông bảo họ làm theo ý ông và làm cho nóng!

- Cháu làm đi. Bếp núc là việc của đàn bà.

Vẻ thách thức, Scarlett nhìn ông vẻ cũng lạnh lùng và khe khắt như ông đã nhìn nàng.

Ông muốn nói rằng ông đã lôi cháu ra khỏi giường để truyền đạt lại mệnh lệnh của ông cho đầu bếp! Ông coi cháu là gì vậy, đầy tớ chẳng! Ông hãy bảo họ làm một bữa điểm tâm theo ý ông hay là

ông chịu chết đói, điều đó mặc kệ ông. Cháu vào giường ngủ đây. Giường đó là giường của ta, mi chỉ nằm trên đó khi được ta cho phép, đồ hỗn láo! Chừng nào mi còn ở trong nhà ta thì phải nghe lệnh ta. Rõ chưa?

Scarlett nổi giận đến nỗi nàng biết rằng không sao ngủ lại được nữa. Ta sẽ đi khỏi đây ngay lập tức! Không có lý gì để ông đối xử với ta như vậy cả! Nàng định nói thì người thấy mùi cà phê thơm ngát. Tốt nhất là uống cà phê đã rồi hãy nói gì thì nói. Và rồi... tốt nhất là suy nghĩ cái đã. Nàng chưa sẵn sàng để rời khỏi Savannah. Có lẽ giờ này Rhett đã biết nàng đang ở đâu rồi. Và nàng đang đợi ngày này qua ngày khác thư của Mẹ bề trên về vấn đề Tara. Run lên vì cơn giận không sao kiềm chế được, Scarlett rung chuông rồi ngồi vào bàn, bên phải ông ngoại. Khi Jérôme xuất hiện, nàng quắc mắt nhìn ông ta.

- Đem cho tôi một tách cà phê rồi nàng mang cái đĩa này đi. Cái gì vậy, cháo bắp phải không! Bảo bà bếp thử nuốt nó xem, xem có nuốt trôi không, nhưng trước hết phải làm một đĩa dăm bông với trứng, một lát thịt muối, và thịt rán đã. Không được quên bơ với mứt dứa. Và đi lấy cho tôi hũ kem để tôi dùng với cà phê.

Jérôme đưa mắt nhìn ông chủ tuyệt vọng như van xin ông hãy lên tiếng can thiệp để đưa Scarlett trở lại vị trí của nàng. Nhưng ông Pierre Robillard làm như không trông thấy người quản gia của mình.

- Sao lại đứng như trời trồng vậy! Đi làm những gì tôi bảo đi! - Scarlett lạnh lùng nói. Lúc này đây đã tỉnh người, nàng lại cảm thấy đói.

Ông ngoại nàng cũng vậy, ông cũng im lặng như hôm sinh nhật nhưng hôm nay ông lại vét sạch những gì người ta dọn lên cho ông. Scarlett liếc nhìn ông nghi ngại. Ông cáo già này đang mưu tính chuyện gì đây!

Nhất định phải có chuyện gì đó đang sau màn kịch vừa rồi. Có khó gì cái việc làm cho bọn đầy tớ phải vâng lời, chỉ cần hét lên, có Chúa biết đấy, ông đã khét tiếng là áp đảo những người xung quanh mà! Cứ nhìn hai dì Paulyne và Eulalye là thấy rõ. Và cả mình nữa, Scarlett nói thêm về bức bối. Ông vừa gọi là mình đã

bật ra khỏi giường. Nhưng mình sẽ không bao giờ để tái diễn chuyện này nữa đâu.

Ông già đặt khăn ăn cạnh chiếc đĩa trống không và đứng lên.

- Ông mong cháu sẽ ăn mặc tề chỉnh hơn trong những bữa ăn sau. Chúng ta sẽ đi đền thờ trong một giờ bảy phút nữa. Thời gian đó đủ cho cháu sửa soạn.

Giờ này, khi mấy bà dì của nàng đã đi rồi và nàng đã đạt được ở Mẹ bề trên điều nàng mong muốn, Scarlett chẳng hứng thú gì trở lại nhà thờ nữa. Song nàng cần phải làm gì để chấm dứt tính độc đoán của ông ngoại. Mấy dì nói ông là kẻ chống diên cuồng đạo Thiên chúa. Để xem sao...

- Ông ơi, cháu không biết là ông vẫn đi lễ, Scarlett thì thầm bằng giọng thật nhỏ nhẹ.

- Ta mong cháu không bắt chước mấy dì mà theo những kẻ đạo đức giả của giáo hội La Mã đấy chứ! Ông đáp cau mày một cách đáng sợ.

- Cháu là một tín đồ Thiên chúa giao ngoan đạo, nếu như đó là điều ông muốn hỏi cháu, và chút nữa, cháu sẽ đi lễ với mấy người đàn bà con bên họ O Hara. Nhân đây họ cũng đã mời cháu sang bên đó ở đến bao lâu cũng được.

Nói rồi, nàng bước ra, về đặc thẳng.

Khi lên được một nửa cầu thang, nàng mới sực nhớ lẽ ra nàng không nên ăn trước khi đi lễ. Chẳng sao! Nàng có buộc phải rước lễ đâu mà lo. Dù sao, nàng cũng đã chặn họng ông ngoại được rồi! Vào tới trong buồng, nàng đã hân hoan nhảy thử điệu gíc vừa học được hôm qua.

Nàng không tin chút nào là ông ngoại nàng sẽ vin vào lời nói của nàng về lời mời của các anh em họ nàng.

Nàng thích múa hát bên nhà O Hara bao nhiêu thì tiếng ồn ào của trẻ con càng làm cho nàng không thể ở lại được bấy nhiêu. Hơn nữa, bên đó họ không có dây tór mà Scarlett thì không thể không có Pansy để buộc dây coóxê và chải tóc.

Ông ngoại đang nghĩ gì trong đầu! Scarlett tự hỏi.

Thôi, mặc kệ, cũng chẳng quan trọng, sớm muộn gì nàng cũng biết

thôi. Dù sao đi nữa, trước khi ông có thể thực hiện mưu kế gì, Rhett đã đến tìm nàng rồi.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 40

Một giờ bốn mươi phút sau khi Scarlett lên phòng, ông ngoại nàng mới rời cái lăng mộ nguy nga là ngôi nhà của ông để đi đến nhà thờ. Khoác áo măng tô dày, khăn len quấn cổ, trên mái tóc bạc trắng của ông là chiếc mũ lông chồn trước đây của một sĩ quan Nga do chính tay ông hạ sát trong trận Borodino, ông vẫn thấy lạnh mặc dầu trời nắng và mùa xuân đang đến. Uốn thẳng người, bước đi không cần chống gậy, ông gật đầu chào lại mọi người ông gặp trên đường, bởi Pierre Robillard là một nhân vật nổi tiếng ở khắp Savannah.

Đến đền thờ phái Calvin ở Chippewa Square, ông ngồi vào hàng ghế thứ năm, chỗ ông vẫn ngồi từ ngày khánh thành đền thờ cách đây năm mươi năm. James Monroe, lúc bấy giờ là Tổng thống Hoa Kỳ đã đến dự lễ khánh thành và yêu cầu được gặp người đã từng phục vụ Napoléon, từ trận Austerlytz tới Waterloo. Pierre Robillard đã tỏ ra lịch sự với ông ta, bởi vì một Tổng thống bình thường thì chẳng có gì đáng chú ý đối với một chiến sĩ đã từng chiến đấu bên cạnh một Hoàng đế.

Lễ xong, ông ra dấu cho một vài người theo ông đến bậc thềm của gian cung thánh. Ông hỏi thăm họ, và nghe họ trả lời. Rồi gương mặt rạng rỡ, ông lại về ngủ cho đến giờ ăn trưa. Những chuyến đi hàng tuần đến nhà thờ làm cho ông ngày càng mệt mỏi. Ông chỉ thiu thiu ngủ và thức dậy ngay trước khi Jérôme bùng mồm lên. Trong lúc chờ đợi, ông nghĩ đến Scarlett.

Đời tư và ngay cả bản thân đứa cháu gái không làm ông bận tâm. Đã nhiều năm nay, ông không hề nghĩ đến nó và sự xuất hiện của nó ở đây cùng với mấy bà con gái của ông không làm cho ông vui mà cũng chẳng làm cho ông buồn. Đứa cháu chỉ khiến ông chú ý từ khi Jérôme đến gặp ông để than phiền về nó, về những lời đòi hỏi của nó mà theo Jérôme là đã gây xáo trộn dưới bếp. Và rồi,

như người đầy tớ trung tín khẳng định chính nàng sẽ gây ra cái chết cho ông Robillard khôn khổ vì đã thay đổi chế độ ăn uống của ông với bơ, món xốt và đồ ngọt.

Như vậy là Scarlett đang thực hiện những ý nguyện của ông ngoại mình mà không hề biết. Ông không còn chờ mong gì nữa ở cuộc đời này, ngoài những tháng, có thể là những năm, với một nề nếp không thay đổi giữa những giấc ngủ và những bữa ăn, xen kẽ những chuyến đi hàng tuần tới nhà thờ. Dòng đời đều đều ấy không làm cho ông khó chịu bởi vì dưới mắt ông đã có hình ảnh của người vợ yêu thương, và trong lòng ông, niềm tin chắc chắn sẽ gặp lại bà sau khi chết. Suốt ngày đêm, ông cứ mơ thấy bà khi ông ngủ và lại hồi tưởng những kỷ niệm về bà khi ông thức. Với ông, cuộc sống vậy là đủ rồi - không hoàn toàn đầy đủ, nhưng với một người vốn sành ăn như ông mà chúng chỉ dọn cho những món ăn lặt lẻo không rõ là món ăn gì và thường thì nguội lạnh, nếu không bị cháy. Ông muốn Scarlett ra tay dọn dẹp lại việc này cho có trật tự.

Scarlett đã nghi ngờ không đúng về những ẩn ý của ông ngoại nàng. Vừa nhìn nàng lần đầu tiên, ông đã phát hiện ở nàng một uy thế xứng với uy thế của chính ông. Bởi vì ông không còn đủ sức để buộc người ta phải vâng lời nữa, ông sẽ lợi dụng quyền độc đoán ở nàng vào mục đích của ông. Bọn đầy tớ biết rằng ông đã quá già và quá mệt mỏi để có thể áp đặt ý chỉ của ông vào chúng, nhưng Scarlett còn trẻ và đầy sức sống. Ông không yêu cầu nàng phải có mặt bên ông, càng không yêu cầu nàng yêu thương ông; ông chỉ yêu cầu nàng điều khiển mọi việc trong nhà theo những tiêu chuẩn và chỉ thị của ông, như chính ông trước đây đã làm. Nếu hôm đó ông nghĩ đến nàng thì không phải vì tình thương mà chỉ nhằm điều chỉnh phương pháp giúp ông đạt đến những mục đích của mình.

- Đi gọi Scarlett vào đây cho ta, nói ta muốn gặp nó, ông ra lệnh khi Jérôme bung mâm vào.

- Cô ấy chưa về, thưa ông, người quản gia già đáp với nụ cười rạng rỡ.

Con giận của ông chủ làm Jérôme thích thú. Lão ta căm ghét Scarlett.

Cùng lúc đó, Scarlett đang ở tại khu chợ trung tâm với gia đình O Hara. Sau khi cãi nhau với ông ngoại, nàng mặc quần áo, cho Pansy đi nghỉ, rồi đi vòng sau vườn để một mình tới Jamie, cách đó hai con phố. "Em đến để đi lễ với chị đây" nàng nói với Maureen. Thực ra điều nàng cần hơn cả là được đi cùng với những con người dễ thương và độ lượng.

Lễ xong, đàn ông đi một nơi, còn đàn bà và trẻ con đi một phía.

- Họ đi hót tóc và tán gẫu với ông thợ ở khách sạn Pulaski, Maureen giai thích cho Scarlett. Sau đó, có lẽ họ đi uống rượu ở quán. Ở đây, người ta nghe được nhiều tin tức hơn là đọc báo kia đây. Bọn này chỉ theo dõi tin tức ở chợ thôi.

Khu chợ trung tâm cũng náo nhiệt như khu chợ ở Charleston và cũng cùng chức năng như thế. Chỉ cần được nghe tiếng ồn ào ở chợ, được mặc cả, được gặp gỡ và cười đùa, cũng đủ để Scarlett nhận thấy là lâu nay nàng đã thiếu vắng cái không khí đó như thế nào, nhất là khi nàng bị lôi kéo vào cuộc ăn chơi thời thượng trong Mùa chơi vừa qua ở Charleston.

Nàng tự trách mình đã không đem Pansy theo. Nếu có nó thì nàng đã mua được nhiều hoa quả lạ của nước ngoài qua cảng Savannah. Maureen và Helen mang cho gia đình O Hara. Scarlett gửi họ mang giùm vài trái cam và nài họ phải dùng với nàng một ít cà phê và bánh caramen trong một gian hàng.

Nhưng Scarlett không nhận lời ăn cơm ở nhà O Hara. Nàng đã không báo trước cho đầu bếp sự vắng mặt của mình, và nàng muốn tranh thủ ngủ thêm một tí để mặt mày khỏi nhợt nhạt trước khi Rhett có thể tới đây trên chuyến xe lửa chiều nay.

Đến trước cửa ngôi nhà của Robillard, nàng ôm hôn Maureen và kêu to chào những người khác còn tụt lại sau chờ mấy đứa nhỏ đi chập chững và chờ Patricia mang bầu đang ị ạch theo sau khá xa. Helen chạy theo nàng.

- Scarlett, cam của cô đây này! - Helen vừa nói vừa đưa nàng cái gói giấy.

Tiếng Jérôme từ phía sau làm nàng giật mình.

- Để tôi mang cho, thưa bà.

- O! Được cảm lấy đi, ông làm tôi giật mình, Jérôme. Tôi không

nghe tiếng cửa mở.

- Tôi đi tìm bà, cụ chủ muốn nói chuyện với bà.

Jérôme nhìn đám người ô hợp của dòng họ O Hara với dáng khinh bỉ ra mặt. Scarlett cắn chặt răng. Thái độ xác lảo của lão quản gia này không thể chịu đựng được nữa, cần phải làm một cái gì đó mới được. Nàng đã sẵn sàng thốt lên những lời đả kích lúc bước vào phòng ông ngoại. Nhưng ông đã không để cho nàng kịp nói một lời nào.

- Cháu lại ăn mặc lôi thôi lếch thếch và một lần nữa thách thức những lễ thói của gia đình này, ông lạnh lùng nói. Cháu cứ mãi mê chơi bời với cái đám dân quê Ireland đó mà quên cả về ăn trưa. Scarlett đỏ mặt và cắn phải môi của ông.

- Cháu yêu cầu ông nói năng lịch sự khi nói với bà con của cháu. Dưới hàng mi khép hờ, ông già Pierre Robillard che giấu ánh mắt hả hê của ông.

- Cháu nghĩ thế nào về một người làm việc chân tay! - ông bình thản hỏi.

- Nếu như ông muốn nói tới người anh họ Jamie của cháu thì cháu sẽ nói với ông rằng đó là nhà kinh doanh thành đạt do lao động của mình, và con người đó xứng đáng được tôn trọng!

Con cá đã mắc câu. Chỉ cần giật lên.

- Còn bà vợ ồn ào của ông ta cũng đáng được tôn trọng như vậy chứ?

- Hoàn toàn đúng như vậy, bởi vì đó là một người rộng lượng và tốt bụng.

- Trong nghề của bà ấy, điều cần thiết là phải gây được ấn tượng. Chắc là cháu đã thừa biết bà ấy là gái bán quán rượu chứ!

Scarlett há hốc mồm, kinh ngạc. Không, nàng không sao tin được!... Những hình ảnh không đẹp lần lượt tái hiện trong đầu nàng: Maureen nốc Whisky, Maureen đánh nhạc bằng hai cái muỗng và hát không thẹn thùng những bài hát dân dã, Maureen dùng tay gạt mớ tóc rối của mình chứ không thêm dùng kẹp tóc, Maureen nhảy điệu gic và vẩy tung lên hờ cả chân...

Dung tục đến cùng cực. Maureen, con người dung tục. Tất cả họ đều ít nhiều như thế cả.

Scarlett muốn bật khóc. Nàng sống rất hạnh phúc với gia đình O Hara nên không thể phủ nhận họ mà không hối tiếc. Nhưng... Chính nơi đây, trong ngôi nhà mẹ nàng đã lớn lên, cái hố ngăn cách dòng họ Robillard và dòng họ O Hara quá lớn nên nàng không thể làm như không biết được. Thật không có gì ngạc nhiên là ông ngoại phải xấu hổ vì mình! Mẹ sẽ phát ốm lên mất nếu thấy mình ở ngoài đường với một lũ người như vậy. Một người đàn bà chưa cứ chường mặt thế mà đi không hề che đậy gì cả, hàng chục đứa trẻ chạy quanh như đám mọi rợ, thậm chí không có đến một đứa đầy tớ để mang đồ đạc! Trông mình chắc cũng thảm nỗi chẳng kém gì họ. Mẹ thì đã tốn bao công sức để dạy cho mình thành người đứng đắn! Bà sẽ chết vì xấu hổ nếu biết con gái mình kết bạn với một phụ nữ trước kia bán quán rượu.

Scarlett đưa mắt lo âu nhìn ông ngoại. Liệu ông có biết nàng cho một chủ quán rượu, thuê nhà của nàng ở Atlanta không?

Mắt nhắm lại, ông già Pierre Robillard như đã thả mình vào con ngái ngủ của người già. Scarlett rón rén bỏ ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại, ông lại mở mắt, mỉm cười cay độc và rồi ngủ thẳng giấc.

Tay đeo găng trắng, Jérôme trao cho Scarlett mấy bức thư để trên mâm bạc. Nàng gật đầu cảm ơn. Nếu nàng muốn cho lão quản gia này biết thân biết phận của mình thì nàng không cho phép mình bày tỏ sự hài lòng với lão ta được. Tối hôm qua, sau khi đã hoài công ngồi chờ Rhett ở phòng khách, Scarlett đã cho đám đầy tớ một trận còn lâu chúng mới quên được, Jérôme lại càng nhớ đời hơn ai hết. Tạ ơn Chúa, bởi vì ông ta xấc láo quá nên Scarlett đã trút hết lên đầu ông ta cơn thịnh nộ và nỗi thất vọng của nàng.

Nàng bóc thư thứ nhất. Henry Hamilton giận dữ khi biết được nàng đã chuyển tiền qua nhà băng Savannah.

Mặc xác ông ta! Scarlett vò bức thư và vứt bỏ. Bức thư dày hơn là của dì Paulyne. Nào cứ chờ đấy, những lời than vãn của dì ta.

Scarlett bóc một bức thư hình vuông, nét chữ xa lạ.

Đó là một thiệp mời. Scarlett phải cố gắng lắm mới nhớ ra cái tên Hodgson là của một trong hai chị em Telfair, mời nàng đến dự lễ khánh thành Hogdson Hall, "Trụ sở mới của Hội sử học Georgie",

tiếp theo đó là buổi tiếp tân. Cuộc lễ này có chiều còn chán hơn buổi hoà nhạc buồn nản mà mấy bà dì đã dẫn nàng đến dự.

Scarlett nhăn mặt, và bỏ thiệp mời sang một bên. Chắc phải viết gửi đến một lời cáo lỗi. Mấy bà dì của nàng thích cái trò nhàm chán nơi công cộng chứ nàng thì không.

Lại mấy bà dì... đằng nào thì cũng phải đọc mà.

Scarlett mở thư dì Paulyne.

"Cái hạnh kiểm không biết gọi là gì của cháu làm cho các dì thấy xấu hổ. Nếu các dì biết cháu đã đi Savannah và không một lời giải thích với bà Eleanor Butler, thì các dì đã yêu cầu cháu xuống tàu rồi..."

Dì Paulyne lại nói cái quái gì đây! Vậy bà Butler không hề cho mấy dì biết về bức thư ta để lại trước khi đi sao! Hay là bà ta chưa nhận được! Không, không thể như thế được! Dì Paulyne lại chuyện bé xé ra to thôi.

Scarlett đọc lướt mấy hàng dì Paulyne trách nàng sao bỏ đi quá sớm ngay sau vụ đắm tàu, và cái kiểu làm bộ bí mật không thể hiểu được của nàng đã giấu các dì về tai nạn đó. Nhưng cái quái gì mà dì lại không nói một lời về điều nàng đang nóng lòng muốn biết! Không có lấy một lời nào về Rhett!

Nàng lướt nhanh qua những trang đặc kín thứ chữ góc cạnh của dì Paulyne, hy vọng tìm được điều mình muốn biết chẳng. Liệu nàng có tìm được gì cuối bài thuyết giáo lê thê này chẳng! À đây rồi!

"Dì hiểu nỗi lo âu của bà Eleanor thân mến khi thấy Rhett buộc phải đi Boston để giải quyết một số vấn đề về mỏ phốt phát của anh ấy. Anh ta quả là thiếu thận trọng: Lẽ ra anh ta không nên coi thường khí hậu khắc nghiệt của miền Bắc sau khi ngâm người lâu như thế trong nước lạnh buốt lúc bị đắm thuyền..."

Scarlett bỏ mấy tờ giấy xuống, thở phào nhẹ nhõm!

Lạy Chúa lòng lành! Giờ thì nàng hiểu vì sao Rhett đã không đến tìm nàng. Vì sao bác Henry lại không cho mình biết bức điện của Rhett được gửi từ Boston tới! Mình sẽ không phải nôn nao chờ đợi chàng xuất hiện lúc nào đó trên ngưỡng cửa! Dì Paulyne ít ra cũng cho biết chừng nào chàng về chứ!

Scarlett vội nhặt lại những tờ giấy rơi tăn mạn đây đó. Lúc này

mình đọc tới đâu rồi nhỉ. Cuối cùng nàng cũng tìm được chỗ bỏ dở và đọc cho hết thư nhưng không sao tìm được điều nàng muốn tìm. Làm gì bây giờ! Cũng có thể là Rhett sẽ vắng mặt thêm nhiều tuần nữa mà cũng có thể là chàng đang trên đường trở về.

Nàng đọc lại thiệp mời của bà Hodgson. Dù sao đây cũng là cái cớ để đi ra ngoài. Nàng sẽ hoá rồ mất nếu cứ phải hết ngày này sang ngày khác giam mình trong ngôi nhà này. Giá như thỉnh thoảng nàng có thể chạy đến nhà Jamie, dù chỉ để uống một tách trà...

Không, chuyện đó thậm chí nghĩ đến thôi cũng không được nữa.

Song Scarlett không thể không nghĩ đến gia đình O Hara.

Sáng hôm sau Scarlett đi theo chị bếp đi chợ để xem chị ta mua bán và tiêu pha như thế nào. Vì chẳng có gì khác để làm, nàng quyết định sắp xếp lại trật tự trong ngôi nhà cho ông ngoại. Nàng đang nháp tách cà phê thì nghe một giọng nói dịu dàng và rụt rè gọi, và nàng nhận ra Kathleen xinh đẹp và trẻ trung.

- Chị không biết các loại cá hiện có ở Mỹ. Em có thể giúp chị mua cá được không?

Mua xong, cô cảm ơn nàng rồi rút.

- Thật là các thiên thần đã gửi em đến đây cho chị, Scarlett ạ, không có em, chị cũng chẳng biết làm sao nữa, chị Maureen cứ đòi phải mua loại cá ngon nhất vì Colum sắp về chơi.

Colum... mình có biết anh ta không nhỉ! Mình có nghe Maureen hay ai đó nói đến anh ta một lần rồi thì phải.

- Colum thì có gì mà quan trọng dữ vậy!

Nghe hỏi, Kathleen trở mắt, sững sờ, không hiểu sao Scarlett lại có thể hỏi như vậy.

- Nhưng... đó là Colum, vậy thôi! - Cô ngập ngừng chưa biết nói sao.

- Chính anh ấy đã đưa chị tới đây, chứ em không biết sao! Colum là anh chị, cũng như Stephen vậy.

Stephen à! À phải rồi, anh chàng tóc nâu lăm lè ấy.

Scarlett không biết Kathleen là em gái của Stephen. Tất cả những anh em nhánh họ nhà này ai cũng rụt rè và ít nói vậy sao?

- Trong mấy anh em bác James thì người nào là bố của chị!

- Bố chị mất rồi, xin Chúa cứu lấy linh hồn ông.
 Trời đất, cô ta không hiểu là mình nói gì cả. Liệu cô ta có ngốc nghếch không đây!

- Em hỏi bố chị tên gì, Kathleen ạ.

- Tên bố hả! Patrick, Patrick O Hara. Patricia lấy theo tên bố chị, bởi vì cô ấy là con cả của Jamie, mà Jamie là con trai Patrick. Scarlett cau mày cố hiểu cho ra quan hệ họ hàng trong mớ bòng bong ấy. Nếu theo cái kiểu giải thích rối rắm của Kathleen thì cô cũng là em của Jamie. Vậy thì nhánh họ này không chỉ có những người rụt rè...

- Chị còn anh em nào khác không, Kathleen!

- Ồ có chứ. Nhiều anh chị em lắm. Chúng tôi có mười bốn người tất cả - mười bốn người đều còn sống, cô nói thêm và làm dấu thánh giá.

Scarlett vội bỏ đi. Lạy Chúa, chị bấp chắc chắn là đã nghe hết rồi và thế nào câu chuyện này cũng tới tai ông ngoại. Mình đã từng nghe ông nói bọn Thiên chúa giáo cứ để như thỏ vậy!

Nhưng hôm đó ông già Pierre Robillard không nhắc đến mấy người anh em họ của Scarlett trước mặt nàng nữa. Ông nàng đến như thường nhật trước bữa ăn tối, nói cho nàng biết những món ăn nàng sai dọn cho ông đã làm ông vui lòng, rồi ông cho nàng đi nghỉ. Scarlett chặn Jérôme lại, xem kỹ cái khay bạc thì nó đã được đánh bóng rồi và không để lại dấu tay nào cả. Để cái muỗng ăn tráng miệng xuống, nàng chạm phải cái muỗng xúp, làm cho nàng giật mình nghĩ giá mà Maureen dạy nàng chơi gỗ muỗng.

Đêm hôm ấy, nàng mơ thấy cha nàng. Sáng hôm sau, nàng thức dậy với nụ cười trên môi và những vết nước mắt đã khô trên má. Ra chợ, nàng đã kịp nghe tiếng cười của Maureen và vội vàng nấp vào một cây cột để khỏi bị trông thấy. Từ chỗ nấp, nàng thấy Maureen và Patricia, to như cái đình, lẻo đẻo theo sau là một bầy trẻ con. "Bố là người duy nhất ở đây không sót ruột chờ chú con tới chơi, Maureen nói. Ông ấy rất khoái các thứ quà bánh mẹ làm mỗi khi chờ Colum tới".

- Mình cũng thích quà bánh, Scarlett tự nhủ. Mình đã chán ngấy những món thức ăn nghiền và mềm dành cho ông ngoại đã rụng

hết răng.

- Mua thịt gà đi, nàng bảo chị bếp. Chị làm cho tôi một đùi rán và một miếng thịt lườn cho buổi tối nhé.

Thế nhưng tâm trạng bức bối của nàng không kéo dài được lâu. Về tới nhà, nàng nhận được thư của Mẹ bẽ trên báo cho biết là Đức giám mục đang xét yêu cầu của nàng được mua lại mảnh đất hồi môn của Carreen, và nay mai ngài sẽ cho biết quyết định của ngài. Tara! Ta sẽ dành lại Tara!... Nàng mãi chìm đắm trong những mộng tưởng xây dựng lại Tara đến nỗi thời gian qua lúc nào không hay, mà nàng cũng chẳng để ý xem có thứ gì trong đĩa của mình nữa.

Nàng hình dung mọi việc rõ ràng như chính nàng đang có mặt tại chỗ vậy. Ngôi nhà trắng toát nổi bật trên nền thảm cỏ xanh, xen với loại cỏ ba lá xanh thẫm; cánh đồng cỏ xanh biếc nhấp nhô huyền bí của rừng thông xanh, chạy dài hai bên bờ sông, tạo thành một bức màn che trước mặt mọi người. Mùa xuân, với những đám mây mờ ảo của những hoa thù du với mùi thơm dai dẳng của dây đậu tía. Mùa hè, với những bức màn lạnh trắng phất phơ bên cửa sổ mở rộng cho mùi thơm dịu ngọt của kim ngân tràn ngập các căn phòng đang được tôn tạo, trang trí lại hoàn hảo như ban đầu. Đúng, mùa hè là mùa đẹp nhất trong năm. Những mùa hè uể oải kéo dài của Georgie, khi hoàng hôn buông xuống chậm chậm đến hàng giờ đồng hồ, khi những con đom đóm lập lòe sáng cùng với bóng tối cứ dày đặc thêm mãi. Những ngôi sao gần như có thể sờ tới được, lấp lánh như những viên ngọc quý trên bầu trời bằng nhung, trắng tròn và sáng, sáng như ngôi nhà đang ngủ sáng rực màu trắng, vắt vẻo trên ngọn đồi nhấp nhô uốn lượn.

Mùa hè... Scarlett giật mình, nhưng đúng là thế rồi!

Sao trước đây mình không nghĩ tới nhỉ! Đó là mùa nàng ưa thích nhất ở Tara, và đó cũng là mùa Rhett không thể đi Dunmore vì sợ sốt rét rừng! Còn mong gì hơn nữa kia chứ! Chàng và nàng sẽ ở Charleston từ tháng mười cho tới tháng sáu. Mùa chơi đến sẽ xua tan cảnh buồn chán của những buổi uống trà và đánh bài Whist, mùa hè ở Tara có thể làm cho sự đơn điệu của Mùa chơi có thêm chút thú vị! Và như vậy cuộc sống ở Charleston có thể chịu đựng

được. Những mùa hè kéo dài ở Tara sẽ đền bù lại tất cả.
Giá như Đức giám mục khấn trương lên một chút thì hay quá!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 41

Cụ Pierre Robillard cùng đi với Scarlett tới dự lễ khánh thành Hodgson Hall. Ông mặc quần lụa, áo nhung kiểu xưa, chiếc Huân chương Bắc đẩu bội tinh trên ngực, dáng đi oai vệ. Scarlett chưa từng thấy ai oai vệ như vậy cả.

Về phần ông, ông cũng có thể tự hào về đứa cháu gái của mình, nàng thâm nghi. Ngọc và kim cương lóng lánh, áo gấm vàng viền đăng ten với đuôi dài hơn một mét, trông thật lộng lẫy. Nàng chưa có dịp mặc bộ đồ này ở Charleston, nơi mà "thị hiếu lịch sự" đòi hỏi tiết chế trong ăn mặc. Scarlett vui mừng là nàng đã mua sắm thêm một số quần áo dài thực tế chưa mặc bao giờ, và sau khi loại bỏ những thứ hoa mỹ theo yêu cầu của Rhett, vẫn còn duyên dáng hơn gấp trăm lần tất cả những gì nàng thấy được từ trước đến nay ở Savannah.

Vì vậy với sự giúp đỡ của Jérôme, nàng đã vênh váo bước lên ngồi cạnh ông trên cỗ xe ngựa mui gập vừa thuê.

Cả hai im lặng suốt dọc đường. Cụ Pierre Robillard ngủ gà ngủ gật và chỉ giật mình tỉnh giấc khi Scarlett kêu lên: "Ô, xem kìa!".

Trước hàng rào sắt của toà nhà xây dựng theo kiến trúc cổ điển, đám đông đang tụ tập để được ngắm nhìn giới thượng lưu của Savannah. Tất cả như đi dự dã vụ Thánh nữ Cécile!

Trong tiếng xì xào thán phục, được một người hầu đỡ Scarlett ngẩng cao đầu bước xuống. Trong lúc ông ngoại nàng chậm rãi bước theo nàng trên vỉa hè, nàng cứ lắc lắc đầu để cho đôi hoa tai lấp lánh dưới ánh đèn và kéo dài đuôi áo trên thảm đỏ trải dài đến tận cửa.

Nhiều tiếng kêu thán phục vang lên bên tai nàng: "Ô? A! Ai vậy? Sao mà lộng lẫy thế?" Rồi khi nàng đặt bàn tay mang găng trắng lên tay áo ông ngoại, thì một giọng nói quen thuộc nổi lên giữa tiếng huyên náo: "Em trông còn lộng lẫy hơn cả Nữ hoàng Saba

nữa đấy, Scarlett ạ!". Hoảng hốt, nàng nhìn sang trái - và vội vã quay mặt làm như nàng không kịp nhận ra Jamie và những người trong gia đình anh, trước khi bước chân lên thềm theo nhịp chân chậm chạp của ông ngoại.

Nhưng bức tranh vừa thoáng thấy đã in sâu trong tâm khảm nàng: cái mũ dừa hầu hất ra sau trên mái tóc nâu, Jamie quàng tay ôm lấy vai Maureen, mái tóc chị rực đỏ như mặt trời mới mọc. Bên phải chị, ngay dưới ngọn đèn đường là một người thấp hơn chị một cái đầu, đầy đà và chắc như một tảng đá. Đôi mắt xanh của ông ta như hai đốm sáng trên khuôn mặt vui nhộn ửng đỏ, bên trên là mái tóc bạc cắt thành vòng nguyệt quế. Con người không quen biết này là hình ảnh sống động của Gerald O Hara, cha Scarlett.

Nội thất của Hodgson Hall đẹp một cách nghiêm trang, theo tính học thuật của nó. Gỗ lát tường màu sẫm được dùng làm khung cho những bản đồ và tài liệu cổ của Hội sử học. Những chùm đèn bằng đồng, dùng khí đốt, được bao bằng những bầu thủy tinh mờ, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, sống sượng, làm lộ những nếp nhăn, những bộ mặt quý tộc tái nhợt của cử tọa. Scarlett bỗng thấy mình bị vây bủa giữa những người già và không cách nào tìm được một chỗ tối.

Nàng chợt thấy sợ, cứ như sự già nua lây lan và nàng cũng đang già đi trông thấy. Nàng bỗng có ý thức về tuổi tác của mình mặc dầu sinh nhật thứ ba mươi của nàng đã trôi qua không ai hay biết lúc nàng ở Charleston. Không ai lại không biết sau tuổi ba mươi, một người đàn bà coi như đã chết! Nàng không hề nghĩ mình đã bước xa như thế vào tuổi về chiều. Điều đó có thể đến với ai khác, chứ không thể với nàng.

- Scarlett!

Tiếng ông ngoại khiến nàng trở lại với thực tế. Ông nắm lấy khuỷu tay nàng và đẩy về phía trước. Scarlett rùng mình khi những ngón tay lạnh như tử thần, cái lạnh thấm qua làn găng. Trước mặt nàng, những ông già xếp hàng một, những nhà lãnh đạo của Hội sử học, đang bắt tay những ông già khác từng người một, những vị khách của họ. Không, không thể được! Scarlett hoảng sợ nghĩ. Mình không thể nào siết chặt những bàn tay xương xẩu ấy mà cứ làm

như mình rất vui sướng được gặp họ vậy. Mình phải đi thôi, mình phải trốn thôi!

- Cháu thấy trong người hơi khó chịu, nàng nói và tựa vào vai ông. Bỗng nhiên cháu thấy mệt quá.

- Đứng đằng hoàng một chút nào, ông xin cháu! Cháu không được quyền mệt trong lúc này. Đứng ngay ngắn và xử sự cho đảng hoàng xem nào. Sau buổi lễ khai mạc, cháu mới được phép cáo lui, trước đó thì không được đâu!

Scarlett trân người và tuân theo ông. Ông nàng là một quái vật! Thảo nào mẹ nàng không bao giờ nhắc tới ông ngoại, chẳng có điều gì hay, điều gì tốt để nhắc tới ông cả.

- Chào bà Hodgson, nàng nghe chính lời mình nói một cách máy móc. Tôi rất vui sướng được đến dự.

Ông ngoại bước không nhanh bằng nàng. Ông đang nghiêng mình chào một bà nào đó giữa hàng thì nàng đã bắt tay tới người cuối cùng. Nàng lách mình qua đám người và lao nhanh ra cửa.

Ra tới bên ngoài, nàng hít lấy hít để không khí trong lành, rồi chạy xuống những bậc tam cấp. Đuôi áo nàng lướt trên thảm đỏ, phát phới sau lưng và lấp lánh dưới ánh đèn đường.

- Xe cho ông Robillard, mau lên, nàng bảo người hầu.

Anh ta chạy vội đến góc đường. Scarlett băng mình theo anh ta chẳng biết mặt đường xù xì làm hư đuôi áo của mình. Nàng muốn cao bay xa chạy trước khi người ta kịp giữ nàng lại.

Khi đã ngồi yên ổn trên xe, nàng cố thở đều lại mà vẫn còn hỗn hển.

- Một lát sau nàng mới mở miệng được. Cho tôi đến đường South Broad, nàng bảo người xà ích. Tôi sẽ chỉ nhà sau.

Mẹ mình cũng đã chạy trốn những con người như thế này để được lấy cha mình, nàng tự nhủ. Mẹ sẽ không quở trách mình đã bỏ chạy như vậy đâu.

Từ bên ngoài, qua cửa nhà bếp của Maureen, vọng ra tiếng cười và tiếng nhạc. Scarlett lấy cả hai nắm tay nắm thành thịch vào cánh cửa cho tới khi Jamie bước ra mở.

- Tưởng ai chứ là Scarlett, anh kêu lên, ngạc nhiên lẫn vui sướng. Vào đây, Scarlett, vào đây làm quen với Colum. Con người tốt

nhất của dòng họ O Hara, dĩ nhiên là trừ em ra, vừa đến đây! Lúc này đây, khi đã đứng gần Colum, nàng thấy anh ta trẻ hơn Jamie, và ngoại trừ khuôn mặt đầy đặn và thân hình lùn xún khiến anh ta trông có vẻ khác, còn thì anh ta không giống cha như nàng vẫn tưởng lúc đầu.

Đôi mắt Colum xanh hơn, trông nghiêm khắc hơn; chiếc cằm cương nghị của anh, nàng chỉ thấy ở cha mỗi khi ngồi trên lưng ngựa, chuẩn bị vượt qua một chướng ngại vật mà sự khôn ngoan thông thường cấm người ta nhảy qua.

Khi Jamie giới thiệu hai người với nhau. Colum đã cười nồng nhiệt đến nỗi Scarlett có cảm giác như cuộc gặp gỡ của họ là sự kiện vui sướng nhất đời của anh ta.

- Có gia đình nào trên thế gian này hạnh phúc bằng gia đình ta, khi chúng ta có được một con người tuyệt trần như thế này trong nhà! Anh ta sôi nổi. Chỉ cần thêm một vương niệm trên sắc đẹp long lanh của em nữa thôi! Ôi, Scarlett ạ, bà chúa của các nàng tiên trông thấy em thì cũng phát ghen lên mà xé nát đôi cành trang kim của mình thôi! Chị Maureen, chị gọi mấy đứa nhỏ vào đây, hãy để sắc đẹp tuyệt trần này cho chúng một hình mẫu lý tưởng để ước mơ và lớn lên đúng như hình ảnh của cô họ chúng.

Scarlett đỏ mặt vì sung sướng.

- Đúng là một bằng chứng tuyệt vời cho tài lý tưởng của dân Ireland! - Nàng cười nói.

- Không hề đâu! Tôi tự trách mình không đủ tài làm thơ để diễn tả hết mọi ý nghĩ của tôi thôi!

- Cũng không đến nỗi tồi đâu, đồ vô lại, Jamie nói và huých vào Colum. Nào, xích ra, để cho Scarlett ngồi với nào. Anh sẽ đi lấy cho cô ấy một cái ly đi. Colum đã xoay được một ít bia Ireland chính cống. Phải uống thử mới được, Scarlett.

- Không. Cảm ơn... Mà, tại sao lại không nhỉ! Nàng lại nói. Em quả chưa hề được nếm thử này...

Nàng cứ tưởng đã uống phải sâm banh mà không biết, nhưng cái thứ nước nhiều bọt này đáng quá làm nàng nhăn mặt. Colum cầm lấy cái vại từ tay nàng.

- Mỗi giây phút trôi qua càng làm cho em thêm hoàn hảo! Scarlett

còn biết nhường cho người khát hơn mình được uống! Anh ta kêu lên và mỉm cười đồng lõa.

Nàng mỉm cười đáp lại. Không ai có thể cưỡng lại anh chàng này, và càng về lâu Scarlett càng thấy rõ ai cũng cười với Colum, như để được cùng vui với anh. Rõ ràng là anh ta vui đùa rất thoải mái. Ngả người trên chiếc ghế tựa lưng vào tường gần lò sưởi, anh ta đánh nhịp và luôn miệng khuyến khích Jamie kéo đàn violon và Maureen tung hứng những mảnh gỗ nhỏ. Tháo giày từ lâu, đôi chân anh đang nhảy nhót trên những thanh gỗ của chiếc ghế. Con người hạnh phúc, sống tự nhiên thoải mái, thậm chí mở cả cổ áo như muốn cho tiếng cười được tự do tuôn trào qua cổ họng mình. - Kể lại chuyện đi của anh cho chúng tôi nghe nào! - Trong cử tọa lại thỉnh thoảng có người yêu cầu.

Nhưng Colum không chịu. Anh nói, cần phải có đàn hát để sưởi ấm cõi lòng và một ly rượu để làm mát cổ họng đã bị khô tắc vì bụi đường. Ngày mai còn rất nhiều thời giờ để kể chuyện mà.

Âm nhạc cũng sưởi ấm tâm hồn Scarlett. Rất tiếc nàng không thể ở lâu bởi vì nàng phải trở về nhà trước ông ngoại. Miễn là gã xà ích đừng tiết lộ đã đưa nàng tới đây! Ông ngoại chắc không bao giờ hiểu được rằng mình rất cần chạy trốn khỏi cái lãng mộ ấy và giải trí một chút.

Nàng về nhà thật đúng lúc. Jamie vừa đi khuất góc đường thì chiếc xe của ông ngoại đã đỗ lại trước cổng.

Scarlett nhảy bốn bậc thang một tay xách giày và đuôi áo cuộn tròn vào tay, cố giữ không để bật cười. Cái trò trốn học càng thích thú khi không bị ai bắt gặp. Mặc dù vậy, niềm vui của nàng đã không kéo dài lâu.

Nếu ông ngoại nàng không biết chuyện trốn đi chơi này, thì chính nàng lại biết và ý thức về "tội lỗi" lại khơi dậy trong nàng cuộc xung đột đã âm ỉ từ lâu.

Ngoài cái tên ra, Scarlett còn thừa hưởng ở cha những nét chủ yếu trong tính cách của ông. Hăng say, cương quyết, cũng như ông, nàng có sức sống thô bạo, lòng can đảm đã từng thúc đẩy ông Gerald đương đầu với sóng gió Đại Tây Dương và thực hiện nguyện vọng tha thiết của ông là làm chủ một đồn điền lớn và cười

một phụ nữ quý tộc. Dòng máu của mẹ lại đem đến cho nàng tính khí dịu dàng tế nhị và màu da trắng nhiều thế kỷ mới có được. Bà Ellen Robillard còn khắc họa vào tâm hồn nàng những nguyên tắc của phép xử thế và luật lệ của một nền luân lý quý phái.

Hơn lúc nào hết, nàng cảm thấy bị giằng xé giữa bản chất của mình và những gì nàng được giáo dục. Gia đình O Hara thu hút nàng mạnh mẽ như đá nam châm.

Sức sống và niềm vui sống của họ đã làm rung động phần tốt đẹp và sâu thẳm nhất trong con người nàng.

Nhưng nàng lại không được tự do để buông mình theo đó. Tất cả những gì nàng đã học được ở người mẹ vô cùng đáng kính đã ngăn cản nàng thả mình theo thói tự do gần như phóng đảng đó.

Bị giằng xé giữa hai xu hướng đó, nàng không sao hiểu được lý do thực sự trong nỗi bất hạnh của mình.

Nàng lang thang trong những căn phòng vắng lặng của nhà ông ngoại, hoàn toàn dừng đọng với vẻ đẹp khắc khổ của nó, mà chỉ mơ tưởng đến những bài ca và điệu nhảy trong nhà O Hara và hết sức khao khát được tham gia vào đó. Nhưng đồng thời nàng cũng nghĩ như người ta đã dạy cho nàng, rằng một niềm hoan lạc ồn ào như vậy chính là đỉnh cao của sự dung tục và chỉ nảy nở ở những tầng lớp hạ lưu trong xã hội.

Scarlett chẳng quan tâm gì lắm đến ý kiến nhỏ mọn của ông ngoại về những người anh em họ của nàng. Với sự sáng suốt nàng nhìn rõ thực chất của ông, một ông già ích kỷ, khinh miệt mọi người, kể cả những đứa con gái của mình. Nhưng nền giáo dục của mẹ vẫn luôn ảnh hưởng đến nàng. Bà Ellen hẳn đã tự hào về nàng ở Charleston. Cho dù Rhett có giễu cợt thì nàng vẫn đã được xã hội thượng lưu bậc nhất ở đây tiếp nhận như một thành viên có toàn quyền của nó. Tất nhiên nàng rất thích điều đó. Đó chính là điều nàng mong muốn và số phận đã dành cho nàng. Vậy thì tại sao nàng lại đau khổ ngăn cấm mình ưa thích họ hàng Ireland của nàng!

Không, ta không muốn suy nghĩ lúc này, nàng tự nhủ. Để lúc khác vậy. Ta thích nghĩ đến Tara hơn. Và Scarlett lại lần tránh vào những ảo ảnh về Tara, như nó đã tồn tại lâu nay và như nàng sẽ tái

tạo nó trong tương lai.

Chính lúc đó một bức thư của toà giám mục đã làm giấc mộng vàng của nàng tan thành mây khói: Đức giám mục từ chối đề nghị của nàng. Không thể kiềm chế nữa, đầu nàng bốc lửa, bức thư ép sát vào ngực, Scarlett vụt bỏ chạy, một thân một mình, không mũ không nón, đến tận nhà Jamie. Những người của dòng họ O Hara ít ra cũng cảm thông được với nàng! Đã bao nhiêu lần cha đã nói với ta: "Đối với bất cứ ai có một giọt máu Ireland trong huyết quản thì người đó phải coi mảnh đất trên đó mình đang sống như mẹ mình. Đó là điều duy nhất tồn tại, điều duy nhất đáng cho người ta đổ mồ hôi và đổ máu vì nó".

Khi nàng đột nhiên xuất hiện trong nhà bếp, tiếng ông Gerald ở Hara vẫn còn như văng vẳng bên tai nàng nàng thấy hiện ra trước mặt mình dáng lùn xùn và mái tóc bạch kim của Colum O Hara, rất giống với cha nàng.

Như thế, định mệnh đã đặt trên đường đi của nàng con người có thể hiểu nàng nhiều nhất. Colum đứng ở phòng ăn và quay lưng lại phía nàng. Nghe tiếng cửa mở tung và tiếng chân của Scarlett vừa đi vừa loạng choạng, anh ta quay lại.

Colum mặc bộ đồ sẫm màu. Qua làn nước mắt, Scarlett sững sờ nhận thấy đường trắng viền cổ áo anh ta. Colum là một linh mục, thế mà không ai nói cho nàng biết cả? Tạ ơn Chúa, Chúa ơi! Người ta có thể thổ lộ mọi điều với một linh mục, có thể thú nhận tất cả những bí mật chôn sâu từ lâu nay trong đáy lòng mình.

- Thừa Cha, xin Cha giúp con! Nàng kêu lên. Ai đâu cứu tôi với!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 42

- Đây tình hình là như vậy, Colum kết luận. Bây giờ giải quyết sao đây! Đó là chuyện chúng ta phải bàn.

Anh ngồi tít ở đầu bàn dài trong phòng ăn của Jamie cùng tất cả những người lớn của bốn gia đình họ O Hara. Đằng sau cánh cửa nhà bếp vọng ra tiếng Mary Kate và Helen đang cho lũ nhóc ăn cơm. Scarlett ngồi cạnh Colum, mắt đỏ hoe và mặt còn sùng húp lên vì khóc.

- Colum, anh muốn nói là ở châu Mỹ này, đất không được giao lại toàn bộ cho người con cả phải không! Matt hỏi.

- Đúng là như vậy, Matthew ạ.

- Trong trường hợp này, chú Gerald quả là đã làm to khi không để lại di chúc gì.

Scarlett bừng tỉnh người, quắc mắt nhìn anh ta.

Colum đã xen vào trước khi nàng kịp mở miệng.

- Ông chú tội nghiệp của chúng ta nào có được một tuổi già yên tĩnh. Ông thậm chí còn không có thời giờ nghĩ đến cái chết và đến thế giới bên kia nữa. Xin Chúa cứu lấy linh hồn ông.

- Xin Chúa cứu lấy linh hồn ông, mọi người lặp lại và làm dấu thánh giá.

Nhìn những gương mặt nghiêm nghị này, Scarlett mất hết hy vọng. Họ có thể làm gì được! Nàng tự hỏi. Họ chỉ là những di dân Ireland mà thôi.

Nàng sớm nhận ra rằng mình đã làm to. Cuộc thảo luận càng kéo dài, Scarlett càng thấy hy vọng trở lại bởi những di dân này có thể làm được nhiều việc.

Billy Carmody, chồng Patricia, làm đốc công cho những toán thợ hồ đang xây thánh đường là người biết Đức giám mục rất rõ.

- Khổ quá! Anh ta kể lể, mỗi ngày cái con người quái quỷ ấy đều đến gặp tôi ba lần để than rằng công việc tiến triển chậm quá.

- Đúng là phải làm khăn trương, Billy giải thích, bởi vì có Đức hồng y từ Rome tới thăm nước Mỹ vào mùa thu này. Ngài sẽ ghé qua Savannah để làm lễ khánh thành ngôi thánh đường này, nếu như thời gian của ngài cho phép.

Jamie gật đầu đồng tình.

- Đức giám mục Gross của chúng ta là một người đầy tham vọng. Tội gì mà ngài không gây ấn tượng tốt cho toà thánh! Các người có nghĩ vậy không?

Vừa nói anh vừa quay lại phía Gerald, Billy, Brian, Daniel và ông già James cũng nhìn Gerald như Maureen, Patricia và Katie vậy, Scarlett nhìn theo họ mà không hiểu vì sao.

- Đừng sợ sệt vậy, Polly thân yêu, Gerald nói và nắm tay vợ. Từ giờ trở đi, em là một người thuộc dòng họ O Hara, như mọi người ta. Em hãy nói xem trong chúng ta, em chọn ai để nói chuyện với cha em nào.

- Ông Tom McMahon, cha của Polly, là thủ chính của ngôi thánh đường này, Maureen thăm thì với Scarlett. Chị cần làm như thể công việc xây dựng bị chậm lại thì muốn bảo gì Đức giám mục lại chẳng nghe.

Đức giám mục, cũng như hết thấy mọi người khác, đều run sợ trước Tom McMahon.

- Colum sẽ là người phát ngôn của chúng ta, Scarlett nói.

Dưới mắt nàng, Colum là người có khả năng hơn cả để ứng phó trong mọi trường hợp. Dưới nụ cười giả lả và thân hình nhỏ bé của Colum lại tiềm ẩn một sức mạnh đáng sợ và một ý chí sắt thép. Cả nhà đều đồng thanh tán thành: nếu có một người trong họ có thể can thiệp được thì người đó chính là Colum.

Colum mỉm cười cảm ơn mọi người rồi quay lại phía Scarlett.

- Được rồi, chúng tôi sẽ giúp em. Có được một gia đình như thế chẳng phải là phúc đức sao, Scarlett O Hara! Nhất là khi những đồng minh có thể có ích cho mình. Em sẽ có Tara của em. Kiên nhẫn một chút thôi, rồi em sẽ thấy.

- Tara! Tại sao lại liên quan đến Tara ở đây! Ông già James hỏi.

- Đó là tên mà chú Gerald đã đặt cho trang trại của chú ấy, bác James ạ.

Ông già bật cười ha hả.

- A! Cái chú Gerald này! Ông nói khi hết cười. Con người còi cọc ấy lúc nào cũng tự đề cao mình cả.

Scarlett trôn người lại. Trước mặt nàng không ai được phép chế giễu cha nàng cho dù đó là anh của cha nàng đi nữa.

- Em cứ bình tĩnh. Colum nói nhỏ. Bác nói không có gì xúc phạm cả đâu. Anh sẽ giải thích cho em sau.

Trên đường đưa Scarlett về nhà ông ngoại nàng, anh đã nói chuyện ấy.

Đối với mọi người Ireland, Tara là một từ thần diệu. Một địa điểm thần diệu nữa. Đó là linh hồn Ireland, là nơi đóng đô của các Đại đế Ireland. Từ xa xưa, trước cả Rome và Athènes khi thế giới còn trẻ trung và tràn trề hy vọng, các Đại đế cũng rất đẹp, cũng rực rỡ như mặt trời đã ngự trị trên đất nước Ireland. Các ngài ban ra những đạo luật sáng suốt, che chở các nhà thờ và ban cho họ nhiều của cải. Những con người khổng lồ gan dạ ấy đó đã xua đuổi kẻ dữ bằng những cơn thịnh nộ đáng sợ của họ. Với thanh kiếm trong tay, họ đã chiến đấu không hề nao núng trước kẻ thù của chân lý, của cái đẹp và của đất nước Ireland. Các ngài đã ngự trị hàng trăm ngàn năm trên hòn đảo xanh tươi xinh đẹp của chúng ta, nơi mà lúc nào cũng rộn ràng lời ca tiếng nhạc. Từ mọi miền của đất nước có năm con đường dẫn tới ngọn đồi Tara, mà cứ ba năm một lần, nhân dân lại đến đó mở tiệc ăn mừng và nghe đọc thơ. Đó không phải là truyền thuyết mà là sự thực sau này người ta đã tìm thấy trong lịch sử của các dân tộc khác. Đoạn kết đáng buồn của nó được ghi trong sách của các tu viện: Vào năm của Chúa thử năm trăm năm mươi bốn đã diễn ra ngày hội cuối cùng của Tara.

Colum nói càng về cuối càng nhỏ dần. Bị cuốn hút vào câu chuyện và giọng kể thú vị. Scarlett rơm rớm nước mắt.

Họ bước đi một lát trong im lặng.

- Cha em đã có mơ ước cao thượng khi ông định xây dựng một Tara mới trên "thế giới mới" của châu Mỹ này. Nhất định ông phải là người đáng kính phục.

- Đúng vậy, Colum. Em rất yêu ông ấy.

- Lần sau anh đến Tara, anh sẽ niệm đến ông và con gái của ông.

- Anh sẽ đi Tara hả! Có một nơi như vậy thật sao?
- Cũng thật như đoạn đường chúng ta đang đi. Đó là một ngọn đồi xanh êm dịu, đất của nó đầy ma thuật, trên đó mọi đàn cừu đang ăn cỏ. Từ trên ngọn đồi nhìn ra xa mãi sẽ thấy xứ sở diệu kỳ các Đại đế hằng chiêm ngưỡng. Nơi đây rất gần với ngôi làng anh đang sống, nơi cha em và cha anh đã sinh ra, nó nằm trong quận Meath. Scarlett sững sốt. Cha nàng đã từng ở đây! Cha đã ở nơi từng là nơi đóng đô của các Đại đế? Nàng mỉm cười, tưởng tượng cảnh ông ưỡn ngực vênh váo như ông vẫn hay làm khi hài lòng với mình.

Đến trước cổng nhà Robillard, Scarlett đành dừng lại. Nàng cứ muốn kéo dài cuộc đi dạo và nghe mãi câu chuyện của Colum.

- Em không biết phải cảm ơn anh sao nữa về tất cả những việc anh làm, bây giờ em cảm thấy dễ chịu hơn trước cả triệu lần và em tin rằng anh sẽ làm cho Đức giám mục thay đổi ý kiến.

- Còn một việc phải làm luôn, em ạ. Đó là phải thuyết phục ông McMahon đáng sợ kia đã. Anh phải gọi em bằng tên nào đây Scarlett! Anh thấy em đeo nhẫn cưới, bởi vậy Đức giám mục chắc là không biết em dưới cái tên O Hara rồi.

- Không, tất nhiên là không, mà dưới cái tên Butler.

Nụ cười Colum biến mất rồi trở lại.

- Một cái tên gây ấn tượng.

- Ở Nam Carolyne thì có thể. Ở đây chẳng ăn thua gì. Rhett Butler, chồng em, là người Charleston.

- Anh lấy làm lạ vì sao chú ấy không giúp em giải quyết mọi chuyện.

- Anh ấy sẵn sàng làm nếu có thể, nhưng anh ấy phải đi lên miền Bắc vì có công việc, Scarlett nói và cười tươi. Anh ấy là một người rất bận rộn.

- Anh hiểu. Dù sao anh cũng sẽ giúp em và anh sẽ làm hết sức mình.

Scarlett muốn ôm hôn anh như nàng vẫn làm với cha nàng mỗi khi ông cho nàng cái nàng xin. Song nàng đã kiềm lại. Không thể ôm hôn một linh mục ở chỗ công cộng, cho dù đó là anh em họ. Nàng đành chúc anh ngủ ngon, trước khi bước vào nhà.

Colum vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ.

- Cháu đi đâu vậy! Ông già Pierre Robillard thắc mắc. Bữa ăn tối ông không làm sao nuốt nổi.

- Cháu tới nhà anh Jamie. Cháu sẽ bảo dọn cho ông một mâm khác.

- Cháu vẫn đi lại với những người đó à! Ông kêu lên, giận run. Scarlett cũng chẳng vừa.

- Phải, và cháu sẽ còn tiếp tục đi với họ! Cháu yêu mến họ!

Nàng quay gót bỏ đi, không thềm nói thêm lời nào.

Tuy nhiên, trước khi lên phòng, nàng còn lo bảo ban đầy tớ làm cho ông ngoại một bữa ăn hân hoan.

- Thừa bà Scarlett, Pansy hỏi. Cô có muốn con mang thức ăn lên phòng cho cô không?

- Không, cô không đói. Giúp cô thay quần áo thôi.

Quả thực là mình không đói. Lạ thật, mình có ăn gì đâu chỉ uống một tách trà. Mình chỉ buồn ngủ. Mình đã quá mệt vì khóc nhiều. Mình đã nức nở đến nỗi mãi sau khó nhọc lắm mới nói được với Colum về bức thư của Đức giám mục. Mình có thể ngủ suốt tuần liền, trong đời mình chưa bao giờ thấy mệt như lúc này... Đầu óc trống rỗng, thân xác nặng nề nhưng thư giãn, nàng buông mình xuống giường và ngủ vùi.

Cả đời lúc nào Scarlett cũng đơn độc đương đầu với mọi khó khăn và giải quyết mọi rắc rối, đôi khi vì nàng từ chối sự giúp đỡ, nhưng thường là không có ai để nhờ cậy. Lần này tình thế khác hẳn và thân xác nàng còn cảm nhận được điều đó trước cả trí óc. Bây giờ nàng không còn cô độc, nàng đã có người để nhờ cậy. Họ hàng của nàng đã tự nguyện cất cho nàng gánh nặng đó. Cuối cùng đã có thể cho họ giúp đỡ.

Ông già Pierre Robillard đêm đó ngủ rất ít. Sự thách thức của Scarlett làm ông khó chịu vì nó giống như sự thách thức của mẹ nó những năm trước đây. Ông đã mãi mãi mất đứa con gái của mình và vết thương trong tim ông không bao giờ lành được. Ellen là đứa con ông yêu thương nhất, bởi vì nó giống mẹ nó nhất. Đúng là ông

yêu thương Scarlett. Ông chẳng yêu ai: mọi khả năng yêu thương của ông đã được vùi sâu dưới mộ của vợ ông. Nhưng ông không thể cho Scarlett vượt khỏi tay mà không đấu tranh. Trong những ngày cuối đời, ông muốn được hưởng mọi tiện nghi mà chỉ có một mình nó đem lại được. Ngồi bên giường dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn dầu, ông vạch ra chiến lược như viên tướng phải đương đầu với quân địch mạnh hơn về số lượng.

Đến gần sáng, ông chợp mắt được chừng hai giờ trong một giấc ngủ đầy xáo động; khi thức dậy, ông đã quyết định xong. Lúc Jérôme mang mâm thức ăn lên, ông ký tên vào bức thư vừa thảo xong, gấp lại và niêm phong.

- Mang thư này đi, ông nói với người quản gia. Và chờ trả lời.

Scarlett mở cửa và thò đầu vào.

- Ông gọi cháu hả ông ngoại!

- Cháu vào đây, Scarlett.

Nàng ngạc nhiên thấy có một người khác trong phòng. Ông ngoại không hề tiếp ai bao giờ. Người đó nghiêng mình chào và nàng cúi đầu đáp lại.

- Ông Jones đây là luật sư của ta. Gọi Jérôme đi, Scarlett. Ông Jones phiên ông ra ngoài phòng khác chờ tôi gọi vào.

Scarlett vừa chạm đến dây chuông thì Jérôme đã mở cửa.

- Kéo ghế xích lại gần đây, Scarlett. Ta có nhiều chuyện muốn nói với cháu nhưng ta không muốn nói to, sợ mệt.

Thái độ của ông làm Scarlett lúng túng. Ông không nói "cảm phiền" là đúng thôi. Ông có vẻ yêu lắm. Lạy Chúa, cầu cho ông đừng chết trên tay mình! Mình không lòng dạ nào mà ở một mình dự đám tang ông cùng với dì Paulyne và dì Eulalye! Scarlett kéo ghế xích lại đầu giường và nghiêng người về phía ông.

Ông già quan sát từng cử động nhỏ của nàng qua đôi mắt khép hờ của ông.

Scarlett, ông nói khi nàng đã ngồi xuống, ta đã gần chín mươi tuổi rồi. Sức khỏe của ta cũng tốt so với tuổi già, nhưng theo tính toán thông thường cũng không còn sống được lâu nữa. Ta yêu cầu cháu, cháu ngoại của ta, hãy ở bên cạnh ta trong những ngày cuối đời.

Scarlett định mở miệng trả lời. Ông giơ tay ngăn nàng lại.

- Để cho ông nói hết đã! Ông không kêu nài cháu phải hiếu thảo với gia đình, mặc dầu ông biết cháu đã có những cố gắng đáng khen trong nhiều năm với các dì của cháu. Ông quyết định là sẽ cho cháu một phần thưởng xứng đáng, có thể nói là hào phóng nữa. Nếu cháu chịu ở lại đây với tư cách là bà chủ nhà, chiều theo ý muốn của ông và làm dịu những năm tháng cuối cùng của ông thì ông sẽ cho cháu toàn bộ của cải, không phải là không đáng kể của ông.

Scarlett sững sờ. Ông tặng cho mình cả một gia tài!

Nhớ lại thái độ xun xoe của ông giám đốc ngân hàng, nàng tự hỏi không biết tài sản của ông ngoại trị giá bao nhiêu.

Ông cụ hiểu lầm sự im lặng của Scarlett, mà ông tưởng là biểu hiện của lòng biết ơn. Ông đã sợ ý không hỏi ông giám đốc ngân hàng nên ông không hề biết tới số vàng mà nàng đã gửi trong đó. Những tưởng đang ở thế thượng phong, ông tiếp tục lớn tiếng hơn, vẻ thoả mãn hiện trong ánh mắt.

- Ông không biết mà cũng không muốn biết trong trường hợp nào cháu định xin ly dị. Cháu phải vứt bỏ mọi ý định ly dị đi.

- Thì ra ông đọc thư từ của cháu!

- Tất cả những gì xảy ra trong nhà này, ta đều có quyền quan tâm. Scarlett giận quá không nói nên lời. Vẫn tưởng nàng đã nín thinh, ông tiếp tục nói một cách rành mạch và lạnh lùng. Mỗi lời nói của ông như kim châm vào da thịt Scarlett.

- Thái độ thiếu suy nghĩ và ngu ngốc chỉ khiến cho ông khinh bỉ. Vậy mà cháu đã tỏ ra thiếu thận trọng và ngốc nghếch khi bỏ chồng mà không nghĩ đến tình thế của mình. Nếu cháu có đủ thông minh để hỏi ý kiến luật sư như ông đã làm, thì cháu sẽ biết rằng luật pháp ở bang Nam Carolyne ngăn cấm ly dị với bất kỳ lý do gì. Đó là nơi duy nhất ở Hoa Kỳ làm như thế. Cho dù cháu có trốn qua bang Georgie thì chồng cháu vẫn là một người chính thức theo pháp luật sống ở Nam Carolyne. Việc ly dị là không thể có được. Diên tiết khi thấy người ngoài lục lọi thư từ cá nhân mình. Scarlett chẳng buồn nghe nữa. Chắc chắn do lão Jérôme xảo trá này! Lão đã thò tay vào công việc của ta!

Và chính ông ngoại đã bảo lão ta làm thế! Chồng hai năm tay

xuống giường, cạnh bàn tay xương xẩu của ông lão, nàng chồm người lên.

- Sao ông lại dám sai lão ta lục lọi phòng cháu! Nàng vừa la lại vừa đâm thùm thụp vào chần bông.

Nhanh như chớp, ông già vung tay chụp lấy cả hai cổ tay nàng.

- Ta cấm mi to tiếng trong nhà này, đồ nhãi ranh hỗn láo. Ta ghê tởm tiếng ồn. Mi phải xử sự xứng đáng với tư cách là cháu ta. Ta không phải thứ du côn như mấy thằng bà con Ireland của mi.

Scarlett không sợ mà kinh ngạc thấy bàn tay của ông bất ngờ nắm chặt lấy tay nàng như một cái vòng đeo tay bằng thép. Cái ông già mà nàng vẫn cảm thấy thương hại lúc này đã biến thành người gì vậy! Cuối cùng nàng cũng gỡ tay ra được và lùi lại ghế của nàng.

- Cháu đã hiểu vì sao mẹ cháu đã bỏ đi khỏi nhà này và không bao giờ trở lại nữa! - Nàng la lên, giọng run rẩy ngoài ý muốn.

- Thôi đừng có lâm ly thống thiết, bé con ạ. Mẹ mi đã bỏ đi vì quá cứng đầu và vì còn quá trẻ để chịu nghe lẽ phải. Sau một lần thất tình, nó đã lao vào người đàn ông đầu tiên yêu nó. Sau đó nó đã cay đắng hối tiếc, nhưng đã quá muộn. Mi không phải là đứa bốc đồng như nó, mi đã tới tuổi suy nghĩ về những việc mình làm. Hợp đồng đã được thảo ra, bây giờ ta với mi chỉ còn ký nữa thôi. Kêu Jones vào đây và chúng ta làm như mọi chuyện vừa qua không hề xảy ra vậy.

Scarlett quay lưng lại. Không, mình không tin một chút nào những lời ông nói. Mình cũng chẳng muốn nghe nữa.

Nàng nhắc ghế để lại chỗ cũ, cẩn thận đặt bốn chân của nó đúng vào vết hằn trên thảm từ bao năm qua.

Ông ngoại không còn làm cho nàng sợ, cũng chẳng làm cho nàng thương hại, thậm chí cũng không giận. Khi quay lại đối diện với ông, nàng thấy ông như một người nàng chưa hề thấy bao giờ. Một kẻ xa lạ, một ông già độc đoán, xảo trá, chán ngắt, một người không quen biết mà nàng không muốn quen làm gì.

Khi nàng cất lời, đôi mắt xanh long lanh trên khuôn mặt nhợt nhạt.

- Không bao giờ có đủ tiền để giữ cháu ở lại đây đâu, nàng nói như nói với chính mình. Tiền không làm cho cuộc sống trong ngôi mộ này dễ chịu hơn chút nào. Chỗ của ông ở đây bởi vì ông đã chết,

cho dù ông không chịu thừa nhận điều đó. Còn cháu, chẳng có gì để làm ở đây cả. Sáng mai cháu sẽ đi sớm.

Nàng vùng chạy và giật tung cửa ra. Jérôme suýt chút nữa ngã vào tay nàng.

- Chắc ông đã nghe hết rồi! Vào đi.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 43

- Đừng khóc lóc nữa Pansy, không có chuyện gì xảy ra đâu! Chuyến tàu này đi thẳng tới Atlanta và không đi xa hơn. Chỉ cần em đừng xuống trước thôi. Cô đã để tiền trong khăn tay và gài vào túi cho em rồi. Người kiểm tàu đã giữ vé của em và hứa sẽ lo cho em. Nào, mẹ kiếp, giờ thì em chắc phải hài lòng rồi! Lâu nay em cứ đòi về nhà cho bằng được, giờ được về thì đừng sinh lắm chuyện thế!

- Nhưng thưa bà Scarlett, em chưa hề đi tàu một mình bao giờ.

- Ủ, đâu mà đi một mình, nào nhìn xem. Có đây người trong tàu kia mà. Ngồi gần cửa sổ mà nhìn phong cảnh, rồi ăn hết những thứ ngon lành mà bà O Hara đã chuẩn bị cho em trong giỏ thì em về tới nơi lúc nào không hay. Cô đã đánh điện cho người ra đón em tại ga rồi.

- Nhưng thưa bà Scarlett, không có cô thì em biết làm gì đây! Em chỉ là con hầu phòng, em đâu biết làm gì khác nữa. Bao giờ thì cô về!

- Cô cũng không biết nữa, còn tùy. Thôi đi, tàu sắp chạy rồi đấy. Điều đó còn tùy Rhett, Scarlett nói thêm, và mình hy vọng chàng đến càng sớm càng tốt. Mình tự hỏi liệu mình sẽ chịu đựng chung sống với gia đình O Hara đến mức nào đây...

Nàng quay lại cười với Maureen.

- Em quả không biết cảm ơn chị thế nào đây, Maureen ạ. Em rất sung sướng khi nghĩ đến được ở nhà anh chị, nhưng em lại rất ngại làm phiền anh chị.

Vô tình nàng đã nói khách sáo theo kiểu thượng lưu.

Maureen nắm tay nàng. Gương mặt buồn bã, Pansy nhìn họ đi xa qua khung cửa kính bụi bặm của con tàu.

- Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi, Scarlett ạ. Damel rất vui mừng được nhường cho em cái phòng của nó để qua ở với Brian bên nhà

Patricia. Nó khoái muốn chết lâu nay mà không dám nói ra đó. Kathleen sẽ thích thú biết bao được hầu phòng cho em. Nó sẽ học được nghề, vả lại, nó vẫn hết lòng ngưỡng mộ em mà. Từ hồi đến đây tới giờ, lần đầu tiên con bé ngốc nghếch mới thực sự cảm thấy hạnh phúc đấy! Nói cho cùng thì chỗ của em là ở với anh chị chứ không phải với cái lão già muốn xỏ mũi em ấy! Cả gan thật! Muốn giữ em lại để quản gia cho lão ta! Nếu anh chị muốn em ở lại, đó chẳng qua vì anh chị thương em, vậy thôi.

Scarlett đã cảm thấy dễ chịu hơn, không ai có thể từ chối tình cảm nồng nhiệt của Maureen. Tuy vậy, nàng hy vọng là không phải ở đây mãi mãi. Đám trẻ ở đây ồn ào quá. Cô nàng như con chim bị tên, Maureen nghĩ khi cảm thấy bàn tay Scarlett run rẩy bồn chồn. Cô nàng cần khóc thật nhiều để trút hết tâm sự cho lòng mình vui đi bao ưu phiền. Một người đàn bà không hề tâm sự về bản thân mình là một điều không bình thường. Cô nàng thậm chí cũng không hề hé môi về chồng mình đến mức không thể không đặt vấn đề... Nhưng Maureen không phải là loại người chỉ biết phỏng đoán. Hồi trước, ở Ireland, khi lau cốc chén trong quán rượu của cha mình, Maureen đã nhận ra rằng chỉ cần có thời gian để sớm muộn gì rồi người ta cũng sẽ tự thổ lộ thôi. Scarlett chắc không là một ngoại lệ.

Gia đình O Hara sống trong bốn căn nhà bằng gạch cạnh nhau, với cửa sổ phía trước và phía sau, mỗi căn cách nhau một bức tường. Cấu trúc bên trong của bốn căn nhà giống hệt nhau, nghĩa là mỗi tầng có hai phòng: bếp và phòng ăn ở tầng trệt, hai phòng khách ở gác lửng và hai phòng ngủ ở hai tầng trên nữa. Ở mỗi tầng có một hành lang và cầu thang dọc theo chiều dài của ngôi nhà. Đằng sau là khoảng sân rộng có nhà để xe và dụng cụ ở phía sau.

Phòng Scarlett ở lầu hai trong nhà Jamie. Phòng có hai giường - cho Daniel và Brian, trước khi chúng dọn sang ở nhà Patricia - trang trí đơn giản vì là phòng của con trai. Trang trí trong phòng còn đơn sơ, gồm có một tủ, một bàn và một ghế, bù lại là mấy tấm chăn bông sắc sỡ và một tấm thảm đỏ và trắng trên nền nhà gỗ đánh xi.

Maureen đã trải lên mặt bàn một tấm khăn ren và treo lên tường

một cái gương để biến nơi này thành bàn trang điểm cho Scarlett. Kathleen tỏ ra giỏi một cách đáng kinh ngạc trong việc giúp Scarlett trang điểm và cố hết sức giúp đỡ và làm cho Scarlett hài lòng. Cô ở chung phòng với Mary Kate và Helen, cùng một tầng. Đứa trẻ duy nhất trong nhà là thằng bé Jacky, bốn tuổi, phần lớn thời gian chủ yếu là nó ở bên một nhà nào đó để chơi với các anh em họ.

Trong ngày, khi đàn ông đi làm và trẻ con đi học thì ngôi nhà trở thành vương quốc của phụ nữ, Scarlett sợ rồi nàng sẽ chán ghét bầu không khí này, nhưng nàng lại không hề được chuẩn bị để tìm hiểu những người đàn bà trong gia đình.

Giữa những người đàn bà trong gia đình này không có chuyện gì bí mật, cũng không có chuyện giữ kẽ. Họ nói với nhau tất cả những gì họ nghĩ, kể cả những chuyện kín mà Scarlett nghe cứ phải đỏ mặt, rồi gây gổ nhau khi có chuyện bất đồng, xong lại ôm nhau khóc để giải hoà. Đối với họ bốn nhà chỉ là một; họ đi từ nhà này qua nhà khác luôn khi thì để uống trà, khi thì để chuyện trò tiếp; họ chia nhau đi chợ, chia nhau rửa chén và lau nhà, giặt giũ, chăm sóc mấy con vát thả rong trong sân hoặc nhốt trong nhà kho đã được cải tiến thành chuồng bò hay chuồng ngựa.

Nhưng trước hết là vui đùa, cười giỡn thoải mái, tán gẫu rồi bày ra nhiều thứ âm mưu vô hại chống lại mấy ông chồng. Scarlett vừa đến là họ đã tiếp nhận nàng vào cái cộng đồng vui nhộn của họ, nên chẳng mấy chốc Scarlett đã cảm thấy nàng là một người trong bọn.

Nàng đi chợ mỗi ngày với Maureen hoặc Katie, trả giá những món hàng tốt nhất với giá rẻ nhất, với những người trẻ tuổi như Kathleen hay Polly, nàng thích thú nghĩ ra nhiều trò bằng những giải ru-băng và đồ uốn tóc, nàng xem xét tỷ mỉ cùng với Patricia những mẫu hàng trang trí nội thất rất lâu sau khi Maureen và Katie đã chịu thua. Nàng uống không biết bao nhiêu là tách trà, vênh tai nghe bao chuyện thành đạt hay bao nỗi âu lo của từng người. Nếu nàng chưa chia sẻ với ai những thầm kín của riêng mình thì họ cũng không ép mà họ cũng không ngăn cản nàng thổ lộ. Một hôm nàng nói với Maureen một cách ngạc nhiên thực sự: "Em không

bao giờ nghĩ rằng mọi người lại có chuyện hấp dẫn như vậy". Những buổi tối diễn ra theo những nhịp độ khác nhau. Đàn ông làm việc nặng nhọc, về nhà mệt mỏi, chỉ mong trước hết có một bữa ăn ngon, một ống điếu và một ly rượu. Đàn bà thì lo thoả mãn những thứ đó. Sau đó buổi tối thì tùy hứng. Thường thì cả nhà tập trung ở nhà Matt, vì anh ta có tới năm đứa con nhỏ không thể để chúng ngủ một mình trên lầu. Maureen và Jamie giao Jacky và Helen cho Mary Kate, còn Patricia có thể mang mấy đứa con hai ba tuổi theo mà không phải đánh thức chúng dậy. Chẳng mấy chốc đã có ai đó chơi nhạc. Từ ngày có Colum về, anh là người khởi xướng.

Lần đầu tiên trông thấy cái bodhran, cứ tưởng là cái trống con. Thực ra đó là một miếng da căng trên một vòng sắt, đường kính khoảng hơn nửa thước, nhạc cụ này chỉ có một mặt, như cái trống con và Gerald ôm nó như ôm trống vậy, khi anh ngồi, anh để nó ở trên đầu gối, cầm lấy chính giữa chiếc đĩa và gõ vào mặt trống bằng hai đầu đĩa, thì nàng cho đó là một cái trống. Một cái trống tồi tàn, nàng nghĩ, chớ đến khi Colum cầm lấy nó. Tay trái anh để bên trong tấm da như để vuốt ve nó, còn bàn tay phải cầm chiếc đĩa và múa tít nhờ bàn tay và cổ tay cực kỳ uyển chuyển. Bàn tay xuống rồi chuyển vào giữa mặt trống, ấn chiếc đĩa vào những nhịp trống dồn dập, cuốn hút. Tiếng trống lúc lớn lúc nhỏ, nhưng không lúc nào nhịp điệu lơ lửng, ngay cả khi cây violon, Sáo và phong cầm cùng hoà chung. Maureen bị thu hút mãi mê đến nỗi quên cả tung bộ xương con của mình.

Scarlett hoàn toàn thả hồn theo điệu nhạc mê hồn ấy. Nàng khóc, cười, nhảy múa như chưa bao giờ tưởng có thể nhảy múa như thế. Mãi cho đến khi Colum đặt cái bodhran xuống và đòi uống thì nàng mới nhận thấy ai cũng say sưa chứ không riêng gì nàng.

- Con người này không giống với những con người khác, nàng thầm nghĩ và nhìn anh với vẻ kính trọng và khâm phục.

- Scarlett yêu quý, em biết rành hơn chị về món sò huyết, Maureen nói lúc vừa đến chợ. Em làm ơn chọn giùm những con ngon nhất nhé. Chị sẽ làm món cháo cho Colum, vào giờ uống trà.

- Để uống trà ư? Món này bỏ ngang với một bữa ăn đấy!

- Chị biết, nhưng chiều nay chú ấy phải nói chuyện tại một cuộc họp và không có thời gian ăn tối trước.

- Cuộc họp gì vậy, Maureen! Mình có đi không?

- Không, đó là cuộc họp của những người Ireland tình nguyện, không có phụ nữ tham dự.

- Colum sẽ nói gì với họ?

- Chú ấy sẽ nói với họ rằng trước hết họ là người Ireland, mặc dầu họ đã là người Mỹ từ lâu. Sau đó, chú ấy làm cho họ chảy nước mắt, khi nhắc lại đất nước xa xưa của họ để rồi họ dốc túi ra ủng hộ những người nghèo và cần được giúp đỡ ở Ireland. Theo Jamie, Colum là một diễn giả không ai nghe mà có thể cầm lòng được.

- Em tin như vậy. Ở anh ấy có cái gì đó như ma thuật.

- Vậy thì em hãy tìm giúp chị những con sò ma quái đi! Scarlett bật cười.

- Chúng sẽ không nhả ra ngọc, nàng vừa nói vừa nhại giọng Maureen, nhưng chúng sẽ cho một bát cháo ngon.

Colum nhìn tô cháo bốc khói, nhúu mày.

- Cái này quá thịnh soạn cho một bữa ăn nhẹ, Maureen ạ.

- Bữa nay sò ngon tuyệt, chị tươi cười nói.

- Ở Mỹ người ta không in lịch hay sao ấy nhỉ!

- Nào Colum, ăn đi cho nóng.

- Chúng ta đang còn trong Mùa Chay, Maureen ạ. Chị biết lệ luật ăn chay rồi đấy: mỗi ngày ăn một bữa và kiêng thịt.

Scarlett từ từ để muống xuống. Thế thì mấy bà dì của nàng có lý. Chị Maureen tội nghiệp! Một bữa ăn ngon như thế phải bỏ đi - không kể việc chị phải chịu đền tội nữa. Sao Colum lại là linh mục nhỉ!

Sững sờ, Scarlett thấy Maureen vừa mỉm cười vừa thọc muống vào tô để vớt một con sò.

- Chị không sợ hoả ngục đâu, Colum ạ, chị được sự miễn trừ của dòng họ O Hara mà. Em cũng là người thuộc dòng họ O Hara. Em cứ ăn cho khỏe đi.

- Cái gì là sự miễn trừ của dòng họ O Hara! Scarlett hỏi, mỗi lúc mỗi thêm ngạc nhiên.

Colum miễn cưỡng trả lời thay cho Maureen.

- Cách nay khoảng ba mươi năm, đã xảy ra một trận đói khủng khiếp nhất trong lịch sử Ireland. Người ta chết đói suốt hai năm ròng không có lương thực, người ta đã phải ăn cỏ cho đến khi cỏ cũng chẳng còn. Người ta chết hàng ngàn người mà không ai có thể cứu họ được cả. Trong một vài xứ đạo, những người sống sót được miễn ăn chay để khỏi phải chết đói. Gia đình O Hara nằm trong số đó, được miễn ăn chay, trừ việc kiêng thịt, cố nhiên. Anh nhìn thẳng vào tô nước đặc sệt trên đó lênh bênh mấy con sò với mấy giọt bơ. Đặt một ngón tay lên miệng để bảo Scarlett im lặng, Maureen ra dấu bảo nàng ăn đi. Nàng không đợi phải giục. Một lúc lâu sau, Colum cũng cầm lấy muỗng. Anh cúi đầu húp hết tô cháo ngon lành ấy và thì thầm cảm ơn Maureen rồi đi qua nhà Patricia, nơi anh ở với Stephen. Scarlett nhìn Maureen vẻ tò mò.

- Chị có ở Ireland hồi xảy ra nạn đói không?

- Có. Cha chị là một chủ quán rượu, gia đình cũng may mắn hơn người khác. Thiên hạ lúc nào cũng tìm được một vài xu để mua rượu nên nhà chị lúc nào cũng có tiền để mua bánh, mua sữa. Chỉ có những nông dân nghèo là khổ nhất. Ôi! Thật khủng khiếp! Hai tay khoanh trước ngực, Maureen rung mình nhớ lại dĩ vãng. Chị rung rung nước mắt và giọng nói nghẹn ngào:

- Họ chỉ ăn khoai tây thôi, em hiểu đấy. Họ phải bán sạch, nào lúa mì họ trồng ra, nào bò họ nuôi, nào sữa và bơ họ sản xuất. Đúng, phải bán sạch trước để trả địa tô.

Họ chỉ còn lại một ít bơ, sữa, đôi khi vài con gà mái để có trứng ăn ngày chu nhật, nhưng họ sống chủ yếu bằng khoai tây và họ phải chịu đựng như vậy. Nhưng tới khi khoai tây bắt đầu thối thì họ chẳng còn gì nữa. Chẳng còn gì hết...

Maureen nín lặng. Chìm đắm trong những kỷ niệm đau buồn, chị đứng đờ thân hình, hai tay vẫn khoanh trước ngực. Đôi môi chị rung rung bật ra một tiếng kêu đau đớn.

Scarlett đứng phắt dậy ôm chặt lấy chị. Maureen tựa vào ngực nàng khóc.

- Em không thể nào hiểu nổi thế nào là không còn gì để ăn cả, chị nói giữa hai tiếng nấc.

Scarlett nhìn than hồng đang rực đỏ lên trong lò sưởi.

- Có, em đã biết nó thế nào rồi...

Ôm chặt Maureen trong vòng tay, nàng kể cho chị nghe lúc nàng trở lại Tara sau khi Atlanta bị quân Bắc đốt cháy. Đôi mắt ráo hoanh và giọng nói trầm tĩnh, nàng kể lại chuyện đồn điền bị tàn phá, nỗi tuyệt vọng, những tháng dài đằng đẳng nàng đã bị cơn đói hành hạ, cơn đói làm cả người bủn rủn. Nhưng chỉ đến khi Scarlett kể tới việc phát hiện ra mẹ nàng đã chết khi nàng về đến Tara, và cha nàng suy sụp tinh thần, trước bao thử thách thì nàng không sao còn chịu đựng được nữa, oà khóc.

Và lần này, chính Maureen ôm nàng vào lòng vỗ về.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 44

Những cây thù du đột nhiên cùng nở hoa trong một đêm. Sáng sớm đi chợ, Maureen và Scarlett chợt thấy một đám hoa trắng dày đặc phủ lên thảm cỏ tại bồn hoa nằm giữa lòng đại lộ.

- A, một cảnh tượng tuyệt đẹp nhỉ! Maureen nói. Ánh nắng ban mai làm sáng rõ những cánh hoa mong manh một màu hồng rực. Từ giờ đến trưa, chúng sẽ trắng như cổ thiên nga. Vui thích biết bao, thành phố đã trồng những loại hoa tuyệt diệu này cho mọi người cùng thưởng thức - Chị hít một hơi thật dài. - Chúng ta tổ chức bữa ăn ngoài trời ở công viên đi, Scarlett. Để được hưởng khí trời xuân mát mẻ. Nhanh lên, chúng ta còn phải mua rất nhiều thứ! Chiều nay chị chuẩn bị tất cả, rồi sáng mai, sau khi xem lễ, chúng ta sẽ đi chơi công viên cả ngày.

Hôm nay đã thứ bảy rồi sao! Scarlett thoáng dăm chiêu và cuống cuống tính thử. Sao, nàng đã ở Savannah gần một tháng rồi! Một giọng kiềm siết chặt tim nàng. Sao Rhett vẫn chưa đến! Chàng ở đâu! Công việc không thể giữ chàng ở Boston lâu đến thế!

"Boston", Maureen nói và Scarlett chợt khựng lại. Nàng nắm lấy tay Maureen và nhìn chị vẻ ngờ vực.

Sao Maureen lại biết Rhett ở Boston! Sao chị ấy lại có thể nghe nói về Rhett! Mình có nói gì với chị ấy đâu.

- Scarlett yêu dấu, em làm sao vậy! Em trật chân hả?

- Chị nói gì về Boston thế?

- Chị nói: Rất tiếc là Stephen không thể đi dạo ngoài trời với chúng ta. Hôm nay nó đi Boston. Chị nghĩ chắc là ở đây cây chưa nở hoa như ở đây. Thôi, nó sẽ có dịp gặp được Thomas và gia đình nó và mang tin tức về cho chúng ta. Ông già James sẽ mừng lắm. Khi ta nghĩ tới anh em đang tản mát khắp nước Mỹ, thật là kỳ diệu...

Scarlett rảo bước bên cạnh Maureen. Nàng cảm thấy quá xấu hổ. Sao mình lại bị ối đến như thế? Maureen là bạn thân của mình,

người bạn thân nhất mà mấy khi mình có được. Chị ấy không bao giờ lục lợi đời tư của mình. Chỉ có điều là thời gian đã trôi qua mà mình không để ý. Vậy là thần kinh mình đã quá căng thẳng đến nỗi nóng với chị ấy. Bởi vì đã quá lâu rồi mà Rhett vẫn chưa đến.

Nàng âm ừ trước những gợi ý của Maureen về thực đơn bữa ăn ngoài trời, trong khi bao câu hỏi cứ xô đẩy nhau trong đầu óc nàng như những con chim bị nhốt trong lồng. Nàng có sai lầm khi không về Charleston với mấy dì không! Hay thậm chí nàng đã sai lầm vì đã bỏ đi! Đáng phát điên thật! Nếu cứ suy nghĩ nữa chắc mình phải thét lên mất. Nhưng những câu hỏi vẫn cứ ám ảnh nàng.

Hay là mình cứ nói với Maureen. Maureen đáng cho mình tin cậy và chị ấy lại biết nhiều chuyện. Chị Maureen sẽ hiểu. Chắc chị ấy có thể giúp đỡ mình cũng nên.

Không, mình sẽ nói với Colum. Ngày mai, đi dạo chơi thì có thừa thời giờ đấy. Mình sẽ nói là mình cần nói chuyện với anh ấy và đề nghị hai người sẽ đi tách riêng ra một chút, Colum sẽ biết nên làm gì. Theo cách của anh, cũng giống như Rhett vậy đó. Cũng như Rhett. Colum thấy mình đầy đủ cho mình, bên cạnh Colum, mọi người như không có bề dày, cũng giống như người lớn bỗng dưng biến thành thiếu niên trước mặt Rhett. Colum làm cho mọi việc phải thực hiện. Giống y như Rhett, rồi anh cũng cười như Rhett.

"À vâng, ông thầu khoán McMahon là người to lớn và táo bạo. Hai cánh tay như búa thợ rèn, làm bung hết đường chỉ của chiếc áo xa hoa lộng lẫy ông đang mặc chắc là do chính tay McMahon chọn cho phù hợp với trang trí trong phòng khách, nếu không thì mặc cái áo sang trọng như thế làm gì! Một con người thánh thiện, biết kính trọng nguồn ánh sáng được ban cho linh hồn ông vì đã có vinh dự xây dựng ngôi nhà của Chúa ở Savannah trên đất Mỹ. Anh đã ban phước lành cho ông về việc đó, theo cách khiêm tốn của anh. Quả thế, anh đã nói gì với ông ấy nhỉ. Anh biết chắc ông là con người quá đạo đức để không bao giờ lấy thêm một xu nào của xứ đạo ngoài số tiền lời bốn mươi phần trăm của ông.

Thế là ai chẳng thấy đôi mắt ông sáng rực lên, bắp thịt ông vồng lên giống như của con bò tót, và cánh tay áo lụa sang trọng của ông bắt đầu bục ra thành tiếng khe khẽ vui vui dọc suốt các đường chỉ

khâu sao! Anh nói tiếp với ông rằng, thưa ông thầu khoán, chắc hẳn là một người nào khác sẽ lấy tới năm mươi phần trăm lời khi họ thấy Đức giám mục không phải là người Ireland.

Chính lúc đó con người hiền lành của chúng ta mới bộc lộ hết cái hay của mình ra. Thật là sĩ nhục! Ông la gào lên to đến nỗi anh cứ tưởng mọi cửa kiếng sẽ vỡ tung ra hết. Một người Thiên chúa giáo như vậy thì phải gọi bằng gì nhỉ! Thế rồi ông ta kể cho anh nghe mọi điều đòi phong bại tục của Đức giám mục, những câu chuyện mà chiếc áo chùng thâm của anh cảm anh không được tin. Anh chia xẻ sự buồn phiền của ông, cũng như cùng uống với ông một hai ly và thế là anh nói với ông ấy về cô em họ nhỏ bé khốn khổ của mình. Con người hiền lành của chúng ta đã nổi giận một cách chính đáng. May là anh còn kịp ngăn cản, không thì ông giật luôn cái gác chuông bằng hai cánh tay hộ pháp của ông. Anh không nghĩ là ông sẽ kêu gọi người của ông đình công, nhưng anh cũng không chắc cho lắm. Ông ta nói với anh là ông sẽ giải thích cho Đức giám mục biết mối quan tâm của ông về sự bình yên cho linh hồn của Scarlett bằng những từ ngữ mà con người hay lo kia không thể hiểu, và ông sẽ nói cho tới khi nào thuyết phục được Đức giám mục về tính nghiêm trọng của vấn đề mới thôi".

- Em cười thầm cái gì vậy! Maureen hỏi.

Scarlett quay lại cười.

- Vì em sung sướng thấy mùa xuân đã đến và ngày mai chúng ta lại đi chơi, ăn trưa ngoài trời tại công viên, nàng đáp.

Và bởi vì nàng sẽ dành lại được Tara, nàng tin chắc như thế!

Scarlett chưa bao giờ thấy công viên Forsyth. Hodgson Hall nằm ngay trước mặt nhưng hôm nàng đến dự lễ khánh thành là về ban đêm. Scarlett như muốn hụt hơi.

Hai con nhân sư bằng đá đứng gác ở cổng vào. Những đứa trẻ đứng ngẩn ngơ nhìn mấy con vật kỳ lạ cảm không được leo lên này, rồi ú té chạy vào lối đi chính trong công viên, để đến quây quần bên Scarlett. Nàng khựng lại giữa lối đi, kinh ngạc.

Vòi phun nước là một tượng đài xây dựng cách cổng vào khá xa mà sao lại trông thật gần. Những cột nước hình vòng cung và

những tia nắng đứng bắn vọt lên cao rồi rơi xuống, làm bắn lên tung tóe muôn ngàn viên kim cương lấp lánh. Scarlett sững sờ. Chưa bao giờ nàng được thấy một cảnh tượng ngoạn mục đến thế!

- Lại đây này, Jamie đề nghị. Lại gần xem còn đẹp hơn.

Anh nói đúng. Mặt trời làm long lanh muôn ngàn sắc cầu vồng trong vũ điệu quay cuồng của những giọt nước ngũ sắc, chúng lóe sáng, biến mất, rồi lại lóe sáng theo mỗi bước chân của Scarlett.

Những thân cây quét vôi dọc theo lối đi loá sáng từ trong bóng râm lốm đốm của tàn lá đến tận màu trắng chói lọi của vòi nước bằng đá cẩm thạch. Khi đến chỗ hàng rào sắt bao quanh bồn nước, nàng phải ngửa đầu đến chóng mặt để ngắm tượng nữ thần trên nóc tượng đài, một pho tượng lớn hơn người thật, tay giương cao một cán cờ trên đó phun thẳng lên trời xanh một tia nước rất mỏng.

- Còn tôi, Maureen nói, tôi thích mấy người - rắn hơn. Bao giờ chúng cũng ra vẻ đùa vui thoả thích.

Scarlett nhìn theo hướng Maureen chỉ. Những vị thần đuôi cá bằng đồng quặp đuôi quỳ trong bể nước rộng, một tay chống nạnh và một tay cầm tù và đưa lên miệng.

Đám đàn ông trải nệm dưới cây sồi do Maureen chọn, còn đám phụ nữ lấy thức ăn trong giỏ ra. Mary Kate và Kathleen thả đứa bé gái của Patricia và thằng út của Katie cho chúng bò chơi trên cỏ.

Mấy đứa lớn chạy nhảy tuỳ thích.

- Em phải nghỉ chân cái đã, Patricia nói.

Billy giúp cô ngồi tựa lưng vào gốc cây.

- Thôi đi đi, cô giận nói. Em chẳng cần anh cứ bám hết cả ngày như thế.

Billy hôn má cô rồi tháo dây đàn phong cầm và đặt xuống bên cạnh.

- Lát nữa anh sẽ chơi cho em nghe một bài em thích nhé, anh hứa.

Rồi anh ta chạy tới chỗ một nhóm người đang chơi bóng chày ở đằng xa.

- Đi chơi trò ngốc với họ đi Matt, Katie gợi ý với chồng.

- Phải rồi, đi chơi cả đi! Maureen nhấn thêm.

Chị xua tay như đuổi họ đi. Jamie và những đứa con lớn phóng đi như bay. Colum và Gerald bước theo sau chân họ, nhưng họ chậm

hơn cùng với Matt và Billy.

- Lúc trở lại họ sẽ chết đói mất, Maureen nói. Giọng chị run lên vì vui sướng. Rất may, là chúng ta đem theo thức ăn đủ nuôi một đạo quân đấy!

Cả một núi thức ăn, Scarlett thoát đầu nghĩ thế. Nhưng rồi nàng lại nghĩ tất cả sẽ bị ngốn hết trong một giờ đồng hồ nữa thôi! Trong những gia đình đông người bao giờ cũng vậy cả. Nàng cảm thấy yêu thương thật sự những người phụ nữ trong dòng họ O Hara và cảm thấy cũng yêu thương như vậy đối với những người đàn ông khi họ trở lại, cổ áo banh ra, tay áo xắn lên, mũ và áo ngoài vắt trên tay. Nàng đã từ bỏ những kiêu căng xã hội của mình lúc nào không biết. Nàng không hề thấy ngượng ngùng khi biết những người trong dòng họ của nàng đã làm việc như đầy tớ trong huyện của họ ở Ireland. Matt làm thợ mộc, và Gerald, dưới quyền của anh ta, đã trông coi sửa sang cho hàng chục ngôi nhà và hàng kilômét hàng rào. Katie làm nhân viên trong trại chế biến sữa, còn Patricia là hầu bàn. Nhưng tất cả những thứ đó nào có gì cách biệt. Scarlett sung sướng được là người trong dòng họ O Hara.

Nàng quỳ xuống bên cạnh Maureen và bắt tay vào giúp chị.

- Em mong là cánh đàn ông sẽ không về trễ đâu, nàng nói. Không khí mát mẻ này làm em đói meo.

Khi chỉ còn lại có hai mẩu bánh ngọt và một trái táo, Maureen bắt đầu đun nước pha trà bằng bếp cồn. Billy Carmody nâng đàn phong cầm lên, nháy mắt với Patricia.

- Em thích bài gì nào, Patsy! Anh đã hứa với em một bài mà.

- Suyt, bây giờ không được đâu, Billy, Katie nói, mấy đứa nhỏ mới vừa thi u thi u.

Năm thẳng nhóc lym dim ngủ trên nệm, chỗ có nhiều bóng mát nhất. Billy huýt sáo khe khẽ, và bấm nhẹ lên phím đàn, Patricia mỉm cười. Cô vén mớ tóc trên trán Timothy, rồi ngân nga bài hát ru con mà Billy đang chơi.

Trên đôi cánh gió lướt trên mặt biển nổi sóng.

Các thiên thần đang canh giấc ngủ của con.

Các thiên thần đến phù hộ cho con.

*Con hãy nghe gió lướt trên biển.
Hãy nghe gió thì thầm lời yêu thương, hãy nghe gió thì thầm
Hãy nghiêng đầu nghe gió thì thầm
Các con thuyền đang ra khơi trên sóng biển xanh
Đuổi theo con cá trích xanh bạc
Cá trích bạc trên làn sóng bạc
Rồi đây chúng sẽ trở thành bạc cho tình ta và ta
Hãy nghe gió thì thầm lời yêu thương, hãy nghe gió thì thầm
Hãy nghiêng đầu nghe gió thì thầm...*

Im lặng một lúc, rồi bé Timothy mở mắt:

- Hát nữa đi mẹ, thằng bé lắm bẩm giọng còn ngái ngủ.

- Vâng, thưa bà, xin bà hát tiếp đi!

Mọi người đều ngược mắt kính ngạc nhìn người trẻ tuổi vừa nói. Đôi bàn tay thô và bẩn của anh cầm chiếc mũ tồi tàn đằng trước áo vét rách bươm. Nếu anh ta để râu, chắc người ta sẽ cho anh già hơn tới cả chục tuổi.

- Tôi xin lỗi quý bà, quý ông, anh thành kính nói tiếp. Tôi thấy như thế này là quá đường đột với quý vị. Nhưng cha tôi đã hát cho mấy chị em tôi bài hát ấy. Và cứ mỗi lần nghe, lòng tôi lại quặn đau.

- Ngồi xuống đây đi, anh bạn, Maureen nói. Còn một cái bánh ngọt không ai ăn cùng với pho mát và bánh mì trong giỏ. Tên anh là gì và anh ở đâu đến vậy!

Chàng trai ngồi xuống cạnh Maureen:

- Danny Murray, thưa bà.

Anh ta vén mớ tóc đen phủ xuống trán, chùi tay vào vạt áo rồi đưa ra nhận miếng bánh Maureen lấy trong giỏ ra.

- Trước đây tôi ở Connemara.

Anh ăn ngấu nghiến. Billy lại nâng cây phong cầm lên. Chàng trai buông thông tay

- *Trên đôi cánh gió...* Katie hát.

Chàng trai đang đói cũng nuốt vội miếng bánh để hát theo.

Hãy nghe gió thì thầm... mọi người kết thúc sau khi hát đi hát lại ba lần toàn bộ bài hát. Đôi mắt đen láy của Danny Murray long lanh như những hòn ngọc.

- Thôi, ăn đi, Danny Murray, Maureen nói, giọng xúc động. Anh

cần phải lấy lại sức. Tôi sẽ dọn trà cho anh, rồi anh sẽ hát tiếp. Anh có một giọng hát tuyệt vời trời phú cho đấy.

- Đúng vậy thật. Chàng trai này có một giọng nam cao cũng trong như giọng của Gerald.

Mấy bà lẳng xăng dọn tách mời uống trà, để chàng trai ăn uống tự nhiên vì không bị ai dòm ngó.

- Tôi vừa học được một bài hát mới chắc mấy bà sẽ thích. Tôi đi trên một con tàu dừng lại ở Piladelphie trước khi đến đây. Các bạn có muốn nghe tôi hát bài ấy không?

- Bài hát ấy tên là gì vậy, Danny, có thể tôi biết chẳng! - Billy hỏi.

- Anh sẽ đưa em về quê hương.

Billy lắc đầu.

- Tôi rất sung sướng nếu anh dạy tôi bài đó.

Khuôn mặt Danny Murray rạng rỡ.

- Còn tôi thì rất sung sướng được tập cho anh hát.

Anh ta hát mái tóc ra phía sau, lấy hơi. Rồi anh hé môi và tiếng nhạc thoát ra, như một sợi chỉ bạc.

Kathleen, anh sẽ đưa em về quê hương

Chúng ta sẽ vượt qua trùng dương

Đến nơi nào em đã để lại trái tim

Từ ngày chúng ta cười nhau

Má em đã phai hồng

Anh thấy chúng nhạt dần và biến mất

Giọng em nói u buồn

Và lệ ướt mi em

Anh sẽ đưa em về, Kathleen

Nơi trái tim em không còn khổ đau

Và khi những ngọn đồi lên xanh mát

Kathleen, anh sẽ đưa em về quê hương.

Scarlett vỗ tay cùng với mọi người. Nàng thấy bài hát rất hay.

- Bài hát hay quá nên tôi không để ý thuộc lòng được.

Billy buồn rầu thú nhận. Hát một lần nữa đi, Danny, để tôi nhớ lại điệu nhạc.

- Không!

Kathleen O Hara đứng phắt lên. Mặt cô đầm đìa nước mắt.

- Em không thể nghe được nữa! Em không thể! - Cô lấy tay gạt nước mắt. - Xin lỗi, - cô nói trong tiếng nức nở - Tôi phải đi khỏi nơi đây.

Cô rón rén bước qua những đũa nhỏ đang nằm ngủ, và chạy trốn.

- Tôi rất tiếc, chàng trai âm ửng.

Nhưng đâu có phải lỗi tại anh, Colum đáp. Anh đã cho chúng tôi một niềm vui thích thật sự. Cô gái này đau khổ vì Ireland, và nói thật ra, chính vì cô ấy tên là Kathleen. Này, anh có biết bài Les Congues de Kildare không! Đó là bài tử của anh chàng Billy đây, vừa hát vừa đàn. Nếu anh có thể hát hoà theo tiếng nhạc của anh thì tuyệt quá.

Tiếng nhạc kéo dài đến lúc mặt trời đã khuất sau bóng cây và gió mát dần. Mọi người về nhà nhưng Danny không thể nhận lời mời của Jamie được. Khi đêm xuống, thì anh phải xuống tàu.

- Jamie, Colum mở lời, tôi nghĩ rằng tôi phải mang Kathleen theo khi tôi đi. Cô ta ở đây đã lâu, đáng lẽ đã khuây khoả nỗi nhớ nhà, nhưng cô vẫn còn da diết tưởng nhớ quê hương.

- Scarlett suýt bị bỏng vì chế nước sôi vào tay thay vì vào ấm trà. Anh đi đâu đấy, Colum!

- Anh trở về Ireland, em ạ. Anh đến đây chỉ là đi thăm thôi.

- Nhưng Đức giám mục đã thay đổi ý kiến đâu, về vấn đề Tara đấy. Vả lại, em còn có chuyện muốn nói với anh.

- Vâng, nói vậy chứ anh đã đi ngay đâu, Scarlett yêu quý. Việc này rồi cũng có thì giờ cho nó. Em là phụ nữ, em nghĩ sao! Kathleen có cần phải về xứ sở không?

- Em không biết. Anh cứ hỏi Maureen ấy. Chị ấy đang ở trên lầu với Kathleen từ lúc chúng ta về tới giờ.

Kathleen làm gì thì có gì đáng bận tâm đâu! Chỉ có Colum là đáng kể. Sao anh lại bỏ đi đột ngột như vậy trong lúc mình rất cần tới anh! Ô, sao mình lại cứ ngồi đó mà hát với chàng trai cái ghét đó! Nàng nghĩ. Lẽ ra mình phải đưa Colum đi nói chuyện một vòng như mình định mới phải.

Scarlett chỉ chạm vào món rô-ti bơ và món xúp khoai tây đó là tắt cả bữa ăn tối. Nàng chỉ chực oà khóc.

- Ôi! - Maureen rên rĩ khi đã dọn dẹp xong nhà bếp.
Tối nay, chị chỉ muốn đặt bộ xương già này xuống giường sớm thôi. Ngồi suốt ngày dưới đất, xương sống chị cứ đờ như cán cày vậy. Mấy con cũng vậy, Mary Kate và Helen ạ. Mai các con còn phải đi học.

Scarlett cũng mõi cả lưng. Nàng vươn vai trước ngọn lửa.

- Chúc ngủ ngon, nàng nói.

- Em ngồi đây một lúc. Colum đề nghị. Để anh hút xong điếu thuốc này đã. Jamie ngáp dử quá nên anh biết thế nào anh ấy cũng bỏ anh ngồi đây.

Scarlett ngồi lên chiếc ghế trước mặt Colum. Jamie xoa đầu nàng trong lúc đi ngang qua để lên cầu thang.

Colum rút thuốc, mùi thuốc lá dịu dịu nhưng cũng hơi cay.

- Không gì sung sướng bằng ngồi bên lửa mà nói chuyện; một hồi anh mới nói. Có điều gì làm cho trái tim và tâm trí em băn khoăn vậy, Scarlett!

Scarlett thở dài.

- Em không biết phải làm gì về vấn đề Rhett bây giờ, Colum ạ. Em sợ đã làm hỏng cả rồi.

Gian bếp ấm cúng và lơ mờ sáng là khung cảnh lí tưởng để thổ lộ tâm tình. Hơn nữa, Scarlett mơ hồ cảm nhận rằng Colum là lynch mục, anh sẽ giữ kín mọi chuyện, cũng giống như nàng nói hết mọi chuyện với anh trong phòng xung tội, ở nhà thờ vậy.

Nàng kể lại từ đầu toàn bộ sự thật về cuộc hôn nhân của mình.

- Lúc đầu, em không yêu anh ấy, hay ít ra thì em cũng không biết có yêu hay không. Em yêu một người khác. Rồi khi em hiểu ra yêu Rhett thì anh ấy lại không còn yêu em nữa. Ít nhất, đó là điều anh ấy đã nói với em. Nhưng em không tin, Colum ạ, không thể là như vậy.

- Anh ấy đã bỏ em à!

- Phải. Nhưng sau đó, thì chính em đã bỏ đi. Chính chỗ này em thường tự hỏi có phải là em đã sai lầm chẳng!

- Nào, để anh hiểu rõ cái đã.

Với tính kiên nhẫn vô tận, Colum đã lần theo câu chuyện của Scarlett. Đã quá nửa đêm khi anh gõ ống điếu cho tro đã nguội tắt

từ lâu rơi ra và cất vào túi.

- Em đã làm đúng điều em phải làm, em yêu dấu ạ. Vì lẽ chúng anh mặc áo lộn cổ ra ngoài, một số người cứ nghĩ lynh mục không phải là đàn ông như mọi người khác. Họ lầm. Anh có thể hiểu chồng em. Thậm chí anh còn thông cảm nhiều với chú ấy; chuyện của chú ấy còn sâu kín và đau đớn hơn của em nhiều, Scarlett ạ. Chú ấy phải đấu tranh với chính mình, và đối với một người có bản lĩnh thì đó là cuộc đấu tranh quyết liệt. Chú ấy rồi sẽ trở về với em và em phải tỏ ra rộng lượng khi ngày ấy đến, vì cuộc đấu tranh này đã làm chú ấy thương tổn.

- Khi nào, Colum!

Anh không rõ "khi nào.", nhưng em biết là chú ấy sẽ trở về với em. Chính chú ấy sẽ tìm em như thế mới đúng. Em không thể làm việc đó thay cho chú ấy được. Chú phải đơn độc trong cuộc đấu tranh này cho đến chừng nào chú ấy cảm thấy cần tới em và chấp nhận điều đó.

- Anh tin là anh ấy sẽ trở lại với em ư?

- Anh chắc chắn là như vậy. Còn bây giờ thì anh đi ngủ đây. Anh cũng khuyên em nên đi ngủ đi.

Scarlett vùi đầu vào gối, cố chống lại hai mí mắt cứ chực sụp xuống. Nàng muốn kéo dài giây phút hiện tại để tận hưởng sự hài lòng mà Colum đã làm nảy nở trong lòng nàng.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 45

Sáng hôm sau, Scarlett cảm thấy hơi bức mình khi Kathleen đến đánh thức nàng dậy. Đêm qua, nàng đã thức quá khuya để nói chuyện với Colum, nên bây giờ nàng chỉ muốn được ngủ tiếp.

- Chị mang trà lên cho em đây, Kathleen thăm thì. Với lại chị Maureen hỏi em có đi chơi với chị ấy không?

Scarlett xoay mình và nhắm mắt lại.

- Không, em còn ngủ thêm đã.

Nàng cảm thấy Kathleen do dự. Sao con bé khờ khạo này không chịu đi để cho nàng ngủ nhỉ!

- Chị muốn gì vậy, Kathleen!

- Xin lỗi, Scarlett. Em có cần chị giúp em mặc quần áo không!

Maureen muốn chị đi chợ thay em và chị không biết tới mấy giờ mới trở về.

- Để Mary Kate giúp em cũng được! Scarlett lầu bầu trong gối.

- Ồ không, nó đi học từ hồi nào rồi. Giờ đã gần chín giờ sáng.

Scarlett buộc lòng phải mở mắt. Nàng có cảm giác mình có thể ngủ suốt đời, nếu như cứ để cho nàng yên.

- Thôi được, nàng thử dài, chị lấy quần áo giùm em! - Em mặc cái áo dài đỏ và xanh xứ Êcốt ấy.

- Ồ áo đó hợp với em lắm. - Kathleen vui vé reo lên.

Cái áo nào của Scarlett thì cô ta cũng nói như vậy!

Kathleen cho Scarlett là phụ nữ duyên dáng và xinh đẹp nhất trên trần gian này.

Scarlett uống trà trong lúc Kathleen chải tóc cho nàng thành một bím dày sau gáy. Mình có bộ mặt ngày tận thế đấy, nàng nghĩ. Hai mắt hơi thâm quầng. Lẽ ra mình nên mặc áo hồng mới phải, nó sẽ tôn nước da của mình lên, nhưng như thế thì Kathleen phải làm lại tất cả: màu hồng hợp với vóc dáng mình hơn, còn cái điệu bộ nhõng nhẽo này làm mình phát điên lên mất.

- Tuyệt lắm, nàng tuyên bố khi Kathleen đã cài xong cái kẹp tóc cuối cùng. Bây giờ chị đi được rồi đây!

- Em uống một tách trà nữa chứ?

- Không. Thôi chị đi mau đi. Cái mà mình cần là cà phê kia Scarlett nghĩ. Có lẽ là mình cần phải đi chợ, thực tế là. Không, mình quá mệt để có thể đi, về, xem xét kỹ lưỡng việc này, việc nọ. Nàng thoa nhẹ phấn phía dưới mắt, làm dáng trước gương, rồi xuống bếp kiểm chút gì điểm tâm.

- Lạy chúa! - Nàng kêu lên khi thấy Colum đang ngồi đọc báo. Nàng tưởng mình đang ở trong nhà một mình.

- Anh đến xin em một ân huệ, anh nói. Anh cần một phụ nữ để cho ý kiến về những món hàng mà anh sẽ mang về Ireland. Anh có thể tự xoay xở lấy để mua quà cho bọn trẻ và mấy ông bố của chúng, nhưng anh không biết nên mua gì cho phụ nữ cả. Anh tự nhủ, chắc Scarlett biết rõ cái gì đang là thời trang ở Mỹ lúc này.

Nàng bật cười trước thái độ phân vân của anh.

- Em rất sung sướng được giúp anh, Colum, nhưng anh phải thù lao cho em một tách cà phê và một miếng bánh xốp ở tiệm bánh phố Broughtone Street đây nhé!

Nàng chẳng còn một nữa.

- Em không hiểu vì sao anh lại cứ đòi cho được em phải đi theo anh. Colum ạ Em gợi ý cái gì anh cũng không thích cả. Scarlett chán ngán nhìn đồng găng da, khăn tay thêu ren, bút tất lụa, xác tay nạm ngọc, quạt vẽ, những xấp lụa, nhung và sa-tanh. Những người bán hàng đã bày hết ra những gì tốt nhất của họ, trong cửa hàng sang trọng nhất của Savannah, nhưng Colum vẫn lắc đầu từ chối.

- Tôi rất lấy làm tiếc là đã làm mất công các bạn, anh nói với những người bán hàng đang mỉm cười gượng gạo. Cả với em, Scarlett, anh cũng xin lỗi. Anh sợ là không nói rõ ý anh muốn. Nào đi thôi, anh trả nợ cho em đã! Rồi chúng ta sẽ thử bắt đầu lại xem sao. Một tách cà phê làm chúng ta dễ chịu.

Phải là một cái gì khác hơn là một tách cà phê thì nàng mới có thể tha thứ cho anh chuyện mất công vô ích này! Scarlett làm như phớt lờ cánh tay đưa ra cho nàng và vụt chạy khỏi cửa hàng. Nỗi bức dọc của nàng đã dịu bớt khi anh mời nàng uống cà phê ở khách sạn

Pulaski.

Đây là một phòng trà thời thượng mà nàng chưa bao giờ đặt chân đến. Khi họ đã ngồi vào ghế xôpha bọc nhung, trong căn phòng lộng lẫy có những hàng cột bằng đá cẩm thạch, nàng bắt đầu nhìn quanh với vẻ hài lòng.

- Đẹp tuyệt, nàng vui vẻ nói khi người hầu bàn mang ghế trắng đặt lên bàn một cái mâm bạc trên có đủ thứ.

Trông em cứ như đang ở nhà mình giữa cái khối cẩm thạch đồ sộ và những cây cọ làm kiềng nầy cùng với trang phục thanh lịch của em, anh mỉm cười nhận xét. Chính vì vậy mà con đường của chúng ta lại gặp nhau, chứ không phải đi cùng chiều.

Ở Ireland, anh giải thích cho nàng, người ta sống đơn giản hơn là nàng tưởng. Thậm chí còn đơn giản hơn là nàng có thể tưởng tượng được nữa. Họ sống trong các trang trại, ở đồng quê, không có một thành phố nào ở gần cả, chỉ có đúng một ngôi làng với một nhà thờ và một lò rèn, và một quán rượu mà mọi chuyến xe qua đều dừng lại đây. Tại cửa hàng độc nhất ở trong góc quán rượu này, người ta có thể bỏ thư và mua thuốc lá hay vài món thực phẩm. Đôi khi có những người bán hàng rong đi qua với mấy chiếc xe bò để bán ru băng, kẹp tóc và đồ hàng mã. Người ta giải trí một cách đơn giản là qua lại thăm hỏi nhau.

- Vậy thì giống hết cuộc sống trong các đồn điền rồi!

Scarlett kêu lên. Phải, Tara cách Jonesboro tới năm dặm, và nếu ai tới đó, cũng chỉ thấy có một ga xe lửa và một cửa hàng thực phẩm bé xíu khốn khổ.

- Nhưng không, Scarlett ạ. Trong các đồn điền người ta ở trong những căn nhà lớn chứ không phải sống đơn giản trong những túp lều quét vôi.

- Anh không biết là anh đang nói gì, Colum O Hara ạ. Trong khắp quận Clayton chỉ độc nhất có ngôi nhà Mười hai cây sồi của dòng họ Wilkes thôi. Phần đông, dân chúng ở trong những căn nhà lúc đầu chỉ có một, hoặc hai phòng và một bếp, rồi sau đó họ mới sắm thêm những gì họ thiếu.

Colum mỉm cười chịu thua. Tuy nhiên, - anh nói - những món quà mua cho gia đình thì không cần phải hào nhoáng quá đáng. Các cô

gái quen dùng vải hơn là sa-tanh, và họ không biết dùng quạt vẽ tranh để làm gì cả.

Scarlett đặt mạnh tách cà phê xuống đĩa.

- Vải! Nàng nói. Phải rồi, vải trúc bầu em dám chắc với anh là các cô sẽ say mê cho mà coi. Vải trúc bầu có màu sắc, kiểu hoa đủ có thể may nhiều áo xinh đẹp đấy! Hàng ngày, chúng em vẫn mặc áo vải trúc bầu ở nhà đấy chứ.

- Và cả giấy bột nữa chứ! Colum nói thêm, móc trong túi ra một xấp giấy và mở ra. - Anh có cả một danh sách, với mọi thứ kích, cỡ.

Scarlett phì cười khi nhìn cái danh sách dài dằng dặc ấy.

- Họ đã nắm được ý của anh rồi đó, Colum ạ!

Không người đàn ông hay đàn bà ở Meath lại không ghi tên của mình trong bản danh sách của Colum, nàng nghĩ. Đúng y như cách của dì Eulalye: Cháu đi chợ hải, mua cho dì vài thứ được không. Và sau đó, dì bao giờ cũng quên trả tiền những thứ dì nhờ mua.

Scarlett dám chắc những người bạn Ireland của Colum cũng dễ quên như vậy thôi.

- Nói cho em nghe về Ireland đi.

Bình cà phê gần như còn đầy nguyên.

- À, đó là một hòn đảo xinh đẹp hiếm có, Colum mở đầu nhỏ nhẹ. Bằng tình cảm chan chứa, anh đã gợi lên hình ảnh những ngọn đồi xanh rì với những pháo đài chót vót trên đỉnh, những dòng sông cuộn cuộn giữa hai bờ đầy hoa, cá lội xôn xao, những hàng rào ngát hương để cho người ta đi dạo dưới mưa phùn, đâu đâu cũng vang lên lời ca tiếng nhạc, bầu trời mênh mông, cao vút hơn bất cứ bầu trời nào trên thế giới này, với ánh nắng dịu dịu và ấm áp như nụ hôn của mẹ hiền.

- Hình như anh nhớ nhà cũng chẳng kém gì Kathleen.

Colum cười.

- Quả là anh không hề khóc khi người ta căng buồm cho thuyền ra khơi. Không ai hăm mộ nước Mỹ hơn anh và anh bao giờ cũng sung sướng đến thăm nước Mỹ, nhưng anh cũng sẽ không hề nhỏ một giọt nước mắt nào khi tàu nhỏ neo đưa anh về bên đó.

- Nhưng em thì chắc là có đấy! Em không biết sẽ làm gì nếu không

có Kathleen.

- Vậy thì em hãy đi với chúng tôi để được biết quê hương của dòng họ mình!

- Em không thể đi được!

- Đó là một chuyến phiêu lưu cực kỳ hấp dẫn. Ireland mùa nào cũng tuyệt vời, nhưng mùa xuân thì dịu ngọt đến mê mết trái tim ta.

- Em đâu cần một trái tim mê mết, cảm ơn anh, Colum, em cần một cô hầu phòng.

- Anh sẽ gửi Brigid đến cho em. Nó chỉ mơ ước được đến đây. Anh nghĩ là từ đầu, đáng lẽ dẫn Brigid đi chứ không phải Kathleen, có điều chúng anh chỉ muốn cách ly Kathleen.

Scarlett đánh hơi thấy có chuyện tò mò nào đó.

- Vì sao các anh lại muốn cách ly cô gái dịu dàng ấy!

- Đàn bà thật tò mò! Anh nói đàn bà ở đâu cũng vậy, dù là ở bên bờ đại dương. Các anh không thích anh chàng đang tán tỉnh Kathleen. Anh ta là lính, lại là kẻ ngoại đạo.

- Anh muốn nói là người tin lành chẳng! Chị ấy có yêu anh ấy không chứ?

- Bộ quân phục đã làm cho nó mê mẩn, thế thôi.

- Cô nàng tội nghiệp! Em mong là anh ta sẽ chờ đợi chị ấy.

- Cảm ơn Chúa, trung đoàn của anh ta đã quay về nước Anh. Anh ta sẽ không còn làm khổ nó nữa

Gương mặt Colum đanh lại. Scarlett ngừng nói.

- Nào ta hãy xem qua danh sách, một lát sau nàng nói, không muốn tìm hiểu thêm nữa. Tốt hơn là chúng ta đi mua hàng tiếp. Anh thừa biết là cửa hàng của Jamie có đủ thứ. Sao ta không đến đó!

- Anh không muốn làm cho anh ấy khó xử. Anh ấy sẽ cảm thấy bị bó buộc phải bán cho anh với giá bất lợi cho anh ấy.

- Nói thẳng ra, Colum ạ, khi bàn tới chuyện buôn bán thì anh cũng chẳng thông minh gì hơn một con rận. Dù cho anh ấy có bán vốn cho anh thì anh ấy cũng gây được ấn tượng tốt với những người cung cấp hàng cho anh ấy, và họ sẽ tính hoa hồng cao hơn cho anh ấy trong chuyến sau.

Sự hoảng hốt của Colum làm cho nàng phì cười.

- Bản thân em cũng có một cửa hàng, em hiểu rõ những gì em nói.
Để em giải thích cho anh nghe.

Thế rồi nàng sôi nổi nói liền một mạch suốt đoạn trường cho tới khi hai người đến cửa hàng của Jamie. Bị lôi cuốn rõ ràng bởi một ấn tượng mạnh vào câu chuyện.

Colum chất vấn nàng liên tục.

- Colum! Jamie kêu lên khi ấy hai người bước vào. Chúng tôi vừa lấy làm tiếc là anh đã không ở đây! Bác James ạ, Colum tới đây rồi.

Ông già từ sau quầy hàng bước ra, trên tay khệ nệ những xấp vải.

- Chúng tôi vừa cầu nguyện cho anh tôi thì đã thấy anh. Anh thấy chúng ta nên chọn màu nào!

Ông trải vải lên quầy. Tất cả đều màu xanh lá cây, chỉ có đậm nhạt khác nhau.

- Màu này đẹp nhất, Scarlett chỉ.

Jamie và bác James yêu cầu Colum chọn dùm họ.

Scarlett phật ý. Nàng đã nói cho họ biết màu nào đẹp nhất rồi còn gì Một người như Colum thì biết cái gì kia chứ!

- Bác và anh định để vải ở đâu!

- Ở tủ kiếng, phía trong và phía ngoài.

- Vậy thì chúng ta hãy nhìn các màu sắc ở cửa sổ, để thấy rõ tác dụng của ánh sáng, Colum đáp.

Trông anh nghiêm nghị như đang chọn giấy để in bạc, Scarlett bực bội nghĩ. Toàn bộ câu chuyện này là cái gì vậy!

Jamie nhìn thấy nàng bĩu môi.

- Đó là đề trang trí trong lễ thánh Patrick, Scarlett ạ. Colum là người duy nhất có thể cho chúng ta biết màu nào gần nhất với màu xanh của hình Ba lá Ireland. Bác James với anh thì đã lâu quá rồi không được nhìn thấy.

Những người của dòng họ O Hara đã nói với nàng về thánh Patrick từ buổi gặp gỡ đầu tiên.

- Bao giờ vậy! Scarlett hỏi theo phép lịch sự hơn là quan tâm.

Ba người đều há hốc miệng nhìn sững nàng.

- Em không biết sao! Jamie hỏi lắp bắp, vẻ không tin.

- Nếu em biết, em đã không hỏi.

- Ngày mai, Jamie đáp. Ngày mai. Rồi em sẽ thấy, Scarlett, chưa bao giờ em được vui chơi thoải thích như thế trong đời mình đâu. Những người Ireland ở Savannah - cũng như ở khắp nơi bao giờ cũng kỷ niệm ngày 17 tháng ba. Đó là ngày lễ Thánh tộc chủ của Ireland, một lễ vừa có ý nghĩa trần tục vừa mang tính tôn giáo. Mặc dầu ngày lễ này diễn ra trong Mùa Chay nhưng người ta không ăn chay, kiêng thịt trong ngày lễ Thánh Patrick. Trái lại, người ta ăn uống thịnh soạn hơn ngày thường, lại còn tha hồ nhảy múa ca hát nữa. Các trường học công giáo cũng như những xí nghiệp công giáo đều đóng cửa suốt ngày, còn với những quán rượu thì đây là ngày kiếm chác khá nhất trong năm.

Đã có những người Ireland ở Savannah ngay thời kỳ đầu - những người dòng họ Jasper Green đã chiến đấu trong cuộc Cách mạng Hoa Kỳ - và lễ Thánh Patrick bao giờ cũng là ngày hội lớn của họ. Nhưng mười năm sau sự thất bại của miền Nam, cả thành phố đã có thói quen tham gia buổi lễ cùng với họ. Ngày 17 tháng ba trở thành ngày Hội Xuân ở Savannah và hôm ấy, ai cũng là người Ireland cả.

Hôm ấy khắp nơi các hàng quán đều trang hoàng sắc sỡ rất vui mắt, ở đó người ta bày bán kẹo bánh, nước chanh, cà phê và bia. Máy anh hề làm trò tung hứng và xiếc chó biểu diễn ở các góc phố. Các nhạc sĩ chơi đàn violon ở bậc cấp toà thị chính hoặc những ngôi nhà quyền quý nay đã hư hỏng ở khắp Savannah. Những dải ru băng xanh bay phất phới trên cành cây và trên đường phố, đàn bà và trẻ con bày bán các hình Ba lá bằng giấy lụa. Những cửa kính ở phố Broughtone Street treo những tấm vải mỏng màu xanh lá cây, những giàn nho được giăng từ ngọn đường này sang ngọn đường bên kia, tô điểm cho con đường trên đó sẽ diễn ra cuộc diễu hành của xe hoa.

- Diễu hành bằng xe hoa! Scarlett thốt lên.

Scarlett đưa tay sờ những bông hồng nhỏ bằng lụa xanh mà Kathleen đã cài trên tóc nàng.

- Đã xong chưa! Trông em có dễ coi không! Tới giờ đi chưa?

- Đã tới giờ. Trước hết là xem lễ sáng, rồi hội hè suốt ngày và một phần ban đêm nữa.

- Jamie nói với chị là sẽ có bắn pháo hoa rực rỡ cả bầu trời trên công viên cho đến lúc nào ta hoa cả mắt mới thôi. Kathleen tuyên bố. Khuôn mặt và đôi mắt phấn kích sáng hẳn lên.

Đôi mắt xanh của Scarlett đột nhiên có vẻ tính toán.

- Em dám cá là không có điều hành cũng không có bắn pháo hoa trong làng của chị đâu, Kathleen ạ. Nếu chị rời khỏi Scarlett thì chị sẽ hối tiếc đấy!

Kathleen ngấm nằng vẻ mặt rạng rỡ.

- Chị sẽ ghi nhớ mãi chuyện này suốt đời, chị sẽ kể lại mỗi tối cho mọi nhà nghe. Một khi chị về nhà, thì việc chị đã đến nước Mỹ là một sự việc phi thường! Một khi chị đã về tới nhà.

Scarlett chịu thua. Không còn cách nào khác để thuyết phục nỗi con ngỗng con này đâu.

Một đám đông trang sức lờ loẹt màu xanh lá cây tràn ra phố Broughton Street. Scarlett bật cười khi trông thấy một gia đình đang tung tăng với đám trẻ nhỏ ăn mặc chải chuốt đang khoe những chiếc nơ, khăn quàng, và cả những chiếc lông chim xanh trên mũ của chúng: có thể nói đó là gia đình O'Hara. Ngoại trừ họ là người da đen.

- Anh đã chẳng nói với em, hôm nay ai cũng là người dân Ireland sao! Jamie vừa nói, vừa mỉm cười.

Maureen nắm lấy khuỷu tay nàng.

- Cả giới thượng lưu bữa nay cũng mặc đồ xanh nữa. Maureen vừa nói, vừa hát đầu về phía một nhóm người.

Scarlett ngóng cổ lên nhìn. Lạy Chúa, đó là ông luật sư trịnh trọng của ông ngoại cùng với một chàng trai, chắc là con ông ta. Cả hai đều diện cà vạt xanh. Nàng tò mò tìm trong đám người đang vui vẻ tản bộ xem có người nào quen nữa không. Ở đằng kia có Mary Telfair với một nhóm phụ nhân đội mũ quần ru băng xanh, và cả Jérôme nữa! Lão ta kiếm ở đâu ra cái áo xanh kia vậy! Ông ngoại nàng chắc không có ở đó rồi. Lạy Chúa! Con cầu xin người đừng cho ông đến chôn này! Ông ta mà đến thì ông ta cố làm cho mặt trời ngừng chiếu sáng đấy. Không, Jérôme cùng đi với một phụ nữ da đen có buộc một dải ru băng xanh rộng làm thất lung. Ôi, cứ hình dung mà xem, cái lão Jérôme da nâu sánh đôi với một cô bồ

nhí thua lão đến hai mươi tuổi!

Một người bán hàng rong chia nước chanh và kẹo nhân dừa cho gia đình O Hara bắt đầu từ đám trẻ con, những đứa chọn rộn nhất. Đến lượt mình, Scarlett mỉm cười chìa tay ra nhận và cắn ngay một miếng. Nàng đã ăn ngoài đường! Không bao giờ một phu nhân lại được phép làm một việc như thế, cho dù có đói đến ngất xỉu đi nữa! Thật là hay cho ông, ông ngoại à! Scarlett thầm nghĩ, lòng vui thích với sự táo toan của mình. Cùi dừa ướt và mát, ăn rất ngon, Scarlett thưởng thức món ăn thú vị ấy, tuy bây giờ sự thách thức của nàng đã kém nảy lửa như trước, vì nàng thấy chính bà Telfair cũng đang nhấm nháp cái gì đó cầm giữa ngón tay giữa và ngón trỏ đeo găng da.

- Chị vẫn cứ cho cái anh chàng cao bồi mũ xanh là khá hơn cả, Mary Kate cố cãi. Anh ta đã quăng dây tuyệt vời, hơn nữa anh ta khá đẹp trai.

- Chị nói vậy chẳng qua vì anh ta mỉm cười với chúng ta thôi, Helen đáp, giọng khinh khỉnh. Hay nhất là chiếc xe với mấy con yêu tinh đang nhảy múa kỳ.

- Nhưng đó đâu phải là yêu tinh. Ở Mỹ làm gì có yêu tinh.

- Chúng mày nhảy múa chung quanh cái túi vàng. Không ai có túi vàng cả, trừ yêu tinh thôi.

- Em còn con nít lắm, Helen ạ. Đó là mấy thằng con trai cải trang thôi. Em không thấy chúng nó có tai giả đó sao! Thậm chí còn có một thằng đã đánh rơi mất một cái tai giả nữa kìa.

Maureen đã can thiệp kịp thời trước khi cuộc tranh cãi trở nên gay gắt.

- Tiết mục nào cũng hay cuộc diễu hành thật là tuyệt vời! Thôi, đi đi, mấy con, nhớ dắt bé Jacky đấy.

Những người chưa hề quen nhau hôm trước, những người không quen ngày hôm sau, tất cả đều nắm tay nhảy múa và cùng nhau ca hát. Người ta chia nhau mặt trời và không khí, âm nhạc và đường phố.

- Thật kỳ diệu! Scarlett say sưa nói trong lúc cắn một đùi gà luộc tại một quầy thịt bên đường. Thật kỳ diệu.

Nàng lại say sưa khi nhìn thấy mấy hình ba lá kẻ bằng phấn xanh trên con đường lát đá tẩm trong Công viên Chatham. Thật kỳ diệu! Nàng lại say sưa khi nhìn thấy con đại bàng dũng mãnh bằng đá hoa cương trên tượng đài Pulaski cũng trang trí một dải ru băng xanh quanh cổ. Thật là một ngày tuyệt, tuyệt diệu! Nàng vừa kêu lên vừa quay tròn người mãi cho đến khi ngã vào một băng ghế trống, bên cạnh Colum.

- Xem này, Colum, đế giày bột của em thủng một lỗ đây này! Ở chỗ em, người ta nói ngày hội tốt nhất là ngày người ta nhảy đến thủng đế giày của mình đấy. Mà đây không phải là đôi hài đi trong nhà đâu nhé, đôi giày bột hần hoi đấy! Đây chắc chắn là ngày hội vui nhất mà con người có thể nghĩ ra được.

- Hôm nay quả là một ngày huy hoàng, mà chúng ta còn cả buổi tối với bắn pháo hoa nữa chứ! Em còn làm em mệt lử như chiếc giày bột ấy Scarlett yêu dấu ạ, nếu như em không chịu nghỉ một chút. Sắp đến bốn giờ rồi. Ta về nhà đi chứ!

- Em chưa muốn về! Em còn muốn nhảy và ăn thịt heo quay cũng như kem màu xanh, và rồi em còn muốn ném thử thứ bia xanh ghê người mà Matt và Jamie đã uống.

- Được em sẽ làm mọi thứ ấy tối nay. Em có thấy là Matt và Jamie đã về nhà ít nhất là cũng được một giờ đồng hồ rồi không?

- Đồ gà mắc mưa! Scarlett thốt lên. Nhưng anh không phải vậy. Anh là người tốt nhất dòng họ O Hara. Chính Jamie đã nói như vậy, và anh ấy nói đúng.

Colum mỉm cười khi thấy đôi má Scarlett hồng và đôi mắt rực sáng.

Người tốt nhất sau em Scarlett ạ. Bây giờ anh tháo giúp em chiếc giày bột bị thủng đế. Đưa chân đây cho anh!

Anh khéo léo tháo dây chiếc giày bột da dê, kéo nó ra rồi lộn cho cát và mảnh sò rơi ra. Rồi anh lấy một miếng giấy cát-tông xếp lại cho vừa lỗ thủng và nhét nó vào.

- Thế là bây giờ em có thể đi về nhà được rồi đấy! Anh nghĩ là ở nhà, em sẽ có một đôi giày bột khác để thay.

- Tất nhiên rồi. Ôi, đi êm quá! Cảm ơn, Colum. Lúc nào anh cũng biết việc gì phải làm.

Điều anh biết bây giờ là chúng ta phải về nhà uống một tách nước trà rồi nghỉ ngơi cho khỏe.

Scarlett không mượn thú nhận chứ thật ra nàng rất mệt. Nàng bước chân chậm bên cạnh Colum trên phố Dryton Street, mỉm cười với đám đông đang lượn lờ.

- Vì sao Thánh Patrick là tộc chủ xứ Ireland vậy! Ông ấy có đỡ đầu cho xứ nào nữa không?

Colum nháy mắt, lúng túng trước sự kém hiểu biết của Scarlett.

- Mọi vị thánh đều thiêng liêng đối với hết thảy mọi người, ở khắp mọi nơi. Thánh Patrick là người gần gũi với tâm hồn người Ireland là vì người đã đem đạo Thiên chúa đến cho chúng ta trong khi chúng ta còn mê muội tin theo những lời dối trá của bọn đạo sĩ.

Người đã xua đuổi tất cả rắn độc ra khỏi Ireland để biến xứ sở này thành một thiên đàng trên trái đất không hề có loài rắn độc ác Scarlett cười.

- Cái đó là anh bịa thêm đấy.

- Không hề bịa chút nào. Tuyệt nhiên không có một con rắn nào trên đảo Ireland cả.

- Lạ thật. Em sợ rắn kinh khủng.

- Vậy là em phải đi với anh về bên ấy thôi, Scarlett ạ. Đất nước ấy sẽ làm cho em say mê. Tàu chỉ đi có hai tuần và một ngày tới Galway.

- Nhanh nhả!

- Lý do là vì gió thổi về hướng Ireland để đưa những con người xa xứ khốn khổ về nhà với tốc độ thật nhanh. Thật là một cảnh tượng tuyệt vời khi mọi cánh buồm đều được giương lên và con tàu bỗng bồng bềnh trên sóng. Bầy hải âu cứ bay theo mãi, theo mãi cho đến khi không còn nhìn thấy đất liền, lúc đó chúng nó quay trở lại, rên rỉ buồn rầu vì đã không tiếp tục cuộc hành trình đến cùng. Những chú cá heo lại thay thế chúng để hộ tống con tàu, đôi khi còn có cả một con cá voi lớn, phun nước hệt như một máy nước, nó mê say với người bạn đường có những cánh buồm trắng lớn. Đi biển đẹp lắm. Ta cảm thấy tự do như có thể bay vút lên được.

- Em biết, Scarlett nói. Hoàn toàn như thế thật. Ta cảm thấy tự do.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 46

Tối hôm đó, Kathleen loá mắt khi Scarlett đem chiếc áo lụa màu xanh nước biển mà nàng sẽ mặc đi dự liên hoan ở Công viên Porsyth, nhưng nàng lại làm cho cô sợ hãi khi đòi mang theo đôi hài đi trong nhà màu xanh thay vì đi giày bột.

- Nhưng cát đá cứng lắm Scarlett ạ. Đôi hài xinh đẹp của em sẽ bị thủng đế mất.

- Đây chính là điều em muốn. Một lần trong đời, em muốn làm hồng hai đôi giày trong một tuần lễ. Chị chải đầu cho em đi, Kathleen, rồi buộc tóc bằng dải ru băng nhung xanh. Em muốn để cho tóc bay bay trong lúc em khiêu vũ.

Nàng đã ngủ được hai mươi phút, và cảm thấy đủ sức khiêu vũ đến tận sáng.

Nơi khiêu vũ là một mảnh đất lót đá hoa cương chung quanh vòi nước, với tiếng nước róc rách, màu nước long lanh như muôn vàn viên ngọc đang hoà theo điệu gic vui nhộn và cuốn hút hoặc điệu nhạc bay bổng của những bản balát. Nàng nhảy một bài với Daniel, xoay tít đôi hài như những ngọn lửa xanh lục theo tiết tấu phức tạp của điệu múa.

- Cô thật là tuyệt vời, anh nói.

Anh lấy tay giữ hai bên hông nàng, nâng bổng nàng lên khỏi đầu, rồi vừa quay, vừa dậm chân, theo nhịp của điệu bodhran. Scarlett dang rộng đôi tay, ngược mặt nhìn mặt trăng, quay tít, quay tít, không ngừng trong hơi nước lấp lánh màu bạc của vòi nước.

- Đây chính là điều em cảm thấy đêm nay, nàng nói với những người anh họ trong lúc ngọn pháo hoa đầu tiên vụt lên trời nổ tung thành muôn vàn tia sáng làm mặt trăng mờ hẳn.

Sáng hôm sau, Scarlett đi khắp khiêng. Đôi chân sưng vù, nhức nhối!

- Đừng có nói bậy bạ nghe không, nàng dặn Kathleen khi cô hoảng

hốt thấy vết trầy trụa ở chân nàng. Em đã vui chơi đến tuyệt đỉnh. Áo coóc-sê vừa buộc xong, nàng liền cho Kathleen xuống nhà. Nàng không muốn nói chuyện với ai về niềm vui sướng trong ngày Hội Thánh Patrick. Nàng chỉ muốn ngồi một mình, yên lặng nhớ lại. Có chậm ăn điếm tâm một chút cũng thấy kệ; dù sao nàng cũng đã tính không đi chợ rồi. Nàng không mang tất, và ở lại nhà, chỉ xỏ chân vào đôi dép nỉ.

Chỉ có từ lầu hai xuống bếp, sao mà lắm bậc thang thế nhỉ! Scarlett nào có bao giờ để ý đến khi nàng chạy lên, chạy xuống. Nhưng hôm nay, cứ mỗi bước chân, nàng lại đau nhói, nếu như không để ý bước nhẹ nhẹ. Ôi dà! Đã nhảy một đêm vui vẻ như vậy thì nghỉ một, hai ngày ở nhà cũng đáng thôi! Có thể nàng sẽ nói với Katie nhốt con bò cái lại trong chuồng. Hồi nào tới giờ, nàng vẫn sợ bò cái. Nhưng nếu như nàng biết nó bị nhốt, nàng có thể ra ngồi ngoài sân. Không khí lọt vào nhà qua cửa sổ hé mở, thật dịu và đượm hơi xuân khiến nàng cứ chết thèm được ra ngoài đi chơi.

- Ấy, nàng đã đi gần tới tầng lầu của phòng khách rồi. Mình đã đi được nửa đường. Mình muốn đi nhanh hơn. Mình đói rồi.

Khi nàng sắp sửa bước xuống cầu thang thứ hai để xuống bếp thì từ dưới đã nồng nặc xông lên mùi cá rán. Khôn khổ, nàng nghĩ, lại trở lại ăn chay. Cái mình thèm lúc này là một miếng thịt mỡ thật dày.

Bất ngờ bụng quặn lại và nàng cảm thấy buồn nôn. Hoảng hốt, nàng lao vội tới cửa sổ, hai tay bám lấy bức rèm, nàng nghiêng người để nôn lên đám lá dày của cây mộc lan mọc ở ngoài sân. Con nôn oẹ dữ dội làm nàng kiệt sức, mặt nàng đầm đìa mồ hôi và nước mắt. Rồi nàng buông rũ người xuống đất như một đồng.

Nàng lấy tay chùi miệng, nhưng cái cử chỉ mệt mỏi ấy không xoa được vị đắng ở trong miệng. Giả như mình được uống nước, nàng nghĩ. Chỉ nghĩ tới đó, bụng nàng lại quặn đau và lại nôn oẹ.

Hai tay ôm bụng, Scarlett bật khóc. Hôm qua, chắc mình ăn phải món gì đã thiu. Mình sẽ chết ở đây như một con chó. Nàng thở một cách khó nhọc. Nếu như nàng có thể nói lòng coóc-sê; nó đang thắt lấy bụng nàng quặn đau và khó thở. Những gọng cứng của nó như siết nàng trong cái lồng sắt ác độc. Chưa bao giờ nàng thấy đau

đón như vậy.

Nàng nghe rõ tiếng nói từng người trong gia đình ở bên dưới. Maureen hỏi nàng ở đâu, Kathleen đáp nàng sắp xuống. Có tiếng mở cửa, rồi nàng nghe tiếng Colum.

Anh cũng hỏi thăm nàng. Nàng nghiêng chặt hai hàm răng. Phải đứng dậy mới được! Phải bước xuống mới được! Nàng không muốn cho ai thấy nàng trong tình cảnh này, đang khóc như một đứa trẻ, sau một đêm vui chơi thái quá. Nàng lấy gấu váy chùi nước mắt, rồi cố gượng đứng dậy.

- Kỳà rồi! Colum reo lên, khi nhìn thấy Scarlett xuất hiện trong khung cửa.

Rồi anh chạy vội đến.

- Tội nghiệp Scarlett, trông em như đang giẫm trên mảnh chai vậy. Nào để anh đỡ em ngồi lại cho đàn ông hoảng đã.

Nàng chưa kịp nói tiếng nào thì anh đã bế bổng nàng lên và đặt ngồi lên chiếc ghế mà Maureen đã nhanh nhẹn xách đến gần lò sưởi.

Mọi người xúm lại chăm sóc cho nàng, quên cả bữa ăn sáng, và trong phút chốc, Scarlett thấy chân mình đã được đặt lên gối, với một tách trà trên tay. Nàng nuốt nước mắt, những giọt nước mắt hạnh phúc và mệt mỏi.

Thật là dễ chịu khi được mọi người vỗ về, yêu thương.

Nàng đã cảm thấy dễ chịu nhiều. Nàng thận trọng nhấp một ngụm nước trà và thấy ngon.

Nàng uống đến tách trà thứ hai, rồi tách trà thứ ba với một lát bánh mì nướng. Nhưng nàng tránh không nhìn cá rán và khoai tây.

Không ai để ý đến chuyện đó cả: mọi người đang bận rộn đưa sách vở và cặp lồng cho mấy đứa trẻ đi học.

Khi cánh cửa đã khép, Jamie hôn lên môi Maureen, trên trán Scarlett và lên má Kathleen và nói:

- Bây giờ anh phải ra cửa hàng, anh cần sắp xếp đồ trang trí lại, và đặt lên quầy một lọ thuốc nhức đầu để bán cho những anh chàng khốn khổ đang cần đến nó! Vui chơi hội hè thì hay thật đấy, nhưng những hôm sau thì đôi khi cũng khổ thật!

Scarlett cúi đầu giấu khuôn mặt đang đỏ ửng.

- Đừng có nhúc nhích đấy nhé, Scarlett, Maureen dặn. Chị với Kathleen sẽ quét dọn nhà bếp một lát, sau đó bọn chị đi chợ, còn em thì đi nghỉ một chút. Colum O Hara, em cũng vậy, cứ ngồi yên ở đó, chị không muốn em làm vương chân. Và chị cũng muốn tranh thủ một chút. Chẳng mấy khi được gặp em. Nếu không có sinh nhật của cụ bà Katie Scarlett thì chị đã yêu cầu em đừng đi Ireland vội như vậy.

- Katie Scarlett là ai vậy! Scarlett hỏi lại.

Maureen để rơi giẻ lau nhà.

- Vậy chứ không ai nói cho em biết sao! Bà nội em, mà chính em mang tên bà, sẽ kỷ niệm sinh nhật một trăm tuổi vào tháng tới.

- Bà vẫn ăn nói lyến thoắng như hồi còn con gái vậy, Colum cười rúc rích. Đó là điều mà cả dòng họ O Hara đều tự hào.

- Chị sẽ về đó cho kịp lễ sinh nhật, Kathleen nói. Cô ta rạng rỡ niềm hạnh phúc.

- Ôi em cũng muốn đi đến đó quá, Scarlett thốt lên. Cha em kể rất nhiều về bà nội.

- Em đi được quá, Scarlett yêu cầu ả, Colum nói. Em hãy nghĩ đến niềm vui khi bà được gặp em!

Maureen và Kathleen đến cạnh Scarlett để khuyên lơn, nài nỉ, dỗ dành và Scarlett hoang mang không biết tính sao. Tại sao lại không nhỉ! Nàng bắt đầu tự nhủ.

Khi nào Rhett đến tìm nàng thì nàng buộc phải trở về Charleston. Tại sao không lùi thời hạn ấy lại một chút!

Nàng thù ghét Charleston. Những chiếc áo màu kém tươi những cuộc thăm viếng và hội họp bất tận, những bức tường lễ giáo đã loại nàng ra ngoài, còn những bức tường của những ngôi nhà đồ nát và những khu vườn hoang phế lại cứ giam hãm nàng. Nàng ghét cách nói năng của người Charleston - những nguyên âm phát ra nhạt nhẽo và kéo dài, những câu chuyện muôn thuở về họ hàng và tổ tiên, những tiếng Pháp, tiếng Latinh và Chúa biết còn những thứ quái quỷ gì nữa, cái kiêu vênh vào làm như biết hết mọi nơi mà nàng chưa hề đặt chân đến bao giờ, những người mà nàng chưa từng được nghe nói đến, và những cuốn sách mà nàng chưa bao giờ được đọc. Nàng căm ghét cái xã hội ấy - những cuốn sổ khiêu

vũ rồi cái kiêu xếp hàng đón khách, những quy tắc xã giao mà nàng phải theo nhưng nàng chẳng biết gì cả, thói vô luân mà họ chấp nhận, thói đạo đức giả của họ khi lên án nàng về tội lỗi mà nàng chẳng hề phạm bao giờ.

Ta không thích mặc chiếc áo tẻ nhạt và cứ phải luôn miệng thừa thốt "vâng, thưa bà" với những con mụ dơ dáy có ông ngoại gì đó là anh hùng của Charleston hay là cái gì chỉ có Chúa mới biết nổi! Ta không muốn chủ nhật nào cũng phải nghe mấy bà di cãi nhau ầm ĩ. Ta cũng chẳng muốn bắt mình phải nói vũ hội nữ Thánh Cécile là phút giây đẹp nhất trong đời mình. Ta thích lễ Thánh Patrick hơn.

Scarlett bật cười.

- Tôi sẽ đi! - nàng tuyên bố.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy như đã hoàn toàn bình phục. Nàng đứng dậy ôm chặt Kathleen vào lòng mà quên hẳn nàng đang còn đau chân.

Charleston có thể chờ đợi nàng trở về. Cả Rhett nữa.

Nàng đã chờ chàng mãi rồi. Sao nàng lại không đi thăm những người còn lại trong họ O Hara! Đường biển chỉ mất có hai tuần một ngày để đi đến xứ Tara kia.

Nàng có thể sống một thời gian cuộc sống tươi đẹp của một cô gái Ireland trước khi trở lại với gông cùm của Charleston.

Đôi chân trầy trụa của nàng bắt đầu dập theo điệu gic hoang dại.

Hai hôm sau, nàng lại có thể khiêu vũ hàng giờ liền trong dịp mừng Stephen vừa đi Boston về. Và chẳng mấy chốc, nàng đã đi xe mui trần với Colum và Kathleen xuống bến cảng ở Savannah. Việc chuẩn bị lên đường chẳng hề gặp khó khăn.

Người Mỹ không cần có giấy thông hành để đến những hòn đảo của nước Anh. Họ cũng không cần mang theo tín dụng thư, nhưng Colum đã thuyết phục Scarlett lấy một tín dụng thư ở ngân hàng gửi tiền. "Đề phòng khi cần", anh nói vậy. Anh không nói rõ khi cần là khi nào.

Mà Scarlett cũng bất cần. Chuyến phiêu lưu đã làm nàng say mê.

- Anh có chắc là mình không nhớ tàu không, Colum! - Kathleen lo

ngại. Anh đến tìm chúng em muộn quá! Jamie và những người khác đã đi bộ một giờ rồi.

- Chắc mà, hoàn toàn chắc mà; - Colum trấn an cô em. Anh nháy mắt với Scarlett - Và nếu có chậm một chút, thì đó không phải là lỗi của anh! Ông Tom McMahon cao quý của chúng ta nài anh uống với ông ấy một, hai ly rượu, khẳng định lời hứa thuyết phục Đức giám mục, và dĩ nhiên là anh không thể làm phật lòng con người dũng cảm ấy được.

- Nếu mình nhớ tàu! Kathleen rên rỉ.

- Thôi, em đừng tự làm khổ mình nữa! Kathleen yêu dấu ạ. Thuyền trưởng của tàu là Seamus O'Brien, một người bạn lâu đời của chúng ta; anh ấy sẽ không bao giờ căng buồm nếu chưa có chúng ta. Nhưng anh ấy sẽ không làm bạn em nếu em gọi con tàu của anh ấy là Brian Boru. Đó là một con tàu thực sự, một con tàu đẹp nữa là khác, lát nữa em sẽ thấy ngay thôi.

Đúng lúc đó, chiếc xe của họ rẽ vào một mái nhà vòm và đột nhiên sau những cú sóc mạnh, đâm chúi xuống một đường dốc tối và trơn trượt. Kathleen thét lên, Colum mỉm cười. Con kích động khiến Scarlett nín thở.

Họ xuống tới bờ sông. Cảnh náo nhiệt, xô, lẫn và hỗn loạn còn kích động hơn cả đoạn đường bão táp vừa qua. Những con tàu đủ cỡ, đủ kiểu, đang thả neo nơi chân đê chắn sóng bằng gỗ, còn nhiều hơn ở Charleston nữa.

Những chiếc xe ngựa bánh sắt, hay bánh gỗ chất đầy hàng, đang khua vang trên mặt đường của bến cảng mênh mông, trong cảnh huyền ảo bất tận. Tiếng người la, hét om sòm. Những cái thùng lăn trên các thanh trượt bằng gỗ xuống boong tàu trong tiếng ầm ì đình tai.

Một chiếc tàu hơi nước kéo còi nghe chát tai, và một chiếc khác lại kéo chuông inh ỏi. Một đoàn phu khuân vác đi chân đất, hát vang với những kiện bông nặng trĩu trên vai. Cờ hiệu sắc sỡ, cờ hiệu ngạo nghễ đều phấp phật trước gió. Những con hải âu lượn quanh kêu chí chóc.

Người đánh xe đứng lên và ra roi vun vút. Chiếc xe vọt lên phía trước, xô vệt đám đông hiếu kỳ. Gió lộng, khiến Scarlett cười vang

thích thú. Xe của họ đi qua khối dày đặc các thùng tôn, ồn ào vượt qua một chiếc xe ngựa đang ì ạch và dừng lại chỗ rẽ cuối cùng.

- Tôi hy vọng là các anh sẽ không lấy thêm tiền vì đã làm cho tóc tôi thêm mấy sợi bạc trên đầu! - Colum nói với người đánh xe.

Anh nhảy xuống xe và đưa tay giúp Kathleen bước xuống.

- Anh không quên cái hòm của em chứ, Colum!

- Mọi hành lý luggage cũng đều được sắp xếp xong từ lâu rồi, em thân yêu ạ. Bây giờ em đi hôn từ giã bà con đi - Anh chỉ Maureen - Em đừng bỏ qua mái tóc đỏ hoe đang rực cháy như đèn pha kia kìa!

Kathleen đi rồi, anh nói nhỏ với Scarlett:

- Em còn nhớ lời anh dặn về việc xưng tên họ chứ, Scarlett thân yêu.

- Em sẽ không quên đâu! Nàng mỉm cười, vui thích với cái âm mưu vô tội vạ này.

"Em sẽ là Scarlett O'Hara chứ không là bất cứ ai khác, lúc trên tàu cũng như ở Ireland, anh nói với nàng và nháy nháy mắt. Chuyện này không liên quan gì tới em và người thân của em, nhưng Butler là một cái tên cực kỳ nổi tiếng ở Ireland. Nổi tiếng và đáng ghét".

Scarlett không thấy có gì bất tiện cả. Nàng sẽ tận dụng cái tên O'Hara càng lâu, càng tốt.

Như Colum đã nói trước, chiếc Brian Boru là một con tàu lộng lẫy.

Vỏ tàu sơn trắng lấp lánh, bên trên có những hình cuộn mạ vàng.

Phần mũi xanh lục che bánh gông nước được thếp vàng và tên con tàu cũng được kẻ chữ vàng đóng khung trong các mũi tên mạ vàng.

Cờ nước Anh phất phới trên đỉnh cột buồm. Nhưng một lá cờ lớn

màu xanh, có thêu một cây đàn hạc mạ vàng đang phất phới trên

cột buồm trước mũi. Đây là một con tàu loại sang, phù hợp với thị

hiếu sang trọng của người Mỹ muốn trở về Ireland để thăm lại quê

huong - thăm làng mạc nơi tổ tiên họ, những người di cư sang Mỹ,

đã sinh ra - hoặc để khoe khoang những bộ cánh đẹp nhất, và đi

thăm những xóm làng nơi chính họ đã chào đời. Các phòng khách

và phòng nghỉ lễ thì quá rộng và trang trí quá lộng lẫy. Thủy thủ

đoàn đã được huấn luyện để chiều theo mọi yêu cầu của hành

khách.

Còn hầm tàu rộng một cách kỳ lạ, so với những con tàu khách khác, bởi vì người Mỹ đi thì mang theo rất nhiều quà tặng cho bà con ở quê nhà, và về thì mang rất nhiều vật lưu niệm. Những người phu khuân vác thận trọng mang rương, thùng chẳng khác gì họ vác những thùng đồ pha lê. Mà thường là như thế thật. Chẳng hiếm gì những bà vợ giàu có gốc Ireland, đã thành người Mỹ từ ba đời nay, thấp sáng các phòng trong ngôi nhà mới xây của họ bằng những ngọn đèn chùm pha lê của Wateford.

Một cầu tàu nhỏ, bên ngoài có bờ thành vững chắc, che phủ bánh gồng nước, Scarlett đứng ở chỗ này cùng với Colum và một số hành khách để vẫy chào họ hàng lần cuối. Họ chỉ đủ thời gian để chia tay vội vàng trên bến cảng vì chiếc Brian Boru phải rút theo thủy triều xuống. Nàng gửi những cái hôn nồng nhiệt đến mọi người trong gia đình O Hara. Sáng hôm ấy đám trẻ nghỉ học và Jamie đã đóng cửa tiệm một giờ đồng hồ để cùng với Daniel đi tiễn họ.

Stephen đứng lùi lại phía sau mọi người một chút, im lặng. Chỉ một lần, anh đưa tay vẫy chào Colum.

Đó là dấu hiệu cho biết người ta đã mở những cái hòm của Scarlett ra trên quãng đường từ nhà ra cảng.

Giữa lớp giấy lụa, váy phồng, áo đầm là những cây súng tra dầu mỡ cẩn thận đã được bọc kỹ, cùng mấy thùng đạn mà Stephen đã mua ở Boston.

Cũng như cha, mẹ, ông bà của họ và nhiều thế hệ trước đây, Stephen, Jamie, Matt, Colum và bác James giờ đang ra sức chống lại việc nước Anh đô hộ Ireland. Đã từ hơn hai trăm năm nay, những người trong dòng họ O Hara đã lyều thân chiến đấu và nhiều khi đã giết được kẻ thù trong những cuộc chạm súng không có ngày mai.

Chỉ mới chừng mười năm trở lại đây, mới có một tổ chức thực sự hình thành và phát triển. Là những người có kỷ luật và đáng gờm, được tài trợ từ Mỹ, những người Fenians đã sớm nổi tiếng khắp Ireland. Là anh hùng trong mắt người nông dân, những con thú dữ đối với những chủ đất người Anh, đối với quân đội Anh họ chỉ là những nhà cách mạng đáng bị treo cổ.

Colum O Hara là người đi vận động gây quỹ cừ nhất và là một trong những thủ lĩnh trong phong trào bí mật của những người *Fenians*.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 47

Chiếc Brian Boru oai vệ lướt giữa hai bờ sông Savannah, theo sau những chiếc tàu kéo chạy bằng hơi nước. Ra đến Đại Tây Dương, nó rúc một hồi còi dài để chào từ biệt các tàu kéo và trưng bộ buồm khổng lồ lên.

Những tiếng reo hò vang lên trong đám hành khách khi mũi tàu rẽ làn sóng xám xanh ở cửa sông và bánh guồng nước bắt đầu hoạt động.

Đứng cạnh nhau, Scarlett và Kathleen nhìn bờ biển phẳng lì nhanh chóng nhạt dần, như đám sương mù xanh nhạt, rồi biến mất.

- Mình đã làm gì vậy! Trong một thoáng, hoảng sợ Scarlett bám lấy bao lơn tàu, suy nghĩ. Rồi nàng lại ngắm nhìn. Trước mặt, đại dương bao la lấp lánh dưới ánh mặt trời, và trái tim nàng càng đập rộn rã trước viễn ảnh cuộc phiêu lưu.

- Ôi! Kathleen kêu lên, rồi rên rỉ.

- Gì vậy! Scarlett lo lắng, hỏi.

- Ôi ôi chị suýt quên là mình bị say sóng.

Scarlett nhin cười, Nàng vòng tay ôm lấy người Kathleen và dìu cô về phòng. Tối hôm ấy, chỗ ngồi của Kathleen ở bàn ăn của viên thuyền trưởng bỏ trống.

Nhưng Scarlett và Colum thích thú ăn bữa ăn dồi dào được dọn cho họ. Sau đó, Scarlett mang một chén xúp cho cô chị họ khôn khổ và dùng muỗng bắt cô nuốt.

- Một, hai ngày rồi chị sẽ khoẻ lại thôi, Kathleen nói, giọng yếu ớt. Em không phải chăm sóc chị lâu đâu!

- Chị đừng nói đại và hãy húp một ngậm xúp nữa đi - Scarlett đáp lại.

Tạ ơn Chúa, nàng tự nhủ, dạ dày mình không đến nỗi tồi. Và mình cũng đã lành hẳn khỏi cái vụ ngộ độc hôm lễ Thánh Patrick, nếu không mình đâu có ăn bữa tối ngon như vậy.

Thức giấc đột ngột khi những tia nắng đỏ đầu tiên của bình minh xuất hiện ở chân trời, nàng cuống cuống lao qua phòng vệ sinh ngay kế bên phòng ngủ. Ở đó, nàng quỳ xuống và bắt đầu nôn mửa vào chiếc bồn bằng sứ điểm hoa đặt lọt trong chiếc ghế riêng xinh xắn màu gụ.

Nàng không thể bị say sóng. Không, không phải nàng. Nhất là khi nàng đang thích bập bênh trên sóng nước như vậy. Lúc ở Charleston, trong cơn bão, nàng đã không hề cảm thấy khó chịu khi chiếc thuyền bé xíu, hết dâng lên đầu ngọn sóng, lại lao xuống đáy sóng. Còn bây giờ, chiếc Brian Boru, so với chiếc thuyền bé xíu kia, vững vàng như bàn thạch. Nàng không nghĩ ra được do đâu bụng dạ nàng nôn nao như vậy.

Từ từ, từ từ, Scarlett ngẩng đầu lên và ra khỏi trạng thái suy kiệt. Nghĩ đến điều ấy, miệng nàng hé ra và hai con mắt mở to. Nàng rung mình vì phấn khích, cảm thấy khắp người nóng ran và khỏe khoắn, và nàng cười thầm.

- Mình có thai. Mình có thai! Mình nhớ lại rồi, đó chính là cảm giác khi người ta mang thai.

Scarlett tựa lưng vào tường và khoan khoái vươn vai.

- Ô, mình cảm thấy cực kỳ khỏe khoắn. Mặc cho dạ dày nôn nao, mình vẫn thấy cực kỳ khỏe khoắn. Giờ thì mình nắm được Rhett rồi. Chàng đã thuộc về mình.

- Mình nóng lòng muốn báo tin này cho chàng quá.

Những giọt nước mắt hạnh phúc bỗng tràn rụa trên mặt nàng và nàng bắt giác đưa tay lên bụng, như để bảo vệ cái mầm sống mới đang lớn dần lên bên trong.

Ôi nàng ước ao đứa con này biết mấy. Đứa con của Rhett. Con của nàng và Rhett. Nó sẽ là đứa mạnh mẽ, nàng biết chắc như vậy, nàng đã cảm thấy cái sức mạnh nhỏ nhoi ấy đang chồi đập. Một đứa bé bạo gan, giống như Bonnie. Ký ức kéo về tràn ngập. Cái đầu nhỏ bé của Bonnie ở trong tay nàng, chỉ lớn hơn đầu chú mèo con một chút. Bàn tay to của Rhett đỡ lấy đứa bé, như con búp bê. Chàng yêu nó biết bao. Tấm lưng rộng của chàng cúi xuống chiếc nôi, cái giọng trầm của chàng thốt ra những tiếng trẻ con - chưa bao giờ có người đàn ông nào trên đời yêu say mê một đứa bé như

vậy... Chàng sẽ hạnh phúc biết mấy khi nàng tưởng tượng thấy cặp mắt sẫm màu của chàng ánh lên niềm vui, nụ cười hải tặc của chàng rực rỡ.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Scarlett sáng lên. Mình cũng hạnh phúc như chàng, nàng nghĩ. Đó là điều mà người ta cảm thấy khi sắp có con, theo Melly.

- Ôi Chúa ơi, nàng lớn tiếng thở dài. Melly đã chết khi tìm cách có một đứa con, còn theo bác sĩ Meade, bụng dạ mình đã lộn tùng phèo từ sau cái lần sảy thai ấy. Chính vì thế, mà mình không nhận ra mình có thai.

Nếu vì sinh đứa này mà chết thì sao! Ôi, lạy Chúa, con xin Chúa, con cầu khẩn Chúa, đừng để con phải chết đúng vào lúc con có được điều con cần để có hạnh phúc.

Nàng làm dấu thánh giá nhiều lần, trong cơn xúc động, lẫn lộn cầu khẩn, dâng hiến và mê tín.

Rồi nàng lắc đầu giận dữ. Nàng đang làm gì vậy! Thật ngu ngốc! Nàng vững vàng và hoàn toàn khỏe mạnh. Hoàn toàn không giống như Melly. Mama vẫn luôn luôn nói rằng để con mà chẳng chút đau đớn nào như mèo hoang đẻ, thì thật nhục nhã. Không, nàng sẽ dễ dàng vượt qua và con nàng cũng sẽ khỏe mạnh như một thiên đồng. Rhett yêu nàng và yêu đứa bé, đời nàng cũng sẽ rất hạnh phúc. Họ sẽ hợp thành một gia đình hạnh phúc nhất, đậm ấm nhất trên thế gian này. Lạy Chúa, nàng quên cả nghĩ đến Eleanor Butler. Về khoản yêu trẻ con thì phải biết, Eleanor sẽ vỗ ngực tự hào về nó lắm! Đang ở đây mà mình đã thấy bà ấy đi kể cho khắp cả chợ nghe, cho cả ông già quét chợ gù lưng nữa. Cả Charleston sẽ đồn đại về đứa bé này, ngay cả trước khi nó chưa cất tiếng khóc chào đời. Charleston. Lẽ ra mình phải đến đó, chứ không phải đến Ireland. Mình muốn gặp Rhett, báo tin cho chàng.

Chiếc Brian Boru có thể thả neo ở đây. Viên thuyền trưởng là bạn của Colum. Colum có thể thuyết phục ông ta giúp nàng điều ấy. Mắt Scarlett sáng lên. Nàng đứng dậy rửa mặt và súc miệng cho bớt chua. Còn quá sớm để đi tìm Colum, nàng bèn quay về giường, tựa lưng vào gối, suy nghĩ.

Thức dậy, Kathleen thấy Scarlett đang ngủ, trên môi điểm một nụ

cười hài lòng. Tại sao không lợi dụng hết tất cả! Nàng tự nhủ như vậy. Không cần phải xin xỏ viên thuyền trưởng. Nàng có thể đi thăm bà nội và gia đình Ireland của nàng. Nàng có thể sống cuộc phiêu lưu kỳ thú vượt đại dương. Rhett đã biết nàng phải chờ lâu ở Savannah. Đến phiên chàng bây giờ phải đợi cho đến lúc nàng nói với chàng về đứa con. Còn phải nhiều tháng mới đến ngày sinh đứa bé. Nàng cũng phải có quyền vui chơi một chút trước khi trở lại Charleston. Nàng biết chắc như đinh đóng cột, một khi về đó ở, người ta sẽ không để nàng ló mặt ra đường. Người ta cho rằng đàn bà có thai không nên để người khác chú ý.

Không, trước tiên nàng phải đi thăm Ireland cái đã. Nàng sẽ không bao giờ còn có dịp như vậy. Hơn nữa, nàng rất thích chiếc Brian Boru. Trước đây, khi mang thai những đứa con trước, những cơn buồn nôn buổi sáng của nàng chưa bao giờ kéo dài quá một tuần. Chẳng bao lâu nữa chắc chắn sẽ hết. Cũng giống như Kathleen, chỉ một, hai ngày nữa là nàng sẽ khỏe.

Chuyến đi vượt Đại Tây Dương trên chiếc Brian Boru diễn ra như một buổi tối thứ bảy không dứt ở gia đình O Hara tại Savannah - chỉ có điều là được phóng đại lên, Scarlett bắt đầu thấy mê thích. Ở Boston cũng như ở New York, có nhiều khách lên tàu nhưng trông họ chẳng có vẻ gì là dân Yankee cả - Scarlett nghĩ. Họ là dân Ireland và tự hào về điều ấy. Họ tràn đầy sức sống quyến rũ như mọi người trong dòng họ O Hara, và họ tận dụng tất cả những thứ được cung cấp cho họ ở trên tàu. Suốt ngày, lúc nào cũng có việc để làm: đánh cờ đam, chơi ném đá điên cuồng trên boong tàu, và những trò đỏ đen rất được ưa thích, chẳng hạn đánh cá về số hải lý mà ngày mai tàu sẽ đi được. Buổi tối họ cùng hát với các nhạc công chuyên nghiệp và hăng say nhảy tất cả các điệu gic Ireland và điệu valse t lạnh Vienne.

Nhảy xong, người ta lại tiếp tục đùa giỡn. Ở phòng chơi bài của các bà, bao giờ cũng có một ván bài Whist đang diễn ra, và Scarlett thường xuyên được mời tham gia. Trừ món cà phê Charleston phân phối theo khẩu phần, tiền đặt ở đây cao hơn tất cả những gì nàng đã thấy ở bất cứ nơi nào khác, và mỗi lần cầm bài lên là nàng lại bị kích thích cao độ. Tiền nàng ăn được cũng cao hơn bao giờ hết.

Hành khách trên chiếc Brian Boru đúng là bằng chứng sống về việc nước Mỹ là miền đất của mọi khả năng, và họ chẳng ngại ngần tiêu pha tài sản vừa kiếm được.

Cũng như nàng, Colum cũng thu lợi được từ những cái túi rộng mở ấy. Trong khi các bà đánh bài thì các ông thường kéo vào quây rượu và hút xì gà. Chính tại đó, Colum đã khiến cho những cặp mắt thường ráo hoảnh và đầy nghi kỵ phải nhỏ lệ xót thương và tự hào.

Anh nói với họ về cảnh áp bức mà Ireland phải chịu đựng dưới gót giày quân Anh, anh kể tên những người tử đạo vì chính nghĩa Ireland, và anh nhận được những món tiền lớn cho Tổ chức Fenians.

Đi biển trên chiếc Brian Boru bao giờ cũng mang lại lợi lộc, và Colum mỗi năm đi ít nhất hai chuyến, mặc dù trong thâm tâm anh có lợm giọng vì sự xa xỉ quá đáng của những phòng khách và sự thừa mứa đến phi lý của những bữa ăn trên tàu, khi anh nghĩ đến nỗi cùng cực và thiếu thốn đủ bề của người Ireland tại Ireland. Ngày cuối tuần lễ đầu tiên, Scarlett đã nhìn những hành khách bằng con mắt không đồng tình. Tất cả họ, đàn ông cũng như đàn bà, đều thay đổi quần áo một ngày bốn lần, để khoe khoang những bộ y phục rực rỡ, đắt tiền của họ. Scarlett chưa bao giờ thấy nhiều đồ trang sức đến như thế! Nàng tự bảo mình rất hài lòng vì đã để lại đồ trang sức của nàng ở nhà băng, tại Savannah, bởi so với những thứ trang sức mà người ta trưng diện mỗi tối trong phòng ăn, trang sức của nàng kém xa! Nhưng thật ra, nàng không hài lòng chút nào.

Nàng đã quen cái gì cũng phải hơn những người khác - ngôi nhà lớn hơn, kẻ hầu người hạ nhiều hơn, sang trọng hơn, nhiều vật dụng hơn, nhiều tiền bạc hơn, Chắc chắn nàng rất khó chịu khi thấy bao nhiêu thứ xa xỉ vượt xa những thứ mà nàng thường phô trương. Ở Savannah, Kathleen, Maureen Kate và Helen đã thật thà để lộ sự thèm muốn của họ, còn mọi người trong dòng họ O'Hara thì đều nuôi dưỡng cái nhu cầu được người khác thán phục của nàng. Trong khi đó, hành khách trên tàu không ai ganh với nàng, cũng chẳng ai thán phục nàng. Scarlett không hài lòng chút nào về

họ.

Nàng không thích một xứ sở toàn người Ireland, nếu họ cứ tiếp tục cư xử như vậy. Nếu nàng còn nghe xướng lên bài hát Màu xanh lục một lần nữa, nàng sẽ hét lên cho mà xem.

- Chẳng qua là em chưa quen với những người Mỹ mới giàu đó thôi, Scarlett ạ, Colum cố làm nàng nguôi giận. Em là một phu nhân cao quý, lý do là vậy.

Đó đúng là điều phải nói.

Một phu nhân cao quý - nàng sẽ trở thành một phu nhân cao quý khi chuyến đi này kết thúc, nàng sẽ tận hưởng thời kỳ tự do cuối cùng này, sau đó nàng sẽ trở lại Charleston, nàng sẽ mặc toàn y phục màu tối, nàng sẽ làm điệu bộ cầu kỳ, và nàng sẽ sống như một phu nhân cao quý cho đến cuối đời.

Ít nhất, khi Eleanor và những người khác ở Charleston kể chuyện về những chuyến đi châu Âu của họ trước chiến tranh, nàng sẽ không còn cảm thấy lẻ loi nữa. Nàng cũng sẽ không còn nói nàng kính trọng điều đó Một phu nhân không nói năng như vậy. Bất giác, Scarlett thở dài.

- Nào, Scarlett, dù sao thì cũng đâu có ghê tởm đến mức ấy! -

Colum kêu lên. - Em hãy nhìn mặt tốt. Em đã đánh bài vét sạch túi họ kia mà!

Nàng bật cười, quả đúng thế! Nàng đã kiếm được cả một gia tài - có tôi, ăn đến ba mươi đô la. Khi nàng kể chuyện này cho Rhett nghe, chắc chàng sẽ cười ngất! Dù sao, có một thời, chàng cũng đã kiếm sống bằng nghề đánh bạc trên những con tàu ngược, xuôi trên sông Mississippi kia mà. Suy cho cùng, còn một tuần lênh đênh trên biển nữa là điều tốt. Nàng sẽ không phải tiêu một xu nào của Rhett.

Thái độ của Scarlett đối với tiền bạc là sự trộn lẫn phức tạp giữa thói hà tiện và tính hào phóng. Tiền bạc đã trở thành biểu tượng của an toàn đối với nàng trong bao nhiêu năm, khiến nàng bo bo giữ từng đồng xu kiếm được một cách cực nhọc, nghi kỵ đến cuồng bất cứ ai đòi, hoặc có vẻ muốn đòi, dù chỉ một đồng của nàng. Ấy vậy mà nàng lại không chút do dự nhận chu cấp cho các bà đi và gia đình Mélanie. Nàng đã nhận chu cấp cho họ trong khi

chính nàng tự hỏi lấy đâu ra phương tiện đáp ứng các nhu cầu của chính nàng. Và giả như có tài ương bất ngờ nào ập xuống, nàng sẽ vẫn bao bọc cho họ, dù cho chính nàng vì thế mà phải chịu đói rét. Nàng không so đo tính toán; đơn giản vậy thôi.

Đối với tiền bạc của Rhett, thái độ của nàng cũng đầy mâu thuẫn như vậy. Là vợ chàng, nàng chi tiêu những món tiền hoang phí vào ngôi nhà phố Cây Đào, một cái vực không đáy thực sự, cũng như vào việc mua sắm quần áo và vui chơi. Nhưng với nửa triệu đôla mà chàng cho nàng, lại là chuyện khác. Đó mà xâm phạm được. Nàng quyết trả lại nguyên vẹn cho chàng ngày mà họ sẽ trở lại thực sự là vợ chồng. Đó là món tiền mà chàng đã cho nàng để được ly thân, và nàng không thể nhận vì nàng không chấp nhận ly thân.

Nàng lấy làm phật ý đã phải xài lạm vào món tiền ấy vì chuyến đi. Mọi sự đến nhanh tới mức nàng không kịp cho mang tiền riêng từ Atlanta tới. Nhưng nàng đã để lại trong két ngân hàng của mình ở Savannah một lệnh bồi hoàn, với số vàng còn lại. Và nàng quyết tâm chi tiêu càng ít, càng tốt những đồng tiền vàng đã giúp cho nàng bây giờ giữ được tâm lưng thẳng và thân hình mảnh mai, những đồng tiền vàng lấp đầy các rãnh trước đây từng luôn những lá thép mỏng trong coóc-sê của nàng. Tốt hơn hết là kiếm tiền bằng các ván bài Whist và chi tiêu bằng tiền của chính mình. Ôi dào, chỉ cần chút may mắn là trong vòng một tuần nữa nàng sẽ có cơ thêm vào tài sản nho nhỏ của nàng một trăm năm mươi đôla nữa.

Tuy vậy, nàng lại nóng lòng muốn chuyến đi kết thúc. Dù buồm căng no gió, chiếc Brian Boru quá lớn để nàng có thể tìm lại được cảm giác kích thích mà nàng vẫn còn nhớ khi hai người chạy trốn bão trong cảng Charleston. Cá heo thì chẳng thấy con nào, mặc những lời hứa hẹn đầy thú vị của Colum.

- Chúng kìa, Scarlett thân yêu ơi!

Giọng nói bình thường trầm tĩnh và du dương của Colum đột ngột cất cao, đầy hứng khởi, anh nắm lấy cánh tay Scarlett và kéo nàng đến bao lon tàu.

- Đoàn hộ tống của chúng ta kìa, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ thấy đất liền.

Phía trên tàu, những con hải âu đầu tiên đang chao lượn, Scarlett tự nhiên nép người vào Colum, khi anh chỉ cho nàng thấy xa xa những cái bóng loáng bạc trên mặt biển. Cuối cùng, bầy cá heo đã xuất hiện.

Mãi sau đó, đứng giữa Colum và Kathleen, đầu đội chiếc mũ ưa thích mà nàng cố giữ cho gió khỏi thổi bay, nàng dự cảnh tàu chạy bằng hơi nước đi vào cảng, Scarlett kinh hãi ngấm nhìn hòn đảo lởm chởm đá bên phải con tàu. Dường như không gì có thể chọi lại với những làn sóng hùng hổ vào đảo và tung bọt biển lên cao, dù là cả bức tường thành bằng đá dựng đứng ấy.

Nàng đã quen nhìn những dốc đồi thoải thoải ở quận Clayton.

Chưa bao giờ nàng thấy cái gì kỳ lạ như ghềnh đá thẳng đứng này.

- Em nghĩ chắc chẳng ai muốn sống ở đây! Nàng hỏi Colum.

- Ở Ireland, không một tác đất nào bỏ hoang cả, anh trả lời Nhưng tất nhiên, phải là người chai lì lắm mới có thể ở được Inishmore và nói đó là nhà mình.

- Inishmore.

Scarlett lặp lại cái tên rất lạ và rất đẹp ấy. Nghe như tiếng nhạc.

Không giống với bất cứ cái tên nào nàng từng được nghe.

Nàng không nói gì nữa; Colum và Kathleen cũng vậy. Mỗi người đang đắm mình trong những cái ý nghĩ riêng, đưa mắt ngấm nhìn vịnh Galway mênh mông, xanh và óng ánh.

Mắt nhìn đắm đắm vào Ireland, Colum cảm thấy tim mình ngập tràn nỗi thương yêu và đau khổ. Nhiều lần trong ngày, anh vẫn lặp lại lời thề đập tan quân áp bức và trả quê hương lại cho nhân dân anh. Anh không cảm thấy chút lo lắng nào về những vũ khí giấu trong mấy chiếc hòm của Scarlett. Bọn hải quan ở Galway tập trung chú ý vào những hàng hoá chở theo tàu để thu cho đủ thuế hải quan nộp cho Chính phủ Anh. Chúng sẽ lại cười nhạo khi thấy chiếc Brian Boru. Chúng luôn luôn làm như vậy. Những người Mỹ - Ireland hãnh tiến thì hợm hĩnh tự cho mình hơn cả hai nòi giống - Ireland và Mỹ. Nhưng ngay cả trong hoàn cảnh ấy, Colum vẫn cảm thấy hài lòng vì đã thuyết phục được Scarlett đến Ireland. Những

chiếc váy của nàng che đậy những khẩu súng tốt hơn là cả chục đôi giày bột và vải trúc bầu mà anh mang theo về. Và biết đâu nàng lại chẳng mở hầu bao ra một chút khi trông thấy nỗi khổ của nhân dân anh. Anh không nuôi quá nhiều hy vọng, anh có đầu óc thực tế, và anh đã ướm thử Scarlett ngay khi mới trông thấy nàng. Nhưng anh cũng đã yêu nàng không kém, mặc cho tính vị kỷ của nàng. Anh là lynh mục và anh có thể tha thứ cho những yếu đuối của con người. Miễn là con người ấy, không phải là người Anh. Thực ra, ngay cả khi anh giựt dây nàng, Colum vẫn rất yêu Scarlett, cũng như anh yêu tất cả con cái dòng họ O Hara.

Kathleen bám chặt lấy bao lon tàu. Nếu mình không kiềm chế mình lại, cô nghĩ, mình sẽ nhảy qua mạn tàu để bơi vào bờ mình sung sướng biết bao được trở về Irelan. Mình biết chắc mình sẽ đến bờ nhanh hơn con tàu. Mình về nhà, mình về nhà...

Scarlett nín thở, nuốt nước miếng đánh ực. Trên hòn đảo thấp và bé kia có một lâu đài. Một lâu đài! Chỉ có thể là một lâu đài, với những cái răng ở trên đỉnh. Dù nó đã sụp đổ đến phân nửa cũng chẳng hề gì. Một lâu đài, một lâu đài thật sự như trong các sách truyện trẻ em... Quả là nàng rất nóng lòng được khám phá cái xứ Ireland nổi tiếng này!

Lúc Colum đưa nàng xuống đến chân cầu thang, nàng nhận ra rằng mình đang bước vào một thế giới hoàn toàn khác biệt. Trên bến tàu diễn ra cảnh nhộn nhịp, giống như ở Savannah, với đám đông, tiếng ồn đinh tai nhức óc, với những cỗ xe kéo và phu khuân vác tới, lui đầy vẻ đe dọa. Những người phu khuân vác chất và dỡ những thùng sắt tròn, những két, những kiện hàng. Nhưng họ là người da trắng và la hét với nhau bằng một thứ tiếng mà Scarlett chẳng hiểu gì cả.

- Đó là tiếng Gaélyque, Colum giải thích, thứ tiếng Ireland cổ.

Nhưng em đừng lo, ở Ireland không ai còn nói thứ tiếng này trừ ra ở đây, ở miền Tây. Mọi người đều nói tiếng Anh, em sẽ chẳng gặp khó khăn gì đâu.

Nhưng để chứng minh rằng anh nói sai, một người đàn ông nói với anh cái giọng nặng đến nỗi Scarlett không nhận ra được ông ta đang nói tiếng Anh.

Colum vui vẻ cười xoa khi nàng thú nhận điều ấy.

- Tất nhiên, ông ta nói với âm vang rất lạ. Nhưng đó đúng là tiếng Anh như người Anh nói, tận trong mũi, như là bị nghẹt họng vậy. Ông ta là một trung sĩ Hoàng gia Anh.

Scarlett phì cười.

- Vậy mà em tưởng ông ta là người bán nút áo.

Chiếc áo đồng phục chật và ngắn ngủi của viên trung sĩ dính đầy những huy chương linh kinh, với hơn một tá dây bện màu vàng chạy ngang qua ngực, mỗi dây được đính ở hai đầu bằng những nút đồng đánh bóng kỹ lưỡng. Ra vẻ oai phong lắm.

Nàng luồn cánh tay mình dưới tay Colum.

- Em rất sung sướng được đến đây, nàng nói.

Nàng thành thực. Cái gì với nàng cũng khác, cũng mới. Bây giờ, nàng mới hiểu tại sao người ta thích đi đây đi đó như vậy.

Hành lý sẽ được giao cho chúng ta tại khách sạn, Colum thông báo khi trở lại với Scarlett và Kathleen đang ngồi trên ghế băng như lúc anh rời họ. Mọi thứ đã xếp đặt xong. Và ngày mai, chúng ta sẽ đi đường bộ về Mullingar và về nhà.

- Đáng tiếc là chúng ta không đi được nhỉ! Scarlett cất tiếng nói với một thoáng hy vọng trong giọng nói còn sớm mà chỉ mới vừa xế trưa.

- Nhưng tàu lửa đã chạy từ tám giờ sáng rồi, cô bé ạ. Khách sạn chúng ta ở là một khách sạn rất tốt, ăn uống ở đó lại ngon nữa!

- Chị nhớ ra rồi, Kathleen nói thêm. Lần này, thì chị sẽ tha hồ thưởng thức tất cả các món ăn tuyệt vời ấy.

Trông nàng rực rỡ hạnh phúc. Scarlett hầu như không còn nhận ra cô gái mà nàng đã quen biết ở Savannah.

- Khi ra đi, Kathleen tiếp, chị buồn đến mức không nuốt nổi miếng nào. Ôi Scarlett, em không thể nào tưởng tượng được việc cảm thấy mảnh đất Ireland dưới chân mình có ý nghĩa như thế nào đối với chị! Chị muốn quỳ xuống để hôn mảnh đất.

- Đến đây, các cô, Colum nói chen vào. Chúng ta không phải là những người duy nhất muốn mượn xe, vì hôm nay là thứ bảy, ngày chợ phiên.

- Chợ phiên à! Scarlett lặp lại.

Kathleen vỗ tay.

- Chợ phiên ở một thành phố lớn như Galway!Ồ, Colum, chắc là lòng lắm nhỉ.

Với Scarlett, quả thực là khác thường, ngất ngây và mới lạ. Cả bãi cỏ rộng của cả quảng trường lớn trước khách sạn. Ga nhộn nhịp cuộc sống đầy màu sắc. Khi xe dừng lại trước bậc thềm khách sạn cho họ xuống Scarlett năn nỉ Colum đi chợ trước, sau đó sẽ xem phòng và ăn trưa. Kathleen năn nỉ cùng với Scarlett.

- Colum, chúng ta sẽ tìm được ở các gian hàng bất cứ món gì chúng ta muốn ăn, với lại em muốn mua cho mấy đứa bạn gái của em mấy đôi vớ. Ở Mỹ, không thể tìm ra được thứ như thế đâu, bằng không em đã mua rồi. Em biết mà, Brigid chết thèm có đôi vớ.

Colum mỉm cười.

- Anh sẽ chẳng ngạc nhiên chút nào nếu cả Kathleen O Hara cũng chết thèm nữa. Thôi được! Nhớ cẩn thận đừng để lạc mất Scarlett! Em có tiền không?

- Cả một năm, Colum ạ. Jamie đã cho em.

- Nhưng mà đó là tiền Mỹ, Kathleen. Ở đây không xài được! Scarlett hoảng sợ, chộp lấy cánh tay Colum. Anh ấy muốn nói gì! Tiền của nàng chẳng có giá trị ở đây à!

- Scarlett, hai đồng tiền khác nhau, có thể thôi! Em sẽ thấy đồng tiền Anh thú vị hơn nhiều. Anh sẽ đi đổi tiền cho hai người. Em muốn đổi bao nhiêu!

- Tất cả tiền đánh bài Whist ăn được. Bằng giấy bạc xanh.

Nàng nói mấy tiếng ấy với vẻ rất khinh bỉ. Ai cũng biết giá trị của những tờ giấy bạc xanh không ngang bằng với những con số được in trên ấy.

Đáng lý nàng phải buộc những người thua bạc phải trả bằng những đồng tiền vàng hoặc bạc. Nàng mở ví và lôi ra một xấp những tờ năm, mười và một đô la.

- Nếu được, đổi cho em cái này, nàng vừa nói, vừa đưa tiền cho Colum.

Anh nhướn cặp lông mày.

- Tất cả à! Anh mừng vì em chưa bao giờ rủ anh đánh bài với em, cô em họ thân yêu ạ. Cái xấp em cầm chắc phải gần hai trăm đô la ấy nhỉ.

- Hai trăm bốn mươi bảy.

- Hãy nhìn đi, Kathleen xinh đẹp. Em sẽ chẳng bao giờ lại được nhìn thấy ngần ấy tiền một lần đâu! Em có muốn cầm tiền trong tay không?

- Ô không, em không dám.

Cô lùi lại để hai tay sau lưng, mắt kinh hoàng nhìn Scarlett.

Scarlett bực bội nghĩ: làm như chính mình mới màu xanh chứ không phải giấy bạc. Hai trăm đô la thì có gì là ghê gớm! Chẳng qua bằng giá các bộ áo lông của nàng. Jamie chắc chắn mỗi tháng cũng lượm được ít nhất hai trăm đô la từ cửa hàng của anh ấy.

- Đây, Colum vừa nói, vừa đưa tay ra. Mỗi người vài Shillyngs nhé. Hai em có thể đi mua vài thứ lặt vặt trong khi anh đến nhà băng, sau đó chúng ta sẽ gặp lại nhau ở gian hàng bánh để ăn một cái gì.

Anh chỉ cho họ lá cờ vàng phát phới trên không, giữa quảng trường.

Scarlett đưa mắt nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, và tim nàng thót lại. Giữa bậc thềm khách sạn và quảng trường, trên đường đi, bày bô đang tiến bước chậm chạp. Nàng sẽ không bao giờ ngang qua nổi!

- Chị sẽ giúp em, Kathleen tuyên bố. Tiền của em đây Colum. Đi, Scarlett, đưa tay cho chị.

Cô gái rụt rè ở Savannah đã biến mất: Kathleen đã trở về nhà. Đôi má cô rạng rỡ và mắt cô cũng vậy. Nụ cười cô tươi sáng như mặt trời.

Scarlett phản đối, tìm cách né, nhưng Kathleen không buông tha. Cô đẹp lỏi đi giữa đàn bò kéo Scarlett theo sau. Chỉ vài giây, họ đã ở trên bãi cỏ, Scarlett không kịp thét lên vì sợ hãi giữa đàn bò cái, cũng không kịp la lối với Kathleen. Vừa đến quảng trường, nàng đã bị thôi miên đến mức quên ngay cả sợ hãi hay tức giận.

Nàng đã thích sự náo nhiệt, các màu sắc và hàng hoá phong phú, ở chợ Charleston và Savannah. Nhưng có thấm vào đâu so với phiên

chợ ở Galway.

Nhìn đâu nàng cũng thấy đang diễn ra một chuyện gì đấy Đàn ông, đàn bà mặc cả, mua, bán, cãi cọ, cười đùa, tăng bốc, chê bai, hội ý với nhau về cừu, chiên, gà giò, gà trống, trứng gà, bò, lợn, bơ, kem, dê, lừa. "Dễ thương quá!", Scarlett kêu lên trước những chú chiên non với những cái chân mảnh khảnh... những cái thùng chứa đầy những chú lợn con đỏ hồng đang kêu eng éc nhưng chú lừa con với bộ lông mềm mại, đôi tai dài hồng hồng cũng như trước những y phục sắc sỡ mà hàng chục các cô, các bà quanh nàng chung diện. Trông thấy người đầu tiên, Scarlett tưởng là họ hoá trang; nhưng rồi nàng lại thấy một người nữa, một người nữa, và nàng hiểu ra rằng hầu như tất cả họ đều ăn mặc như vậy. Bây giờ, nàng mới hiểu tại sao Kathleen đã nói về những đôi vợ!

Nhìn đâu nàng cũng thấy những cổ chân và bắp vế với những vạch vàng - xanh, đỏ - trắng, vàng - đỏ, trắng - xanh vui mắt. Các cô gái Galway đi những đôi giày cổ thấp bằng da đen chứ không đi giày cổ cao, và mặc váy để lộ mười đến mười hai centimet cổ chân.

Những chiếc váy rộng, mềm mại, sắc sỡ như vớ của họ, cũng màu xanh, vàng đỏ hoặc xanh lục tươi. Áo chèn của họ màu sẫm hơn nhưng cũng không kém sắc sỡ, với những ống tay dài đính nút, phía trước ngực ghim những dải khăn quàng cổ bằng vải gai trắng hồ cứng, xếp nếp - Kathleen, em cũng muốn mua vớ! Và một cái váy nữa. Và một cái áo chèn với khăn quàng. Em phải mua cho được. Hay thật!

Kathleen cười rạng rỡ.

- Vậy ra em cũng thích y phục Ireland, hả Scarlett! Vui thật! Em lúc nào cũng ăn mặc lịch sự nên chị nghĩ rằng em chê quần áo của tụi chị chứ!

- Em rất muốn ăn mặc như thế này hàng ngày! Có phải ở nhà chị ăn mặc thế không! Thật may, em không ngạc nhiên nữa vì chỉ mong trở về nhà như vậy.

- Đây là y phục ngày lễ, để đi chợ và để cho bọn đàn ông phải điên đầu. Chị sẽ chỉ cho em xem quần áo mặc hàng ngày. Đi nào!

Kathleen lại nắm lấy cổ tay Scarlett, kéo phăng nàng đi qua đám đông như đã kéo nàng đi giữa bầy gia súc.

Gần trung tâm quảng trường, trên những cái giá bày đầy y phục phụ nữ. Scarlett trở mắt nhìn. Nàng muốn mua tất.

- Em hãy xem những đôi vớ này và những tấm khăn san tuyết vời, sờ thật mềm này. Chúa ơi, đăng ten sao mà đẹp thế!

Cô thợ may của nàng ở Atlanta hẳn phải bán lynch hồn để được sờ tay vào những đăng ten như thế này! Và còn những chiếc váy kia nữa! Ôi sao mà đẹp thế! Dáng nàng sẽ đẹp biết mấy với sắc đỏ này - và cả màu xanh này nữa chứ. Mà khoan đã có một màu xanh khác trên bàn kế bên, đậm hơn một chút. Cái nào hơn nhỉ! Ồ, mà còn những cái màu đỏ dịu hơn ở kia, bao nhiêu là thứ để lựa chọn khiến đầu óc nàng quay cuồng. Nàng phải sờ vào tất cả đây là những tấm vải len thật mềm thật dày, ấm áp và sặc sỡ dưới bàn tay đeo găng của nàng.

Rất nhanh, nàng vội vàng lột một chiếc găng tay để cảm nhận cho được sự bền, chắc của tấm vải len dệt. Nó không giống với bất cứ thứ vải nào mà nàng đã có dịp sờ, mó.

- Anh đợi này giờ trước gian hàng bánh, bụng đói meo, miệng nhỏ dãi, Colum vừa nói, vừa nắm lấy cánh tay nàng. Nào, đừng lo, Scarlett, em còn có thể trở lại đây mà!

Anh nhắc chiếc mũ chào các bà mặc đồ đen đứng sau quầy hàng.

- Ước gì mặt trời chiếu sáng mãi trên các món hàng đẹp tuyệt của các bà, anh nói với họ. Tôi xin các bà tha thứ cho cô em họ người Mỹ của tôi đây. Cô ta cảm mất rồi do quá thán phục. Bây giờ phải đưa cô đi ăn một chút và cầu thánh nữ Brigid cho cô ta lại nói được, lúc cô ta trở lại.

Các bà toét miệng cười với Colum, nhìn xéo qua Scarlett và trả lời cảm ơn "Cảm ơn, cha ạ" trong khi Colum kéo nàng đi.

- Kathleen nói với anh rằng em đã mất hồn, anh vừa cười vừa nói. Tội nghiệp cô ấy đã nắm tay áo em kéo ít nhất là chục lần nhưng em chớ hề nhìn lại!

- Em hoàn toàn quên mất chị ấy, Scarlett thừa nhận.

- Em chưa bao giờ thấy chừng ấy thứ đẹp để gom lại một chỗ. Em tự nhủ sẽ mua một bộ để mặc ngày lễ. Nhưng em không biết có chờ được đến ngày ấy để mặc không.

Nói thật cho em biết đi, Colum, anh có nghĩ rằng em có thể ăn mặc

như người Ireland trong thời gian ở đây không?

- Anh không nghĩ rằng em phải làm khác.

- Thật là vui! Thời gian em ở đây sẽ tuyệt vời, Colum ạ. Em sung sướng quá.

- Tất cả chúng ta đều sung sướng, cô em họ Scarlett.

Nàng không quen với đồng tiền Anh. Đồng bảng Anh thì bằng giấy, không nặng hơn một once, trong khi đồng penny lại là một đồng kim loại to, dày như đồng đô la bằng bạc. Lại còn đồng tuppence, bằng hai penny nhưng lại nhỏ hơn một đồng penny. Đó là chưa nói đến những đồng nửa penny và những đồng khác gọi là shillyng.

Thật là rắc rối. Mà có quan trọng gì đâu, tất cả đều như cho không, bởi vì đó là tiền ăn bài Whist. Điều duy nhất đáng quan tâm là hiểu rằng giá một cái váy là hai shillyng, còn đôi giày thì chỉ một shillyng. Giá tiền đôi vớ chỉ vài penny, Scarlett gửi Kathleen cái túi tiền đựng đầy những đồng kim loại.

- Lúc nào hết tiền, chị hãy ngăn em lại! Nàng nói với cô ta rồi bắt đầu mua sắm.

Cả ba người đều mang nặng đủ thứ hàng khi trở về khách sạn, Scarlett mua đủ loại váy, đủ màu và đủ độ dày - những cái mỏng nhất để dùng làm váy ngắn, Kathleen giải thích với nàng như vậy - và hàng tá đôi vớ cho nàng, cho Kathleen, cho Brigid và cho tất cả các chị em họ khác mà nàng sắp sửa làm quen. Nàng cũng mua áo choàng, và hàng kilômét đăng ten, rộng có, hẹp có, làm cổ có, làm mũ nhỏ có. Lại còn một áo khoác dài, màu xanh, có mũ; một cái khác màu đỏ, vì nàng không thể chọn một trong hai; và một cái màu đen, và một cái váy ngắn màu sáng cho vui mắt hơn. Những khăn quàng cổ bằng vải gai, những chiếc áo chèn bằng vải gai, và những váy ngắn bằng vải gai - thứ vải gai thật tốt mà nàng chưa bao giờ thấy - và sáu tá khăn tay cũng bằng vải gai. Một lô khăn san mà nàng không đếm xuể.

- Em kiệt sức rồi, nàng rên lên vui vẻ, buông mình vào chiếc ghế sofa trong phòng khách riêng của họ ở khách sạn.

Kathleen đặt túi tiền của Scarlett lên hai đầu gối nàng. Vẫn còn hơn phân nửa số tiền.

- Chúa ơi, Scarlett kêu lên, em cảm thấy em sẽ yêu tha thiết Ireland mất thôi!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 48

Scarlett say sưa với những "bộ quần áo" đủ màu sắc sỡ của mình. Nàng cố thuyết phục Kathleen cùng "diện" với nàng để quay lại chợ, nhưng cô ta cứ nguây nguẩy từ chối một cách lịch sự.

- Chúng ta sẽ ăn tối trễ theo truyền thống của khách sạn Anh, và ngày mai chúng ta sẽ phải lên đường thật sớm. Còn nhiều ngày chợ phiên khác mà. Ở làng ta, mỗi tuần một phiên đó.

- Nhưng ở đây sao sánh bằng chợ Galway này, theo những điều chị nói với em, Scarlett phản đối.

Kathleen thừa nhận là thành phố Trim thì nhỏ, nhỏ hơn rất nhiều.

Dù sao cô cũng không muốn quay lại chợ.

Scarlett miễn cưỡng đành chịu không quấy nhiễu cô nữa.

Phòng ăn của khách sạn Ga nổi tiếng về chất lượng các món ăn và cung cách phục vụ. Hai người đàn ông mặc đồng phục riêng mời Kathleen và Scarlett ngồi vào một cái bàn rộng kê gần cửa sổ được bọc bằng những tấm rèm dày, và đứng chực sau ghế. Colum đành phải bằng lòng với người hầu bàn mặc áo đuôi tôm lo phục vụ của họ. Ba người gọi một bữa ăn có sáu món và Scarlett say sưa ăn một khúc cá hồi nổi tiếng của Galway trên có rưới một lớp sốt nhẹ trong lúc đó tiếng nhạc nổi lên.

Nàng lyền đẹp sang bên những thứ hàng len da công kênh che kín cửa sổ, rồi cả tấm lụa và cuối cùng tấm rèm đăng ten dày.

- Em biết rõ mà! Nàng tuyên bố. Em biết là chúng ta sẽ phải quay lại thôi. Sẽ có khiêu vũ tại đây! Nào, đi. Nhanh lên!

- Scarlett, chúng ta vừa mới ngồi vào bàn mà, Colum phản đối.

- Trời đất ơi! Chúng ta đã ăn đến phát bệnh suốt chuyến vượt biển rồi. Điều cần nhất lúc này không phải là một bữa ăn dài bất tận nữa. Em sẽ diện áo xống và đi khiêu vũ đây.

Không gì thuyết phục được nàng nữa.

- Em không sao hiểu nổi anh, Colum ạ, Kathleen nói.

Hai người ngồi trên băng ghế gần nơi khiêu vũ, phòng trường hợp Scarlett gặp chuyện rầy rà. Nàng mặc một cái váy xanh, bên ngoài các loại váy phong màu đỏ, vàng và đang quay cuồng theo điệu gic như thể cả đời nàng chỉ làm có thế.

- Em không hiểu điều gì!

- Tại sao chúng ta lại ngồi chễm chệ như ông hoàng bà chúa trong cái khách sạn lộng lẫy của Anh này! Rồi một khi đã đến đây thì tại sao chúng ta lại không ăn cho xong bữa tối tuyệt vời ấy! Đây sẽ là lần cuối cùng đối với chúng ta, anh biết đấy. Vậy ra anh không thể nói với Scarlett như em đã nói với cô ta: Không, chúng ta không đi sao?

Colum cầm lấy tay cô.

- Cô em nhỏ bé của anh, thật ra là Scarlett chưa được chín muồi lắm với thực tế của Ireland, hay nói đúng hơn là với thực tế của những con người trong dòng họ O Hara đang sinh sống ở đây. Anh mong bằng cách này, làm cho mọi việc thoải mái với nàng. Thà để cho nàng thấy trang phục Ireland như một chuyện phiêu lưu vui vẻ còn hơn là khóc lóc khi nhìn thấy những đuôi sao lùa dài xinh đẹp của nàng nhem nhuốc bùn. Ở đây, nàng gặp những người dân Ireland, cùng nhảy điệu gic với họ và nàng thấy họ dễ mến cho dù quần áo họ thô kệch và bàn tay họ cáu bẩn. Đó là một sự kiện đáng chú ý, mặc dù anh phải thú nhận rằng anh thích đi ngủ hơn.

- Nhưng sớm ngày mai chúng ta sẽ phải đi rồi phải không?

Nỗi nhớ nhà khiến giọng nói Kathleen run run, Colum xiết chặt tay cô.

- Ngày mai chúng ta sẽ về đến nhà, anh hứa với em như thế.

Nhưng chúng ta sẽ ngồi toa hạng nhất và em đừng nên ngạc nhiên. Mặt khác, anh sẽ để Scarlett sống với Molly và Robert, và em đừng nói gì cả.

Kathleen khạc xuống đất.

- Lại ở với Molly và Robert. Nhưng chừng nào chính Scarlett đến sống với họ chứ không đến sống với em thì em mới giữ mồm giữ miệng.

Colum nhăn nhó, nhưng điều đó chẳng có can hệ gì với cô em gái.

Người đàn ông nhảy với Scarlett đang cố ôm chặt lấy nàng. Colum chắc chắn không biết được rằng, từ tuổi mười lăm, Scarlett đã tỏ ra là bậc thầy trong nghệ thuật khiêu khích sự thích thú của bọn đàn ông và né tránh những chuyện tán tỉnh thô bạo của họ.

Anh vụt đứng lên và phóng người ra sàn nhảy. Trước khi anh kịp đến được chỗ nàng thì Scarlett đã đẩy gã đàn ông ngưỡng mộ nàng ra. Nàng chạy đến đón Colum.

- Cuối cùng thì anh cũng ra nhảy với em chứ!

Anh nắm lấy hai tay nàng đưa ra.

- Anh đến tìm em. Đã quá giờ đi ngủ rồi đấy.

Scarlett thở dài. Khuôn mặt bừng bừng của nàng như đỏ ửng lên dưới ánh đèn lồng bằng giấy hồng. Sàn nhảy được soi sáng bởi bao thứ đèn màu treo lủng lẳng trên cành những thân cây tàn lá xòe rộng. Trong tiếng đàn violon réo rắt, tiếng đám đông cười nói, gọi nhau ới ới trong lúc nhảy, Scarlett không sao nghe được hết những lời Colum nói, nhưng ý nghĩa của chúng thì nàng không lầm lẫn.

Nàng hiểu rằng anh nói đúng, nhưng ý nghĩ phải ngừng cuộc khiêu vũ làm lòng nàng tan nát. Chưa bao giờ nàng cảm thấy tự do đến ngây ngất như thế ngay như ở lễ hội thánh Patrick cũng không bằng. Bộ quần áo Ireland là để mặc không có coóc xê và Kathleen đã chỉ buộc hờ để chiếc coóc xê của nàng khỏi tuột xuống đầu gối. Nàng có thể nhảy suốt đời mà không hề bị hụt hơi.

Nàng không cảm thấy bị gò bó cũng không bị ràng rịt chút nào.

Colum trông có vẻ mệt, dù dưới ánh sáng hồng hồng của ngọn đèn lồng. Scarlett mỉm cười đồng ý. Nàng sẽ còn khối thời gian để khiêu vũ. Nàng sẽ ở Ireland hai tuần lễ liền cho đến hết lễ kỉ niệm sinh nhật lần thứ một trăm của bà nội. Đúng là bà Katie Scarlett, người sinh hạ cả gia đình nàng. Minh không thể vắng mặt ở dịp lễ này bất cứ chuyện gì.

Scarlett nghĩ: đúng là ở đây tàu lửa hay hơn ở chỗ mình, khi nhìn thấy mỗi phòng đều có cửa riêng. Thật dễ chịu biết bao có một phòng riêng biệt cho mình thay vì phải chen chúc trên toa tàu giữa đám người xa lạ. Với lại không phải đảo đi đảo lại liên tục ngoài hành lang mỗi khi lên xuống, cũng như không phải chịu đựng cảnh

khách đi tàu ngã chúi vào lòng mình khi đi ngang qua ghế mình ngồi. Scarlett nở nụ cười khoan khoái với Colum và Kathleen.

- Em rất thích tàu lửa Ireland. Em thích mọi thứ thuộc về Ireland. Nàng ngồi thoải mái trên ghế, lòng nôn nao muốn tàu rời nhanh sân ga để ngắm nhìn cảnh đồng quê. Nơi đây chắc là phải khác xa ở Mỹ rồi.

Đất nước Ireland không làm nàng thất vọng.

- Chúa ơi, anh Colum, nàng tuyên bố sau khoảng một giờ đường, xứ sở này sao lố chỗ những lâu đài. Trên mỗi ngọn đồi hoặc gần như thế đều có một toà lâu đài, có cả ở trên những chỗ đất bằng phẳng. Sao chúng đều đồ nát hết vậy! Tại sao người ta không còn sinh sống ở đây!

- Phần lớn những toà lâu đài ấy đã có từ xa xưa, Scarlett ạ, có đến bốn trăm năm rồi hoặc lâu hơn thế nữa. Người ta giờ đây đã tìm được những cách sống tiện nghi hơn.

Nàng gật đầu. Điều ấy hợp lý thôi. Trong những ngọn tháp ấy, chắc là phải leo lên xuống nhiều cầu thang. Dù sao, chúng trông thật thơ mộng. Nàng dán mũi vào cửa kính tàu.

- Ôi, nàng kêu lên, thật tiếc quá! Em không sao nhìn được các toà lâu đài nữa, trời đang đổ mưa.

- Mưa không lâu đâu, Colum hứa hẹn.

Mưa quả đã tạnh trước khi con tàu đến ga kế tiếp.

- Ballynasloe, - Scarlett đọc to. - Các thành phố quả có những cái tên thật đẹp. Nơi dòng họ O Hara sống được gọi là gì nhỉ!

- Adamstown, Colum đáp.

Nét mặt Scarlett ngó ra khiến anh phì cười.

- Không, anh thừa nhận, không đúng là Ireland lắm. Anh sẵn sàng thay đổi để làm em vui, thậm chí để làm tất cả chúng ta đều vui, nếu như anh có thể làm được. Nhưng chủ đất là một người Anh và điều ấy không làm ông ta hài lòng.

- Toàn bộ thành phố thuộc về một người sao?

- Không phải là một thành phố đâu, em nên hiểu đó chỉ là thói huênh hoang của dân Anh. Thực ra nó chỉ là một cái làng. Người ta đã lấy tên con trai của người Anh đã lập ra nó để gọi. Cái tài sản ấy coi như là một món quà cho Adam thôi. Từ ấy, nó được cha truyền

con nói mãi. Người hiện nay đang sở hữu nó không hề đến đây bao giờ, ông ta sống phần lớn thời gian ở London. Đã có người quản lý của ông ta coi sóc.

Một chút cay đắng thoáng qua trong câu nói của Colum. Scarlett quyết định tắt hơn là dừng hỏi anh thêm nữa. Nàng lại đành dỗi nhìn các toà lâu đài.

Khi tàu chạy chậm lại trước lúc sắp vào ga kế tiếp nàng nhìn thấy một toà lâu đài đồ sộ không bị sụp đổ chút nào. Chắc chắn là có người ở trong đó. Một hiệp sĩ! Một ông hoàng! Chẳng hề, Colum đáp lại. Đó là trại lính, nơi đóng quân của một trung đoàn lính Anh.

Ồ mình đã hồ to, Scarlett tự nhủ. Kathleen đã cười đỏ mặt lên kìa.

- Anh sẽ đi kiểm tra cho ba chúng ta, Colum loan báo khi tàu dừng lại.

Anh hạ cửa sổ tàu và nhòai người ra ngoài. Kathleen nhìn đắm đắm xuống đất, Scarlett nhòai người ra cửa sổ cùng với Colum. Để cho đôi chân hết tê cóng thì sướng biết bao nhiêu.

- Ngồi xuống, Scarlett! - anh ra lệnh.

Nàng đành nghe lời anh. Nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy những toán người mặc quân phục chinh tề trên sân ga và cách Colum lắc đầu khi có người hỏi anh xem có còn chỗ trống trong phòng không. Anh đúng là bạo gan thật! Không ai có thể nhìn thấy bên trong, bởi vì hai vai anh che bít hết cả cửa sổ, nhưng quả là còn đến ba chỗ trống nữa. Lần tới khi đi du lịch trên một tàu hoả Ireland mà không có Colum cùng đi, nàng cần phải nhớ rõ điều này.

Khi tàu lại chuyển bánh, anh đưa cho hai người hai tách trà và một cái gói bọc trong khăn lau.

- Hãy thưởng thức thứ đặc sản này của Ireland, anh nói, lúc này đã cười vui. Đó là món barm brack.

Miếng vải lanh khổ lớn bọc những lát bánh mì tuyệt diệu có kẹp trái cây. Scarlett ăn luôn cả phần của Kathleen và hỏi Colum liệu còn có thể mua thêm món này ở trạm kế tiếp không.

- Em có thể ráng nhịn nửa giờ được không! Đến đó, chúng ta sẽ xuống tàu và sẽ ăn uống ra trò.

Scarlett sẵn lòng nghe anh. Cái mới lạ của tàu lửa và cảnh vật với những toà lâu đài bắt đầu khuất dần. Nàng sắp đến nơi rồi. Nhưng trên tấm biển của nhà ga lại ghi "Mullyngar" chứ không phải là "Adamstown".

- Tội nghiệp cô bé thơ ngây, - Colum đáp - anh chưa nói trước cho nàng biết sao! Ta mới chỉ đi được một phần cuộc hành trình thôi. Sau bữa ăn trưa, họ sẽ đi nốt bằng đường bộ. Chỉ còn khoảng hai mươi dặm đường nữa là họ sẽ đến nơi trước khi trời tối.

Những đến hai mươi dặm! Nhưng chừng đó cũng bằng từ Atlanta đến Jonesboro. Đoạn đường này sẽ còn dài đến vô tận khi mà họ đã ở trên tàu gần sáu tiếng đồng hồ rồi. Phải cố gắng lắm nàng mới "trình diễn" nổi nụ cười khi Colum giới thiệu nàng với người bạn của anh, Jim Daly. Daly không hề đẹp trai. Nhưng chiếc xe ngựa của anh thì lộng lẫy thật. Bánh xe thì to lớn và sơn màu đỏ tươi, bảng hiệu thì màu xanh ghi cái tên J. DALY bằng chữ vàng. Scarlett tự nhủ: anh này chắc khá thành công dù làm bất cứ nghề gì.

Nghề của Jim Daly là chủ một quán rượu và một quán bia. Mặc dầu cũng là chủ quán rượu, nhưng chưa bao giờ Scarlett đặt chân lên đấy. Bởi vậy, nàng cảm thấy một tình cảm căm ghét thú vị khi bước vào căn phòng rộng nồng nặc mùi mạch nha và ráo mắt tò mò nhìn khắp cái quầy hàng dài bằng gỗ sồi đánh xi láng bóng, nhưng không sao có thời gian để ghi nhớ chi tiết bởi Daly đã mở một cánh cửa khác và đưa nàng bước qua một hành lang. Ba người của dòng họ O Hara sẽ ăn trưa tại nhà anh cùng gia đình anh trong căn hộ riêng ở phía trên căn phòng.

Quả là một bữa ăn ngon nhưng nàng vẫn tưởng như đang còn ở Savannah. Nàng không thấy có gì là hương vị xa lạ khi ăn món đùi cừu cùng với nước sốt bạc hà và món khoai tây nghiền. Với lại vẫn là chuyện về những người trong dòng họ O Hara ở Savannah, về sức khỏe của họ và về tình cảnh họ giờ ra sao. Thật vậy, mẹ Jim Daly cũng là một người thuộc dòng họ O Hara.

Scarlett không sao nói được rằng nàng đang ở Ireland, càng không thể nói là đang ngồi trên gác một quán rượu. Rồi cũng chẳng một ai trong gia đình Daly tỏ ra thêm quan tâm đến ý kiến của nàng về

bất cứ vấn đề gì. Họ đang mãi nói chuyện với nhau. Không khí chỉ được cải thiện sau bữa ăn trưa. Jim Daly đòi cầm tay nàng và dẫn nàng đi thăm Mullyngar cho bằng được. Colum và Kathleen cùng đi theo. Không có gì đáng để xem cả, Scarlett nghĩ thầm. Đó là một thành phố hẹp với một con đường lớn tối tăm và số quán rượu nhiều gấp năm lần cửa hàng, nhưng lạy Chúa thật cũng tốt để đôi chân bớt tê cóng. Quảng trường không bằng phân nửa so với quảng trường ở Galway và vắng tanh. Một thiếu phụ còn trẻ trùm kín trong chiếc khăn san đen bước đến gần họ, bàn tay chìa ra như van xin.

- Xin Chúa ban phúc cho ông và bà, chị ta mếu máo.

Jim cho chị ta vài đồng tiền lẻ và chị ta lại lập lại lời cầu phúc với vẻ tôn kính. Scarlett kinh hoàng. Sao, một cô gái mà lại đi ăn xin à! Lại còn trơ trẽn đến thế! Nàng thì chắc chắn sẽ chẳng bố thí cho lấy một xu, bởi không lẽ gì mà lại không làm việc để tự kiếm sống, chị ta trông còn mạnh khỏe chán.

Những tiếng cười oà vỡ, Scarlett quay lại xem chuyện gì đã xảy ra. Từ con đường nhỏ một toán lính đang đi tới. Một tên lính đang chọc ghẹo cô gái ăn xin bằng cách dư dứ trước mặt cô một đồng bạc nhưng không để cô gái với tới được. Quân khôn khiếp! Nhưng hiện nàng có thể chờ mong gì hơn nếu như nàng cũng đóng vai cô ta, đi ăn xin trên đường phố! Với lại cái bọn lính này nữa!

Chắc chắn là chúng thô lỗ rồi càng khó mà coi chúng như những người lính thực sự. Đúng là bọn chúng có vẻ như những thứ đồ chơi với những bộ quân phục để đi diễu binh. Vào thời chiến, chúng chắc cũng chẳng làm nên trò trống gì hơn là đi diễu hành trong những dịp lễ.

Tạ ơn Chúa, ở Ireland không có những tên lính thực thụ như lũ Yankee. Chẳng có lấy một con rắn, cũng chẳng có lấy một móng Yankee nào.

Cuối cùng thì tên lính cũng ném đồng tiền vào một vũng bùn nổi bọt lưa thưa rồi phá lên cười vang với lũ bạn. Scarlett thấy Kathleen bấu chặt cánh tay Colum.

Anh gỡ hai tay cô em và tiến lại gần bọn lính và cô gái ăn xin. Chúa ơi, lẽ nào anh lại không bắt đầu bằng cách giảng giải cho bọn

họ phải cư xử như những tín hữu công giáo tốt lành sao! Colum xắn tay áo lên và Scarlett nín thở. Anh giống cha mình biết bao nhiêu! Anh định gây sự ư? Colum quì gối trên nền đường và nhất đồng tiền trong vũng nước hôi thối. Scarlett thở phào nhẹ nhõm. Nàng sẽ không chút gì lo lắng cho Colum nếu như anh phải đối đầu với một tên lính sân khấu này, nhưng với năm tên một lúc thì gay go quá, dù đó là một người trong dòng họ O Hara. Hơn nữa, anh có cần phải gây lùm xùm lên đến thế vì một cô gái ăn xin không?

Colum đứng dậy, quay lưng về phía bọn lính. Rõ ràng là chúng tỏ ra khó chịu khi thấy kết quả của trò trêu cợt của chúng. Khi Colum cầm lấy tay người thiếu phụ và cùng lùi xa ra với cô, thì chúng bỏ đi và biến nhanh về hướng khác.

Thế là mọi chuyện cũng xong, Scarlett thầm nghĩ, và chẳng để xảy ra tổn hại gì trừ chỗ đầu gối quần của Colum. Ôi chao, mình cứ giả sử bọn chúng đã gặp nhiều người cũng là lynch mục như anh rồi. Buồn cười thật, mình gần như lúc nào cũng quên điều này. Nếu như Kathleen không lôi mình dậy khỏi giường vào lúc hùng sáng thì mình sẽ chẳng bao giờ còn nhớ là phải đi lễ trước khi đáp tàu lửa.

Phản đi dạo quanh thành phố ở quảng trường còn cũng chẳng bao lâu. Trên kênh đào Royal chưa nhìn thấy một con tàu nào và Scarlett không hề chia sẻ chút xíu nào sự phấn khởi của Jim Daly bởi anh thích đáp tàu lửa đến Dublyn hơn là đi tàu thủy. Dublyn là cái giống gì với anh ta vậy! Adamstown, đó mới là nơi nàng muốn đến.

Nàng chẳng phải đợi lâu. Khi họ trở lại, nàng đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa nhỏ tồi tàn dừng trước quán rượu của Jim Daly. Một người đeo tạp dề và chỉ mặc áo sơ mi đang chất rương hòm của họ lên xe, các va ly đã được buộc vào phía sau. Nếu như hòm của Scarlett lúc này đã không còn nặng trĩu như trước đó ở nhà ga khi Jim Daly và Colum khiêng nó lên xe bò, thì cũng không một ai chú ý. Khi đã chất các rương hòm xong xuôi, người đàn ông mặc áo sơ mi trở vào quán rượu. Khi trở ra, anh ta bận áo choàng của xà ích và đội mũ chóp cao.

- Tôi cũng tên Jim, anh ta nói. Lên đường.

Scarlett bước lên xe và ngồi vào trong cùng, Kathleen ngồi cạnh nàng, còn Colum ngồi trước mặt.

- Chúc thượng lộ bình an. Cả gia đình Daly cùng lên tiếng.

Từ bên trong của xe, Scarlett và Kathleen vẫy vẫy khăn tay. Colum mở nút áo vét và bỏ mũ xuống.

- Anh không muốn buộc ai phải theo ý mình, anh thông báo, nhưng anh thử ngủ một chút xem sao. Thưa quý bà, tôi hy vọng là quý bà miễn chấp cho sự thoải mái của tôi.

Anh cởi giày và chuôi người ra, gác hai chân còn mang vớ trên băng ghế, giữa hai phụ nữ trẻ.

Hai người nhìn nhau rồi cũng cởi giày bớt. Vài phút sau, mỗi người đã dựa vào một góc xe, đầu để trần, hai chân gác lên băng ghế bên cạnh Colum. Giá như mình mặc bộ đồ ở Galway thì dễ chịu biết bao, Scarlett thở dài. Một cái móc gài hình cá voi bằng vàng ở coóc xê làm cản lưng nàng. Thế nhưng rồi chỉ một lát nàng đã ngủ thiếp đi.

Một lần nàng tỉnh giấc là lúc cơn mưa bắt đầu đập vào khung cửa kính, những tiếng mưa gõ nhịp đều đều lại ru nàng chìm vào giấc ngủ. Khi nàng mở mắt, mặt trời lại chói chang.

- Mình sắp đến chưa! Nàng hỏi giọng còn ngái ngủ.

- Chưa, chúng ta còn phải đi thêm, Colum đáp.

Scarlett nhìn ra ngoài và vỗ tay reo.

- Ô đây là hoa kỳ! Chỉ quơ tay là có thể hái được rồi, Colum, em van anh, mở cửa ra. Để em hái một bó hoa. Chúng ta sẽ mở cửa khi nào dừng lại. Bánh xe đang tung bụi mù lên kia kìa.

- Nhưng em muốn hái hoa cơ.

- Đó chỉ là một hàng dâu, Scarlett thân yêu ạ. Em sẽ còn thấy nhiều hoa hơn nữa suốt dọc đường về đến nhà mình.

- Cả ở phía bên này nữa đấy, em thấy đó, Kathleen nói.

Đúng như vậy, Scarlett nhìn nhận. Một thứ cây lạ đã nở rộ, những cánh hoa màu hồng tươi cũng ở ngay tầm với của Kathleen. Thế mới đúng là một chuyến du lịch tuyệt vời với ngàn hoa chào đón hai bên đường chứ! Khi Colum chớp mắt, thì nàng đã nhẹ tay hạ khung cửa kính xuống.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 49

- Chúng ta sắp đến Ratharney rồi - Colum nói - Chỉ còn vài dặm nữa là đến quận Meath.

Kathleen thở phào sung sướng. Đôi mắt Scarlett rực sáng. Quận Meath. Cha mình đã nói đây giống như thiên đàng và giờ thì mình hiểu được vì sao. Qua khung kính xe, nàng cảm thấy buổi chiều dịu mát, mùi hương thoang thoảng của những đoá hoa màu hồng, pha lẫn trong mùi cỏ nồng nàn bốc lên dưới ánh mặt trời từ những cánh đồng khuất sau những hàng giậu này, cùng mùi nồng nặc và dai dẳng của hàng giậu. Thích thú biết bao giá như chàng có mặt ở đây cùng với mình nhỉ.

- Mình phải tận hưởng điều này gấp đôi, cả cho chàng và cho mình. Nàng hít một hơi thật sâu và nhận ra dư vị ẩm ướt trong không khí mát rượi.

- Em nghĩ là trời sẽ còn mưa nữa, nàng nói.

- Mưa sẽ không lâu đâu, Colum trấn an. Sau cơn mưa, hương vị đồng nội còn tuyệt diệu hơn nữa.

Ratharney lướt qua nhanh khiến Scarlett không kịp nhìn thấy gì. Đột nhiên, hàng giậu biến mất, một bức tường dài lớn lồ lộ xuất hiện, rồi qua cửa xe, nàng thấy mình đối diện với một khuôn mặt đang nhìn nàng từ trong một khung cửa sổ mở toang cao cùng tầm. Nàng vẫn cố tránh đôi mắt xa lạ như vẫn còn ẩn hiện đâu có khi xe vượt qua dãy nhà cuối cùng và khi hàng giậu đã lại xuất hiện. Xe họ vẫn chạy đều.

Nhưng rồi chỉ một lát sau, xe đã chạy chậm lại. Con đường đã bắt đầu ngoằn ngoèo với những chỗ cua gấp khúc. Nghiêng người qua cửa sổ, Scarlett cố thử nhìn mặt đất phía trước xe.

- Mình đã vào quận Meath chưa, Colum!

- Sắp rồi.

Xe gần như chạy bước một trượt qua một căn nhà tranh nhỏ xíu

khiến Scarlett có thời gian nhìn kĩ. Nàng mỉm cười với cô bé gái tóc hoe đang đứng trên ngưỡng cửa và vẫy tay chào. Cô bé cười đáp lại, nụ cười với hàm răng sún lại có vết ngò ngò lạ lùng. Căn nhà tranh làm Scarlett say sưa. Ngôi nhà được xây bằng đá và quét vôi với những cánh cửa sổ nhỏ hình vuông và khung cửa sơn màu đỏ. Cô bé không cao hơn nửa cánh cửa, và đằng sau là ánh lửa bập bùng trong căn phòng mờ mờ.

Mái nhà còn lợp tranh đan thành những đường dây hoa ở chỗ giáp với các bức tường trông cứ như trong truyện thần tiên. Nàng quay lại mỉm cười với Colum.

- Nếu cô bé gái ấy tóc vàng thì em cứ ngỡ rồi sẽ gặp được ba chú gấu cho mà xem.

Qua bộ mặt thộn ra của Colum, nàng nhận ra rằng anh đã không hiểu nàng định nói gì.

- Truyện Cô bé tóc vàng đấy mà!

Anh lắc đầu.

- Chúa ơi, anh Colum, đó là truyện thần tiên ấy mà. Ở Ireland không có truyện thần tiên chắc!

Kathleen phì cười. Colum còn cười rạn rở hơn.

- Scarlett thân yêu, anh không biết những truyện thần tiên lẫn truyện ba chú gấu của em nhưng nếu như em muốn nói đến những nàng tiên thì quả là em đã chọn đúng chỗ rồi. Ireland là xứ sở của những nàng tiên.

- Anh ăn nói chẳng nghiêm chỉnh chút nào cả!

- Anh nghiêm chỉnh nhất đời đấy. Em còn cần phải tập làm quen với họ, không thì em sẽ bị rầy rà to nữa kia. Phần lớn những nàng tiên này, em cứ an tâm, không phải là dữ dằn quá đâu, lại có những bà tiên, ông tiên chẳng hạn như con yêu tinh đóng giày, thì ai cũng muốn gặp.

Chiếc xe đột ngột dừng lại. Colum nghiêng mình qua cửa sổ. Khi anh ngoái cổ lại, anh không cười nữa. Anh đưa tay ra trước mặt Scarlett và cầm lấy sợi dây da mở và đóng cửa sổ. Anh giật mạnh và kéo khung cửa kính lên.

- Ngôi im, đừng nói gì với ai cả, anh dặn nhỏ nhỏ Scarlett.

Kathleen, em hãy giữ Scarlett ngồi yên.

Anh xỏ vôi giầy bắt và nhoáng một cái anh đã buộc xong dây giầy.

- Chuyện gì vậy! Scarlett hỏi.

- Suyt - Kathleen kêu.

Colum mở cửa xe, chụp vôi lấy mũ, bước xuống đường và khép cửa xe lại. Mặt anh xám ngắt.

- Kathleen!

- Suyt hệ trọng lắm, em. Im.

Một tiếng súng nổ khô khốc và các cửa kính xe rung lên. Cửa sổ đã đóng kín mà Scarlett và Kathleen vẫn nghe được tiếng một người đàn ông đang hét xa xa về phía trước. "Tên xà ích kia Cút đi!

Chẳng có chuyện gì tò mò ở đây. Còn ông! Ông lynh mục! Quay vào cái hộp kín của ông và biến đi mau cho!

Bàn tay Kathleen bấu chặt lấy bàn tay Scarlett.

Chiếc xe lắc lư và chậm chậm ép sát vào bờ bên phải con đường hẹp. Nhánh cây cứng và gai nhọn cào cào trên mặt da dày. Cửa sổ bắt thần trở nên nguy hiểm, Kathleen tránh ra xa và ôm chặt lấy cô em họ. Lại một tiếng nổ nữa vang lên, và hai chị em giựt nảy người.

Scarlett bấu chặt tay Kathleen.

- Chuyện gì vậy?

Chiếc xe tiến lên chậm chậm, hai người lại nhìn thấy một mái nhà tranh thứ hai giống mái nhà tranh đã gọi cho Scarlett câu chuyện Cô bé tóc vàng. Đứng trong khung cửa lớn mở toang là một tên lính mặc quân phục đen, khuyết áo vàng rực, y đang đặt hai cái ghế đầu ba chân trên một cái bàn trước mặt nhà. Bên trái lối vào là một tên lính khác mặc quân phục đang ngồi trên lưng con ngựa hồng rần rỏi, còn bên phải là Colum. Anh bình thản chuyện trò với một người đàn bà đang khóc sụt sùi, tóc hoe loà xoà trên má, trên vai, khăn san đen để tuột. Chị ta bế một đứa bé trên tay; Scarlett nhìn rõ đôi mắt xanh lơ của đứa bé và những sợi tóc tơ hoe hoe trên đầu nó. Một đứa bé gái, có lẽ là chị em sinh đôi với cô bé gái mỉm cười ở căn nhà lúc nãy, đang nức nở trong tạp dề của mẹ nó. Hai mẹ con đều chân đất. Một toán lính chiếm giữ khoảng giữa đường gần một cái giá ba chân to tương bằng thân cây. Một thân thứ tư được treo lơ lửng bằng sợi dây buộc trên đầu cái giá ba chân

đang đang đưa.

- Nào đi, Paddy(1), cút xéo! Viên sĩ quan hét lên.

Chiếc xe kêu cọt kẹt và lắc mạnh dọc hàng rào.

Scarlett cảm thấy Kathleen run lên bần bật. Có chuyện gì khủng khiếp đã xảy ra. Tội nghiệp, người đàn bà ấy dễ chừng sắp ngất xỉu... hoặc phát điên lên mất.

- Mình mong Colum có thể giúp được chị ta.

Người đàn bà quỵ xuống. Chúa ơi, chị ta ngất xỉu, sắp buông đứa bé mất thôi! Scarlett đưa tay lên nắm đấm cửa xe, Kathleen chụp lấy cánh tay nàng.

- Kathleen, để em...

- Khoan đã. Chúa ơi, chờ cái đã.

Giọng cô khản khản và tuyệt vọng đến mức Scarlett đành bất động.

Quái, cái gì thế kia! Scarlett nhìn sững mà không sao tin vào mắt mình được. Người mẹ đầm đìa nước mắt nắm tay Colum và ôm chầm lấy anh. Anh làm dấu thánh giá trên đầu chị ta rồi đỡ chị ta dậy. Anh xoa đầu đứa bé gái, rồi đặt hai tay mình lên vai người mẹ và xoay người chị qua phía khác không được nhìn vào ngôi nhà nữa.

Chiếc xe tiến lên một chút, một tiếng súng khác lại nổ đoàng sau xe. Chiếc xe nhích lên, tránh khỏi hàng rào, chạy ra giữa mặt đường.

- Xà ích, dừng lại! Scarlett hét lên trước khi Kathleen kịp giữ nàng lại.

- Không thể có chuyện bỏ rơi Colum lại đằng sau họ được.

- Không, Scarlett ạ, không, Kathleen van nài.

Nhưng Scarlett đã mở cửa ngay trước khi xe kịp dừng lại. Nàng bước xuống đường và cầm cổ chạy về phía có tiếng động, chẳng thèm để ý đến chiếc váy đang kéo lê trong bùn.

Cảnh tượng bày ra làm nàng khựng lại, nàng thét lên, kinh hoàng.

Cái thân cây treo lơ lửng giáng mạnh xuống bức tường của căn nhà, và một phần mặt tiền đổ sụp kính cửa vỡ toang, mảnh thủy tinh văng tung tóe. Những thanh nẹp cửa sổ rơi lả tả trong đám bụi mù của bức tường vôi đổ xuống, cánh cửa màu đỏ gãy gập lại.

Tiếng động nghe rộn người - Ken kết, răng rắc. Dường như là tiếng rú của một sinh vật. - Im lặng, rồi lại vang lên một tiếng động khác, lách tách rồi gầm thét, nổi lên cùng với mùi khói khét lẹt.

Scarlett nhìn thấy ba tên lính vung cao những ngọn đuốc và lửa bắt cháy vào mái tranh. Nàng bỗng nhớ lại đoàn quân Sherman, như nhìn thấy lại những bức tường, những lò sưởi cháy sém của ngôi nhà Mười hai cây sồi ở Dunmore, và bất giác nàng rên lên đau đớn và hoảng sợ. Colum đâu rồi! Ôi, lạy Chúa, điều gì đã xảy ra cho anh ấy!

Một cái bóng mặc đồ đen bỗng hiện ra trong đám khói dày đặc đang cuộn cuộn xoáy trên đường.

- Nhanh lên, anh hét to với Scarlett. Lên xe mau.

Trước lúc nàng nén được nỗi kinh hoàng làm nàng tê liệt anh đã ở ngay bên cạnh và nắm chặt cánh tay nàng.

- Nào, Scarlett, không được chậm trễ. Chúng ta phải trở về nhà thôi, anh nghiêm giọng ra lệnh.

Chiếc xe lại vọt nhanh trên con đường ngoằn ngoèo.

Ngửa nghiêng giữa cánh cửa sổ và cô chị họ. Scarlett không còn biết gì nữa. Nàng đang còn run bần bật vì cảnh tượng kỳ lạ và khủng khiếp vừa trải qua. Chỉ khi chiếc xe chạy đều trong tiếng lắc lư đều đều, nàng mới hoàn hồn và trở lại bình thường.

- Chúng làm cái trò gì ở đây vậy! Nàng hỏi, giọng nghe lạc hẳn.

- Người đàn bà tội nghiệp ấy bị trục xuất khỏi nhà, Kathleen lạnh lùng đáp, và Colum cố sức an ủi. Đáng lý ra em không nên can dự vào như thế, Scarlett. Em có thể gây phiền phức cho tất cả chúng ta.

- Nói nhỏ nhẹ thôi, Kathleen, đừng quá nghiêm khắc thế, Colum chen vào. Scarlett không sao hiểu được cô ấy mới từ Mỹ qua mà. Scarlett những muốn phản đối rằng nàng đã nếm trải những điều tệ hại, tệ hại hơn thế nữa, nhưng nàng kiềm lại. Nàng muốn hiểu rõ hơn trước đã.

- Sao người ta lại trục xuất chị ấy!

Họ không có tiền để trả tiền thuê nhà. Colum giải thích. Và điều khủng khiếp là người chồng đã ngăn cản cảnh sát thi hành nhiệm vụ khi họ đến lần đầu. Anh ta đã hành hung một tên lính và họ đã

bắt nhốt anh ta, bỏ lại vợ con anh một mình cứ lo âu trông ngóng chồng.

- Buồn quá nhỉ! Thảo nào chị trông đến thiếu não.

- Chị ta sẽ làm thế nào, Colum!

- Chị ấy có một người chị ở trong căn nhà tranh gần đây Anh đã đưa chị ta đến đó.

Scarlett nghe nhẹ bót người. Thật là đến tội. Người đàn bà tội nghiệp xem ra đã tuyệt vọng. Nhưng mọi chuyện rồi cũng sẽ sớm tốt đẹp thôi. Bà chị nhất định phải ở trong căn nhà tranh của Cô bé tóc vàng, không xa là bao. Với lại, nói cho cùng, ai cũng phải có trách nhiệm thanh toán tiền thuê nhà chứ. Đối với quán rượu của mình cũng vậy thôi. Bản thân nàng cũng phải lo sao tìm ngay một người thuê khác nếu như người đang thuê tìm cách quyt nợ của nàng. Còn người chồng đang hành hung một người lính thì thật không sao tha thứ nổi. Chắc chắn anh ta hành động như vậy là phải ngồi tù. Đáng lý phải nghĩ đến vợ con mình trước lúc làm chuyện ngu xuẩn ấy chứ.

- Nhưng tại sao họ lại phá sập căn nhà!

- Để ngăn chặn những người thuê nhà trở lại.

Scarlett đáp lại với ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu.

- Ngu ngốc thật! Người chủ có thể cho ai khác thuê, chứ có gì đâu.

Colum trông có vẻ mệt lử.

- Ông ta không còn muốn cho thuê nữa. Căn nhà còn có một mảnh đất và ông ta đang muốn tiến hành việc người ta gọi là "tập trung" ruộng đất của ông ta. Ông ta sẽ biến tất cả thành đồng cỏ và vỗ béo cho đàn gia súc rồi đem ra chợ bán. Chính vì vậy, ông ta cứ tăng mãi tiền thuê nhà lên cho đến mức không còn ai đủ sức trả nổi.

Ông ta chẳng thèm để ý đến việc cày cấy trên đất đai của ông ta nữa. Chồng và người đàn bà đã biết có nài nỉ cũng vô ích. Điều ấy họ biết ngay từ đầu. Họ cố kiên trì vài tháng cho đến nay chẳng còn gì bán được để có tiền trả tiền nhà. Những tháng ngày chờ đợi ấy đã âm ỉ nhen nhóm sự phẫn nộ của người chồng và khiến anh ta, lyều ra tay một phen. Còn về phía chị ta thì đó lại là nỗi tuyệt vọng khi thấy chồng bất lực. Cái con người đáng thương với đứa trẻ sơ sinh trên tay đã lấy thân mình làm rào cản giữa cái máy phá tường

và căn nhà. Đó là tất cả những gì anh chồng đáng thương này có được để cảm thấy mình là một thằng đàn ông.

Scarlett không biết trả lời sao. Nàng không hề hình dung những chuyện như thế lại có thể xảy ra. Lại xảy ra với sự độc ác đến như thế. Bọn Yankee quả là còn tồi tệ hơn, nhưng đó là trong thời kỳ chiến tranh. Chẳng có gì giống cái cách phá rụi tất cả chỉ để có nhiều cỏ hơn cho bò. Tội nghiệp người đàn bà. Đó cũng có thể là Maureen với Jacky lúc nó còn bé xiu.

- Anh có chắc là chị ta sẽ đến nhà chị mình không?

- Chị ta đã hứa, và chị ta chắc không phải là loại người nói dối đối với linh mục.

- Vậy thì mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi phải không?

Colum mỉm cười.

- Em đừng có lo lắng làm gì, Scarlett ạ. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi.

- Cho đến lúc nông trại của bà chị cũng bị "tập trung".

Kathleen nói, giọng khàn khàn. Mưa lại bắt đầu đập mạnh vào cửa kính. Nước chảy cả vào trong xe, gần chỗ đầu của Kathleen, nơi mà những gai nhọn của hàng dậu đã làm toạc mũi xe.

- Colum, anh làm ơn cho em mượn cái khăn tay lớn của anh để拭 cái lỗ thủng ấy lại. Kathleen cười hỏi. Và liệu anh có thể tìm được một lời kinh nào để cầu cho trời nắng mau trở lại không?

Sao mà cô nàng còn có thể cười vui được sau bao chuyện như vậy, lại còn thêm cái lỗ thủng khủng khiếp kia, nước mưa cứ luôn ào ào qua nữa chứ! Chúa ơi, Colum lại còn cười được với cô nàng nữa.

Lúc này, xe đang lao nhanh và lao nhanh hơn nữa. Lão xà ích chắc phát khùng lên rồi. Chỉ cách ba bước phía trước. Chẳng còn ai có thể nhìn thấy được gì trong một trận mưa như trút trên một con đường chật hẹp đến thế và với chừng ấy khúc quanh. Xe đến bung tám vài bạc ra mất thôi!

- Scarlett, em có thấy những con ngựa tuyệt vời của Jim Daly bỗng sung sức hơn không! Chúng tưởng là đang ở trên trường đua.

Nhưng anh chỉ biết có thể tìm được môi trường đua như thế ở quận Meath. Chúng ta đang về gần đến nhà, điều đó chắc chắn rồi. Tốt hơn cả là anh nói với em một chút về những con yêu tinh kéo lúc

em gặp một trong những nhân vật nhỏ bé này thì lại không biết đó là ai.

Đột nhiên, mặt trời nghiêng nghiêng rơi chiếu trên những cửa sổ còn ẩm nước mưa, biến những giọt nước thành muôn ngàn sắc cầu vồng ly ti. Scarlett nghĩ quả có điều gì đó thật kỳ lạ khi nhìn cơn mưa và mặt trời kế tiếp nhau như thế mà không có một phút gián đoạn. Nàng ngoái đầu lại nhìn Colum.

- Cảnh này, em cứ nói như nó là hình ảnh mô phỏng lại cuộc điều hành ở Savannah thôi Scarlett ạ, Colum mở đầu. Và anh có thể nói là một điều tốt, chúng mà giận dữ thì khủng khiếp, và chúng sẽ huy động hết thầy ba con trong cái thế giới huyền bí của chúng để giúp chúng trả thù. Còn ở Ireland, nơi chúng được kính trọng, chúng không hề làm phiền ai nếu chẳng ai làm phiền chúng. Chúng tìm một nơi thoải mái và trú ngụ tại đó để yên ổn làm công việc đóng giày của mình. Nhưng, hãy chú ý chúng không bao giờ tụ họp thành nhóm vì lẽ yêu tinh là kẻ đơn độc: Con ở chỗ này con ở chỗ khác, đến mức - mà nếu như người ta nghe được kha khá chuyện kể thì cuối cùng người ta có thể tìm thấy chúng ở mỗi con suối và mỗi viên đá ở khắp xứ sở này.

Người ta nhận ra sự hiện diện của yêu tinh là theo tiếng gõ tóc tóc trên đế và gót giày. Bởi thế nếu ai len lỏi lặng lẽ như con sâu, thì có lúc bắt gặp. Có người quả quyết họ đã nắm được tay hoặc chân của yêu tinh, nhưng thường mọi người đều cho rằng chỉ cần nhìn thẳng vào nó là có thể bắt giữ được nó.

"Nó sẽ van xin em thả cho nó đi, Colum kể tiếp, nhưng em phải từ chối đấy nhé. Nó sẽ hứa thực hiện mọi điều ước của em, nhưng nó cũng nói dối thuộc loại chú cuội đấy, nên nhất thiết là em không được tin nó. Nó sẽ nhát em bằng bao chuyện rùng rợn, nhưng nó không thể làm hại em được gì đâu, bởi vậy đừng thèm để tâm đến những lời khoác lác của nó. Cuối cùng, nó buộc phải chuộc lại tự do của nó bằng cách nhường lại cho em kho tàng nó cất giấu đâu đó gần đây ở một chỗ kín đáo.

"Ôi một kho tàng vô tận! Một hũ vàng đầy ắp, có lẽ chẳng đáng gì cả đối với một con mắt non nớt, nhưng nó lại được tạo ra theo mẹo lừa của loài yêu tinh: nó không hề có đáy, thế nên em có thể lấy

được vàng mãi mãi cho đến lúc chết mà vàng vẫn còn nguyên.

"Tất cả những thứ đó, nó sẽ cho em hết để dành lại tự do bởi sự kết bạn không làm nó thích thú. Nó là một kẻ cô độc và nó muốn được sống như thế bằng mọi giá.

Nhưng qui quyết và ngờ vực là bản chất của nó, thế nên nó gần như luôn có thể đánh lừa được sự canh chừng của những kẻ bắt giữ nó bằng cách làm cho họ lơ đãng.

Vậy nếu em lơ tay xiết, hoặc mắt em lơ thì nó sẽ biến mất ngay lập tức, và em chẳng tìm được nguồn của cái nào khác ngoài việc kể lại một cuộc phiêu lưu vừa trải qua".

- Cả việc nhìn thẳng để có được cả một kho tàng thì với em xem ra chẳng khó khăn gì lắm. - Scarlett bắt bẻ - Chuyện anh kể thật phi lý.

Colum phì cười.

- Scarlett thân yêu, với loại người có đầu óc thực tế và thích thú làm ăn như em thì loài yêu tinh lại đặc biệt thích lừa gạt. Chúng biết chúng có thể làm được điều chúng muốn, bởi không bao giờ em muốn chấp nhận rằng chúng có trách nhiệm. Nếu như em chợt nghe những tiếng gõ nhỏ khi đi dạo trên một con đường, thì không bao giờ em lại chịu cất công dừng lại để nhìn.

- Có chứ, giá như em tin vào những chuyện vớ vẩn ấy.

- Em thấy đấy! Em có tin đâu và em có dừng lại đâu.

- Ôi chà chà, Colum! Em biết anh định làm gì rồi. Anh chê em là không được cái gì cả ngay ở nơi chẳng có gì để tóm chứ gì.

Nàng đã bắt đầu phật ý. Những trò chơi chữ và thử trí là một mảnh đất trơn trượt, và chẳng để làm gì cả.

Nàng không hiểu rằng Colum đã muốn làm nàng quên đi cảnh trực xuất hồi nãy.

- Anh đã nói về Molly cho Scarlett biết chưa, anh Colum! Kathleen hỏi. Em thấy là Scarlett có quyền được biết đấy.

Scarlett lập tức quên hết lũ yêu tinh. Nàng hiểu ngay đây chỉ là những chuyện ngồi lê đôi mách và nàng cảm thấy thích thú.

- Molly là ai vậy!

- Đó là người đầu tiên của dòng họ O'Hara ở Adamstown mà em được gặp, Colum thông báo. Đó là chị của Kathleen và anh.

- Chị cùng cha khác mẹ chứ, Kathleen chữa lại. Quá khác mẹ nữa đấy, theo ý em.

- Kể cho em nghe đi, Scarlett hỏi, và khuyến khích.

Câu chuyện thật dài dòng và chỉ kết thúc khi họ đến nơi, nên Scarlett không còn nghĩ đến bao dặm đường mình đã vượt qua.

Nàng lắng tai nghe kể về gia đình của chính mình.

Nhờ thế, nàng biết được Kathleen và Colum cũng là hai anh em cùng cha khác mẹ. Patrick, cha họ là một trong số những người anh của Gerald - đã ba lần lấy vợ.

Dòng họ trưởng của ông gồm có Jamie, đã di cư đến Savannah, và Molly xinh đẹp, như Colum nhận xét.

- Có lẽ là xinh đẹp khi chị ấy còn trẻ thôi, Kathleen nhượng bộ.

Khi người vợ cả chết, Patrick tái hôn với một người đàn bà sau này là mẹ của Colum. Rồi khi người vợ thứ hai chết, ông lại cưới mẹ của Kathleen cũng là mẹ của Stephen.

- Cái anh chàng làm lì ấy, Scarlett thăm bình luận. Ở Adamstownm nàng sẽ gặp người anh chị họ O Hara.

- Một số cũng đã có con, thậm chí đã có cháu. Patrick - Chúa rước lấy linh hồn ông - đã chết mười lăm năm trước, ngày 11 tháng mười một.

Lại còn có bác Daniel, hiện còn sống với con cháu. Trong số này có Matt và Gerald đã đến ở Savannah, nhưng cũng còn đến sáu người con còn ở lại Ireland.

- Em không sao nhớ hết được tất cả. Scarlett lo lắng.

Nàng còn lẫn lộn nhiều con cháu của dòng họ O Hara ở Savannah.

- Đó là Colum chỉ mới bắt đầu chuyện đơn giản nhất đấy Kathleen đáp. Ở nhà Molly, không còn ai khác thuộc dòng họ O Hara ngoài chị, nhưng chị ấy lại rất thích chối bỏ dòng họ của mình.

Sau câu bình phẩm chua cay của Kathleen, Colum giải thích cho Scarlett tình cảnh đặc biệt của Molly. Chị ấy đã cưới một người tên là Robert Donahue, một người giàu có, chủ một nông trại phát đạt rộng hơn năm mươi hecta. Người Ireland gọi đó là loại "chủ trại cứng". Lúc đầu Molly làm công việc bếp núc ở gia đình Donahue, rồi khi vợ ông ta chết, chị ấy trở thành vợ kế, sau một thời gian để tang cho phải phép và trở thành dì ghẻ của bốn đứa con. Từ cuộc

hôn nhân thứ hai này đã ra đời năm đứa con nữa - đứa con đầu đặc biệt lành lặn và mạnh khỏe dù đẻ non - nhưng tất cả giờ đã trưởng thành và tự lo được rồi.

Molly quan tâm rất ít đến quan hệ dòng máu O Hara của mình, Colum nói thêm, giọng bình thản, còn Kathleen thì cười khẩy, nhưng có lẽ bởi vì chị ấy đã cưới ông chủ đất của họ. Robert Donahue đem đất đai cho nông dân lãnh canh, ngoài số đất đai do chính ông canh tác lấy ông còn cho gia đình O Hara thuê lại một trang trại nhỏ.

Kể đó, Colum kể tên tất cả con cháu của Robert, nhưng Scarlett đã quyết định tránh né hết mọi tên tuổi bằng cách gói ghém lại trong một từ "hậu duệ". Bởi vậy nàng chỉ lơ đãng nghe mãi cho đến lúc anh kể đến bà nội của nàng.

- Bà nội Katie Scarlett hiện vẫn ở căn nhà tranh mà chồng bà đã xây dựng khi làm đám cưới vào năm 1789.

Không gì có thể thuyết phục bà dời đi nơi khác. Bố anh cũng là bố của Kathleen lấy vợ lần đầu vào năm 1815, và người vợ của bố đến sống với bố trong ngôi nhà đã đông nghẹt người. Khi con cái lần lượt ra đời, bố đã cho xây bên cạnh đó một ngôi nhà lớn đủ chỗ cho cả một gia đình ngày càng đông thêm và một cái giường thật êm ấm dành cho mẹ mình lúc tuổi già. Nhưng bà nội lại chẳng thèm biết những chuyện ấy. Và thế là Sean sống ở căn nhà tranh cùng với bà, còn các cô con gái - trong đó có Kathleen đây - thì lo việc nội trợ.

Khi không có cách gì thoát khỏi thôi, Kathleen nói thêm. Thật ra, bà nội cũng chẳng đòi phải đỡ đần nhiều nhận gì ngoại trừ việc quét dọn, lau chùi bụi bặm đôi chút. Nhưng Sean thì lại không từ nan một cố gắng nào để tìm cho ra những vết bùn trên nền nhà đã sạch bóng.

Ôi cái con người ấy quấy rầy chúng tôi với bao chuyện vá may! Anh ta có thể ném cho mình một cái áo rách bươm trước khi mình chưa kịp khâu xong nút. Sean là em của Molly và là cùng cha khác mẹ với chúng anh đây. Thật là một kiểu người tồi tệ, cũng biếng nhác gần như Timothy mặc dù lớn hơn nó những hai mươi tuổi. Đầu óc Scarlett quay cuồng. Nàng không còn dám hỏi Timothy là

ai, sợ rằng lại bị giáng cho hàng tá tên tuổi khác nữa.

Dù sao, điều ấy cũng chẳng còn kịp nữa, Colum đã hạ cửa kính và gọi người xà ích:

- Xin chậm lại, Jim à, để tôi có thể bước ra và ngồi cạnh anh chứ.

Sắp phải rẽ rồi, và tôi phải dẫn đường cho anh.

Kathleen nắm lấy tay áo anh.

- Ô Colum, anh có muốn em bước xuống cùng với anh và đi bộ về nhà không! Em không thể chờ được nữa. Scarlett, em không phiền là chị không đi cùng em đến nhà Molly, phải không?

Bao hy vọng rực sáng trong nụ cười của cô khiến Scarlett sẵn sàng chấp nhận dù nàng không mong muốn có vài phút được yên thân một mình.

Chắc chắn nàng không thể bắt thần đến nhà người đẹp của dòng họ O Hara - dù nay đã phai tàn - với bộ mặt khô héo như thế này lại không thấm ướt chiếc khăn tay để lau bớt bụi đường trên mặt và trên giày bột của mình - Sau đó thì chỉ cần một chút nước hoa đựng trong cái lọ bạc mà nàng để sẵn trong xách tay - một chút phấn và có thể là một chút son môi phơn phớt.

Chú thích:

(1) Paddy, tên gọi tắt của Patricia, biệt danh hàm ý xấu với người Ireland.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 50

Con đường dẫn đến nhà Molly đi qua giữa một vườn táo nhỏ. Hoàng hôn đã nhuộm màu tím nhạt những cành cây trổ hoa mà trông như sỏi bột trên nền trời xanh sẫm. Những bông hoa trắng hàng bao quanh ngôi nhà vuông vắn. Tất cả đều thẳng lối ngay hàng.

Trong nhà cũng thế. Ghế nhồi lông đều có tấm phủ đầu bàn nào cũng trải khăn đăng ten hồ cứng, lò sưởi bằng đồng bóng loáng, ngọn lửa than sáng trong, không gợn một chút tro.

Molly cũng tươm tất không chê vào đâu được, cả trong cử chỉ lẫn cách ăn mặc. Chiếc áo màu rượu vang của chị dính quanh hàng chục cái nút bạc, tất cả đều sáng bóng, và mái tóc sẫm vén gọn trong chiếc mũ trùm đầu xinh xắn thêu rua và tô điểm thêm những mảnh riềm đăng ten. Chị đưa hết má này đến má khác cho Colum hôn, rồi ríu rít bày tỏ "ngàn lời chúc mừng" với Scarlett khi nàng được giới thiệu với chị.

Chị đã không hề được báo trước về chuyến thăm của nàng. Scarlett có cảm giác dễ chịu, mặc dù Molly có một sắc đẹp không sao chối cãi được. Thoáng nhìn, Scarlett đã thấy chị có nước da sáng và mịn, làn da thanh tú nhất mà Scarlett chưa bao giờ gặp, và không một quầng thâm, một bọng dưới mí nào làm lu mờ vẻ ngời sáng ở đôi mắt xanh của chị. Quả đã thấp thoáng nét kẻ ở đuôi mắt nhưng thực sự chưa có một nếp nhăn nào, hoạ chăng chỉ ở giữa cánh mũi và khóe miệng mà điều này thì ở những cô gái trẻ cũng có. Scarlett vẫn tất đánh giá như vậy. Colum chắc đã lầm, Molly chưa thể đến tuổi năm mươi.

- Chị Molly, em rất sung sướng được gặp chị và em rất biết ơn chị đã sẵn lòng cho em ở trong ngôi nhà xinh đẹp của chị, Scarlett tíu tít.

Không chỉ là ngôi nhà là tuyệt vời, phòng khách cũng sạch bóng

như một đồng xu mới nhưng không lớn hơn là bao so với căn phòng nhỏ nhất trong ngôi nhà của nàng ở phố Pêcher.

- Chúa ơi, anh Colum, sao anh lại có thể bỏ đi và để em một mình ở đây vậy! Sáng hôm sau nàng phàn nàn. Cái lão Robert này là một gã chán nhất trên đời này, lúc nào cũng cứ chỉ nói về những con bò cái của lão - Ôi, trời đất ơi. Và về lượng sữa mà mỗi con bò cho được. Em có cảm giác là rồi em sẽ rống lên như bò trước lúc ăn tối xong mất thôi. Lão ta cứ luôn miệng nhắc đi nhắc lại đây là bữa cơm tối chứ không phải bữa cháo tối. Có quái gì khác nhau đâu!

- Buổi tối ở Ireland, người Anh ăn cơm, còn người Ireland lại ăn cháo.

- Nhưng họ có phải là người Anh đâu!

- Họ chỉ mong sao được thế. Robert đã uống một ly Whisky trong lâu đài với người quản lý của ngài bá tước, ngày mà ông ta đem đến cho ông nợ tiền thuê đất. Colum, anh cứ giỡn hoài!

- Scarlett thân yêu, anh chỉ cười chứ có giỡn đâu. Dù sao thì cũng đừng lo lắng quá, điều quan trọng là nên biết giường ngủ của em có êm ái không.

- Tất nhiên rồi. Nhưng em mệt quá nên có ngủ trên đồng lõi ngô em cũng cứ đánh thẳng giấc. Thú thật được đi bộ thì thật là thích. Ngày hôm qua, đã là một chuyến đi dài rồi còn gì. Nhà bà nội còn xa không?

- Một phần tư dặm nữa thôi, không hơn đâu, đi theo thung lũng này.

- "Thung lũng". Anh dùng từ nghe hay thật! Đáng lý phải nói là "đường mòn" đối với một con đường đất như thế này. Với lại, cũng chẳng có rào giậu gì cả. Em nghĩ em sẽ cho trồng những rặng cây như thế này ở Tara, thay cho những hàng rào. Phải bao lâu những bờ giậu mới dày được như thế này!

Cái đó tuy em trồng cây gì. Cây gì dễ trồng trong quận Clayton! Hoặc em có loại cây nào có thể cắt thấp được không?

Scarlett nhận xét, Colum là một lynch mục, mà lại có một hiểu biết đáng ngạc nhiên về mọi cách thức trồng trọt khi anh giảng giải về nghệ thuật và phương pháp thâm trồng một hàng giậu. Nhưng anh còn phải học hỏi nhiều về cách ước lượng khoảng cách. Con

đường mòn hẹp khúc khuỷu dài hơn một phần tư dặm nhiều. Đột nhiên, họ gặp một cánh rừng thưa. Trước mặt họ là một mái nhà tranh tường trắng và những cánh cửa sổ xinh xắn với nẹp cửa xanh như vừa được sơn lại. Từ lò sưởi luồng khói dày đặc vạch một đường thẳng mờ trên nền trời sáng, và một con mèo đang ung dung trên mép cửa sổ mở toang.

- Dễ thương thật, anh Colum ạ! Sao người ta có thể giữ cho nhà được trắng toát như kia nhỉ! Nhờ trời mưa chẳng!

Nàng đã đếm được ba trận mưa rào chỉ trong một buổi tối ngay trước giờ đi ngủ. Và con đường lầy lội khiến cho nàng nghĩ rằng trời đã phải đổ mưa trong lúc nàng ngủ.

- Cũng một phần do ẩm ướt đấy, Colum mỉm cười thừa nhận. Anh cảm thấy hài lòng khi thấy nàng không hề phàn nàn về cuộc dạo chơi này đã làm áo và giày boots của nàng lem luốc.

- Nhưng thật ra, anh nói tiếp, là bởi vì chúng ta đến đúng lúc. Người dân ở đây sơn phết lại nhà cửa hai lần trong năm, dịp Giáng sinh và Phục sinh. Cả trong lẫn ngoài, quét vôi và sơn lại. Nào, chúng ta đến xem bà nội có đang còn nghỉ ngơi không.

- Em cảm thấy đầu óc căng thẳng, Scarlett thú nhận.

Nàng không nói vì sao. Thực ra nàng ngại ngại không biết con người sống đến trăm tuổi trông ra làm sao. Rồi nếu như khi nhìn thấy bà nội, nàng lại buồn nôn thì sao! Nàng sẽ phải làm gì!

- Chúng ta sẽ không ở lâu đâu, Colum như đọc được hết ý nghĩ của nàng, trấn an. Kathleen đang chờ chúng ta uống trà.

Scarlett cùng anh đi vòng quanh căn nhà để vào bằng cửa trước.

Phía trên cánh cửa xanh đang mở, nhưng nàng không sao nhìn được bên trong, có chăng là những mảng tối. Với lại, ở đó đang bốc ra một mùi lạ, như là mùi đất có dư vị hơi chua chua. Scarlett cau mày. Có phải đó là mùi của người già chẳng!

- Em đã ngửi thấy mùi lửa than bùn chưa Scarlett!

- Thế là em hít được trái tim thật sự nồng ấm của Ireland đấy. Lửa than ở nhà Molly là theo phong tục người Anh.

Còn lửa than bùn mới là biểu tượng cho mái ấm gia đình thực sự. Maureen nói với anh có nhiều đêm chị ấy đã mơ về nó và khi trở giấc, trái tim chị cứ bồi hồi nổi nhớ quê. Anh tính sẽ đem đến cho

chị ấy vài viên nhỏ khi nào chúng trở lại Savannah.

Tò mò, Scarlett hít một hơi thật dài, quả là một mùi vị kỳ lạ, như là khói nhưng lại không hoàn toàn như thế. Nàng bước qua cánh cửa thấp và theo Colum vào bên trong, vừa đi vừa nháy mắt cho quen với bóng tối lơ mờ.

- Cuối cùng thì cháu đã đến đây ư, Colum O Hara? Nào bà muốn biết, cháu có đem Molly đến không, như Bridie đã hứa đưa chính con gái của Gerald đến thăm bà!

Giọng bà đục nhưng không có vẻ gì là khản, chứ đừng nói thều thào. Scarlett cảm thấy nhẹ nhõm và chút gì đó thích thú. Quả đây là mẹ của nàng mà cha nàng vẫn hằng nhắc đến.

Nàng bước đến trước Colum và quì gối dưới chân bà lão đang ngồi trong ghế bành gỗ trên lò sưởi.

- Con là con gái của Gerald đây, thưa nội. Cha con đã đặt tên của nội cho con, Katie Scarlett.

Bà Katie Scarlett người nhỏ nhắn, tóc nâu, da sạm qua gần một thế kỷ dãi dầu nắng gió và tuyết sương. Khuôn mặt tròn nhẵn theo như một trái táo cát lâu ngày đét ịai. Nhưng đôi mắt xanh nhạt vẫn tinh anh. Một tấm khăn san bằng len xanh dày phủ trên cổ và đôi vai, hai đầu khăn phủ xuống gối. Mái tóc mượt trắng xoá vén trong chiếc mũ len trùm đầu màu đỏ.

- Nào để nội nhìn rõ cháu xem nào, cháu gái của nội.

Những ngón tay mảnh khảnh của bà nâng cằm Scarlett lên.

- Trời đất thánh thần ơi! Bà bảo, nó nói đúng. Nó có cặp mắt xanh như mắt mèo.

Bà vội vàng làm dấu thánh giá.

- Đôi mắt ấy của cháu từ đâu mà có nhỉ! Bà nói tiếp. Bà rất muốn biết đấy. Bà nghĩ Gerald chắc phải say mệt khi nó viết thư báo cho bà hay về mẹ cháu. Nào, cháu Katie Scarlett, cháu thử nói cho bà nghe mẹ yêu dấu của cháu ít nhiều là có phép phù thủy phải không?

Scarlett mỉm cười.

- Mẹ cháu là một nữ thánh thì đúng hơn, nội ạ.

- Thật sao! Mà lại lấy Gerald của bà! Thật là lạ lùng! Hoặc có thể là khi cưới vợ nó làm cho vợ trở thành thánh nữ. Nào nói cho bà

biết Gerald của cháu có còn thích gây gỗ cho đến cuối đời không! - Xin Chúa cứu lấy linh hồn nó.

- Con e rằng cha con vẫn thể thôi, nội ạ.

Những ngón tay bà đẩy nạng ra.

- Cháu e vậy sao! Còn bà, bà lại thật sung sướng. Bà đã cầu nguyện để nước Mỹ đừng làm hỏng nó. Colum, cháu đốt cho bà một ngọn nến tạ ơn ở nhà thờ nghe.

- Cháu sẽ không quên đâu.

Đôi mắt nhăn nheo lại chăm chăm nhìn Scarlett.

- Cháu trông không chút ác ý nào, Katie Scarlett ạ. Nội bỏ qua hết mọi điều cho cháu.

Khuôn mặt bà chợt nở rạng một nụ cười, bắt đầu từ đôi mắt. Đôi môi xinh xắn của bà hé mở, chan chứa yêu thương. Trên hai hàng lợi màu hồng đỏ như hai cánh hoa không còn một cái răng nào.

- Bà sẽ cho thắp thêm một ngọn nến nữa vì Chúa đã ban phúc cho bà được nhìn thấy cháu tận mắt trước khi xuôi hai tay xuống mồ.

Hai mắt Scarlett đầm đìa nước mắt.

- Con cảm ơn nội.

Có gì đâu, có gì đâu, bà Katie Scarlett phản đối. Còn bây giờ, Colum cháu hãy đưa con bé đi. Đã đến giờ bà nghỉ ngơi một chút. Bà nhắm mắt, và cầm gục xuống trên ngực được ních chặt quần áo cho ấm.

Colum lướt nhẹ tay lên vai Scarlett.

- Chúng ta đi được rồi.

Kathleen bước ra khỏi căn nhà kế bên, vừa chạy vừa đuổi đàn gà mái tứ tán.

- Scarlett, xin mời vào nhà, cô kêu lên vui vẻ. Trà đã hầy trong bình và còn có cả bánh mì tròn barm brack nóng hổi để đãi em nữa đây.

Scarlett lại một lần nữa ngạc nhiên về sự biến đổi của Kathleen, cô ấy trông thật hạnh phúc. Và thật mạnh khỏe. Cô trưng diện những thứ mà Scarlett vẫn xem như một sự nguy trang: một cái váy nâu để hở mắt cá chân, bên trong là những váy phòng màu xanh và vàng. Cô vén một bên váy giắt lên thắt lưng tấm tạp dề dẹt tại nhà

để hờ những cái váy phòng. Nhưng sao Kathleen lại để chân trần và đi đất vậy, trong khi lẽ ra đôi vớ sọc có thể hoàn tất cách trang sức xinh đẹp của cô?

Scarlett định bụng sẽ nói Kathleen qua ở cùng với nàng bên nhà Molly. Mặc dù không hề giấu giếm ác cảm của mình đối với người chị cùng cha khác mẹ, Kathleen vẫn có thể chịu đựng được mười bữa, với lại Scarlett lại đang rất cần đến nàng. Molly có một người đầy tớ làm nhiệm vụ hầu phòng, nhưng cô bé tội nghiệp không hề có chút tài cán gì trong việc chải tóc. Còn tiếc thay, chị Kathleen, một Kathleen khác hẳn, đầy hạnh phúc và tự tin, chắc chắn sẽ không thể đồng tình với ý nàng được, Scarlett biết rõ điều ấy. Thậm chí không nên hoài công gợi ý với chị ấy điều ấy nữa, nàng sẽ chỉ nên bằng lòng với một búi tóc vắn sơ qua hoặc đeo lưới bao tóc vậy.

Nàng nén một tiếng thở dài và bước vào nhà.

Căn nhà nhỏ xinh xinh, lớn hơn nhà của bà nội, nhưng dù sao cũng quá chật hẹp đối với một gia đình. Vậy thì họ ngủ ở đâu nhỉ! Cửa ra vào mở thẳng xuống nhà bếp, rộng hơn gấp đôi so với nhà bếp của căn nhà đầu tiên nàng gặp, nhưng nhỏ hơn một nửa so với căn phòng của Scarlett ở Atlanta. Đập ngay vào mắt trước tiên là lò sưởi lớn bằng đá, chiếm hết giữa bức tường bên phải. Một cầu thang thẳng đứng dẫn lên một cửa mở cao phía trên tường, bên phía trái lò sưởi, còn bên trái là một cánh cửa mở ra phòng khác.

- Em hãy ngồi trên ghế gần ngọn lửa kia kìa, Kathleen gợi ý.

Một ngọn lửa than bùn nhỏ bập bùng trong lò sưởi, ngay trên nền đá, toàn bộ nền bếp được lót bằng loại đá đục ấy. Nhờ cọ rửa thường xuyên, nó đã lên bóng, và mùi xà bông cay cay pha lẫn với mùi than bùn.

Chúa ơi, Scarlett nghĩ, dòng họ mình nghèo thật, ấy thế mà sao Kathleen lại cứ khóc hết nước mắt nằng nặc đòi trở về sống ở đó! Miệng cười gượng, nàng ngồi trong chiếc ghế bành Windsor mà Kathleen đẩy tới cho nàng.

Trong nhiều giờ sau đó, Scarlett hiểu rằng tại sao dưới cái nhìn của Kathleen, khoảng không gian và sự sang trọng tương đối của cuộc sống ở Savannah đã không sao thay thế nổi căn nhà tranh nho nhỏ

quét vôi trong quận Meath. Những người trong dòng họ O Hara ở Savannah đã tạo ra một thứ ốc đảo hạnh phúc, gồm toàn những người trong số họ và tái hiện lại cuộc sống mà họ đã từng biết ở Ireland. Và như vậy là Scarlett đã tìm lại nguyên mẫu cuộc sống ấy.

Những mái đầu không ngừng diễu hành phía trên cao khung cửa ra vào và luôn miệng kêu "cầu Chúa ban phúc cho bạn", mỗi lần thế người ta đáp lại "Mời bạn đến ngồi gần ngọn lửa", ai nói xong thường lại bước vào trong nhà. Cứ thế đàn bà, con gái, trẻ em, con trai, đàn ông, trẻ nít hết ra, lại vào, khi từng người một, lúc lại thành từng nhóm hai ba người. Những giọng nói Ireland với cung giọng du dương cứ liên tục chào Scarlett và chúc mừng nàng đã đến đây bình yên, rồi lại chào Kathleen và chúc cô đã trở về quê hương bình yên, tất cả với một tình cảm thấm thiết gần gũi mà Scarlett tưởng như có thể nắm bắt được nó trong đôi tay của mình. Điều đó cũng thật khác xa với những cuộc thăm viếng trong xã hội trưởng giả, cũng như ngày khác với đêm. Mọi người đều nói với nàng rằng họ là bà con với nàng, và bà con như thế nào. Hết đám đàn ông lại đến đám đàn bà kể lại cho nàng nghe những mẩu chuyện về cha nàng - những hồi ức của những người già nhất, những câu chuyện truyền lại từ đời cha, đời ông và lại được những người trẻ hơn kể lại. Nàng nhận ra những nét của Gerald O Hara trên nhiều khuôn mặt đang tụ họp quanh lò sưởi, nhận ra giọng nói của cha mình qua giọng nói của họ. Gần như thể cha nàng đã hiện diện ở đó và nàng nghĩ, nhờ vậy mình nhìn thấy được cha mình đã trải qua thời tuổi trẻ như thế nào khi ông chỉ sống ở đây.

Kathleen còn lâu mới bắt kịp mọi người về những chuyện làng chuyện phố loại ngồi lê đôi mách. Biết bao người cứ lần lượt kể vào người ra lại kể đi kể lại cho nàng nghe cùng một câu chuyện, nên chẳng mấy chốc Scarlett có cảm tưởng như quen biết hết từng vị linh mục, ông thợ rèn cho đến ông chủ quán rượu và người đàn bà có con gà mái mỗi ngày đẻ một trứng có hai lòng đỏ. Khi cái đầu hói của cha Dunaher xuất hiện trong khung cửa thì điều ấy xem ra là điều tự nhiên nhất trên đời đối với nàng, và rồi khi vị linh mục bước vào nhà nàng bất giác nhìn xem cái áo chùng thâm của ông

đã vá lại chỗ rách do móc vào hàng rào sắt của nghĩa trang chưa. Thật giống như xưa khi trong quận, nàng tự nhủ, ai cũng quen nhau, biết công việc của nhau, nhưng nói cho cùng, ở đây thì thu nhỏ hơn, thân thích hơn, và thoải mái hơn. Điều nàng nhìn thấy và cảm nhận được, mà chưa kịp nhận ra, là cái thế giới nhỏ bé trước mắt nàng rõ ràng tốt bụng hơn tất cả những nơi nàng đã từng biết. Nàng chỉ biết một điều là nàng cảm thấy vô cùng thích thú được ở đây.

Chưa hề có ai được những ngày nghỉ tốt đẹp như thế này trên trần đời. Mình có biết bao chuyện kể lại cho Rhett nghe. Có thể một ngày nào đó, hai đứa sẽ cùng nhau đến đây, bởi anh ấy có việc đi Paris hay London bình thường chẳng có gì đáng kể như giọt nước mắt rơi trên mũi. Dĩ nhiên, hai đứa không thể sống như thế này, bởi có vẻ là... nhà quê quá sức. Nhưng phải nói là sống ở đây lạ kỳ, hấp dẫn và vui vẻ. Ngày mai, mình sẽ mặc bộ quần áo mua ở Galway để đi thăm mọi người mà không mặc coóc xê. Mình nên mặc váy phòng màu vàng với cái váy xanh hoặc đỏ thì đẹp hơn nhỉ!

Xa xa, có tiếng chuông vang lên và người phụ nữ trẻ mặc váy đỏ đang chỉ cho Kathleen xem những cái răng của đứa con chị ta, bỗng lia cái ghế đầu đứng phắt lên.

- Thôi chết, đã đến giờ Kinh nhật tụng rồi! Ai có ngờ là tôi lại để cho Kevin của tôi về nhà mà cơm vẫn chưa bắc lên bếp lửa như thế này!

- Này, này, thì có món la-gu đây, Mary Helen, chúng tôi có nhiều mà. Bộ Thomas đã chẳng thèm đón tiếp tôi khi tôi trở về với bốn con thỏ lớn mà anh đã bắt được sao?

Chẳng đầy một phút sau, Mary Helen đã quây quả bước đi, đứa con nách bên hông, lyến xúp bọc trong một cái khăn lau xách dưới tay:

- Anh giúp em dọn bàn được chứ Colum! Đám đàn ông sắp về nhà ăn trưa rồi, còn gì. Em không biết Bridie đã đi đâu mất biệt rồi.

Từng người một, cách lyén nhau, những người đàn ông trong nhà lục đục kéo nhau từ ngoài đồng về.

Scarlett được biết về một người anh của cha mình là Daniel, một

ông già cao lớn và khỏe mạnh, tuổi đã tám mươi, dáng gầy và xương xương cũng y như những đứa con của bác. Bác có bốn người con tuổi từ hai mươi đến bốn mươi tư, không kể Matt và Gerald mà như nàng nhớ là đang ở Savannah. Trong nhà, chắc không khí vẫn y như thời của cha nàng, ông và những người anh mình. Colum trông bé nhỏ lạ lùng, ngay cả khi ngồi vào bàn ăn, giữa những con người cao lớn này của dòng họ O Hara.

Bridie, người mà cả nhà đang chờ, chạy ào vào nhà đúng lúc Kathleen đang chia cho mỗi tô màu xanh và trắng một muôi ra gu. Bride người ướn mẹp. Chiếc áo choàng dán chặt lấy cánh tay và tóc xoã xuống lưng.

Scarlett nhìn ra ngoài trời qua cánh cửa vừa mở toang nhưng mặt trời còn đang thiếu sáng.

- Chắc là chị đã rơi xuống cái giếng nào đó chứ gì, Bridie! - Một người em của cô ta là Timothy hỏi.

Timothy rất vui vì đã làm cả nhà chuyển hướng chú ý bởi cả đám anh em trong nhà đang hòa nhau chọc quê anh nhất như thỏ đế trước cô gái mà họ giấu tên chỉ gọi là cô "tóc vàng".

- Chị tắm ngoài sông, Bridie đáp lại.

Rồi cô cặm cúi ăn không thềm để tâm đến tiếng bàn tán ồn ào chung quanh. Nhưng chính Colum, người xưa nay ít tham gia vào chuyện châm chọc, dầm tay xuống bàn, lên tiếng.

- Bridie O Hara, hãy nhìn anh đây này hơn là nhìn cái con thỏ đế ấy. Vậy ra em không biết là sông Boyne cứ một dặm chiều dài thì mỗi năm lại cướp đi một mạng người sao?

- Lại sông Boyne.

- Có phải cũng là con sông Boyne như con sông trong trận đánh ở Boyne không! Scarlett hỏi.

Cả bàn ăn im lặng.

- Cha em đã kể cho em về nó đến hàng trăm lần, nàng nói tiếp. Cha nói rằng dòng họ O Hara đã mất hết sạch đất đai là vì trận thua ấy. Dĩ muốn rồn rảng trở lại.

- Đúng y như thế, Colum đáp. Nhưng con sông thì vẫn tiếp tục dòng chảy của nó. Nó xác định ranh giới cho miền đất này. Anh sẽ chỉ cho em nếu như em muốn. Nhưng chắc chắn không phải để cho

em tính lấy đó làm nơi tắm rửa đâu. Nào Bridie, em đâu có ngốc đến vậy. Cái gì đã xui em?

- Kathleen đã báo với em là có cô em họ Scarlett đến nhà và Eileen lại cũng đã bảo em rằng người hầu phòng là phải tắm rửa mỗi ngày trước khi sờ đến quần áo hoặc mái tóc của người mình hầu hạ. Bởi thế em mới đi tắm đây.

Lần đầu tiên, cô chăm chú nhìn Scarlett.

- Chị có ý làm em hài lòng để em đem chị theo sang Mỹ cùng với em, cô giải thích.

Đôi mắt xanh của cô ánh lên vẻ trang nghiêm và chiếc cằm nhỏ tròn trĩnh đưa về phía trước vẻ quả quyết Scarlett cảm thấy hài lòng. Chắc là chẳng phải sợ Bridie sẽ khóc sụt sùi vì nhớ nhà, điều ấy đã rõ.

Nhưng nàng chỉ có thể nhờ vả cô trong những ngày nàng ở chơi đây. Không bao giờ một phu nhân miền Nam lại mong muốn có một người hầu hạ da trắng cả. Nàng sẽ tìm cách nói với cô gái sau. Chính Colum đã trả lời thay cho nàng.

- Anh đã quyết định đem em cùng chúng ta đến Savannah, Bridie ạ, bởi thế em chẳng cần lyều mạng để...

- Hoan hô! Bridie kêu lên.

Rồi, cô đỏ mặt.

- Chị sẽ không bao giờ ồn ào như thế đâu suốt thời gian phục vụ, cô hứa với Scarlett.

Quay sang Colum:

- Em chỉ ra đến chỗ cạn, nước mới tới gần đầu gối, đâu đến nỗi ngu như anh tưởng.

- Rồi sẽ xem em ngốc thuộc loại nào. Colum đáp lại. Nhưng lúc này anh đã mỉm cười.

- Scarlett sẽ có nhiệm vụ dạy cho em biết những yêu cầu của một phu nhân, anh nói tiếp. Nhưng em không nên hành hạ Scarlett để cô học cho bằng được trước lúc lên đường. Các em sẽ ở cùng phòng suốt hai tuần và một ngày trên biển, và như thế là quá đủ để cho em học rồi.

Còn trong lúc này, hãy cứ kiên nhẫn, và hãy cùng với Kathleen làm thật tốt mọi nhiệm vụ của em trong nhà này đi.

Bridie thở phào.

- Đúng là có cả một núi công việc phải làm khi mình là đứa út trong nhà.

Tất cả họ chòng ghẹo nàng âm ỉ, ngoại trừ Daniel không hề nói một lời suốt bữa. Ăn xong, bác đẩy ghế đứng lên.

Đào hồ lúc trời còn khô ráo thì rề hơn bác nói. Ăn xong đi, rồi làm tiếp.

Bác kính cẩn nghiêng mình cúi chào Scarlett.

- Katie Scarlett O'Hara, bác nói, cháu làm vinh dự ngôi nhà của bác và bác hân hạnh tiếp đón cháu. Bác rất yêu mến cha cháu, cha cháu khuất bóng là bác nghe như có hòn đá nặng trĩu trong lòng từ hơn năm mươi năm nay.

Nàng sững sờ không nói được lời nào. Khi nàng định thần lại thì Daniel đã mất hút sau kho Lầm và đang trên đường ra đồng.

Colum cũng đứng dậy và kéo ghế đến gần lò sưởi:

- Em có thể là chưa biết hết, Scarlett thân yêu, nhưng em đã gây ấn tượng không nhỏ cho ngôi nhà này rồi đấy. Đúng là lần đầu tiên anh nghe Daniel O'Hara mở lời về một chuyện ngoài chuyện nông trại đây. Em cố cẩn trọng kéo tất cả các bà goá và các cô gái già trong vùng lại giảng xuống em những lời trù ếm khủng khiếp. Em cứ hình dung xem bác Daniel ở goá, thì bác có một người vợ mới cũng hợp chứ sao?

- Kìa, anh Colum, bác ấy già rồi mà!

- Chứ mẹ bác ấy lại không còn khỏe mạnh dù đã trăm tuổi rồi sao! Tốt nhất là em phải nhắc nhở cho bác ấy biết là em đã có chồng và chồng em đang đợi em ở nhà.

- Có lẽ đúng hơn là em phải nhắc chồng em rằng anh ấy không phải là người đàn ông duy nhất trên đời này. Em sẽ báo anh ấy biết là anh đã có một tình địch ở Ireland.

Ý nghĩ ấy khiến nàng bật cười: Rhett ghen với một chủ nông trại Ireland. Nhưng xét cho cùng, sao lại không nhỉ! Một ngày nào đó lúc còn ở đây nàng có thể sẽ chỉ nói thoáng qua mà không nói rõ đó là ông bác của nàng, cũng không nói ông ấy đã già như những ngọn đồi. Ô, nàng sẽ hài lòng biết bao một khi đưa được Rhett đến nơi nàng muốn! Nỗi nhớ nhà chột như con sóng quất vào da thịt

nàng khiến nàng đau nhói. Nàng sẽ không chọc ghẹo chàng về chuyện Daniel O Hara lần ai khác nữa. Tất cả điều nàng muốn là được ở bên chàng, được yêu chàng, có được đứa con này để cả hai cùng yêu thương.

- Colum nói có điểm đúng đó, Kathleen nhận xét, Daniel đã dành cho em lời chúc phúc của người trưởng tộc. Khi em không còn chịu đựng nỗi Molly thêm một giây phút nào nữa thì em có thể đến ở tại đây nếu em muốn.

Scarlett thấy dịp may đang đến. Nàng ngạc nhiên đến sửng sốt.

- Vậy chị sắp xếp cho mọi người ở đâu đây! Nàng hỏi thẳng.

- Có căn gác chứa thóc được phân làm hai. Bọn con trai một bên. Bridie và chị bên kia. Và bác Daniel kê giường ở một góc, cạnh lò sưởi, vì bà nội không thích chỗ đó. Chị sẽ chỉ cho em xem.

Kathleen nắm lấy rìa một băng ghế dài bằng gỗ, đặt dọc theo tường, kéo ra để lộ một tấm nệm dày, trên phủ tấm chăn len dày màu đỏ, kẻ ca rô.

- Bác ấy bảo, chính vì vậy mà bác đã dùng đến nó, để cho mẹ của bác ấy hiểu rằng bà đã bỏ lỡ, nhưng chị thì lại vẫn nghĩ, bác ấy cảm thấy quá cô đơn khi ở một mình bên trên căn phòng, từ ngày bác Theresa mất đi.

- Bên trên căn phòng à!

- Đi lối này đây.

Kathleen chỉ cánh cửa.

- Cả nhà đã biến nó thành một phòng khách, bỏ phí khoảng không gian ấy thì thật phí lý. Giường mềm vẫn để đó dành cho em đây nếu em thích.

Scarlett không sao hình dung được. Theo nàng, bảy con người chen chúc trong một căn nhà quá nhỏ thế này, thì ít ra cũng đã thừa ra đến bốn hoặc năm người rồi. Nhất là lại với những người toàn tầm vóc khổng lồ.

Nàng nghĩ thầm, chẳng trách người ta vẫn cứ xem cha nàng là một tên đẻ non, cũng chẳng trách sao cha mình cứ cư xử như một người khổng lồ thực sự cao đến ba thước.

Cùng với Colum, nàng quay lại chào bà nội trước khi trở về nhà Molly, nhưng bà Katie Scarlett đang ngủ say bên góc lò sưởi.

- Anh nghĩ bà vẫn mạnh khỏe chứ! Scarlett thì thảo. Colum chỉ gật đầu. Anh đợi đến khi họ trở ra lại bên ngoài mới nói:

- Anh thấy cái nồi đặt trên bàn gần như sạch láng. Có lẽ bà đã nấu ăn trưa cho Sean và cùng ăn với nó rồi, trong lúc chúng ta đang ở bên kia. Bà vẫn hay ngả giấc một chút sau bữa cơm. Những hàng giậu dọc thung lũng nở rộ hoa sơn trà, chim hót véo von trên những cành cao chót vót. Thú vị biết bao khi thả bộ trên đường này dù phải giẫm trên bùn.

- Có thung lũng nào dẫn đến sông Boyne không anh Colum! Anh đã hứa đưa em đến đó mà.

- Anh có quên đâu. Sáng mai nếu em muốn. Còn hôm nay, anh đã hứa với Molly sẽ đưa em về sớm. Chị ấy sẽ thết em một tuần trà đấy.

Một tuần trà thết mình! Một ý tưởng hay là được làm quen với gia đình chị ấy trước khi về ở luôn Charleston.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 51

Thức ăn ngon thật, nhưng quả chỉ có bấy nhiêu là đáng nói, Scarlett che giấu ý nghĩ này của mình sau nụ cười giả lã trong lúc lần lượt bắt tay các bà khách của Molly đến kiêu từ. Những bàn tay đến là nhão nhoét! Với lại tất cả bọn họ đều cùng một giọng nói lạ như thể có cái gì đó chặn ngang lấy cổ họng. Ta chưa từng thấy ở đâu có một cuộc họp mặt tồi tệ hơn thế.

Quả là chưa bao giờ Scarlett bắt gặp thói đua đòi kiêu cách của một xã hội tỉnh lẻ chỉ muốn học đòi làm sang. Ở các chủ đồn điền quận Clayton, lại có một sự thẳng thắn lạnh mạnh và một vẻ quý phái tự nhiên, khiến họ khinh bỉ thói tự phụ của Charleston và của cái câu lạc bộ mà nàng đã xem như "những người bạn của Melly" tại Atlanta. Cái kiêu ngón tay út dánh lên khi nâng tách, kiêu nhâm nhi những mẩu bánh mì nhỏ không kẹp thịt và có kẹp thịt từng tí một như chuột gặm, kiêu cách đặc trưng ấy của Molly và bạn bè của chị, trông thật chết cười. Nàng đã ăn thật ngon miệng các món tuyệt vời ấy và chẳng thèm để tâm đến những lời mời mọc quanh co ra vẻ thương xót dùm cho sự thô lỗ của bọn người chân lấm tay bùn.

- Vậy thì anh Robert làm gì hả Molly! Suốt ngày anh ấy đeo găng tay da dê à? - Nàng thốt lên, lòng khắp khởi mừng thầm vì vừa phát hiện ra những nếp nhăn trên làn da tuyệt vời của Molly khi chị ấy cau mặt.

Mình thiết nghĩ chị ấy phải nói đôi lời với Colum cảm ơn anh đã đưa mình đến, nhưng mình chẳng cần. Vậy mà đúng với chị ấy đây, chị có cần chuyện trò gì với mình, chị coi mình như chẳng dính dáng gì đến dòng họ O Hara, cũng như đến chị ấy cả mà. Chị ấy đã moi ở đây ra được ý nghĩ cho rằng đồn điền - chị ấy nói thế nào nhỉ! - giống như một trang viên của người Anh vậy!

Bản thân mình sẽ có đôi lời với Colum. Nhưng bộ mặt thộn của

bọn họ trông thật thích khi mình tuyên bố với họ rằng đầy tớ và nông dân của mình toàn là người da đen.

Mình có cảm tưởng họ chưa bao giờ nghe nói đến những con người có màu da đen, và tất nhiên là chưa từng thấy bao giờ. Quả đây là một chốn kỳ quái.

- Thật là một buổi tiếp tân thú vị, chị Molly ạ, Scarlett thốt lên. Và em xin thú thật là em ăn khá nhiều. Bây giờ em cần lên phòng nghỉ một chút.

- Em cứ việc Scarlett ạ, tất nhiên rồi. Chị đã bảo sửa soạn xe ngựa để ra đi dạo một vòng, nhưng nếu em thích ngủ một chút thì...

- Ồ không, em lại rất thích đi. Ta có thể đến nhìn con sông chẳng, ý chị thế nào!

Nàng đã định thoát khỏi Molly, nhưng dịp may này thật hiếm có. Nói thật ra, nàng vẫn thích đi đến tận sông Boyne bằng xe ngựa vui hơn là cuộc bộ. Khi nghe Colum bảo đến đó không xa lắm, nàng chẳng tin chút nào.

Nàng nhận thấy mình đã đoán đúng. Mang găng màu vàng cho tiếp màu với nan hoa bánh xe, Molly đưa xe ra tận đường cái rồi băng qua làng. Scarlett tò mò nhìn một dãy nhà kiểu buồn tẻ.

Họ băng qua một hàng rào song sắt đồ sộ mà Scarlett chưa bao giờ nhìn thấy, một cái gì đó không lồ bằng sắt nung, trên đầu mỗi thanh đều có một mũi dáo vàng, mỗi cánh cổng to lớn đều trang trí một huy hiệu viền vàng chạm khắc rất cầu kỳ.

Đó là gia huy của bá tước đây, Molly bình phẩm, giọng xúc động. Chúng ta sẽ đi đến tận toà nhà lớn để có thể nhìn được con sông từ phía hoa viên. Việc này không có gì rắc rối bởi ông ta không có mặt tại đó, với lại Robert đã xin phép ông Alderson rồi.

- Ai thế!

- Người quản lý lãnh địa của bá tước. Ông ta trông nom cả toà lâu đài. Robert quen biết ông ta.

Scarlett cố làm ra vẻ ngưỡng mộ, cho người khác nghĩ nàng đang bị ấn tượng mạnh - dù nàng chẳng thấy có lý do gì cho đáng. Một người quản gia thì có gì ghê gớm! Chẳng qua đó vẫn là một nhân viên.

Nàng tìm ra câu trả lời sau hồi lâu chạy dọc theo lối đi rộng có lát

sỏi, thẳng tắp, qua những thảm cỏ bát ngát, được chăm sóc kỹ lưỡng khiến nàng chợt nhớ đến công viên mệnh mông với những bồn cỏ hình bậc thang ở Dunmore. Nhưng khi nhìn thấy Toà nhà lớn, ký ức ấy chợt biến khỏi tâm trí nàng.

Thật là hùng vĩ và phải nói, thay vì một toà dinh thự đơn độc thì đó là cả một quần thể lớp lớp các mái nhà, các ngọn tháp, các bức tường thành có lỗ châu mai. Đó là một thành phố nhỏ nhỏ hơn là một ngôi nhà, và chưa bao giờ Scarlett nhìn thấy một kiến trúc tương tự. Lúc này, nàng mới hiểu ra vì sao Molly tỏ vẻ kính trọng đối với viên quản gia. Cả một cơ ngơi như thế hẳn phải cần đến nhiều lao động hơn so với cái đồn điền lớn nhất mà nàng từng biết. Nàng vươn cổ để ngắm nhìn các tường thành bằng đá và những cửa sổ kiểu gô tích bằng cẩm thạch. Ngôi nhà Rhett đã xây cho nàng, đã là Toà nhà lớn nhất và - theo ý nàng - lộng lẫy nhất ở Atlanta, nhưng nay nó chỉ đáng được nhét vào một xó trong toà lâu đài này, và chỉ chiếm một diện tích nhỏ đến mức chẳng đáng được chú ý đến làm gì. Minh thêm được thấy bên trong quá...

Molly lấy làm kinh ngạc khi Scarlett nghĩ ra một yêu cầu như vậy. - Chúng ta chỉ được phép dạo chơi trong khuôn viên thôi. Chị sẽ cột ngựa vào trụ gỗ này và chúng ta sẽ đi qua cánh cổng kia kìa. Chị chỉ vòm cổng cong vòng. Cánh cổng bằng đồng đang hé mở Scarlett nhảy ngay xuống xe ngựa. Vòm cổng dẫn vào khoảng sân rải sỏi theo một kiểu thức hẳn hoi. Bước chân lên đó, nàng cảm thấy e dè chỉ sợ dấu chân mình sẽ làm hỏng những đường cong hoàn mỹ đã được vẽ bằng bồ cào. Nàng e ngại liếc nhìn về phía khu vườn, bên kia sân. Đúng, các lối đi đều được rải sỏi và được cào phẳng. Tạ ơn Chúa, đã không còn cào thành những đường cong nữa, nhưng lại chẳng hề thấy một vết chân nào. Minh tự hỏi họ làm thế nào nhỉ! Người cào sỏi cũng phải có chân chứ. Nàng hít một hơi thật sâu và mạnh dạn bước lên lớp sỏi lạo xạo đến tận những bậc thềm bằng đá cẩm thạch dẫn vào khu vườn. Đôi giày bột của nàng giẫm lên lớp sỏi gây ồn ào như cả một quân đoàn đang tiến bước. Nàng hối tiếc là đã đến đây.

- Ủa, Molly đâu rồi! Scarlett quay lưng lại, cố hết sức nhẹ nhàng. Molly đang theo sau nàng, bằng cách cẩn thận đặt từng bước chân

lên đúng dấu chân Scarlett.

Nàng chợt thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy bà chị họ lắc đầu thật kiêu kỳ - lại còn tỏ ra khiếp sợ hơn nàng. Nàng ngẩng nhìn ngôi nhà một lúc trong khi chờ Molly bước lên kíp. Điều đó làm cho mình có vẻ ra người hơn là vừa rồi. Các cánh cửa phụ đều mở về hướng sân, lúc này đều khép lại và được phủ trướng, nhưng không quá lớn để có thể ra vào bình thường, thật khác xa với những cánh cửa đồ sộ dẫn vào nhà. Có thể nghĩ rằng ở đây đang sinh sống những người bình thường, chứ không phải những người khổng lồ.

- Con sông ở về phía nào nhỉ! Scarlett kêu to.

Nàng không muốn để ngôi nhà trống vắng kia uy hiếp mình đến mức phải thì thào.

Nhưng nàng cũng không muốn chậm trễ thêm chút nào nữa. Nàng từ khước ngay gợi ý của Molly muốn dạo gót khắp các lối đi và xem hết các khu vườn.

- Em chỉ muốn nhìn dòng sông thôi. Còn các khu vườn làm em buồn chán đến chết được, chỉ có chồng em là thích thế.

Nàng lẩn tránh sự tò mò cháy bỏng của Molly về cuộc hôn nhân của nàng, trong lúc cả hai cùng theo lối đi chính, hướng về hàng cây chỗ giới hạn của khu vườn.

Rồi đột nhiên nàng nhìn thấy dòng sông, qua khe hở của hai vòm cây cắt tia khéo léo trông thật tự nhiên.

Mặt nước óng ánh vàng và nâu, không giống bất cứ nơi nào khác.

Mặt trời như nung cháy vàng trên mặt nước và đang từ từ quây cho nó biến thành những cuộn nước nhờ nhờ như rượu Brandy.

- Đẹp quá! Nàng trầm trồ nhẹ nhàng.

Nàng không sao hình dung nổi một vẻ đẹp như vậy trước đó. Cứ như cha nàng kể thì dòng sông phải đổ ngẫu những dòng máu đã đổ ra và cuộn cuộn những đợt sóng sôi sục. Nhưng nó lại gần như lờ lững trôi. À ra con sông Boyne là thế đấy. Nàng đã nghe nói về nó suốt một thời thơ ấu và rồi lúc này đây, nàng đã ở sát bên nó đến có thể nghiêng người và nhúng tay xuống nước. Scarlett cảm thấy được một cảm xúc lạ kỳ nhưng không sao gọi tên nó lên được. Nàng cố thử tìm một từ ngữ để xác định, để hiểu ra nó, điều ấy lại thật cần thiết, giá như nàng có thể tìm được nhỉ...

- Đây cảnh trí ở đây là thế, Molly loan báo bằng giọng nói đã bị méo mó vì cố làm ra kiểu cách. Tất cả những lãnh địa đẹp nhất đều có một cảnh nhìn ra sông, một cảnh trí như thế từ phía vườn mình. Scarlett những muốn đâm cho chị ấy mấy đám. Bây giờ, nàng không sao tìm ra được điều mà từ nãy giờ nàng đã cố sức sạo một cách mơ hồ. Nàng nhìn theo hướng Molly chỉ và thấy một ngọn tháp sừng sững bên kia dòng nước. Nó trông giống với những ngọn tháp mà Scarlett đã nhìn thấy trên tàu lửa, đều được xây bằng đá và đã đổ nát quá nửa. Rêu phủ kín chân tháp và dây leo bám chằng chịt trên tường. Quả là nó đồ sộ hơn nhiều so với nàng tưởng lúc nhìn từ xa, chắc là phải rộng khoảng chín thước và cao gấp đôi. Nàng phải đành thừa nhận với Molly quả đó là một cảnh trí thơ mộng.

- Nào ta đi thôi, nàng gợi ý sau khi đã nhìn kỹ.

Đột nhiên, nàng cảm thấy mệt lả.

Anh Colum à, em nghĩ em sẽ giết chết cô chị họ Molly yêu quý mất thôi. Nếu như anh mà nghe được, tối hôm qua, lúc ăn tối, cái lão Robert khôn kiếp ấy cứ lải nhải rằng ưu tiên lắm chúng em mới được dạo gót trên các lối đi ngổ ngảng trong cái trang viên của tên bá tước ấy! Lão ta nhắc đi nhắc lại có đến ít nhất bảy trăm lần, mà cứ mỗi lần thế Molly lại mê mẩn đến hết mười phút về niềm hạnh phúc vô song ấy.

- Sáng nay, Scarlett kể tiếp, chị ấy lại đã suýt bất tỉnh khi nhìn thấy em trong bộ trang phục mua ở Galway. Này, anh hãy tin em, đó không còn là những tiếng kêu bức bối nho nhỏ nữa đâu. Mà chị ấy lên mặt quở trách em hằn hoi vì cho rằng em sắp tiêu huỷ mất vị trí xã hội của chị ấy và gây phiền bức cho Robert. Vâng đúng là cho Robert! Lão ta đi mà phiền bức với bộ mặt to bè và ngu xuẩn của lão khi nhìn vào gương đi chứ. Sao Molly lại cả gan thuyết giáo em về chuyện của lão ấy!

Colum vỗ nhẹ vào bàn tay nàng.

- Scarlett thân yêu, quả là Molly không thể là người bạn tốt nhất mà anh cầu chúc cho em có được, nhưng chị ấy vẫn có những ưu điểm riêng của chị ấy chứ. Hôm nay, chị ấy đã cho chúng ta mượn

chiếc xe ngựa mui trần, và chúng ta sẽ có một ngày tuyệt đẹp, vậy không nên làm hỏng đi vì mãi nghĩ đến chị ấy. Hãy cứ ngắm nhìn những đoá hoa mơ rừng trên các hàng giậu và rặng anh đào đang nở rộ hoa trong sân nông trại kia. Thật là một ngày tuyệt đẹp không ai nỡ đánh mất vì những giận hờn đâu đâu. Em trông như một cô gái Ireland nhỏ nhắn dễ yêu với đôi vớ sọc và chiếc váy phòng màu đỏ.

Scarlett duỗi chân ra trước và phá lên cười. Colum nói đúng. Sao lại cứ để cho Molly làm cho ngày hôm nay của nàng mất vui! Họ đi đến Trim, một phố cổ có bề dày lịch sử mà Colum tin chắc nó chẳng hấp dẫn được Scarlett chút nào. Anh đành nói chuyện với nàng về chợ phiên mỗi cuối tuần giống như ở Galway, có điều là nó nhỏ hơn rất nhiều, Colum biết khá rõ. Lại điều này nữa: một bà thầy bói thường xuất hiện gần như mọi ngày thứ bảy, cái đó thì ở Galway thực tế khó tìm ra, chỉ cần cho bà ta một đồng tuppence là bà ta sẽ đoán cho đủ thứ danh vọng và phú quý, một penny thì bà cũng đoán cho một hạnh phúc vừa phải, còn nếu chỉ nặn hầu bao được một nửa penny thì ngược lại bà ta sẽ tiên đoán cho đủ thứ gian nan bất hạnh.

Scarlett phá lên cười. Colum vẫn luôn chọc cho nàng cười được và kín đáo sờ tay vào túi tiền nằm gọn trong ngực, giấu kín dưới lớp áo và áo choàng xanh mua ở Galway. Không ai ngờ rằng nàng đang mang hai trăm đôla bằng vàng trong người, thay cho coóc-sê. Sự trống trải trên ngực khiến nàng có cảm giác không tề chỉnh. Từ năm mười một tuổi đến nay, chưa bao giờ nàng bước chân khỏi nhà mà không mặc coóc xê cả.

Colum chỉ cho nàng thấy toà lâu đài lừng danh ở Trim và Scarlett vờ như có quan tâm đến. Rồi anh chỉ cho nàng cửa hiệu, nơi Jamie đã làm việc từ năm mười sáu tuổi cho đến lúc bốn mươi bốn tuổi, trước khi sang Savannah, và lần này sự quan tâm của Scarlett không còn là vờ vĩnh nữa. Hai người chuyện trò cùng chủ hiệu và chẳng còn cách nào khác là ông ta khép ngay cửa hiệu, mời họ lên lầu gặp mặt bà vợ, bà chắc chắn sẽ chết rầu nếu như không được nghe tin tức Savannah từ chính miệng Colum, và nếu như bà không được làm quen với phu nhân O Hara trẻ tuổi đã đến thăm,

mà nhan sắc cũng như nét quyến rũ kiểu Mỹ đã là cái món được bàn tán trong tất cả mọi câu chuyện khắp vùng.

Dĩ nhiên cần lập tức báo tin cho hàng xóm về sự hiện diện của một vị khách như thế, và thế là họ đổ xô đến đông nghịt các căn phòng phía trên cửa hiệu đến nỗi Scarlett quả quyết là đã nhìn thấy các bức tường nở phình ra.

Rồi "gia đình Mahoney sẽ lấy làm phật ý nếu chúng ta đến Trim mà không ghé thăm họ", Colum tuyên bố khi rút cuộc họ cũng chia tay được với người chủ cũ của Jamie. Ai thế! Thì tất nhiên đó là gia đình của Maureen rồi chứ ai khác, gia đình có quán rượu lớn nhất ở Trim đó Scarlett đã thử bia porter lần nào chưa! Lần này thì thiên hạ còn kéo đến đông nghịt hơn trước nữa, họ ùn ùn kéo đến không ngớt, thoáng chốc đã thấy dọn cơm trưa, có cả những tay đàn violon phục vụ. Nhiều giờ trôi qua và hoàng hôn đằng đẵng đã buông xuống khi hai người lên đường để vượt qua đoạn đường ngắn ngủi trở về Adamstown. Cơn mưa rào đầu mùa không sao tin nổi vào lúc trời đang còn nắng chang chang như thế, Colum nói - càng làm cho hương vị của các hàng giậu thêm nồng. Scarlett trum mũ lên đầu và cả hai cùng hát vang suốt dọc đường cho mãi đến tận làng.

- Anh sẽ ngừng lại một lát ở quán rượu xem có thư từ gì không, Colum nói.

Anh quàng dây cương ngựa quanh giếng bơm nước đầu làng. Một lát sau nhà nào cũng có nhiều cái đầu xuất hiện trong khung cửa.

- Scarlett, Mary Helen kêu to, em bé mới mọc một cái răng này.

Vào đây uống một tách trà, cháu sẽ chỉ cho cô xem.

- Không, Mary Helen. À, tốt hơn là nên qua bên tôi, với thằng nhỏ, cái răng, ông chồng và tất cả, Clare O Gorman, con nhà O Hara cãi lại. Cô ấy không phải là cô của tôi sao! Với lại thằng Jim nhà tôi thèm thấy cô ấy muốn chết được. - Đó cũng là cô của tôi, Clare à, Peggy Monaghan to tiếng hơn. Tôi lại còn có món barm brack sốt nóng vì tôi biết cô ấy thích món đó.

Scarlett không biết phải làm sao.

- Colum! Nàng gọi.

Theo anh, mọi điều thật đơn giản. Hai người sẽ lần lượt đến từng nhà bắt đầu bằng ngôi nhà gần nhất, vừa đi vừa tập hợp mọi người. Và đến khi cả làng tề tựu hết trong một ngôi nhà duy nhất, thì lúc ấy họ cũng nán lại đó một lát.

- Nhưng coi chừng, không được lâu quá đâu, bởi vì em còn phải trang điểm bao thứ nữ trang đẹp nhất của em để ăn tối tại nhà Molly. Chị ấy có những thiếu sót cũng giống như tất cả chúng ta, nhưng không nên sỉ nhục chị ấy ngay trong nhà chị ấy. Chị ấy khổ sở lắm mới rời bỏ được loại váy phòng ấy, nên không sao chịu đựng nổi khi lại nhìn thấy nó trong phòng ăn nhà mình.

Scarlett đặt bàn tay lên cánh tay Colum.

- Anh có nghĩ rằng em có thể đến ở lại nhà bác Daniel không!

Nàng hỏi. Em ghét ở nhà Molly quá rồi... Sao anh lại cười, anh Colum!

- Anh đang tự hỏi làm thế nào thuyết phục Molly cho chúng ta mượn chiếc xe ngựa thêm một ngày nữa. Bây giờ thì anh tin có thể thuyết phục chị ấy để cho chúng ta mượn suốt thời gian em ở đây. Bởi vậy, em hãy vào nhà kia đi để ngắm nhìn cái răng mới, còn anh thử đi nói chuyện với Molly một chút. Đừng tỏ vẻ khó chịu gì cả Scarlett ạ, nhưng anh tin chắc chị ấy sẵn sàng hứa bất cứ điều gì miễn là anh đồng ý đưa em đi nơi khác. Chị ấy không bao giờ chịu nổi câu em nói về Robert, về cái đôi găng tay da dê anh ấy dùng để vắt sữa bò đó. Đó là chuyện người ta cười đùa trong khắp các nhà bếp, từ đây đến tận Mullingar.

Đến giờ ăn tối thì Scarlett đã dọn đến căn phòng trên gác, phía trên nhà bếp. Thậm chí bác Daniel cũng mỉm cười khi nghe Colum kể lại chuyện đôi găng tay của Robert. Thế là thêm một sự kiện đặc sắc này nữa, và mỗi lần đem kể lại, câu chuyện lại được thêm mắm thêm muối vào.

Scarlett hoà nhập vào sự bình dị trong ngôi nhà nhỏ của Daniel với một sự thoải mái kỳ lạ. Được dành riêng cho một phòng và với tính siêng năng không mệt mỏi trong việc nội trợ và bếp núc của chị Kathleen kín đáo, Scarlett chẳng còn phải lo nghĩ gì ngoài việc vui chơi trong suốt thời gian nàng ở thăm đây. Và đó là việc làm của nàng - nàng tha hồ vui chơi.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 52

Trong tuần lễ tiếp theo, Scarlett rất bận rộn, và về mặt nào đó, nàng lại thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết! Nàng cảm thấy mình mạnh mẽ hơn về thể chất, như chưa bao giờ có được thế. Nàng khỏi phải theo thời trang, khỏi phải mang cái khung thép của coóc xê, nên nàng có thể cử động nhanh nhẹn hơn, hít thở không khí sâu hơn, như nàng chưa từng làm từ thời thơ ấu. Hơn nữa, trong lúc mang thai, sinh lực nàng tăng lên, như để đáp ứng với những đòi hỏi của cái mầm sống mới đang lớn dần trong nàng. Đêm đến, nàng ngủ say như chết và thức giấc khi gà gáy, bụng còn cào thềm ăn và háo hức trước một ngày mới bắt đầu.

Điều đó không khỏi mang lại cho nàng nỗi hân hoan tràn ngập về nguồn vui gia đình, đồng thời với sự phấn khích trước những điều mới mẻ đang trải qua. Colum rất thích thú vì đã đưa nàng "vào cuộc phiêu lưu" như anh nói, trong cỗ xe ngựa mui trần của chị Molly.

Nhưng trước tiên, anh đã phải kéo Scarlett ra khỏi đám bạn bè mới của nàng. Bữa ăn sáng vừa xong là họ đã thò đầu qua cửa. Họ hỏi thăm nàng, mời nàng đến chơi, kể cho nàng câu chuyện có thể nàng chưa được nghe, hoặc đưa cho nàng xem một lá thư từ Mỹ gửi về trong đó có vài chữ hoặc câu cần được nàng giúp đỡ để làm cho rõ thêm. Nàng trở thành chuyên gia về nước Mỹ và họ cứ năn nỉ nàng kể cho họ nghe về đất nước ấy xem nó như thế nào. Với lại, nàng cũng là người Ireland, cho dù nàng rất tiếc vì không biết gì nhiều lắm, về đất nước này. Còn họ lại có hàng ngàn chuyện để tiết lộ với nàng, giảng giải cho nàng hiểu, chỉ cho nàng xem.

Ở những phụ nữ Ireland này sự mộc mạc làm nàng chùng hững, như thể họ đến từ một thế giới khác, xa lạ với cái thế giới mà hết thảy họ đều tin tưởng ở đó đầy đầy những nhân vật ma quái, thực hiện đầy đủ mọi thứ phù phép và mọi điều huyền bí. Scarlett cười

bằng thích khi mỗi buổi tối nhìn thấy Kathleen đặt trước ngưỡng cửa một tô sữa và một đĩa bánh mì vụn, dành cho những "cô hồn" đi ngang qua đây. Rồi sáng hôm sau, khi thấy đĩa bánh sạch trơn và tô sữa cạn hết, thì Scarlett cho là một con mèo hoang đã làm việc ấy.

Nhưng thứ chủ nghĩa hoài nghi của nàng không làm Kathleen nao núng, và các bữa ăn tối thần tiên ấy, dưới con mắt Scarlett, lại trở thành một trong những nét tuyệt diệu nhất, tróng cuộc sống của nàng giữa những người bà con dòng họ O Hara.

Nàng cũng cảm thấy rất hạnh phúc được bầu bạn cùng bà nội. Bà chắc như da thuộc, Scarlett tự hào nghĩ thầm, và nàng thích thú nghĩ rằng chính dòng máu của bà đang chảy trong huyết quản của nàng, đã giúp nàng vượt qua được những giây phút tuyệt vọng trong đời.

Nàng thường chạy về những ngôi nhà nhỏ và khi nàng gặp bà nội Katie Scarlett thức giấc và vui chuyện, nàng ngồi xuống chiếc ghế đầu, năn nỉ bà kể lại những kỷ niệm về thời trai trẻ của cha nàng. Rồi cuối cùng, nàng chiều theo những lời van xin của Colum, và lên xe để dong duỗi theo cuộc phiêu lưu trong ngày. Quần mình trong những chiếc váy len, khoác lên người áo choàng và mũ trùm đầu, nàng đã sớm biết coi thường các đợt gió Tây hoặc những trận mưa rào thường đột ngột ập đến.

Trời đổ mưa đúng vào lúc Colum đưa nàng đến "Tara chính thống". Gió lùa vào áo khoác, khi Scarlett bước lên phía cao chót vót, trên những bậc đá gập ghềnh tạc vào sườn đồi, ở chính nơi mà các vị Đại đế của Ireland đã từng trị vì và chơi nhạc, nơi họ biết yêu thương và biết căm thù, nơi họ cử hành các lễ hội hoặc các cuộc chinh chiến, và nơi cuối cùng họ đã thua trận.

Không còn chút dấu tích hoang tàn của một toà lâu đài Nhìn quanh, Scarlett chỉ thấy một đàn cừu. Bộ lông đen của chúng trông như ngả màu xám, dưới bầu trời thấp và ánh sáng mờ nhạt. Nàng rùng mình. "Một con ngỗng đã dẫm lên mộ ta". Nàng ngạc nhiên khi nhớ lại câu tục ngữ thời thơ ấu và mỉm cười.

- Em thấy thích chứ! Colum hỏi.

- Ồ vâng, rất đẹp!

- Đừng nói dối, Scarlett, đừng tìm cái gì đẹp ở Tara.

- Em đến đây với anh!

Anh đưa tay và Scarlett đặt tay nàng vào tay anh. Họ bước chậm chậm qua đám cỏ rậm rạp, đến một nơi mà đất tụ thành gò dưới cỏ. Colum dừng lại.

- Thánh Patrick đã đứng ở chính chỗ này đây, chỗ chúng ta đang đứng hôm nay. Đó là một con người, một nhà truyền giáo bình thường, chắc không cao lớn hơn anh là bao. Sau này, Người mới hiển thánh, và trong tâm trí của mọi người, Người đã hoá thân thành một người khổng lồ thật sự, bất khả chiến bại, được vũ trang bằng Lời Chúa. Anh nghĩ tốt nhất nên khắc ghi trong ký ức về Người trước hết như một con người. Chắc rằng Người đã cảm thấy sợ hãi lúc một thân một mình, mang dép và mặc áo thô, đối mặt với quyền lực của Đại đế và những thuật sĩ của triều đình. Patrick chỉ có niềm tin, sứ mệnh mang chân lý và tuyên bố chân lý. Một luồng gió lạnh có lẽ đã nổi lên. Nhưng sứ mệnh nung nấu trong Người như một ngọn lửa thiêng bùng cháy. Người đã bất tuân lệnh của Đại đế bằng cách nhóm lên ngọn lửa vào cái đêm mà Đại đế ra lệnh dập tắt lửa. Người ta có thể giết người vì tội bất tuân lệnh Vua. Người biết điều đó Người đã lyêu thân để được nhà Vua chú ý, và chứng minh cho nhà Vua tính cao cả trong thông điệp mà chính người, Patrick, đang mang trong mình. Người không sợ chết, chỉ sợ không làm tròn sứ mệnh của Chúa. Điều đó đã không xảy ra. Từ trên ngai vàng cổ kính khảm đá quý, Vua Laoghire chấp thuận cho nhà truyền giáo dừng cảm quyền được tự do giảng đạo. Và thế là Thiên chúa giáo được truyền bá ở Ireland.

Có điều gì đó trong giọng nói bình thản của Colum, buộc Scarlett phải lắng nghe và cố tìm hiểu xem anh nói gì cả những gì sau những lời anh nói. Nàng đã không hề nghĩ về các vị thánh như về những con người dễ bị khiếp nhược. Trước đây, nàng không hề để tâm về các vị thánh, chỉ cho đó là những cái tên ghi các ngày lễ trong lịch. Còn lúc này đây, nhìn vóc người to bè của Colum, gương mặt bình dị, mái tóc muối tiêu của anh rối tung trước gió, nàng có thể hình dung gương mặt và dáng đứng của một con người khác, cùng dáng dấp bình dị trong trạng thái sùng đạo nhiệt thành.

Con người ấy không sợ cái chết. Sao người ta lại không sợ chết được nhỉ! Thế là thế nào nhỉ! Nàng chợt cảm thấy mỗi ghen tị rất trần tục đang thôi thúc trong nàng đối với thành Patrick, với tất cả các vị thánh, và lạ thay với cả Colum nữa! Mình không sao hiểu được, và sẽ không bao giờ hiểu được, nàng tự nhủ. Nhưng rồi nàng cũng hiểu được một cách chậm chạp với bao khó khăn và nặng nề. Nàng đã nhận biết một sự thật khiến nàng bối rối và đau đớn. Có những điều quá sâu xa, quá phức tạp, đầy dẫy mâu thuẫn không thể cắt nghĩa hoặc cảm nhận trong cuộc đời thường. Đột nhiên, Scarlett cảm thấy cô đơn trước cơn gió Tây cuồng lộng. Colum lại bước đi, kéo nàng theo anh. Anh chỉ bước vài mươi bước, rồi lại dừng lại.

- Kìa, anh nói. Dãy đồi nhỏ thấp dưới kia, em có nhìn thấy không? Scarlett gật đầu.

- Phải có âm nhạc và một ly Whisky để em chống trả với gió lộng và mở mắt ra được, nhưng anh lại không có những thứ đó cho em, cho nên có lẽ tốt nhất là em nên nhắm mắt lại! Đây là tất cả những gì còn lại của những phòng yến tiệc với hàng nghìn ngọn nến lung linh trước đây của chúng ta. Cả dòng họ O Hara đã ở đây, Scarlett thân yêu, với tất cả những người em biết - Monaghan, Mahoney, McMahan, O Gorman, O'Brien, Danaher, Donahu, Carmody - và nhiều người khác nữa mà em chưa được gặp. Tất cả những người anh hùng đều ở đây. Thức ăn và rượu tràn trề. Và cả âm nhạc để nâng tâm hồn lên khỏi thể xác. Hàng ngàn thực khách có thể ngồi ở đây, dưới muôn ngàn ánh nến lung linh. Em có thấy họ không, Scarlett! Ánh lửa lấp lánh hai, ba lần, hàng ngàn lần trên những xuyên vàng, trên những cốc rượu vàng họ đang nâng lên môi, lấp lánh trên màu đỏ, màu xanh, màu lam thẫm của những hạt ngọc nạm trên các khoá vàng giữ những chiếc áo choàng màu sẫm trên vai họ. Họ ăn uống ngon miệng làm sao - với thịt thú rừng, heo rừng, ngỗng quay vàng ngậy trong mỡ, và trong tiếng nhạc rộn ràng khiến tay họ cứ nhịp nhịp lên bàn tiệc làm rung rinh những mâm vàng chạm vào nhau.

- Em có nhìn thấy cha em không! Và cả Jamie nữa! Và cả cái thằng bợm Brian cứ hay lyếc nhìn phụ nữ! A, bữa tiệc mới linh

đình làm sao! Em đã nhìn thấy chứ Scarlett?

Nàng cùng cười với anh:

- Ừ phải, chắc cha mình đã hát bài "Peg lên xe bỏ đi" và cứ đòi rót thêm rượu vào cốc mãi bởi vì, một người hát nhiều thì khát khủng khiếp. Hẳn cha mình đã đam mê tất cả những thú vui đó.

- Có cả ngựa nữa chứ, nàng mạnh dạn nói thêm. Cha em không thể thiếu ngựa được!

- Những con ngựa đẹp và dũng mãnh như những đợt sóng đổ xô vào bờ đá.

- Và phải có một người nào đó kiên nhẫn, để có thể đưa ông lên giường chứ!

Colum phá lên cười và siết nhẹ nàng.

- Anh biết em sẽ cảm nhận được cả tính chất vinh quang của ông, anh nói.

Nàng nhận ra niềm tự hào trong câu nói của anh.

Anh tự hào về nàng, Scarlett mỉm cười với anh, đôi mắt long lanh như hai viên ngọc bích.

Gió hát tung chiếc mũ choàng, và cảm thấy hơi nóng trên đỉnh đầu.

Trận mưa rào đã dứt. Nàng ngược mắt nhìn bầu trời trong xanh, những cụm mây trắng xoá, nhõn nhờ như những vũ nữ trước từng đợt gió. Áng mây trông thật gần gũi, và bầu trời Ireland âm áp và bình yên xiết bao.

Rồi nàng nhìn xuống, cả đất nước Ireland hiện ra trước mắt nàng với màu xanh mơn mớn của những cánh đồng mạ còn non, của rừng cây lá mới, của những hàng giậu râm rì. Một cảm giác ngoại đạo xa xưa dâng lên từ trong tiềm thức sâu thẳm của nàng, và tính hoang dã mới được thuần hoá vốn tạo thành con người tiềm ẩn của nàng, bỗng lại chảy dồn trong huyết quản. Đây, làm vua là thế, đứng trên tầm cao thống trị cả thế giới, cận kề với mặt trời và bầu trời. Nàng dang rộng đôi tay ôm lấy niềm hạnh phúc, lúc này đang được đứng ở đây, bằng xương bằng thịt, trên ngọn đồi này, với cả thế giới, đang trải qua dưới chân mình.

- Đây là Tara, Colum tuyên bố.

- Em cảm thấy một điều gì đó rất kỳ lạ, Colum ạ. Cái đó không hề có gì giống với em cả!

Scarlett đặt chân lên một nan hoa màu vàng của bánh xe, rồi nhón người lên ngồi trên xe ngựa.

- Đã hàng thế kỷ trôi qua, Scarlett ạ. Tất cả cuộc sống ấy, tất cả niềm vui và nỗi khổ, tất cả những bữa tiệc và cuộc chiến chinh, giờ đây đang phảng phất trong không khí quanh em và trên mặt đất em đang giẫm lên. Đó là thời gian, đó là bao năm, tháng trữu nặng trên mặt đất. Em không thể thấy, không thể nghe được gì đâu nhưng em cảm nhận được điều đó đang lướt nhẹ qua em và thâm thối với em trong im lặng. Thời gian. Điều huyền diệu.

Mặc dù trời nóng, Scarlett vẫn quấn chiếc áo choàng quanh mình.

- Thật giống như lúc ở bên bờ sông. Ở đây, em cũng cảm thấy có một cái gì kỳ lạ hư ảo. Em gần như có thể gọi được tên nó, nhưng rồi cái tên ấy lại mất.

Nàng kể cho Colum nghe về trang viên của bá tước, dòng sông, và cảnh ngọn tháp.

- "Tất cả những cơ ngơi đẹp nhất đều có một cảnh trí như thế từ phía khu vườn", phải không?

Giọng Colum vang lên như bị một cơn giận dữ ghê người.

- Có phải đúng Molly đã nói như vậy không! Anh hỏi lại.

Scarlett càng cô thu mình hơn nữa trong tấm áo choàng. Nàng đã nói ra điều gì ghê tởm thế ư? Nàng chưa bao giờ thấy Colum giận dữ như thế, trông anh cứ như một người khác hẳn, một kẻ xa lạ!

Anh quay về phía nàng, mỉm cười, và nàng thấy mình đã lầm.

- Em sẽ nói với anh điều gì để khích lệ khi anh yếu đuối Scarlett! Hôm nay, người ta sẽ đem trình diễn ngựa trên trường đua ở Trim. Anh rất thích xem chúng và chọn một con để đặt ít tiền cược vào cuộc đua ngày chủ nhật sắp tới.

Scarlett phân khởi nhận lời.

Khoảng mười dặm là đến Trim, đối với Scarlett đó không phải là một quãng đường xa xôi lắm. Nhưng con đường cứ ngoằn ngoèo rẽ ngang, rồi lại ngoằn ngoèo rẽ dọc. Scarlett vui vẻ nhận lời Colum dừng lại ở một ngôi làng, uống tách trà và dùng bữa ăn nhẹ. Lên xe, họ đi một đoạn ngắn nữa, đến một ngã tư rồi chuyển vào con đường rộng rãi, thẳng tắp hơn. Anh quất ngựa để ngựa nó đi nhanh. Vài phút sau, anh lại quất thêm, quất mạnh, và họ vượt qua một

ngôi làng lớn với tốc độ phi nước đại, nhanh đến nỗi chiếc xe lắc lư trên đôi bánh cao nghệu.

- Ngôi làng trông sao hoang vắng vậy? - Scarlett nhận xét - Sao ra nông nổi thế, Colum!

- Không một ai muốn sống ở Ballyhara, lịch sử đã để lại đó những kỷ niệm bi thảm.

- Thật lãng phí! Ngôi làng có vẻ đáng yêu lắm.

- Em đã xem đua ngựa lần nào chưa, Scarlett?

- Chỉ một lần duy nhất ở Charleston, với một cuộc đua thật sự đầy. Nhưng ở nhà, em vẫn luôn tổ chức đua ngựa để vui chơi. Cha em chạy dở nhất. Cha không thể điều khiển ngựa chạy nước kiệu để nói chuyện với kỵ sĩ chạy bên cạnh. Ở khúc đường nào cha cũng lấy cớ để phóng nước đại.

- Sao lại không nhỉ!

Scarlett bật cười, nhiều khi Colum có nét giống cha nàng quá.

- Chắc người ta phải đóng cửa thành phố Trim, Scarlett kêu lên khi nhìn thấy đám đông chen chúc quanh trường đua. Mọi người đều kéo nhau ra đây cả thôi!

Nàng nhận ra nhiều gương mặt quen thuộc.

- Em thấy cũng phải đóng cửa luôn cả Adamstown nữa, nàng lại nói.

Đám con trai O Hara vẫy tay và mỉm cười với nàng.

Nàng chẳng thích có số phận giống như chúng, nếu như ông già Daniel bắt chợt bắt gặp chúng ở đây. Những cái hố còn chưa đào xong mà.

Đường đua hình bầu dục dài ba dặm. Toán thợ đã đặt xong các rào chắn cho cuộc đua vượt chướng ngại vật.

Colum buộc ngựa vào một thân cây, cách hơi xa, rồi rẽ đám đông đi vào.

Tâm trạng mọi người đều phấn khởi, ai cũng biết Colum; và ai cũng muốn được bắt tay Scarlett "cô phu nhân nhỏ bé đã hỏi phải chăng Robert Donahue mang găng tay là để cày đất chăng!"

- Em có cảm giác mình là hoa khôi của vũ hội, nàng thì thầm với Colum.

- Còn ai hơn em trong vai trò ấy nữa!

Anh đưa nàng đi, sau nhiều lần phải dừng lại, về phía đường đua. Ở đó, những anh nài và huấn luyện viên đang quay đàn ngựa lại.
- Những con ngựa đẹp tuyệt, Colum ạ. Những con ngựa đẹp như thế thì làm nên trò trông gì trong cuộc đua ở một tỉnh lẻ tồi tàn này!

Anh giải thích cho nàng biết rằng cuộc đua vừa không nhỏ, vừa không "tồi tàn" đâu. Người thắng cuộc sẽ được năm chục bảng Anh, nhiều hơn cả những gì mà nhiều thương gia hoặc nông dân kiếm được trong một năm đấy. Với lại việc vượt qua những chướng ngại vật là một cuộc thử thách thực sự chứ không phải đùa. Kẻ thắng cuộc ở Trim có thể ngẩng cao đầu trong các cuộc đua nổi tiếng hơn ở Punchestown, Galway, cả ở Bublin. Hoặc thậm chí là thắng mười chạng ở bất cứ cuộc đua nào ở Mỹ, anh nói thêm với nụ cười rạng rỡ. Ngựa Ireland là giống tốt nhất thế giới đấy, và đó là điều đã được thừa nhận ở khắp nơi.

- Phải kể cả rượu Whisky Ireland nữa chứ, cô con gái của Gerald O Hara đáp lại. Nàng đã nghe nói về hai điều đó từ lúc còn bé xiu. Đối với nàng rào cản là một độ cao không thể vượt qua được; có lẽ Colum nói đúng. Chắc sẽ là một cuộc đua rất hấp dẫn. Với lại, trước cuộc đua, còn có chợ phiên ở Trim. Chắc chắn không ai có thể mơ ước một cuộc nghỉ hè nào đẹp hơn nữa!

Một tiếng âm ỉ phía bên dưới dần dần át tiếng trò chuyện, tiếng cười, tiếng la hét của đám đông.

"Một vụ ẩu đả một vụ ẩu đả!" Colum đu người lên hàng rào để xem. Anh mỉm cười vui vẻ rồi dấm nắm tay phải vào lòng bàn tay trái.

- Cha có muốn cược gì không! Colum! Một người ngồi ngất ngưỡng trên hàng rào bên cạnh hỏi.

- Kìa, dĩ nhiên rồi chứ. Năm bảng Anh cho người họ O Hara. Scarlett suýt làm Colum ngã lộn nhào khi nàng kéo chân anh.

- Chuyện gì xảy ra vậy!

Đám đông rời chu vi trường đua để đến gần nơi xảy ra ẩu đả. Colum nhảy xuống đất, nắm cổ tay Scarlett và kéo nàng chạy. Khoảng năm chục đàn ông, trẻ có, già có đang hò hét, và găm gù dấm đá nhau túi bụi. Đám đông bao quanh thành một vòng tròn

rộng và la hét cổ vũ. Hai đồng quần áo vút tung bên cạnh chứng tỏ cuộc ẩu đả diễn ra bất chợt; họ đã cởi áo quá hấp tấp đến nỗi tay áo còn lộn trái. Trong đánh đánh nhau, những chiếc áo sơ mi tay loang đỏ khi máu đỏ. Không có trật tự, thế trận gì. Người này đập vào người đứng gần mình nhất, và đưa mắt tìm mục tiêu kế tiếp. Kẻ ngã gục được kẻ đứng bên dựng dậy, và ném vào đám ẩu đả. Scarlett chưa bao giờ thấy cảnh đàn ông đâm đá nhau. Tiếng đâm huỳnh huých và cảnh máu mũi, máu mồm toé ra làm nàng khiếp đảm. Bốn người con của Daniel đang xông xáo trong đám ẩu đả, và nàng van nài Colum kéo chúng ta.

- Để rồi anh mất toi năm bảng à! Đừng nói những chuyện ngớ ngẩn, thưa cô phu nhân bé nhỏ!

- Anh thật là ghê tởm, Colum O Hara. Thật là ghê tởm!

Sau này nàng còn lặp đi, lặp lại điều này với Colum, với những đứa con của Daniel, cũng như với Michael và Joseph, hai người em của Colum mà nàng chưa gặp. Họ đều ở trong bếp, nhà Daniel, Kathleen và Bridie lặng lẽ băng những vết thương, không quan tâm đến những rên rỉ vì đau đớn cũng như tiếng cầu nhàu vì các cô lỡ mạnh tay. Colum phân phát các ly rượu Whisky theo vòng.

- Mình không thấy cái gì ngu xuẩn hơn. Scarlett thâm nghĩ, dù họ có nói gì đi nữa. Nàng không sao tin được rằng những cuộc ẩu đả giữa những băng khác nhau lại là một phần của cuộc vui trong những chợ phiên và những ngày trọng đại trong cuộc sống cộng đồng, cho những người dòng họ O Hara và cả cho bạn bè của họ.

- "Chỉ để đùa vui thôi mà" anh nói thế được ư? Còn đám phụ nữ, lại còn tệ hơn: họ mua vui bằng cách chế nhạo Timothy vì anh ta chẳng kiếm chác được gì ghê gớm hơn ngoài một con mắt bị tím bầm!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 53

Sáng hôm sau, Colum làm nàng giật mình khi anh xuất hiện trên lưng ngựa ngay trước bữa điểm tâm, tay dắt cương con ngựa thứ hai.

- Em nói với anh là em thích cưỡi ngựa, anh giải thích, nên anh tìm cách mượn hai con đây. Nhưng ta phải trả chúng về vào giờ kinh nhật tụng trưa nay. Vậy em cầm lấy phần bánh mì còn lại tối qua rồi theo anh đi ngay, kéo nhà lại đây ấp các bà, các cô đến thăm bây giờ.

- Nhưng nó chưa thắng yên mà, Colum.

- Đã sao nào! Em cưỡi ngựa giỏi lắm mà, có đúng không! Lấy bánh mì lẹ đi Scarlett, Bridie sẽ giúp em lên ngựa.

Từ nhỏ, nàng đã không còn cưỡi ngựa trần và ngồi để hai chân hai bên như thế này nữa rồi. Nàng đã quên cái cảm giác ăn ý với con ngựa. Dù vậy, nàng làm quen lại cũng khá nhanh như thể xưa nay không làm gì khác hơn, và chẳng mấy chốc nàng chẳng còn cần đến dây cương nữa. ép hai đầu gối vào là đủ để điều khiển con vật rồi.

- Ta đi đâu đây!

Họ vừa tiến vào một con đường nhỏ mà nàng chưa từng đặt chân đến.

Đến sông Boyne. Anh sẽ chỉ cho em xem cái này.

À đến con sông, Scarlett thấy mạch mình đập nhanh lên. Nó vừa cuốn hút nàng lại vừa khiến nàng ghê tởm.

Trời bắt đầu đổ mưa, và nàng thầm cảm ơn Bridie đã nhắc nàng mang theo khăn san. Nàng che kín lên đầu rồi lặng lẽ theo sau Colum, tai lắng nghe tiếng mưa rơi trên lá và tiếng vó ngựa khua đều đặn. Yên tĩnh quá!

Nàng chẳng chút bất ngờ khi cơn mưa tạnh. Lúc này, chim chóc ẩn mình trong các hàng giậu lại bay ra.

Họ đi đến cuối đường. Con sông nằm tại đây. Hai bờ thấp, nước sông gần như bập bênh vỗ vào mạn bờ.

- Đây là khúc sông cạn mà Bridie vẫn thường tắm, Colum nói. Em có thích tắm một chút không?

Scarlett làm bộ rùng mình.

- Em đâu có gan đến thế. Nước chắc lạnh lắm.

- Rồi em sẽ thấy. Chỉ vài giọt tung tóe lên thôi mà. Chúng ta vượt qua đi. Cầm chắc dây cương nhé.

- Con ngựa của Colum thận trọng bước xuống nước.

Scarlett vén váy lên dúi dưới đùi rồi theo sau.

Sang đến bờ bên kia, Colum nhảy xuống đất.

- Em lại đây, chúng ta ăn sáng, anh nói. Để anh cột ngựa vào cây đã.

Ở đây, cây mọc ngay sát mặt nước. Bóng râm lốm đốm trên khuôn mặt Colum, Scarlett trườn người xuống đất rồi trao dây cương cho ông anh. Nàng tìm một chỗ nhiều nắng để ngồi. Lưng tựa vào một gốc cây. Những đoá hoa vàng xinh xắn với lá hình trái tim phủ đầy mặt đất. Nàng nhắm mắt và lắng nghe tiếng thì thầm của dòng sông, tiếng lá rì rào trên đầu và tiếng chim hót líu lo. Colum đến ngồi cạnh nàng và nàng từ từ mở mắt.

Anh bẻ đôi ổ bánh mì rồi đưa cho nàng phần lớn hơn.

- Anh muốn kể với em một câu chuyện trong lúc ăn, anh nói. Chỗ chúng ta đang ngồi có tên gọi là Ballyhara. Cách đây khoảng hai trăm năm, đó là mảnh đất của tổ tiên em, tổ tiên chúng ta. Đó là mảnh đất của dòng họ O Hara.

Scarlett đứng bật dậy và đưa mắt nhìn quanh.

- Khoan nói gì cả, hãy ăn nốt phần bánh mì ngon ngọt của em đi Katie Scarlett ạ. Câu chuyện còn khá dài.

Nụ cười của Colum đã chặn ngang các câu hỏi trên môi nàng.

- Cách đây hai ngàn năm, thậm chí hơn thế nữa, anh nói tiếp, những người đầu tiên của dòng họ O Hara đến định cư ở đây và biến mảnh đất này thành gia sản của họ. Cách đây một ngàn năm - em thấy đấy, chúng ta đang tiến gần thêm - bọn Viking đã khám ra những vùng đất màu mỡ của Ireland và rập tâm chiếm đoạt. Người Ireland cũng như những người trong dòng họ O Hara đã phải canh

giữ các con sông, nơi bọn xâm lược có thể xuất hiện trên các chiến thuyền với hình đầu rồng trước mũi, và đã dựng lên các đồn lũy để tự vệ.

Colum bẻ một mẩu bánh cho vào miệng. Scarlett nóng lòng muốn nghe tiếp. Bao năm qua... Đầu óc nàng không hình dung nổi sao lại lâu đến thế. Trước nghìn năm thì là chuyện gì!

- Bọn Viking đã bị đẩy lùi, Colum kể tiếp và dòng họ O Hara lại có thể cày cấy trên mảnh đất của mình và vỗ béo đàn gia súc trong hoà bình suốt khoảng hai trăm năm sau đó. Họ xây lên một thành lũy khá đồ sộ để sinh sống cùng các gia nhân vì người Ireland vốn có trí nhớ rất tốt và cũng như bọn Viking đã từng đến đây, những cuộc xâm lăng của bọn khác vẫn có thể xảy đến. Và điều đó đã xảy ra. Lần này không phải là bọn Viking nữa mà bọn Anh, mà trước đó gốc gác còn là người Pháp. Chúng chiếm hết phần nửa Ireland, nhưng những người O Hara vẫn cầm cự được sau những bờ thành vững chắc và tiếp tục canh tác đất đai của mình thêm năm trăm năm nữa.

Mãi đến trận chiến trên sông Boyne, Colum kết luận, mà chắc em đã biết lịch sử bi thảm của nó. Sau hai ngàn năm được canh tác bởi dòng họ O Hara, đất đai giờ đã trở thành của người Anh. Những người O Hara đã bị đẩy lùi sang bên kia khúc sông cạn - những người O Hara ở đây là muốn nói những người còn sống sót lại, những bà vợ goá và những đứa con cô. Một trong những người con ấy khi lớn lên, đã trở thành tá điền ở bờ bên kia, với người Anh. Người cháu của ông cũng canh tác trên cùng thửa đất ấy, đã lấy bà nội Katie Scarlett của chúng ta. Bên cạnh cha, ông đã nhìn thấy bên trên những dòng nước đục ngầu của dòng sông Boyne là toà lâu đài đồ sộ của dòng họ O Hara và, cũng tại đó, ông đã thấy mọc lên một dinh thự của người Anh. Nhưng cái tên Ballyhara thì vẫn còn lại mãi.

Và cả ông Gerald, cha nàng, khi nhìn ngôi nhà cũng biết ngay mảnh đất ấy thuộc về dòng họ O Hara.

Scarlett oà khóc. Lúc này đây, nàng mới chợt hiểu cơn phần nộ và nỗi đau xót mà nàng nhìn thấy trên khuôn mặt cha mỗi khi ông gầm lên nhắc lại cuộc chiến đấu ở sông Boyne.

Colum đã ra bờ sông để uống nước. Rồi anh rửa tay và vức nước cho Scarlett. Khi nàng uống xong anh dịu dàng lau những dòng nước mắt đang đầm đìa trên má nàng.

- Thật, anh chẳng muốn kể tất cả những chuyện này cho em nghe chút nào. Katie Scarlett ạ.

Nàng ngắt lời anh, phật ý.

- Em có quyền được biết chứ!

- Anh cũng nghĩ vậy.

- Kể cho em nghe nốt đi em biết là chưa hết mà. Nhìn mặt anh là biết.

Colum trông nhợt nhạt như người đang phải chịu một thử thách quá sức mình.

- Đúng là chuyện còn chưa hết. Ballyhara của người Anh đã được dựng lên cho một Huân tước trẻ tuổi. Ông ta đẹp như thần Apollon và, theo lời đồn, ông ta cũng tự xem mình như một vị thần. Ông quyết định phải biến bằng được Ballyhara thành một lãnh địa đẹp nhất Ireland. Lãnh địa của ông - bởi ông làm chủ Ballyhara cho đến viên đá cuối cùng và chiếc lá cây cuối cùng - phải lớn hơn bất kỳ ngôi làng nào khác, thậm chí phải rộng hơn cả Dublyn. Và ông đã làm thế thật. Thật ra nó cũng không lớn như Dublyn, ngoại trừ con đường độc nhất của nó rộng hơn con đường lớn nhất của Dublyn. Các chuồng ngựa của ông trông giống như ngôi thánh đường, các cửa sổ rực rỡ như những viên kim cương, các khu vườn trải lớp thảm cỏ mềm mại dài đến tận ven bờ sông Boyne. Những con công xòe đuôi khoe những cánh quạt điểm ngọc trên bãi cỏ, và các phu nhân làm rạng rỡ cho các lễ hội của ông. Ông ta là lãnh chúa của Ballyhara. Nỗi ân hận duy nhất của ông là chỉ có một đứa con trai độc nhất. Nhưng ông cũng đã sống quá đủ để nhìn thấy mặt đứa cháu trai của mình trước khi chui xuống hoả ngục. Và đứa cháu trai đó cũng không có em trai em gái gì cả. Nhưng đứa cháu này rất đẹp trai và rồi cũng trở thành lãnh chúa của Ballyhara, của các chuồng ngựa to như thánh đường và của ngôi làng lộng lẫy. Người con của ông ta sau này cũng vậy. Anh còn nhớ vị Huân tước trẻ tuổi của Ballyhara ấy. Hồi đó anh mới chỉ là một đứa bé và anh nhìn ông ta như một con người thần kỳ. Ông ta cưỡi một con ngựa

rất lớn và, khi vó ngựa cày nát những đồng lúa của chúng ta trong các cuộc săn cáo, ông ta luôn quảng cho bọn trẻ chúng anh những đồng tiền. Ông ta cao lớn và mảnh mai trong bộ áo màu hồng cùng chiếc quần cụt màu trắng và đôi giày cao cổ màu đen bóng loáng. Hồi đó, anh không hiểu vì sao cha anh lại thu sạch những đồng tiền ấy, rồi vừa vắn cong chúng, vừa nguyên rửa tên Huân tước vì đã bố thí cho bọn anh.

Colum đứng dậy và đi đi lại lại gần bờ sông. Rồi khi anh kể tiếp, do cố kiềm chế, giọng anh bỗng đánh lại như tiếng kim khí.

- Đói kém đã xảy đến, tiếp theo là biết bao thống khổ và chết chóc, "Ta không sao chịu đựng được khi thấy các nông dân của ta khốn khổ như thế, vị Huân tước của Ballyhara tuyên bố. Ta sẽ cho đóng hai con tàu vững chắc và sẽ chở họ miễn phí đến tận nước Mỹ, nơi thực phẩm vô cùng phong phú. Ta còn kể gì những tiếng rên rỉ của lũ bò cái vì rồi sẽ chẳng còn ai để vắt sữa nữa, cũng chẳng còn màng gì đến những cánh đồng tầm ma sẽ lấn chiếm vì sẽ chẳng còn ai để canh tác nữa. Ta lo lắng cho người dân của Ballyhara nhiều hơn là cho đàn gia súc và thóc lúa". Nông dân và dân làng đã hôn tay ông vì lòng tốt của ông, và rất nhiều người đã sửa soạn cho chuyến đi xa. Nhưng cũng có một số người không chịu được nỗi đau phải xa lìa Ireland. Họ tuyên bố với vị Huân tước trẻ tuổi:

"Chúng tôi sẽ ở lại, dù có phải chết đói đi nữa". Ông ta bèn công bố khắp vùng rằng nếu ai đó đàn ông hay phụ nữ, muốn kiếm một chỗ trên tàu thì chỉ việc đến xin và ngài Huân tước sẽ rất sung sướng tặng miễn phí. Cha anh lại nguyên rửa ông ta một lần nữa. Ông đã tỏ ra giận dữ với hai anh mình là Matthew và Brian vì các bác ấy đã chịu nhận bố thí của gã người Anh. Nhưng họ vẫn kiên quyết ra đi... và đã chết đuối cùng những người khác trên những con tàu mục ruỗng, bị đắm trên biển ngay từ cơn gió mạnh đầu tiên. Sau này, người ta đã đặt tên cho những con tàu tồi tàn này là các quan tài bơi. Một người đàn ông ở Ballyhara đã đứng rình trong chuồng ngựa, chẳng cần biết nó đẹp như một ngôi thánh đường. Và khi gã Huân tước trẻ tuổi đến tìm con ngựa lang trắng to lớn của hắn, người đàn ông đã tóm lấy vị Huân tước tóc vàng, đẹp trai của Ballyhara và treo cổ hắn trên ngọn tháp bên bờ sông

Boyne, nơi mà trước kia những người O Hara đã từng ngồi rình những chiếc thuyền rồng.

Scarlett lấy hai tay bịt miệng. Colum trông thật nhột nhạt khi anh vừa nói vừa rảo bước bên bờ sông. Ngọn tháp. Chắc cũng chính là ngọn tháp ấy. Nàng nắm chặt bàn tay đưa lên miệng. Nàng không ngắt được lời anh.

- Không ai biết lai lịch người đàn ông đã ẩn mình trong chuồng ngựa, Colum kể tiếp. Người đoán này, kẻ đoán nọ. Khi lính Anh kéo đến, những đàn ông còn ở lại Ballyhara nhất loạt không cung khai người đó. Bọn Anh đã treo cổ tất cả họ để trả thù cho cái chết của gã Huân tước trẻ tuổi.

Colum trông tái mét. Một tiếng kêu bật ra từ cổ họng - một âm thanh tắc nghẽn không ra giọng người. Anh trừng trừng nhìn Scarlett, còn nàng thì đã co rúm người lại vì sợ hãi trước khuôn mặt man dại và thống khổ ấy!

- Một cảnh trí ư? Anh thét lên.

Tiếng thét gầm vang như tiếng đại bác. Anh quỳ xuống bên bờ sông phủ đầy những đoá hoa hồng vàng xinh xắn và gặp người về phía trước, hai tay ôm mặt, toàn thân run lên bần bật.

Scarlett đưa tay về phía anh, rồi nhẹ nhàng quỳ xuống bên anh.

Nàng không còn biết phải làm gì nữa.

- Hãy thứ lỗi cho anh, Scarlett, nàng nghe giọng nói của một Colum quen thuộc khi anh ngẩng đầu lên. Chị Molly của anh hẳn phải là cô nàng ngu ngốc nhất trời Tây nên mới nói ra một chữ như thế. Chị ấy luôn có cái khiếu làm cho anh phát điên lên.

Anh mỉm cười, một nụ cười thuyết phục.

- Ta còn đủ thời gian để dạo quanh Ballyhara trên lưng ngựa nếu em muốn, anh đề nghị. Cơ ngơi này đã bị bỏ hoang từ gần ba chục năm nay, nhưng chẳng hề bị phá huỷ chút nào. Thậm chí chẳng ai muốn lại gần.

Anh chìa tay cho nàng và nụ cười làm khuôn mặt tái nhợt của anh sáng lên.

- Nào đi, anh giục. Ngựa vẫn ở đấy.

Con ngựa của Colum rẽ một đường giữa các bụi cây ngầy và cành lá chằng chịt, và chẳng mấy chốc Scarlett đã nhìn thấy những

tường thành đồ sộ bằng đá của ngọn tháp trước mặt họ. Colum giơ một tay lên cao để lưu ý nàng, rồi cho ngựa dừng lại. Anh đưa hai tay lên miệng làm loa và hô lớn: "Seachain, seachain". Tiếng vọng lại từ các phiến đá nghe thật lạ lùng.

Anh quay về phía Scarlett và nhìn nàng vui vẻ. Đôi má anh đã hồng hào trở lại.

Tiếng gaélyque đây, cô em họ thân mến ạ, tiếng Ireland cổ đây. Có một bà thầy pháp, một cailleach, sống trong một túp lều gần đây. Một số người nói rằng đó là một bà tiên cũng lâu đời như Tara, số khác thì lại nói bà ấy là vợ của Paddy Flynn, ở Trim, đã trốn đi từ hơn hai chục năm nay. Anh kêu to là để báo cho bà ấy biết chúng ta đi qua. Bà ấy không ưa bị bắt chợt. Anh không nói mình tin phù thủy, nhưng có kính trọng một chút cũng chẳng sao...

Họ cùng tiến đến khoảng rừng thưa, nơi ngọn tháp sừng sững. Đến gần, Scarlett nhận thấy không có chút vữa nào giữa các viên đá, nhưng nào chúng có xê xích mấy may. Colum nói nó được xây từ bao giờ nhỉ! Một ngàn năm! Hai ngàn năm! Đâu có quan trọng gì. Nàng rất sợ khi nhớ lại vẻ mặt kỳ lạ của Colum ban nãy.

Nhưng lúc này thì không. Ngọn tháp này mãi mãi vẫn chỉ là một toà nhà, hơn nữa, nó còn được xây dựng tài tình nhất mà trước giờ nàng chưa từng thấy. Nó chẳng có gì đáng sợ cả, nàng nhắc đi nhắc lại với chính mình. Thực ra mình còn thấy nó hấp dẫn nữa là khác. Nàng bước đến gần tường thành và đút ngón tay vào kẽ nối giữa các viên đá.

- Em dừng cảm lắm, Scarlett thân yêu ạ. Anh đã báo trước với em rằng ngọn tháp này bị một kẻ chết treo ám đây!

- Ôi chà chà! Làm gì có ma quỷ! Hơn nữa ngựa mình đã không đến gần nếu ngọn tháp bị ma ám... Ai cũng biết loài vật rất nhạy cảm với những chuyện ấy.

Colum bật cười.

Scarlett đặt một tay lên tường. Hàng bao thế kỷ mưa gió đã bào nhẵn bề mặt. Nàng cảm thấy dưới các ngón tay mình hơi ẩm của mặt trời và cái lạnh của mưa gió. Một cảm giác thanh thản lạ thường tràn ngập trái tim nàng.

- Nó trông thật cổ kính, nàng nhận xét, dẫu biết lời mình không sao

diễn tả nỗi suy nghĩ của mình, nhưng chả sao.

- Nó đã sống sót, Colum đáp. Hết như một thân cây đại thụ với những cội rễ sâu xa, vươn đến tận lòng đất.

"Những cội rễ sâu xa". Nàng đã nghe những điều này ở đâu rồi nhỉ! À phải rồi, tất nhiên. Rhett cũng đã nói như thế về Charleston. Scarlett mỉm cười, mơ màng mê mẩn những viên đá cổ. Nàng sẽ có vài chuyện để nói với chàng về những cội rễ sâu xa. Chỉ cần nàng lại mở miệng huênh hoang về sự cổ kính của Charleston!

Dinh thự của Ballyhara cũng được xây bằng đá, nhưng đó là đá hoa cương được đẽo gọt thành từng tảng chữ nhật ngay ngắn, nó gây cho ta một cảm giác bền vững, không thể phá huỷ; những cửa kính vỡ nát và lớp sơn tróc lở của các thanh nẹp cửa sổ trông thật bất nhả trước vẻ vĩnh cửu nguyên vẹn của đá. Đó là một toà nhà đồ sộ mà chỉ riêng hai cánh cửa nó đã lớn hơn mọi toà nhà mà Scarlett từng biết. Nó được xây để trường tồn với thời gian, nàng thầm nghĩ. Thật đáng tiếc không ai sống ở đó cả, thật lãng phí biết bao.

- Thế Huân tước của Ballyhara không có con cái sao? - Nàng hỏi Colum.

- Không! - Anh trông thật hả hê - Hẳn có một người vợ theo như anh được biết. Bà này đã bỏ về với gia đình mình, hoặc đã đến bệnh viện tâm thần gì đó. Người ta đồn rằng bà ta đã hoá điên. Scarlett cảm thấy không nên quá ca ngợi toà nhà trước mặt Colum.

- Ta vào xem làng đi, nàng đề nghị.

Đúng hơn đó là cả một thành phố nhỏ, và ở đó không một tấm kính nào còn nguyên vẹn, không một cánh cửa nào không bị đâm thủng. Đó là thành phố bị huỷ hoại, bị cướp phá, khiến Scarlett thấy rợn người. Sự hằn thù đã gây ra hậu quả như thế đó.

- Đường nào về nhà tốt nhất đây? - Nàng hỏi Colum.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 54

- Ngày mai là sinh nhật bà nội đấy, Colum nhắc lại khi chia tay Scarlett trước cửa nhà bác Daniel. Mọi người có lương tri đều tìm cách lặn mất tăm mãi cho đến ngày ấy, và anh thú thực cái lương tri ấy cũng đang cảm dỗ anh. Báo với nhà dùm sáng mai anh trở lại.

Sao đột nhiên lại phải phù phiếm thế! Scarlett cứ tự hỏi. Ngày sinh nhật của một bà cụ thì có gì nhiều nhận phải làm đâu. Một mâm bánh sinh nhật, dĩ nhiên rồi, nhưng ngoài ra còn gì nữa! Nàng quyết định tặng bà cái cổ áo đăng ten xinh xinh mà nàng đã mua ở Galway. Nàng còn kịp chán để sắm một cái khác trên đường về. Chúa ơi, chỉ còn hết tuần này nữa thôi!

Mới bước qua ngưỡng cửa, Scarlett lập tức hiểu ngay loại công việc gì đang chờ đợi nàng. Phải cọ rửa và đánh bóng toàn bộ đồ đạc trong nhà bà Katie Scarlett, cho dù chúng đã sạch sẵn đi nữa, và cả trong nhà bác Daniel.

Kế đó là nhổ cỏ và quét dọn khoảng sân của căn nhà cũ để đặt các băng ghế, ghế tựa, ghế đầu cho tất cả những ai không còn có thể nhét nổi vào trong nhà. Còn phải quét dọn lau chùi cả kho thóc và để sẵn ở đó những bó rơm sạch sẽ cho những ai muốn ngủ lại. Rõ ràng mọi người đang chuẩn bị cho một ngày lễ lớn. Sống đến một trăm tuổi đâu phải chuyện thường tình.

- Ăn lẹ lên rồi biến hết đi, Kathleen ra lệnh cho cánh đàn ông khi họ kéo đến dùng bữa trưa.

Cô đặt một bình sữa đông cùng bốn ổ bánh mì và một khoai bơ lên bàn. Ngoan ngoãn như một bầy cừu, họ ăn ngấu nghiến với một tốc độ mà Scarlett không tài nào hình dung nổi, rồi lặng lẽ bỏ ra ngoài, đầu cúi xuống để chui qua ngưỡng cửa.

Còn bây giờ ta bắt đầu được rồi, Kathleen tuyên bố khi họ đã đi khỏi. Scarlett, chỉ cần rất nhiều nước ngoài giếng. Mấy cái xô để ở

cửa đó, y như cánh đàn ông trong nhà, Scarlett cũng chẳng hơi sức đâu tranh cãi.

Sau bữa trưa, tất cả phụ nữ trong làng đều kéo đến giúp, mang theo cả trẻ nhỏ. Ôn ào đến khiếp được, mọi người ai nấy đều nhể nhại mồ hôi, các ngón tay Scarlett đã sưng rộp cả lên, mà nàng lại cảm thấy vui hơn bao giờ hết. Đi chân không như mọi người, chiếc tạp dề lớn quấn ngang hông, tay áo xắn cao, nàng tưởng mình như trở lại thời thơ ấu và đang chơi đùa ở sân sau, khiến Mama phát cáu lên vì nàng làm lấm lem chiếc yếm đẹp của mình và lột hết cả giày vớ ra. Chỉ khác một điều là lúc này nàng còn bạn bè để vui đùa thay vì hồi ấy chỉ có con nhỏ mít ướt Suellen và bé Carreen vốn còn quá nhỏ để cùng chơi được.

Từ bấy đến nay, bao lâu rồi nhỉ... chắc không lâu như khi nghĩ về cái gì đó cổ xưa như ngọn tháp, mình đang nghĩ tới... những cội rễ sâu xa... Sáng ấy Colum trông thật đáng sợ. Câu chuyện những con tàu ấy khủng khiếp thật... Chính các chú, các bác mình, các anh của cha mình đã bị chết đuối. Gã Huân tước người Anh kia thật đáng nguyên rủa. Mình thật hả dạ khi người ta đã treo cổ gã.

Đúng là chưa từng thấy một ngày lễ nào như ngày sinh nhật của cụ bà Katie Scarlett. Từ khắp quận Meath, những người thuộc dòng họ O'Hara lũ lượt kéo đến bằng xe lừa, xe bò, hoặc cưỡi ngựa hay đi bộ. Một nửa dân số của Trim có mặt ở đây, và cả Adamstown không ai là vắng mặt. Họ mang đến những quà tặng, những câu chuyện, những món ăn được chuẩn bị đặc biệt cho ngày lễ, mặc dù Scarlett nghĩ chỉ riêng thức ăn ở nhà cũng đủ nuôi cả một đạo quân. Cỗ xe kéo của Mahomey chất đầy những thùng bia và, cỗ xe kéo của Jim Daly từ Mullingar đến, cũng vậy. Seamus, con trưởng của già Daniel, quất con ngựa thồ một hơi đến Trim và trở về với cả một thùng ống vó bằng đất trĩu nặng trên lưng trông như một cái bườu xù xì, và hai bao đựng đầy thuốc lá lũng lảng ở yên ngựa. Lệ là phải tặng cho mỗi người đàn ông - và cả một số phụ nữ - một chiếc ống vó trong dịp đáng ghi nhớ này.

Bà nội Scarlett tiếp đón dòng thác người đến thăm và quà cáp với vẻ hoan hỉ của một bà hoàng, chễm chệ trên cái ghế lưng thẳng với

chiếc cổ đăng ten mới toanh phía trên bộ áo đẹp bằng lụa đen, và thiu thiu ngủ khi nào thấy muốn thiu thiu, hoặc nhắm nháp tách trà có pha chút Whisky.

Khi chuông vang báo giờ kinh nhật tụng buổi chiều thì trong ngôi nhà tranh và quanh đó đã có tới trên ba trăm người đến mừng thọ Katie Scarlett O Hara nhân ngày sinh thứ một trăm của bà.

Bà đã bảo phải tổ chức y "như trước kia", và một ông già đã đến ngồi đối diện với bà bên ngọn lửa, ở vị trí danh dự. Bằng các ngón tay mềm mại và nhăn nheo.

Ông rút ra từ tấm vải bọc một chiếc đàn hạc; hơn ba trăm giọng nói đều lặng đi, thích thú. Đó là MacCormac, người kế thừa đích thực duy nhất nền âm nhạc của các nhà thơ đi rong kể từ khi O Carolan vĩ đại qua đời. Ông cất tiếng và giọng ông nghe êm như tiếng nhạc.

- Tôi xin thưa cùng quý vị những lời của người thầy Turlough O Carolan: "Tôi từng sống ở Ireland, hạnh phúc và mãn nguyện, cạn thét cùng những người đàn ông chân chính và hết lòng say mê âm nhạc. Và tôi xin được thêm mấy lời thô thiển của bản thân: "Tôi đang cụng ly với tất cả những người đàn ông chân chính và những phụ nữ chân chính như Katie Scarlett O Hara". - Ông nghiêng mình về phía bà. - Có nghĩa là, khi tôi được mời nâng chén, ông nói thêm.

Hơn hai chục bàn tay vội vã rót đầy các ly. Ông chọn ly lớn nhất, nâng lên chúc sức khỏe cụ bà Katie Scarlett, rồi nốc cạn một hơi.

- Bây giờ tôi xin hát hầu quý vị câu chuyện về Finn McCool, ông giới thiệu.

Các ngón tay đã biến dạng và nhăn nheo của ông khẽ chạm trên dây đàn hạc, và không khí lập tức tràn ngập ma lực.

Từ lúc ấy, âm nhạc cứ vang lên bất tận. Hai nhạc công chơi kèn túi đã mang theo cây pibs, willeann của họ, đàn, violon thì chẳng còn đếm xuể, rồi đến accordéon, kèn harmonica, tiếng búng ngón tay và cả nhịp điệu mê hồn của trống bodhrans dưới gậy nhạc trưởng của Colum.

- Em không sao hình dung nổi một buổi lễ như thế này, Scarlett hồn hên thốt lên.

Nàng thở đều trở lại rồi trở ra khiêu vũ trong vầng ánh sáng mờ

sương của buổi bình minh.

- Em chưa ba giờ tham dự lễ hội tháng Năm sao?

Những người anh họ không hiểu từ hóc ngách nào chui ra la lớn lên về công phần.

- Thế thì em phải ở lại đến lễ hội tháng Năm thôi, Katie Scarlett ạ,

- Timothy O'Hara đồng ý nói.

Cả một đám hùa theo hưởng ứng.

- Em không thể. Chúng em phải đi cho kịp chuyến tàu.

- Ôi dào, còn bao chuyến tàu khác, phải không nào!

Scarlett bật dậy khỏi băng ghế. Nàng đã nghỉ ngơi khá lâu và đàn violon đã bắt đầu điệu gic điên cuồng.

Trong lúc nhảy quay cuồng đến hụt hơi, câu hỏi ấy cứ văng vẳng mãi trong đầu nàng theo điệu nhạc rộn ràng.

Chắc là phải còn những chuyến tàu khác. Sao mình không nán lại khiêu vũ thêm chút nữa cái điệu gic này với đôi vớ kẻ sọc của mình! Khi nàng trở lại thì Charleston cũng vẫn còn đó kia mà, cũng vẫn với những buổi uống trà kiểu cách, vẫn những ngôi nhà đồ nát, đằng sau những bức tường đồ sộ đầy vẻ thù nghịch Rhett cũng vẫn còn ở đó. Vậy thì cứ để cho chàng chờ đợi. Nàng đã chờ đợi chàng quá nhiều ở Atlanta rồi. Với lại bây giờ tình thế đã thay đổi. Với đứa bé nàng đang mang trong người, Rhett sẽ lại là của nàng ngay khi nàng muốn. Được, nàng quyết định, nàng hoàn toàn có thể ở lại đến ngày hội tháng Năm. Nàng đang vui biết chừng nào.

Hôm sau, nàng hỏi dò Colum về khả năng sẽ trở về sau lễ.

- Tất nhiên, sẽ còn dịp khác thôi. Một con tàu tuyệt đẹp cập bến trước tiên ở Boston, nơi anh sẽ trở lại trong chuyến lưu hành sắp tới ở Mỹ, Scarlett và Bridie hoàn toàn có thể tự mình kết thúc chuyến đi đến tận Savannah.

- Nó khởi hành vào chuyến ngày 9 tháng Năm. Em sẽ còn nửa ngày để mua sắm ở Galway.

Nàng chẳng cần nửa ngày ấy làm gì, nàng đã suy nghĩ kỹ rồi.

Không một ai ở Charleston chịu mang những thứ vớ và váy phòng của Galway cả. Nó quá lòe loẹt. Nàng chỉ giữ lại vài cái đã mua.

Đó sẽ là những vật lưu niệm tuyệt diệu. Số còn lại, nàng sẽ cho

Kathleen và các bạn gái mới của nàng trong làng.

- Ngày 9 tháng Năm. Trẻ hơn dự kiến của chúng ta nhiều quá đấy, Colum ạ.

- Chỉ đúng một tuần và một ngày sau Lễ tháng Năm thôi mà, Katie Scarlett. Một chút chậm trễ có đáng là bao trong cả cuộc đời.

Đúng vậy! Một dịp may như thế sẽ chẳng bao giờ còn có được. Và lại, có vậy mới làm vui lòng Colum. Việc đi đi về về giữa Savannah và Boston sẽ phiền phức cho anh biết bao. Anh cũng đã tốt với nàng biết chừng nào!

Đó là điều tối thiểu nàng có thể làm cho anh.

Ngày 26 tháng Tư ở Galway, tàu Brian Boru rời bến với hai buồng trống.

Nó đã cập bến vào ngày 24 cùng với hành khách và thư tín. Đến ngày thứ Bảy, ở Galway, người ta mới bắt đầu lựa thư; chủ nhật vẫn là Chủ nhật, bọc thư gửi đến Mullyngar chỉ bắt đầu chuyển đi vào ngày thứ Hai.

Ngày thứ Ba, chiếc xe ngựa từ Mullyngar đi Drogheda mới bỏ lại một túi nhỏ ở Navan và sang ngày thứ Tư, một người đưa thư mới lên ngựa đi, mang đến một bọc thư dày cộm gửi cho Colum O Hara từ Savannah, bagn Georgie. Anh chàng Colum O Hara tử tế này nhận được lắm thư từ đấy nhỉ. Dòng họ O Hara lại là một đại gia đình rất gắn bó với nhau, với lại dịp thượng thọ của cụ bà cũng là một ngày không dễ gì quên ngay được, người đưa thư đã để thư tại quán rượu ở Adamstown.

- Tôi tự nghĩ không lẽ gì mà nó lại phải đợi thêm hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa, anh ta thanh minh với Matt O Toole, người chủ quán rượu mà một góc quán được dùng làm quầy bưu chính và tạp hoá. Ở Trim, phải đến ngày mai người ta mới bỏ nó vào thùng thư của Adamstown, và sẽ là một người đưa thư khác mang nó lại đây. Anh ta vội vã đón lấy ly bia porter mà Matt O Toole rót tặng, thay mặt cho Colum. Quán rượu của O Toole có lẽ hơi chật hẹp và cũng cần được sơn phết lại, nhưng ở đây lúc nào mọi người cũng có thể thưởng thức được những ly bia nâu ngon tuyệt.

Matt O Toole cất tiếng gọi vợ đang mài phơi quần áo ngoài sân.

- Em ra trông quầy dùm anh. Kate, anh phóng đến chỗ chú Daniel ở thung lũng đây.

Cha của Matt là anh ruột bà Theresa, vợ quá cố của ông Daniel O Hara. Xin Chúa phù hộ cho linh hồn bà.

- Colum! Ôi tuyệt quá!

Trong chiếc bao thư lớn mà Jamie gửi cho Colum có một bức thư của Tom McMahon, người thầu xây dựng ngôi thánh đường. Sau vài lần cố thuyết phục, Đức giám mục đã ưng thuận để Scarlett chuộc lại phần hiến dâng của cô em gái Tara. Tara xinh đẹp của ta. Ta sẽ làm nên những điều diệu kỳ. Thánh thần ơi!

- Colum! Anh nghe này! Lão giám mục keo kiệt ấy đòi đến những năm ngàn đô la cho một phần ba của Tara thuộc quyền Carreen đây! Với năm ngàn đô la, ta có thể mua cả quận Clayton chứ ít sao! Lão ta phải bớt giá xuống mới được.

Các giám mục của Giáo hội không bao giờ chịu mặc cả đâu Colum lưu ý nàng. Nếu nàng muốn chuộc lại phần hiến dâng này, và nếu nàng có tiền, thì nàng phải trả đủ. Và lại, nàng có thể sẽ thấy vụ chuyển nhượng này dễ chịu hơn nếu nghĩ rằng nàng còn làm chuyện công đức cho Giáo hội nữa.

- Anh cũng biết là không mà, Colum. Em rất ghét bị ai xỏ mũi - cho dù đó là Giáo hội đi nữa. Em rất tiếc nếu điều đó xúc phạm đến anh. Dù sao Tara cũng phải thuộc về em, em rất thiết tha với nó. Ôi, em thật ngu ngốc khi để bị thuyết phục ở lại đây. Lẽ ra chúng ta đã đi được nửa đường về đến Savannah rồi.

Colum chẳng buồn giảng giải gì thêm. Anh bỏ ra ngoài trong khi nàng lục lọi tìm giấy bút.

- Em phải viết thư cho bác Henry Hamilton ngay mới được! Bác ấy sẽ biết cách dàn xếp vụ việc này. Chờ đến khi mình về thì mọi chuyện đã lỡ hết rồi.

Ngày thứ Năm, Scarlett đi một mình đến Trim. Thật là phiền!

Kathleen và Bridie bận việc ở nông trại và, đúng là xúi quẩy.

Colum lại biến mất tăm mà chẳng hề nói đi đâu và khi nào trở về.

Được, anh đã đi vắng, đành chịu chứ biết sao. Nhưng quả là nàng đang có lắm việc phải làm. Nàng muốn có một vài cái chén xinh xinh bằng sành như thứ mà Kathleen vẫn dùng trong bếp, và rất

nhiều rổ rá - đủ hình, đủ loại - và hàng tá, hàng tá khăn trải bàn, khăn ăn bằng vải lanh dày. Những thứ chẳng đào đâu ra trong các cửa hàng ở Mỹ. Nàng muốn tạo cho Tara một nhà bếp thật nồng ấm và ân cần như các nhà bếp ở Ireland. Nói cho cùng, ở đó không lẽ chẳng còn gì là Ireland ngoài cái tên Tara hay sao?

Về phần Will và Suellen, nàng sẽ làm điều gì đó để tỏ ra thật hào phóng đối với họ, nhất là với Willy. Chú ấy đáng được như thế. Trong quận còn có nhiều khu đất tốt chỉ chờ bán. Wade và Ella sẽ về sống ở Charleston cùng với Rhett và nàng. Rhett rất yêu chúng. Nàng sẽ kiếm một trường học tốt, đừng có nhiều ngày nghỉ quá. Rhett chắc sẽ lại cau mày như chàng vẫn thường làm khi thấy cách nàng đối xử với các con, nhưng khi bé ra đời và chàng thấy nàng yêu nó đến chừng nào thì chàng sẽ thôi không phê phán nàng luôn miệng nữa. Rồi mùa hè đến, cả nhà sẽ về Tara, một Tara đã thay đổi hình dạng - một Tara của riêng họ.

Scarlett biết rõ mình đang xây lâu đài trên cát. Có thể Rhett chẳng bao giờ muốn rời Charleston nữa, và nàng phải đành lòng với những lần viếng thăm Tara thưa thớt. Nhưng sao lại không mơ mộng cho thoả thích trong một sáng mùa xuân tươi đẹp như thế này, trong lúc nàng đang rong ruổi trên cỗ xe độc mã thanh lịch này với đôi vớ sọc đỏ và xanh của mình! Sao lại không nhỉ!

Nàng cười rúc rích và khẽ vút ngọn roi lên cổ con ngựa. Không, nhưng nghe ta nói đây - mình lại còn Ireland hơn cả bản chất mình nữa rồi!

Ngày lễ tháng Năm quả không phụ lòng ai chờ đợi. Khiêu vũ và yến tiệc diễn ra khắp các đường phố của Trim, hơn bốn chiếc cột mỡ to được dựng lên trên thảm cỏ trước các đồng đồ nát của toà lâu đài. Scarlett diện một ru băng đỏ với một vòng hoa trên tóc và, khi một sĩ quan Anh mời nàng đi dạo một vòng ra bờ sông, nàng đã thẳng thừng từ chối.

Họ trở về ngôi nhà tranh sau lúc mặt trời mọc; Scarlett đã cùng những người còn lại trong gia đình đi bộ suốt bốn dặm đường, bởi nàng không muốn đêm tàn, dù trời đã rạng sáng. Với lại, vì nàng đã cảm thấy bắt đầu thiếu vắng những người anh họ và các bạn bè mới của mình. Nàng nôn nóng muốn trở về nhà, nàng muốn giải

quyết cho xong các việc vặt vãnh liên quan đến Tara, muốn bắt tay ngay vào công việc, nhưng dù sao nàng cũng lại rất vui thích được ở lại trong ngày lễ tháng Năm. Còn hơn một tuần nữa. Thời gian ấy xem ra cũng chẳng là bao.

Ngày thứ tư, Frak Kelly, người đưa thư của Trim, đã dừng lại quán rượu của Matt O Toole để làm một cốc bia và hút thuốc.

- Có một bao thư rõ to cho Colum O Hara đây, anh ta nói. Theo anh thì trong đó có gì nào!

Cả hai thay nhau vẽ ra bao giả thuyết giạt gân nhất. Ở Mỹ cái gì mà không thể xảy ra. Và họ cứ tha hồ mà đoán già đoán non. Lynh mục O Hara là một người đôn hậu và ân cần, mọi người đều thừa nhận điều đó, và ông nói chuyện bình thường như mọi người khác. Có điều nghĩ cho cùng thì, ông chẳng bao giờ nói điều gì đáng kể! Matt O Toole không mang thư lại cho Colum. Không cần phải làm vậy. Anh ta biết rõ Clare O Gorman chiều nay sẽ đến thăm bà nội. Chị ấy sẽ đem thư đến, nếu từ giờ đến chiều không đi ngang qua đây. Matt thử ước chừng bao thư. Chắc nó phải mang những tin tức cực kỳ tốt đẹp thế mới đáng với chừng ấy phí tổn cho việc gửi thư chứ. Hoặc nếu không thì hẳn phải là một tai hoạ thực sự nghiêm trọng.

- Có thư cho em Scarlett ạ. Colum để nó ở trên bàn. Và một tách trà pha sẵn cho em đây. Đến thăm Molly có vui không em!

Scarlett đã không làm Kathleen thất vọng. Nàng mô tả lại màn kịch ở nhà bên ấy với những trận cười rúc rích cố kiềm nén.

- Molly đang tiếp bà vợ ông y sĩ ở nhà, và khi em vào thì tách trà trên tay chị ấy cứ run lên bần bật thiếu điều chị ấy làm nó rơi vỡ tan. Em hình dung chị ấy sẽ hỏi liệu có thể thoát ra khỏi tình huống khó xử này bằng cách giới thiệu em là cô người hầu mới được không.

Nhưng ngay lúc đó, bà vợ ông y sĩ kêu lên: "A, người em họ giàu có ở bên Mỹ đây rồi, thật hân hạnh!" rồi cứ nhìn chăm chăm bộ đồ kỳ quái của em. Nghe bà ta nói vậy, Molly lập tức nhảy chồm lên như con mèo phải bóng và nhào ra hôn lấy hôn để vào hai má em. Em cam đoan với chị đấy, Kathleen ạ, chị ấy đã rom róm nước mắt

khi em nói là chỉ ghé qua để lấy bộ đồ du lịch trong rương quần áo của em. Chị ấy hết lòng muốn em ở lại dù em có mặc bộ đồ nào đi nữa, em đã hôn trả chị ấy lúc ra đi, và cả bà vợ ông y sĩ nữa, gọi là để tỏ ra lịch lãm. Đã làm thì phải cho ra trò chứ chị.

Kathleen cười quận cả ruột, món đồ khâu của cô rơi xuống đất, Scarlett khoác bộ đồ du lịch của mình ra ngoài. Nàng tin chắc rằng phải nói chỉ ở vùng thất lung. Nếu không phải bé đã làm thân hình nàng đầy đà ra thì hẳn đó phải là do thói quen ăn mặc thoải mái, và cả do nàng thường ăn ngon miệng nữa. Dù gì đi nữa, chuyến trở về này, nhất định nàng không chịu bó mình trong bộ coóc-sê ngột thở nữa.

Nàng cầm bức thư rồi đem ra soi dưới ánh mặt trời, ở ngưỡng cửa. Đặc kín những ghi chép và con dấu. Chẳng ngần ngại gì mà không nói! Ông ngoại nàng là một ông già kinh khủng nhất trên đời. Hay là có trò của cái lão Jérôme đáng tởm kia cũng nên. Người ta nhờ ông ngoại nàng chuyển bức thư này, và ông đã chỉ chuyển nó lại cho Maureen mãi nhiều tuần sau đó. Nàng bồn chồn xé bao thư. Được gửi từ một quận hành chính ở Atlanta, đầu tiên nó được chuyển đến ngôi nhà ở phố Pêcher.

Scarlett hy vọng mình không quên thanh toán một khoản thuế hoặc lệ phí nào đó. Giữa số tiền mà Đức giám mục đòi nàng trả cho Tara và chi phí của những ngôi nhà nàng đang xây cất, nguồn dự trữ của nàng đã quá cạn kiệt để có thể cho phép lãng phí tiền bạc vào những khoản phạt chậm trễ. Vội lại, cũng còn phải chi những khoản đáng kể để phục hồi Tara. Đó là chưa kể việc phải tậu một nông trại cho Will. Nàng đưa tay sờ túi tiền mà nàng giấu kỹ dưới áo. Không, tiền của Rhett phải thuộc về Rhett.

Lá thư đề ngày 26 tháng 3 năm 1875, đúng vào ngày nàng rời Savannah trên tàu Brian Boru. Nàng đọc lướt qua những dòng đầu rồi ngừng lại. Chẳng có ý nghĩa gì cả. Nàng trở lại đầu và đọc chậm chậm. Mặt nàng bỗng trắng bệch như sáp ong.

- Kathleen, Colum đâu rồi, chị có biết không?
- Mình vẫn nói năng bình thường. Mà sao nghe lạ lùng quá!
- Chắc anh ấy ở nhà Bà nội, Clare đang đi tìm anh ấy. Sao, không đợi được à! Chị đã sửa gần xong chiếc váy cũ của chị cho Bridie

mặc đi du lịch, chỉ biết nó rất muốn thử trước mặt em để xem em nghĩ sao.

- Không, chuyện này gấp lắm.

Nàng cần phải gặp Colum ngay. Một lần lần khủng khiếp xảy ra. Phải lên đường ngay lập tức, ngay hôm nay cũng nên. Nàng cần phải trở về.

Colum đang ở ngoài sân, trước nhà.

- Chưa bao giờ có một mùa xuân được nắng thế này, anh nói. Con mèo và anh đang sưởi ấm bộ xương rệu rạo của chúng anh một chút.

Vẻ bình thản bất thường của Scarlett bỗng chốc tan biến khi nàng nhìn thấy anh. Nàng vừa bước lại gần anh vừa kêu réo lên.

- Đưa em về nhà ngay đi, Colum. Thật đáng nguyên rủa cả anh, cả cái dòng họ O Hara và cả cái xứ sở Ireland này nữa. Lẽ ra em không bao giờ được bỏ nhà đi chơi thế này.

Bàn tay nàng co quắp, nắm chặt đến mức móng tay bầu vào thịt.

Nàng đang vò nát bản tuyên bố của Nhà nước tối cao bang Georgie xác nhận đơn ly hôn của đương sự mang tên Rhett Kinnicutt Butler là bất khả huỷ và chung cuộc, trên cơ sở người vợ tên Scarlett O Hara Butler bỏ trốn, theo sự chấp thuận của Ủy ban quân sự Carolyne, thuộc Chính phủ liên bang hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

- Không thể có chuyện ly dị ở Nam Carolyne được, Scarlett gào lên. Có hai luật sư đã khẳng định với em điều đó. Nàng lặp đi lặp lại những lời ấy cho đến khi cổ họng rất bỏng khản đặc lại, đôi môi khô lắp bắp không thành tiếng, trong lúc tâm trí nàng cứ liên tục lặp đi lặp lại mãi. Một lần nữa, rồi lại một lần nữa.

Colum kéo nàng ra một góc vườn. Anh ngồi cạnh và chuyện trò cùng nàng nhưng không sao làm cho nàng chú ý lắng nghe. Anh nắm hai bàn tay co quắp của nàng trong tay mình để vỗ về và lặng lẽ ngồi bên nàng. Dưới cơn mưa rào ngấn ngủi trước hoàng hôn. Dưới những tia sáng cuối cùng của mặt trời đang lặn tắt. Cho đến khi màn đêm buông xuống. Bridie đến kiểm hai người khi bữa tối đã dọn xong, nhưng Colum đã xua cô em về.

- Scarlett không còn tỉnh trí nữa, Bridie ạ. Em hãy nói với mọi người ở nhà rằng đừng lo lắng gì cả. Cần thêm chút thời gian để cố

vượt qua cơn sốc này. Cô vừa nhận được tin từ Mỹ: chồng cô bị bệnh rất nặng. Nàng sợ anh ấy chết trước khi nàng về kịp bên anh ấy.

Bridie vội chạy đi báo tin. Scarlett đang cầu nguyện, cô thông báo. Và cả gia đình cùng góp lời cầu nguyện.

Bữa tối ăn để đến lạnh tanh họ mới ngồi vào bàn.

- Mang đèn ra ngoài đó đi, Timothy, bác sĩ Daniel ra lệnh.

Ánh sáng phản chiếu trên đôi mắt thần thờ của Scarlett.

- Kathleen dặn anh đưa cho em chiếc khăn san này nữa, Timothy thì thào.

Colum gạt đầu đồng tình rồi khoác khăn lên vai Scarlett và ra hiệu cho Timothy lánh đi nơi khác.

Một giờ nữa trôi qua. Trên bầu trời không trăng nhấp nháy những vì sao rực sáng hơn cả những ngọn đèn lồng. Một tiếng kêu vẳng lên từ ruộng lúa mì gần đó, rồi có tiếng đập cánh khẽ. Một con cú vừa vỗ được mồi.

- Em phải làm gì bây giờ! Scarlett hỏi, giọng khản đặc nhưng mạnh mẽ trong bóng đêm.

Colum thở dài nhẹ nhõm và thầm cảm ơn Chúa. Điều tệ hại nhất của cơn sốc đã qua.

- Chúng ta sẽ lên đường như đã định, Scarlett thân yêu ạ không có việc xảy ra mà lại không có cách giải quyết đâu em.

Giọng anh bình thản, vững tin, vỗ về.

- Ly dị ư?

Trong cái giọng oà vỡ ấy có chút gì cuồng loạn đầy lo âu Colum vuốt ve hai tay nàng.

- Cái gì đã lỡ đều có thể gỡ lại được, Scarlett ạ.

- Lẽ ra em nên ở lại. Em sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho mình về việc đã làm.

- Thôi, thôi. Những cái "lẽ ra" đó chẳng giải quyết được gì cả. Cần suy nghĩ về những điều sắp đến, em ạ.

- Anh ấy sẽ chẳng bao giờ trở lại với em đâu. Bởi trái tim anh ấy đã quá chai đá mới đòi bỏ em. Em đã chờ đợi anh ấy đến tìm, Colum ạ, em cứ tin chắc rồi anh ấy sẽ trở lại. Sao em lại ngu xuẩn đến thế được nhỉ! Anh không hiểu được mọi chuyện đâu. Em đang

có thai, Colum ạ, làm sao em có thể có con nếu như em không có chồng!

- Đấy đấy Colum bình thân nói. Chẳng lẽ điều ấy không giải quyết được sao! Em chỉ cần nói với anh ấy.

Scarlett đưa hai tay lên bụng. Đúng rồi, sao nàng lại có thể ngu đần đến như vậy! Một tiếng cười khản đặc như xé cổ họng nàng.

Chẳng có thứ giấy tờ nào buộc Rhett phải chối bỏ đứa con của mình. Chàng biết rõ cách huỷ bỏ chuyện ly dị, tẩy sạch nó khỏi tất cả các sổ sách chứng từ. Rhett có thể làm mọi chuyện. Chàng lại vừa chứng tỏ điều ấy. Không có chuyện cho phép ly hôn ở Nam Corolyne - trừ khi Rhett Butler nhúng tay vào.

- Em muốn đi ngay bây giờ, Colum ạ. Chắc phải có một chuyến tàu khác khởi hành trước chuyến chúng ta. Nếu cứ phải chờ đợi, chắc em phát điên lên mất.

- Chúng ta sẽ đi vào sáng sớm thứ sáu, Scarlett thân yêu ạ và tàu rời bến ngày thứ bảy. Nếu đi ngày mai thì dù sao chúng ta vẫn cứ phải ở lại thêm một ngày nữa mới lên đường được. Chứ em không định dành ngày đó ở đây sao?

-Ồ không, em cần phải cảm thấy là mình đang trở về. Em phải trở về gặp Rhett ngay, cho dù đó chỉ là mở đầu chuyến đi, rồi sẽ ổn thoả, em sẽ làm cho mọi chuyện ổn thoả cả. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp... Có đúng như vậy không Colum! Hãy nói với em là mọi việc rồi sẽ tốt đẹp cả thôi...

- Mọi việc rồi sẽ tất đẹp cả thôi, Scarlett ạ. Giờ thì em phải ăn một chút, uống một tách sữa cũng được có thể thêm một giọt Whisky vào đó. Em cũng cần ngủ một chút. Em nên giữ gìn sức khỏe cho em và cho cả cháu bé.

-Ồ vâng, em xin hứa. Em sẽ hết sức chăm sóc cho mình. Nhưng trước tiên em phải lo cho xong bộ váy, cũng phải sắp xếp rương hòm cho xong nữa. Với lại, làm sao em kiếm được một cỗ xe để ra tàu lửa đây!

Giọng nàng nghe đã đành trở lại. Colum đứng dậy và chìa tay ra.

- Anh sẽ lo liệu, và các cô gái sẽ giúp anh sắp xếp rương hòm. Nhưng phải chi em chịu ăn chút gì đó trong lúc dọn dẹp tủ quần áo.

- Vâng, vâng, đúng thế.

Nàng trông đã bình tĩnh hơn, nhưng vẫn chưa được bình thường. Anh phải theo sát để biết chắc nàng đã uống sữa hoà Whisky ngay khi cả hai bước vào nhà. Cô em thật đáng thương. Giá như anh hiểu hơn được đôi chút về đàn bà và trẻ em chắc anh sẽ cảm thấy yên lòng hơn rất nhiều. Vừa rồi, nàng đã khiêu vũ như con cù suốt hàng đêm liền. Liệu điều đó có thể đưa nàng đến đẻ non không! Rủi mà nàng sa sẩy thì liệu nàng có giữ vững được tâm thần không! Colum lo quá.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 55

Cũng giống như bao người khác trước mình, Colum đã không đánh giá đúng sức chịu đựng của Scarlett O Hara. Nàng cứ nằng nặc đòi phải có người đến nhà Molly ngay tối hôm đó để đem mấy chiếc rương về cho nàng, và ra lệnh cho Bridie phải chuẩn bị hành lý trong lúc Kathleen sửa lại bộ váy cho nàng.

- Bridie, hãy chú ý nhìn cho kỹ cách người ta cột dây thế nào, nàng sẵn giọng dặn dò trong lúc luôn coóc-sê vào người. Rồi chị sẽ phải làm việc ngay trên tàu, còn em không thể nhìn ra đằng sau để giúp chị đâu.

Thái độ nóng nảy và giọng nói khô khan của nàng làm Bridie sợ. Một tiếng kêu đau của Scarlett khi Kathleen xiết chặt các sợi dây cũng đủ làm Bridie hoảng sợ kêu lên.

Có đau cũng chả sao, Scarlett tự trách mặc vậy thì bao giờ chẳng đau, xưa nay đã thế rồi. Mình quên mất ít bữa sẽ quen chứ gì. Chẳng hại gì cho bé đâu. Lần nào có thai, mình cũng cố mặc coóc-sê càng lâu càng tốt, mà hồi đó cái thai của mình còn già hơn bây giờ nhiều. Chưa đến mười tuần kia mà. Mình phải cố chui lọt được vào các quần áo của mình, nhất định phải thế chứ. Sống chết gì mình cũng phải đi được chuyến xe lửa ấy, ngày mai.

- Kéo đi, Kathleen, xiết chặt nữa, nàng giục.

Colum lợi bộ đến Trim và thuê xe trước. Xong đâu đấy anh đảo một vòng khắp họ hàng và người quen để loan tin nỗi ưu phiền nặng nề của Scarlett. Công việc vừa xong thì đã xế chiều và anh mệt lả. Nhưng có vậy mới chẳng còn ai ngạc nhiên khi thấy Scarlett O Hara vội vã bỏ đi trong đêm tối hệt như một tên trộm mà không một lời từ biệt.

Nàng cũng lịch sự tránh được bao khó nhọc phải từ biệt gia đình. Cú sốc đã bực kín nàng trong một lớp giáp lãnh đạm. Chỉ một lần nàng không làm chủ được mình là lúc nàng từ giã bà nội mình.

Hay nói đúng hơn là lúc cụ bà Katie Scarlett chào từ giã nàng.
- Cầu Chúa luôn ở bên con và các Thánh dẫn bước cho con đi. Bà rất sung sướng vì con đã đến dự sinh nhật bà, con gái của Gerald ạ. Bà chỉ tiếc một điều là con không thể ở đây phút bà sắp lìa đời. Sao cháu lại khóc, cháu gái của bà! Cháu không biết rằng người sống chẳng bao giờ có được ngày lễ nào đẹp bằng một nửa so với buổi thức với người sắp mất sao! Tiếc là cháu không ở lại được đến lúc ấy.

Scarlett ngồi lặng yên trên xe đi Mullyngar và trên tàu lửa đi Galway. Bridie quá nôn nao không nói được gì, nhưng sự phấn khích và niềm vui cứ lồ lộ trên đôi gò má ửng hồng và đôi mắt lấp lánh. Suốt mười lăm năm của cuộc đời, cô chưa hề ra khỏi nhà mình xa quá mười dặm.

Khi cả hai đến khách sạn Bridie sùng sờ há hốc mồm một lúc trước bao cảnh tráng lệ.

- Anh sẽ đưa các cô lên phòng, Colum nói. Rồi anh sẽ trở lại để đưa các cô xuống phòng ăn. Bây giờ anh phải ra bến tàu lo sắp xếp đưa hành lý lên tàu. Với lại, anh cũng muốn xem người ta dành cho chúng ta những buồng nào. Lúc này còn kịp đổi lại được, nếu những buồng ấy chưa phải hạng tiện nghi nhất.

- Em sẽ cùng đi với anh, Scarlett nói.

Đây là lần đầu tiên nàng mở miệng.

- Chẳng cần em ạ.

- Với em thì cần đấy. Em muốn nhìn thấy con tàu kéo em không sao tin được nó là thật sự đang đậu ở đó.

Colum phải chiều theo. Bridie xin phép được cùng đi.

- Cái khách sạn đã làm cô hoảng rồi. Cô không muốn ở lại đó một mình.

Gió chiều mát rượi đượm mùi muối. Scarlett hít thở từng hơi dài, chợt nhớ không khí Charleston cũng có cái hương vị mặn nồng ấy, bất giác đôi giọt lệ lăn trên má nàng. Giá như có thể lên đường ngay lúc này nhỉ. Có thể nào thuyết phục được viên thuyền trưởng không! Nàng khẽ sờ tay lên túi tiền vàng giấu dưới lớp áo.

- Tôi muốn tìm chiếc Ngôi sao Ban chiều, Colum cất tiếng hỏi một phu khuân vác.

- Nó kia kìa, ông ta khoát tay đáp. Mới vừa đến đúng một tiếng đồng hồ đấy.

Colum cố giấu vẻ sững sốt. Lẽ ra con tàu đã phải ở đó từ hơn ba mươi tiếng đồng hồ trước. Không nên để Scarlett biết sự chậm trễ ấy. Có thể đã có trục trặc.

Những dòng phu khuân vác đang thoăn thoắt lên xuống con tàu. Ngoài khách đi tàu còn cả hành lý.

- Lúc này, ở đây không phải là chỗ cho phụ nữ đâu, Scarlett thân yêu ạ, Colum nói. Ta về lại khách sạn vậy, rồi anh sẽ quay lại đây sau.

Scarlett nghiêm mặt lại.

- Không. Em muốn nói chuyện với ông thuyền trưởng.

- Ông ta bận lắm, không tiếp ai được đâu, dù người đó kiêu diễm như em đi nữa. Không phải lúc để đón nhận những lời tán tụng ấy.

- Anh có quen ông ta không. Colum! Anh quen biết mọi người mà. Anh hãy giúp em gặp ông ta ngay bây giờ đi.

- Anh hoàn toàn không quen con người ấy, anh chưa biết mặt ông ta bao giờ, Scarlett ạ. Làm sao anh có thể quen ông ta được! Ta đang ở Galway chứ đâu phải ở quận Meath.

Một người đàn ông mặc đồng phục bước xuống khỏi cầu tàu Ngôi sao Ban chiều. Hai chiếc túi vải to tướng trên vai anh ta trông nhẹ tênh. Anh ta bước đi nhanh nhẹn và nhip nhàng hiem thấy ở những người có thân hình cao lớn và dềnh dàng.

- Có đúng là cha Colum O Hara đấy không! Anh ta kêu lên, giọng vang vang trong lúc bước tới gần. Cái gì đã lôi cha ra khỏi quán rượu của Matt O Toole thế, cha Colum!

Anh ta đặt một trong hai chiếc túi nặng trĩu xuống rồi bỏ mũ chào Scarlett và Bridie.

- Tôi đã chẳng bảo là dòng họ O Hara có cái duyên quỷ quái với phu nhân đó sao! Anh ta nói tiếp, giọng ồm ồm như sấm rồi cười ồm lên với câu nói đùa của chính mình. Thế cha đã nói với họ cha là linh mục chưa đấy!

Scarlett đành gượng cười khi Colum giới thiệu nàng với Frank Mahoney, nàng chẳng buồn nghe cái chuỗi dây mơ rễ má đã khép anh ta vào vòng bà con với Maureen. Nàng chỉ muốn nói chuyện

với viên thuyền trưởng!

- Tôi đang mang thư bên Mỹ đến bưu điện để ngày mai người ta phân loại. Mahoney giải thích, cha có muốn ngó qua đó một chút không, hay cha muốn đợi về nhà hằng đọc những bức thư tình thơm phức của cha!

Câu nói đùa khiến anh ta khoái trá ra mặt.

- Anh tử tế lắm, Frank. Tôi sẽ xem qua một chút nếu anh cho phép. Colum mở chiếc túi đặt dưới đất và kéo nó đến gần ngọn đèn thấp sáng của bến tàu. Chẳng mấy chốc anh đã mò ra bao thư gửi từ Savannah.

- Đúng mà, hôm nay vận may đang ở với tôi, anh nói. Bức thư trước, anh tôi có nói là sẽ viết tiếp, thế mà tôi đã mất hy vọng nhận thư anh ấy rồi, ai dè cảm ơn nhé, Frank để tôi đãi anh một cốc bia chứ!

- Việc gì phải thế. Chẳng qua là tôi thích được vi phạm cái luật lệ của người Anh đó thôi.

Frank khoác túi lên vai, nói thêm:

- Cái lão giám đốc chết tiệt ấy lúc nào cũng dán mắt vào đồng hồ của lão, tôi không đến trễ được đâu. Chúc buổi tối tốt lành nhé, thưa quý bà.

Có khoảng nửa tá thư nhỏ trong bao thư. Colum lướt vội qua một lượt để tìm nét chữ của Stephen.

- Có thư cho em đây, Scarlett. - anh nói.

Anh đưa cho nàng một bức thư màu xanh, rồi tìm được thư của Stephen và mở ra. Mới vừa đọc anh chợt nghe một tiếng rú dài nghe nhói tai và cảm thấy một sức nặng đổ hẳn vào người mình. Anh chưa kịp đưa tay ra đỡ, Scarlett đã nằm sòng sượt dưới chân anh. Trong lúc Colum đỡ hai vai nàng và đặt tay lên xem mạch ở cổ họng nàng, thì Bridie vội vã đuổi theo nhặt những tờ giấy đang bay tứ tán.

Họ trở về khách sạn trên một cỗ xe ngựa thuê, cứ lắc lư và xóc vì chạy gấp. Đầu Scarlett lăn qua lăn lại một cách kỳ quặc dù Colum đã cố hết sức kiềm giữ. Anh bế nàng trên tay và vội vã băng qua phòng khách.

- Gọi bác sĩ mau lên anh hét to với những người hầu mặc đồng phục. Và tránh ra hết!

Về đến phòng Scarlett, anh đặt nàng lên giường.

- Nào, Bridie, giúp anh cởi bớt quần áo ra. Cô cần không khí. Anh rút dao từ chiếc bao da đặt trong áo. Bridie vội vã tháo cúc trên lưng áo Scarlett.

Colum cắt phăng dây coóc-sê.

Giờ thì hãy giúp anh kê đầu cô lên gối, rồi đắp chăn lại cho ấm.

Anh chà xát thật mạnh hai cánh tay Scarlett, rồi vỗ nhẹ hai má nàng.

- Em có dầu bạc hà cho cô ngủ không?

- Không, Colum ạ. Em nghĩ chắc cô cũng không có.

- Bác sĩ chắc phải có. Mong sao cô chỉ ngất xoàng thôi.

- Thừa cha, cô ấy chỉ bị ngất thôi, ông bác sĩ vừa nói vừa bước khỏi phòng Scarlett. Tôi đã để lại một lyều thuốc bổ để cô ấy uống khi tỉnh lại. Các phu nhân này thật quá quắt! Họ cứ tự chặn ngang sự tuần hoàn trong người mình chỉ vì mê say theo thời trang.

Nhưng chẳng có gì đáng ngại đâu ạ, cô ấy sẽ hồi phục bình thường lại ngay.

Colum cảm ơn, thanh toán tiền khám bệnh và tiễn ông ra đến tận cửa. Xong xuôi, anh quay lại, nặng nề gieo mình ngồi trước chiếc bàn có ngọn đèn sáng, hai tay ôm lấy đầu. Quả là có chuyện phải lo rồi, và anh tự hỏi liệu rồi Scarlett có thể "phục hồi" được không. Những trang thư ướm sũng đang nằm vương vãi trên bàn, trước mặt anh, cùng với một mục báo được cắt ra tỉ mỉ "*Chiều hôm qua, mẫu báo ghi, trong buổi chiêu đãi thân mật tại Cư xá Hợp Bang, cô Anne Hampton đã làm lễ thành hôn cùng ông Rhett Butler*".

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 56

Đầu óc Scarlett cứ như cơn xoáy lốc, cố trôi lên khỏi bóng đen, thoát khỏi cõi hư vô để đến tầng ý thức, nhưng một thứ bản năng vẫn không ngừng nhận chìm nó xuống vực thẳm và nó lại trượt dài, chơi vơi rơi trở vào bóng tối, mãi cách biệt với sự thật nghiệt ngã đang chờ nàng. Cơn xoáy lốc cứ quay cuồng bất tận, và cuộc giằng co đã vắt nàng đến kiệt sức, rã rời, bất động và tái nhợt như một xác chết trên giường.

Nàng đang trải qua một giấc mơ đầy xáo trộn và âu lo. Nàng mơ đang ở ngôi nhà Mười hai cây sồi, trong đồn điền đã hồi sinh với những ngày tươi đẹp nhất, trước khi Sherman châm đuốc đốt rụi. Chiếc cầu thang xinh xắn hình xoắn ốc lại vút lên cao, treo lơ lửng trên không nhờ một ma lực nào đó, và nàng đang thoăn thoắt bước lên các bậc. Ashley bước trước nàng, nhưng anh không nghe tiếng nàng gọi. "Ashley", nàng kêu lên, "Ashley, chờ em với!" và chạy đuổi theo anh.

Chiếc cầu thang ấy cứ dài mãi đến vô tận. Nàng không nhớ nó lại cao đến thế. Dường như nàng càng leo lên thì mỗi lúc nó lại càng cao, nàng càng chạy thì

Ashley lại càng xa. Phải bắt kịp anh mới được. Nàng không hiểu sao, nhưng nàng biết là phải bắt cho kịp và nàng cảm cổ chạy mỗi lúc mỗi nhanh hơn, cho đến khi tim nàng như muốn sắp vỡ tung. "Ashley!" nàng cố gọi: "Ashley!". Anh dừng lại, và nàng chợt cảm thấy một nguồn sức mạnh kỳ lạ tràn ngập lấy nàng. Nàng lại lao nhanh đến phía trước.

Niềm vui mê mông choán ngợp khi tay nàng chạm được vào tay áo anh. Anh quay mặt lại phía nàng, và nàng thét lên. Anh không có khuôn mặt người mà chỉ là một màn sương mù lơ lờ, nhợt nhạt.

Thế là nàng chơi vơi rơi xuống vực thẳm, đôi mắt khiếp đảm

không rời cái thực tế ở phía trên kia và cố bật ra rột tiếng kêu từ cổ họng. Tuyệt nhiên không một âm thanh nào khác ngoài tiếng cười từ phía dưới đáng dâng lên như đám mây mù để chụp lấy nàng và cười nhạo sự cam lạng của nàng.

Ta sắp chết, nàng thầm nghĩ. Con đau khủng khiếp sắp giầy xéo ta và ta sẽ chết mất.

Thình lình, hai cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy và đỡ cho nàng.

Nàng biết rõ đôi cánh tay này, biết rõ bờ vai mà nàng đang tựa đầu.

Đó là Rhett. Rhett đã cứu nàng.

Nàng đang nép chặt vào ngực chàng. Nàng ngẩng đầu để nhìn vào mắt chàng. Nỗi khiếp đảm đến lạnh buốt khiến toàn thân nàng tê dại. Khuôn mặt chàng cũng không có hình thù, chỉ là một đám sương mù, giống khuôn mặt của Ashley. Rồi tiếng cười rợn người lại nổi lên từ cái vật không ra hình thù gì, có lẽ là khuôn mặt Rhett. Tỉnh lại một cách thô bạo, Scarlett mở mắt như cố chạy trốn nỗi khiếp đảm. Bóng tối bao quanh nàng dày đặc bí hiểm. Ngọn đèn đã tắt và Bridie đang ngủ say trên chiếc ghế bành, khuất trong góc phòng, Scarlett duỗi hai tay trên chiếc giường rộng, xa lạ. Ngón tay nàng chạm vào vải lạnh mềm, không còn gì khác. Hai mép nệm xa quá. Nàng cảm thấy bị bỏ rơi trên tấm nệm menh mông, mềm mềm không sao nhận biết được. Dường như nó trải dài bất tận trong bóng tối cam lạng. Cổ họng nàng thắt lại vì sợ hãi. Nàng cảm thấy cô độc, mất hút trong đêm tối.

Ngừng lại! Nàng cố xua đuổi cơn hoảng loạn để tự trấn tĩnh. Nàng nhẹ nhẹ co đầu gối lên tận cằm rồi cuộn tròn mình lại, mặt vùi xuống tấm khăn trải giường. Nàng khẽ nhích người để không gây một tiếng động nào. Một vật gì đó, bất cứ vật gì, có thể đang ẩn mình phục kích trong bóng đêm. Nàng trườn người, tìm đập thành thịch mãi cho đến lúc ngón tay nàng chạm đến mép giường, rồi lần dọc lớp gỗ dày cộm của thành giường.

Sao mà mi ngốc nghếch đến thế hỡi Scarlett O Hara - nàng tự nhủ, trong lúc hai hàng nước mắt thanh thần lăn trên má. Dĩ nhiên là chiếc giường và căn phòng đều lạ. Mi ngất đi giống như bất kỳ một con bé ngốc nghếch yếu bóng vía nào. Colum, Bridie đã đưa mi về khách sạn. Hãy chấm dứt những trò ngu xuẩn ấy đi!

Rồi ký ức lại dồn dập hiện về nhưc nhói. Nàng đã mất Rhett...
chàng đã ly dị... và đã cưới Anne Hampton.

Nàng không thể tin được nhưng đó là sự thật.

Cớ sao, cớ sao chàng lại làm như thế chứ! Nàng đã tin chắc là
chàng yêu nàng. Chàng không thể làm được, không thể được!
Nhưng chàng đã làm thế.

- Mình không bao giờ hiểu nổi chàng đâu. Scarlett nghe như tiếng
lòng nàng đang gào to lên. Mình chẳng hiểu gì chàng hết. Người
mình yêu là ai vậy! Đứa con mình đang mang trong người là của
ai!

Rồi đây chuyện gì sẽ đến với mình!

Đêm đó, trong bóng tối kinh hoàng của một phòng khách sạn lạ,
cách đất nước mình hàng ngàn dặm, Scarlett O Hara đã làm một
việc can đảm nhất mà nàng chưa từng làm trước đây: đối mặt với
thất bại!

Đây là do lỗi của mình. Lẽ ra mình nên quay về Charleston ngay
lúc biết mình có thai. Mình đã ham vui và vài tuần ham vui ấy đã
khiến mình phải đánh đổi bằng hạnh phúc duy nhất mà mình thực
sự thiết tha. Mình đã chẳng hề suy nghĩ đến những gì Rhett sẽ nghĩ
khi mình bỏ trốn đi. Mình đã không hề nghĩ xa hơn ngày hôm sau,
đến điệu gic kế tiếp. Mình chưa bao giờ suy nghĩ gì cả. Chưa bao
giờ.

Tất cả những sai lầm do vô tâm, do bốc đồng của nàng đã cuộn
cuộn bủa vây quấy rối nàng trong cái đêm đen yên lặng ấy, và
nàng phải buộc mình cố sức nhìn thẳng vào sự thật. Charles
Hamilton - nàng đã làm đám cưới với anh ta chỉ để chọc tức
Ashley chứ nàng chẳng hề yêu anh ta chút nào. Frank Kennedy -
nàng đã tỏ ra kính trọng trong cách cư xử với anh ta, nàng đã nói dối
anh ta về chuyện Suellen để anh ta cưới nàng làm vợ và cho nàng
tiền để phục hồi lại Tara.

Rhett - Ôi, nàng đã phạm những sai lầm không kể xiết với chàng!
Nàng đã cưới chàng khi nàng không yêu chàng và nàng không hề
cố gắng để đem lại hạnh phúc cho chàng, thậm chí nàng cũng
chẳng thèm biết chàng có đau khổ hay không - mãi cho đến khi đã

quá muộn màng.

Chúa ơi, xin Chúa tha tội cho con, con chưa từng một lần nghĩ đến những gì con đã gây ra cho họ, những gì họ đã phải chịu đựng.

Con đã xúc phạm, đã gây thương tổn và đau khổ cho tất cả, chỉ vì con không bao giờ chịu dành thời gian để suy nghĩ.

Cả Mèlannie nữa. Nhất là cô ấy. Con không thể chịu nổi khi hồi tưởng con đã đối xử tồi tệ với nàng biết chừng nào. Con chưa hề một lần biết ơn nàng đã ưu ái với con, đã dũng cảm bênh vực con.

Con chưa bao giờ nói là con yêu nàng, bởi vì con chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, mãi cho đến cuối cùng, khi tất cả đã quá muộn màng. Có bao giờ trong suốt cuộc đời, con quan tâm đến những gì con đã làm đâu! Có bao giờ - dù chỉ một lần - con nghĩ đến hậu quả của những việc đã làm!

Tủi nhục và tuyệt vọng cứ giày vò trái tim Scarlett.

Sao nàng lại có thể ngu ngốc đến thế được! Nàng lại là người vốn coi khinh những kẻ ngu ngốc!

Hai tay nắm lại, hàm răng cắn chặt, nàng duỗi thẳng lưng. Nàng nhất định không muốn áp iu mình bằng kiểu giọt ngấn giọt dài từ việc nhắc đi nhắc lại chuyện đã qua. Nàng không muốn mình tỏ ra suốt mướt dù là trước mặt mọi người hay dù với riêng bản thân mình.

Nàng nhìn sững bóng tối đang vây chụp lấy mình với đ mắt ráo hoảnh. Nàng sẽ không khóc, nhất là vào lúc này. Nàng còn cả cuộc đời còn lại, để khóc mà. Lúc này nàng phải suy nghĩ, và suy nghĩ nghiêm túc, trước khi quyết định sẽ phải làm gì đây.

Nàng phải nghĩ đến đứa bé.

Có lúc thoáng qua nàng căm ghét nó, ghét bỏ cái phần bụng nặng nề, cái cơ thể xấu xí nàng sắp phải chịu đựng. Nàng dự tính điều đó sẽ kéo Rhett quay trở về với nàng, nhưng rốt cuộc nàng đã thất bại. Đàn bà có thể làm nhiều chuyện - nàng đã từng nghe có những phụ nữ đã tự giải thoát bằng cách trút bỏ đứa con mà họ không hề mong đợi...

Rhett sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho nàng nếu như nàng làm điều đó. Nhưng điều đó có thay đổi được gì đâu! Rhett đã bỏ rơi nàng, bỏ rơi nàng mãi mãi.

Tiếng thỏn thức bật lên đôi môi nàng, mạnh hơn cả ý chí nàng. Mất cả rồi. Ta đã mất chàng thật rồi. Ta đã thua, Rhett đã thắng. Con giận bồng xâm chiếm lấy nàng, làm chai lì nỗi đau đớn, kích động tâm hồn và thể xác đã kiệt lực của nàng.

Ta đã thua nhưng ta sẽ trả thù, Rhett Butler ạ, nàng cay đắng nghĩ đến niềm vui chiến thắng. Ta sẽ đánh trả chàng một đòn, còn chí tử hơn cú mà chàng đã đánh ta.

Scarlett nhẹ nhàng úp hai bàn tay lên bụng. Ô không, nàng sẽ không tống khứ đứa bé này đâu. Nàng sẽ chăm sóc tốt hơn hết thảy mọi đứa bé trên đời này.

Hình ảnh Rhett với Bonnie bỗng hiện về trong ký ức. Chàng bao giờ cũng yêu Bonnie hơn yêu ta. Chàng sẵn sàng đánh đổi bất cứ gì - kể cả chính cuộc đời - để còn có được nó đang sống trên đời. Ta sẽ có một Bonnie mới của riêng ta thôi. Và lúc nó đủ lớn khôn - khi nó đã yêu ta, và chỉ yêu riêng ta hơn hết thảy người nào khác trên đời - lúc đó ta sẽ chỉ nó cho Rhett, để chàng sẽ thấy chàng đã đánh mất những gì...

Ta vừa nói gì nhỉ? Ta điên mất rồi. Vừa mới đây, ta còn ý thức được nỗi đau đớn ta gây cho chàng và cũng vừa mới tự trách mình. Thế mà sao lúc này, ta lại thù ghét chàng, rồi lại tính gây đau khổ hơn nữa cho chàng.

Không đời nào ta lại làm như thế, cũng sẽ không bao giờ ta lại nuôi dưỡng những ý đồ gớm ghiếc như thế.

Rhett đã bỏ rơi ta, điều đó, ta đã hiểu. Ta không thể chiều theo những hối tiếc hoặc ý nghĩ trả thù, đó chỉ là sai lầm bất nháo.

Ngược lại, ta đang cần làm lại cuộc đời. Ta phải tìm cho ra một cái gì quan trọng hơn, mới mẻ hơn cho cuộc sống có ý nghĩa. Ta sẽ tìm được nếu ta chịu khó suy nghĩ.

Từ đây mãi cho đến sáng, Scarlett lần lượt phát hiện và cân nhắc mọi khả năng. Nàng đã lạc vào các ngõ cụt, vấp phải các chướng ngại, rồi nàng vượt qua được và tìm ra trong ký ức, trong trí tưởng tượng và trong sự chín chắn những hòn đảo con kỳ lạ.

Nàng hồi tưởng lại thời trẻ của mình, cái quận nơi nàng đã sinh ra và cuộc sống trước thời nội chiến.

Những hồi ức ấy như đã xa xăm, chẳng mùi vị gì và nàng chợt hiểu

rằng nàng chẳng còn như trước nữa, nàng đã có thể nói lời từ biệt cô bé Scarlett ngày xưa và để cho cái thời xưa cũ ấy, cùng những người đã khuất được yên nghỉ nghìn thu.

Nàng cố tập trung hướng về tương lai, về những thực tế, những hậu quả. Mang tai nàng bắt đầu đập thình thịch, mỗi lúc mỗi dồn dập hơn và, chẳng mấy chốc đầu nàng đã như bị xiết chặt giữa hai gọng kìm khủng khiếp, nhưng nàng vẫn cứ suy nghĩ tiếp.

Khi những âm thanh đầu tiên từ đường phố vọng lên thì mọi tình tiết đã được sắp đặt đầu vào đây trong đầu nàng, và Scarlett biết rõ giờ đây phải làm gì. Vừa lúc những tia sáng mặt trời xuyên qua rèm cửa, Scarlett cất tiếng gọi Bridie. Cô gái bật dậy trên chiếc ghế bành, mắt còn ngái ngủ.

- Tạ ơn Chúa, em đã hồi phục rồi! Cô ta thốt lên. Bác sĩ có để lại thuốc bổ cho em đây. Để chị đi lấy muống, thuốc để ngay trên bàn đây.

Scarlett ngoan ngoãn uống thuốc.

- Thế đây, nàng nói, vẻ quả quyết, vậy là hết bệnh rồi. vén rèm lên đi, trời đã sáng lắm rồi. Em cần ăn sáng, em nhức đầu lắm, em cần lấy lại sức.

Trời đang mưa. Con mưa xối xả, không phải thứ mưa phùn mờ ảo vẫn thường thấy. Tâm tư đang ảm đạm nhưng Scarlett vẫn cảm thấy hài lòng.

- Colum sẽ vui mừng khi biết em hồi phục, anh ấy lo ghê lắm. Chị gọi anh ấy đến nhé!

- Khoan đã. Hãy nói với anh ấy rằng chút nữa em sẽ gặp anh ấy, em có chuyện muốn nói với anh ấy. Nhưng không phải ngay bây giờ. Đi đi. Cứ nói với anh ấy nhé. Nhớ hỏi luôn anh ấy chỉ cho chị cách đặt bữa điểm tâm cho em.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 57

Scarlett cố nuốt trôi từng miếng, chẳng thèm bận tâm xem mình đang ăn gì. Nàng cần phải lấy lại sức, như đã nói với Bridie. Điềm tâm xong, nàng bảo Bridie hãy trở lại sau hai giờ nữa. Rồi, nàng ngồi vào chiếc bàn viết kê sát bên cửa sổ đôi mày cau lại vẻ chăm chú, nàng viết kín rất nhanh nhiều trang giấy hoa dày mượt như nhung.

Viết xong, nàng xếp lại và niêm kín hai bức thư, rồi ngồi lặng đi rất lâu trước bàn, đôi mắt dán vào tập giấy trắng nguyên. Nàng đã sắp xếp mọi việc trong những giờ tăm tối của đêm qua và nàng biết rõ mình sẽ viết gì, nhưng sao nàng vẫn không thể cầm bút viết ngay được. Chỉ nghĩ đến mình sẽ phải làm gì, nàng đã run lẩy bẩy. Scarlett rùng mình lật trang giấy. Đôi mắt nàng bắt gặp chiếc đồng hồ quả lắc bằng sứ xinh đẹp đặt trên trụ đỡ và nàng nín thở. Đã thế vậy rồi sao! Bridie sẽ trở lại trong bốn mươi lăm phút nữa thôi. Mình không thể lẩn tránh được nữa, kéo dài thời gian có thay đổi được gì đâu. Chẳng còn lối thoát nào khác. Mình phải kính cẩn và lễ phép viết cho bác Henry, cầu xin bác ấy giúp mình. Bác là người duy nhất mà mình có thể tin cậy. Scarlett cau mày, cầm bút. Nét chữ nàng bình thường rõ ràng là thế, nay bỗng co rúm và gầy khúc khi nàng cố giải bày rành mạch là nàng giao phó cho Henry Hamilton quản lý mọi công việc của nàng ở Atlanta.

Nàng có cảm giác như đang đào một vực thẳm ngay dưới chân mình, nàng cảm thấy thân thể mệt mỏi và gần như sắp nôn ọe. Chẳng phải nàng sợ gì luật sư già lừa dối, nhưng đúng hơn nàng lo ông ấy coi sóc không được hiệu quả như nàng. Để ông lấy thay mình thu lợi tức từ cửa hàng và tiền thuê quán rượu là một chuyện. Nhưng phó mặc cho ông ta kiểm soát sổ sách và giá cả ở cửa hàng cũng như dự định giá thuê quán rượu thì lại là chuyện khác. Để cho ông ta kiểm soát! Cũng có nghĩa là nàng bỏ mặc việc kiểm

soát tiền bạc, an toàn và thành đạt của mình, ngay vào lúc sự kiểm soát ấy lại cần thiết nhất!

Việc chuộc lại phần thừa kế của Caree sẽ làm hao hụt nguồn dự trữ bằng vàng của nàng, nhưng bây giờ thì đã quá muộn để ngưng lại vụ kinh doanh này với Đức giám mục, việc ấy lúc này nàng chẳng còn thiết tha gì nữa, cho dù nàng đã có đủ khả năng. Giấc mộng nghỉ hè ở Tara cùng với Rhett giờ đây đã tan thành mây khói, nhưng Tara mãi mãi vẫn là Tara, và nàng quyết tâm phải chiếm lấy nó cho riêng mình.

Việc xây cất các bất động sản ở ngoại vi thành phố cũng làm tiêu hao nguồn tài chánh của nàng, nhưng nàng vẫn phải tiếp tục. Giá như nàng không hay biết gì về chuyện bác Henry đã chấp thuận tất cả các gợi ý của Joe Colleton mà chẳng hề thắc mắc về giá cả.

Và tệ hại nhất là nàng sẽ không hay biết điều gì sẽ xảy ra, dù tốt hay xấu. Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra được.

"Ta không làm sao được" Scarlett rên rỉ thành tiếng.

Nhưng nàng vẫn cặm cụi viết: Phải vậy thôi! Nàng sẽ đi nghỉ vài ngày, nàng viết đi du lịch. Sẽ không ai liên lạc được với nàng, nàng không có địa chỉ để viết thư. Nàng đọc lại các câu, chữ cứ nhòe đi trước mắt nàng, và nàng chớp chớp mắt, để cố ngăn những giọt nước mắt. Không thể như vậy được, nàng tự nhủ. Tuyệt đối phải cắt đứt mọi nhịp cầu để Rhett không sao lần ra dấu vết của nàng. Nhất là không được để cho chàng hay biết gì về chuyện đứa con cho đến khi nào nàng quyết định báo cho chàng.

Nhưng sao nàng có thể chịu đựng được khi không hay biết Henry sẽ sử dụng tiền bạc của nàng như thế nào!

Liệu con hoảng loạn có nghiêm trọng và đe dọa những khoản tiền dành dụm của nàng không! Hoặc giả ngôi nhà hay, tệ hơn nữa, cửa hàng của nàng có bị cháy không?

Nàng cần phải chịu đựng và nhất định nàng sẽ chịu đựng được!

Ngọn bút ken két lướt nhanh trên trang giấy, viết ra những gợi ý và hướng dẫn mà chưa hẳn Henry Hamilton đã thềm đoái hoài đến.

Khi Bridie trở lại các bức thư đã nằm gọn trên tờ giấy thấm, gấp và niêm lại cẩn thận. Còn Scarlett thì đang ngồi trên ghế bành và cầm cái cốc-sê hồng để trên đầu gối.

- Ôi! Chị quên mất, Bridie rên rỉ. Bọn chị đã buộc phải cắt nó để cho em dễ thở. Em bảo chị phải làm gì bây giờ! Thế nào cũng phải có một cửa hiệu ở gần đây thôi.

- Không, việc đó không quan trọng đâu. Chị chuẩn bị cho em một chiếc váy, em mặc áo khoác để che những chỗ khâu lứt sau lưng. Nào nhanh lên! Giờ này đã muộn lắm rồi, em còn bao việc phải làm.

Bridie nhìn ra cửa sổ. Muộn thật sao! Con mắt gái quê của cô chỉ thấy lúc này mới là chín giờ. Cô ngoan ngoãn đi tìm những đồ khâu mà Kathleen đã chuẩn bị giúp cô để đóng vai một nàng hầu phòng.

Nửa giờ sau, Scarlett gõ cửa phòng Colum. Hai mắt nàng thâm quầng vì thiếu ngủ, nhưng nàng cảm thấy thanh thản và rất tự tin. Nàng chẳng thấy mệt mỏi hoặc khó chịu gì. Điều tồi tệ nhất đã qua rồi, còn lúc này, cần phải hành động. Điều đó sẽ trả lại cho nàng nguồn sức lực.

Nàng mỉm cười khi anh mở cửa.

- Nếu em vào phòng anh thì liệu chiếc cổ áo của anh có đủ bảo vệ thanh danh của anh không đây! - Nàng hỏi - Em muốn bàn với anh vài chuyện riêng đây!

Colum nghiêng mình rồi mở rộng cửa.

- Rất hân hạnh được đón tiếp, anh nói. Xiết bao vui mừng khi thấy em cười, Scarlett thân yêu ạ.

- Cũng chỉ mới cười được gần đây thôi... Bức thư từ bên Mỹ đã lạc mất rồi chứ!

- Không, anh còn giữ đây! Rất kín đáo. Anh hiểu chuyện gì đã xảy ra.

- Thật sao?

Scarlett lại mỉm cười rồi nói tiếp.

- Thế thì anh còn sáng suốt hơn cả em nữa đây. Em biết, nhưng em chẳng bao giờ hiểu nổi. Dù sao, lúc này đó không còn là vấn đề nữa!

Nàng đặt ba bức thư lên bàn. Và nói:

- Em sẽ nói với anh ngay. Nhưng trước hết, em cần báo với anh rằng em sẽ không đi cùng anh và Bridie nữa. Em sẽ ở lại Ireland.

Nàng đưa tay lên.

- Không, anh đừng nói gì cả! Em đã suy nghĩ kỹ rồi. Em chẳng còn gì bên Mỹ nữa.

- Ô không, Scarlett thân yêu, đừng quyết định vội vã như thế! Anh đã chẳng bảo với em rằng cái gì đã lỡ đều có thể gỡ lại được hay sao! Chồng em đã nhận được quyền ly hôn, nhưng anh ấy sẽ ký ly hôn ngay, khi em trở về báo tin về đứa bé.

- Anh lầm rồi, Colum ạ. Rhett sẽ không bao giờ ly hôn với Anne. Nàng cùng giới với anh ấy, thuộc về xã hội trưởng giả của Charleston. Với lại nàng rất giống Mélanie. Với anh, thì điều này chẳng có ý nghĩa gì, vì anh chưa hề biết Melly. Nhưng Rhett thì biết rõ nàng. Anh ấy đã hiểu rằng nàng là một con người tuyệt vời, trước khi em nhận ra được điều đó. Anh ấy luôn kính trọng Melly. Nàng là người phụ nữ duy nhất mà anh ấy kính trọng, có lẽ chỉ sau mẹ anh, và nàng cũng rất xứng đáng để anh ấy kính trọng. Người con gái mà anh ấy cưới làm vợ còn hơn em gấp mười lần, cũng giống như Melly, và Rhett biết rất rõ điều đó. Nàng cũng đáng giá gấp mười lần Rhett, nhưng nàng yêu anh ấy. Hãy cứ để cho nàng vác cây thập giá kia.

Nàng thốt ra những lời cuối cùng ấy với nỗi cay đắng man rợ.

Ôi chao! Cô em này đau đớn quá, anh thăm nghĩ. Phải có cách nào giúp nàng mới được!

- Bây giờ thì em đã có được Tara là của riêng em rồi đây Katie Scarlett ạ, cùng tất cả những ước mơ mà em ấp ủ. Chẳng lẽ điều ấy không an ủi được em trong khi chờ đợi trái tim hàn gắn lại hay sao! Em có thể xây dựng cả một thế giới mà em mong ước cho đứa bé em đang mang trong người, một đồn điền tuyệt vời sẽ là công trình của ông ngoại và mẹ nó. Nếu nó là con trai, em có thể đặt tên là Gerald.

- Không có điều gì mà em chưa nghĩ tới, Colum ạ. Em rất cảm ơn anh, nhưng anh sẽ chẳng thể nào tìm ra được giải đáp cho bất cứ việc gì mà chính em đã không tìm ra. Anh cứ tin em đi. Một mặt em đã có con trai, một đứa con mà em chưa từng nói với anh, nếu như đặt vấn đề thừa kế ở đây. Nhưng điều cốt yếu chính là đứa con mới này. Em không thể trở về Tara để sinh nó, cũng chẳng thể đem

nó về đó, sau khi sinh. Sẽ chẳng một ai chịu tin rằng nó đã được hoài thai một cách hợp pháp. Ở quận, cũng như ở Atlanta, người ta vẫn coi em chẳng ra gì cả. Mà em lại rời Charleston chỉ một ngày, sau khi đứa trẻ được hoài thai.

Nỗi nhớ nhức nhối hiện rõ trên khuôn mặt Scarlett khi nàng gọi lại kỷ niệm ấy.

- Chẳng một ai, nàng nói tiếp, chịu tin rằng nó là con của Rhett. Anh ấy và em đã không chung sống từ nhiều năm nay. Mọi người sẽ coi em là đồ đĩ điếm và con em là con hoang và họ sẽ khoái trá với những lời lẽ ấy.

- Không đâu. Scarlett, không phải vậy đâu! Chồng em biết rõ sự thật. Anh ấy sẽ nhận đứa bé.

Đôi mắt Scarlett chợt sáng lên.

- Phải rồi, anh ấy sẽ nhận ra nó và sẽ dành lấy nó!

- Colum ạ, anh không thể tưởng tượng được Rhett cư xử thế nào với trẻ con, nhất là với con anh ấy. Anh ấy yêu chúng kinh khủng. Đứa con phải thuộc về anh ấy, phải yêu anh ấy hơn hết thảy ai khác, phải hoàn toàn là của anh ấy. Đứa con chỉ mới vừa cất tiếng khóc chào đời là anh ấy sẽ giằng nó ra khỏi tay em mất thôi! Anh đừng tưởng anh ấy không dám làm điều đó. Anh ấy đã được quyền ly dị ở ngay nơi mà chuyện ấy không thể nào xảy ra. Anh ấy có thể xoay chuyển bất cứ thứ luật lệ nào hoặc nặn ra hẳn một thứ luật mới. Không gì có thể ngăn cản nổi anh ấy!

Nàng thì thào, giọng khản đặc, như thể còn bị đè nén bởi sợ hãi.

Khuôn mặt nàng biến dạng vì thù hận và nỗi khiếp đảm phi lý.

Rồi như tấm khăn che rơi xuống, gương mặt nàng thay đổi. Nàng bỗng dịu đi ngoại trừ đôi mắt xanh vẫn rực lửa. Một nụ cười hiện trên môi nàng khiến Colum rung mình.

- Nó là con của em, nàng nói.

Giọng nói trầm và thanh thản của nàng như tiếng mèo gừ gừ.

- Nó chỉ là của riêng em, nàng gằn giọng. Anh ấy sẽ không được biết gì cả cho đến khi em tự quyết định điều ấy khi mà mọi việc đều đã quá muộn. Em cầu nguyện sao cho nó là con gái. Một bé gái thật kháu khỉnh với đôi mắt xanh.

Colum làm dấu thánh giá.

Scarlett phá lên cười.

- Tội nghiệp Colum, nàng nói. Chắc anh đã nghe nói về một người đàn bà bị khinh bỉ, đừng sùng sốt như thế! Anh đừng sợ, em sẽ không làm anh kinh hoàng nữa đâu.

Nàng mỉm cười, và anh không sao tin nổi những gì vừa mới thấy trên khuôn mặt nàng. Lúc này, nàng đã mỉm cười, chân thật và triu mến.

- Em biết anh muốn giúp em, em chân thành biết ơn anh, Colum ạ. Anh tốt với em biết bao, anh là người bạn quý có lẽ là người bạn tốt nhất của em, ngoài Melly ra. Anh như người anh ruột. Em luôn mơ ước có một người anh. Em mong anh mãi mãi là bạn của em. Colum vội vã làm nàng yên lòng. Anh chưa bao giờ gặp một tâm hồn sâu nảo đến thế, anh tự nhủ.

- Em muốn nhờ anh cầm giúp em những lá thư này sang Mỹ, Colum ạ. Thư này gửi đi Paulyne. Em muốn đi ấy biết chắc em đã nhận được thư đi, để đi có thể hả hê mà kể lể với mọi người: "Tôi đã bảo mà". Còn thư này dành cho người đại diện pháp luật của em ở Atlanta, em có vài công việc cần giải quyết. Em muốn anh bỏ hai thư này ở Boston để không ai biết em thực sự đang ở đâu.

Lá thư thứ ba, xin anh hãy trao nó tận tay. Việc này buộc anh phải đi thêm một chặng đường nữa, nhưng nó hệ trọng vô cùng. Lá thư ấy gửi cho nhà băng ở Savannah. Em có một số vàng cũng như toàn bộ nữ trang của em trong các két sắt ở đó, em nhờ anh mang hết về đây! Bridie có đưa cho anh cái túi em vẫn đeo ở cổ không! Vâng, được. Điều ấy sẽ giúp em khởi đầu. Em cần anh tìm giúp em một luật sư có thể tin tưởng tuyệt đối nếu như ở đây có một viên ngọc hiếm như thế. Em sẽ dùng đến món tiền của Rhett Butler. Em muốn mua lại Ballyhara, mảnh đất của tổ tiên O Hara. Đứa bé này sẽ có một sản nghiệp mà Butler không đời nào có thể tạo dựng được cho nó. Em sẽ dạy nó đôi điều về cội rễ và chiều sâu của chúng.

- Scarlett thân yêu, anh van em! Hãy chờ đợi thêm xem sao. Chúng ta có thể nán lại ít lâu ở Galway, Bridie và anh sẽ chăm sóc em. Em còn chưa vượt qua khỏi những cú sốc ấy đâu. Chúng quá dữ dội và dồn dập, em chưa sẵn sàng để đi đến những quyết định

ngghiêm trọng như vậy.

- Anh cho rằng em không còn tỉnh táo chắc. Có thể lắm. Nhưng em quyết định thế đấy, Colum ạ. Dù anh có chịu giúp em hay không. Em không thấy có lý do gì để Bridie và anh phải nán lại. Em định ngay ngày mai sẽ trở về nhà Daniel và xin bác ấy cho ở tạm cho đến khi nào Ballyhara thuộc về em. Nếu anh thấy em cần được chăm sóc thì anh có thể tin tưởng ở Kathleen và những người còn lại trong gia đình. Nào Colum, chính em đã thắng mà, anh cứ thú nhận điều đó đi!

Colum đưa tay ra như chấp nhận thua cuộc. Rồi anh đưa nàng đến văn phòng một viên luật sư người Anh nổi tiếng làm việc gì cũng thành công. Ông ta lyền khởi sự thủ tục tìm người chủ sở hữu Ballyhara.

Hôm sau, Colum ra chợ đúng vào lúc những sạp hàng đầu tiên mới bắt đầu mở cửa. Anh đem về khách sạn tất cả những món Scarlett yêu cầu. Anh nói:

- Đây nhé, thưa bà O Hara. Các bộ váy đen, áo blu, khăn san, áo khoác và vớ dài màu đen cho một quả phụ trẻ tuổi bất hạnh. Anh cũng đã nói với Bridie về các tin đã làm em ngất xỉu. Chồng em lâm bệnh và mất trước khi em kịp về bên giường anh ấy. Đây nữa, một món quà nhỏ anh muốn tặng em. Khi nào những bộ đồ tang khiến em quá thiếu não thì anh tin rằng em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn với ý nghĩ mình đang mặc gì bên trong.

Nói rồi, Colum đặt lên đùi nàng cả một xấp váy phòng lót đủ màu sắc sỡ.

Scarlett mỉm cười, đôi mắt long lanh xúc động.

- Làm sao anh biết em đã hối tiếc khi đem tất cả những bộ đồ Ireland cho các chị em họ ở Adamstown!

Nàng chỉ chiếc rương và những cái valy của mình.

- Em không cần những thứ này nữa, nàng nói tiếp. Anh hãy đem chúng đi, và giao cho Maureen để chị ấy cho ai thì cho!

- Thật là điên rồ, Scarlett ạ, em bốc đồng quá đấy!

- Chà chà! Em đã lột bỏ giày boots và đồ lót rồi. Em chẳng cần những bộ áo dài nữa. Từ đây, không đời nào em còn chịu bó người trong chiếc coóc-sê nữa! Không bao giờ. Giờ đây em là Scarlett O

Hara, một phụ nữ Ireland trong bộ váy xòe với váy lót màu đỏ. Tự do, Colum ạ! Em sẽ tạo dựng cho mình một thế giới riêng, theo những luật lệ của chính em chứ không phải của ai khác. Anh đừng lo cho em! Em sẽ học được cách sống hạnh phúc. Colum quay đi, tránh không nhìn về mặt u buồn và quả quyết của Scarlett.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 58

Con tàu khởi hành chậm lại hai ngày nên Colum và Bridie có dịp tiễn chân Scarlett ra ga vào sáng chủ nhật. Sớm hôm ấy, họ cùng nhau đi lễ.

- Anh phải nói với nàng ngay, Bridie ghé tai Colum thì thầm khi họ ở phòng ngoài khách sạn. Cô liếc nhìn Scarlett.

Colum húng hắng ho để giấu nụ cười, Scarlett ăn mặc theo kiểu bà goá nhà quê, nàng còn choàng khăn san thay cho áo khoác ngoài.

- Hãy cứ để nàng như vậy thôi. Bridie ạ, anh nghiêm giọng đáp. Nàng có quyền để tang theo ý mình chứ!

- Nhưng, Colum, trong cái khách sạn người Anh này, mọi người sẽ nhòm ngó và xì xào về nàng mất!

- Thế họ không có quyền ư? Họ cứ việc nhìn và xì xào thoả thích đi. Ta đừng bận tâm đến!

Một tay anh nắm chặt cánh tay Bridie, còn tay kia anh đưa cho Scarlett. Nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên, cứ như anh dịu dàng khiêu vũ.

Khi nàng đã ngồi yên trong toa tàu hạng nhất, Colum thích thú ngắm nhìn, còn Bridie thì hoảng hốt khi thấy từng tốp khách du lịch người Anh đến mở cánh cửa toa tàu để rồi lập tức thụt trở lại ngay.

- Phải cấm tiệt hạng người đó mua vé hạng nhất mới được, một bà oang oang nói với chồng.

Với tay giật mạnh cánh cửa trước khi con mụ người Anh kịp khép lại, Scarlett lớn tiếng gọi Colum, lúc ấy đang đứng trên sân ga.

- Trời ơi! *Coong queng bég món bánh ráng rồi, cha ơi! Xin cha cầu nguyện giùm đức Mẹ Đồng Trinh để trên tào người ta báng cái gì cho coong ăng, cha nhé!*

Giọng nàng nhà quê đặc đến mức Colum phải cố nghe mới hiểu nổi nàng nói gì. Anh được một mẻ cười nữa khi một nhân viên nhà

ga sập cánh cửa lại và con tàu bắt đầu chuyển bánh. Anh thích thú thấy cặp vợ chồng người Anh cam chịu giữ bỏ cái phẩm cách của họ để leo vọt lên một toa khác.

Scarlett vẫy tay cười mãi cho đến lúc Colum khuất dạng ở chân trời.

Lúc đó nàng mới ngồi phịch xuống và để cho thân xác thư thả, rồi tự cho phép một giọt nước mắt hiếm hoi rơm rớm. Nàng đã quá rã rời và chán ngán khi trở lại Adamstown. Hai căn buồng trong căn nhà lá của Daniel trông có vẻ nực cười và thật khác xa với những gì nàng đã biết khi ghé qua thăm. Lúc này đây, nó chỉ là một ngôi nhà bé tí, quá đông người và thiếu thốn đủ mọi tiện nghi, thế nhưng từ đây nó sẽ là nơi duy nhất được coi như nhà của nàng, và có trời mới biết là mãi đến bao giờ nữa! Biết đâu vị luật sư sẽ không tìm ra được người chủ sở hữu của Ballyhara. Hoặc biết đâu người chủ ấy lại không muốn bán. Hoặc nữa lỡ giá bán vượt quá số tiền Rhett đưa cho nàng.

Dự định mà nàng dày công thảo ra còn chứa đựng quá nhiều điểm tối, mà nàng không thể biết chắc về bất cứ điểm nào.

Ngồi tính lúc này cũng vô ích thôi, nàng tự nhủ, mình chẳng làm gì nữa cả! Được cái, ở đây không ai quấy nhiễu mình và bắt mình phải nghe bao chuyện tào lao.

Scarlett gấp các thanh tì tay ngăn ba chiếc băng ghế sâu và êm ái rồi đuổi người nằm xuống, khoan khoái thở phào thiếp đi, sau khi cẩn thận đặt tấm vé xuống sàn, để người soát vé trông thấy. Nàng đã dựng lên cả một kế hoạch và nàng đã cố hết sức để thực hiện nó. Nhưng công việc ấy sẽ dễ dàng hơn, nếu như không chết một như thế này.

Giai đoạn đầu trôi qua một cách suông sẻ. Ở Mullyngar, nàng mua một cỗ xe, một con ngựa và thẳng chúng đến Adamstown. Đó không phải là một cỗ xe thanh lịch như của Molly, thậm chí trông thảm hại nữa là khác. Nhưng chú ngựa còn non, cao lớn và sung sức hơn nhiều. Với lại đó chỉ là bước đầu.

Cả nhà sững sờ khi thấy nàng trở lại, và ai nấy đều tỏ ra thông cảm trước bộ đồ tang một cách thích hợp với nàng nhất. Sau những lời

chia buồn, không ai còn gợi khía cạnh thương tâm của câu chuyện nữa. Trái lại, ai cũng tỏ ra băn khoăn về những gì có thể làm được cho nàng.

- Hãy chỉ bảo cho cháu, nàng đáp. Cháu muốn học nghề nông của Ireland.

Thế là nàng cùng tham gia vào công việc của bác Daniel và các con trai bác. Hai hàm răng mím chặt, nàng gắng sức chăm sóc đàn gia súc và vắt sữa bò. Khi đã học được hết những gì có thể học được ở trang trại của Daniel, Scarlett liền quay sang lấy lòng Molly và lão chồng ngu ngốc Robert của chị. Cơ ngơi của lão lớn gấp năm lần trang trại Daniel. Sau Robert, là đến chủ của lão ông Alderson, người quản lý toàn bộ cơ ngơi của bá tước. Chưa bao giờ Scarlett lại kiêu diễm đến như vậy, ngay cả khi nàng còn làm điền đảo tất cả cánh đàn ông ở quận Clayton. Chưa bao giờ, nàng lại lao động nặng nhọc đến thế, và chưa bao giờ nàng thành công đến vậy!

Nàng chẳng còn thích thú để bận tâm đến vẻ khắc khổ của căn nhà lá. Điều đáng kể duy nhất với nàng là chiếc nệm êm ái sau một ngày hè dài lao động.

Sau vài tuần miệt mài như thế, nàng đã biết Adamstown ngang với Alderson, và nàng đã đưa ra được ít nhất sáu cách cải tiến công việc. Chính lúc đó, nàng nhận được thư vị luật sư của mình ở Galway.

Vợ goá của người chủ quá cố của Ballyhara đã tái giá chỉ một năm, sau khi chồng chết, rồi bản thân bà cũng đã qua đời cách đây năm năm. Con trai trưởng - đồng thời là người thừa kế của bà - năm nay hai mươi bảy tuổi, và hiện đang sống ở Anh. Ở đó, anh ta cũng được thừa hưởng đất đai của cha mình sau khi ông ta chết. Anh ta hứa sẽ lưu ý đến đề nghị của ai trả giá cao hơn mười lăm ngàn bảng Anh. Scarlett xem xét bản sao lục bạ của Ballyhara mà vị luật sư đính kèm theo thư. Cơ ngơi này còn rộng hơn nhiều so với nàng tưởng.

Kia là hai đầu con đường đến Trim. Còn đây là một con sông khác. Ranh giới bên này là con sông Boyne, còn bên kia, nàng nheo mắt đọc nàng chữ li ti - là suối Hiệp sĩ. Cái tên nghe thanh lịch đấy.

Suối Hiệp sĩ. Hai con sông. Ta phải chiếm miền đất này mới được. Nhưng đến những mười lăm ngàn bảng!

Qua Alderson, nàng biết một thửa đất trồng lúa màu mỡ nhất, cũng chỉ đáng giá mười bảng, và giá đó là cao lắm rồi. Tám bảng nghe còn có lý hơn, và một người thương lượng khéo có thể còn kéo giá xuống cỡ bảy bảng rưỡi. Ballyhara bao gồm cả một khu đầm lầy rộng lớn than bùn, một chất đốt có giá, hứa hẹn sẽ còn khai thác được trong nhiều thế kỷ tới. Nhưng có cây cối gì mọc nổi trong vùng đầm lầy đâu, còn những cánh đồng lân cận thì lại ngập phèn. Chưa kể đất đai đã bị bỏ hoang từ ba chục năm nay rồi. Sẽ phải cho phát quang và nhổ sạch cỏ đã bám chặt rễ trên đó. Nàng sẽ không trả quá bốn, bốn rưỡi. Với một ngàn hai trăm bốn chục arpent(1), vị chi sẽ là từ bốn ngàn chín trăm sáu mươi đến năm ngàn năm trăm tám mươi. Dĩ nhiên là toà nhà có lớn thật, nhưng nàng chẳng cần. Những ngôi nhà trong làng quan trọng hơn. Có tất cả bốn mươi sáu căn, cộng với hai nhà thờ. Trong số này có năm ngôi nhà lớn, còn có đến hai tá là nhà lá đơn sơ.

Nhưng tất cả đất bỏ hoang. Làm sao khai thác được khi chẳng ma nào đứng ra coi sóc cơ ngơi ấy. Cứ cân nhắc kỹ: thì cái giá mười ngàn bảng là phải chăng.

Người chủ lấy được chừng ấy là may lắm rồi. Mười ngàn bảng - tính ra là năm mươi ngàn đô la! Scarlett hoảng kinh: Dứt khoát mình phải suy nghĩ bằng đồng bảng và đồng Shillyng thôi, nếu không mình sẽ trở thành quá vô tâm. Mười ngàn bảng nghe không đến nỗi gì, nhưng năm chục ngàn đô la lại là chuyện khác rồi! Cả một gia tài thực sự. Tất cả những khoản dành dụm từ chổi cùn, giẻ rách và những lần mặc cả ở xưởng cưa và cửa hàng... cả tiền bán các xưởng cưa..., rồi tiền cho thuê quán rượu... trong bấy nhiêu năm trời, không chỉ một xu nếu tránh được, trong suốt mười năm ròng rã, mình cũng mới chỉ thu được hơn ba chục ngàn đô la. Còn nữa, mình sẽ không có nổi một nửa số đó nếu Rhett không chu cấp toàn bộ nhu cầu của mình trong bảy năm qua. Bác Henry nói với ba chục ngàn đô la, mình đã có thể được xem là một phụ nữ giàu có, và mình cũng nghĩ là bác ấy nói đúng. Những ngôi nhà mình đang cho xây cũng chẳng tốn kém của mình quá một trăm. Mình là

cái thứ gì đây mà tự cho phép mình chi ra năm chục ngàn đô la để mua một thành phố đổ nát cùng đất đai bỏ hoang như thế!

Chỉ có thể là thứ người như Rhett Butler mà thôi. Và mình đang giữ của chồng năm trăm ngàn đô la quý báu ấy. Để chuộc lại những mảnh đất của tổ tiên mình đã bị tước đoạt, Ballyhara không phải là một cơ ngơi bất kỳ, mà đó là cơ ngơi của dòng họ O Hara! Sao nàng lại cứ phân vân nên mua, hay không! Scarlett đưa ra cái giá chắc chắn là mười lăm ngàn bảng - được thì lấy không thì thôi. Gửi thư xong nàng lại run rẩy từ đầu đến chân. Giả như Colum không đem vàng về đúng lúc thì sao?

Không làm sao biết được vị luật sư cần bao nhiêu thời gian và khi nào thì Colum quay về. Nàng không thể cứ chần chờ mà không đến gặp Matt O Toole và trao bức thư. Nàng đang rất vội.

Nàng cố bước thật nhanh trên mặt đường gồ ghề, với hy vọng là trời sẽ đổ mưa. Những hàng giậu rậm rạp ôm lấy con đường chật hẹp như thu hết cái nóng tháng sáu.

Nàng không đội mũ để tránh nắng. Nàng hầu như chẳng bao giờ đội mũ, bởi có đội cũng bằng thừa với những cơn mưa rào thường xuyên cũng như với những đám mây trước và sau mưa. Còn dù thì ở Ireland này chỉ là món trang sức phù phiếm. Đến khúc cạn của sông Boyne, nàng xắn váy và đứng dầm mát một lúc trong nước, trước khi tiến về phía ngọn tháp.

Từ khi trở về nhà Daniel, ngọn tháp trở nên rất quan trọng đối với nàng. Nàng luôn đến đó mỗi khi có chuyện lo âu hoặc buồn phiền. Những khối đá lớn giữ được cả hơi nóng, lẫn khí lạnh. Nàng có thể áp hai tay và má mình trên những khối đá vững chắc, bắt đi bất dịch và cổ xưa ấy để tìm một sự an ủi. Đôi khi, nàng thì thầm với ngọn tháp, như thể đang nói với cha mình. Hoạ hoàn có lúc nàng dang rộng hai tay như để ôm lấy ngọn tháp, rồi oà khóc. Chẳng bao giờ nàng nghe một âm thanh nào khác hơn giọng nói của chính mình, tiếng chim hót líu lo và tiếng dòng sông thì thầm. Chẳng bao giờ nàng cảm thấy những cặp mắt đang quan sát mình.

Colum trở về Ireland ngày mười tám tháng sáu. Anh gửi điện từ Galway. Đến lúc hai giờ năm phút cùng hàng hoá ở Savannah. Cả

làng náo động. Ở Adamstown, trước đó chưa ai nhận được một bức điện, chưa bao giờ một người đưa tin ở Trim lại tỏ ra thờ ơ với món rượu porter của Matt O Toole đến như vậy, cũng chưa bao giờ một người đưa tin lại có một con ngựa phóng như bay đến thế kia. Hai giờ sau, khi một người đưa tin thứ hai phóng nước đại trên một con ngựa còn nhanh hơn thế nữa, thì sự phấn khích của mọi người thật chẳng còn biết đâu là giới hạn. Bức điện thứ hai được gửi từ Galway cho Scarlett. THUẬN BÁN STOP THƯ VÀ HỢP ĐỒNG THEO SAU.

Ở làng, người ta bàn cãi không ngớt để xem phải ứng phó ra sao cho hợp lẽ nhất. O Toole và ông thợ đóng xe chuẩn bị đóng cửa hàng, còn ông bác sĩ thì đóng cửa phòng khám. Cùng bước theo cha Danaher người phát ngôn, họ lũ lượt kéo nhau đến nhà Daniel O Hara để xem chuyện gì xảy ra.

Họ được thông báo là Scarlett đã đi khỏi bằng cỗ xe độc mã và chỉ thế thôi, bởi lẽ, chính Kathleen cũng chẳng biết gì hơn. Nhưng mỗi người đều có thể sờ mó và đọc các bức điện. Scarlett đã để chúng lại trên bàn, sờ sờ trước mắt mọi người.

Trái tim rộn ràng, Scarlett men theo những con đường khúc khuỷu dẫn đến Tara. Nàng đã sắp xếp trong đầu cả một kế hoạch với từng giai đoạn nối tiếp nhau một cách hợp lý. Nhưng chuyến đi Tara nàng lại chẳng dự tính trước. Ý định ấy chỉ nảy ra khi nàng nhận được bức điện thứ hai, và nàng đã tuân theo sự thôi thúc mạnh mẽ của tấm lòng. Nàng cảm thấy vô cùng cấp thiết trong cái ngày ngập nắng tuyệt vời này, được nhìn ngắm từ đỉnh cao của Tara, mảnh đất tươi xanh hiền dịu nàng đã chọn làm nơi sinh sống.

Đàn cừu thả ăn cỏ hôm nay đã nhiều hơn so với lần đầu nàng đến đây. Nàng quan sát những tấm lưng béo tròn và nghĩ đến len. Ở Adamstown, không một ai nuôi cừu, nhất định nàng sẽ phải tìm hiểu những khó khăn và thuận lợi của ngành chăn nuôi này theo các nguồn thông tin khác.

Scarlett khựng người lại. Thấp thoáng có bóng người trên các khu đất nhấp nhô, nơi trước đây là gian yến tiệc của Tara, và nơi nàng mong sẽ được ở một mình.

Lại bọn Anh này nữa, đúng là một chủng tộc đáng nguyên rủa.

Lòng căm thù người Anh là một bộ phận trong đời sống của mọi người Ireland, và Scarlett đã thấm đượm nó qua từng mẩu bánh nàng ăn, qua từng điệu nhạc nàng khiêu vũ. Bọn người đi đạo này không có quyền trái chẵn và khăn bàn ở nơi trước đây các Đại đế Ireland đã dùng bữa, không có quyền léo nhéo ở nơi trước đây đã rộn ràng bao cung đàn, tiếng nhạc.

Nhất là, đó lại chính là nơi Scarlett muốn một mình đứng lặng yên, đắm chìm trong niềm say mê, ngắm nhìn lãnh địa của mình. Nhìn những gã đàn ông kiêu căng đội nón rơm và những mẹ đàn bà che những chiếc dù lòn loẹt, nàng cảm thấy uất ức đến nghẹt thở.

Ta sẽ không để bọn chúng làm hỏng ngày hôm nay của ta, ta sẽ đi chỗ khác để bọn chúng khuất mắt ta.

Nàng tiến đến ụ đất có hai lần tường vây quanh, từng là nơi ngự trị của vua Cormac, người đã cho xây gian yên tiệc Đó cũng là nơi đặt trụ đá định mệnh Lya Fail.

Scarlett dựa lưng vào đấy. Colum đã sùng sờ khi thấy nàng làm việc tày đình như thế, lần đầu tiên anh dẫn nàng đến Tara. Trụ đá ấy dùng để thử trong ngày lễ đăng quang của các vị vua thời xưa, anh giải thích với nàng. Nếu cột đá kêu lên thì người được thử thách có thể trở thành Đại đế của Ireland.

Hôm ấy, nàng đã ngây ngất đến mức chẳng còn gì khiến nàng kinh ngạc, cho dầu cột đá hoa cương cổ xưa kia có lên tiếng gọi nàng đi nữa! Dĩ nhiên, cột đá không làm như vậy. Nó cao xấp xỉ nàng, nên nàng có thể tựa gáy lên đỉnh. Nàng mơ màng ngắm nhìn những đám mây đang trôi nhanh phía trên đầu, trong bầu trời xanh, và cảm nhận làn gió mơn man những lọn tóc rối trên trán và hai bên thái dương mình. Giọng nói của bọn người Anh lúc này đây chỉ còn là âm thanh rì rầm, bị tiếng chuông leng keng nghe êm tai đeo trên cổ của vài con cừu át hẳn. Thật thanh thản biết bao, nàng thầm nhủ, có lẽ vì thế mà mình hằng thiết tha muốn trở về Tara. Mình đã quá lo toan bận rộn nên quên hạnh phúc, trong khi đó hạnh phúc là điều chính yếu trong kế hoạch của mình. Mình có thể hạnh phúc ở Ireland chẳng! Mình có thể coi đây là quê hương chẳng!

Mình có hạnh phúc trong cuộc đời tự do ở đây. Sẽ còn có nhiều hơn nữa khi nào mình thực hiện xong kế hoạch của mình. Điều khó

khăn nhất, quyết định tất cả những điều khác, bây giờ đã xong: Giờ đây, tất cả chỉ còn tùy thuộc vào mình, vào những gì mình muốn. Có biết bao việc phải làm! Nàng mỉm cười vu vơ với gió.

Mặt trời đang chơi trò ú tim với mây và từ những bụi cỏ cao bốc lên mùi hương sực nức và đậm đà. Scarlett ngồi bệt trong đám cỏ xanh. Không chừng nàng lại tìm được ngọn cỏ ba cánh có bốn lá, Colum bảo nó mọc ở đây, nhiều hơn bất kỳ nơi nào khác ở Ireland. Nàng đã dãi mắt tìm nhiều bụi cỏ nhưng vẫn chưa hề thấy loại cỏ ba lá nổi tiếng và rất đặc thù này của Ireland. Rồi bất chợt, Scarlett vo tròn đôi vớ và cời ra. Đôi chân nàng trắng muốt! Nàng xắn váy trên đầu gối để sưởi nắng đôi chân.

Những bộ váy lót màu vàng và đỏ của nàng, dưới làn váy đen, lại khiến nàng mỉm cười. Về điểm này, Colum nói đúng.

Scarlett ngọ nguậy các ngón chân trong không khí trong lành.

- Cái gì thế này! Nàng vụt ngẩng đầu lên.

Một chuyển động của sự sống đang trỗi dậy trong bụng nàng.

- Ôi, nàng thì thảo - Ôi.

Nàng đặt hai tay lên chỗ phình ra nho nhỏ dưới váy.

Nàng chẳng cảm nhận gì khác hơn là những nếp vải len dày cộm. Không có gì ngạc nhiên khi nàng chưa thể cảm nhận được chuyển động đó dưới tay mình. Scarlett biết rõ còn phải chờ nhiều tuần lễ nữa thì bàn tay nàng mới cảm nhận được những cú đập chân nhẹ nhẹ.

Nàng đứng dậy, đối mặt với gió, ưỡn người ra sau, hai tay vẫn đặt trên bụng. Những cánh đồng xanh mướt và vàng ối cùng những tán cây rợp lá mùa hè đang trải dài mướt mắt.

Tất cả những thứ đó thuộc về con, bé con Ireland của mẹ, nàng thì thầm. Mẹ sẽ cho con. Của riêng mình mẹ thôi!

Scarlett cảm thấy gió đang lay động những ngọn cỏ tươi mát dưới chân nàng, và ở bên dưới là mặt đất ấm và mềm mại.

Nàng quỳ xuống và bứt một nhúm cỏ. Khuôn mặt nàng rạng rỡ lạ thường khi lấy móng tay cời cời mặt đất thơm lừng, rồi nàng vừa xoa tròn bụng vừa thì thầm: "Tất cả đất đai màu mỡ và xanh tốt này của Tara là thuộc về con".

Ở nhà Daniel, mọi người vẫn chưa hết bàn tán về Scarlett. Có gì mới lạ đâu: từ khi mới đến đây, nàng đã là đề tài chính của các cuộc trò chuyện trong làng.

Kathleen cũng không méch lòng về chuyện đó, hẳn vậy. Scarlett hấp dẫn và lôi cuốn cô biết chừng nào. Cô đã thừa nhận quyết định ở lại Ireland của nàng không chút khó khăn.

Ở cái thành phố nóng như thiêu đốt đến ngộp thở ấy chẳng phải trái tim ta cũng đã trĩu nặng khi nhớ tới sương mù và mảnh đất đầm thẫm này hay sao! Khi nàng có thể so sánh và xem nơi nào hơn, nàng đã hiểu rằng nhất thiết không được từ bỏ nó.

- Kathleen, có đúng là chồng nàng đã đánh nàng như tử và nàng đã bỏ trốn đi để cứu đứa bé không?

- Sai bét, Clara O Gorman ạ, ai lại bịa đặt ra những chuyện dối trá ghê tởm thế. Peggy Monaghan phản nộ. Mọi người đều biết anh ấy lâm bệnh đã lâu và anh đã gửi nàng đi xa để cứu lấy đứa bé trong bụng nàng.

- Thật là bất hạnh khi bỗng nhiên trở thành goá ụa với một đứa con trong bụng khi còn trên đường đi, Kate O Toole thở dài.

- Chẳng đến nỗi gì đâu khi người ta còn giàu hơn cả nữ hoàng Anh, Kathleen tỏ ra biết nhiều hơn, đã chỉnh lại.

Những người có mặt đã bắt đầu ngọ nguậy trên những chiếc ghế quây quần quanh ngọn lửa. Cuối cùng chuyện đó cũng đã đến.

Trong tất cả các câu hỏi huyền bí mà mọi người thích tranh cãi về Scarlett, thì tiền bạc của nàng luôn là câu hỏi được đặt ra nhiều nhất.

Với lại, chẳng phải là an ủi sao khi ít ra được thấy một tài sản kếch xù nằm trong tay người Ireland chứ không phải người Anh!

Không một ai biết những ngày huy hoàng nhất cho những câu chuyện ngồi lê đôi mách hãy còn ở phía trước.

Scarlett quất ngọn roi lên lưng ngựa. Nàng nói:

- Nào tiến lên. Em bé đang nóng lòng về nhà đấy!

Cuối cùng nàng tiến về Ballyhara: chừng nào chưa tin chắc có thể mua lại nó, nàng còn tự cảm đoán mình không được đến phía bên kia ngọn tháp. Còn lúc này đây nàng đã có thể nhìn nó gần hơn,

ngắm nhìn tài sản của mình.

Căn nhà của ta trong ngôi làng của ta... những ngôi nhà thờ, những quán rượu và nhà bưu điện của ta... đầm than bùn, những cánh đồng và hai dòng sông của ta... có biết bao nhiêu điều tuyệt diệu cần phải làm!

Nàng đã quyết định đứa bé phải được sinh ra trong nhà nó. Trong toà nhà lớn của Ballyhara. Nhưng cũng phải làm mọi việc khác nữa. Trước hết là những cánh đồng. Rồi còn phải dự liệu cả một người thợ sắt tại chỗ để sửa chữa lưỡi cày và bản lề. Phải bồi đắp lại những thất thoát, thay lại kính các cửa, đặt lại cửa trên bản lề. Cần phải chấm dứt ngay tình trạng xuống cấp, một khi tất cả đã thuộc về nàng.

Tất nhiên là của nàng và của con nàng. Scarlett lắng nghe cuộc sống đang lớn lên trong nàng, nhưng nàng chẳng thấy nó động đậy gì.

- Con yêu quý, nàng nói to. Cứ ngủ đi con! Từ lúc này, nhà ta sẽ bận rộn lắm đấy.

Nàng nghĩ còn hai mươi tuần lễ nữa để làm việc, từ nay cho đến ngày sinh. Tính ngày sinh đâu có khó gì.

Chín tháng kể từ ngày 14 tháng hai. Tháng Thánh Valentin. Miệng Scarlett méo xệch. Thật là buồn cười...

Nàng không thể lại nghĩ đến chuyện đó lúc này... và mãi mãi.

Nàng cần ghi nhớ ngày 14 tháng mười một và danh sách những việc cần làm trước đó. Nàng mỉm cười và cất tiếng hát:

"Lần đầu tiên anh nhìn thấy Peggy, đó là vào ngày Chợ phiên.

Nàng đánh chiếc xe bò, ngồi trên bó cỏ khô.

Nhưng dù cỏ khô có còn tươi và đầy hoa.

Cũng chẳng hoa nào sánh được với cô gái đang nở hoa trong bài hát của anh...

Cũng ngồi như nàng trên chiếc xe bò.

Chẳng bao giờ người đàn ông sau quầy.

Lại đòi nàng những đồng xu lẻ.

Ông ta chỉ gãi mái đầu già nua.

Và đôi mắt nhìn theo chiếc xe bò..."

Được hạnh phúc thật dễ chịu biết bao! Niềm phấn khích trước viễn

tưởng tượng lai cùng sự sáng khoái vừa chợt đến như đã hoà thêm vào niềm hạnh phúc của nàng. Nàng đã quyết định tạo dựng hạnh phúc ở Galway, và nàng đã được như vậy.

- Chắc chắn là vậy! Nàng lớn tiếng nói rồi bật cười vang.

Chú thích:

(1) Arpent: đơn vị đo lường xưa, khoảng 42,21 a.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 59

Nếu như Colum bất ngờ khi thấy Scarlett đợi anh ở sân ga Mullyngar thì Scarlett cũng ngạc nhiên chẳng kém khi thấy Colum chui ra từ toa hành lý chứ không phải toa hành khách. Và càng ngạc nhiên hơn khi thấy người đồng hành của anh.

- Đây là Lyam Ryan, Scarlett thân mến. Anh của Jim Ryan đây. Lyam cũng to lớn như những người đàn ông họ O Hara - ngoại trừ Colum - Anh ta mặc bộ đồng phục màu xanh lục của cảnh sát hoàng gia Ireland. Thế quái nào Colum lại kết thân được với một kẻ thế này! Nàng sững sốt. Bọn cảnh sát bán quân sự này còn kinh tởm hơn cả lũ cảnh sát Anh, vì chúng áp bức, bắt bớ, trừng trị ngay chính những người anh em của mình theo lệnh của bọn Anh. Colum có đem theo vàng của nàng không, đó là điều Scarlett muốn biết.

- Có chứ, anh có mang theo, cả Lyam Ryan và khẩu súng của gã để canh giữ giùm nữa kia. Trong đời, anh đã từng áp tải nhiều chuyến hàng. Colum tuyên bố. Nhưng chưa có chuyến nào làm anh thấp thỏm như chuyến này.

- Em có đưa các nhân viên nhà băng theo để nhận hàng. Scarlett đáp. Em đã chọn Mullyngar cho an toàn - Ở đây có trại quân đồn trú lớn nhất.

Mặc dù căm thù sâu sắc bọn lính, nhưng vì liên can đến sự an toàn của số vàng thuộc về nàng, nàng sẵn sàng sử dụng sức phục vụ của chúng. Còn nhà băng ở Trim, nó chỉ thích dụng cho những khoản tiền nho nhỏ.

Nhìn thấy tận mắt số vàng của mình được khoá kỹ trong két sắt của nhà băng và ký xong những giấy tờ liên quan đến việc mua lại Ballyhara, nàng nắm tay Colum và lôi anh ra đường.

- Em có một cỗ xe độc mã, ta có thể đi ngay. Có nhiều việc phải làm lắm, Colum ạ. Em phải tìm cho bằng được một thợ rèn, và một

thợ xe để khởi sự ngay. O Gorman không thích hợp, anh ta lười biếng quá. Anh kiếm giùm em một người khác được không! Anh ta sẽ được trả hậu hĩnh để đến sống ở Ballyhara, và sẽ hái ra tiền nhiều nữa một khi đã định cư ở đó, còn việc làm thì chỉ sợ không có sức để làm cho hết thôi. Em đã mua lưỡi hái, rìu, xẻng, nhưng cũng còn phải mài cho sắc nữa! Ôi! Em cần cả thợ cày, để khai hoang, cả thợ mộc để sửa nhà, thợ kiếng, thợ lợp mái, thợ sơn - tất cả mọi thứ thợ trên đời này!

Hai má nàng ửng hồng vì phấn khích và đôi mắt nàng long lanh. Nàng xinh đẹp khôn tả trong bộ đồ len của gái quê.

Colum gỡ tay mình khỏi tay Scarlett, và đến lượt anh nắm chặt cánh tay nàng.

- Tất cả sẽ được thực hiện, Scarlett thân mến, và cũng nhanh chẳng kém gì em mong đâu. Nhưng với cái bụng rỗng thì không được. Ta hãy lại nhà Jim Ryan trước đã. Anh ta chẳng có mấy dịp gặp lại người em ở Galway, và lại một người làm bếp trứ danh như chị Ryan không dễ gì gặp được đâu.

Scarlett phác một cử chỉ sốt ruột, nhưng nàng đã kìm chế được.

Uy lực trầm lặng của Colum đã khuất phục nàng. Với lại nàng đang cố ăn và uống thật nhiều sữa cho đứa bé, vì những chuyển động ngấm ngấm đã cảm thấy thường xuyên hơn vào ban ngày.

Nhưng, sau bữa chiều, nàng chẳng thể nén giận khi Colum báo sẽ không về nhà cùng nàng. Nàng có bao điều để khoe với anh, để tranh luận, để dự kiến, và nàng muốn phải làm ngay.

- Anh có việc bận ở Mullyngar, anh đáp, vẻ trầm tĩnh không gì lay chuyển nổi. Ba ngày nữa anh sẽ trở về, anh hứa với em đấy. Thậm chí anh có thể hẹn giờ với em.

- Hai giờ chiều, chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà bác Daniel.

- Ở Ballyhara, Scarlett cãi lại. Em đã đến đó ở rồi. Ngôi nhà màu vàng ở giữa phố ấy.

Nàng quay lưng lại với anh và giận dữ sải bước về phía cỗ xe của mình.

Khuya hôm đó, khi đóng cửa quán rượu, Jim Ryan không cài then, để ngỏ cho những người đàn ông lạng lẽ đến trong bóng tối, tụ họp

nhau trong một căn phòng trên lầu.

Colum trình bày chi tiết với họ những gì cần phải làm.

- Đây là một cơ hội Chúa ban cho chúng ta, anh tuyên bố sôi nổi. Cả một thành phố trong tay chúng ta. Tất cả những người Fenian, tất cả tài năng của họ, sẽ được tập trung vào một nơi duy nhất mà bọn Anh chẳng khi nào nghĩ tới chuyện mò đến. Mọi người đều nghĩ cô em họ của tôi có lẽ điên mới trả giá như vậy để mua một lãnh địa mà lẽ ra cô ấy có thể lấy không, miễn sao cắt được cho người chủ của nó gánh nặng tô thuế. Với lại, cô ấy là người Mỹ, một chủng tộc nổi tiếng về những trò nông cuồng. Bọn Anh đang mải lo chế nhạo cô ấy nên không nghi ngờ những gì xảy ra ở chỗ cô ấy. Đã bao lâu nay chúng ta đi tìm một tổng hành dinh, rồi bỗng nhiên Scarlett van xin chúng ta đến đó mà chẳng hay biết chuyện gì cả.

Colum đến Ballyhara trên lưng ngựa vào lúc hai giờ bốn mươi ba phút. Scarlett đứng trước cửa, hai tay chống nạnh.

- Anh đến muộn rồi đấy, nàng cáu.

- Ồ, phải rồi, nhưng anh hy vọng em sẽ thứ lỗi cho anh, cô em họ thân mến ạ, nếu anh cho em biết rằng theo sau anh là người thợ rèn của em đang trên đường đi tới với cỗ xe, lò rèn, bể thổi và tất cả những đồ đạc linh tinh khác.

Ngôi nhà của Scarlett thật đúng như hình ảnh của nàng: trước hết là công việc rồi mới đến tiện nghi, nếu như thật cần thiết phải có.

Người ta cẩn thận dán giấy dầu lên các khung cửa sổ mất kính.

Người ta để những dụng cụ cày cuốc bằng thép mới tinh vào các góc phòng.

Sàn nhà sạch sẽ nhưng không đánh bóng. Trong bếp có một tấm ván giường giản dị cùng đệm rom dày, những tấm khăn trải giường bằng vải lanh và một tấm chăn len. Một ngọn lửa than bùn lập lòe cháy trong lò sưởi lớn bằng đá. Những dụng cụ nấu nướng duy nhất trong bếp là một ấm nước bằng sắt và một cái nồi nhỏ. Xếp thành hàng trên thành lò sưởi, là những hộp trà và bột yến mạch, hai cái tách, chõng đĩa, những cái muỗng, và một hộp diêm. Chiếc ghế duy nhất trong phòng được đặt ở trước bàn kê dưới cửa sổ.

Trên bàn là một quyển sổ kế toán lớn đang để ngỏ, trong đó có thể

nhận ra nét chữ dễ đọc của Scarlett. Phía sau là hai ngọn đèn dầu lớn, một lọ mực, một hộp lông làm bút, một tấm chùi ngòì và một chồng giấy.

Cũng có những giấy tờ khác đặt ở phía trước, đặc biệt những ghi chép và con tính, chặn lại bằng một hòn đá lớn thay cho cái chặn giấy. Scarlett đã ghim bản đồ của Ballyhara lên tường, và treo một tấm gương ở phía trên chiếc kệ, nơi đó nàng đặt lược và bàn chải, những chiếc lọ có nắp bằng bạc đựng kim gài tóc, phấn, son môi và kem glycerin pha nước hoa hồng... Colum cố nén nụ cười khi nhìn thấy tất cả những thứ đó. Nhưng khi phát hiện giữa các đồ vật ấy một khẩu súng lục thì anh tỏ ra bất bình:

- Em có thể ở tù vì chứa chấp thứ vũ khí này, anh la lên.

Ôi chà chà, nàng bẻ lại. Tên đại úy cảnh sát đưa cho em đây. "Một phụ nữ sống một thân một mình cần được bảo vệ, hấn bảo thế, nhất là khi mọi người đều biết bà có rất nhiều vàng". Hấn ta còn sẵn sàng bỏ trí vùi tay thân tín của hấn ở trước cửa nếu em cho phép nữa là khác.

Tiếng cười của Colum khiến nàng nhướn mày. Điều nàng vừa nói có gì đáng buồn cười đâu.

Trong tủ thức ăn có bơ, sữa, đường, hai cái đĩa trên một ngăn phơi, trứng gà trong một cái bát, một khúc dăm bông treo lủng lẳng trên nóc tủ, và một ngăn bánh mì khô trong góc. Có nhiều xô chứa đầy nước, cùng một bi đông dầu đèn và một bàn rửa mặt có chậu thau, một cái xô một bánh xà bông đựng trong hộp, và một thanh máng với chiếc khăn vắt bên trên. Scarlett treo quần áo của mình trên những chiếc đinh đóng vào tường.

- Em không dùng tầng trên sao! Colum thắc mắc.

- Để làm gì nữa hở anh! Em có đủ các thứ ở đây rồi.

- Anh đã làm được những điều thần kỳ, Colum ạ. Em thán phục thật đấy.

Dừng chân giữa con đường lớn nổi tiếng của Ballyhara, Scarlett ngấm nhìn toàn bộ hoạt động đang diễn ra trước mắt. Tiếng búa chan chát vang lên từ mọi hướng, mùi sơn mới thoảng bay khắp làng, những tấm kính mới sáng loáng trên cửa sổ của khoảng mười ngôi nhà và, ngay trước nàng, một người đàn ông đang đứng trước

đỉnh thang gắn một bảng hiệu với những hàng chữ mạ vàng bên trên cửa ngôi nhà Colum đã chọn làm nơi khởi sự.

- Công việc có thật cần thiết phải bắt đầu từ quán rượu không? - Scarlett hỏi.

Nàng cứ nhắc đi nhắc lại mãi câu hỏi này từ hôm Colum báo cho nàng biết tuần tự các công việc sẽ tiến hành.

- Em sẽ có được nhiều tay thợ sẵn sàng đến đây hơn nếu họ yên trí có một nơi để họ làm một vai bia sau một ngày lao động, anh lặp lại chắc phải đến lần thứ một ngàn.

- Cứ mở miệng ra là anh lại nói vậy, nhưng em vẫn không sao tin được rằng điều đó trái lại không làm rắc rối thêm mọi việc. Rốt cuộc, nếu em không thúc sau lưng họ suốt ngày thì sẽ chẳng có cái gì xong kịp thời hạn đâu. Họ sẽ chẳng làm gì nhiều hơn là bọn người kia đâu.

Bằng ngón tay cái, Scarlett trở vào đám người tờ mờ đứng dọc theo con đường.

- Tốt nhất là họ cứ xéo về nơi cũ, - nàng nói tiếp, vẻ bức dọc - và đi làm công việc của họ thay vì đứng ngó người khác làm...

- Đó là tính cách dân tộc đấy, Scarlett thân mến. Cứ hưởng thụ những thú vui của cuộc sống trước đã rồi mới tính đến nghĩa vụ. Chính điều đó đã tạo nên vẻ đẹp và niềm vui sống của người Ireland.

- Thế thì em chẳng thấy có gì đẹp cả, và điều đó cũng chẳng làm em vui vẻ chút nào. Tháng tám đã gần đến rồi mà vẫn chưa có cánh đồng nào được phát hoang cả. Anh bảo em làm sao gieo hạt cho kịp vào mùa xuân nếu đồng ruộng không được dọn sạch và bón phân từ mùa thu!

- Cũng còn nhiều tháng nữa mà, Scarlett. Cứ thử nhìn lại xem, mới mấy tuần mà em đã làm được bao nhiêu là công việc.

Scarlett đưa mắt nhìn quanh. Cái bữu môi nhẵn nhụi được thay bằng một nụ cười.

- Đúng là như thế, nàng thừa nhận.

Colum cũng mỉm cười. Anh vẫn giữ kín không nói ra những thủ đoạn mà anh đã phải sử dụng, lúc thì xoa dịu lúc thì gây áp lực để ngăn cản không cho đám đàn ông quảng đồ nghề của họ và cuốn

gói đi thẳng. Họ không chút nào ưa bị điều khiển bởi một người đàn bà, và lại là một người lúc nào cũng đòi hỏi chặt chẽ như Scarlett. Nếu như những quan hệ bí mật của Hội những người Fenian không buộc họ phải làm hồi sinh Ballyhara từ đồng tro tàn, thì sẽ chẳng mấy ai còn chịu ở lại cho dù Scarlett có trả cho họ những khoản thù lao hậu hĩnh đi nữa.

Anh cũng đưa mắt nhìn suốt con đường. Một cuộc sống tốt đẹp sẽ dành cho những người đàn ông ấy, anh thầm nghĩ, và cả những người khác nữa, một khi Ballyhara được hồi sinh. Hai chủ quán rượu khác đã xin đến đây và một chủ tiệm tạp phẩm phát đạt ở Bective cũng đã sẵn sàng dọn đến. Những căn nhà này, dù là những căn nhà nhỏ nhất, cũng còn đáng giá hơn những mái tranh của phần lớn những nông dân mà anh đã tuyển chọn. Họ hoàn toàn chia sẻ với Scarlett sự nôn nóng muốn nhìn thấy những mái nhà mới và các khung cửa sổ được sửa chữa lại, để có thể báo cho chủ cũ việc họ ra đi và khởi sự cày cấy trên đất đai của Ballyhara.

Scarlett lao vội về nhà rồi trở ra ngay với đôi găng tay và một bi đông để đựng sữa.

- Em mong anh sẽ bắt họ ở đâu yên đó mà làm việc, thay vì lại kéo nhau đi hết để khai trương quán rượu cho thật long trọng ngay khi em vừa mới quay lưng đi, nàng dặn dò anh. Em lại nhà bác Daniel kiếm ít sữa và bánh mì đây.

Colum hứa sẽ giữ cho công việc được tiếp tục. Anh không hé miệng nói năng gì về sự rồ dại của nàng khi nàng cưới một con ngựa không yên cương vào lúc này.

Nàng đã gay gắt bác lại khi anh chỉ mới khuyên rằng điều đó có thể là không nên.

- Chúa ơi, Colum, em mới chỉ có thai năm tháng thôi mà!

Thật ra nàng lo lắng hơn rất nhiều so với những gì nàng muốn thú nhận với anh. Những đứa con trước chưa bao giờ gây cho nàng lấm rắc rối như thế này.

Nàng thường xuyên thấy đau không dứt ở vùng thắt lưng và đôi khi nàng nhìn thấy những vệt máu vậy trên đồ lót và khăn giường khiến tim nàng thất lại. Nàng đã giặt bằng loại xà bông nhiều chất tẩy nhất, loại vẫn dùng để rửa sàn và tường, như thể nó có thể gột

bỏ nguyên nhân lạ lùng của những vết máu ấy. Sau lần sảy thai, bác sĩ Meade đã lưu ý nàng rằng cú ngã ấy đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến nàng, và nàng cần phải tĩnh dưỡng thật lâu mới lấy lại sức, nhưng nàng vẫn không chịu thừa nhận quả có chuyện thực sự phải lo lắng. Đứa bé chắc chắn không thể ngộ nguậy dữ dội như vậy nếu như nó không hoàn toàn khỏe mạnh. Với lại, nàng cũng chẳng còn thời gian đâu để lắng nghe cho kỹ hoạt động của cái thai trong bụng.

Những lần qua lại thường xuyên đã vạch ra một con đường mòn giữa các cánh đồng hoang của Ballyhara đến tận khúc sông cạn. Lúc này, con ngựa đang lầm lũi đi chẳng cần phải điều khiển, và Scarlett đã được rảnh rang suy nghĩ. Sắp tới, nàng sẽ mua một con ngựa nòi, vì nàng đã trở nên quá nặng đối với con ngựa đang cưỡi. Đây cũng là một điều mới mẻ! Chưa bao giờ nàng lại đẩy đà như vậy khi mang thai. Nếu nàng sinh đôi thì sao! Thế thì hay đấy! Thật đáng mặt với Rhett. Chỗ nàng có đến hai dòng sông, trong khi tại đồn điền của chàng chỉ độc nhất một dòng. Không gì khiến nàng vui thú hơn nếu có được hai đứa con, trong khi Anne chỉ có một. Ý nghĩ Rhett có con với Anne khiến nàng không chịu nổi. Scarlett hướng tầm mắt và suy nghĩ của mình về những cánh đồng của Ballyhara. Dứt khoát phải bắt tay vào đây và phải làm bằng được, dù Colum có muốn nói gì đi nữa.

Như mọi lần, nàng dừng lại ở ngọn tháp trước khi dần bước đến khúc sông cạn. Những người họ O Hara khi xưa quả là những nhà kiến trúc tài giỏi và chín chắn biết bao.

Thậm chí bác Daniel còn có cả đến gần một phút đồng hồ yên, khi nàng ngó ý tiếc cái cầu thang đã bị mất. Không hề có cầu thang ở phía ngoài, ông nói với nàng, chỉ có ở bên trong thôi. Một cầu thang dẫn vào cửa, nằm trên cao gần năm mét. Lúc nguy biến, chỉ cần chạy đến ngọn tháp và một khi đã vào trong an toàn, thì kéo thang lên, rồi qua lỗ châu mai, bắn tên lửa hoặc trút đá, đổ dầu sôi lên đầu bọn người tấn công.

Một ngày nào đó; mình sẽ đến đó với một cái thang để ngó vào bên trong một chút. Hy vọng ở trên đó không có dơi. Tại sao Thánh Patrick lại không làm chúng biến mất hết đi khi Người tống khứ

loài rắn ra khỏi Ireland nhỉ!

Scarlett đến thăm bà nội, thấy bà đang ngủ say. Nàng ló đầu ngó qua nhà bác Daniel.

- Scarlett! Gặp em chị mừng quá! Vào đây đã, kể cho bọn chị nghe những kỳ tích mới nhất của em ở Ballyhara xem nào.

Kathleen vói tay về phía âm trà.

- Chị rất mong em đến, cô nói tiếp. Có món barm brach còn nóng hổi đây.

Cô đang ngồi cùng với ba người đàn bà khác trong làng. Scarlett với lấy một chiếc ghế đầu và ngồi xuống cùng họ.

- Đứa bé ra sao rồi! Mary Helen hỏi thăm.

- Rất khỏe, Scarlett đáp.

Nàng đưa mắt nhìn căn bếp quen thuộc. Đó là một căn phòng tiện nghi và thích mắt, nhưng nàng lại nôn nóng muốn thấy Kathleen trong căn bếp mới của nàng, ở một trong những ngôi nhà lớn của Ballyhara.

Scarlett đã chia sẵn trong đầu một vài căn nhà cho gia đình. Ai này rồi cũng sẽ có những ngôi nhà rộng rãi, ngoại trừ Colum - anh ấy sẽ nhận căn nhà nhỏ nhất ở ngay cổng vào làng, sát với cánh đồng. Nhưng đó là do anh tự chọn lấy, nàng không bàn cãi gì. Với lại, anh ấy là lynch mục, không có gia đình. Nàng dành ngôi nhà đẹp nhất cho bác Daniel, vì Kathleen cũng sẽ sống ở đó, và chắc chắn họ sẽ mang theo cả bà nội, cũng còn phải tính đến gia đình của Kathleen khi chị ấy lấy chồng, điều ấy chắc chắn sẽ phải xảy đến nhờ vào món hồi môn mà nàng định cho chị ngoài ngôi nhà ra. Và mỗi chú con trai của bác Daniel và Patrick cũng phải có một ngôi nhà, kể cả ông anh Sean chẳng làm nên trò trống gì đang ở với bà nội. Cả đất đai cho mỗi người nữa, muốn bao nhiêu tùy ý, để họ có thể lập gia đình. Thật khủng khiếp khi thấy tất cả những người con trai, con gái ấy không sao gây dựng nổi một gia đình chỉ vì họ không có đất mà cũng chẳng có tiền để mua đất. Bọn chủ đất người Anh thật độc địa khi cố duy trì đất nước Ireland dưới gót giày đình của chúng. Người Ireland đã phải làm tất cả công việc đồng áng và chăn nuôi, để rồi sau đó buộc phải bán thành quả lao động cực

nhọc của mình cho người Anh với cái giá do bọn chúng ấn định, rồi chính bọn chúng lại bán lại sang Anh để hưởng những khoản lợi nhuận kék sù. Trả xong tiền thuê nhà, thì một nông dân Ireland cũng chẳng còn lại được gì, mà tiền thuê nhà lại thường xuyên tăng lên tùy hứng của bọn Anh. Thật còn tồi tệ hơn cả chế độ cày rế. Chuyện này làm Scarlett nhớ lại thời kỳ thống trị của bọn Yankee sau nội chiến, khi bọn chúng vơ vét hết thảy những gì chúng muốn và chắt chùng đủ loại thuế má lên ruộng đất của Tara. Chẳng trách vì sao người Ireland lại căm thù người Anh đến thế. Chính nàng cũng căm thù bọn Yankee đến tận xương tủy.

Nhưng đã sắp đến ngày cả dòng họ O Hara được thoát khỏi ách bóc lột đó. Họ sẽ bất ngờ biết bao khi nàng công bố điều đó với họ. Sẽ chẳng còn bao lâu nữa.

Ngay sau khi những ngôi nhà hoàn thành và những cánh đồng được cày xới xong, nàng muốn tặng cho họ những món quà thật hoàn hảo, bởi vậy cần phải làm sao để lại mọi việc được hoàn thành chu đáo. Họ đã là những con người tốt bụng biết bao. Hơn nữa đó lại chính là gia đình của nàng.

Những tặng phẩm ấy là điều bí mật quý giá nhất của nàng, mà ngay cả với Colum nàng cũng chưa thổ lộ.

Nàng đã hết lòng yêu quý nó từ đêm hôm ấy, ở Galway, nơi nàng soạn thảo ra kế hoạch này. Nó sẽ làm tăng thêm niềm vui thích của nàng mỗi lần nhìn con đường của Ballyhara, và biết rằng những người bà con thuộc dòng họ O Hara của nàng sẽ ở trong những ngôi nhà như thế nào. Rồi đây, nàng sẽ có rất nhiều mái ấm để lui tới, nhiều lò sưởi để kê sát lại chiếc ghế của mình, nhiều ngôi nhà có đông anh em họ để chơi đùa với đứa con của nàng, để cùng theo nó đến trường, và cùng nó tham gia những ngày lễ tuyệt diệu trong toà nhà lớn. Bởi vì, tất nhiên đó sẽ là nơi ở của nàng và con nàng. Trong toà nhà lớn đồ sộ, thanh lịch và lộng lẫy ấy. Còn rộng hơn cả khu Batterie hoặc Dunmore, thậm chí ngay cả trước khi bọn Yankee đốt hết chín phần mười.

Và cùng với những vùng đất đã từ lâu thuộc về dòng họ O Hara, ngay cả khi chưa bao giờ nghe nói về Dunmore hay Charleston của miền Nam Carolyne, hay về Rhett Butler. Chàng sẽ tròn xoe đôi

mắt, và trái tim chàng sẽ tan nát khi nhìn thấy đứa con gái xinh đẹp của nàng.

- Ôi lạy Chúa, con cầu xin Người, hãy làm sao để nó là một bé gái - trong ngôi nhà xinh đẹp của nó. Một bé gái O Hara, và con gái của riêng mẹ nó.

Scarlett thích thú ru mình trong giấc mơ trả thù êm ái của mình. Nhưng đó là chuyện sau này, nhiều năm nữa! Còn các ngôi nhà của dòng họ O Hara mới là chuyện nay mai. Nay mai thôi.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 60

Colum có mặt trước cổng nhà Scarlett vào khoảng cuối tháng tám, lúc vàng đông mới ửng hồng ở chân trời. Mười người đàn ông lực lưỡng lặng lẽ theo anh, trong ánh sáng chập choạng mờ sương.

- Đây là những người sẽ khai hoang đất đai của em, anh thông báo. Em hài lòng rồi chứ!

Nàng reo lên mừng rỡ.

- Đợi em lấy khăn san đã, em sẽ ra ngay! Anh cứ chỉ trước cho họ cánh đồng đầu tiên ở phía bên kia cổng đi!

Nàng vẫn chưa mặc xong quần áo, mái tóc rối bù, và đi chân đất. Nàng cố sửa soạn thật nhanh, nhưng nỗi phấn khởi lại khiến nàng vụng về. Nàng đã chờ đợi từ bao lâu rồi! Vội lại, mỗi ngày nàng càng cảm thấy khó cúi xuống để buộc dây giày hơn. Chúa ơi! Con đã đồ sộ như một toà nhà rồi sao. Lần này ít nhiều cũng sinh ba. Thôi, mặc kệ! Scarlett vội vàng vuốt ngược mái tóc ra sau, chẳng thêm chải, búi thành một búi lỏm chỏm những kẹp tóc, chụp lấy khăn san và chạy chân không ra đến tận đầu đường.

Những người đàn ông, vẻ lầm lì, đứng quanh Colum trên lối đi cỏ mọc tràn lan, trước cánh cổng mở rộng.

- Đúng là chưa từng thấy bao giờ... chúng thành cây rồi chứ chẳng còn là cỏ nữa... chỉ rất là tầm ma, theo tôi, một người phải lao động hết đời mới xong được một arpent...

- À, các người hay nhỉ, Scarlett nói to và rõ từng tiếng. Các người sợ bản tay à!

Đám đàn ông nhìn nàng với ánh mắt khinh thường. Cả bọn đều đã nghe kể về người đàn bà bé nhỏ độc đoán này chẳng có gì giống với phụ nữ cả.

- Chúng tôi đang bàn bạc tìm cách tốt nhất để bắt tay vào việc - Colum mở lời, giọng đầu dui.

Scarlett chẳng có vẻ nguôi giận chút nào.

- Và rồi các người sẽ chẳng làm được gì hết nếu cứ bàn bạc mãi. Tôi, tôi sẽ chỉ cho các người biết phải làm thế nào...

Lấy tay trái đỡ cái bụng căng tròn, nàng cúi người, quơ tay phải, túm lấy một nắm cỏ lớn, rồi vừa giật mạnh, vừa kêu hự một tiếng lớn, nàng nhỏ bật lên.

- Thế đây, nàng nói. Các người cứ việc làm thế.

Nàng rút mớ cỏ xuống chân lũ đàn ông. Bàn tay nàng rớm máu.

Nàng nhỏ nước bọt vào tay, chùi vào chiếc váy đen quả phụ rồi vác cái bụng nặng nề, bỏ đi trên đôi chân mảnh mai trắng trẻo.

Đám đàn ông đứng sững nhìn theo nàng. Một gã bỗng giở nón, một gã khác làm theo, rồi đến lượt cả bọn.

Đây chẳng phải là những người đầu tiên được dạy phải kính nể Scarlett O Hara. Đám thợ sơn cũng đã thấy nàng leo lên những chiếc thang cao nhất, nghiêng người vì cái bụng to bè, để chỉ cho bọn họ những chỗ còn bỏ sót hoặc quét không đều. Cánh thợ mộc đóng đồ thì bắt gặp nàng đang cầm búa đóng lại, khi họ trở vào làm việc. Nàng đóng sầm những cánh cửa mới mạnh đến nỗi "người chết cũng bật dậy" để kiểm tra độ bền chắc của bản lề, nàng chui cả vào bên trong lò sưởi với một ngọn đuốc đang cháy để xem có còn sót bồ hóng không và thông gió đã tốt chưa. Đám thợ lợp mái còn kể lại với vẻ hãnh hùng rằng "chỉ có cánh tay mạnh mẽ của cha O Hara mới ngăn cản được bà ấy không bước trên mái nhà để đếm ngói thôi"! Nàng điều khiển những người làm việc cho nàng một cách cứng rắn, và với chính mình nàng còn cứng rắn hơn nhiều.

Rồi khi đêm xuống, những kẻ đã kiên trì ở lại làm việc kéo nhau đến quán rượu nóc cạnh ba cốc bia miễn phí cho mỗi người: khi đã uống thỏa thuê, đã khoác lác và phàn nàn với nhau xong, qua cửa sổ nhà bếp, họ vẫn còn thấy nàng, đang cặm cụi trên đồng giấy tờ, dưới ánh đèn le lói.

- Em đã rửa tay sạch rồi chứ! Colum hỏi khi bước vào bếp.

- Rồi, em bôi cả thuốc mỡ nữa! Trông cũng hơi khó coi đấy. Đôi khi em giận quá, chẳng còn nghĩ đến việc mình làm nữa! Em dọn bữa trưa đây. Anh có muốn ăn không?

- Món cháo yến mạch không bỏ muối ấy à! Thà anh ăn cháo có

tâm ma còn hơn!

Scarlett mỉm cười.

- Vậy thì anh cứ hái đi! Lúc này, em phải kiêng muối để hai mắt cá khỏi sưng vù như dạo gần đây... Chuyện ấy thoát đầu chắc cũng chưa thay đổi được là bao! Em chẳng còn nhìn thấy đôi giày bột khi buộc dây và chùng một, hai tuần tới, có khi em cũng chẳng còn cúi xuống được nữa! Em hiểu điều gì xảy ra, Colum ạ. Em đang chờ cả một bầy con, chứ chẳng phải chỉ một đứa đâu!

- Anh cũng biết điều gì xảy ra như em nói. Em cần một phụ nữ để giúp đỡ.

Anh chờ đợi lời phản đối, Scarlett vẫn luôn khẳng khái cãi lại những gợi ý bóng gió rằng nàng không thể một mình làm mọi chuyện. Nhưng kìa, nàng đã đồng ý.

Colum mỉm cười. Anh nói, đã có ngay người phụ nữ mà nàng cần, một người có khả năng giúp nàng trong mọi lĩnh vực, kể cả công việc kế toán. Một phụ nữ đã đứng tuổi, nhưng không quá già để có thể học hặc vì sự độc đoán của Scarlett, cũng không quá yếu đuối để không dám đối đầu với nàng, khi cần. Bà ta đã quá quen điều hành và tổ chức các công việc lao động, nhân sự và tiền bạc. Thật vậy, bà đã từng là quản gia Toà Nhà lớn của một dinh cơ gần Laracor, phía bên kia thành phố Trim. Bà cũng hiểu biết khá nhiều về chuyện đỡ đẻ, bởi vì tuy không phải là nữ hộ sinh, bà đã có đến sáu đứa con rồi. Bà có thể đến ngay lúc này, để chăm sóc Scarlett và ngôi nhà của nàng, trong lúc chờ Toà Nhà lớn tu sửa xong. Sau đó, bà sẽ đứng ra thuê những phụ nữ cần thiết và lo điều hành họ.

- Cô em họ thân mến ạ, cô sẽ thấy bên Mỹ chẳng có gì so sánh được với một Toà Nhà lớn ở Ireland đâu! Cần phải có đôi bàn tay thuần thục. Cô cũng cần một quản gia để chỉ huy đầu bếp, các gia nhân, và cứ như thế còn phải có ít nhất một người quản ngựa để giám sát những người giữ ngựa, và chừng một chục thợ làm vườn cùng một người quản vườn.

- Thôi đủ rồi! - Scarlett nguây nguẩy lắc đầu. - Em không hề có ý định thành lập một vương quốc đâu! Em chỉ cần một phụ nữ để giúp em, đồng ý, nhưng bước đầu, em chỉ dùng đến vài căn phòng trong khối đá khổng lồ này mà thôi. Vậy anh làm ơn hỏi giùm em

liệu viên ngọc ấy có chịu từ bỏ cái địa vị cao cả của mình không!
Bà ấy mà đồng ý thì em cũng lạ đấy!

- Anh sẽ hỏi bà ấy.

Colum biết chắc bà sẽ đồng ý, cho dù có phải cọ sàn đi nữa!

Rosaleen Mary Fitzpatrick là chị của một người Fenian bị bọn Anh giết hại, là con gái và cháu gái của những người đã chết trên biển trong các chiếc tàu quan tài của Ballyhara. Bà ta người nhiệt tình và sôi nổi nhất trong nhóm chống đối thu hẹp của anh.

Scarlett vớt ba quả trứng khỏi ấm nước sôi, rồi rót nước vào ấm trà.

- Em có thể nhường cho anh một, hai quả trứng, nếu như anh quá sĩ diện không chịu ăn món cháo yến mạch của em, nàng gợi ý.

Không bỏ muối, tất nhiên rồi!

Colum khước từ lời mời.

- Được em đang đói.

Nàng múc cháo vào đĩa, đập trứng và trộn chung.

Lòng đỏ trứng chảy ra. Colum quay mặt đi.

Scarlett ăn ngấu nghiến, thỉnh thoảng dừng lại để trao đổi vài câu ngắn. Nàng trình bày với anh kế hoạch cùng ý định dời cả dòng họ về Ballyhara để sống sung túc.

Colum đợi cho nàng ăn xong mới lên tiếng:

- Họ sẽ không đến đâu! Họ đã cày cấy trên mảnh đất ấy từ gần hai trăm năm nay rồi.

- Chắc chắn họ sẽ đến! Ai cũng muốn sống sung sướng, anh Colum ạ.

Anh chỉ lắc đầu đáp lại nàng.

- Em sẽ chứng tỏ với anh điều ngược lại, nàng nói. Em sẽ hỏi họ ngay bây giờ thôi! Mà không được, em phải theo đúng kế hoạch. Em muốn mọi việc phải sẵn sàng trước đã!

- Scarlett, anh đã dẫn thợ cày đến cho em ngay sáng nay.

- Lũ lười biếng ấy à?

- Em đâu có nói với anh các dự định của em! Anh đã thuê bọn đàn ông này. Vợ con họ đang chuẩn bị đến sống trong các căn nhà lá ở cuối đường. Họ đã lỡ báo với chủ cũ chuyện họ ra đi rồi.

Scarlett cắn môi.

- Vậy cũng được thôi, cuối cùng nàng nói. Dù sao em cũng đã sắp đặt cho dòng họ mình vào ở những ngôi nhà hàng hoàng, chứ không phải ở trong những căn nhà lá. Đám đàn ông ấy sẽ làm việc cho họ hàng chúng ta.

Colum mở miệng, rồi lại ngậm lại. Tranh cãi chỉ vô ích thôi. Anh biết rằng Daniel sẽ không đời nào chịu dọn đến đây ở.

Colum cất tiếng gọi Scarlett lúc nàng đang đu mình chót vót trên đỉnh một cái thang để xem xét lớp vữa mới, ngay giữa xế trưa.

- Anh muốn chỉ cho em thấy "bọn lười biếng" của em đã làm được gì, anh nói.

Scarlett vui mừng đến ứa nước mắt. Họ đã phát cỏ và dọn sạch một con đường đủ rộng cho cỗ xe độc mã của nàng đi qua. Nàng sẽ lại có thể đến thăm Kathleen, lấy sữa để pha trà và món cháo yến mạch của nàng. Từ tám hoặc mười ngày nay, nàng đã cảm thấy mình quá nặng nề để có thể cưỡi ngựa.

- Em sẽ đi ngay bây giờ, nàng kêu lên.

- Ít ra cũng để anh cột giày giúp em đã chứ!

- Không, đôi giày boots đã chật quá! Em sẽ đi chân không, lúc này em đã có xe và con đường của em rồi mà! Nhưng anh có thể giúp em thắng ngựa vào xe.

Colum nhìn theo cỗ xe, nhẹ nhõm. Anh quay trở về ngôi nhà nhỏ và những quyển sách, cái ống điều và món rượu Whisky của mình, với cảm giác mình xứng đáng được hưởng. Scarlett O'Hara là một con người làm người khác mệt nhất trong tất cả những người mà anh từng gặp ở mọi lứa tuổi, mọi giới tính và mọi quốc tịch khác nhau.

Thế thì tại sao, anh ngạc nhiên, mình lại cứ luôn tự nhiên thêm vào câu "con cừ non đáng thương" mỗi lần nghĩ về nàng nhỉ!

Nàng quá có vẻ một con cừ non đáng thương khi đến tìm anh vào một chiều đẹp mùa hè. Gia đình đã từ chối một cách nhã nhặn nhưng kiên quyết - lời mời, rồi van xin của nàng để đến sống ở Ballyhara.

Colum từng nghĩ rằng Scarlett không còn có thể nhỏ dưng một giọt nước mắt. Nàng đã không khóc khi nhận được giấy báo ly dị, thậm chí trước đòn chí tử là lời báo tin kết hôn của Rhett kia mà! Thế

nhưng, trong buổi tối tháng tám ẩm ướt và nóng bức ấy, nàng đã khóc nức nở suốt hàng giờ liền, trước khi thiếp đi trên chiếc ghế sofa của Colum, một vật xa xỉ xa lạ giữa khung cảnh khắc khổ của chính ngôi nhà. Anh đắp lên người nàng một tấm chăn len mỏng rồi về phòng mình. Anh sung sướng vì nàng đã có được những phút nghỉ ngơi trong nỗi ưu phiền của mình, nhưng anh vẫn cảm thấy ái ngại khi nàng chẳng nhìn nhận mọi việc cùng góc độ như anh. Bởi vậy, anh để nàng ở lại một mình; biết đâu nàng lại chẳng muốn tránh mặt anh vài ngày. Những con người có tính cách cương nghị chẳng thích người khác chứng kiến những phút giây yếu đuối của mình!

Anh đã làm. Lại đã làm nữa, anh nghĩ không lẽ anh mãi mãi không hiểu nổi người phụ nữ này ư? Sáng hôm sau, anh bắt gặp nàng đang ngồi bên chiếc bàn trong bếp và đang ăn những quả trứng, thứ duy nhất mà anh có.

- Anh nói đúng, Colum ạ! Bỏ muối vào ăn ngon hơn... và anh giúp em tìm người thuê nhà nhé! Nên tìm những người khá giả. Những ngôi nhà ấy đã được trang bị tốt nhất và em tính sẽ thu được khoản tiền thuê nhà khá nhất.

Scarlett đã bị tổn thương nặng nề, dù nàng không để lộ ra mặt và cũng chẳng bao giờ nhắc lại nữa. Nàng vẫn đến nhà Daniel nhiều lần trong tuần trên cỗ xe độc mã, và vẫn làm việc cật lực ở Ballyhara cho dù cái thai vẫn mỗi ngày một lớn, có làm nàng khó chịu đi nữa. Đến cuối tháng chín ngôi làng đã hoàn tất. Mỗi căn nhà đã sẵn sàng, với nước sơn ở bên ngoài cũng như bên trong, cửa chắc chắn, lò sưởi tốt và mái lợp kín đáo. Dân cư của nó cứ lũ lượt kéo đến như những đợt sóng liên tục và tăng dần.

Hai quán rượu mới, đã xuất hiện, một thợ giày để đóng giày dép và yên cương, một tiệm tạp phẩm dời từ Bective về, một linh mục già đến để trông nom ngôi nhà thờ công giáo bé nhỏ, hai giáo viên để chuẩn bị mở lớp ngay khi nào nhận được giấy phép từ Dublyn, và một luật sư trẻ nôn nóng cũng muốn đến kiếm khách hàng, cùng với cô vợ trẻ còn nôn nóng hơn, lúc nào cũng lấp ló sau tấm rèm đăng ten để nhìn trộm những khách qua đường. Các con của đám thợ cày chơi đùa ngoài sân, còn những bà vợ thì ngồi trên thềm các

căn nhà nhỏ để tán chuyện. Người đánh xe trạm của Trim ngày nào cũng đến mang theo chuyển thư cho ông già đã mở hiệu sách, văn phòng phẩm trong một căn, kề sát với hiệu tạp phẩm. Một trạm bưu điện thực sự sẽ được mở cửa vào ngày đầu năm, điều đó đã được hứa trước, và một bác sĩ đã đến đặt thuê ngôi nhà lớn nhất, để chuẩn bị dời về đó, vào tuần lễ đầu của tháng mười một.

Tin ấy làm Scarlett đặc biệt vững dạ. Bệnh viện duy nhất ở quanh vùng là Dưỡng đường Dunshauglyn cách xa đến mười bốn dặm.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy một dưỡng đường, nơi nương thân cuối cùng của những người nghèo khó, và chỉ mong sao đừng bao giờ nhìn thấy! Nàng tin chắc rằng lao động sẽ giúp họ thoát khỏi cảnh ăn xin, nhưng nàng lại mong không bao giờ phải nhìn thấy những người khốn khổ bị trôi giạt vào đó.

Chắc chắn, đó chẳng phải là cách tốt nhất cho một đứa bé khi lọt lòng mẹ để vào đời.

Một bác sĩ riêng cho nàng. Đó mới chính là điều phù hợp với phong cách của nàng. Nàng đã có ông ta kề cận bên mình để điều trị các chứng bạch hầu, thủy đậu, và tất cả các chứng bệnh mà trẻ em thường mắc phải. Lúc này, nàng chỉ cần đánh tiếng trong vùng rằng nàng đang cần một bà vú vào giữa tháng mười một. Và cần chuẩn bị nhà cửa nữa!

- Thế cái bà Fitzpatrick tuyệt vời ấy đâu rồi, Colum! Anh nói với em là bà ấy đã đồng ý từ tháng trước rồi mà?

- Đúng vậy! Bà ta sẽ đến đây vào ngày một tháng mười, tức là thứ năm tuần sau. Anh đã đề nghị bà ấy ở nhà anh.

- Ô thật sao! Em tưởng bà ấy đến đây là để lo cho em chứ! Sao lại không ở lại nhà em?

- Cô em họ thân mến ạ, tại vì nhà cô là ngôi nhà duy nhất ở Ballyhara không được sửa chữa gì cả!

Scarlett kinh ngạc, lướt nhìn khắp căn bếp, kiểm phòng làm việc của nàng. Nàng chưa bao giờ để tâm đến nơi ở của mình - đó chỉ là chỗ tạm thời thuận tiện để theo dõi các công việc trong thành phố của nàng mà thôi.

- Trông gớm quá, phải không! Nàng nhìn nhận. Ta phải mau mau dọn dẹp cho xong ngôi nhà để em còn dọn đến.

Nàng cười gương gao.

- Thật tình, nàng nói tiếp, em đã quá mệt mỏi. Em sẽ rất vui mừng khi xong nốt những việc này để được nghỉ ngơi một chút.

Điều mà Scarlett đã cố giấu không nói ra, đó là vì công việc đối với nàng chỉ là công việc, kể từ khi những người bà con của nàng không muốn đến ở! Lời khước từ của họ đã chấm dứt niềm vui tái thiết cơ ngơi của dòng họ O Hara, bởi vì chính những người O Hara đã không muốn chia sẻ niềm vui ấy với nàng! Nàng đã cố tìm hiểu vì sao lại từ chối món quà tặng của nàng. Câu trả lời duy nhất nảy sinh trong tâm trí nàng, là họ không muốn quá gần gũi nàng, họ không thực sự yêu thương nàng, mặc dù họ vẫn tử tế với nàng. Lúc này đây, nàng cảm thấy mình thật cô đơn, ngay cả khi có họ, có Colum. Nàng đã xem anh như một người bạn, nhưng chính anh đã nói với nàng rằng những người khác sẽ không bao giờ đến! Anh hiểu họ, vì anh là một người trong số họ.

Lúc này, nàng luôn đau ê ẩm ở thắt lưng. Và đau cả ở bắp chân nữa. Bàn chân và mắt cá thì cứ phù lên đến nỗi mỗi bước đi như là một sự tra tấn đối với nàng.

Nàng bắt đầu hối tiếc đã mang thai đứa bé này. Nó làm nàng phát bệnh, và cũng do nó mà nàng mới có ý định mua lại Ballyhara. Và nàng còn phải chịu đựng đến những sáu tuần lễ - không, sáu tuần rưỡi - để sống dở, chết dở như thế này!

Phải chi mình có đủ sức lực, nàng tuyệt vọng nghĩ, thì mình sẽ gào thét lên rồi. Nhưng nàng cũng còn đủ sức để khẽ nhếch mép mỉm cười với Colum.

Anh ấy đang kiểm chuyện gì đó để nói với mình, nhưng chẳng biết nói gì. Mặc kệ, mình còn sức đâu mà giúp anh ấy! Mình chẳng còn thiết chuyện trò gì nữa.

Có tiếng gõ cửa.

- Để anh ra xem, Colum nói.

- Đây chỉ chờ có thể là chuồn lẹ như thỏ!

Anh trở vào bếp với một gói hàng trên tay, và nụ cười bối rối trên môi.

- Đó là bà Flanagan ở hiệu tạp phẩm. Thuốc lá em đặt cho bà nội đã đến rồi đây! Để anh thay mặt em mang lại cho bà.

- Không, Scarlett đáp và đứng dậy một cách nặng nhọc. Bà chỉ hỏi em có thứ này mà thôi. Anh có thể thắng ngựa và giúp em lên xe! Nhưng chính em sẽ mang thuốc lá lại cho bà.

- Anh sẽ đi cùng với em!

- Anh Colum, em ngồi một mình đã chật lắm rồi! Anh đem cỗ xe đến đây và giúp em leo lên thôi! Em van anh đây!

Nhưng rồi mình làm sao bước xuống đây, có Chúa mới biết nổi.

"Cái ông anh Sean chẳng làm nên trò trống gì", như cách nàng vẫn gọi, đang ở nhà bà nội. Anh ta giúp nàng xuống xe và đưa tay cho nàng vịn.

- Khỏi cần, nàng vui vẻ đáp. Em tự xoay xở lấy được mà!

Sean bao giờ cũng làm nàng phát cáu. Mọi thất bại đều làm Scarlett nổi cáu, và Sean, con trai thứ ba của Patrick, là một người họ O Hara đã thất bại. Con trưởng chết, Jamie buôn bán ở Trim chứ không chịu làm nông, nên khi Patrick mất vào năm 1861, Sean trở thành người thừa kế trang trại. Hồi ấy, Sean chỉ mới ba mươi hai tuổi, và dưới con mắt anh, đó chính là điều bào chữa cho mọi thất bại của anh. Mớ tay vào bất cứ việc gì, anh đều làm tồi đến mức giờ đây anh lại có thể bị mất quyền cho thuê đất.

Daniel, trên cương vị trưởng tộc, nắm toàn quyền định đoạt về các con mình và các con của Patrick.

Nhưng, dù hồi ấy đã sáu mươi bảy tuổi, ông vẫn thật thà tin tưởng ở bản thân còn hơn là tin ở Sean hoặc Seamus con ruột mình, anh ta cũng chỉ mới ba mươi hai tuổi ông đã lao động suốt đời bên cạnh anh mình, bây giờ, khi Patrick đã chết, ông không thể cứ cam miệng mãi để mất hết thành quả lao động cả một đời người của hai anh em. Sean phải ra đi.

Sean ra đi thật! Nhưng chẳng xa xôi gì: anh ta về ở với bà nội. Đã từ mười hai năm nay, anh sống bám lấy bà. Anh không chịu làm bất cứ việc gì ở trang trại của Daniel. Scarlett không sao chịu nổi điều đó. Anh ta làm nàng phát điên lên được. Nàng tránh xa anh ta rất nhanh, khi nàng đã đặt được đôi chân trần và súng phù của mình xuống đất.

- Con gái của Gerald đấy à. Bà nội nói. Gặp con, bà thấy dễ chịu quá! Katie Scarlett ạ.

Scarlett tin lời bà. Nàng bao giờ cũng tin bà nội.

- Con đem thuốc lá cho bà đây, bà Katie Scarlett, nàng vui vẻ đáp.

- Tuyệt quá! Con có muốn hút một tàu với ta không?

- Không, cảm ơn bà. Về chuyện đó, con vẫn chưa được giống người Ireland đâu.

- Ô, tiếc nhỉ. Còn bà, thì bà lại là người Ireland hơn ai hết! Con nhồi cho bà một tàu vậy.

Im lặng ngự trị trong mái nhà lá nhỏ bé ngoài tiếng bập tầu khe khẽ của bà nội. Scarlett đặt hai chân trên một chiếc ghế đầu và nhắm mắt lại. Phút thanh thản này đối với nàng chẳng khác nào một niềm an ủi.

Nàng nổi giận thực sự khi nghe những tiếng la hét ở bên ngoài.

Một nửa giờ đồng hồ yên tĩnh ta cũng không thể có được hay sao!

Nàng chạy nhanh ra sân, sẵn sàng cho những kẻ gây huyên náo ấy một trận.

Điều đập vào mắt, khiến nàng sợ đến quên cả giận, cả cái lưng mỏi, cả đôi chân đau, quên tất cả - trừ nỗi sợ hãi. Trong sân nhà Daniel là những tên lính đi cùng bọn cảnh sát và một gã sĩ quan cưỡi ngựa, gương tuốt trần. Bọn lính đang dựng lên một cái giá ba chân bằng thân cây. Nàng khập khiễng chạy lại phía Kathleen đang khóc nức nở bên kệt cửa.

- Lại thêm một con khác, một tên lính la lớn. Mà nhìn xem nó kỳa! Lũ Ireland khôn khổ này để cứ như thỏ ấy! Tại sao lũ chúng nó mãi vẫn không học nổi cách đi giày nhỉ!

- Trên giường cần quai gì giày, một tên khác đáp lại. Cả trong bụi cây cũng chẳng cần.

Tên người Anh cất tiếng cười. Bọn cảnh sát cụp mắt xuống.

- Ông kia, Scarlett hét lớn. Ông ngồi trên ngựa kia! Ông làm cái trò gì trong trang trại này, với lũ người thô lỗ kia thế!

- Mà nói với tao đấy à, con đĩ kia!

Tên sĩ quan héch chiếc mũi dài, khinh khỉnh nhìn nàng. Nàng vênh mặt, nhìn thẳng hấn - và lạnh lùng.

- Tôi không phải là con đĩ, và ông cũng chẳng phải là quý tộc dù ông có ra rả nói mình là sĩ quan đi nữa!

Hấn há hốc miệng. Lúc này đây, chẳng ai còn nhìn thấy cái mũi

của hấn đâu nữa. Rõ ràng, chỉ có loài cá là không có mũi. Lúc này, trông hấn hết như một con cá mắc cạn. Hơi nóng hùng hực của cuộc đối đầu đã trả lại cho Scarlett toàn bộ sức lực của nàng.

- Thế ra bà không phải là người Ireland, tên sĩ quan kinh ngạc. Có phải bà là cái bà người Mỹ đó không?

- Tôi là ai thì không liên can gì tới ông! Điều tôi quan tâm là ông đang làm cái trò gì ở đây! Giải thích đi.

Tên sĩ quan chợt nhớ đến cương vị của mình. Miệng hấn ngậm lại, lưng duỗi thẳng, Scarlett để ý thấy bọn lính cũng đứng thẳng đơ như tượng gỗ, mắt theo dõi màn kịch.

- Tôi đang thi hành lệnh của chính phủ Hoàng gia Anh, nhằm trục xuất tất cả những người cư trú ở trang trại này, do không trả tiền thuê nhà.

Hấn huơ huơ một cuộn giấy.

Scarlett uất lên đến tận cổ. Nàng ngược mặt cao hơn.

Phía sau bọn lính, nàng nhìn thấy Daniel và các con trai bác đang chạy bỏ về từ các cánh đồng, tay lăm lăm chĩa ba và gậy gộc để đánh nhau.

Rõ ràng đây là một sự lầm lẫn, Scarlett tuyên bố.

- Món tiền đó là bao nhiêu!

Nhanh lên, gấp lên giùm thẳng đàn mũi dài kia, nàng thầm nghĩ.

Nếu một người họ O Hara lỡ tay đánh một tên lính thì người đó sẽ bị bỏ tù, hoặc tệ hại hơn nữa.

Toàn bộ màn kịch diễn biến chậm chạp. Tên sĩ quan chậm rãi mở tờ giấy. Daniel, Seamus, Thomas, Patrick và Timothy như đang đi dưới nước. Scarlett mở nút áo bùi. Các ngón tay nàng tê cóng còn những nút áo cứ trơn như mỡ lợn.

Ba mươi một bảng tám shilling chín pence, tên sĩ quan đọc.

Scarlett có thể nói hấn đọc mỗi chữ phải mất cả tiếng đồng hồ!

Nàng nghe tiếng la hét vọng đến từ cánh đồng và trông thấy những người đàn ông họ O Hara đang sắp tới gần, vừa chạy, vừa vung cao những nắm đấm và các thứ công cụ của họ. Nàng cuống cuống bấu lấy sợi dây đeo ở cổ, tháo cái túi đầy tiền và hấp tấp mở ra.

Những ngón tay nàng mân mê những đồng xu và những tờ giấy bạc, và nàng lâm râm khẩn nguyện.

Nàng có mang theo lương của đám thợ ở Ballyhara. Hơn năm mươi bảng. Lúc này, trông nàng lạnh lùng như băng giá.

Nàng gỡ sợi dây khỏi đầu rồi nhấc nhấc túi tiền trên tay.

- Trong này có cả tiền dư để trả công cho các người đẩy quân vô lại!

Nàng vung tay ném mạnh túi tiền, đập thẳng vào miệng tên sĩ quan. Những đồng sillyng và pence văng tung toé trên áo choàng của hắn và rơi xuống đất.

- Hãy dọn sạch cái trò bừa bãi mà các người bày ra, Scarlett nói tiếp. Rồi xéo đi ngay với những thứ rác rưởi các người tha đến đây! - Nàng quay lưng lại phía bọn lính.

- Vì Chúa. Kathleen ạ, nàng thì thảo. Chị chạy ra chặn cánh đàn ông ngay kéo lại sinh chuyện bây giờ!

Mãi sau, Scarlett mới giáp mặt bác Daniel. Mặt nàng tái mét. Nếu như nàng không mang thuốc lá đến thì sao nhỉ! Nếu hôm nay, nàng không đến đây! Nàng quắc mắt nhìn ông bác rồi nổi giận.

- Sao bác không cho cháu biết bác cần tiền! Gửi tiền cho bác, cháu sẽ sung sướng biết mấy!

- Dòng họ O Hara không quen nhận bố thí. Daniel đáp.

- Bố thí ư? Giữa những người trong gia đình với nhau không thể gọi là bố thí!

Daniel nhìn nàng với vẻ mệt mỏi của người già.

- Tiền mà người ta không kiếm được bằng chính đôi tay của mình, thì đó là sự bố thí, ông nói. Bác đã nghe kể chuyện của cháu, Scarlett O Hara ạ. Khi chú em Gerald của bác bị mất trí, sao cháu không cầu cứu các anh em của chú ấy ở Savannah! Họ đều là người trong gia đình của cháu cả mà!

Scarlett thấy đôi môi mình đang run lên. Bác ấy nói đúng. Nàng đã không xin và cũng chẳng chịu nhận tiền. Nàng đã muốn một mình mang lấy gánh nặng. Niềm kiêu hãnh đã không cho phép nàng nhượng bộ bất cứ điều gì và tỏ ra yếu đuối.

- Còn hồi nạn đói thì sao! Nàng phản công, lẽ ra cha cháu đã có thể gửi đến cho bác tất cả thứ gì cha cháu có. Cả cho bác James và bác Andrew nữa! Hồi ấy các bác đã làm. Các bác tưởng rằng nó chóng kết thúc. Khi hiểu ra tình thế thì đã quá muộn.

Nàng ngấm đôi vai thô cứng và mái đầu kiêu hãnh của ông. Và nàng chột hiểu. Nàng cũng sẽ làm giống như thế thôi. Nàng cũng hiểu vì sao nàng đã sai lầm khi đem biểu Ballyhara thay cho mảnh đất ông đã cày cấy suốt cả cuộc đời. Điều đó sẽ tước bỏ toàn bộ ý nghĩa lao động của ông, của các con trai ông, của anh em ông, của cha ông, của cụ nội ông.

- Robert đã tăng giá thuê nhà phải không! Vì những lời nói đùa của cháu về đôi găng tay của lão chứ gì! Lão muốn qua bác, trả thù cháu đấy!

- Robert là một gã háms lợi. Không ai biết được hai việc đó có liên quan gì với nhau không?

- Bác cho phép cháu giúp đỡ bác chứ! Đó sẽ là một vinh dự. Scarlett đọc thấy sự đồng ý trong mắt Daniel. Rồi một ánh mắt hóm hỉnh.

- Thằng Michael, con của Patrick. Nó làm việc ở chuồng ngựa của toà nhà lớn, và cũng có nhiều ý kiến tốt về chuyện nuôi ngựa. Nó có thể đến học nghề ở Curragh, nếu có tiền để ghi tên vào học.

- Cháu cảm ơn bác đã cho cháu biết, Scarlett long trọng đáp.

- Có ai muốn ăn tối không nào, hay tôi mang đồ hết cho bây lợn bây giờ! Kathleen la to, làm bộ giận dữ.

- Em đói muốn phát khóc lên đây! Scarlett thú nhận.

- Chị thử nghĩ xem em chị nấu ăn tối đến mức nào!

Mình hạnh phúc biết bao, nàng thầm nghĩ. Dù có đau ê ẩm cả ngày, mình vẫn thấy hạnh phúc! Nếu như đứa bé này không tự hào là một người của dòng họ O Hara thì mình sẽ vắn cổ nó.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 61

- Cô cần một bà đầu bếp, bà Fitzpatrick mở lời. Đó không phải là sở trường của tôi.

- Cả tôi cũng thế, Scarlett đáp.

Bà Fitzpatrick nhìn chòng chọc nàng. Colum giới thiệu bà là người rất tốt, nhưng Scarlett thấy khó có cảm tình. Nàng nghĩ. Thoạt đầu, khi mình hỏi tên, bà ta trả lời mình là "Bà Fitzpatrick". Bà ta thừa biết mình hỏi là hỏi tên bà ta, chứ chưa bao giờ mình gọi một người đầy tớ là "Ông", "bà" hoặc "cô". Nhưng quả là chưa bao giờ mình có đầy tớ da trắng. Kathleen hoặc Bridie có làm hầu phòng đi nữa thì không kể làm gì. Cả hai đều là chị họ mình. May là bà Fitzpatrick không có họ hàng gì với mình.

Đó là một người đàn bà cao lớn, ít nhất hơn Scarlett nửa cái đầu. Bà ta không mảnh khảnh, nhưng cũng chẳng đầy đà. Trông bà chắc như một cây sồi. Khó mà đoán nổi tuổi của bà ta, bởi bà có nước da trắng ngần như phần đông phụ nữ Ireland, nhờ không khí thường xuyên ẩm ướt. Bà ta có nước da mịn trông như bôi kem, hai gò má không đỏ đều mà nổi gân màu hồng. Cánh mũi dày như mũi gái quê, sống mũi nhô cao, đôi môi mỏng dính kẻ một vệt dài ngang mặt. Nét nổi bật ở bà ta là đôi chân mày vòng cung, đen nhánh và thanh mảnh làm lộ rõ đôi mắt xanh và mái tóc trắng như tuyết. Bà ta mặc chiếc áo dài xám nghiêm nghị, cổ áo, tay áo đều bằng vải trắng, rất giản dị. Hai bàn tay rắn chắc và thành thạo giao nhau đặt trên đầu gối. Scarlett những muốn ngồi trên đôi bàn tay mình để giấu đi vẻ thô ráp. Còn đôi bàn tay của bà Fitzpatrick thì mịn màng móng tay cắt ngắn, gọt dũa và chăm sóc kỹ lưỡng. Scarlett nghe thoang thoảng trong tiếng bà ta giọng nói người Anh. Tiếng nói còn êm ái nhưng đã bị mất đi vẻ du dương để pha tạp một đôi âm thanh thô cứng.

Ta hiểu rồi, nàng chột tự nhủ. Đó là một nhà nữ doanh nghiệp. Nghĩ vậy nàng thấy thoải mái. Hải lòng hay không hải lòng về bà

ta mặc nàng sẽ tìm ra một lĩnh vực hoà hợp được với người phụ nữ kiểu này.

"Tôi chắc chắn bà sẽ hài lòng về tôi, bà O Hara ạ!", bà Fitzpatrick nói, và rõ ràng là bà ta tỏ ra tự tin và chắc chắn trong việc làm và lời nói của mình bà ta có tìm cách thách thức nàng không! Có ý định điều khiển mọi chuyện không?

Bà Fitzpatrick vẫn nói không ngừng.

- Tôi thấy cần bày tỏ sự thích thú được gặp cô và làm việc cho cô. Tôi rất vinh hạnh được làm quản gia cho bà O Hara.

Bà ta muốn nói gì vậy! Đôi mày đen của nàng nhíu lại.

- Chứ cô không biết điều ấy sao! Ở đâu người ta cũng nói về điều ấy.

Đôi môi mỏng của bà nở một nụ cười rạng rỡ.

Không một người phụ nữ nào đã từng làm được như thế, có lẽ từ mấy trăm năm nay. Người ta gọi cô là bà O Hara, trưởng tộc của dòng họ O Hara với tất cả các chi các phái. Vào thời các vị Đại đế, mỗi dòng họ đều có một trưởng tộc là người đại diện, người bênh vực cho họ. Một trong những tổ tiên xa xưa của cô là ông O Hara, là người bảo vệ các giá trị và niềm tự hào của mọi người trong dòng họ O Hara. Hiện nay, danh hiệu đó lại sống dậy và dành cho cô.

- Tôi không hiểu gì cả. Tôi phải làm gì đây!

- Cô đã làm điều ấy rồi. Đối với cô, người ta đã có sự tôn kính, sự thần phục và niềm tin. Mọi người tôn vinh cô Danh hiệu là được trao tặng chứ không phải cha truyền con nối. Cô cứ là cô như cô hiện nay. Cô là bà O Hara.

- Tôi nghĩ là tôi cần đi uống một tách trà, Scarlett nói.

Nàng không hiểu bà Fitzpatrick nói gì. Bà ấy đùa ư? Hay bà ấy chế nhạo! Không, bà ta trông không phải là loại phụ nữ đùa cợt. Vậy thì "bà" O Hara có nghĩa là gì!

Scarlett thử đọc thầm tiếng ấy trên đầu môi. Bà O Hara. Nó vang vang như tiếng trống. Nàng cảm thấy có một cái gì đó còn ẩn giấu, còn chôn vùi, còn hoang sơ đang rung lên từ trong sâu thẳm con người nàng. Bà O Hara. Một tia sáng ánh lên: đôi mắt một môi và nhợt nhạt trở màu xanh biếc và rực sáng như hai viên ngọc bích.

Bà O Hara.

Ngày mai, ta sẽ phải suy nghĩ về điều đó... và mỗi ngày, cho đến cuối đời. Ôi, ta cảm thấy mạnh mẽ và khác thường biết bao... "Cô cứ là cô như cô hiện nay". Điều ấy có nghĩa gì nhỉ! Bà O Hara.

- Trà của cô đây. Bà O Hara.

- Cảm ơn, bà Fitzpatrick.

Đức tự tin vững chắc của người phụ nữ này, lạ lùng nhất là chuyển đổi thành điều gì đó đáng kính phục chứ không gây khó chịu.

Scarlett cầm lấy tách trà từ tay bà Fitzpatrick và nhìn thẳng vào mắt bà.

- Bà cùng dùng trà với tôi được chứ! Nàng đề nghị. Chúng ta cần nói chuyện với nhau về bà đầu bếp và nhiều chuyện khác. Chúng ta chỉ còn sáu tuần lễ, mà có bao nhiêu việc phải làm.

Scarlett chưa bao giờ bước vào Toà nhà lớn. Còn Fitzpatrick, bà đang cố che giấu sự hoảng hốt và tò mò của mình. Bà đã từng là quản gia trong một gia đình lớn, là quản lý một toà nhà thật to nhưng không đâu sánh nổi với vẻ tráng lệ của Toà nhà lớn ở Ballyhara. Bà giúp Scarlett vặn chiếc chìa khoá to bằng đồng đã xỉn màu trong ổ khoá thật to đã sét gỉ, rồi cố hết sức đẩy mạnh cánh cửa.

- Mốc meo hết rồi, bà chẩn đoán khi mùi ẩm mốc trong nhà ủa thốc ra. Chúng ta cần đến cả một đạo quân phụ nữ với xô và bàn chải để chà rửa. Hãy xem nhà bếp trước. Không một đầu bếp đúng nghĩa nào lại chịu đến đây nếu như nhà bếp chưa đúng là loại thượng hạng. Phần còn lại của ngôi nhà có thể làm sau. Cô đừng chú ý đến những thứ giấy má bị tróc lở, cùng những thứ dơ bẩn chuột bọ để lại kia. Bà đầu bếp chẳng để ý đến những căn phòng ấy làm gì. Những nhà cầu với từng dãy cột nối liền hai cánh lớn với phần chính của toà nhà. Hai người đi dọc theo một hành lang chạy về hướng đông thì gặp một phòng lớn ở góc. Nhiều cánh cửa mở ra các hành lang bên trong thông đến những phòng khác và đến một cầu thang đi lên các căn buồng.

- Cô sẽ để người quản lý ở chỗ này, bà Fitzpatrick tuyên bố khi cả hai trở lại căn phòng ở góc. Những phòng khác dành cho tôi tớ và làm kho. Một người quản lý không bao giờ được ở trong Toà nhà

lớn. Cần phải cho ông ta một ngôi nhà trên phố, một ngôi nhà rộng xứng với tư cách quản lý một cơ nghiệp lớn. Căn phòng này hẳn là nơi đặt văn phòng.

Scarlett không trả lời ngay. Trong đầu nàng vừa hiện ra một văn phòng khác và cánh cửa một Toà nhà lớn khác. Ở Dunmore, theo như Rosemary kể cho nàng nghe thì người ta lại sắp xếp cho "những người khách độc thân" ở cánh. Ôi dào, nàng đâu có ý định nhét đầy mười hai căn phòng với những vị khách độc thân hoặc bất kỳ loại khách khứa nào khác. Nhưng nàng sẽ rất cần một văn phòng sánh ngang với văn phòng của Rhett. Nàng sẽ bảo thợ mộc đóng một cái bàn làm việc lớn, dài gấp đôi so với cái bàn của Rhett, nàng sẽ gắn trên tường những tấm bản đồ của lãnh địa này, và nàng sẽ trông qua cửa sổ giống như nàng đã nhìn thấy chàng làm thế. Nhưng ở Ballyhara nàng sẽ nhìn thấy những viên đá được đẽo gọt cẩn thận chứ không phải là một đồng gạch bị cháy sém và rồi cả những cánh đồng lúa mì chứ không phải là vô số bồn hoa là bồn hoa.

- Đích thân tôi sẽ là người quản lý Ballyhara, bà Fitzpatrick ạ. Tôi không muốn người lạ điều khiển mọi việc trong nhà tôi.

- Tôi không muốn nói trái ý cô, O Hara ạ, nhưng cô không hiểu cô định nói gì. Đó là cả một công việc bận rộn. Không chỉ quản lý các thứ dự trữ và vật dụng mà còn phải lắng nghe tiếng phàn nàn, rồi dàn xếp những chuyện cãi cọ giữa đám thợ cày, các chủ trại và những người trên phố.

- Tôi sẽ làm việc ấy. Chúng ta sẽ kê những băng ghế dọc theo hành lang này để mọi người có thể ngồi, và tôi sẽ tiếp tất cả những ai muốn nói chuyện với tôi vào chủ nhật đầu tiên mỗi tháng sau thánh lễ.

Vẻ kiên quyết của Scarlett khiến cho bà quản gia hiểu rằng có tranh luận nữa cũng vô ích.

- Với lại bà Fitzpatrick ạ, không được có ống nhổ đấy, rõ chứ! Bà Fitzpatrick gật đầu mặc dầu bà chưa hề nghe từ ấy ở Ireland, người ta hút tẩu chứ không ai nhai thuốc bao giờ.

- Được Scarlett nói. Nào bây giờ ta đi kiểm cái nhà bếp bà đang quan tâm. Chắc là ở cánh bên kia.

- Cô nghe trong người còn đủ sức đi đến đấy không? - Bà Fitzpatrick lo lắng.

- Phải được thôi, Scarlett đáp.

Mỗi bước đi là một cực hình, cả với đôi chân lẫn sống lưng, nhưng câu hỏi ấy khiến nàng sợ hãi. Làm sao có thể tu sửa toàn bộ trong vòng sáu tuần lễ! Nhất quyết phải vậy. Thế thôi. Đứa bé cần phải sinh ra trong Toà nhà lớn.

- Thật lộng lẫy, bà Fitzpatrick kêu lên khi nhìn thấy nhà bếp.

Đó là một cái hầm khổng lồ cao như hai tầng lầu, được chiếu sáng bởi một vách kính màu mà những mặt kính đã vỡ. Scarlett tin chắc chưa bao giờ nhìn thấy một phòng khiêu vũ rộng bằng nửa như thế. Một lò sưởi vĩ đại bằng đá gần như chiếm hết bức tường phía trong. Ở hai đầu đều có cửa, một cửa mở ra nhà sau bếp, về hướng bắc, với một bồn rửa bằng đá, còn một cửa đi vào một căn phòng trống về hướng nam.

- Bà đầu bếp có thể ngủ đó, vậy là ổn. Còn cái này - bà Fitzpatrick đưa tay chỉ lên phía trên - đúng là một sự sắp xếp thông minh nhất tôi chưa từng thấy.

Một bao lon có lan can chạy dọc bờ tường.

- Tôi sẽ ở những phòng ở phía trên nhà sau bếp và trên căn buồng của bà đầu bếp. Những người làm sẽ không hề biết được khi nào thì tôi có mặt trên đây. Đó chính là phép canh chừng họ. Bao lon này chắc ăn thông với tầng trên của ngôi nhà chính. Cô có thể lên đây để nhìn từ trên cao chuyện gì đang diễn ra ở nhà bếp. Họ sẽ phải làm việc không ngại tay.

- Tại sao tôi lại không bước vào nhà bếp cho tiện hơn!

- Bởi vì họ sẽ ngừng công việc để chào cô và chờ lệnh, trong lúc đó mọi thứ đã cháy khét trên chảo rồi còn gì.

- Bà luôn miệt mài nói đến "họ" và "đám người làm bếp", bà Fitzpatrick ạ. Vậy chứ bà đầu bếp đâu! Tôi nghĩ chúng ta chỉ sử dụng một bà thôi.

Bà Fitzpatrick vung tay chỉ hết lượt chiều rộng của nền nhà, các mặt tường và các cửa sổ.

Không một người đàn bà nào một mình có thể chăm sóc được hết chừng ấy. Không một người phụ nữ có khả năng nào lại dám thử

làm. Tôi thích đến xem các tủ thức ăn và nhà giặt, chắc có lẽ nằm ngầm dưới đất. Cô có muốn đến xem không?

- Không cần lắm. Tôi sẽ ngồi bên ngoài, mùi ẩm mốc khó chịu quá.

Nàng tìm được một cánh cửa mở ra một khuôn vườn cỏ mọc tràn lan. Scarlett lùi ngay vào nhà bếp. Một cánh cửa khác mở ra một hàng cột. Nàng ngồi bệt xuống đất, trên nền đá, lưng dựa vào một cây cột. Nỗi mệt nhọc đã quật ngã nàng. Nàng đã không hình dung ngôi nhà lại đòi hỏi lắm việc thế. Nhìn bề ngoài, nó trông gần như nguyên vẹn.

Đứa bé quấy đạp và nàng lơ đãng lấy tay đẩy cái bàn chân nhỏ xíu đang kiểng ra trong bụng nàng.

Này con, nói cho mẹ nghe đi, con nghĩ sao về chuyện ấy! Họ gọi mẹ là bà O Hara. Mẹ mong con cũng xúc động như mẹ nhé.

Scarlett nhắm mắt để cảm nhận sâu hơn.

Bà Fitzpatrick trở lại và đang lấy tay phủi màng nhện trên váy.

- Được đây bà tuyên bố gọn lỏn. Điều cần cho cả hai chúng ta giờ này là một bữa ăn ngon. Chúng ta sẽ đến quán rượu.

- Đến quán rượu! Các phu nhân không đến quán rượu mà không có đàn ông cùng đi.

Bà Fitzpatrick mỉm cười.

- Quán rượu này thuộc về cô mà, thưa bà O Hara. Cô có thể đến đó khi nào cô thích chứ. Cô có thể đến chỗ nào và khi nào là tùy cô thôi. Cô là bà O Hara.

Scarlett lật đi lật lại ý nghĩ ấy trong đầu. Đây đâu còn là

Chasleston hay Atlanta nữa. Sao nàng lại không đến quán rượu!

Nàng đã chẳng đóng một nửa cái sàn nhà bằng chính đôi tay mình đó sao! Và người ta đã chẳng nói rằng bà Kenendy, vợ ông chủ quán, đã ăn bánh nhân thịt, cứ bỏ vào miệng là tan ngay đó sao?

Thời tiết chuyển sang mưa, không phải những cơn mưa rào ngắn ngủi, cũng không phải sương mù nhẹ đã quen thuộc với

Scarlett mà là những trận mưa như thác hai ba giờ đồng hồ liền.

Đám nông dân cứ phàn nàn là đất đã rẻ trở lại khi họ ra các cánh đồng vừa được cày xới xong để đổ những xe phân chuồng bà chủ

đã mua. Còn Scarlett đang cố đi lại mỗi ngày để xem công việc ở Toà nhà lớn tiến triển ra sao, thì lại thích thú với con đường đầy bùn mềm nhão dưới đôi chân sung phòng và nhức nhối của nàng. Nàng không thể nào còn đi được giày boots và phải để sẵn một xô nước ở bên cửa nhà để rửa chân mỗi khi đi đâu về. Colum đã cười ngặt nghẽo khi anh nhìn thấy.

- Em càng ngày càng giống người Ireland. Scarlett thân yêu ạ! Có phải Kathleen đã dạy em điều ấy không?

- Không. Em nhìn thấy những người anh họ đã làm thế khi đi ruộng về. Em nghĩ Kathleen sẽ nổi giận khi nhìn thấy những vết đất trên nền nhà lát gạch láng bóng.

- Không phải như thế đâu. Họ làm thế bởi vì người Ireland, đàn ông và đàn bà, đều làm thế từ thuở nào nào, xa xưa lắm. Em có kêu "seachain" trước khi hắt nước ra ngoài không?

- Đừng có mà ngốc thế, chắc chắn là không. Em cũng chẳng đặt một tô sữa trên ngưỡng cửa trước khi đi ngủ. Em chẳng thấy cần phải cho các bà tiên uống nước hoặc cho họ ăn tối. Tất cả những chuyện ấy chỉ là chuyện trẻ con tin nhảm.

- Đó là điều em nói thôi. Nhưng một ngày nào đó em sẽ thấy một pooka đến bắt em vì sự hỗn xược của em đấy.

Anh hết nhìn xuống gầm giường lại nhìn lên gối. Scarlett không sao nhịn cười nổi.

- Được vậy nhé, em chịu không đoán được Colum ạ, pooka là gì nhỉ! Có lẽ họ hàng của yêu tinh chẳng!

- Loài yêu tinh sẽ run rẩy khi nghe em nói. pooka là một loài đáng sợ, và hại người ngấm ngầm. Nó sẽ quậy hỏng kem của em trong nháy mắt, hoặc làm rối tóc em ngay với lược của em. Hoặc làm cho chân em sung phòng chắc. Đó là cái bùa tẻ hại nhất mà em phải chịu trong đời mình.

- Ôi! Con cừ non đáng thương. Còn bao lâu nữa nhỉ!

- Khoảng ba tuần nữa. Em đã nói bà Fitzpatrick chuẩn bị một căn phòng và đặt mua một cái giường.

- Em thấy bà ta làm việc được chứ, Scarlett!

Nàng phải nhìn nhận bà Fitzpatrick đã không câu nệ vị trí của mình và bản thân bà cũng đã làm cả những công việc nặng nhọc.

Nhiều lần, Scarlett bắt gặp bà chùi rửa sàn nhà và bồn rửa bằng đá ở nhà bếp để chỉ cho những cô hầu cách phải làm.

- Nhưng Colum ạ, bà ta tiêu tiền như thể tiền chẳng để làm gì cả. Em đã có đến ba cô hầu mà công việc duy nhất chỉ là lo quét dọn mọi chốn cho đẹp mắt để bà đầu bếp chịu đến làm thôi. Và cả một lò nấu khổng lồ mà em chưa từng thấy bao giờ với đủ thứ chất đốt, bếp lò và bao thứ quý quái gì đó để nấu nước sôi. Nó trị giá gần một trăm bảng, cộng thêm mười bảng nữa để chuyển nó về theo đường xe lửa. Sau đó, lại còn phải mời ông thợ rèn đến để đánh hàng lô móc treo, móc gắn và giá đỡ trong lò sưởi. Chỉ để dùng trong trường hợp bà đầu bếp không thích dùng bếp lò để nấu nướng món gì đó. Các bà đầu bếp sao mà đòi nuông chiều hơn cả bà hoàng thế!

- Cũng có ích nữa chứ. Thế em không sung sướng một ngày nào đó có thể dùng bữa lần đầu tiên trong phòng ăn của chính nhà mình sao?

- Đó là ý anh, chứ em đã hết sức hài lòng với những chiếc bánh nhân thịt của bà Kennedy. Tối qua, em đã ăn luôn ba chiếc. Một chiếc cho em, còn hai chiếc cho cái con voi đang trốn ở trong này. Ôi, em sẽ sung sướng biết bao khi mọi việc sẽ hoàn thành... Colum!

Anh ấy đã trốn đi đâu mất rồi, và Scarlett không sao cảm thấy thoải mái với anh như trước, nhưng dù sao, nàng đang cần hỏi anh một điều.

- Anh có nghe kể chuyện về bà O Hara chứ!

Anh không chỉ nghe mà còn tự hào, và cho rằng nàng rất xứng đáng với danh hiệu ấy. Em là một phụ nữ kiệt xuất, Scarlett O Hara ạ.

- Không một ai quen biết em lại có thể nghĩ khác được. Em đã vượt lên những việc lẽ ra đã đánh gục một phụ nữ không vững như em - thậm chí cả một người đàn ông. Và không bao giờ em chịu rên rỉ, van lơn.

Anh cười hóm hỉnh rồi nói tiếp:

- Với lại, em quả đã làm được một phép lạ bởi em đã khiến cho đám người Ireland ở đây chịu làm việc: Chưa kể em đã nhổ vào

mặt tên sĩ quan Anh - người ta kể, từ xa cả trăm bước, em đã làm mù mắt một tên trong bọn chúng.

- Không đúng đâu!

- Tại sao lại phải để cho sự thật làm mờ nhạt một huyền thoại hay đến thế! Chính bác Daniel đã quyết định gọi em là bà O Hara, và bác ấy kia kìa.

- Bác Daniel! - Scarlett đỏ mặt, sung sướng.

- Cứ theo những điều người ta kể thì không chóng thì chầy em sẽ trao đổi cảm nghĩ với hồn ma của Finn McCool đấy. Sự hiện diện của em ở đây đã làm đẹp cuộc sống của cả vùng.

Colum nghiêm giọng nói tiếp:

- Có một chuyện anh cần lưu ý em để em đề phòng, Scarlett ạ. Em đừng ra mặt chế nhạo tín ngưỡng của mọi người, điều đó là xúc phạm đến họ.

- Nhưng em có làm thế bao giờ đâu! Mỗi chủ nhật em đều đi lễ mặc dù cha Flynn thường hay ngủ quên.

- Không phải chuyện Nhà thờ. Anh muốn nói là các bà tiên, các pooka và mọi thứ như thế. Một trong những hành động điếu kỳ để mọi người tôn kính em là việc em trở về sống trên đất đai của dòng họ O Hara, nơi mà ai cũng biết là bị hồn ma của tên huân tước trẻ ám.

- Anh nói không nghiêm chỉnh gì cả.

- Nghiêm chỉnh quá đi chứ, nghiêm chỉnh nhất đời. Chẳng can hệ gì việc em tin hay không tin. Còn người Ireland thì tin. Nếu như em đùa cợt với những gì họ tin, tức là em phỉ nhổ vào mặt họ đấy. Scarlett thấy rõ điều ấy là đúng, dù nó ngớ ngẩn thế nào ấy!

- Em hứa với anh, em không cười giỡn nữa, trừ ra để chế nhạo anh, nhưng em sẽ không kêu to trước khi đổ xô nước đâu.

- Không có gì buộc em phải làm thế. Họ cho rằng em thì thâm thôi, để tỏ vẻ tôn trọng mà.

Scarlett cười rũ cả người khiến đứa bé bị quấy rầy, đạp chân liên hồi thật mạnh.

Hãy nhìn những gì anh làm này, Colum ạ. Ruột gan em tím xanh lên rồi đây. Nhưng vậy cũng đáng công thôi. Em chưa bao giờ được cười nhiều như thế kể từ lúc anh đi. Lần này, anh ở lại với

chúng em một thời gian được không?

- Anh xin hứa. Anh muốn được là một trong những người đầu tiên nhìn thấy chú voi con mà em giấu kín trong đó. Anh hy vọng em sẽ dành cho anh vinh dự làm cha đỡ đầu cho nó.

- Anh có được phép không! Em mong được anh rửa tội và đặt tên thánh cho cháu.

Nụ cười của Colum chợt tắt.

- Anh không thể làm điều ấy đâu, Scarlett yêu dấu ạ. Tất cả những gì khác em yêu cầu anh, kể cả hái mặt trăng cho em, anh đều làm hết còn cử hành các thánh lễ thì anh không được phép làm.

- Sao vậy! Đó là công việc của anh mà.

- Không, Scarlett ạ, đó là công việc của cha xứ, hoặc trong những dịp long trọng, là của Đức giám mục hoặc thậm chí của Đức Tổng giám mục. Anh chỉ là một linh mục truyền giáo, có nhiệm vụ xoa dịu nỗi đau của những người nghèo khổ. Anh không được cử hành các thánh lễ.

- Anh có thể làm một việc ngoại lệ chứ!

- Điều ấy anh không thể, và chúng ta đừng nói đến nữa. Nhưng anh sẽ là cha đỡ đầu tốt nhất trên đời, nếu như em đồng ý. Và anh dám chắc rằng cha Flynn sẽ không đánh rơi cháu vào bồn rửa tội đâu, rồi sau đó anh sẽ dạy cháu học giáo lý với một sự hùng biện mà thằng cu hay con bé cứ ngỡ như đang chơi nu na nu nống vậy. Hãy chọn anh làm cha đỡ đầu, Scarlett thân yêu, nếu không em sẽ làm trái tim anh tan nát mất.

- Tất nhiên rồi, em trông cậy vào anh.

- Vậy thế là anh đã nhận được điều anh vừa mong ước. Giờ thì anh có thể đi ăn chực một ngôi nhà nào đó họ coi như anh đến làm khách.

- Thế thì, anh cứ đi đi, còn em, em sẽ nằm nghỉ chờ cho mưa tạnh, rồi em sẽ đi thăm bà nội và Kathleen trong lúc còn đi được. Nước sông Boyne đã dâng lên gần như quá cao để có thể vượt qua khúc sông cạn.

- Anh xin em một lời hứa nữa thôi, anh sẽ không còn quấy rầy em đâu. Tôi thứ bảy em đóng cửa kín, kéo rèm lại và ở nhà không đi đâu. Đó là đêm trước lễ các Thánh, và người Ireland tin rằng vào

đêm ấy tất cả các bà tiên của mọi thời kỳ, từ thuở tạo thiên lập địa kia, sẽ tụ hội quần hùng. Cũng như yêu tinh, hồn ma bóng quế đều hiện về với cái đầu lủng lẳng giữa đôi tay và làm đủ trò quái đản. Em hãy tôn trọng tục lệ ấy và khoá cửa kỹ lưỡng để đừng nhìn thấy. Đừng đến nhăm nháp bánh nhân thịt ở cửa tiệm bà Kennedy. Em cứ luộc trứng mà ăn, còn hoặc nếu em cảm thấy mình là dân Ireland thực thụ thì cứ làm một bữa ăn có rượu Whisky pha thêm vào.

- Em chẳng ngạc nhiên gì việc họ nhìn thấy hồn ma hiện về! Nhưng em sẽ nghe lời anh. Sao anh lại không đến!

- Để ngủ đêm dưới cùng mái nhà với một phu nhân trẻ quyến rũ như em! Anh sẽ bị tịch thu cổ áo linh mục mất!

Scarlett lè lưỡi. Quyển rũ à, đúng đấy! Đối với một chú voi, có lẽ thế...

Cỗ xe tránh khi vượt qua khúc sông cạn, và nàng quyết định không nán lại lâu ở nhà bác Daniel. Thấy bà nội như đang thiêu thiêu ngủ, nàng cũng không buồn ngồi lại.

- Con chỉ ghé qua thôi, nội à. Con không muốn quấy rầy nội, không cho nội nghỉ.

- Vậy thì hôn cáo từ nội đi cháu Katie Scarlett! Cháu Katie Scarlett cháu thật dễ thương, điều ấy chắc chắn rồi.

Scarlett âu yếm ôm tấm thân mảnh mai khô héo của bà nội và đặt một nụ hôn trên má bà. Đang lúc ấy, đầu bà nội gục trên ngực nàng.

- Kathleen, em không thể ở lại lâu nữa, nước sông đang dâng cao. Còn khi nước rút, em lại sợ không sao leo lên xe nổi nữa. Có bao giờ chị thấy một đứa bé lớn như thế này chưa?

- Có chứ, nhưng em không chịu nghe gì cả đó thôi. Khi người ta nhìn các bà mẹ trẻ, thì mỗi đứa con đều là đứa con duy nhất trên đời. Em cứ nán thêm chút uống tách trà và ăn cái gì đã chứ!

- Em không được làm thế, nhưng thôi được. Em có thể ngồi vào ghế của bác Daniel chứ! Cái ghế ấy rộng nhất.

- Em cứ việc. Chưa bao giờ ông cụ yêu quý bọn chị bằng em.

Bà O Hara, Scarlett trầm nghĩ. Điều đó còn làm nàng khỏe khoắn

hơn cả tách trà và hơi ấm ngọn lửa đang bập bùng trong lò sưởi.

- Em còn có thời gian qua gặp bà nội chứ, Scarlett!

Kathleen bê một cái ghế đầu lại gần ghế bành của ông già Daniel, với một tách trà và một miếng bánh.

- Em đã ở bên ấy về. Giờ thì nội ngủ rồi.

- Vậy thì tuyệt. Nội sẽ rất hối tiếc nếu như không chào từ biệt được em. Nội đã đem vải lyệm ra khỏi cái rương đựng gia tài của nội.

Nội sắp đi rồi, chẳng bao lâu nữa đâu.

Scarlett chăm chú nhìn khuôn mặt bình thản của Kathleen. Sao chị ấy lại có thể nói chuyện ấy mà như là nói về trời mưa, trời nắng như thế được nhỉ! Nghe vậy mà uống trà, ăn bánh một cách thản nhiên được!

- Mọi người ai cũng hy vọng sắp tới đây sẽ sớm có được một vài ngày khô ráo, Kathleen nói tiếp. Đường xá lầy lội như thế thì khó cho ai muốn đến thức canh giấc qua đời cho bà! Nhưng đã vậy thì phải vậy chứ biết làm sao?

Cô bắt gặp nỗi sợ hãi của Scarlett và hiểu làm nguyên do của nó.

- Mọi người đều tiếc cho nội, Scarlett ạ, nhưng nội sẵn sàng ra đi, và những ai đã sống thọ như nội đều biết nhận ra giờ tàn của họ.

Đề chị rót nước thêm cho, nước cứ nguội hết cả rồi.

Tách trà kêu lách cách khi Scarlett đặt trên đĩa.

- Em quả không thể nán lại được nữa, Kathleen ạ.

- Em phải về thôi, em còn phải vượt qua khúc sông cạn.

- Em nhớ báo cho bọn chị biết trước nhé, quãng nào thì em sinh!

Chị sẽ vui mừng được chạy đến và ở bên cạnh em.

- Em rất muốn thế, Kathleen ạ, cảm ơn chị. Chị giúp em bước lên xe được chứ!

- Cầm theo một miếng bánh để chút nữa ăn. Chị gói nhanh đây.

- Thôi, thôi cảm ơn. Nước lên làm em lo quá.

Mình sợ nhất là trở nên điên khùng, Scarlett vừa nghĩ vừa đánh xe đi xa dần. Colum nói đúng, những người Ireland tin được điều ấy từ miệng Kathleen... Và bà nội của mình, với vải lyệm đã sẵn sàng!

Có Chúa biết họ phải bày ra cái trò gì cho ngày lễ các

Thánh! Mình sẽ khoá cửa và cài then chặt hơn nữa. Những chuyện ma quái này khiến mình nổi da gà.

Khi vượt qua khúc sông cạn, con ngựa bị hụt chân một lúc lâu làm nàng hoảng hồn. Chùng ấy đủ để nhìn thẳng vào mọi việc: không thể nào còn vượt qua nổi đây trước khi mình sinh. Lẽ ra mình nên nhận miếng bánh.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 62

Ba người phụ nữ trẻ đứng trên ngưỡng cửa căn phòng của Toà nhà lớn mà Scarlett đã chọn riêng cho nàng. Cả ba đều mang tạp dề dệt ở nhà, đầu đội mũ sắc lốt có nếp gấp rộng, nhưng thật giống nhau. Annie Doyle nhỏ và mũm mĩm như con chó con, Mary Moran to lớn và xấu xí như ngáo ộp, còn Peggy Quinn thì lại dễ thương như búp bê. Họ nắm tay và đứng sát bên nhau.

- Giờ thì chúng tôi đi đây, thưa bà Fitzpatrick, nếu như không có gì phiền bà, Peggy cất lời. Trước khi trời đổ mưa lớn.

Hai cô khác gật mạnh đầu đồng tình.

- Được thôi, bà Fitzpatrick đáp. Nhưng thứ hai thì các cô đến sớm để bù lại.

- Ô, vâng, thưa bà, cả ba đồng thanh hứa.

- Đôi khi tôi cũng thất vọng đấy, bà Fitzpatrick thở dài. Nhưng tôi đã từng đào tạo những cô hầu giỏi từ những vật liệu còn tồi hơn thế. Ít ra, họ đã có nhiều thiện chí. Con mưa lẽ ra chẳng hề làm họ bận tâm, nếu như hôm nay không phải là đêm trước ngày lễ các Thánh. Họ chắc phải biết nếu như mây đen kéo đến làm bầu trời tối sầm lại thì cũng có nghĩa là đêm đã xuống rồi.

Bà nhìn chiếc đồng hồ vàng đeo trước ngực.

- Mới hơn hai giờ một chút, bà nói tiếp. Trở lại công việc của chúng ta. Tôi sợ rằng không khí ẩm ướt này có thể ngăn cản chúng ta hoàn tất mọi việc, thưa bà O Hara. Tôi rất lấy làm tiếc, tình hình là như vậy, nhưng tôi không thể nói dối bà. Chúng ta đã cho bóc hết những giấy cũ dán trên tường và cho rửa sạch toàn bộ. Cần phải tô lại thạch cao một số mảng tường lở, và muốn thế phải chờ cho tường thật khô. Sau đó lại phải để cho thạch cao khô mới có thể sơn phết lại hoặc dán giấy. Hai tuần lễ chắc là không kịp!

Scarlett mím chặt hai hàm răng.

- Tôi sắp sinh con trong ngôi nhà này, bà Fitzpatrick ạ! Tôi đã nhắc

đi, nhắc lại với bà điều ấy ngay từ đầu mà!

Con giận dữ của nàng không sao chọc thủng nổi vẻ mặt thản nhiên của bà Fitzpatrick.

- Tôi gợi ý thế này nhé, bà quản gia mở lời.

- Thế thì tôi phải dọn đi ở chỗ khác sao?

- Trái lại là khác! Tôi nghĩ rằng với một ngọn lửa ấm áp trong lò sưởi và những tấm rèm dày trên cửa sổ thì những bức tường để trống cũng chẳng làm ta khó chịu lắm đâu!

Scarlett bực bội ngấm nhìn lớp thạch cao xám xịt, lốm đốm và nứt nẻ.

- Trông ghê quá! - nàng nhận xét.

- Trải một tấm thảm và kê vài thứ đồ dùng lên sẽ khác ngay thôi mà! Tôi sẽ dành cho bà một sự ngạc nhiên. Chúng tôi đã tìm thấy nó trong kho. Mời bà hãy đến xem!

Bà mở cửa ăn thông với phòng bên cạnh. Scarlett nặng nề lê bước đến gần và bật cười.

- Chúa ơi! Cái gì vậy kia!

- Cái đó gọi là giường kiêu. Lộng lẫy chứ!

Cả hai cùng cười rũ rượi rồi ngấm nhìn vật dụng kỳ lạ nằm chiếm hết phần giữa căn buồng. Nó rộng thênh thang ít ra là ba mét chiều dài và cũng gần chừng ấy chiều rộng. Bốn cột khổng lồ bằng gỗ sồi chạm hình những vị nữ thần Hy Lạp đội vòng nguyệt quế nâng bầu trời là chiếc giường cũng bằng gỗ sồi. Trên hai tấm biển ở hai đầu giường là hình chạm chìm những người đàn ông khoác áo choàng trong tư thế anh hùng dưới những lùm nho xanh chen đầy hoa. Vòm tròn trên đỉnh của tấm biển đầu giường là một vương miện phết vàng đã loang lổ.

- Gã khổng lồ nào đã ngủ trên đó nhỉ! Cuối cùng Scarlett hỏi.

- Người ta đã đóng đặc biệt để đón một vị Phó vương.

- Ai vậy!

- Đó là Ngài toàn quyền của Ireland.

- Thế thì tôi phải nói ngay rằng nó trông còn khá rộng đối với đứa con khổng lồ trong bụng tôi. Liệu bác sĩ có thể bước đến gần giường để lôi nó khi ra đời không đấy!

- Bà có muốn tôi cho đặt một tấm nệm hay không! Ở Trim, có một

ông thợ có thể làm xong chỉ trong hai hôm thôi.

- Được được lắm! Và cả những tấm khăn trải giường nữa hoặc phải nối nhiều tấm với nhau. Chúa ơi, tôi có thể ngủ suốt tuần lễ trên cái giường này mà không hề đặt mình hai lần trên cùng một chỗ.

- Khi mắc trần và treo những tấm rèm xong, đó sẽ là một căn phòng đáng hoàng đấy!

- Một căn phòng sao! Phải nói là một ngôi nhà chứ! Và bà nói đúng: Khi tôi nằm trong đó, tôi sẽ không còn trông thấy những bức tường loang lổ và chẳng còn thấy gì cả! Bà thật tuyệt vời, bà Fitzpatrick ạ. Tối nay, tôi thấy khỏe khoắn như chưa bao giờ cảm thấy từ nhiều tháng qua. Cứ hình dung một cuộc vào đời như thế tạo được ấn tượng thế nào đối với đứa bé. Rồi đây, nó sẽ cao đến ba mét cho mà xem.

Cả hai còn cười mãi trong lúc chậm rãi bước xuống cầu thang lớn bằng đá hoa cương thật láng bóng đến tầng trệt. Phải trải ngay một tấm thảm, Scarlett nghĩ thầm. Còn không thì mình phải đóng cửa không cho lên lầu một. Những căn phòng đã rộng đến mức chỉ cần ở một tầng, mình cũng đã có một ngôi nhà quá đồ sộ. Nếu bà Fitzpatrick và bà đầu bếp cho phép mình. Nhưng tại sao lại không nhỉ! Cũng đáng công khó nhọc để làm bà O'Hara, nếu như mình có thể làm những việc theo cách của mình chứ!

Scarlett tránh ra để cho bà Fitzpatrick mở cánh cửa ra vào nặng trình trịch. Cả hai đứng trước bức màn mưa.

- Ô! Scarlett thốt lên.

- Đúng là mưa như trút nước! Bà quản gia thêm vào. Mưa thế này thì không lâu đâu, mưa như trút hết nước. Bà có muốn dùng một tách trà không! Bếp lúc nào cũng có lửa mà. Tôi đã cho bếp lò cháy suốt ngày để đảm bảo nó hoạt động tốt.

- Sao lại không tốt nhỉ! Scarlett đáp.

Nàng đi theo bà Fitzpatrick đang bước chậm để tỏ ý kính trọng.

- Tất cả những thứ đó đều mới nguyên. Scarlett nhận xét bằng giọng ngờ vực.

Nàng không mấy đồng tình với những chi tiêu mà không có sự chấp nhận của nàng. Còn những cái ghế ngồi nệm đặt trước lò xem ra quá tiện nghi đối với những người nấu bếp và những người hầu

chỉ cần làm việc thôi.

- Những thứ này tốn bao nhiêu đấy! Nàng hỏi, tay chỉ vào cái bàn rộng bằng gỗ khối.

- Vài thanh xà phòng thôi. Chúng tôi đã tìm thấy nó trong kho yên cương, bám đầy đất bụi. Còn những cái ghế kia là từ chỗ cha Colum. Cha gợi ý chúng tôi phải nâng niu bà đầu bếp trước khi chỉ cho bà ta thấy phần còn lại của ngôi nhà. Tôi đã kẻ một danh sách những đồ dùng dành cho phòng bà ta rồi. Danh sách ấy để trên bàn đợi bà xem xét.

Scarlett xấu hổ muốn nghẹt thở. Rồi nàng cảm thấy như người ta cổ tình muốn làm cho nàng hổ thẹn và cơn giận bùng bùng trên khuôn mặt nàng.

- Và cả những danh sách tôi đã đồng ý tuần trước! Khi nào thì những vật dụng ấy được đem đến!

- Phần lớn đã để ở sau nhà bếp. Tôi định sẽ mở các thùng vật dụng ấy trong tuần tới cùng với bà đầu bếp.

Chắc bà ta có cách riêng để sắp xếp những dụng cụ của mình.

Scarlett lại cảm thấy bùng bùng tức giận. Cái lưng nàng đau nhói hơn mọi lần. Nàng đặt tay lên chỗ đau.

Một cơn đau mới đâm thấu ngang sườn và chạy dọc xuống chân, nhức nhối đến mức nàng quên cả đau lưng.

Nàng bám vào thành bàn để gượng đứng rồi thần thờ nhìn nước chảy rờn rờn giữa đôi chân mình đọng thành vũng giữa hai bàn chân không trên nền lát đá hoa đã được cọ sạch.

- Tôi bị vỡ ối rồi, cuối cùng nàng thốt lên. Mà lại có cả máu kia! Nàng nhìn ra ngoài trời, mưa như trút nước.

- Đáng tiếc, bà Fitzpatrick ạ, bà sẽ bị ướt hết thôi!

- Hãy kéo tôi lên cái bàn này và đưa cho tôi cái giẻ thấm nước... hoặc máu. Rồi chạy mau đến quán rượu hoặc cửa hàng và yêu cầu họ nhanh chân tìm cho tôi một bác sĩ. Đứa bé sắp ra đời!

Cơn đau xé ruột không trở lại. Với những chiếc nệm ghế kê dưới đầu và dưới hông, Scarlett đã nằm yên.

Nàng muốn uống một chút gì đó, nhưng rồi lại nghĩ tốt nhất là nằm yên trên bàn. Nếu như cơn đau trở lại, nàng sợ sẽ bị ngã và đau

đón.

Lẽ ra mình không nên để bà Fitzpatrick chạy báo tin làm mọi người cuống cuống cả lên như thế! Mình mới chỉ có ba con co thất từ lúc bà ta đi thôi, và như vậy thì vẫn chưa có chuyện gì nghiêm trọng đâu! Mình cảm thấy còn khỏe chán, nếu như mình không mất máu như thế này. Mỗi con co thất và mỗi lúc đứa trẻ cự quậy, máu càng chảy dữ. Mình chưa hề thấy điều ấy bao giờ. Nước ối chảy ra thường là trong, không thể có lẫn máu được!

Có chuyện gì không bình thường đây!

Ông bác sĩ đâu! Còn một tuần nữa, thì mình có một bác sĩ riêng. Nhưng nếu vậy thì đó sẽ là một người lạ ở Trim. Bởi vậy, bác sĩ à, ông sẽ không nghi ngờ gì về điều đó, nhưng mọi việc được nghĩ thế lại đã diễn ra khác hẳn! Đáng lẽ ra tôi phải nằm trên chiếc giường được trang trí bằng một vương miện thép vàng chứ đâu phải nằm trên cái bàn trong kho yên cương như thế này! Thật là một mở đầu lạ lùng đối với đứa trẻ! Chắc phải đặt cho nó một cái tên ngựa nào đó thôi!

Máu vẫn còn chảy kìa! Mình chẳng thích thế. Sao bà Fitzpatrick chưa trở lại nhỉ! Ít ra mình có thể uống một ly nước, vì tình yêu Chúa, mình cảm thấy chết khô đến nơi rồi! Còn con, bé của mẹ, bớt nhảy tung tăng lại một chút, nào có gì buộc con phải chơi trò phi ngựa đâu, bởi vì con đang nằm trên cái bàn ở kho yên cương mà!

Ngừng lại đi con! Con làm mẹ chảy máu đấy! Nằm im trong lúc chờ bác sĩ đến, và rồi con có thể ra thôi. Nói đúng ra, mẹ rất hài lòng được giải phóng.

Đầu xuôi thì đuôi lọt mà : Không, nhất định không thể được nghĩ đến Rhett trong lúc này, nếu không mình sẽ điên mất!

Sao mưa vẫn chưa tạnh! Nước cứ như trút xuống! Gió lại đang nổi lên. Một cơn bão thực sự! Mình đã chọn thật đúng lúc để sinh, để vỡ ối... Sao lại có máu đỏ nữa kìa! Mình sắp mất hết máu trên cái bàn thợ này, Chúa ôi, con nằm chết trên đó không một tách nước trà sao?

Ôi, mình thêm uống cà phê quá thôi! Mình thiếu cà phê đến mức đã bao lần mình có thể kêu lên, hoặc khóc rống... Lạy Chúa, nó lại

đang chảy nữa kia. Ít ra, là không đau đớn. Không một cơn co thắt hoặc gần như thế, đúng hơn là một cơn đau quặn... Vậy mà sao nó vẫn chảy hoài thế kia! Điều gì sẽ xảy ra khi công việc thật sự sẽ bắt đầu! Chúa ơi, cứ thế thì máu sẽ chảy tràn như sông, khắp nhà bếp. Mọi người sẽ phải rửa chân.

Mình tự hỏi liệu bà Fitzpatrick có dự trù trước một cái xô để rửa chân không! Và liệu bà có kêu to khi đổ nước đi không! Nhưng quái lạ, lúc này bà ta đang ở đâu vậy!

Khi mọi chuyện đã xong xuôi, mình sẽ đuổi bà ta thôi, và không có một tờ giấy chứng nhận nào. Ít ra, là chẳng có gì để dù muốn bà ta cũng không thể trưng ra cho bất cứ ai! Đây, bà ấy đã đi và bỏ mình chết khát một thân một mình như vậy đấy.

- Đừng có đá hậu như vậy chứ! Người ta sẽ gọi đó là lừa chứ không phải ngựa. Ôi, Chúa ôi, lại máu nữa...

Mình không được ngắt! Đã là bà O Hara thì không thể làm như thế! Bà O Hara. À, con người khiến mình hài lòng khôn xiết đấy rồi... Ai vậy! Bác sĩ ư?

Bà Fitzpatrick bước vào.

- Mọi việc tốt đẹp cả chứ, Bà O Hara!

- Tuyệt, bà O Hara đáp.

- Tôi có mang khăn trải giường, chăn đắp, và những cái gối êm đây. Những người đàn ông thì đem nệm đến. Tôi có thể giúp bà được gì không?

- Tôi cần uống nước!

- Có ngay!

Scarlett nhòm người dậy và uống ngon lành.

- Ai đi tìm bác sĩ vậy!

- Colum. Chạy đi tìm bác sĩ ở Adamstown, nhưng không thể được. Cha đã đi Trim.

- Tôi đã nghĩ đến điều ấy rồi. Tôi muốn uống thêm chút nước nữa bà ạ. Rồi cả những khăn khô nữa. Những cái này đã ướt sũng.

Bà Fitzpatrick cố không lộ ra nỗi kinh tởm. Khi nhìn thấy cái khăn đỏ lờm những máu là máu. Bà nhặt khăn và vôi vàng đem ra chỗ bồn rửa. Scarlett nhìn theo những giọt máu chảy ròn ròn trên nền nhà. Máu của mình đấy thôi, nàng tự nhủ, nhưng nàng không sao

tin nổi! Trong đời nàng cũng đã từng bao lần bị thương lúc còn nhỏ khi chơi đùa, rồi khi dấy cỏ trên những cánh đồng bông ở Tara, hay vừa gần đây thôi, khi nhỏ đám cỏ tầm ma. Nàng đã có thể bứt hết cả cánh đồng cỏ ấy một lần, nhưng chưa bao giờ nàng lại đổ nhiều máu đến thấm ướt cả cái khăn như thế. Bụng nàng co thắt lại, và máu lại tràn ra. Cái mụ ngu xuẩn kia, ta đã bảo đem lại cho ta một cái khăn khác kia mà!

- Đồng hồ của bà mấy giờ rồi, bà Fitzpatrick!
- Năm giờ mười lăm.
- Tôi đoán là cơn giông cũng sắp tạnh. Tôi cần thêm ít nước và một cái khăn khô. Vội lại, tôi thích uống một tách trà bỏ thật nhiều đường.

Phải để bà ta bận tâm về điều ấy nếu không bà ta sẽ cứng đờ như khúc gỗ! Mình không thể còn chuyện trò và dừng cảm mỉm cười được nữa rồi! Rốt cuộc, mình sợ đến chết được. Những cơn co thắt không còn dữ dội, cũng không còn dồn dập nữa. Nhưng không có nghĩa là đã hết đâu. Ít ra, tấm nệm cũng êm ái hơn cái bàn, nhưng điều gì sẽ xảy ra khi nó thấm máu đầm đìa! Có phải cơn bão đang giạt mạnh! Hay là mình có ảo giác thế!

Lúc này, mưa đập vào cửa sổ, khi cơn gió mạnh thổi đến. Một cành cây gãy, trong cánh rừng sát nhà, suýt rơi trúng Colum. Anh nhảy qua và lồm lũi bước, người cúi gập trước gió. Rồi như chợt nhớ, anh quay lại, đứng đối mặt với cành cây, chân ngập trong bùn sâu của con đường mòn và cố kéo cành cây sang một bên, rồi anh lại tiếp tục bước đi về phía ngôi nhà. Gió cứ thốc vào mặt anh.

- Mấy giờ rồi!
- Gần bảy giờ.
- Đưa khăn đây!
- Scarlett, có thật là khủng khiếp không?
- Ôi anh Colum.

Scarlett cố gượng dậy.

- Bác sĩ có đi cùng anh không! Đứa bé gần như không còn cựa quậy nữa rồi!
- Anh đã tìm được một bà đỡ ở Dunshaughlyn. Không thể đi đến

Trim, con đường đã ngập lụt. Giờ thì em hãy nằm ngủ như một bà mẹ trẻ ngoan nào. Đừng phí sức vô ích nữa!

- Bà ta đâu!

- Đang đến. Con ngựa của anh chạy nhanh hơn, nhưng bà ta theo sát anh mà. Bà ta đã đỡ đẻ cho hàng trăm đứa bé rồi, em sẽ được chăm sóc tốt thôi.

- Em đã từng có con, Colum ạ. Nhưng lần này thật khác thường. Có cái gì không ổn đây!

- Bà ta biết sẽ phải làm gì, thiên thần của anh ạ, cố gắng đừng hốt hoảng lên thế!

Bà đỡ đến sau hơn tám giờ một chút. Bộ đồng phục có hồ bột bị nước mưa làm mềm nhão, nhưng bà tỏ ra xăng xái và thành thực như thể vừa đến từ một nơi bình yên nhất trên đời này.

- Một đứa bé, phải không nào! Cứ nằm thoải mái, cô chủ ạ, tôi biết phải làm gì để dẫn đưa những sinh linh bé bỏng qua cái thung lũng nước mắt này mà!

Bà cởi áo choàng và đưa cho Colum.

- Hãy giăng nó trước ngọn lửa cho nó mau khô, bà bảo anh, với giọng quen ra lệnh. Còn bà, hãy lấy nước nóng và xả phòng cho tôi rửa tay. Đó, vậy là tuyệt.

Bà nhanh nhẹn bước đến bồn rửa. Nhìn thấy những cái khăn đầm máu, bà đâm ra lúng túng và ra hiệu cho bà Fitzpatrick bước đến gần. Cả hai thì thảo với nhau một lúc lâu.

Ánh mắt Scarlett chột tắt. Nàng nhắm mắt, nước mắt ứa ra, nóng hổi.

- Nào, xem nào, bà đỡ tuyên bố, giọng cố vui.

Bà vén váy Scarlett lên và ấn bụng nàng.

Một đứa bé xinh đẹp và to con đây, bà nói. Nó đã chào tôi bằng một cú đạp chân rồi đây! Giờ thì chúng tôi sắp mời nó ra để mẹ nó nghỉ ngơi đôi chút chứ.

Bà quay về phía Colum.

- Tốt nhất là ông hãy để cho chúng tôi làm những chuyện đàn bà của chúng tôi. Tôi sẽ gọi ông khi nào đưa con ông ra đời.

Scarlett cười rúc rích.

Colum cởi áo choàng Balmacan. Cổ áo trắng lòi ra, sáng loá.

- Ô xin lỗi Cha!

- Bởi vì con đã phạm tội, Scarlett nói thêm giọng the thé.

- Scarlett, - Colum nhỏ nhẹ nói.

Bà đỡ kêu anh ra chỗ bồn rửa.

- Có lẽ Cha phải ở lại đây thôi! Bà nói với anh. Để làm phép xúc đầu đây.

Bà nói to quá, Scarlett đã nghe được.

- Ôi, lạy Chúa, nàng kêu lên.

- Giúp tôi một tay, bà đỡ ra lệnh cho bà Fitzpatrik.

- Tôi sẽ chỉ cho bà cách cầm hai chân sản phụ.

Scarlett hét lên khi người đàn bà thọc tay vào ruột gan nàng.

- Hãy dừng lại, Chúa ơi, khủng khiếp quá, hãy dừng lại thôi!

Cuộc xét nghiệm đã xong, nàng vẫn còn rên rỉ vì đau đớn. Tấm nệm và hai đùi nàng đầm máu, áo dài bà Fitzpatrick cũng như bộ đồng phục của bà đỡ bị vấy máu, máu tung tóe trên nền nhà và cái bàn đến gần một mét. Bà đỡ xắn tay áo trái lên. Bàn tay phải của bà ta đã đầm máu đến cùi chỏ.

- Tôi sẽ cố thử bằng hai tay xem sao, bà ta nói.

Scarlett rên rỉ. Bà Fitzpatrik đứng sững phía trước bà đỡ.

- Tôi đã sáu lần sinh rồi, bà ta tuyên bố. Ra khỏi đây mau! Colum, đuổi cái chị hàng thịt đó ra ngoài kéo chị ta giết bà O Hara mất, và tôi giết chị ta luôn đấy! Xin Chúa giữ gìn con, nhưng điều ấy sắp đến rồi!

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong căn phòng qua những cánh cửa sổ và mái kính, và nước mưa tuôn như suối trên cửa kính.

- Tôi sẽ không đi ra ngoài vào lúc thời tiết này đâu!

Bà đỡ rống to lên. Trời tối mịt kìa.

- Vậy thì đưa chị ta đi chỗ khác, nhưng đàn ông nào chị ta cũng phải rời căn phòng này! Rồi khi chị ta đã đi, hãy gọi anh thợ rèn đến! Anh ta chăm sóc các con vật. Một người đàn bà thì cũng không khác là bao đâu.

Colum nắm lấy phần trên cánh tay của bà đỡ đang hoảng hốt. Một tia chớp lóe sáng trên mái kính và bà ta thét lên. Colum lắc mạnh bà ta như một núi giẻ.

- Bình tĩnh nào, bà mụ này.

Anh nhìn sững bà Fitzpatrick, vẻ thiếu não và tuyệt vọng.

- Anh ta sẽ không đến đâu Rosaleen ạ, không ai lại muốn đi vào giờ tắm tối như lúc này. Thế bà quên rằng chúng ta đang ở trong một đêm tối như thế nào sao?

Bà Fitzpatrick lấy khăn ướt lau thái dương và hai má Scarlett.

- Nếu như Cha không dẫn anh ta đến đây, Cha Colum, thì tôi sẽ đích thân đi tìm anh ta vậy! Tôi đã nhìn thấy một con dao và một khẩu súng trên bàn, ở ngay trong nhà Cha. Chỉ cần chỉ cho anh ta thấy có những thứ còn đáng sợ hơn cả ma quái nữa.

Colum lắc đầu.

- Thôi để tôi đi, anh nói.

Joseph O'Neill thợ rèn, làm dầu thánh giá. Khuôn mặt anh đầm đìa mồ hôi. Tóc anh ta dán chặt vào da đầu vì đã đi bộ dưới trời giông bão, như mồ hôi thì vừa mới xuất hiện đây thôi.

- Đã có lần tôi đỡ đẻ cho một con ngựa cái, cũng giống như thế này, nhưng làm sao tôi có thể mạnh tay với một phụ nữ như với ngựa cái được!

Anh ta nhìn Scarlett rồi lắc đầu.

- Thật trái với tự nhiên, tôi không thể làm thế đâu!

Các ngọn đèn đã được thắp sáng trước mỗi bồn rửa, và các tia chớp cứ loé sáng liên tục. Cả căn bếp menh mông được thắp sáng như ban ngày, trừ những góc tối. Con giông bão đang làm reo hung dữ bên ngoài, như muốn xô ngã những bức tường đá của ngôi nhà.

Phải làm vậy thôi, anh chàng, kéo nàng chết mất!

- Dù sao thì nàng cũng sẽ chết và cả đứa bé nữa, nếu như còn chưa đưa ra. Nó hết cử động rồi!

- Trong trường hợp này, còn đợi gì nữa, Joseph! Hãy vì Chúa, niềm hy vọng duy nhất của anh đấy. - Colum nói, giọng quả quyết như ra lệnh.

Scarlett vùng vẫy trên tấm đệm đầm máu. Rosaleen Fitzpatrick lấy khăn thấm ướt môi và nhỏ vài giọt nước vào miệng nàng. Mí mắt khẽ động đập rồi mở ra. Đôi mắt nàng rực sáng vì cơn sốt. Nàng rên lên một tiếng thảm thiết.

- Joseph! Tôi ra lệnh cho anh đấy!

Anh thợ rèn rùng mình. Anh vung cánh tay lực lưỡng phía trên cái bụng to phồng của Scarlett. Một tia chớp lóe sáng lưỡi dao trong tay anh ta.

- Ai thế! Scarlett hỏi, rành rọt từng chữ.

- Cậu Thánh Patrick đến giúp con! Anh thợ rèn kêu lên. Cái bà xinh đẹp mặc áo dài trắng là ai vậy Colum!

Anh thợ rèn buông con dao xuống đất và lùi lại. Hai tay anh ta đưa ra phía trước, xòe ra cố chống lại nỗi sợ hãi.

Cơn gió cuộn cuộn bẻ gãy một nhánh cây và ném qua cửa sổ phía trên bồn rửa. Mảnh thủy tinh vỡ làm Joseph trầy trụa hai tay, lúc ấy đang ôm chéo trên đầu anh ta.

Anh ta vừa ngã phịch xuống đất, vừa la hét và qua cánh cửa sổ mở toang, tiếng gió hú át hết tiếng thét của anh.

Những âm thanh xé tai vang lên khắp chốn, ngoài trời lẫn trong nhà, tiếng la hét của người thợ rèn hoà lẫn trong tiếng gầm thét của cơn giông bão và trong tiếng than vãn mà cơn gió mang đi mãi xa xa.

Ánh lửa các ngọn đèn chao động, một số ngọn đèn tắt ngúm.

Trong lúc cơn giông lửa vào bếp, thì cánh cửa bỗng mở toang và đóng lại không một tiếng động. Một bóng người to lớn cuộn trong tấm khăn san bước qua phòng, giữa lúc mọi người đang khiếp sợ, rồi bước đến gần cánh cửa sổ bị vỡ kính. Đó là người đàn bà mặt tròn và nhăn nheo. Bà ta cúi người trên bồn rửa và cầm lấy một cái khăn thấm máu, vắt cho khô.

- Bà làm gì thế? - Rosaleen Fitzpatrick kêu lên, khi kịp trấn tĩnh và tiến lại phía người mới đến.

Colum đưa tay ngăn bà lại, Anh nhận ra *cailleach*, người đàn bà gần như phù thủy, sống ở gần ngọn tháp.

Người đàn bà xếp chồng những chiếc khăn thấm máu, từng cái một, cho đến lúc lỗ cửa sổ được lấp kín. Rồi bà ta quay lại.

- Đốt các ngọn đèn lên, bà ta nói. Giọng bà ta khàn khàn như thể cổ họng bị rỉ sét.

Bà ta cởi chiếc khăn san đen ướt đẫm, gấp lại cẩn thận rồi đặt trên ghế. Bên trong, bà ta đội một chiếc khăn san màu hạt dẻ. Bà cởi ra,

gấp lại và đặt trên ghế.

Bà cũng làm thế với chiếc khăn san thứ ba, màu xanh sẫm thủng một lỗ to trên vai. Và rồi với chiếc khăn san thứ tư màu đỏ, chỉ chút những lỗ thủng.

- Ông không làm điều mà tôi nói! Bà trách cứ Colum.

Rồi bà ta bước đến gần anh thợ rèn và đâm vào hông anh ta.

- Anh cản lối đây, anh thợ rèn ạ, hãy quay về với cái lò rèn của anh đi!

Bà ta lại quay về phía Colum. Anh đang thắp một ngọn đèn, đang kiểm một ngọn đèn khác, rồi thắp lên và chẳng mấy chốc cả hai ngọn đèn cháy sáng.

- Cảm ơn Cha, bà lịch sự tuyên bố. Cha hãy cho O Neill về nhà thôi, con giông đã tạnh rồi cha hãy đến cầm giúp tôi hai ngọn đèn, giờ cao lên khỏi mặt bàn.

Hướng về phía bà Fitzpatric, bà ta nói tiếp:

- Còn bà, cũng làm như thế dùm. Tôi sẽ sửa soạn cho bà O Hara. Nơi đây thắt lưng bà ta treo lủng lẳng khoảng hơn một tá những túi bằng vải sặc sỡ. Bà ta lục tìm một trong những túi ấy, lấy ra một lọ thủy tinh đầy thứ nước đen đen. Tay trái nâng đầu Scarlett dậy, bà rót nước ấy vào miệng nàng. Scarlett lấy lưỡi liếm môi. *Cailleach* cười rúc rích và đặt đầu nàng trên gối.

Giọng nói rí rết bắt đầu khe khẽ ngân nga một điệu nhạc pha tạp. Những ngón tay cong khéo và đầy vết cháy sờ lên cổ lên trán Scarlett, rồi nhanh tay banh mí mắt nàng ra. Bà lão lôi ra một tờ giấy, gấp lại từ một trong những cái túi, và đặt trên bụng Scarlett. Từ trong một cái túi khác, bà ta lại lấy ra một túi thuốc lá và đặt cạnh tờ giấy. Giống như hai pho tượng, Colum và bà Fitzpatrick đứng cầm đèn nhưng mắt không bỏ sót một cử động nào của bà lão.

Tờ giấy, khi mở ra, bên trong có một thứ bột. Bà lão rải thứ bột ấy lên bụng sản phụ. Rồi bà lấy từ trong hộp đựng thuốc lá, một chất mỡ và sức lên da bụng Scarlett trộn lẫn với bột.

- Tôi sẽ trời bà nhà lại để khỏi bị thương tích, *cailleach* báo trước, rồi bà ta luồn dây dưới bụng Scarlett, dưới đầu gối, qua hai vai và quanh những cái chân bàn vững chắc.

Đôi mắt ti hí của bà ta soi mói nhìn hết bà Fitzpatrick lại đến Colum.

- Bà ấy sẽ thét lên, bà lão báo cho biết, nhưng bà ấy sẽ không cảm thấy đau đớn gì đâu! Còn ông đừng có mà nhúc nhích đấy! Ánh sáng là chuyện sống chết đấy!

Rồi trước khi cả hai người kịp đáp lại, bà ta đã rút ra từ đâu đó một con dao, chùi nó vào một cái gì đó trong túi và lấy mũi dao rạch một đường dọc dài theo bụng Scarlett.

Tiếng rú của Scarlett giống như tiếng kêu của một linh hồn vừa chết.

Tiếng kêu chưa tắt thì cailleach đã cầm trên tay một đĩa bé đỏ hồng. Bà ta nhổ xuống đất một cái gì đó bà ta ngậm trong miệng, rồi hà hơi ba lần vào miệng đĩa bé.

Hai cánh tay bé nhỏ cử động, rồi đến hai cái chân.

Colum lẩm nhẩm đọc kinh mừng Maria...

Một nhát dao cắt nhanh cuống rún, đĩa bé được đặt trên tấm drap gấp lại, và bà lão quay lại gần Scarlett.

- Đưa đèn lại gần đây! Bà ta ra lệnh.

Hai bàn tay và những ngón tay bà thao tác nhanh nhẹn, lưỡi dao đôi khi sáng lóe lên và những mảnh niêm mạc đầm máu rơi xuống đất, cạnh chân bà ta. Bà ta đổ thêm một chút nước đen đen vào miệng Scarlett, rồi một thứ nước khác không màu, vào vết thương toang hoác trên bụng nàng. Cái giọng rè của bà ta ngân nga cùng nhịp với đôi tay thoăn thoắt, chính xác đang khâu miệng vết thương lại.

- Lấy vải lạnh rồi vải len quần bà ấy lại trong lúc tôi tắm cho em bé.

Khi bà Fitzpatrick và Colum làm xong thì bà ta cũng quay trở lại. Đứa con của Scarlett đã bọc kín trong tã lót trắng tinh mềm mại.

- Bà đỡ đã bỏ quên nó rồi! *Cailleach* tuyên bố.

Tiếng cười khe khẽ của bà đánh thức tiếng òng ọc trong họng đứa bé sơ sinh. Nó mở mắt. Hai tròng đen xanh tạo thành hai cái vòng mờ nhạt quanh hai đồng tử đen và lơ lơ của đứa bé gái nhỏ xíu.

Hàng mi đen dài và lông mày như hai nét kẻ thanh mảnh. Nó không đỏ hồng và méo mó như phần đông những đứa trẻ sơ sinh,

bởi nó không sinh ra theo ngã bình thường. Cái mũi nhỏ, đôi tai và
khóe miệng cũng như cái thóp đang phập phồng, thật xinh xắn.
Làn da trắng đục trông sẫm lại trên nền khăn bọc trắng.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 63

Scarlett vùng vẫy, cố chụp lấy giọng nói và ánh sáng mà đầu óc lơ mờ của nàng mơ hồ cảm nhận được. Có một cái gì... cái gì quan trọng lắm..., một vấn đề... những bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy đầu nàng, những ngón tay mảnh dẻ cạy môi nàng, một chất lỏng mát lạnh và ngòn ngọt ngập cả lưỡi nàng, chảy vào cổ họng nàng, và nàng thiếp đi.

Lần kế tiếp khi nàng cố định thần lại, nàng nhớ ra cái gì là vấn đề, là vấn đề sống còn, chính yếu. Chính là đứa con của nàng. Nó đã chết rồi sao! Đôi tay nàng lần mò xương phía bụng, và nàng bỗng đau nhói. Hàm răng nàng cắn chặt lấy môi đau đớn, đôi tay nàng còn gượng lại rồi buông thõng. Chẳng có động tĩnh gì, chẳng có khối u tròn tròn ở chỗ trước đây bàn chân nhỏ cựa quậy Đứa bé đã chết. Scarlett hét lên tuyệt vọng, song tiếng hét không khác tiếng mèo kêu, và chất nước giải thoát ấy lại chảy vào miệng nàng. Trong giấc ngủ chập chờn, những giọt nước mắt bất lực ướt đầm đôi mắt khép kín.

Nửa tỉnh, nửa mơ đến lần thứ ba, nàng cố bấu chặt lấy bóng tối, lấy giấc ngủ để đẩy lùi thế giới bên ngoài.

Những cơn đau cứ dâng lên, quất vào người nàng, thôi thúc vùng vẫy để trốn chạy, và những cử động của nàng lại càng khiến nàng thêm đau đớn khủng khiếp đến rên rĩ. Lọ thủy tinh đựng chất nước lã quên lại được rót vào miệng, và nàng lại thiếp đi. Mỗi sau, bỗng bèn trên ranh giới của ý thức, nàng mở miệng hau háu, hấp tấp tìm lại bóng đêm dày đặc và tốt lành. Nhưng nàng cảm thấy một miếng vải ướt trên môi mình và nàng nghe một giọng nói mà nàng có thể nhận ra được.

- Scarlett yêu dấu... Katie Scarlett O'Hara... mở mắt ra nào...

Tâm trí nàng sục sạo, đuổi hăn, rồi lấy lại sức.

- Colum. Đúng là Colum rồi, người anh họ nàng. Bạn của nàng...

Sao không để nàng ngủ, nếu anh là bạn của nàng! Sao không cho nàng uống chất nước ấy trước lúc cơn đau lại đến!

- Katie Scarlett...

Nàng hé mắt nhìn. Ánh sáng làm chói mắt nàng và nàng nhắm mắt lại.

- Đây đúng là đứa con đã sinh ra từ một cô gái dũng cảm.

Scarlett... Nào mở mắt ra, anh có cái này cho em đây!

Giọng nói nghe mơn trớn nhưng quả quyết. Scarlett mở mắt. Ai đó kéo cây đèn ra xa, và bóng tối mờ mờ thật dễ chịu.

- Đây là bạn Colum của mình! Nàng cố mỉm cười, nhưng ký ức lướt qua, và đôi môi nàng bỗng nở như trẻ con.

- Đứa bé chết rồi, Colum ơi! Cứ để cho em ngủ nữa đi.

- Em muốn quên hết, hãy giúp em! Em van anh, Colum ạ. Em van xin anh đấy.

Miếng vải ướt xoa nhẹ hai má nàng và lau khô những giọt nước mắt.

-Ồ không, Scarlett ạ, không phải thế, đứa bé đây mà, đứa bé không chết đâu!

Dần dần, ý nghĩa của những lời ấy thấu đến nàng.

Không chết, trí nàng lại lập lại.

- Không chết sao? - Scarlett đáp ứng.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt Colum, và nụ cười của anh.

- Có chết đâu, em yêu dấu. Đây, nhìn xem!

Scarlett xoay đầu trên gối. Sao lại khó nhọc mỗi khi trở đầu thế nhỉ! Nhưng kìa bàn tay anh Colum đang nâng niu một cái gói màu trắng.

- Con gái của em đây, Katie Scarlett ạ! Colum tuyên bố.

Anh lật mép vải, và nàng nhìn thấy một khuôn mặt xinh xinh đang ngủ.

- Ôi! - Scarlett thở phào.

Nhỏ xíu, xinh xắn và mong manh quá! Nàng nhìn làn da của nó, trông như những cánh hoa hồng, như màu kem.Ồ không, nó nâu hơn màu kem, nó chỉ có từ hoa hồng thôi mà! Nó như vàng óng lên bởi mặt trời, như... như đứa con của tên cướp biển. Nó giống hệt Rhett.

Rhett ơi! Sao anh không có mặt ở đây để nhìn ngắm con anh! Đứa con xinh đẹp của anh với làn da nâu nâu. Đứa con xinh đẹp da nâu của mẹ. Nào cho mẹ xem chút nào!

Scarlett cảm thấy nổi yếu đuối xa lạ và đáng sợ, hơi nóng xâm chiếm toàn thân nàng như ngọn lửa hùng hực mà không hề đau đớn. Đứa bé hé mắt "nhìn" thẳng Scarlett. Và Scarlett chan chứa tình yêu thương. Chẳng hề có điều kiện, đòi hỏi, lý lẽ, nghi vấn, giới hạn, giữ kẽ, hậu ý gì hết!

- Nào, con, Scarlett gọi.

- Giờ thì em uống đi! Colum ra lệnh.

Khuôn mặt xinh xinh sẫm màu biến mất.

- Không, không, em muốn nhìn thấy con em! Nó đâu rồi!

- Em sẽ gặp lại con khi thức dậy. Nào! mở miệng ra, Scarlett.

- Không, nàng cố cãi lại, nhưng những giọt nước chảy trên lưỡi và thoáng chốc bóng tối phủ chụp lấy nàng.

Nàng thiếp đi trong nụ cười rạng rỡ sức sống dưới khuôn mặt mờ nhạt.

Có thể vì đứa bé giống Rhett, có thể vì Scarlett đã đặt giá cao vào những gì nàng đã nhận lại được khi kết thúc một cuộc đấu tranh như thế, hoặc cũng có lẽ vì nàng vừa sống nhiều tháng liền giữa những người Alen vốn rất quý con cái. Có lẽ đúng hơn, đó là một trong những bất ngờ mà cuộc sống đã dâng tặng nàng. Dù thế nào mặc lòng, một tình thương mãnh liệt từ nay thiêu đốt Scarlett O Hara, sau cuộc sống trống trải mà nàng cũng không thể hình dung mình đang thiếu cái gì.

Scarlett giờ đây đã không chịu uống thuốc giảm đau. Vết sẹo màu đỏ trên bụng nàng giống như một vết dài do thanh lửa nung đỏ gây ra, nhưng nàng quên bằng ngay trong nỗi vui điên dại, mỗi khi nàng sờ vào đứa bé, hoặc nhìn ngắm nó.

- Thôi cho cô ta về đi! Scarlett tuyên bố khi người ta dẫn vào một chị vú khỏe mạnh như nàng đã yêu cầu.

Trước đây, mỗi lần sinh, tôi đều phải băng ngực và tôi đau đớn khủng khiếp cho đến lúc sữa cạn, tất cả những việc ấy chỉ là để làm một phu nhân, và gìn giữ dáng dấp của mình. Tôi sẽ cho đứa bé này bú, cho nó nguồn sức lực và nhìn ngắm nó lớn lên.

Lần đầu tiên, đứa bé ngậm được vú mẹ và mút hau háu, nhíu mày vì ráng sức tập trung, nàng ngắm nhìn con với nụ cười đắc thắng.

- Con đúng là con của mẹ, háu ăn như con sói và kiên quyết làm đạt bằng được những điều con muốn.

Đứa bé được rửa tội trong phòng Scarlett, bởi nàng đã kiệt sức, không đi nổi. Cha Flynn bước đến gần chiếc giường lớn, trên đó nàng dựa lưng vào những chiếc gối có thêu ren, ôm đứa bé trong tay cho đến lúc nàng phải giao nó cho Colum, cha đỡ đầu của nó; Kathleen và Fitzpatrick là hai mẹ đỡ đầu. Đứa bé mặc một chiếc áo vải lanh thêu, đã sờn vì giặt nhiều lần, bởi đã truyền qua hàng trăm những đứa trẻ dòng họ O Hara từ bao thế hệ qua. Đứa bé mang tên Katie Colum O Hara. Nó vung tay, vung chân khi nước Thánh đổ lên người nó, nhưng nó không khóc.

Kathleen diện chiếc áo dài đẹp màu xanh da trời, cổ viền đăng ten, dù đang có tang. Bà nội Katie Scarlett đã chết, nhưng mọi người đã thoả thuận không cho Scarlett biết trước khi nàng bình phục.

Rosaleen Fitzpatrick canh chừng cha Flynn bằng đôi mắt chim ưng như chực nhảy lên dành đứa bé, nếu ông ta làm nó đau. Bà đứng lặng thinh khi Scarlett đề nghị bà làm mẹ đỡ đầu, rồi áp ứng:

- Sao mà bà đoán được những tình cảm mà đứa bé này khơi dậy ở tôi!

- Tôi không biết, Scarlett đáp, nhưng giờ đây tôi biết là tôi sẽ không thể có đứa bé này nếu như bà không ngăn cái con quái vật ấy giết tôi chết. Tôi còn nhớ nhiều chuyện trong đêm hôm ấy.

Colum bế Katie từ tay cha Flynn khi nghi lễ rửa tội kết thúc, và đặt đứa bé trong đôi tay chìa ra của Scarlett. Sau đó, anh rót một cốc Whisky cho vị linh mục và hai người mẹ đỡ đầu, rồi nâng cốc chúc mừng.

- Vì sức khỏe và hạnh phúc của mẹ cùng con, vì bà O Hara, vì cô bé trẻ nhất của dòng họ O Hara!

Sau đó, anh hộ tống vị linh mục già đến quán rượu, ở đó anh lại đi giáp vòng hết mọi người để uống mừng sự kiện này. Anh hy vọng điều này sẽ chấm dứt những lời đồn đại đã lan truyền khắp quận.

Joe O'Neill, anh chàng thợ rèn, đã ẩn nấp trong một góc kẹt nhà bếp cho đến lúc hùng sáng, rồi chạy vội về nhà cụng vài ly nhỏ.

- Đêm ấy, đúng là phải đích thân Thánh Patrick đã ra tay chứ những lời cầu xin vào quyền phép của ngài chẳng ăn thua gì đâu, anh ta kể cho những kẻ muốn nghe và số người này thì khá đông. Tôi đang chuẩn bị cứu mạng sống cho bà O Hara thì mụ phù thủy đi xuyên bức tường đá bước vào, đập tôi ngã nhào xuống đất, với một sức mạnh khủng khiếp. Rồi mụ ta lấy chân đập cho tôi một cái - và tôi cảm thấy trên da thịt mình không phải là bàn chân người bình thường mà là bàn chân chẻ hai của quỷ sứ. Mụ ta đọc một câu ếm trên người Bà O Hara rồi lôi đứa bé từ trong bụng bà ra. Đứa bé máu me đỏ lôm, máu lênh láng dưới đất, trên tường và cả trong không khí. Một người đàn ông yếu bóng vía sẽ phải che mặt trước cảnh tượng hãi hùng này. Nhưng Joseph O Neill đã nhìn thấy và nhìn thật rõ thân hình rắn chắc của đứa bé qua lớp máu me bên ngoài, và tôi xin nói đó là một đứa con trai với giới tính nam! Trông rất rõ giữa đôi chân. "Tôi sẽ đi lau máu" - mụ phù thủy nói, và mụ ta quay lưng lại, trước khi trình cho cha O Hara một tạo vật yếu ớt và mảnh khảnh, gần như bất động - đứa bé gái, da nâu giống như đất trong mồ. Giờ đây, ai còn nói gì được với tôi! Nếu như tôi không tận mắt chứng kiến một sự thay thế ma quái ấy, vậy thì tôi đã nhìn thấy gì trong cái đêm khủng khiếp ấy! Không có gì tốt cho Bà O Hara, lần bất cứ gã đàn ông nào đã chạm đến cái bóng của đứa bé tiên nữ đem thế vào chỗ đứa bé của dòng họ O Hara bị đánh cắp.

Một tiếng đồn đại khác phát sinh ở Dunshauglyn, đã lan đến Ballyhara, tám ngày sau đó, Bà O Hara sắp chết, bà đỡ kể, và người ta chỉ có thể cứu bà bằng cách moi đứa trẻ đã chết trong bụng ra. Tôi nghi ngờ những con người ấy, ai có thể biết những chuyện ấy hơn một bà đỡ ai biết tất cả những gì cần biết về chuyện sinh đẻ!

Thình lình, người mẹ trẻ đang đau đớn nhô dậy trên giường. "Tôi đang nhìn thấy bà ta kia, nàng kêu lên. Bà phụ nhân màu trắng! Toàn thân mặc một màu trắng toát, to lớn và xinh đẹp như một bà tiên! Rồi bọn quỷ sứ ném một cái giáo của hỏa ngục qua cửa sổ, và người đàn bà màu trắng bay vọt ra ngoài để rên lên một tiếng gọi hồn. Bà ta gọi hồn đứa bé đã chết, nhưng đứa bé mới chết bèn sống

lại bằng cách hớp lấy hồn của người đàn bà già lão vốn là bà nội của Bà O Hara. Đó là tác phẩm của ma quỷ; người ta không thể làm lần được và đưa bé mà Bà O Hara tưởng là con mình thì thật ra chỉ là một con tinh hút máu.

- Tôi nghĩ cần phải báo cho Scarlett biết, Colum tâm sự với bà Rosaleen Fitzpatrick. Nhưng nói gì với cô ấy nhỉ! Rằng mọi người tin dị đoan! Rằng đêm lễ Các thánh là ngày sinh nhật tôi tệ đối với một đứa bé! Tôi không biết phải khuyên cô ấy thế nào đây, lại không có cách nào để bảo vệ đứa bé, trước bao chuyện ngời lê đôi mách.

- Tôi sẽ nhận nhiệm vụ bảo vệ Katie, bà đáp. Không có gì cũng như không ai được bước vào nhà này, nếu như không được sự đồng ý của tôi. Không hiểm nguy nào có thể đe dọa đứa bé được đâu. Những chuyện ngời lê đôi mách rồi sẽ bị dập tắt thôi, Colum ạ, cha biết rõ điều ấy mà. Rồi lại có bao chuyện khác xảy ra sẽ làm cho cái lũ xấu mồm, độc miệng để tâm đến và sau đó, mọi người sẽ thấy rõ Katie là một bé gái như mọi bé gái khác.

Tám ngày sau, bà Fitzpatrick mang khay bữa ăn nhẹ vào cho Scarlett và lại kiên nhẫn đứng nghe nàng nhắc đi nhắc lại lời than vãn bực bội mà bà đã nghe lải nhải từ nhiều ngày qua.

- Tôi thực không hiểu sao tôi lại cứ phải giam mình mãi trong phòng này. Tôi cảm thấy đã hoàn toàn khỏe khoắn, đủ sức ngồi dậy và đi lại rồi mà. Hãy nhìn mặt trời tuyệt vời đang lên kia. Tôi muốn đem Katie đi một vòng trên cỗ xe độc mã, nhưng toàn bộ công việc người ta cho phép tôi làm là nhìn lá rơi bên khung cửa. Tôi biết chắc là nó cũng nhìn. Nó ngược mắt lên, rồi đổi mắt nhìn theo lá chậm chậm rơi xuống... Ồ, nhìn kia! Đến đây mà xem này! Cứ nhìn đôi mắt của Katie ngời sáng mà xem. Chúng không còn xanh như thế nữa. Tôi nghĩ hai mắt sẽ trở nên nâu như hai mắt của Rhett, bởi vì nó là chân dung sống động của nàng. Nhưng tôi nhận ra những cái vảy nho nhỏ, và chúng màu xanh. Nó sẽ có đôi mắt giống tôi!

Scarlett hôn vào cổ đứa bé.

- Con là con gái nhỏ của mẹ phải không, Katie O Hara! Ồ mà

không phải Katie đâu. Ai cũng có thể tên là Katie được. Mẹ sẽ gọi con là Kitty Cat, con mèo nhỏ của mẹ, với cặp mắt xanh.

Nàng trinh trọng nâng đứa bé lên để giới thiệu bé với bà quản gia.

- Bà Fitzpatrick, xin giới thiệu với bà Cat O Hara. - Scarlett cười rạn rỡ.

Rosaleen Fitzpatrick cảm thấy kinh hãi như chưa từng cảm thấy bao giờ!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 64

Thời kỳ dưỡng sức bắt buộc đã cho Scarlett nhiều thời gian để suy nghĩ, nhất là vì đứa bé cứ ngủ li bì suốt ngày đêm, như bao trẻ sơ sinh khác. Nàng thử đọc sách, nhưng đó không phải là sở thích của nàng, và nàng đã không thay đổi mấy về điểm này.

Quả thật nàng đang nghĩ đến những biến đổi đã diễn ra trong nàng. Trước hết là tình yêu nàng dành cho Cat. Đứa bé mới sinh được vài tuần nên còn quá nhỏ, không biết biểu lộ gì khác hơn là đòi ăn và thích thú với vú và sữa mẹ.

Chính khi yêu, nàng cảm thấy hạnh phúc, Scarlett ngất ngây tự nhủ. Điều ấy lại chẳng có gì ăn nhập với chuyện được yêu. Nàng thấy hài lòng khi nghĩ Cat yêu mình, nhưng thực ra nó chỉ thích bú mẹ.

Scarlett lúc này đã có thể đùa cợt về chuyện ấy!

Scarlett O Hara, con người đã từng làm cho bao kẻ si mê để đùa giỡn, như người ta chơi thể thao, từ nay chỉ còn là nguồn nuôi sống cho một sinh vật duy nhất, mà nàng yêu thương như chưa từng yêu thương bao giờ trong đời.

Bởi vì nàng không thực sự yêu Ashley, nàng đã biết điều đó từ lâu. Đơn giản là nàng chỉ thèm khát những gì nàng không thể có, và gọi đó là tình yêu.

- Mình đã bỏ phí cả mười năm của cuộc đời mình cho một tình yêu giả tạo và mình đã mất Rhett, người mà mình yêu thực sự! Nhưng mình có thực sự yêu chàng không?

Nàng lục tìm trong ký ức, dù thấy thật khổ tâm. Ký ức về Rhett vẫn luôn làm nàng đau nhói khi nàng nghĩ mình đã mất chàng, đã thất bại. Nhưng dù sao nỗi đau cũng tan biến khi nàng nhớ lại cách chàng đã đối xử với nàng, bởi vì lòng hận thù đã biến nỗi đau buồn thành tro bụi. Nhưng thường là nàng tự thu xếp để xua đuổi chàng ra khỏi suy nghĩ của mình. Làm thế thì ít bực bội hơn!

Trong những ngày dài rảnh rang này, nàng lại hay nhìn lại quãng đời đã qua của mình, và lại không thể không nghĩ đến chàng!

Nàng đã yêu chàng ư?

Chắc là ta đã yêu chàng, nàng tự nhủ, và ta sẽ yêu mãi chàng, nếu không sao trái tim lại đau buồn mỗi khi ta nhìn thấy chàng mỉm cười, hoặc nghe chàng nói!

Nhưng trong mười năm của cuộc đời, nàng cũng đã tơ tưởng đến Ashley như thế, bằng cách tưởng tượng ra nụ cười và giọng nói của anh ấy.

Và rồi Rhett lại trở nên vô cùng quý giá với ta khi chàng bỏ rơi ta, Scarlett đành thú nhận, bởi vì ở nàng vẫn còn lòng trung thực.

Ôi, sao phức tạp quá! Điều ấy gây nên cho nàng những cơn nhức đầu, còn khó chịu hơn cả cơn buồn nôn do nổi ưu phiền gây ra.

Nàng mong mình đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa! Tốt hơn hãy nghĩ đến Cat, đến niềm hạnh phúc hiện tại của nàng.

Nghĩ đến hạnh phúc ư?

Ta đã có hạnh phúc trước khi sinh Cat. Niềm hạnh phúc của ta bắt đầu từ ngày ta đến nhà Jamie. Ngày ấy không như bây giờ, ta không sao hình dung nổi lại có thể cảm nhận niềm hạnh phúc còn mạnh hơn cả niềm hạnh phúc đang tràn ngập lòng ta mỗi khi ta ngắm nhìn Cat, ôm ấp nó trên tay hoặc cho nó bú sữa. Nhưng ta cũng đã hạnh phúc, bởi vì dòng họ O Hara đã thừa nhận trọn vẹn con người của ta. Họ không hề tìm cách đồng hoá ta với họ, cũng không làm cho ta cảm thấy cần phải thay đổi, cũng không bắt ta phải nghĩ ngợi là ta đã có sai trái. Ngay cả khi ta sai trái. Ta đã không chịu chờ Kathleen đến chải tóc, sửa lại quần áo và dọn giường cho ta. Ta đã làm ra vẻ kênh kiệu với những con người không bao giờ làm một điều tầm thường như thế cả!

Nhưng không bao giờ, không bao giờ họ nói với ta: "Ô, thôi nhé, bớt bớt cái vẻ kênh kiệu ấy đi cho! Không, họ cứ để cho ta làm gì tùy thích, và họ chấp nhận ta kể cả cái vẻ kênh kiệu của ta, đúng như bản chất của ta.

Ta đã sai trái quá thể khi đòi đưa bác Daniel và cả gia đình về sống ở Ballyhara. Ta chỉ muốn làm ra vẻ ta là quan trọng. Ta muốn họ

sống trong những ngôi nhà xinh đẹp, trở thành những chủ trại giàu có nhiều đất đai và nhiều thợ để làm việc. Ta muốn biến đổi họ. Ta không bao giờ tự hỏi mình về những khao khát thực sự của họ. Ta đã không thừa nhận con người vốn có của họ.

Ôi, ta không muốn bắt đầu lại với Cat. Cũng sẽ không bao giờ ta tìm cách làm cho nó trở nên xa lạ, với con người vốn có của nó. Ta sẽ yêu nó mãi như ta yêu nó lúc này, với tất cả trái tim ta, dù có điều gì xảy ra đi nữa!

Chưa bao giờ mẹ ta đã yêu ta như ta yêu Cat đâu! Kể cả đối với Suellen và Carreen. Mẹ đã muốn ta trở nên khác với bản chất của ta, mẹ muốn ta giống mẹ. Với cả ba đứa con, mẹ đều chỉ muốn một điều như thế! Mẹ đã sai lầm.

Scarlett không dám nghĩ đến những gì mà nàng vừa phát hiện. Nàng luôn tin mẹ là một con người hoàn hảo. Không thể hình dung Ellen O Hara có thể sai lầm bất kỳ một điều gì đó được!

Những ý nghĩ này không sao dứt khỏi nàng. Nó không ngừng trở lại ám ảnh nàng vào những lúc nàng không chờ đợi nhất. Nó xuất hiện trở lại dưới nhiều dạng, nhiều vẻ khác nhau. Nhưng nó không để cho nàng yên ổn nữa!

Mẹ đã sai lầm. Trở thành một phu nhân như mẹ, đó không phải là cách sống duy nhất. Thậm chí, đó cũng không phải là cách tốt nhất nếu như điều đó không làm mình hạnh phúc. Hạnh phúc, đó là cách sống tốt nhất, bởi vì ta có thể để cho người khác cũng hạnh phúc, theo kiểu của họ thôi.

Mẹ đã không hạnh phúc. Mẹ đã tỏ ra dịu dàng, nhẫn nại, quan tâm đến chúng ta, đến con cái, đến cha, đến những người giúp việc da đen. Nhưng không hề yêu thương, không hề hạnh phúc! Ôi, tội nghiệp mẹ. Đáng tiếc là mẹ đã không biết được những gì con hiện đang cảm nhận, đáng tiếc là mẹ đã không biết đến hạnh phúc!

Ông ngoại đã nói gì vậy kia!

Rằng cô con gái Ellen của ông đã lấy Gerald O Hara để chạy trốn một tâm trạng thất tình. Có phải vì thế, mà mẹ không bao giờ hạnh phúc chẳng! Mẹ đã mơn mõi bên người đàn ông khó gần như ta đã mơn mõi bên Ashley! Và cũng như giờ đây ta đang mơn mõi với Rhett khi ta không thể ngăn cản mình được!

Thật lãng phí biết bao! Thật lãng phí ghê tởm và ngớ ngẩn biết bao! Hạnh phúc tuyệt vời đến thế, sao người ta lại có thể bám víu vào một tình yêu đã làm cho người ta đau khổ! Scarlett thì không bao giờ làm thế. Giờ đây nàng đã hiểu thế nào là hạnh phúc và nàng sẽ không để cho lãng phí mất đâu!

Nàng bế đứa bé đang ngủ và ôm chặt nó vào lòng. Cat tỉnh giấc, vùng vẫy hai tay nhỏ xíu, ra dấu phản đối.

- Ô, Cat, tha lỗi cho mẹ. Mẹ cần hôn con mà!

Tất cả họ đã sai lầm! Ý nghĩ này khủng khiếp đến mức làm Scarlett giật thót người. Họ đã sai lầm! Tất cả - lũ người đã không thềm đệm xia đến ta ở Atlanta, dì Eulalie và dì Pauline, và cả lũ người ở Charleston! Bọn họ đều muốn ta giống họ, trong khi ta lại thật khác họ. Bọn họ chê bai, làm cho ta cảm thấy rằng ta đã sai lầm nghiêm trọng, rằng ta là một con người xấu xa, rằng ta chỉ đáng đem ra cho mọi người phỉ nhổ.

Nhưng còn ta, ta có làm gì ghê tởm thế đâu! Họ trừng phạt ta, vì ta không theo những luật lệ của họ. Ta đã làm việc cực nhọc như bất cứ một gã nông dân nào - để kiếm tiền, còn một phu nhân đúng nghĩa của nó, thì không được quan tâm đến tiền. Chẳng cần biết xem chỉ có làm như vậy ta mới duy trì được Tara cung phụng được các dì, giúp Ashley cùng gia đình anh ấy và nuôi dì Pitty. Đó là chưa nói đến ta còn phải lo cả cái nhà cho dì, cung cấp cả than trong hầm lò cho dì nữa! Tất cả bọn họ đều cứ nghĩ rằng ta chẳng việc gì phải bận tay vào việc tính toán sổ sách ở cửa hàng cũng không cần nỡ một nụ cười dễ thương khi bán gỗ cho bọn Yankee. Có Chúa mới biết được đã có bao việc mà ta đã làm, đã có bao việc lẽ ra ta không phải làm, nhưng làm việc để kiếm tiền thì có gì đáng chê trách? Ấy thế, đó lại chính là điều mà bọn họ chê trách ta hơn cả. Hoặc đúng hơn, không. Bọn họ thù oán ta vì đã thành công!

Về điều ấy, như ta đã ngăn không để Ashley ngã gãy cổ bằng cách nhảy bổ xuống mộ của Melly. Nếu như điều ngược lại xảy ra, là ta kèm giữ được Melly bên mộ của Ashley thì mọi chuyện quả thật tuyệt vời rồi còn gì.

Đúng là một lũ giả dối!

Điều gì đã cho lũ người suốt đời chỉ biết dối trá có quyền được phê phán ta! Có gì là xấu khi làm việc cật lực và cật lực hơn nữa chẳng! Làm tất cả mọi việc để cứu một con người thoát khỏi nỗi bất hạnh, nhất là đó lại là một người bạn, thì có gì là ghê gớm đến thế không?

Bọn họ đã sai lầm. Ở đây, ở Ballyhara, ta đã làm việc cật lực và mọi người lại thán phục ta. Ta đã ngăn cản không để bác Daniel bị mất nông trại, và mọi người đã tặng ta danh hiệu Bà O Hara.

Chính vì thế mà ta cảm thấy thật hạnh phúc khi được mang tên gọi ấy. Bởi vì mọi người đã tôn vinh Bà O Hara hoàn toàn vì tất cả những điều mà suốt quãng đời đã qua, ta vẫn cứ nghĩ là xấu xa!

Buổi tối, Bà O Hara ngồi tính sổ sách thì Bà O Hara cũng giữ được Ashley bên ngôi mộ thôi!

Bà Fitzpatrick đã nói gì nhỉ! "Bà chẳng phải làm điều gì khác thường, chỉ đơn giản là sống như bà đang sống thôi". Thế thì ta là Scarlett O Hara, một con người đôi khi cũng có phạm sai lầm, đôi khi cũng đã làm điều phải làm, nhưng không bao giờ cho rằng mình phải sống khác với bản chất của mình! Ta là Bà O Hara, không ai lại gọi ta như thế, nếu như ta xấu xa đến mức như ở Atlanta người ta đã định ninh cho ta là thế đó! Ta không phải là người xấu đâu! Có Chúa biết đây, ta cũng không phải là nữ thánh. Nhưng ta kiên quyết phải khác thế, ta phải là ta và đừng giả vờ sống không đúng với bản chất của ta.

Ta là Bà O Hara và ta tự hào được như thế! Điều ấy làm ta hạnh phúc và nở mày, nở mặt.

Cat kêu oe oe ra điều đã thức giấc và đòi bú. Scarlett bế con ra khỏi nôi và đặt nằm cạnh nàng. Lấy tay đỡ cái đầu nhỏ xíu yếu ớt của con, nàng kéo Cat vào lòng mình.

- Mẹ lấy danh dự của mẹ hứa với con điều ấy, Cat O Hara ạ! Con có thể trở thành một con người đúng như bản chất của con, cho dù con có tỏ ra thật khác biệt với mẹ như ngày và đêm. Còn nếu như con có xu hướng trở thành một phu nhân, mẹ sẽ dạy cho con biết phải làm thế nào, mặc dù mẹ có nghĩ thế này, thế khác đi nữa! Nói cho cùng, mẹ biết rõ các luật lệ dù mẹ không thể tuân theo được!

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 65

- Tôi ra ngoài đây, chấm hết. Không cần nói gì nữa! - Scarlett khẳng khái thách thức bà Fitzpatrick.

Bà quản gia đứng choáng hết khung cửa, giống như một tảng đá bất di, bất dịch.

- Không, bà không đi ra ngoài được đâu!

Scarlett thay đổi chiến thuật.

- Tôi van bà, nài nỉ, miệng nở một nụ cười quyến rũ. Không khí mát mẻ sẽ tốt cho tôi đây. Với lại, có như thế tôi mới ăn ngon miệng. Có Chúa biết đây, bà cứ rầy sao tôi ăn không cho đủ xuất!

- Bà sẽ ăn ngon miệng thôi! Chị bếp đã đến rồi!

Scarlett quên lửng chiến thuật mơn trớn của mình.

- À nào có sớm gì đâu! Thế bà lớn ấy có hạ cố nói cho chúng ta biết điều gì đã giữ chân bà ấy lâu thế không?

Bà Fitzpatrick mỉm cười.

- Bà ấy đã lên đường đúng như dự định, nhưng bệnh trĩ làm bà ấy đau đớn vô chừng đến nỗi cứ đi được mười, mười lăm cây số là bà ấy phải dừng lại nghỉ cho đến sáng hôm sau. Tôi nghĩ chúng ta sẽ chẳng việc gì phải sợ nhìn thấy bà ấy ngồi thừ người trên ghế bành thay vì đứng ở chỗ làm của mình đâu.

Scarlett cố không cười nhưng nàng không sao kềm được với lại, nàng không thể giận bà Fitzpatrick được lâu cả hai đã gắn bó khá chặt chẽ. Bà quản gia đã ở đúng chỗ của bà ngay hôm sau ngày sinh Cat. Bà không hề rời Scarlett suốt thời gian nàng bệnh. Và bà luôn túc trực thường xuyên bên nàng.

Scarlett đã được nhiều người đến thăm hỏi trong những tuần lễ dài dưỡng bệnh, sau khi sinh Cat, Colum đến gần như hàng ngày, Katheen thì gần hai ngày một lần, những anh họ O Hara của nàng thì đến mỗi chủ nhật sau khi xem lễ, còn Molly có mặt kể cả những khi Scarlett không chờ đợi. Bà Fitzpatrick lúc nào cũng có mặt. Bà

mời khách phụ nữ uống trà và ăn bánh ngọt, dọn rượu và bánh ngọt cho khách đàn ông. Rồi sau khi khách ra về, bà lại đến ngồi cạnh Scarlett để nghe những tin tức nóng hổi trong lúc ngồi ăn nốt những gì còn lại của bữa ăn nhẹ. Bản thân bà cũng đem đến cho nàng những gì bà thu lượm được - những tin đồn ở thành phố, ở Ballyhara cũng như ở Trim - những câu chuyện ngồi lê, đôi mách mà bà nghe được trong những cửa hàng. Bà cố làm sao cho Scarlett đừng cảm thấy cô đơn.

Scarlett bảo bà Fitzpatrick gọi nàng bằng tên riêng và nàng cũng hỏi tên riêng của bà là gì.

Bà Fitzpatrick từ chối, không nói. Bà cứ một mực nói rằng một sự thân mật như thế là không phải phép, và bà giảng giải cho Scarlett biết cái tôn ti trật tự rất chặt chẽ của Toà nhà lớn. Vị trí quản gia của bà sẽ bị lung lay bởi bất kỳ một biểu hiện quá trớn nào dù từ phía bà chủ. Có lẽ thường là do từ phía bà chủ.

Tất cả những điều ấy là quá tế nhị đối với Scarlett, nhưng thái độ nhất mực của bà Fitzpatrick, cho dù giọng nói của bà rất thân thiện, đã khiến cho nàng hiểu rằng điều ấy rất quan trọng. Bởi vì, nàng đành theo đề nghị của bà quản gia, Scarlett có thể gọi bà là "bà Fitz" còn bản thân bà có thể gọi nàng "Bà O" nhưng chỉ khi nào có hai người thôi. Trước mặt người thứ ba, cần phải giữ đúng những cách thức đầu ra đũa của cái tôn ti trật tự ấy.

- Ngay cả trước mặt Colum nữa ư? Scarlett hỏi.

Bà Fitzpatrick suy nghĩ rồi bằng lòng. Colum là một trường hợp ngoại lệ.

Scarlett bèn tranh thủ nỗi nhu nhược của bà đối với Colum.

- Tôi sẽ đến chỗ Colum ngay đây, nàng nói. Anh ấy không đến thăm tôi từ đời nào đời nào rồi đấy, và tôi thấy nhớ anh ấy!

- Anh ấy đi công chuyện xa và bà biết rõ điều đó. Tôi đã nghe anh ấy nói với bà rồi mà!

- Chà chà! Scarlett tặc lưỡi. Bà luôn thắng tôi.

Nàng trở lại ngồi gần cửa sổ.

- Vậy thì hãy đến tán gẫu với bà bệnh trĩ đi, nàng bĩu môi nói.

Bà Fitzpatrick bật cười.

- Tiện đây, bà tuyên bố khi bước ra, tên thật của bà ấy là Keane.

Nhưng bà có thể gọi là bà bệnh trĩ, tùy bà! Có lẽ bà sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt bà ấy đâu. Đó là việc của tôi!

Chờ một lát để biết chắc bà Fitzpatrick không bắt thần quay lại, Scarlett chuẩn bị đi ra ngoài. Nàng đã ngoan ngoãn như vậy là đủ rồi. Đó là điều có thể chấp nhận vì sau khi sinh, người mẹ trẻ phải nghỉ ngơi một tháng mà phần lớn thời gian chủ yếu là nằm trên giường, và Scarlett tuân theo cái lệ ấy. Nàng quả không thấy rằng vì sao nàng lại phải kéo dài thời kỳ nghỉ ngơi ấy thêm ba tuần, đơn giản là vì việc sinh Cat không diễn ra theo cách bình thường. Vị bác sĩ ở Ballyhara đã gây cho nàng ấn tượng là một người đàn ông trung hậu; ông ta gọi cho nàng nhớ đến bác sĩ Meade. Nhưng bản thân bác sĩ Devlyn thừa nhận ông không hề có kinh nghiệm gì về những đứa bé ra đời nhờ một lưỡi dao. Sao nàng lại phải nghe ông ta! Nhất là khi nàng có việc quan trọng phải làm.

Bà Fitz đã nói cho nàng nghe về bà lão xuất hiện như một ma thuật đỡ đỡ cho đứa bé, vào cái lúc mưa to, gió lớn trong đêm Lễ Các thánh. Colum đã cho nàng biết bà lão ấy là ai rồi - *cailleach*, mù phù thủy của ngọn tháp, Scarlett đã sống sót là nhờ bà ta và cả Cat nữa! Nàng phải đến cảm ơn bà lão.

Scarlett bất ngờ với cái lạnh. Tháng mười còn ấm áp, sao chỉ mới một tháng mà đã khác xa đến thế! Nàng lấy áo choàng cuộn tròn đứa bé đã được bọc ấm. Cat tỉnh giấc. Đôi mắt nó mở to, chăm chú nhìn Scarlett.

- Con yêu của mẹ, Scarlett thì thầm. Con ngoan biết bao, Cat ạ, con không bao giờ khóc, phải không?

Nàng đi qua khoảng sân sau lót gạch để ra con đường nàng thường dùng xe ngựa.

- Tôi biết bà đang ở kia kìa. Scarlett kêu to về hướng những bụi cây thấp bao quanh khu rừng thưa của ngọn tháp. Tốt hơn là bà bước ra mà nói chuyện với tôi, bởi vì tôi sẽ đứng đây mãi cho đến lúc tôi chết cứng vì lạnh đấy. Và cả đứa bé nữa, nếu như bà thích thế!

Nàng bình tĩnh chờ đợi. Người phụ nữ đã đỡ đỡ cho Cat chắc sẽ không để nàng đứng lâu giữa cái lạnh ẩm ướt trong bóng tối của

ngọn tháp.

Đôi mắt Cat thôi không nhìn Scarlett mà liếc nhìn chung quanh như thể tìm hiểu vật gì. Một lúc sau, Scarlett nghe sột soạt ở bên phải nàng, trong những bụi rậm ô rô ken dày. Bà lão đột nhiên xuất hiện.

- Đi ngỗ này, bà ta nói và cứ bước sâu vào trong rừng.

Scarlett phát hiện khi đến gần một con đường mòn, nhưng nàng không bao giờ tìm ra nếu như bà lão không lấy cái khăn san của mình gạt sang một bên những cành ô rô rậm rạp đầy gai trước mặt nàng. Scarlett lần bước theo con đường mòn cho đến khi mất dấu trước một lùm cành loài xoà.

- Tôi không đi nữa đâu! Nàng tuyên bố. Tôi phải đi đâu bây giờ! Một tiếng cười rè rè vang lên phía sau nàng.

- Vào lối này, *cailleach* đáp.

Bà ta đi vòng qua Scarlett rồi cúi gập người dưới đám cành lá. Scarlett cũng làm theo, lom khom vài bước, cả hai đã đứng thẳng dậy. Ở giữa lùm cây, cánh rừng thưa che khuất một cái chòi bằng đất khô, cây sậy phủ trên mái. Một làn khói mỏng đang bốc lên trên ống khói sưởi.

Bà lão đưa tay mở cánh cửa và nói:

- Vào đi!

Ôi, một đứa bé xinh xắn, *cailleach* khen.

Bà ta ngắm nhìn Cat rất tỉ mỉ từ đầu đến chân.

- Bà đặt tên cho bé là gì!

- Katie Colum O Hara.

Đây là lần thứ hai nàng lên tiếng. Vừa bước vào túp lều, nàng đã tỏ lời cảm ơn về những gì bà lão đã làm, nhưng bà ngắt ngang.

- Đưa bé cho tôi, bà ta vừa nói vừa chìa hai tay ra.

Scarlett vội trao bé cho bà ta để rồi lặng lẽ nhìn bà, kiểm tra tỉ mỉ bé.

- Katie Colum, người đàn bà nhắc lại. Sao nghe êm ái và yếu xiu đối với một bé gái mạnh mẽ như thế này! Tôi tên là Grainne. Đó là một cái tên mạnh mẽ đấy!

Cái tên họ bằng tiếng Gáclyque vang lên qua giọng nói chói tai của bà như lời thách thức. Scarlett cựa mình trên ghế đầu. Nàng không

biết nói sao.

Cailleach bọc Cat trong khăn và tã lót. Rồi bà ta bồng nó lên, nói thì thầm vào tai nó điều gì mà Scarlett không sao nghe được dù nàng đã cố lắng tai. Các ngón tay Cat bầu chặt tóc bà lão! Bà nâng đứa bé lên vai mình.

Bà không thể hiểu được đâu dù có nghe được đi nữa.

- Bà O Hara ạ. Tôi nói tiếng Ireland. Đó là một thứ phù phép. Chắc bà đã nghe nói là tôi biết ma thuật và cây cỏ chứ!

Scarlett thừa nhận ngay.

- Có thể là tôi biết rõ những điều ấy thật, bà nói. Tôi có biết chút ít về các bài thuốc và cách thức bào chế của người xưa, nhưng tôi không nói đó là ma thuật. Tôi chịu khó mở mắt nhìn, và lắng nghe rồi học hỏi. Điều ấy trông như ma thuật đối với một số người, cái điều mà họ có thể nhìn thấy khi bị mù hoặc nghe thấy khi bị điếc. Thật ra, đấy chỉ là do tín ngưỡng. Bà đừng mong tôi làm ma thuật cho bà!

- Tôi không hề đến đây vì chuyện ấy.

- Chỉ để cảm ơn thôi sao! Không gì khác nữa ư?

- Không, không có gì khác nữa! Còn giờ thì đã xong. Tôi phải trở về nhà ngay trước khi người ta phát hiện tôi đã trốn đi.

- Tôi mong bà thứ lỗi cho, *Cailleach* nói. Thật hiếm có những người có lòng biết ơn khi tôi giúp họ. Tôi ngạc nhiên là sao bà không nổi giận đối với tôi, sau những gì tôi đã bắt bà phải chịu đựng!

- Bà đã cứu mạng cho tôi cũng như con tôi mà.

- Nhưng tôi đã lấy đi cuộc sống của nhiều đứa trẻ khác! Có lẽ một bác sĩ làm tốt hơn đấy.

- Nếu như tôi tìm được một bác sĩ thì tôi đã để ông ta túc trực bên cạnh tôi rồi!

Scarlett cắn lưỡi. Nàng đến đây để cảm ơn chứ nào phải trách bà ta đâu. Nhưng sao lúc này bà ta lại huyền thuyên những điều khó hiểu, bằng cái giọng khàn khàn và đáng sợ thế! Điều ấy làm nàng nổi da gà.

- Tôi xin lỗi, Scarlett nói tiếp. Điều ấy không lịch sự lắm. Tôi tin chắc là không một bác sĩ nào có thể làm tốt hơn đâu! Thậm chí

không tốt bằng một nửa. Nhưng bà định nói gì khi nói đến những đứa trẻ khác! Tôi đã sinh đôi và một đứa con đã chết rồi phải không?

Có thể lắm chứ, Scarlett thầm nghĩ. Nàng đã quá đầy đà khi mang thai. Nhưng bà Fitz hoặc Colum lẽ ra đã nói cho nàng biết chứ - hoặc có thể không nói gì. Họ cho nàng biết về cái chết của bà nội Katie Scarlett sau hai tuần lễ đầy thì sao?

Một cảm giác mát mát không sao bù đắp nổi làm Scarlett muốn nghẹt thở.

- Còn một đứa con khác nữa phải không! Tôi cần biết điều ấy!

- Suyt! Bà làm Cat giật mình đấy! - Grainne cãi lại - Không hề có một đứa con nào khác trong bụng bà đâu! Tôi không biết bà có hiểu lắm ý nghĩa trong câu nói của tôi hay không. Người đàn bà tóc bạc trông thành thạo lắm đấy, tôi tưởng bà ta đã hiểu và đã nói cho bà hay rồi chứ! Tôi lấy cả dạ con ra cùng với đứa bé, rồi tôi không biết cách đặt nó vào chỗ cũ! Bà sẽ không bao giờ có đứa con khác nữa đâu!

Có điều gì có vẻ quyết đoán trong lời lẽ và cách thức bà lão nói, và Scarlett biết chắc rằng đó là sự thật. Nhưng nàng không sao tin nổi điều ấy. Không còn có con nữa sao! Đúng vào lúc này đây, khi nàng khám phá ra những niềm vui không thể xoá nhoà của tình mẫu tử và khi nàng vừa muộn màng hiểu được thế nào là thương yêu ư? Không. Điều ấy quá ư khắc nghiệt!

Trước đây, Scarlett không bao giờ hiểu được tại sao, Mélanie lại có thể sẵn lòng liều mình để có một đứa con nữa, nhưng lúc này đây nàng đã hiểu. Nàng cũng làm như thế thôi. Nàng sẵn sàng đổi mặt với đau đớn, sợ hãi và cả máu để sống lại cái phút giây khi lần đầu tiên xuất hiện khuôn mặt của đứa con nàng.

Bé Cat kêu khe khẽ. Đó là dấu hiệu bé đói rồi đấy.

Ngay lập tức, để trả lời cho bé, Scarlett cảm thấy sữa bắt đầu chảy. Sao mình lại u buồn đến thế! Mình đã chẳng có một đứa con tuyệt vời nhất trần đời đó sao? Mình chẳng tội gì phải làm cạn nguồn sữa của mình vì những đứa con tưởng tượng khi mà bé Cat thực sống động và đang đòi mẹ đây.

- Tôi phải về thôi, đã đến giờ cho bú rồi!

Nàng đưa tay ra ẵm đứa bé.

- Cho tôi nói nốt điều này, Grainne nói. Hãy thận trọng.

Scarlett đột nhiên cảm thấy sợ. Nàng hồi tiếc là đã bế Cat theo. Sao *Cailleach* không trả con lại cho nàng!

- Hãy luôn giữ đứa bé ở bên bà. Có kẻ nói một ngụm phù thủy đã cho nó chào đời và nó đã bị bỏ bùa mê.

Scarlett rùng mình.

Những ngón tay lốm đốm của Grainne khe khẽ cạy bàn tay của Cat. Bà nhẹ nhẹ xoa đầu bé và thì thầm:

"Mạnh khỏe nhé. Dara". Rồi bà ta trao bé cho Scarlet. - Tôi sẽ gọi nó là Dara trong ký ức của tôi. Đó là tên cây sồi. Tôi rất biết ơn bà vì niềm hạnh phúc đã được nhìn thấy bé và những lời cảm ơn của bà. Nhưng đừng đưa bé đến đây nữa! Không nên để bé dính líu đến tôi làm gì! Giờ thì bà đi đi. Có ai đến... Không, con đường mòn mà ai đó đang đi không phải là con đường của bà đâu. Đó là con đường ở hướng bắc mà những người đàn bà ngu xuẩn dùng đến đây để hái bùa yêu, bùa sắc đẹp, hoặc những thứ bùa để hãm hại những kẻ mà họ ghét bỏ. Thôi bà đi đi! Và hãy chăm sóc cho bé. Scarlett sẵn sàng vâng lệnh. Nàng thản nhiên bước đi dưới cơn mưa lớn đã bắt đầu rơi. Nàng cúi đầu và khom người để che kín Cat đang chép chép miệng dưới áo choàng của mẹ nó.

Bà Fitzpatrick nhìn cái áo khoác sưng nước, vớt dưới đất trong góc lò sưởi, nhưng chẳng nói gì.

- Bà Keane xem ra khéo tay nhào bột đấy, bà ta nói. Tôi đã mang đến cho bà vài cái bánh nhỏ để dùng với trà.

- Càng tốt, tôi đói muốn chết đây!

Lúc này, cho Cat bú rồi nằm nghỉ khi mặt trời chiếu sáng, Scarlett cảm thấy cuộc dạo chơi đã làm nàng khỏe khoắn. Nàng sẽ không để ai hù dọa trong lần tới, khi nàng muốn đi dạo.

Từ nay bà Fitz sẽ không còn tìm cách giữ nàng nữa! Khi bà ta thất bại thì bà biết thừa nhận.

Ngay khi Colum trở về, Scarlett đến chỗ anh dùng trà. Và xin ý kiến anh.

- Em muốn mua một chiếc xe nhỏ, có mui, Colum ạ. Trời quá lạnh

để đi xe ngựa, với lại em còn nhiều việc phải làm! Anh có thể kiếm giúp em một chiếc được không?

Anh đáp là anh sẽ giúp, nhưng nàng cũng có thể tự chọn cái xe nàng thích. Những người sản xuất loại xe *landau* sẽ rất vui khi được đưa các mẫu xe đến giới thiệu với nàng. Những người sản xuất những món hàng mà nàng thích cũng thế! Nàng là phu nhân của Toà nhà lớn.

- Sao em lại không nghĩ đến điều ấy trước nhỉ! - Scarlett kêu lên. Tám ngày sau, nàng đi trên một cỗ xe *landau* lịch sự màu đen, bên hông có đường kẻ màu vàng, do một con ngựa xám đẹp xứng với lời hứa của người bán: nó sẵn sàng chạy nước kiệu mà chẳng cần phải dùng đến roi.

Nàng cũng mua một bộ xa lông đánh xi bằng gỗ sồi bọc nệm xanh và thêm mười cái ghế nhỏ có thể kéo đến gần lò sưởi với một cái bàn tròn, mặt bằng đá cẩm thạch đủ cho sáu người ăn. Tất cả đã chờ sẵn trong căn phòng sát bên phòng nàng, trên một tấm thảm mềm Wilton.

Colum có thể kể rành bao chuyện thuộc loại tai tiếng nhất về những phu nhân Pháp đã tiếp các đám đông mà không thèm bước ra khỏi giường, nhưng nàng vẫn khẳng khái đòi có một căn phòng xứng đáng để tiếp khách. Và, cho dù bà Fitz có nói, nàng vẫn không thấy có lý do gì để sử dụng các phòng dưới nhà để tiếp khách, trong lúc nàng có bao nhiêu phòng trống ở lầu một, quây quần hơn.

Nàng vẫn chưa có bàn làm việc lẫn ghế bành, bởi vì thợ đóng đồ gỗ quý vẫn chưa làm xong! Chẳng ích gì khi có cả một thành phố riêng của mình nếu như không có chút gì đầu óc kinh doanh! Nếu như mọi người kiếm được tiền thì mới có thể tính đến chuyện thu tiền nhà.

Đi đâu nàng cũng mang theo đứa con gái của nàng trong cái giỏ có nệm nhồi bông. Đứa bé mấp môi muốn chuyện, làm văng ra những cái bong bóng khi cả hai mẹ con rong ruổi trên đường, Scarlett đã cứ định ninh hai mẹ con đang cùng song ca. Đến nhà nào, cửa hàng nào, nàng cũng đem khoe Cat. Mọi người đều làm dấu thánh giá khi nhìn thấy đứa bé có đôi mắt xanh và làn da nâu sậm, và

Scarlett tỏ ra thích thú. Nàng tưởng họ chúc phúc cho con mình.

Gần đến lễ Giáng sinh, niềm phấn khởi của Scarlett từ sau khi hồi phục, đã bắt đầu dịu xuống. Nàng tâm sự với Cat:

- Mẹ không muốn ở Atlanta để nhăm nháp chén trà theo kiểu Trung Hoa dù họ có mời mẹ đến dự tất cả những cuộc tiếp tân. Mẹ cũng chẳng muốn ở Charleston với những cuốn sổ khiêu vũ vớ vẩn và những hàng người đứng tiếp khách. Nhưng mẹ muốn ở một nơi đừng lúc nào cũng ảm ứot như thế này!

Scarlett tự nhủ nàng sẵn lòng sống trong một căn nhà lá để có thể quét vôi, sơn phết lại như Kathleen và các anh họ của nàng đang làm, cũng như mọi người khác đang ở trong những căn nhà lá ở Adamstown dọc theo các con đường. Khi nàng đi bộ đến quán rượu ngày 22 tháng mười hai và khi nàng nhìn thấy mọi người đang bận rộn quét dọn và sơn phết lại nhà cửa, gian hàng trên lớp vôi, sơn còn mới nguyên từ mùa thu thì nàng cảm thấy vui thích. Niềm vui, từ sự thịnh vượng mới nơi thành phố của nàng, đã xua tan nỗi buồn nàng thường xuyên cảm thấy, mỗi khi tìm đến quán rượu để kết bạn. Đôi khi nàng có cảm giác tiếng chuyện trò ngưng bật khi nàng vừa bước vào.

- Phải trang hoàng nhà cửa để mừng lễ Giáng sinh, nàng thông báo cho bà Fitz. Người Ireland làm thế nào nhỉ!

- Họ đặt những cành ô rô trên lò sưởi, trên cửa ra vào và cửa sổ, - bà quản gia đáp - Và một cây nến lớn, thường là màu đỏ, trên một cửa sổ nào đó để hướng dẫn Chúa Hải đồng.

- Chúng ta sẽ đặt nến ở tất cả các cửa sổ chứ? - Scarlett tuyên bố. Nhưng bà Fitz tỏ ra cố chấp.

- Chỉ đặt ở một cửa sổ thôi! Nếu muốn, Scarlett cứ việc đặt bao nhiêu nến tùy thích, ở trên bàn - thậm chí cả ở dưới đất - nhưng chỉ có thể đặt một cây nến ở một cửa sổ mà thôi! Và thắp nến vào buổi tối Giáng sinh, khi chuông giờ Kinh nhật tụng vang lên. - Bà quản gia mỉm cười. - Theo truyền thống, đứa trẻ nhỏ nhất trong nhà sẽ đốt một cọng rơm, từ đồng than hồng của lò sưởi khi chuông giờ Kinh nhật tụng vang lên, rồi cũng với cọng rơm này, nó mang đến

thấp cây nến. Có lẽ bà phải giúp bé một tay thôi.

Scarlett và Cat đón lễ Giáng sinh ở nhà Bà Daniel.

Mọi người trầm trồ khen bé chừng nào, thì Scarlett như cảm thấy tràn trề những lời chúc mừng chừng ấy. Sự hiện diện của nhiều người khiến nàng khuây khoả, khi nghĩ về những mùa Giáng sinh ở Tara trước đây khi cả nhà và gia nhân đều ủa chạy đến hàng hiên lớn, sau bữa điểm tâm, để đáp lại tiếng gọi "Quà Giáng sinh đây!" Khi Gerald O Hara vừa chia phần rượu Whisky và một cuộn thuốc lá cho từng nông dân, vừa trao cho mỗi người một cái áo và một đôi giày mới. Khi Ellen O Hara vừa đọc một lời chúc ngắn cho từng phụ nữ và từng đứa trẻ vừa trao cho họ những khúc vải trúc bầu vải bông, kèm theo những trái cam và kẹo. Nhiều lúc, nàng nhớ đến nồn nao giọng nói trầm âm và kéo dài, nụ cười rạng rỡ của những người da đen.

- Em phải về nhà thôi, Colum ạ, - Scarlett thông báo.

- Em không phải đang ở nhà mình, trên mảnh đất của tổ tiên đã được trả lại cho dòng họ O Hara sao?

- Ô, Colum, đừng chơi cái trò Ireland của anh làm gì!

Anh biết rõ em muốn nói gì chứ! Em nhớ những giọng nói miền Nam, mặt trời và các món ăn miền Nam. Em muốn ăn bánh ngô, gà rán, và chim sếu con nấu với lúa mạch. Ở Ireland, không ai biết đến ngô. Đó là tên một loại ngũ cốc thôi mà.

- Anh biết, Scarlett ạ, và anh rất tiếc khi nhìn thấy em đau khổ như vậy! Sao em không quay về thăm nơi ấy khi tiết trời đẹp trở lại!

Em cứ để Cat ở lại, bà Fitzpatrick và anh sẽ săn sóc bé.

- Không bao giờ! Không bao giờ em xa rời Cat!

Chẳng còn gì phải nói thêm. Nhưng đôi lúc, ý tưởng này lại trở lại ám ảnh Scarlett; chuyến vượt biển chỉ kéo dài hai tuần và một ngày, rồi còn có cả cá heo kéo nhau đến nô đùa quanh mạn thuyền trong nhiều giờ liên tiếp mà.

Ngày đầu năm mới, Scarlett bắt đầu thăm thía thế nào là làm Bà O Hara. Bà Fitz bước vào phòng nàng với một tách trà thay vì bảo Peggy Quinn mang đến bữa điểm tâm trên khay như mọi khi.

- Ước mong mọi lời chúc phúc của tất cả các Thánh đến với mẹ và

con trong năm mới, bà cất tiếng oang oang, vui vẻ. Tôi cần giảng giải cho bà rõ những bốn phận của bà trước bữa điểm tâm đây!

- Chúc mừng năm mới, bà Fitz! Nhưng bà nói cái quái gì thế!

Đó là một truyền thống, một nghi thức, một nghiã vụ bà Fitz đáp. Nếu không có vậy, xui xẻo sẽ đeo đuổi ta suốt năm! Scarlett có thể uống một chút trà mà thôi.

Món ăn đầu tiên trong năm phải là món *barm brack* của Năm mới, đặt trên khay. Nàng sẽ ăn ba miếng, nhân danh Chúa Ba ngôi.

- Nhưng trước khi bắt đầu, bà Fitz giải thích, bà hãy bước qua phòng mà tôi đã cho chuẩn bị. Bởi vì, sau khi đã ăn ba miếng vì Chúa Ba ngôi xong, bà phải cố hết sức ném cái bánh lên tường cho vỡ ra nát như. Tôi đã cho chùi rửa tường hôm qua rồi, và cả nền nhà nữa đấy!

- Đúng là chuyện ngu xuẩn mà tôi chưa từng nghe thấy! Sao bà lại muốn tôi làm hỏng một cái bánh hoàn hảo như thế nhỉ! Còn nữa, sao lại ăn bánh ngọt vào bữa điểm tâm!

- Bởi vì mọi người đều làm như thế. Nào hãy làm tròn bốn phận của bà, Bà O Hara, kéo mọi người trong gia đình chết đói lên đấy! Mọi người không ai được ăn gì trước khi món *barm brack* bị vỡ tung tóe.

Scarlett cuộn mình trong khăn san và răm rắp nghe theo lời bà. Nàng uống một hớp trà để thấm ướt miệng, rồi cắn ba miếng vào lớp vỏ bánh nơi có nhiều trái cây nhất, đúng như bà Fitz đã dặn. Nàng phải bê bằng hai tay vì cái bánh quá lớn. Sau đó, nàng lâm râm đọc lời kinh cầu cho nạn đói đừng hoành hành, mà bà Fitz đã dạy cho nàng, rồi vung tay, dùng hết sức ném cái bánh lên tường. Những mẩu bánh văng tung tóe khắp phòng.

Scarlett cười phá lên.

- Lãng phí khủng khiếp. Nhưng vui thật!

- Tôi vui thích vì điều ấy làm bà hài lòng, bà quản gia đáp. Còn phải lặp lại điều này năm lần như thế. Mỗi người đàn ông, đàn bà và trẻ em của Ballyhara phải nhận được một phần bánh nhỏ như lộc may đầu năm. Họ đang chờ bà ở ngoài sân kia kìa! Còn các gia nhân sẽ nhặt nhanh những mẩu bánh để trên khay, khi bà đã làm xong mọi việc.

- Chúa ơi, Scarlett thở dài. Lẽ ra ta phải cắn những miếng nhỏ lại một chút.

Sau bữa điếm tâm, Colum đi cùng nàng qua thị trấn để cử hành nghi thức kế tiếp; vận may sẽ được tròn trịa cả năm nếu có một người nào đó tóc nâu xông nhà mình vào ngày đầu năm. Nhưng theo truyền thống, mọi người trong nhà phải ra đón người ấy từ ngoài và cùng bước vào nhà theo người ấy.

- Cần phải cố gắng giữ đừng cười đấy nhé! Colum dặn. Ai có mái tóc nâu đều mang đến sự may mắn. Trường tộc thì lại mang đến sự may mắn gấp đôi.

Khi đã xong, Scarlett thật sự đi loạn choạng.

- Chúa ôi, còn bao nhiêu nhà ta chưa đến, nàng rên rỉ. Em đã no ứ lên tận cổ với trà và bánh mà mọi người mời em rồi đấy! Chúng ta có buộc cứ phải ăn uống trong mỗi ngôi nhà chúng ta đến không nhỉ!

- Scarlett yêu dấu, sao em có thể nói là đến thăm, nếu như chủ nhà không hiếu khách và em lại không mến khách chứ! Nếu em là đàn ông, em còn phải uống rượu Whisky thay cho trà đấy!

Scarlett mỉm cười.

- Cat chắc cũng sẽ được tôn kính như thế!

Ở Ireland, ngày một tháng hai được coi như ngày mở đầu năm cày cấy. Cùng với hết thảy mọi người sống và làm lụng ở Ballyhara, Scarlett đứng ở giữa một cánh đồng lớn, rồi sau khi đọc một lời kinh để cầu cho được mùa, nàng dùng mai xới một nắm đất đầu tiên và lật lại. Từ lúc này, một năm đã bắt đầu. Sau lễ bánh khoai tây và lễ sữa, đúng thế, bởi người ta cũng mừng ngày một tháng hai lễ thánh Brigid, nữ thánh bổn mạng khác của Ireland.

Trong lúc mọi người ăn uống và chuyện trò sau buổi lễ Scarlett quì bên nắm đất đã xới lên lúc này, nắm một vốc đất mùn.

- Còn cái này dành cho Cha, nàng thì thầm. Cha thấy đấy Kettie Scarlett đã không quên điều Cha dạy rằng đất của quận Meath là phì nhiêu nhất trên đời, phì nhiêu hơn cả đất của Georgie, của Tara. Con sẽ cố vun xới nó sao cho tốt nhất. Cha ạ, và con sẽ yêu

mảnh đất này như Cha đã dạy con, đây là đất đai của dòng họ O Hara, và nó đã lại thuộc về chúng ta.

Khi thừa kế của người xưa những công việc cày cấy, bừa đất, gieo hạt và cầu kinh, ở nàng toát lên một nhân cách đơn sơ và cần cù khiến những con người sinh sống nhờ đất đai phải ngưỡng phục và tôn kính nàng. Nàng đã nhận biết tình cảm này từ khi nàng ở trong căn nhà của bác Daniel và lúc này đây, nàng cũng cảm thấy điều đó ở những người chủ trại của Ballyhara. Và cả ở nơi nàng nữa bởi vì, theo cách nhìn nhận của nàng, nàng là một người trong bọn họ. Nàng không có sức để điều khiển cái cày nhưng nàng có thể cung cấp lưỡi cày cho họ. Và cả ngựa để kéo cày, và cả hạt giống để gieo trên luống cày.

Nàng càng cảm thấy thân thiết như ở nhà mình khi ngồi ở Văn phòng quản lý hơn là ở trong những căn phòng ở Toà nhà lớn. Nàng đã kê một cái nôi cho Cat, giống như cái nôi trong phòng nàng và nàng có thể dùng chân đưa nôi, trong lúc vừa ngồi tính toán sổ sách.

Những cuộc cãi vã từng làm cho bà Fitz lo âu thực ra lại chỉ là những chuyện quá dễ giải quyết. Nhất là khi mình là bà O Hara và tiếng nói của mình có sức mạnh như một thứ luật lệ. Scarlett luôn buộc mọi người làm những gì nàng muốn, và lúc này đây nàng chỉ cần bình thản nói: không ai bàn cãi nữa! Nàng rất thích ngày chủ nhật đầu tiên mỗi tháng. Nàng cũng đã bắt đầu nhận ra còn nhiều người, đôi khi, cũng đáng cho người khác nghe ý kiến của họ. Các chủ trại quả thật biết nhiều hơn nàng về chuyện cày cấy và họ có nhiều điều có thể bày vẽ cho nàng được. Nàng rất cần những điều ấy.

Nàng đã dành riêng một trăm chục mẫu tại lâu đài ở Ballyhara; những người chủ trại, đã khai thác số đất đai này cho nàng, và họ chỉ lấy công một nửa so với tiền lĩnh canh thông thường trên những đất đai họ thuê của nàng, Scarlett hiểu rõ chế độ phát canh thu tô bởi vì ở miền Nam người ta cũng làm như thế. Vị trí chủ đất còn mới lạ với nàng. Nhưng nàng quyết phải là một chủ đất giỏi nhất ở Ireland.

- Mẹ cũng vậy, mẹ cũng bày vẽ nhiều điều cho các chủ trại, nàng

tâm sự với Cat, họ chưa bao giờ nghe nói đến phân phốt phát trước khi mẹ phát cho họ hàng bao. Phải cố làm lợi càng nhiều chừng nào hay chừng ấy, dù vài xu trên số tiền Rhett đã cho nàng, nếu điều ấy đáng để cho chúng ta có được những vụ mùa bội thu.

Không bao giờ nàng nhắc đến chữ "cha" trước mặt Cat. Ai mà biết được một đứa bé nhỏ xíu có thể hiểu, và khắc ghi những gì trong ký ức của nó! Nhất là với một đứa bé vượt trội hơn những đứa bé khác trên đời như Cat.

Cùng lúc ngày càng kéo dài thì gió và mưa càng bớt dữ dội và âm áp hơn. Và Cat càng lúc càng trở nên tuyệt vời. Cá tính của nó đang phát triển.

- Mẹ đã đặt cho con cái tên thật phù hợp, nàng thỏ thẻ. Con là đứa bé độc lập nhất mà mẹ chưa hề thấy bao giờ

Đôi mắt xanh của bé chăm chú nhìn mẹ nó khi mẹ nói rồi quay lại ngắm nhìn những ngón tay của nó. Con bé này không bao giờ gắt gỏng và tỏ ra có khả năng tự nó đùa một mình không hề biết mệt mỏi. Việc cai sữa, đối với Scarlett là một cực hình nhưng đối với Cat thì không. Bé rất thích khám phá món cháo yến mạch và bình sữa của nó bằng miệng và hai tay. Mọi thí nghiệm đều quyến rũ bé. Đó là một đứa bé chắc da chắc thịt, lưng thẳng và đầu ngẩng cao. Scarlett tôn sùng bé. Và theo một cách nào đó, nàng nể bé. Nàng say mê ru Cat trên tay và ôm hôn đầu, cổ, má, tay và chân của bé, nàng mơ màng đặt bé trên đùi và ru bé. Nhưng bé chỉ để cho nàng nựng nịu vài phút rồi bé quơ chân, quơ tay, đòi đẩy ra. Khuôn mặt xinh xinh màu nâu của Cat đã có thể cáu gắt đến mức Scarlett phải phì cười, lúc nàng bị bé xô đẩy ra dữ dội nhất.

Những giây phút hạnh phúc nhất là lúc hai mẹ con tắm chung vào cuối ngày, Cat đập nước văng tung tóe rồi cười sặc sụa còn Scarlett thì vừa để con nhảy chơi chơi trên đùi, vừa cất tiếng hát vang. Lúc vui nhất là khi nàng lau khô đôi tay, đôi chân xinh xinh của bé và xoa phấn trên làn da mịn màng của bé.

Ngày nàng hai mươi tuổi, chiến tranh đã cướp mất thời tuổi trẻ của nàng chỉ trong một sớm, một chiều. Ý chí và sự chịu đựng đã làm cho nàng trở nên chai đá và trên khuôn mặt nàng đã hằn rõ điều ấy. Vào mùa xuân năm 1876, khi đã ở tuổi ba mươi một thì sự êm đềm

chứa chan bao hy vọng, đầy ắp tuổi thơ và niềm triu mến đã lần hồi trở lại với nàng. Nàng không nhận ra điều ấy bởi những lo lắng về trang trại, về tư cách làm mẹ đã thay thế mối quan tâm đến lợi ích duy nhất của bản thân mình.

Bà phải mặc những bộ quần áo khác thôi, một hôm bà Fitz tuyên bố. Tôi có nghe nói đến một bà thợ may đang muốn thuê căn nhà mà bà đã ở trước, nếu như bà cho sơn phết lại phía bên trong nhà. Bà ta goá chồng và đủ sức trả tiền thuê nhà kha khá đấy. Việc này chắc rất được lòng các bà trên thị trấn và bà cũng cần đến bà ta nếu như bà không thích tìm một người nào đó ở Trim.

- Bà trách tôi đấy chứ! Tôi ăn mặc đồ đen rất nghiêm túc và phù hợp với một quả phụ nữa. Cái váy lót của tôi nào có lộ ra đâu!

- Bà nào có mặc đồ đen đúng với các quả phụ đâu! Bà mặc những thứ quần áo nhơ nhớp như của một bà nông dân nghèo khổ, với tay áo xắn lên, trong khi bà lại là phu nhân của một Toà nhà lớn.

- Ôi chà chà, bà Fitz ạ. Sao bà lại muốn tôi cưỡi ngựa ra xem cỏ lá gừng trên đồng cỏ mọc tốt không mà lại diện vào người những bộ đồ bảnh bao của phu nhân Toà nhà lớn! Và lại, tôi thích được thoải mái! Ngay khi tôi có thể mặc những bộ quần áo màu sáng, tôi lại đâm sợ bị vấy bẩn. Bao giờ tôi cũng thù ghét sự tang tóc và tôi không thấy vì sao tôi lại cố làm cho màu đen trở nên bảnh bao cả! Dù có làm thế nào, cũng vẫn là màu đen thôi!

- Vậy thì bà không quan tâm đến bà thợ may chứ gì!

- Sao lại không! Một người thuê nhà mới luôn là điều thú vị. Với lại, một ngày nào đó, tôi sẽ đặt may những chiếc áo dài. Phải sau khi gieo hạt. Các cánh đồng phải chuẩn bị xong trong tuần này để kịp gieo lúa mì.

- Còn một khả năng cho thuê nhà nữa đấy, bà quản gia tiếp lời, vẻ thận trọng.

Đã nhiều lần, bà đã sửng sốt vì sự tinh ý của Scarlett.

- Brendan Kennedy định mở thêm một quán trọ bên cạnh quán rượu của anh ta. Anh ta có thể thuê căn nhà bên cạnh đấy!

- Bộ ai đó khùng điên sao mới muốn đến Ballyhara để ở trong quán trọ chắc! Thật phi lý! Hơn nữa, nếu Brendan Kennedy muốn thuê

nhà của tôi, thì anh ta cứ việc ngả mũ đích thân đến nói với tôi một lời, chứ việc gì phải phiền đến bà!

- Ôi dào, tôi nghĩ ngỏ lời vậy là đúng thôi.

Bà Fitzpatrick trao lại cho Scarlett sổ sách tính toán trong tuần và thôi không nói đến chuyện quán trọ lúc này nữa. Colum sẽ nhận nhiệm vụ này thôi. Anh ấy có sức thuyết phục mạnh mẽ hơn bà.

- Chúng ta rồi sẽ có nhiều tôi tớ hơn cả Nữ hoàng Anh mất thôi! Scarlett tuyên bố.

Nàng đều cầu nhàu như thế, mỗi tuần.

- Nếu bà nuôi bò cái thì phải có ai để vắt sữa chứ! Bà quản gia bẻ lại.

Scarlett cất giọng ngâm nga cái điệp khúc mọi lần.

- Và để tách bơ ra khỏi kem và đánh bơ... tôi biết mà. Rồi bơ được đem bán. Rõ ràng là tôi chẳng yêu bò cái chỉ đơn giản có vậy thôi! Tôi sẽ giải quyết việc ấy sau, bà Fitz ạ. Còn giờ, tôi muốn đưa Cat ra đầm lầy xem người ta chiết than bùn.

- Tốt nhất là bà nên giải quyết việc ấy ngay bây giờ! Chúng ta đã hết tiền chợ, và ngày mai lại đã phải trả tiền công cho các cô gái rồi!

- Lạy Chúa! Vậy là tôi phải đến nhà băng thôi! Tôi sẽ phóng xe đi Trim ngay đây.

- Nếu tôi là chủ nhà băng, tôi sẽ không bao giờ trao tiền cho một con người ăn mặc như bà đâu!

Scarlett bật cười.

- Nào, nào, nói với bà thợ may là tôi sẽ cho sơn phết lại.

Nhưng vẫn không nói gì về quán trọ, bà Fitz thở dài hết biết nữa.

Bà phải nói Colum chuyện này, ngay tối nay thôi.

Những người *Fenian* thường gặp nhau đông đảo, khắp Ireland, Với Ballyhara, từ nay họ đã có được điều cần thiết nhất: một nơi an toàn để các thủ lĩnh có thể hội họp để chuẩn bị chiến lược và ở đó, một kẻ chạy trốn có thể tìm được chốn nương thân, nếu như chỉ cần nháy mắt là những kẻ lạ mặt sẽ bị phát hiện ngay trong một thị trấn lớn không hơn một ấp. Những toán canh vệ và canh sát từ Trim đến ít khi di chuyển đến đó, nhưng chỉ cần một người tinh ý

là có thể phá hỏng cả kế hoạch được sắp xếp chu đáo nhất.

- Chúng ta quả rất cần có một quán trọ, Rosaleen Fitzpatrick bênh vực. Một người có công việc cần giải quyết ở Trim kiếm một phòng ở gần đó là điều hợp lý thôi, lại còn rẻ hơn ở thành phố.

- Chị nói đúng, Rosaleen ạ. Colum nhỏ nhẹ đáp. Và tôi sẽ nói chuyện này với Scarlett. Nhưng không phải ngay lập tức. Cô ấy sẽ tinh ý nhận ra ngay. Hãy để chuyện ấy lại sau này đã. Có thể, khi tôi đề cập đến cô ấy sẽ không thắc mắc vì sao chúng ta lại quá nhân nhượng đến điều ấy.

- Nhưng không nên để mất thời gian, Colum ạ.

- Cũng không nên hấp tấp mà làm hỏng mọi chuyện. Tôi sẽ lo việc ấy, khi nào tôi thấy đã đến lúc.

Bà Fitz đành bằng lòng với lời hứa ấy. Colum đã đảm nhận công việc. Bà cảm thấy an ủi khi nghĩ rằng bà đã thắng về chuyện Margaret Scanlon. Bà chẳng cần phải bịa ra một chuyện gì.

Scarlett quả cần thay đổi tủ quần áo của nàng. Quá là xấu hổ khi sống như nàng - mặc những bộ phận áo quê mùa nhất và sống trong hai căn phòng tồi tàn nhất - trong một toà nhà có đến những hai mươi phòng. Nếu như không phải Colum mà là ai khác đã nói với bà thì không bao giờ Rosaleen lại có thể tin chỉ không lâu trước đó, Scarlett còn là một phụ nữ trẻ ăn mặc thanh lịch nhất.

Rồi nếu như chiếc nhẫn kim cương này biến thành đồng.

Mẹ sẽ mua cho con một cái gương.

Scarlett cất tiếng hát. Cat đập bì bõm nước trong chậu tắm đến sủi bọt.

- *Mẹ sẽ mua cho con những bộ áo xinh đẹp,* - Scarlett tiếp... *Và cả cho mẹ nữa! Rồi hai mẹ con mình sẽ đi trên một con tàu lớn.*

Nàng không có lý do gì để hoãn ngày lên đường nữa! Nàng cần phải trở về Mỹ thôi. Lên đường ngay sau lễ Phục sinh, thì nàng có dư dả thời gian để trở về kịp lúc thu hoạch mùa màng.

Scarlett đã quyết định ngày nàng nhìn thấy một cái bóng xanh mờ mờ trên cánh đồng nơi nàng đã xới năm đất đầu tiên. Sự phấn khởi thôi thúc và niềm tự hào khiến nàng thèm được hét to lên:

"Nó là của ta, mảnh đất của ta, những hạt giống của ta mà từ đó đã

nảy mầm sự sống". Nàng ngắm nhìn những mầm xanh vừa nhú, mơ màng tưởng tượng chúng sẽ vút lên cao, đâm bông, đơm hương khắp miền và làm lũ ong say sưa. Những người đàn ông sẽ đến gặt với lưỡi liềm sáng loáng để đánh đồng thành những cụm rơm vàng êm dịu.

Năm này sang năm khác, chu kỳ cứ lặp lại như thế - gieo hạt rồi thu hoạch - phép lạ của sự sinh thành hàng năm là thế. Mạ mọc lên rồi thành rơm. Cây lúa mọc lên rồi thành bánh mì. Lúa mạch mọc lên rồi thành cháo yến mạch. Cat sẽ khôn lớn, chạy nhảy, bi bô cười giỡn, ăn cháo yến mạch và bánh mì, rồi nhảy chơi trên những đồng rơm ở kho y như Scarlett ngày xưa, thời thơ ấu, Ballyhara sẽ là thế giới của nó!

Scarlett quay đôi mắt chói chang lên mặt trời và nhìn thấy những đám mây đang kéo đến nhanh, nàng hiểu rằng trời sắp mưa và rồi chỉ trong chốc lát, mặt trời lại rạng chiếu, lại sưởi ấm những cánh đồng cho đến cơn mưa kế tiếp, rồi mặt trời trở lại, cứ thế...

Rồi ta sẽ lại cảm thấy ánh mặt trời chói chang của Géorgie thôi, nàng quyết định, ta đáng được như thế.

Đôi khi ta nhớ nó khủng khiếp. Nhưng ta phải thú nhận rằng từ nay Tara không còn là giấc mơ mà chỉ là ký ức đối với ta! Nó đã thuộc về quá khứ như Scarlett thuở nào. Cuộc sống ấy và con người ấy chẳng còn can hệ gì với ta nữa! Ta đã lựa chọn rồi. Tara của Cat là Tara ở Ireland, và cũng là của ta. Ta là Bà O Hara của Ballyhara. Ta sẽ giữ phần đất của mình ở Tara để làm gia sản cho Wade và Ella nhưng ta sẽ bán tất cả những gì ta có ở Atlanta và ta sẽ cắt đứt mọi quan hệ. Ballyhara từ nay sẽ là thế giới của ta. Những cội nguồn sâu xa của ta, của Cat và của cha ta. Khi đi, ta sẽ mang theo một nắm đất của O Hara để trộn lẫn với đất Géorgie, trên phần mộ của cha ta.

Nàng nhắc lại ngắn gọn những việc sẽ phải làm, nhưng điều ấy còn có thể chờ sau. Điều quan trọng lúc này là suy nghĩ xem có cách gì tốt nhất để giải thích với Wade và Ella về những điều kỳ diệu trong thế giới mới của chúng, không bao giờ chúng tin nàng thật tâm muốn tìm lại chúng. Tại sao chúng có thể tin nàng! Sự thật là chưa bao giờ nàng muốn có chúng. Mãi cho đến khi nàng khám phá ra

tình mẫu tử. Sẽ khó đấy, Scarlett nhắc đi, nhắc lại nhiều lần, nhưng ta sẽ làm được thôi.

Ta sẽ có cách lấy lại thời gian đã mất. Tình yêu thương đang tràn ngập trong ta. Ta cũng muốn san sẻ cho cả con trai, con gái ta. Có lẽ chúng sẽ không yêu Ireland lắm lúc đầu nhưng khi chúng đã đôi ba lần ra chợ, đi xem đua ngựa và khi ta mua cho chúng những con ngựa giống nhỏ... Vả lại, Ella chắc sẽ thích những chiếc váy ngoài và váy trong. Tất cả các cô gái đều thích làm đẹp mà...

Chúng sẽ có hàng triệu anh họ, những người thuộc dòng họ O Hara và những đứa trẻ ở Ballyhara để nô đùa...

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 66

- Em không thể đi trước lễ Phục sinh, Scarlett ạ, Colum bảo, chỉ có Bà O Hara mới có thể cử hành nghi lễ Thứ Sáu Tuần Thánh thôi. Scarlett không cãi lại. Anh quan trọng hoá quá đáng tư cách Bà O Hara của nàng đấy thôi! Nhưng nàng cảm thấy phật ý. Nào có gì khác nếu như nàng hoặc ai đó trồng củ khoai tây đầu tiên đâu! Nàng cũng bực mình vì Colum không cùng đi với nàng. Và vì anh thường vắng mặt, thời gian gần đây. Vì công việc, anh nói. Vậy thì tại sao anh không quay lại xin tặng phẩm ở Savannah hơn là cứ lang thang ở bất cứ nơi nào khác!

Thật ra, mọi chuyện đang làm nàng bực mình: Lúc này, nàng quyết định lên đường, thì nàng chỉ muốn mọi chuyện phải xong xuôi.

Nàng xăng giọng với Margaret Scanlon, bà thợ may, bởi bà ta cần quá nhiều thời gian mới may xong lác bộ áo dài cho nàng. Và cũng bởi vì bà Scanlon quá quan tâm khi biết Scarlett muốn có những bộ áo lụa và vải lanh màu sáng, ngoài những bộ áo quần tang màu đen.

- Tôi sẽ đi thăm cô em ở Mỹ, Scarlett tuyên bố bằng giọng thản nhiên. Những cái áo màu sáng sẽ là quà tặng cho nó đấy.

Và ta chẳng cần biết mẹ ta có tin hay không, nàng tức giận nghĩ thầm. Ta không phải là quả phụ và ta cũng không trở về Atlanta mà nguy trang như một con ngáo ộp. Những thứ quần áo đen cần cho nàng biết bao - váy vớ, áo blu, khăn san - bỗng nhiên làm nàng ghê tởm đến không sao chịu đựng nổi. Nàng nóng lòng chờ đợi giây phút được mặc lại bộ áo vải màu kem. Hoặc chiếc áo lụa sọc màu hồng và màu xanh nước biển... Mong sao Margaret Scanlon đồng ý may kịp cho nàng!

- Con sẽ sững sốt khi nhìn thấy mẹ con xinh đẹp biết chừng nào trong những bộ áo mới, Scarlett kể cho Cat nghe. Và mẹ cũng đã đặt may cả những bộ áo xinh đẹp cho con nữa.

Đứa bé toét miệng cười, để lộ những cái răng sữa trắng nhỏ xíu. Con sẽ mê con tàu lớn cho mà xem, Scarlett hứa với con bé. Nàng đã cho đặt trước căn buồng đẹp nhất trên chiếc Brian Boru sẽ rời cảng Galway vào ngày thứ sáu đầu tiên sau lễ Phục sinh. Ngày chủ nhật lễ Lá, trời trở lạnh và mưa cứ quất mạnh mãi cho đến ngày Thứ Sáu Tuần Thánh. Ngày ấy, sau buổi lễ dài bất tận ở giữa cánh đồng, Scarlett trở về nhà ướt sũng, và lạnh buốt thấu xương.

Ngay đúng lúc nàng sắp uống tách trà và ngâm mình trong nước thật ấm để cho thân thể dễ chịu thì Katheleen đến tìm nàng với một tin khẩn cấp.

- Bác Daniel cho gọi em, Scarlett ạ, bác ấy đau nhức ở ngực và sắp chết!

Scarlett như ngừng thở khi nhìn thấy bác Daniel.

Hai mắt bác sâu hoắm và má lõm xuống trông khuôn mặt như sọ người chết bọc da. Nàng quỳ bên cái giường gấp khổng chạm trở và cầm lấy tay bác mình. Bàn tay hâm hấp và khô khốc, bất động.

- Bác Daniel, Katie Scarlett đây!

Bác Daniel mở mắt. Sự cố gắng hết sức của bác khiến Scarlett rơi nước mắt.

- Bác có một ân huệ muốn xin cháu, ông thì thảo, gần như thở dốc.

- Điều gì bác muốn cũng sẽ được như ý.

- Hãy chôn bác trên mảnh đất của dòng họ O Hara!

- Đừng nói những chuyện ngu xuẩn, bác không được ở đó Scarlett những muốn kêu to lên, nàng không thể nói dối ông lão.

- Cháu xin hứa, nàng đáp.

Hai mắt bác Daniel nhắm lại. Scarlett bật khóc, Katheen dìu nàng lại chiếc ghế bành gần lò sưởi.

- Em giúp chị pha trà được chứ, Scarlett, mọi người sẽ đến ngay.

Scarlett gật đầu, không còn sức nói được gì nữa!

Nàng chợt hiểu Daniel đã chiếm giữ vị trí quan trọng như thế nào trong cuộc đời nàng. Bác ít nói, còn nàng gần như không bao giờ trò chuyện cùng bác, nhưng bác luôn có mặt ở đó, vững vàng, trầm lặng, mạnh mẽ và bình thản. Đúng là một người chủ gia đình. Đối với nàng, bác Daniel là ông O Hara.

Kathleen đưa Scarlett về nhà, trước khi màn đêm buông xuống.

- Em phải chăm sóc cho bé gái nữa chứ, ở đây chẳng còn việc gì làm đâu. Ngày mai em đến nhé.

Tối thứ bảy, tình hình cũng không thay đổi là bao.

Suốt ngày, mọi người kéo đến bày tỏ lòng tôn kính của họ đối với bác, Scarlett rót đầy hết ấm trà này, đến ấm trà khác, cắt bánh khách đem đến, phết bơ lên những lát bánh mì.

Chủ nhật Phục sinh, nàng túc trực bên cạnh bác trong lúc mọi người trong dòng họ O Hara đi lễ. Xong lễ nàng quay về Ballyhara. Bà O Hara phải mừng lễ Phục sinh trong ngôi nhà thờ của Ballyhara. Nàng có cảm giác bài giảng của cha Flynn cứ kéo lê thê mãi không dứt, và nàng cũng không làm sao rút ra khỏi những con người tốt bụng trong làng cứ muốn hỏi thăm mãi về bác Daniel, và cầu mong cho bác bình phục.

Thậm chí sau bốn mươi ngày ăn chay khắc khổ - không hề có phép chuẩn cho cả những người trong dòng họ O Hara ở Ballyhara - Scarlett vẫn không sao cảm thấy ăn ngon miệng trong bữa tiệc Phục sinh thịnh soạn.

- Hãy đem tất cả những thức ăn này qua nhà Bác Daniel, bà Fitzpatrick gợi ý. Ở những người đàn ông đang còn làm lụng ngoài đồng. Cần phải nuôi họ, còn cô Kathleen tội nghiệp thì đã quá bận bịu với bác Daniel rồi!

Scarlett ôm hôn Cat và xiết chặt bé vào lòng trước khi đi. Cat lấy bàn tay nhỏ xinh xinh vuốt hai má đầm nước mắt của mẹ nó.

- Con dễ thương biết bao, Kitty Cat! Cảm ơn, kho vàng của mẹ. Mẹ sẽ về với con nhanh và hai mẹ con mình lại có thể nô đùa và hát vang trong phòng tắm. Và rồi chúng ta sẽ lên đường đi du lịch trên một con tàu lớn.

Scarlett tự trách mình quá hẹp hòi, nhưng nàng rất mong đừng để lỡ ngày lên đường.

Buổi chiều hôm ấy, bác Daniel tỉnh lại một chút. Bác nhận ra mọi người và gọi tên tất cả.

"Tạ ơn Chúa", nàng nói với Colum. Và nàng cũng cảm ơn Chúa vì sự có mặt của Colum. Vì sao anh lại cứ phải vắng mặt hoài như vậy! Những ngày gần đây, nàng nhớ anh khủng khiếp.

Sáng thứ hai, chính anh đến báo tin cho Scarlett biết bác Daniel đã từ trần hồi đêm qua.

- Khi nào thì chôn cất! Em muốn có thể lên đường vào ngày thứ sáu.

Thật thoải mái có được một người bạn như Còlum để có thể tâm sự mọi chuyện mà chẳng sợ bị hiểu lầm hoặc bị bác bỏ.

Colum chậm rãi lắc đầu:

- Không thể được đâu, Scarlett thân yêu ạ. Biết bao người mền phục Daniel và biết bao người thuộc giòng họ O Hara còn đang phải vượt qua những dặm đường xa xôi trên những con đường lầy lội và đầy ổ gà phải túc trực bên bác ít nhất ba hoặc bốn ngày. Sau đó, chúng ta mới đưa đi an táng.

- Ô không, Colum! Anh hãy nói là em không phải túc trực bên người chết, điều ấy ảo não quá sức và em không thể chịu đựng nổi!

- Phải vậy thôi, Scarlett, anh sẽ ở bên em!

Scarlett đã nghe những tiếng than khóc thảm thiết trước khi bước đến trước ngôi nhà. Nàng đưa mắt tuyệt vọng nhìn Colum, nhưng gương mặt anh vẫn không thay đổi.

Một đám đông bu quanh trước cánh cửa thấp. Họ kéo đến quá đông nên không sao đủ chỗ cho mọi người vào trong nhà. Scarlett nghe tiếng xì xào "Bà O Hara" và nhìn thấy mọi người giạt ra, cho nàng bước tới. Thật lòng, nàng muốn vinh dự này được miễn cho nàng.

Nhưng nàng bước tới, đầu cúi xuống, vẻ cương quyết như muốn làm mọi điều cần thiết cho bác Daniel.

- Bác ở phòng khách, Seamus thông báo.

Scarlett lấy hết can đảm. Chính từ đó đã vọng ra những tiếng than khóc thảm thiết. Nàng bước vào.

Những cây nến lớn cháy rực trên bàn, trên đầu và cuối cái giường lớn. Daniel nằm trên cái mền, bọc trong lớp vải lyệm trắng viền đen. Đôi tay chai sần vì quen lao động đan chéo trước ngực, một cổ tràng hạt trong tay.

- Ôi sao ông bỏ chúng con. *Ochon! Ochon, Ochon, Ullagor O!*

Người đàn bà vừa lắc vừa lải nhải. Scarlett nhận ngay ra đó là Peggy, chị họ của nàng hiện sống ở làng.

Nàng quỳ bên cạnh giường, đọc một kinh tưởng nhớ linh hồn bác Daniel, nhưng những lời lải nhải cứ làm dòng suy nghĩ của nàng rối tung lên, đến nỗi lúc này đây đầu óc nàng trống tuếch.

Ochon, Ochon

Tiếng than khóc man rợ làm trái tim nàng tan nát và khiến nàng sợ hãi. Nàng đứng lên và bước xuống bếp.

Nàng sững sờ nhìn những đám đàn ông, đàn bà đang chen chúc trong căn phòng mà không tin nổi. Họ ăn, uống và tranh cãi với nhau như một chuyện bình thường đã xảy ra. Không khí sặc sụa khói thuốc ống điều bằng đất của những người đàn ông. Người ta đã mở toang hết các cửa lớn và cửa sổ ra. Scarlett bước lại gần đám người đang bao quanh cha Danaher.

- Vâng, ông ấy đã tỉnh dậy để gọi tên từng người và rồi chết thật thanh thản. À! Cuộc xung tội của ông mới tốt lành làm sao, tôi chưa bao giờ được nghe ai xưng tội chân thành đến như thế! Bác Daniel O Hara của chúng ta là một con người nhân đức biết nhường nào. Chúng ta sẽ không còn thấy được ai như bác trên thế gian này nữa!

Scarlett lặng ra xa.

- Vậy chứ anh không nhớ sao, Jim, khi bác Daniel và anh mình là Patrick bắt được con lợn nái trong cuộc đua tài của tên Anh. Hai người đã vác nó đến tận đầm than bùn để cho nó đẻ ấy! Mười hai con lợn con thì kêu khịt khịt loạn xạ, còn mẹ chúng thì dữ dằn như một con lợn lòi nhớ không! Viên quản lý run lẩy bẩy, còn tên Anh thì chửi thề trong lúc mọi người khác lại cười hả hê vì cảnh tượng ấy đấy.

Jim O Gorman bật cười, rồi vỗ vỗ bàn tay hộ pháp của thợ rèn vào lưng người kể.

- Tôi chẳng còn nhớ nổi nữa. Ted O Hara ạ, và cả anh nữa, cứ nói thật đi nào. Cả anh lẫn tôi, chúng mình có sinh vào thời xảy ra chuyện ấy đâu, và anh biết rõ rồi đấy. Anh nghe cha anh kể lại, cũng như tôi nghe qua cha tôi vậy mà.

- Nhưng sẽ chẳng ngoạn mục hơn sao nếu được tận mắt nhìn thấy cảnh ấy chứ, Jim! Bác Daniel của anh là một con người lỗi lạc đấy, và đó là sự thật.

Phải, đúng như vậy, Scarlett thăm nghĩ. Nàng đi quanh quẩn, lắng nghe bao mẩu chuyện về cuộc đời của bác Daniel. Có ai đó để ý đến nàng.

- Katie Scarlett, cô có thể vui lòng kể cho chúng tôi nghe làm thế nào mà bác Daniel lại từ chối không nhận cái trang trại với hàng trăm gia súc mà cô tặng cho bác ấy không?

Scarlett nghĩ nhanh.

- Chuyện xảy ra thế này đây, nàng mào đầu.

Cả một tá thính giả chăm chú chen chúc quanh nàng.

Nàng biết nói gì lúc này đây!

- Tôi... tôi đã nói với bác: "Này bác Daniel..." Tôi đã nói: "Cháu muốn tặng bác một món quà!"

Câu chuyện càng thật sự mê ly chừng nào càng tốt.

- Tôi nói với bác: "đấy cháu có một trang trại rộng... năm mươi mẫu, với một con sông và một đầm than bùn và một trăm con bc với năm mươi bò sữa, ba trăm con ngỗng, và hai mươi lăm con lợn và sáu cặp ngựa đống.

Chừng ấy sự huy hoàng đã đủ dành được ở cử tọa những tiếng thở phào thán phục. Scarlett cảm thấy cao hứng.

- Tôi nói với bác ấy: "Này bác Daniel tất cả những thứ ấy là của bác đấy, lại còn thêm một túi vàng nữa".

Nhưng giọng nói găm vang như sấm của bác làm tôi run rẩy:

"Không, Katie Scarlett O Hara ạ, ta sẽ không đụng đến đâu!"

Colum chụp lấy cánh tay nàng và kéo ra ngoài, xuyên qua đám người cho mãi đến tận nhà kho. Rồi anh bật cười vang.

- Em lúc nào cũng gây bất ngờ cho anh, Scarlett ạ. Em vừa biến bác Daniel thành một người khổng lồ - nhưng anh không rõ đó có phải là một người khổng lồ ngu xuẩn hoặc là một người khổng lồ quá cao thượng để có thể lợi dụng được một cô khờ khạo không? Scarlett cười rũ với anh.

- Em chỉ mới bắt đầu thôi mà, Colum, lẽ ra anh cứ để em nói mới phải đấy!

Đột nhiên, nàng lấy lòng bàn tay vỗ vào miệng. Sao lại có thể cười giỡn như thế trong lúc bác Daniel còn đang nằm đó!

Colum cầm lấy bàn tay nàng và kéo ra.

- Bình thường thôi, anh nói. Những đêm túc trực bên người chết được đặt ra là để tôn vinh cuộc sống của một người và tầm quan trọng của người ấy, trước mặt những người đã quen biết người ấy. Nụ cười cũng có vị trí của nó, cũng như những lời than khóc vậy thôi.

Daniel O Hara được chôn cất vào ngày thứ năm.

Đám ma của bác cũng long trọng gần như đám tang của bà nội Katie Scarlett. Scarlett dẫn đầu đám tang cho đến tận phần mộ đã được các con trai của bác Daniel đào trong khuôn viên nghĩa trang cũ của Ballyhara mà nàng và Colum đã tìm thấy và cho quét dọn lại.

Scarlett lấy một nắm đất trên mộ bác Daniel và bỏ trong một túi đeo bằng da. Khi nàng rắc nắm đất này trên mộ cha nàng thì cũng gần như nàng chôn cất cha mình bên cạnh người anh vậy.

Tang lễ xong, cả dòng họ qui tụ ở Toà nhà lớn để dùng bữa nhẹ. Bà đầu bếp của Scarlett hớn hởi vì có cơ hội để chứng tỏ tài năng của mình. Từng dãy bàn dài kê trên giá dọc suốt chiều dài phòng khách và thư phòng đầy ắp dăm bông, ngỗng, gà, bò rô ti, những núi bánh mì, bánh ga tô, những thùng bia lớn, những hũ rượu Whisky và nước trà thì cứ chảy như suối. Hàng trăm người của họ O Hara đã đến đây bất chấp đường xá lầy lội. Scarlett giới thiệu với cả dòng họ và sự thán phục của họ làm rung động tim nàng. Colum cho đem ra một cây đàn violon và một cái trống, ba người anh họ tìm được ba cái kèn harmonica và thế là tiếng nhạc vang lên hết giờ này, đến giờ khác. Cat vầy vầy tay cho đến lúc quá mệt, bé thiếp đi trên đùi mẹ. Mình thật hài lòng vì đã lỡ chuyến tàu. Scarlett thầm nghĩ, nhưng giây phút này tuyệt vời làm sao! Nếu như giây phút đó không phải do cái chết của bác Daniel nhỉ! Hai người anh họ bước đến gần nàng, và cố cúi thấp để nói nhỏ với nàng.

- Chúng tôi cần Bà O Hara, Thomas con trai bác Daniel tuyên bố.

- Sáng mai, sau bữa điểm tâm, cô có thể ghé qua nhà được chứ! -

Joe, con trai Patrick đề nghị.

- Có chuyện gì vậy!

- Chúng tôi sẽ giải thích cho cô vào sáng mai, khi cô có thể suy

nghĩ một cách tinh táo.

Chuyện là thế này: Ai sẽ thừa kế trang trại của bác Daniel! Do cuộc khủng hoảng xảy ra ngay sau cái chết của bác Patrick, hai anh em nhà O Hara lại đã sinh sự đòi lại quyền thừa kế. Cũng như Gerald em mình, Daniel không hề lập di chúc.

Lại tái diễn y như chuyện ở Tara nữa rồi, Scarlett thăm nghĩ, và câu trả lời đến với nàng thật dễ dàng, Seamus, con trai bác Daniel đã đổ mồ hôi trên mảnh đất này suốt ba mươi năm, trong lúc Sean con trai bác Patrick cứ sống nhớn nhoe ở nhà bà nội Katie Scarlett. Scarlett giao trang trại cho Seamus. Cũng một cách như thế, chắc cha đã giao Tara cho mình thôi, Scarlett nghĩ thầm.

Bởi vì nàng là Bà O Hara, không còn có chuyện bàn cãi gì nữa! Scarlett còn cảm thấy phấn khởi khi nàng đối xử với Seamus công bằng hơn là người ta đã đối xử với nàng.

Sáng hôm sau, một phụ nữ không còn trẻ nữa đặt một giỏ trứng trước ngưỡng cửa Toà nhà lớn. Bà Fitz hiểu chuyện và biết rằng đó là vợ chưa cưới của Seamus, người đã phải chờ đợi anh gần suốt hai mươi năm, từ lúc anh xin cưới nàng, và anh sẽ cưới nàng ngay khi có quyết định của Scarlett.

- Thật là đẹp tuyệt, Scarlett nói, nhưng tôi hy vọng là họ sẽ không cưới nhau ngay chứ! Với cái đà này, thì không bao giờ tôi còn có thể đi Mỹ được nữa!

Nàng đã giữ một buồng trên một con tàu sẽ nhổ neo vào ngày 26 tháng tư, đúng một năm sau ngày lễ ra nàng đã phải trở về, khi hết hạn "kỳ nghỉ hè" của nàng ở Ireland.

Đó không phải là chiếc *Brian Boru* lộng lẫy, cũng không phải là một chiếc tàu khách đúng nghĩa. Nhưng Scarlett có những điều mê tín của riêng nàng - nếu nàng lại dời chuyến đi sang đầu tháng năm, thì nàng tin chắc rằng nàng sẽ không còn bao giờ đi nữa. Với lại, Colum biết rõ con tàu này và quen viên thuyền trưởng.

Đó là một tàu hàng nhưng nó chỉ chở những hòm đựng vải lanh loại tốt nhất của Ireland, và không có gì bẩn thỉu, thôitha cả. Với lại còn có vợ viên thuyền trưởng luôn luôn đi với chồng và Scarlett có thể kết thân với bà ta, và biết đâu bà chẳng là một người có vấn

cho nàng! Và cuối cùng, con tàu này không có guồng nước, cũng không có máy chạy hơi nước. Chuyến đi biển thực hiện toàn bằng những cánh buồm.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 67

Trời đẹp suốt hơn tám ngày liền. Đường xá khô ráo, hàng giậu nở rộ hoa. Vào ban đêm. Cat lại sốt nóng, báo hiệu bé sắp mọc một cái răng mới.

Trước ngày lên đường, Scarlett chạy gần như nhảy cẫng lên đến tận Ballyhara để nhận nơi bà thợ may đệt áo đầm cuối cùng cho Cat. Từ lúc này, nàng đã chắc không gì ngăn cản nàng lên đường nữa.

Trong lúc bà Margaret Scanlon gói các áo đầm vào giấy lụa, Scarlett nhìn qua khung cửa sổ, cái thị trấn nhỏ vắng vẻ vào giấc trưa, và nàng trông thấy Colum bước vào đền thờ bỏ hoang và Giáo hội Tin Lành Ireland, ở phía bên kia con đường lớn.

A, tốt lắm, nàng tự nhủ, cuối cùng thì anh đã quyết định. Mình ngỡ anh ấy không chịu nghe! Thật vô lý khi thấy cả thành phố xếp lớp trong một ngôi nhà nguyện tồi tàn trong khi ngôi nhà thờ xinh đẹp này lại bỏ trống.

Dù nó có được những tín đồ Tin Lành xây cất đi nữa, thì cũng không phải là lý do để những người Thiên Chúa giáo lại không sử dụng được! Mình tự hỏi không hiểu tại sao anh ấy lại tỏ ra ương bướng đến thế, nhưng mình không trách anh ấy được. Mình sẽ chỉ nói đơn giản là mình vui sướng biết bao khi thấy anh ấy thay đổi ý kiến.

- Tôi sẽ trở lại ngay, nàng nói với bà Scanlon.

Nàng chạy băng băng trên con đường mòn ngập cỏ dại dẫn đến cánh cửa nhỏ bên hông, gõ cửa và bước vào.

Một tiếng nổ lớn vang lên, rồi một tiếng khác và Scarlett cảm thấy một vật gì nhọn hoắt chạm vào tay áo nàng. Cùng lúc, một trận mưa sỏi, đá ào ào rơi xuống chân nàng, vang dội trong ngôi đền nghe như tiếng sấm.

Một tia nắng xuyên qua cánh cửa hé mở, chiếu trên một kẻ lạ mặt

vừa quay ngoắt lại, đối mặt với Scarlett.

Khuôn mặt hắn xồm xoàm nhẵn nhúm trông đáng sợ, hai mắt đen thâm quầng như mắt thú dữ.

Hắn gập người xuống, và chĩa về phía nàng khẩu súng lục mà hắn cầm lăm lăm trong đôi tay cẩu bản, vẻ mặt trông vững vàng như một tảng đá cho dù hắn ăn mặc rách rưới.

Hắn đã nhắm bắn ta! Scarlett tin chắc điều đó. Hắn đã giết Colum và giờ thì đến lượt ta. Cat ạ. Con giận dữ giải thoát cho Scarlett khỏi trạng thái tê liệt vì cú sốc bất ngờ. Nàng giơ tay lên và cầm cổ chạy về phía trước.

Tiếng nổ thứ hai dội lại trong mái vòm cong vút nghe đĩnh tai nhức óc, trong một khoảnh khắc mà nàng tưởng như bất tận. Scarlett vừa nằm nhào xuống vừa thét lên.

- Em đừng làm ồn Scarlett ạ, tiếng Colum thì thảm.

Nàng nhận ra giọng nói của anh, nhưng sao lại không phải là giọng của anh. Nghe như có tiếng thép và băng giá.

Scarlett ngược mắt nhìn. Nàng thấy cánh tay mặt của Colum cặp cổ kẻ lạ, tay trái anh nắm chặt cổ tay hắn còn khẩu súng chĩa lên trần nhà. Nàng lồm cồm bò dậy.

- Chuyện gì xảy ra vậy! Nàng hỏi, vẻ thận trọng.

- Làm ơn khép cửa lại dùm. Colum đáp. Những cánh cửa sổ sáng vậy là đủ rồi.

- Chuyện... gì... xảy... ra... vậy!

Colum không trả lời.

- Buông súng xuống, anh Davey dừng cảm, anh nói với kẻ lạ.

Khẩu súng rơi trên nền lát đá nghe chát chúa. Colum hạ tay kẻ lạ xuống. Rồi nhanh như chớp anh rút cánh tay xiết chặt trên cổ và dùng cả hai nắm tay nện một cú như trời giáng trên đầu hắn ta. Kẻ lạ ngã sòng soài, bất tỉnh dưới chân Colum.

- Anh ta sẽ tỉnh lại thôi! Colum nói.

Anh bước nhanh đến trước Scarlett, khép nhẹ cánh cửa và khoá chặt.

- Và bây giờ, Scarlett ạ, chúng ta có chuyện nói với nhau.

Bàn tay Colum nắm chặt cánh tay nàng từ phía sau.

Scarlett tránh ra xa một bước, và quay phắt lại.

- Không có chuyện "chúng ta" gì cả, Colum ạ! Mà là anh. Hãy giải thích cho tôi chuyện gì xảy ra ở đây!

Giọng Colum đã lấy lại được vẻ nồng nàn và hấp dẫn.

- Một tình huống ngẫu nhiên đáng tiếc... Scarlett thân yêu ạ.

- Xin miễn cho tôi những chữ "Scarlett thân yêu" của anh đi. Điều ấy không còn là gì cả. Colum. Người kia đã cố giết tôi. Ai vậy! Tại sao anh lại lẩn trốn để gặp hẳn ta! Chuyện gì xảy ra ở đây!

Khuôn mặt Colum tạo thành một vùng tối mờ mờ và nhạt nhòa bên trên cái cổ áo trắng sáng loáng.

- Hãy đến đằng kia, mọi chuyện sẽ rõ hơn thôi, anh nhỏ nhẹ đề nghị, rồi anh bước đến chỗ có những tia sáng nhỏ chiếu nghiêng qua những cửa sổ đóng ván che kín.

Scarlett không sao tin vào mắt mình, Colum đang mỉm cười với nàng.

- À thật đáng tiếc, anh nói. Nếu như chúng ta có quán trọ, thì sẽ không bao giờ có chuyện này xảy ra ra đâu! Anh đã không muốn em dính líu vào chuyện này, Scarlett ạ. Đây là một điều nặng lòng, nếu như người ta ở trong cuộc.

- Sao anh lại còn mỉm cười được chứ! Sao anh còn dám làm thế! - Nàng giật nảy mình, quá kinh hãi không nói nên lời.

Colum tiết lộ với nàng mọi chuyện về Hội *Fenian*.

Khi anh kể xong, nàng như tìm lại được giọng nói.

- Đúng là một tên Judas! Kẻ phản bội bản thủ. Tên dối trá! Thế mà tôi đã tin anh, đã coi anh như bạn tôi!

- Anh đã nói với em rồi mà, rằng đây sẽ là điều rất nặng lòng. Nụ cười thất vọng của Colum khiến trái tim Scarlett tan nát và ngăn không cho nàng nổi giận. Tất cả đều phản bội. Anh đã lợi dụng nàng, anh đã lừa dối nàng, ngay từ cuộc gặp đầu tiên tất cả họ đã lừa bịp nàng - Jamie và Maureen, tất cả những người anh họ của nàng ở Savannah ở Ireland, tất cả những chủ trại ở Ballyhara, và hết thảy mọi người sinh sống ở Ballyhara.

Ngay cả bà Fitz cũng thế. Hạnh phúc của nàng chỉ là ảo tưởng đầy dối trá. Tất cả chỉ là ảo tưởng đầy dối trá!

- Em hãy nghe anh nói Scarlett!

Nàng thù ghét giọng nói Colum, ghét cái vẻ du dương và hấp dẫn này. Không, tôi không nghe! Nàng cố bịt tai không nghe, nhưng những điều anh nói cứ xuyên thấu qua những ngón tay.

- Em cứ nhớ lại miền Nam của em bị dẫm nát dưới gót giày của kẻ chiến thắng, rồi em thử nghĩ đến Ireland, đến vẻ đẹp, dòng máu của cuộc sống của đất nước này trong bàn tay dã man của kẻ thù. Chúng đã tước tất cả tiếng nói của chúng tôi. Dạy tiếng Ireland cho một đứa trẻ bị coi là trọng tội ở trên đất nước này, Scarlett ạ, em không hình dung nổi điều gì sẽ xảy ra nếu như bọn Yankee của em lại vênh váo với một ngôn ngữ xa lạ, thứ ngôn ngữ mà em đã phải học trên ngọn kiếm, bởi vì phải thấm thía cái từ ngữ "cắm đao" đến tận xương tủy.

Nếu không em có thể chết oan mà vẫn không rõ điều gì là cắm đao! Còn sau đó, con gái của em sẽ lại học một thứ ngôn ngữ không phải là của chúng ta, đến nỗi nó không còn hiểu những tiếng yêu thương mà em nói với nó, còn em thì lại không hiểu được sự mong muốn của nó khi nó diễn tả bằng thứ ngôn ngữ của bọn Yankee và em không thể đáp ứng cho nó điều mong ước ấy. Bọn Anh đã tước mất ngôn ngữ của chúng ta và cũng qua đó, chúng đã cướp luôn con cái chúng ta!

"Chúng đã lấy mất đất đai vốn là mẹ của chúng ta, anh nói tiếp. Chúng không để lại cho chúng ta sau khi cướp đi con cái và mẹ chúng ta. Chúng ta đã thấm thía nỗi thất bại trong tâm hồn mình.

"Vậy em không nhớ sao, Scarlett, khi người ta lấy mất Tara của em! Em đã bị đánh bại, em đã kể cho anh nghe sao nào! Với tất cả ý chí, trái tim, nguồn dự trữ và sức lực của em. Nếu như phải nói dối, thì em đã nói dối, nếu như phải lừa gạt thì em đã lừa gạt, nếu như phải giết người thì em cũng biết giết người. Đối với chúng tôi những người đang đấu tranh cho Ireland thì cũng làm thế thôi.

"Dù sao, chúng tôi vẫn hạnh phúc hơn em. Bởi vì chúng tôi vẫn còn thời gian để vui hưởng những điều ngọt ngào của cuộc sống: âm nhạc, khiêu vũ, tình yêu.

- Em hiểu thế nào là tình yêu chứ Scarlett! Anh đã nhìn thấy tình yêu nảy nở trong em và đơm hoa cùng với đứa con của em. Em không nhận ra tình yêu tự nuôi dưỡng lấy nó không thái quá tình

yêu là một chén rượu lúc nào cũng tràn đầy, mà người ta lại rót đầy, mỗi khi uống.

"Tình yêu của chúng tôi với Ireland và dân tộc mình cũng thế thôi, Scarlett, em được anh và hết thảy mọi người yêu mến. Em đã không bị thù ghét bởi vì Ireland là tình yêu thiêng liêng của chúng tôi. Thế thì em phải trở nên thờ ơ với các bạn mình chỉ vì em yêu đứa con của em sao! Tình yêu này không loại trừ tình yêu khác. Em đã nghĩ anh là bạn em mà như em còn nói là anh của em. Vậy thì, anh vẫn là thế, Scarlett ạ, và anh sẽ mãi mãi là thế cho đến trọn đời. Hạnh phúc của em làm anh vui sướng, nỗi buồn phiền của em làm anh đau khổ.

Nhưng dầu sao, tâm hồn anh vẫn thuộc về Ireland. Không có gì trong những điều anh có thể làm lại là sự phản bội cả nếu như điều ấy là để giải phóng Ireland khỏi ách nô lệ. Nhưng Ireland không hề làm suy suyển chút nào lòng yêu thương mà anh cho em, thậm chí ngược lại nó còn tăng lên nữa!

Hai tay Scarlett tự nhiên cứ tuột khỏi tai và buông thõng xuống. Colum lại đã làm cho nàng mê mẩn như mọi lần anh nói như thế, cho dầu nàng chỉ hiểu chưa đầy một nửa những điều anh nói. Nàng cảm thấy như bị bao phủ bởi một tấm voan che êm ái nhưng lại đang làm nàng vướng víu.

Kẻ lạ nằm bất tỉnh trên đất đang rên rỉ. Scarlett sợ hãi nhìn, Colum.

- Con người này là một *Fenian*.
- Phải, anh ta đang chạy trốn. Một kẻ khác mà anh ta tưởng là bạn đã tố cáo anh ta với bọn Anh.
- Chính anh đã đưa cho anh ta vũ khí này!
- Không phải là một câu hỏi mà là một lời khẳng định.
- Phải, Scarlett ạ. Em thấy đấy, anh không hề giấu em điều gì. Anh giấu vũ khí ở khắp nơi trong ngôi nhà thờ Anh giáo này. Anh là người cung cấp vũ khí cho người *Fenian*. Khi ngày ấy diễn ra, và nó sắp đến rồi, hàng ngàn, hàng ngàn người Ireland sẽ được trang bị vũ khí để nổi dậy và khí giới của họ sẽ được cung cấp từ ngôi nhà thờ Anh giáo này.
- Khi nào! - Scarlett sợ hãi câu trả lời của anh.
- Ngày ấy chưa được ấn định. Chúng tôi cần năm chuyển hàng

nữ, hoặc sáu chuyến nếu có thể.

- Hoá ra đó là việc anh đã làm ở Mỹ!

- Phải, anh kiếm tiền, qua nhiều nguồn giúp đỡ rồi lại nhờ những người giúp đỡ khác mua dùm vũ khí với số tiền đó và anh mang về Ireland.

- Trên chiếc *Brian Boru*.

- Chỉ là một trong nhiều con tàu khác.

- Anh sẽ giết bọn người Anh.

- Đúng. Nhưng chúng tôi bác ái hơn. Chúng nó đã tàn sát vợ con chúng tôi ngoài đàn ông, con trai ra. Còn chúng tôi chỉ giết có bọn lính! Một tên lính thì đã được trả lương để chết mà!

- Nhưng anh là linh mục, nàg nói. Anh không có quyền giết người!

Colum im lặng thật lâu. Những hạt bụi quay tròn chậm chậm trong quầng sáng rớt trên mái đầu anh đang cúi xuống. Khi anh ngẩng lên, Scarlett nhìn thấy đôi mắt anh sẫm tối vì đau khổ.

Khi anh tám tuổi, anh mở đầu, anh nhìn thấy trên con đường của Adamstown, những chiếc xe chở lúa mì và những đàn gia súc tấp nập chạy về Dublin để đến bàn tiệc của bọn Anh. Anh đã tận mắt nhìn đứa em gái mình chết đói bởi vì với tuổi lên hai, nó không sao có đủ sức để sống, khi nó chẳng có gì để ăn... Em trai của anh, ba tuổi, chẳng đủ sức nữa. Thế là những đứa nhỏ nhất cứ lăn ra chết trước. Chúng khóc lóc vì đói, còn quá nhỏ để hiểu được khi người ta nói không có gì để ăn cả. Còn anh, anh hiểu bởi vì anh đã lên tám, lại biết suy xét. Và anh đã không hề khóc bởi anh biết rõ rằng khóc chỉ làm hao tổn sức lực, mà sức lực thì mình đang cần đến để sống sót. Một đứa em trai khác của anh đã chết, nó được bảy tuổi và còn hai đứa nữa, đứa lên sáu, đứa lên năm, mà thật xấu hổ, anh đã quên đứa nào là gái đứa nào là trai rồi. Rồi lại đến lượt mẹ anh, nhưng anh vẫn luôn nghĩ mẹ anh đã chết vì đau khổ, không phải vì cái bụng trống rỗng mà vì mất những đứa con của mình! Chết đói đó là cái chết lây hết tháng này, qua tháng khác, Scarlett ạ. Đó không phải là cái chết để thương hại. Thế mà trong suốt những tháng ấy, những chiếc xe chở thực phẩm cứ rầm rập diễn ra trước mắt chúng tôi.

Giọng Colum như mất hết sức sống. Và rồi giọng anh linh hoạt trở lại.

- Anh là một đứa trẻ rất năng động. Lên mười, anh khỏe mạnh lại khi cơn đói đã đi qua, anh học giỏi và thuộc loại sáng trí. Vị cha xứ tốt bụng thấy anh có nhiều hứa hẹn bèn nói với cha anh rằng nếu anh chịu khó học, anh có thể vào chủng viện. Cha anh đã dành cho anh mọi thứ người có thể có. Các anh của anh cũng đã làm việc nhiều hơn ở trang trại để anh chỉ còn mỗi việc là học hành. Và không ai thù oán anh, bởi có con làm linh mục, điều đó là một vinh dự lớn lao lắm. Còn anh, anh chấp nhận mà không hề suy nghĩ, bởi vì anh có niềm tin bao la và sự tất lành của Chúa và sự khôn ngoan của Hội thánh Chúa, và anh tin rằng đó là ơn gọi, là tiếng gọi làm linh mục.

Cuối cùng thì anh cũng đã tìm ra câu trả lời. Ở chủng viện, có rất nhiều sách thánh và thánh nhân, anh thấm nhuần sự khôn ngoan của giáo hội. Anh học, cầu nguyện và tìm kiếm. Anh khám phá ra sự ngây ngất trong lời cầu nguyện và kiến thức trong học tập.

Nhưng không hề có thứ kiến thức mà anh tìm kiếm đâu!

"Tại sao! Anh hỏi các thầy dạy mình. Tại sao những đứa trẻ lại phải chết đói!". Nhưng họ không biết trả lời anh điều gì khác hơn.

"Con hãy tin tưởng vào đạo lý của Chúa và giữ đức Tin vào tình yêu của Người".

Colum vung hai tay cao lên khuôn mặt nhăn nhó của mình và kêu to: "Lạy Chúa, Cha của con, con biết Người đang hiện diện và Người có quyền phép vô song. Nhưng con không nhìn tỏ mặt Người. Sao Người lại quay mặt, không nhìn đến con dân Ireland của Người?"

Hai tay anh lại buông thõng.

- Không có câu trả lời, Scarlett ạ, anh kết luận, giọng kiệt quệ. Sẽ không bao giờ có câu trả lời cả! Nhưng anh đã nhìn thấy một ám ảnh và anh sẽ đeo đuổi đến cùng.

Trong ám ảnh ấy, anh thấy những đứa bé ốm đói tụ họp và sự yếu đuối của chúng đã tìm được nguồn sức mạnh ở số đông. Chúng nổi dậy hàng ngàn đứa, những cánh tay gầy guộc vung lên và xô ngã những chiếc xe đầy ắp thực phẩm, và chúng không còn chết nữa.

Khuynh hướng của anh là lật nhào những chiếc xe ấy, là đánh đuổi bọn Anh khỏi bàn tiệc của chúng, và trao lại cho Ireland tình yêu và lòng thương xót mà Chúa đã khước từ ban phát.

Scarlett run rẩy khi nghe anh thốt ra những lời bất kính như thế.

- Anh sẽ xuống địa ngục mất!

- Anh đang ở trong địa ngục đây!

Khi anh nhìn bọn lính hành hạ một phụ nữ đã bị đẩy đến chỗ phải đi ăn mày để nuôi các con mình thì đó là cảnh tượng của địa ngục rồi đây. Khi anh nhìn thấy những cụ già bị xô giạt vào chỗ bùn lầy để cho bọn lính bước nghênh ngang trên lề đường, thì anh lại nhìn thấy địa ngục. Khi anh chứng kiến những vụ trục xuất, những cuộc hành hạ bằng roi vọt, rồi khi anh nhìn thấy những chiếc xe ị ạch dưới sức nặng của lúa mì chất bên trên đang diễu qua trước những gia đình chỉ vốn vẹn có một vuông đất trồng khoai tây đủ để không bị chết đói thì anh nói rằng chính Ireland đây mới là một địa ngục, và anh sẵn sàng chịu chết và bị nhục hình đời đời để tránh cho Ireland dù chỉ một giờ địa ngục trên trái đất này!

Sự nhiệt tình này làm Scarlett xúc động. Nàng cố hiểu. Và giả như nàng đã không có mặt ở đó, đúng vào ngày bọn Anh đến phá sập nhà bác Daniel với lũ cừu đực của chúng nhĩ! Và giả như nàng không có tiền, và giả như Cat đói khổ vì thiếu ăn nhĩ! Và còn giả như bọn Anh làm đúng y như bọn lính Yankee, cũng lấy mất đàn gia súc của nàng, cũng đốt rụi những cánh đồng nàng đã cày cấy nhĩ!

Nàng đã hiểu thế nào là nổi bất lực trước cả một đạo quân. Nàng đã thấm thía thế nào là dằn vặt của cơn đói. Có những kỷ niệm mà không bao giờ tiền bạc trên đời này có thể xoá nhoà nổi!

- Em có thể giúp anh được gì? - Nàng hỏi Colum.

Anh chiến đấu cho Ireland, và Ireland là Tổ quốc của tổ tiên và của con nàng.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 68

Vợ viên thuyền trưởng là một phụ nữ đầy đà, gương mặt đỏ hồng, với bà chỉ cần một ánh mắt đã có thể khiến Cat mở rộng đôi tay.

"Cháu muốn đến với cô à!"

Để trả lời. Cat giơ tay ra. Scarlett tin chắc nó chỉ quan tâm đến cái kính cặp mũi lủng lẳng nơi sợi dây chuyền trên cổ bà ấy thôi, nhưng nàng giữ ý không nói ra. Nàng muốn người ta yêu thích Cat, và bà vợ ông thuyền trưởng đã làm đúng như thế.

Cháu bé đẹp quá, làn da ngăm mới tuyệt làm sao! Ô không, cưng ời, cái này đeo trên sống mũi cơ, không phải bỏ trong miệng cháu được đâu! Cha cháu bé là người Tây Ban Nha à!

Scarlett vụt nghĩ rất nhanh.

- Bà của cháu.

Bé thật dễ thương, bà ta vừa nói, vừa gỡ cái kính cặp mũi khỏi tay Cat và nhét vào tay bé chiếc bánh bích quy mặn. Tôi đã bốn lần làm bà rồi! Trên đời, chẳng còn gì đẹp hơn thế. Tôi bắt đầu đi biển với ông thuyền trưởng nhà tôi khi mấy đứa con đã lớn, vì tôi không chịu nổi cảnh nhà trống vắng. Nhưng lúc này đây đã có cháu, lại thêm một nguồn vui nữa rồi! Sau khi đến Savannah, chúng tôi sẽ lại đi Phialdelphie để lấy hàng, và tôi sẽ ở đó hai ngày với con gái tôi và hai đứa cháu ngoại.

Bà ta với cái tật lảm lòi sẽ làm mình chết mệt trước khi ra khỏi vịnh. Scarlett nghĩ thầm. Không bao giờ mình có thể chịu đựng nổi điều ấy suốt hai tuần lễ rong lã trên tàu.

Chẳng mấy chốc, nàng đã nhận ra rằng nàng chẳng phải lo lắng đến điều ấy. Vợ viên thuyền trưởng cứ lặp đi, lặp lại mãi một điều, nên Scarlett chỉ cần gật đầu và nói: "Chúa ời! đều đặn, chẳng cần phải lắng nghe làm gì! Còn người đối thoại với nàng lại đã tỏ ra tuyệt vời với Cat. Scarlett có thể lên boong tàu, tập vài động tác thể dục, mà không phải bận tâm đến bé.

Chính vào những lúc ấy, khi làn gió mặn mơn man trên mặt thì

nàng suy nghĩ nhiều hơn. Thường là nàng phác ra những kế hoạch. Nàng có quá nhiều việc phải làm. Phải tìm một người muốn mua cửa hàng của nàng còn ngôi nhà ở phố Cây Đào nữa. Rhett đã trả tiền chăm sóc ngôi nhà, nhưng thật nực cười nếu cứ bỏ nhà trống, khi nàng không bao giờ sử dụng nó nữa...

Vậy thì nàng cũng sẽ bán ngôi nhà như cửa hàng thôi! Còn quán rượu nữa. Kể cũng hơi tiếc. Nó đem lại nhiều về cho nàng mà chẳng làm nàng phải bận tâm.

Nhưng nàng đã quyết định cắt đứt mọi nhíp cầu với Atlanta, kể cả cái quán rượu!

Còn những ngôi nhà đang cho xây dựng? Nàng mù tịt hoàn toàn. Nàng cần phải kiểm tra lại và xét xem liệu ông thầu khoán có luôn dùng gỗ của Ashley không...

Nàng cũng cần phải biết chắc là anh ấy khỏe mạnh. Và cả cháu Beau nữa, nàng đã hứa với Mélanie điều đó.

Rồi khi xong mọi việc ở Atlanta, nàng sẽ về Tara.

Nhưng đó sẽ là việc sau cùng, vì một khi Wade và Ella biết được chúng sẽ về ở với nàng thì chúng sẽ chọn rộn đòi đi ngay. Bắt chúng nó phải đợi là không đúng! Và từ biệt Tara sẽ là điều khó tâm nhất trong những việc nàng phải làm. Tốt hơn hết là tiến hành thật nhanh: sẽ ít đau đớn hơn. Ôi, nàng nóng lòng gặp lại Tara quá!

Chuyến tàu ngược về Savannah, từ biển về thành phố dường như kéo dài đến vô tận. Người ta phải móc tàu vào một tàu kéo hơi nước để vượt qua kênh đào, Scarlett bôn chôn đi lại trên boong tàu. Tay bé Cat, nàng đang cố tìm cách khuây khoả với những phản ứng của con lúc này đang vui thích khi nhìn thấy những con chim vùng đầm lầy bay vụt lên. Từ lúc này, hai con tàu ở sát bên nhau, sao mãi vẫn chưa đến nơi nhỉ! Nàng muốn thăm lại nước Mỹ, được nghe những giọng nói Mỹ.

Cuối cùng, thành phố đã xuất hiện. Rồi bến cảng!Ồ, này Cat, con hãy nghe, con hãy nghe những bài ca. Đó là những bài ca của những người da đen, đó là miền Nam, con cảm thấy ánh mặt trời chứ! Mặt trời ngày lại ngày đều có. Ôi con yêu dấu Kitty Cat của mẹ, chúng ta đã về tới nhà mẹ rồi.

Căn bếp của Maureen vẫn y như trong ký ức của nàng chẳng có gì thay đổi. Gia đình vẫn như xưa. Trừ mền cả một bầy những nhóc con O Hara. Em bé của Patricia, một chú nhóc, đã gần một tuổi, và Katie lại đang có thai. Cat quen ngay với nhịp sống hàng ngày của nơi ở mới. Nó tò mò nhìn mấy đứa bé khác, kéo tóc chúng, chịu để cho chúng kéo tóc nó, và nhập bọn với Scarlett cảm thấy ghen với con. Mình nhớ nó hơn bất cứ thứ gì trên đời này, và mình không thể chịu nổi cái ý nghĩ phải lìa xa nó, nhưng lại phải thế thôi! Ở Atlanta, quá nhiều người biết Rhett và có thể nói với Rhett về nó. Mình có thể giết chàng chứ không thể để chàng bắt nó. Mình không thể đem nó theo được! Mình không có con đường nào khác. Càng đi sớm mình sẽ càng về sớm.

- Mình sẽ đem anh trai và chị gái nó về làm quà cho nó.

Nàng gọi điện cho bác Henry ở văn phòng của ông, và cho Pansy ở ngôi nhà tại phố Cây Đào, rồi đáp xe lửa đi Atlantan ngày 12 tháng năm. Nàng vừa rất phấn khởi, vừa hơi lo lắng. Nàng đã vắng mặt quá lâu, có thể xảy ra bất cứ chuyện gì. Bây giờ không nên băn khoăn lo lắng làm gì. Rồi nàng sẽ biết ngay thôi mà. Trong lúc chờ đợi, nàng sẽ cứ vui hưởng ánh nắng mặt trời ấm áp của miền Georgie và niềm vui với tuổi ba mươi một của nàng. Ở trên tàu, nàng đã phải mặc đồ tang còn lúc này đây nàng lại đã rạng rỡ trong bộ áo dài bằng vải lanh Ireland màu xanh cẩm thạch.

Scarlett như quên bằng xe lửa ở Mỹ bản thủ đến mức nào! Ông nhổ ở cuối mỗi toa đầy nước thuốc lá bốc mùi tỏi lợm. Lối đi đã biến thành chỗ xả rác trước khi tàu chạy được hai mươi dặm. Một gã say rượu lạng người ngang tầm ghế nàng ngồi; và nàng chột hiều lẽ ra nàng không nên đi xa một mình. A! Bất cứ ai cũng có thể dời cái valy nhỏ của mình đi chỗ khác và ngồi sát vào cạnh mình! Ở Ireland tốt hơn nhiều. Hạng nhất thì ra hạng nhất! Không ai đến quấy rầy mình, hoặc chiếm buồng của mình được. Nàng mở tờ báo của Savannah, dùng làm lá chắn. Chiếc áo dài vải lanh xinh đẹp của nàng đã nhàu nát và đầy bụi.

Cảnh hỗn độn ở ga Savannah, và những tiếng la hét của những

người lái xe lyều lĩnh ném vào dòng xoáy của Ngã năm làm tim Scarlett đập thình thịch vì phấn khích, quên cả toa tàu bản thủ. Mọi cái đang sống động, náo nhiệt, và thay đổi luôn! Có những ngôi nhà nàng chưa từng thấy, có những tên mới trên các cửa hiệu cũ, tiếng động, sự hồi hả và sức sống. Qua cửa sổ xe, nàng nôn nóng nhìn những ngôi nhà của phố Cây Đào cố xác định xem ai là chủ sở hữu, ghi nhận những dấu hiệu của một sự phồn thịnh mới. Gia đình Mernwether đã có thêm một mái nhà mới, gia đình Mende đã sơn lại màu khác ngôi nhà của mình. Mọi sự đã khác xa khung cảnh thê thảm ngày nàng ra đi, trước đây một năm rưỡi. Nhà mình kia rồi! Đây, mình không nhớ là nó có chiếm một diện tích rộng đến thế, so với đất bao nó. Hầu như nó chẳng còn sân nữa! Xưa nay nó có ở sát lề đường đến thế không! Mà mình ngốc thật! Điều đó có gì khác đâu! Dù sao mình cũng đã quyết định bán nó rồi mà!

Lúc này không phải lúc bán nhà, bác Henry Hamilton nói. Cuộc khủng hoảng vẫn tiếp diễn, công việc kinh doanh đình trệ ở mọi nơi. Trên thị trường, bất động sản bị ảnh hưởng nhiều nhất, nhất là những toà nhà lớn như nhà của nàng.

Ngược lại, những ngôi nhà nhỏ, như những nhà nàng cho xây ở ven thành phố, đã bán được ngay, khi vừa xây xong. Nàng đã thu được cả một gia tài lớn. Nhưng sao nàng lại muốn bán ngôi nhà của mình! Nàng không thể nói dối với nàng, ngôi nhà đó là vô giá; hơn nữa Rhett lại thanh toán tất cả các hoá đơn.

Ông ta nhìn mình cứ như thể người mình bốc mùi hôi thối hay gì nữa thì mình chẳng biết. Scarlett nghĩ thầm.

Ông ta cứ làm như mình có trách nhiệm cả về chuyện ly dị nữa. Trong phút chốc, nàng muốn phản đối, muốn nói toạc hết với ông chuyện gì thực sự đã xảy ra. Bác Henry là người duy nhất còn đứng về phía nàng. Ngoài ông ra, chẳng còn một ai ở Atlanta thêm nhìn nàng với chút thiện cảm...

Nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng gì. Ý nghĩ vụt đến với nàng như chiếc pháo thăng thiên. Henry Hamilton đã đánh giá sai về mình, hệt như mọi người ở Atlanta. Mình không phải như họ, và mình cũng không mươn thế! Mình sống khác, mình là mình. Mình

là bà O Hara.

- Henry, nếu bác không muốn mất công bán hộ tài sản của cháu, cháu cũng không trách gì bác, nàng nói. Chỉ cần bác nói thẳng ra. Trong thái độ của nàng có vẻ tự trọng không chút khoa trương.

- Bác già rồi, Scarlett ạ. Tốt nhất là cháu nhờ một luật sư trẻ hơn! Scarlett đứng dậy, đưa tay cho ông và mỉm cười vẻ cảm mến thực sự.

Khi nàng đi rồi, ông mới nhận thấy sự đổi thay đã diễn ra ở nàng, Scarlett đã trưởng thành, ông tự nhủ.

Cô ấy không gọi mình là "Bác Henry" nữa.

- Bà Butler có nhà không?

Scarlett nhận ra giọng nói của Ashley, liền vội vàng bước khỏi phòng khách: lấy tay gạt mạnh cô hầu ra, mở cửa sang một bên.

- Ashley, Ashley thân mến, gặp lại anh em mừng quá!

Nàng đưa tay cho anh. Anh nắm chặt tay nàng trong tay mình, và nhìn nàng.

- Scarlett, chưa bao giờ em lại đáng yêu như thế này! Khí hậu xứ lạ làm em khỏe ra. Nói cho anh biết em đã ở đâu đã làm gì nào! Bác Henry nói rằng em đã đi tới Savannah, sau đó bác ấy bật tin em.

Mọi người đều hỏi thăm...

Nhất là cô em gái của anh ấy, mình dám chắc thế, cái lưỡi rắn độc ấy mà, Scarlett nghĩ thầm.

- Mời anh vào nhà, anh ngồi đây - Nàng nói, nóng lòng được nghe mọi tin tức đến chết được!

Cô hầu lảng vảng ở quanh đấy, Scarlett đi qua dịu dàng nói:

- Đem cà phê và bánh ngọt cho chúng tôi!

Nàng đưa anh vào phòng khách nhỏ, ngồi vào một đầu trường kỷ và gõ tay vào cái ghế bên cạnh.

- Hãy ngồi gần em, Ashley, em van anh! Em muốn ngắm anh một chút!

- Tạ ơn Chúa, anh ấy đã mất đi dáng vẻ một con chó bị đòn, Henry Hamilton quá có lý khi nói rằng anh ấy đã khâm khá, Scarlett liếc nhìn anh, sau làn mi hạ thấp trong khi dọn chỗ trên bàn, để khay cà phê, Ashley Wilkes trông lúc nào cũng đẹp trai. Khô người nhỏ

nhấn quý phái với thời gian càng lịch sự thêm. Nhưng anh có vẻ già trước tuổi. Anh chắc chưa quá bốn mươi: Scarlett thăm nghĩ, và mái tóc bạc nhiều hơn vàng óng. Chắc anh đã phải ở ngoài công trường nhiều hơn trước, nước ra thẩm hơn, chứ không tái xám như trước. Nàng ngược mắt cười. Gặp anh thật dễ chịu. Nhất là với gương mặt tươi tỉnh như vậy. Món nợ của nàng với Mélanie dường như đã không nặng nề như trước.

- Di Pity có mạnh không! Còn India! Cháu Beau chắc là lớn lắm rồi phải không?

- Pity và India không thay đổi, Ashley vừa trả lời vừa mím môi. Pity vẫn cau gắt mỗi khi có ai đi qua, còn India thì bận rộn với cái Ủy ban chủ trương lành mạnh hoá các tập quán của Atlanta. Cả hai người đều nuông chiều anh một cách tệ hại, hai cô gái già tranh nhau xem ai sẽ là gà mẹ tốt nhất. Các cô ấy định đối xử với Beau cũng thế, nhưng Beau không chịu! Đôi mắt xám của Ashley ánh lên niềm tự hào, Beau đã thật sự là một người lớn tuy bé nhỏ. Nó sắp mười hai tuổi, mà như đã mười lăm. Nó cầm đầu một thứ câu lạc bộ gì của bọn trẻ láng giềng. Chúng nó dựng một căn nhà trên cây ở sân nhà Pity, bằng loại gỗ tốt nhất của xưởng cưa. Beau chăm lo ở đó; về lĩnh vực này nó đã biết nhiều hơn cha nó. Ashley nói tiếp, trong anh lẫn lộn cảm giác vừa buồn, lại vừa thán phục. Và anh nói tiếp, còn hãnh diện hơn: "Có thể nó có máu trí thức" Nó đã đạt được một giải thưởng về tiếng La Tinh của trường và nó đọc những sách trên tuổi của nó...

- Nhưng những chuyện đó chắc phải làm em phát ngáy Scarlett - những người cha tự hào về con cái thường rất đáng chán.

- Không đâu, Ashley, Scarlett đáp, tuy vẫn nghĩ như thế.

Sách, sách, sách. Cái đó không ổn với dòng họ Wikes. Họ cứ sống trong sách vở chứ không sống trong cuộc đời.

Nhưng có thể mọi việc rồi sẽ tốt đẹp với đứa trẻ. Nếu nó đã biết gỗ thì có hy vọng đấy! Giờ đây, nếu Ashley tỏ ra ít trịnh trọng một chút, nàng đã có thể làm tròn một lời hứa khác với Mélanie.

Scarlett đặt lòng bàn tay lên tay áo của anh.

- Em muốn xin anh một điều, nàng nói với vẻ cầu khẩn.

Anh úp bàn tay lên tay nàng.

- Bất cứ điều gì em muốn, Scarlett ạ, em biết rõ điều đó mà!
- Em muốn anh hứa cho Beau đến trường đại học, rồi đi châu Âu với Wade. Điều đó rất quan trọng đối với em - Nói cho cùng, em xem nó như con em, vì em đã có mặt ở đó khi nó sinh ra. Em vừa kiếm được nhiều tiền, như vậy không có gì trở ngại. Anh không thể hẹp lòng mà từ chối đâu.

Nụ cười của Ashley vụt tắt. Anh nghiêm mặt lại.

- Scarlett...

Ồ suýt anh lại sắp làm khó rồi, chao ơi, con bé chậm như rùa đã bùng cả phê tới rồi! Anh ấy không thể nói trước mặt nó, và mình sẽ có cơ hội bàn lại việc ấy trước khi anh từ chối.

- Ashley, mấy muỗng đường đây anh! Em pha cà phê cho anh đây! Ashley cầm lấy tách, đặt lên bàn.

- Cứ để cho cà phê đợi một phút đã, Scarlett ạ.

Anh luôn tay vào tay nàng.

- Em yêu, hãy nhìn vào mắt anh!

Mắt anh sáng ngời, hiền dịu. Những suy nghĩ của Scarlett chợt lạc lõng. À! Chàng lại trông gần như Saily của ngày nào, Ashley của ngôi nhà Mười hai cây sồi.

- Scarlett, anh biết tiền của em ở đâu ra, bác Henry đã nói cho anh biết. Anh hiểu điều đang khiến em xúc động. Nhưng vô ích thôi! Rhett không xứng đáng với em và giờ đây em đã dứt khỏi anh ấy, còn bằng cách nào thì không quan trọng. Em có thể quên đi mọi chuyện, như là nó chẳng hề xảy ra!

Chúa ơi! Ashley lại sắp hỏi cưới nàng!

- Em đã không còn gì ràng buộc với Rhett, Scarlett ạ. Em hãy nói em sẽ lấy anh, và anh thề sẽ làm cho em hạnh phúc bởi vì em xứng đáng được như thế!

Đã có một thời mình đã xiêu lòng khi nghe những lời như thế, Scarlett tự nhủ, còn bây giờ mình hoàn toàn dừng dừng thì cũng không đúng lắm. Ôi! Sao Ashley cứ phải đi đến chỗ ấy mới được! Trước khi câu hỏi ấy hình thành trong đầu anh, nàng đã có sẵn câu trả lời. Cũng tại câu chuyện cũ giờ đây đã quá xa xăm rồi! Ashley đã quyết tâm chuộc lại, dưới ánh mắt xã hội thượng lưu của Atlanta. Đúng là bản chất của anh! Anh luôn xử sự như một người

phong nhã dẫu cho điều đó làm hỏng cả cuộc đời anh.

Và cả đời mình nữa! Mình chắc rằng anh ấy cũng chẳng thêm nghĩ đến điều đó, Scarlett khế cán lưỡi để kiềm chế cơn giận. Ashley tội nghiệp! Đó không phải lỗi của anh nếu như anh là như thế. Rhett đã nói với nàng:

Ashley thuộc về lớp người trước cuộc chiến tranh. Anh ấy không có chỗ trong thế giới hiện nay! Mình không được tỏ ra giận dữ hoặc ti tiện! Mình không muốn đánh mất bất cứ ai đã dự phần nào một thời huy hoàng ngày xưa. Tất cả những gì còn lại của cái thế giới ấy đối với mình, đó là những kỷ niệm, và những con người tham dự vào những kỷ niệm ấy.

- Ashley, Ashley yêu quý, nàng nói, em không muốn lấy anh đâu! Dứt khoát nhé! Em không muốn đùa với anh không muốn kể cho anh em những điều dối trá và làm anh phải thờ dài vì em. Em đã quá già đối với những chuyện như vậy, và em rất mến anh. Anh đã giữ mãi kỷ niệm ấy. Hãy nói với em rằng anh để cho em giữ lại kỷ niệm ấy!

- Nhất định rồi, em yêu ạ. Anh rất vinh hạnh vì em đã nghĩ như vậy. Anh sẽ không làm em phiền lòng về chuyện cưới hỏi ấy nữa. Anh mỉm cười. Trông anh rất trẻ, rất giống Ashley của ngôi nhà Mười hai cây sồi đến mức làm Scarlett xao xuyến. Ashley thân yêu, không được để anh đoán được nàng đã nhận ra thật rõ sự an ủi trong giọng nói của anh. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi. Không, rất tốt là khác.

Từ này, hai người có thể trở thành bạn thân với nhau thật sự. Quá khứ đã được chôn chặt.

- Giờ thì em tính làm gì, Scarlett? Em trở về hẳn như anh mong muốn chứ?

Nàng đã chuẩn bị trả lời câu hỏi ấy ngay cả trước khi rời Galway. Nàng cần biết chắc Atlanta không ai biết tìm nàng ở đâu, điều đó sẽ làm cho nàng dễ bị tổn thương khi đối mặt với Rhett, với nàng dễ bị mất Cat.

- Ashley ạ, lúc này em không muốn bị ràng buộc vào bất cứ gì. Sau khi ở Savannah, em đã đến thăm một phần gia đình của cha mẹ em, ở Ireland, sau đó em đi du lịch.

Nàng phải thận trọng, Ashley đã từng đi nước ngoài, anh sẽ khám phá ra ngay, nếu như nàng nói là đã đi nơi này, nơi khác.

- Em không biết làm cách nào, em chưa có dịp được biết London. Em nghĩ có thể đến đó cư ngụ một thời gian. Giúp em, Ashley. Đó có phải là một ý định tốt không anh?

Scarlett được biết vì Mélanie đã nói với nàng, Ashley coi London là thành phố tuyệt vời nhất. Anh sẽ nói về thành phố ấy không sao dứt ra được, và sẽ quên đặt những câu hỏi khác.

- Ashley, buổi chiều nay đã làm em vui thích biết chừng nào! Anh sẽ trở lại chứ! Em còn ở lại một thời gian, để thu xếp công việc.

- Anh sẽ đến thường xuyên khi nào có thể. Đó là nguồn vui hiếm khi có được.

Ashley cầm lấy găng tay và mũ từ tay cô hầu.

- Tạm biệt, Scarlett.

- Tạm biệt, Ashley, anh bằng lòng điều em đã xin với anh chứ! Em sẽ rất đau khổ nếu như không được đây.

- Anh không nghĩ rằng...

- Ashley, Wilkes, em thề nếu anh không cho em dành số tiền ấy cho Beau, em sẽ khóc như suối để nước mắt tràn bờ cho mà xem! Anh cũng biết rõ như em, không bao giờ một người hào hoa lại nhẫn tâm để cho một phụ nữ phải khóc.

Ashley nghiêng mình hôn tay nàng.

- Scarlett, anh tưởng là em đã thay đổi, nhưng anh đã lầm! Em luôn luôn biết xoay người đàn ông quanh ngón tay nhỏ nhắn của em, và làm cho họ yêu thích điều đó. Anh sẽ là người cha rất tồi nếu anh từ chối món quà em tặng Beau.

-Ồ, anh Ashley, em yêu quý anh và em sẽ yêu quý anh mãi mãi, cảm ơn anh.

Đi đi, chạy xuống bếp mà kể lại mọi chuyện đi, Scarlett nghĩ thầm khi liếc nhìn cô hầu đứng cạnh cửa, đằng sau Ashley. Lại cứ vẽ đường cho hươu chạy, cho người ta bép xép! Dẫu sao ta vẫn yêu quý Ashley và ta sẽ yêu quý anh ấy mãi mãi theo một cách mà bọn họ chẳng bao giờ hiểu nổi!

Thu xếp công việc ở Atlanta tốn nhiều thời gian hơn là nàng tưởng.

Nàng chỉ có thể đi Tara vào ngày 10 tháng sáu. Đã gần một tháng nàng xa Cat rồi! Không thể chịu nổi! Nó có thể quên mình. Mình chắc đã không được nhìn thấy nó mọc thêm một, hoặc có lẽ hai cái răng sữa nữa rồi. Nếu nó được bì bõm trong nước thì sao! Với lại trời nóng thế kia mà! Nó có thể nổi rôm sảy. Một đứa bé Ireland không biết đến cái nóng!

Vào tuần lễ cuối cùng của nàng ở Atlanta, thần kinh Scarlett căng thẳng đến không sao ngủ được. Sao trời không mưa nhỉ! Bụi đỏ đã phủ lên khắp nơi chỉ nửa giờ sau khi quét.

Tuy vậy, khi đã lên ngồi trên chuyến tàu đi Jonesboro, Scarlett lại đã có thể thư giãn. Dù chậm trễ, nàng cũng đã thu xếp ổn thỏa mọi việc cần giải quyết, trong những điều kiện thuận lợi hơn cả dự đoán của bác Henry và viên luật sư mới của nàng.

Bán cái quán rượu lại dễ dàng hơn cả. Cuộc khủng hoảng đã làm tăng doanh thu và giá trị của nó. Nàng buồn về việc bán cửa hàng. Khu đất đặt cửa hàng còn đáng giá hơn chính nó nữa; những người chủ mới sẽ phá nó đi để xây lên một toà nhà tám tầng. Ít ra Ngã Năm vẫn luôn là Ngã Năm dù có khủng hoảng hay không.

Bán hai bất động sản này nàng có đủ tiền mua thêm năm chục sào đất nữa ở cửa ngõ thành phố, ở đó nàng sẽ cất thêm một trăm căn nhà nữa. Và ông thầu khoán đã báo cho nàng biết là những đồng nghiệp của ông không còn ai khác cung cấp vật liệu ngoài Ashley. Họ có thể tin cậy anh ấy: Anh ấy chỉ bán cho họ loại gỗ thật khô, điều mà không phải đồng nghiệp nào của anh ở Atlanta cũng làm cả. Có thể tin là anh ấy sẽ thành công không cần đến ông giúp đỡ nữa! Và nàng sẽ thu được rất nhiều tiền. Henry Hamilton đã nói đúng. Những ngôi nhà nhỏ của nàng đã bán được ngay, sau khi vừa xây xong. Nàng đã thu được nhiều lợi nhuận khi nhìn thấy bao nhiêu là tiền đổ dồn vào tài khoản của nàng ở nhà băng. Tiền ấy đủ để trang trải các khoản chi mà lúc ở Ballyhara đã làm nàng lo lắng, khi suốt nhiều tháng, tiền cứ ra mà chẳng vào được bao nhiêu. Bây giờ thì tiền cứ đổ vào như thác. Vụ gặt cũng tạo ra nhiều khoản lãi ròng không kém và cung cấp cả lúa giống cho mùa sau nữa. Tiền thuê nhà ở thành phố chỉ có thể tăng thêm mãi. Trước ngày nàng lên đường, một người thợ đóng thùng đã đến hỏi dò về một căn

nhà lá và Colum nói anh nghĩ đến một anh thợ may thay cho một người khác.

Nàng cũng sẽ hành động y như thế, cho dù không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng giờ có tiền thì sẽ dễ dàng hơn nhiều. Ông thầu khoán đã được lệnh chuyển hết tiền lãi sau này cho Stephen O Hara ở Savannah. Anh ta sẽ có đủ tiền để thực hiện những chỉ dẫn của Colum.

Kể cũng lạ cho ngôi nhà ở phố Cây Đào, Scarlett thăm nghĩ. Cứ tưởng là mình sẽ rất đau khổ khi phải xa nó. Dù sao đó cũng là nơi mình đã sống với Rhett, nơi Bonnie đã ra đời và đã sống cuộc sống đáng thương ngăn ngủi của nó. Nhưng sao mình lại chỉ cảm thấy thật nhẹ nhõm. Khi trường nữ sinh đề nghị với mình, mình đã suýt ôm hôn bà hiệu trưởng già có gương mặt bánh mật ấy. Điều đó dường như cắt đi cho mình những xiềng xích. Mình bây giờ tự do rồi! Không còn gì ràng buộc mình ở Atlanta nữa. Không còn gì níu kéo, giữ mình ở lại nữa!

Scarlett cười thầm. Cũng như những cái coóc-sê. Nàng không còn mang coóc-sê từ ngày Colum và Bridie vứt bỏ ở Galway. Vóc dáng của nàng có đầy đà hơn vài phân, nhưng nàng vẫn mảnh mai hơn nhiều phụ nữ mà nàng đã gặp trên đường phố, nịt ngực chặt đến mức muốn nghẹt thở, và cuối cùng nàng đã thấy thoải mái hơn bao giờ hết, trong cái nóng nung người này. Bây giờ, nàng có thể tự mặc quần áo một mình không cần cô hầu giúp đỡ. Và chải búi tóc lấy, nàng cũng không có thấy khó khăn.

Thật là tuyệt vời nếu biết tự làm lấy mọi việc. Còn tuyệt vời hơn nữa, khi không còn bận tâm về chuyện ai đó có làm hay không làm, về tiếng khen hay lời chê trách.

Nhưng điều tuyệt vời nhất, đó là trở về nhà nàng ở Tara rồi đem các con nàng đi đến một Tara khác. Chẳng bao lâu nữa nàng sẽ lại trở về với Cat, cục cưng của nàng.

Và ít lâu nữa, nàng trở về với mảnh đất Ireland tươi mát, dịu dàng ẩm mưa. Scarlett vuốt ve cái túi da đặt trên đầu gối. Việc cần làm đầu tiên là rải trên mộ cha nàng nắm đất của Ballyhara. Cha ơi, cha có thấy không! Cha đang ở đâu đây! Cha có biết không: Cha sẽ

thật tự hào về Katie Scarlett của cha, cha ạ Lúc này đây con đã là Bà O Hara.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 69

Will Benteen đợi nàng ở ga Jonesboro. Scarlett nhìn gương mặt khắc khổ, dáng người cố gượng ưỡn thẳng của anh và nàng toét miệng cười... Will là người duy nhất mà Chúa đã tạo ra có một phong thái đĩnh đỉnh với một cái chân gỗ. Nàng ôm chầm lấy anh.

- Chúa ơi, Scarlett, đáng lẽ chị có thể báo tin trước chứ! Chị làm tôi suýt ngã. Gặp lại chị, mừng quá!

- Cả chú nữa Will ạ! Tôi nghĩ được gặp lại chú tôi mừng hơn bất cứ ai trong chuyến đi này!

Nàng nói thật tình. Đối với nàng Will còn thân thiết hơn những người trong dòng họ O Hara ở Savannah. Có lẽ vì đã từng cùng nhau trải qua những thời kỳ khó khăn nhất, có lẽ vì Will cũng yêu Tara như nàng. Có lẽ, đơn giản thôi, vì anh là người tốt bụng và rất trung thực.

- Cô hầu của chị đâu, Scarlett!

- Ô tôi không còn phải bận tâm với chuyện đó nữa, Will ạ Cũng như với nhiều chuyện khác.

Will đưa cọng rom đang ngậm trên môi sang mép bên kia.

- Tôi đã nhận thấy, anh nói ngắn gọn.

Scarlett bật cười. Nàng đã không nghĩ đến xúc cảm của một người đàn ông khi ôm trong tay một người phụ nữ không mang coóc-sê.

- Chẳng còn cái lòng ấy, Will ạ, không bao giờ, dù có bằng gì đi nữa, nàng nói.

Nàng chỉ mong được kể hết cho anh nghe, vì sao nàng hạnh phúc đến thế, kể về Cat, về Ballyhara. Nếu như chỉ có anh thì nàng đã kể ngay lúc này, nàng tin anh.

Nhưng anh lại là chồng của Suellen, mà nàng thì không tin cô em gái. Và có thể Will sẽ nói hết với vợ. Scarlett đành phải giữ mồm, giữ miệng. Nàng trèo lên xe ngựa.

Nàng chưa bao giờ thấy Will dùng cỗ xe một ngựa của họ, có lẽ

anh đi mua hàng ở Jonesboro và đợi nàng ở ga. Chiếc xe chất đầy bao và thùng hàng.

- Có tin gì mới không, Will, Scarlett hỏi khi cả hai đã lên đường. Đã lâu rồi, tôi chẳng có tin tức gì!

- Xem nào... Chắc là chị muốn biết tin về mấy cháu bé trước. Ella và Susie của chúng tôi hợp với nhau như một đồng một cốt vậy. Susie nhỏ tuổi hơn một chút, luôn nhường Ella phần hơn, điều đó thật tốt đối với nó. Chị sẽ khó nhận ra Wade khi gặp lại nó đấy! Thật ra, nó chỉ mới lớn từ ngày nó được mười bốn tuổi, đúng vào tháng giêng vừa rồi, và chắc nó còn lớn nữa! Thế nhưng, dầu tạng người mảnh khảnh, nó lại khỏe như vâm ấy. Nó làm việc cật lực. Nhờ nó mà năm nay chúng tôi trồng thêm được hai mươi sào đấy! Scarlett mỉm cười. Nó sẽ có ích cho Ballyhara, và nó sẽ rất mê điều đó. Một chủ trại sinh ra từ bé, điều đó trước đây nàng chưa từng nghĩ đến. Nó chắc thừa hưởng điều đó ở cha. Cái túi da toả hơi ấm trên đùi nàng.

- Martha của chúng tôi nay đã bảy tuổi, và Jane sẽ tròn hai mươi tuổi vào tháng chín. Năm ngoái, Suellen đã sảy một cháu bé gái.

- Ôi Will, tôi rất tiếc!

- Chúng tôi đã quyết định đến đứa ấy là thôi, Will nói. Chuyện đó quả nặng nề cho Suellen nhưng bác sĩ khuyên cô ấy thế. Chúng tôi đã có ba cháu gái khỏe mạnh, như vậy đã nhiều hơn và hạnh phúc hơn khác nhiều người rồi. Dĩ nhiên, tôi vẫn thích có một cháu trai, cũng như bất cứ người cha nào, nhưng tôi không phàn nàn gì. Hơn nữa, Wade là đứa con trai mà mọi người đàn ông đều mong ước. Đó là một chàng trai tuyệt vời đấy Scarlett ạ!

Nàng sung sướng nghe anh nói. Và thật sững sốt nữa. Will nói đúng, nàng còn chưa hiểu Wade - ít ra là nếu nó giống với hình ảnh mà Will đã mô tả về nó.

Nàng thường chỉ nhớ đến nó như một cậu bé xanh xao, sợ sệt nhút nhát.

- Tôi yêu Wade ở điểm đó, nên mới chịu nói với chị, chứ nói chung tôi không thích lo chuyện của kẻ khác.

Cháu luôn cảm thấy hơi sợ chị, Scarlett ạ, chị biết đấy.

Chẳng là, nó muốn tôi nói với chị rằng nó không muốn đến trường

nữa! Trong tháng này, nó sẽ kết thúc khoá học, và luật lệ cũng không buộc nó phải học tiếp.

Scarlett lắc đầu.

- Không được đâu, Will ạ. Chú hãy nói với nó, hoặc chị sẽ tự nói với nó. Cha nó đã vào trường đại học, và Wade cũng sẽ vào đó. Will, chú đừng giận, nhưng không ấy có thể tiến xa, nếu không có học!

- Nào có gì xấu đâu. Và tôi cũng không muốn làm chị giận, nhưng tôi nghĩ chị đã lầm. Wade biết đọc, biết viết, nó biết làm mọi phép tính mà một chủ trại không hề cần làm. Cái nó muốn là canh tác đất đai. Nói thẳng ra là nó muốn ở lại Tara. Nó nói rằng ông ngoại đã xây dựng Tara không cần có nhiều học vấn như nó bây giờ, và nó không thấy có gì phải tỏ ra khác với ông cả! Cậu trai ấy không muốn giống tôi đâu, Scarlett ạ. Mẹ kiếp, tôi cũng chỉ biết ký tên mình thôi. Còn nó đã học bốn năm tại ngôi trường sang trọng ở Atlanta mà chị gởi nó đến, và thêm ba năm ở đây, ở ngôi làng này, và trên những cánh đồng này! Nó biết mọi điều mà bất cứ một thằng nhóc nông thôn nào cũng phải biết. Scarlett ạ. Nó là một anh chàng nông dân nhỏ, và nó cảm thấy hạnh phúc. Tôi không thích chị làm hỏng nó!

Scarlett nổi khùng. Will Benteen tưởng mình đang nói chuyện với ai đây! Nàng là mẹ của Wade, nàng biết làm điều gì tốt cho con chứ!

Vì chị đã nổi nóng, thì tôi cũng không nói hết những điều tôi định nói, Will nói tiếp, giọng kéo dài.

Anh nhìn thẳng trước mắt, con đường đỏ những bụi.

- Ở toà án quận, họ đưa cho tôi xem những tờ giấy liên can đến Tara. Người ta nói là hiện giờ chị đã lấy lại phần đất của Carteen, Scarlett, tôi không hiểu chị nghĩ thế nào, và tôi cũng không hỏi chị làm gì. Nhưng chị hãy để cho tôi nói với chị điều này. Nếu có một kẻ nào đó đến đây, lắc lắc trên tay thứ giấy tờ gì đó bảo rằng sẽ có người đến chiếm Tara của tôi, thì tôi sẽ đón hấn ở ngay đầu đường với khẩu súng trong tay đấy!

- Will tôi thề trên cả chồng kinh thánh với chú rằng tôi không có ý định làm bất cứ điều gì đối với Tara cả!

- Tôi rất sung sướng được nghe điều đó. Ý định của tôi là Tara sẽ phải trở về tay Wade. Đó là đứa cháu trai duy nhất của cha chị, và đất đai phải giữ lại cho người trong gia đình. Tôi mong chị để cho nó ở nơi nó đang ở, Scarlett ạ, nó đã trở thành cánh tay phải của tôi như con ruột của tôi, và đã như thế đấy! Chị có thể làm tất cả những gì chị muốn - như trước nay vẫn thế. Tôi đã hứa với Wade là tôi sẽ nói với chị, và tôi đã làm xong.

Chúng ta hãy dừng lại ở đây, nếu điều đó không làm chị phiền lòng. Tôi đã nói hết điều cần nói.

- Tôi sẽ suy nghĩ về điều đó, Scarlett hứa.

Chiếc xe kéo kẹt đi tới, trên con đường quen thuộc.

Nàng nhìn thấy những thửa ruộng cày cấy năm xưa, nay mọc đầy những bụi cây cần cỗi và cỏ dại mà bỗng dưng muốn rơi nước mắt. Will nhìn thấy vai nàng rũ xuống và miệng nàng mếu máo.

- Scarlett, hai năm qua chị ở đâu! Nếu không có cô Carreen, chúng tôi cũng biết chị đi đâu nữa, mà rồi cô ấy cũng bật tin chị.

Scarlett gượng cười.

- Tôi đã trải qua nhiều cuộc phiêu lưu. Will ạ, tôi đã đi khắp nơi. Tôi đã về thăm bà con dòng họ O Hara. Tôi có nhiều người thân thuộc ở Savannah, đó là những con người rất dễ mến mà người ta được biết. Tôi đã ở với họ một thời gian dài. Rồi tôi đi Ireland tìm những người thân thuộc khác. Chắc chắn không hình dung nổi có bao nhiêu người thuộc dòng họ O Hara đâu!

Nàng ghen ngào vì nước mắt. Nàng áp cái túi da vào ngực.

- Will ạ tôi đem cái này cho cha. Chú hãy dừng xe cho tôi xuống nghĩa trang, và đừng để ai đến gần nhé, một lúc thôi mà!

- Tôi rất vui lòng.

Scarlett quỳ dưới ánh nắng bên mộ của Gerald O Hara. Đất Ireland, quánh và đen, trượt theo kẽ ngón tay nàng trộn vào bụi đất sét đỏ miền Géorgie.

- Cha ơi, nàng thầm khấn theo giọng Ireland, quận Meath là một mảnh đất tuyệt vời, chắc chắn là như vậy. Mọi người ở đó luôn nhớ đến cha, cha ơi! Con không biết, cha ơi, con rất buồn! Con không biết, lẽ ra cha có quyền được hưởng một tang lễ trọng thể và

người ta sẽ kể nhiều câu chuyện về thời thơ ấu của cha!

Nàng ngẩng đầu, ánh nắng chói chang trên gương mặt đầm đìa nước mắt của nàng. Giọng nàng khản đặc, nhưng nàng cố hết ức, nỗi u uất ở nàng quá lớn!

- Tại sao cha lại bỏ con? *Ochon!*

Ochon, Ochon, Ullagon O!

Scarlett sung sướng vì đã không nói với ai ở Savannah về việc nàng định đưa Wade và Ella về Ireland cùng với nàng. Nàng cũng không giải thích tại sao nàng đã để chúng lại Tara. Thật nhục nhã khi phải nói sự thật rằng các con không muốn gần nàng. Đã có tình trạng xa lạ giữa chúng với nàng và giữa nàng với chúng! Nàng không sao thừa nhận nỗi đau âm thầm, điều đó đã làm nàng đau đớn đến chừng nào, và nàng đã phải chịu trách nhiệm như thế nào. Nàng cảm thấy mình bé nhỏ, và ti tiện. Nàng cũng cảm thấy khó khăn ngay cả việc chia sẻ niềm vui với Ella và Wade, khi chúng đang hạnh phúc.

Ở Tara, tất cả đều làm nàng đau khổ. Nàng không còn như ở nhà mình nữa! Trừ bức chân dung của bà ngoại Robillard, nàng không nhận ra gì cả, hoặc gần như thế! Suellen đã dành tiền gửi mỗi tháng mua đồ trang trí và bàn ghế mới. Những chiếc bàn gỗ không một vết xước, dưới mắt Scarlett, dường như loá sáng đến chói mắt, còn màu sắc của tấm thảm, các bức rèm treo lại cũng quá sặc sỡ. Nàng rất ghét những thứ ấy.

Và cái nóng mà nàng mong ước trong những ngày mưa ở Ireland lại đã gây cho nàng cơn nhức đầu kéo dài suốt tuần lễ ở Tara. Nàng đi thăm Alex và Sally Fontanine mong cho khô ráo, nhưng đứa con nhỏ của họ lại khơi dậy ở nàng nỗi nhớ Cat day dứt.

Chỉ có ở nhà Tarleton, nàng mới có được những khoảnh khắc thanh thản. Trang trại của họ phát triển tốt và bà Tarleton không ngừng huyền thuyên về con ngựa cái và những hy vọng của bà về những con ngựa ba tuổi mà bà đem khoe với Scarlett.

Những cuộc thăm viếng, thoải mái, thật tình luôn là nét thích thú của quận này. Nhưng nàng đã cảm thấy mừng khi rời Tara - cũng chính điều đó đã làm nàng đau khổ. Nếu như nàng không biết Wade say mê nơi đây đến chừng nào, có lẽ nàng đã náo lòng vì

nôn nóng chờ ngày lên đường. Dù sao, con trai nàng sẽ thay chỗ của nàng. Khi trở về Atlanta, nàng đã đến gặp viên luật sư mới của mình và đã để lại một chúc thư khác nhường cho Wade hai phần ba đất Tara của nàng. Nàng sẽ không làm như cha nàng và bác Daniel, và sẽ không để lại một tình thế khó xử sau khi nàng mất. Còn nếu như Will chết trước, thì nàng không cũng không tin ở Suellen chút nào. Scarlett đã ký chúc thư với nét gạch rõ ràng và nàng thấy mình tự do.

Được tự do để trở về bên Cat - Cat xoa dịu các vết thương cho nàng, nhanh thôi mà! Gương mặt bé sáng lên khi nhìn thấy nàng và đôi tay bé bỏng vươn về phía nàng. Cat muốn được nàng ôm chặt vào lòng và sẵn sàng cho mẹ hôn cả chục lần như thế.

- Nước da bé đậm và dáng bé khỏe mạnh quá! - Scarlett kêu lên.

- Không có gì lạ! Maureen nói. Bé thích ánh nắng, bé bỏ ngay nón ra khi mọi người quay đi chỗ khác. Một cô du mục tí hon nguồn hạnh phúc đích thực vào mọi lúc trong ngày.

- Cả trong đêm nữa chứ! Scarlett tiếp lời, và ôm chặt bé vào lòng.

Stephen hướng dẫn cho Scarlett chuyến trở về. Điều đó chẳng làm nàng thích thú gì... Thật ra, nàng cũng chẳng ưa gì Stephen.

Nhưng Colum đã nói với nàng là Stephen chịu trách nhiệm quyết định mọi điều cần thiết, vì vậy nàng phải mặc đồ tang và đành giấu đi nỗi oán hận.

- Con tàu mang tên "*La Toison d'or*", và đó là con tàu sang trọng nhất. Scarlett không phải phiền hà gì về diện tích, hoặc tiện nghi của căn phòng. Nhưng chuyến vượt biển lần này không đi thẳng mà phải kéo dài thêm một tuần, còn nàng thì nôn nóng muốn về đến Ballyhara để xem mùa màng ra sao.

Chỉ khi đã bước lên cầu tàu, nàng mới nhìn thấy phiếu ghi lộ trình của con tàu. Nếu biết trước, nàng đã không chịu lên tàu, mặc cho Stephen muốn nói gì thì nói! Tàu *La Toison d'or* lấy khách ở Savannah, Charleston và Boston, rồi đưa đến Liverpool và Galway.

Scarlett quay phắt lại, hốt hoảng, chạy xuống bến cảng. Nàng không thể đến Charleston, không thể!

Rhett sẽ biết có nàng trên tàu - Chàng luôn biết mọi thứ, chỉ có Chúa biết bằng cách nào - và chàng sẽ xộc thẳng vào phòng nàng để cướp lấy Cat.

Ta sẽ giết chàng trước! Nỗi sợ hãi chuyển thành cơn giận và Scarlett quay phắt lại, leo lên cầu tàu, Rhett Butler không thể buộc nàng bỏ chạy. Tất cả hành lý của nàng lại đã đưa lên tàu, và nàng biết chắc Stephen đã bí mật chuyển vũ khí cho Colum trong các rương hành lý của nàng. Họ tùy thuộc vào nàng. Nàng cũng muốn trở lại Ballyhara, và không để cho bất cứ gì, bất kỳ ai cản đường nàng.

Trong lúc quay về phòng, Scarlett nung nấu một mối hận thù mãnh liệt đối với Rhett. Đã hơn một năm trôi qua kể từ ngày hai người ly dị và đám cưới vội vàng của Rhett với Anne Hampton. Trong thời gian đó, Scarlett lại quá bận rộn, nàng đã trải qua quá nhiều thay đổi trong đời, tưởng như nàng đã có thể nén chặt nỗi đau mà chàng đã gây ra cho nàng. Giờ đây, nỗi đau ấy lại làm nát lòng nàng, và sự đau đớn lại kèm theo nỗi sợ hãi sâu xa về quyền lực không biết trước được của Rhett. Nàng bỗng thấy giận điên lên. Và cơn giận làm nàng mạnh mẽ hơn.

Bridie cùng đi một đoạn đường với Scarlett. Những người họ hàng O'Hara ở Boston đã tìm cho cô một vai hầu phòng cho một phu nhân, Scarlett rất sung sướng thấy cô cùng đi mãi cho tới khi nàng biết là tàu sẽ cập bến Charleston. Nhưng ý nghĩ ấy làm nàng lo âu đến nỗi những lời huyền thuyên của cô chị họ càng làm nàng phát điên. Sao Bridie không để cho nàng yên! Cô gái trẻ đã học để nắm được mọi phần việc của mình dưới sự đỡ đầu của Patricia, và cô muốn thử áp dụng những hiểu biết của cô với Scarlett. Cô rất ngao ngán khi biết Scarlett không mang coóc-sê, và càng tỏ ra thất vọng khi thấy không một chiếc áo dài nào của nàng lại cần chữa lại. Scarlett muốn nói ngay với cô rằng phận sự đầu tiên của một cô hầu phòng là chỉ được mở miệng khi người ta hỏi đến, nhưng nàng quý cô gái trẻ, và không phải là lỗi ở cô nếu tàu cập bến Charleston. Thế là nàng gượng cười làm như không có gì làm nàng phật ý.

Con tàu men theo bờ biển, chạy suốt đêm để cập bến Charleston

vào lúc bình minh, Scarlett không sao chớp mắt nổi. Nàng bước lên boong tàu ngắm cảnh mặt trời mọc. Trên mặt nước của khu bến cảng phủ một làn đục, thấp thoáng như trong giấc mơ. Tháp chuông trắng của nhà thờ Saint-Michel nhuộm màu hồng nhạt. Scarlett tưởng như nghe từ xa văng vẳng tiếng chuông quen thuộc giữa tiếng đập chậm chậm của máy tàu. Vào giờ này, tàu đánh cá chắc đã đổ hàng lên chợ; không, còn hơi sớm và chúng đang về bến. Nàng cố giương đôi mắt, nhưng giá như tàu có đi qua trước mặt thì sương mù cũng che khuất chúng thôi!

Nàng muốn nhớ lại những loại cá, loại rau, tên những người bán cà phê, xúc xích - bất cứ cái gì cũng được cốt để đầu óc bận rộn, để nàng đừng nhớ lại những kỷ niệm mà nàng không dám gọi lên.

Nhưng khi mặt trời soi sáng chân trời phía sau nàng thì màn sương mù tan dần, và nàng nhìn rõ những bức tường lỗ chỗ vết đạn của pháo đài Sumter. Chiếc La Toison d'or đi vào vùng nước, nơi trước đây nàng đi thuyền với Rhett, đã cười đùa cùng chàng về những chú cá heo, nơi nàng đã bị bão táp cuốn đi cùng với chàng.

Chàng thật đáng nguyên rủa! Ta căm ghét chàng và cả cái thành phố Charleston tội tệ của chàng... Scarlett tự nhủ. Nàng sẽ trở về phòng và tự giam mình trong đó cùng với Cat, nhưng nàng dường như bị xích tay, xích chân trên boong tàu. Thành phố lớn dần, rõ dần, ánh lên sắc trắng, màu hồng, màu xanh, như tranh phấn màu. Trong ánh sớm ban mai run rẩy. Scarlett nghe tiếng chuông nhà thờ Saint Michel, ngửi làn hương dịu dịu vùng nhiệt đới của những nụ hoa mới nở, nhìn thấy rặng dừa của White Point Gardens, hoặc lối đi rải vỏ sò.

Rồi tàu lướt dài theo bãi đất, ven khu Batterie. Từ trên boong tàu, Scarlett nhìn bao quát. Nàng nhìn thấy hàng cột lớn của ngôi nhà dòng họ Butler, những hàng hiên rợp bóng, cửa lớn vào nhà, cửa sổ phòng khách, cửa sổ phòng nàng - những cửa sổ! Và cái ống nhòm trong phòng đánh bài. Nàng vén váy và bỏ chạy.

Nàng yêu cầu bữa sáng được dọn ngay trong phòng, và giữ Bridie ở lại với nàng và Cat. Cách an toàn duy nhất là đóng kín cửa, không cho ai thấy. Rhett không thể phát hiện Cat và cướp nó đi được!

Người phục vụ trải chiếc khăn trắng tinh trên bàn trong phòng khách nhỏ, rồi đẩy một chiếc bàn quay với hai tầng đầy ắp các món ăn có nắp đậy bằng bạc. Bridie cười khúc khích. Trong khi tỉ mỉ bày biện dao, nĩa và nhất là một cái khay hoa, anh ta nói về Charleston.

Scarlett cố hết sức kiềm chế để không sửa lời anh ta.

- Anh ta nói bấy nhiêu điều. Nhưng anh ta là người Scotland trên một con tàu của Scotland, thì có thể mong anh ta biết được điều gì hơn!

- Chúng tôi sẽ nhổ neo vào lúc năm giờ, anh ta nói, sau khi lấy hàng xong, và những người khác mới lên tàu. Quý bà có thể lên dạo xem thành phố đấy!

Anh ta bày các món ăn và mở nắp.

- Có một cỗ xe độc mã rất đẹp mà người đánh xe biết tất cả các chỗ có thể xem được. Chỉ tốn năm mươi xu, tức hai đô la rưỡi, tính theo tiền Mỹ. Anh ta đang đợi ở dưới cầu tàu. Nếu các bà muốn thở không khí mát lành thì có một chiếc tàu đi ngược dòng sông, đến hết bến tàu phía trên, về hướng Nam. Cách đây khoảng mười năm trước có cuộc nội chiến ở Mỹ. Quý bà sẽ nhìn thấy cảnh hoang tàn của những ngôi nhà bị thiêu rụi vì các đoàn quân đã tham chiến. Nhưng xin quý bà phải nhanh lên, tàu sẽ khởi hành sau bốn mươi phút.

Scarlett cố nuốt một miếng bánh mì nướng, nhưng miếng bánh cứ nghẹn trong cổ họng. Trên bàn, chiếc đồng hồ quả lắc mạ vàng đang tích tắc như đếm từng phút. Nàng bỗng thấy nó quá ồn ào.

Nửa giờ sau, Scarlett đột nhiên đứng phắt dậy:

- Em ra ngoài đây, Bridie, nhưng liệu đấy, chớ có bước ra ngoài một bước nhé! Mở các cửa và cứ sử dụng cái quạt này, Cat và chị ở lại đây, khoá trái cửa dù có nóng đi nữa! Nếu muốn ăn uống gì thì cứ gọi họ đem đến nhé!

- Scarlett, em đi đâu thế?

- Chị đừng quan tâm đến điều đó, em sẽ trở lại trước khi tàu rời bến.

Tàu chở khách đi dạo xem thành phố là một chiếc tàu nhỏ chạy

bằng buồng nước, sơn màu sáng: đỏ, trắng, xanh. Trên chiếc tàu kẻ bằng chữ vàng là *Abraham Lincoln*(1). Scarlett nhớ rõ: nàng đã thấy nó đi qua Dunmore.

Tháng bảy không phải là tháng có nhiều khách đi về Nam. Chỉ vón vẹn độ hơn chục du khách, kể cả Scarlett.

Nàng ngồi dưới một mái che trên boong vừa phe phẩy quạt vừa nguyên rửa bộ tang phục với những ống tay dài, cổ cao, ngọt ngọt trong cái nóng mùa hè.

Một người đàn ông đội cái mũ cao sọc đỏ, trắng đang lái nhải bình luận qua ống loa. Cứ mỗi phút điều đó lại làm cho nàng thêm tức tối.

Hãy nhìn bọn Yankee to béo kia, nàng căm thù nghĩ thầm, bọn chúng ở đó mà nuốt lấy tất cả những điều ấy! Bọn chủ nô ác độc ư? Sao lại thế được! Ngược đãi nô lệ ư? Không bao giờ! Chúng ta yêu người da đen như là yêu những người thân trong gia đình và một số người trong họ lại là chủ của chúng tao, hơn là chúng tao là chủ họ. "*Túp lều của chú Tôm*"(2). Ôi chà chà! Những người đứng đắn không ai đọc loại sách nhảm nhí đó.

Nàng muốn cưỡng lại sự thôi thúc đi dạo xem thành phố. Điều đó sẽ làm nàng xaouyến. Nó đã bắt đầu rồi mà họ thì vẫn chưa ra khỏi bên cảng, để đi vào sông Ashley.

May quá, người hướng dẫn đã sớm cạn nguồn giải thích, và trong một lúc khá lâu, người ta chỉ còn nghe tiếng xình xịch của các pít tông và tiếng nước róc rách từ bánh xe. Hai bên bờ, cỏ mọc xanh chen lẫn màu vàng, và phía sau, trên bờ sông sừng sững những cây sồi đầy rêu. Chuồn chuồn chao lượn trong không khí đầy mòng, thỉnh thoảng một con cá nhảy vọt lên mặt nước, rồi lặn xuống ngay. Scarlett ngồi im lặng, tách xa các du khách, lòng sôi sục oán hờn. Khu đồn điền của Rhett đã bị tàn phá, và anh đã không làm gì để cứu nó! Những đoá hoa trà! Ở Ballyhara, nàng có hàng trăm sào đất thuộc nơi mà lúc vừa đến, nàng chỉ thấy toàn cỏ dại rậm rạp. Và nàng đã xây dựng lại cả một thành phố, còn chàng, chàng vẫn ở đấy mà nhìn những ống khói đổ nát.

Nàng tự nhủ chính vì lẽ đó mà nàng đã lên tàu. Điều đó làm cho nàng vui vì thấy mình hơn chàng, Scarlett co rúm người lại ở mỗi

khúc quanh của con sông, rồi lại thở phào mỗi khi tàu vượt qua, và ngôi nhà của Rhett vẫn không thấy đâu.

Nàng đã quên khu đất Baronrie. Ngôi nhà gạch hình vuông của Julya Ashley hiện lên lộng lẫy giữa thảm cỏ xanh không trang trí. Đó là khu đồn điền duy nhất mà quân đội Liên bang anh hùng đã không tàn phá, người đội chiếc mũ thô kệch lại rống lên. Trái tim đầy tình thương của vị chỉ huy đơn vị không thể tự cho phép mình làm điều gì phật lòng cô phu nhân già bệnh hoạn sống ở đây.

Scarlett phá lên cười.

- Một cô phu nhân già bệnh hoạn ư? Cô Julia chắc đã làm cho hấn chết khiếp!

Các du khách tò mò nhìn nàng, nhưng Scarlett không hề để ý. Sắp đến Dunmore rồi...

Phải, khu mỏ phốt phát ở kia kìa! Nó đã mở rộng nhiều! Năm chiếc xà lan đang ăn hàng một lúc. Nàng cố thử nhìn xem người đàn ông đội chiếc nón rộng vành đứng trên bến cảng. Người lính ấy đấy - nàng không sao nhớ tên anh ta, hình như là Hawkins, mà chẳng hề gì, sau khúc quanh sông này, sau cây sồi lớn này...

Ánh mặt trời tạc rõ những thảm cỏ lớn của Dunmore, giống như những bậc thềm khổng lồ bằng nhung xanh, và rải những đốm vàng óng như đồng tiền trên các hồ nước cạnh dòng sông. Scarlett buột miệng kêu, tiếng nàng chìm trong tiếng trầm trồ của bọn Yankee đứng quanh nàng, dọc theo thành tàu. Phía trên thêm nhà sừng sững những ống khói đen sạm như những tên lính canh in bật trên nền trời xanh chói chang đến nhức nhối; một con cá sấu đang sượt nắng trên đám cỏ giữa những hồ nước. Dunmore đúng là hình ảnh của chủ nhân nó: tinh tế, hư hỏng, nguy hiểm. Và không thể với tới. Những cánh cửa chớp đều đóng kín ở chái nhà duy nhất còn đứng được, nơi đặt phòng làm việc và chỗ ở của Rhett.

Hai mắt Scarlett soi mói hết điểm này, đến điểm khác, đối chiếu giữa ký ức với hiện trạng nàng đang nhìn thấy. Một phần khá lớn khu vườn đã được cày xới, và mọi cái như đang nảy nở. Một ngôi nhà mới đang được xây dựng đằng sau toà nhà cũ, nàng ngửi thấy mùi gỗ và nhìn thấy chớp mái những cánh cửa chớp ngôi nhà đã được chữa lại, hoặc có thể đã được làm mới. Chúng không sụp đổ

và ánh lên nước sơn xanh lá cây. Chắc chàng đã cật lực suốt mùa thu và mùa đông rồi.

Đúng hơn là họ đã... Scarlett ngoảnh mặt, không muốn nhìn những khu vườn, sạch cỏ từ ít lâu nay. Anne cũng yêu hoa như Rhett. Và những cánh cửa chớp chữa lại có nghĩa là một mái ấm gia đình mới với hai người đang chung sống bên nhau. Rhett có chuẩn bị bữa điếm tâm cho Anne không nhỉ!

- Cô có khỏe không, thưa cô!

Scarlett tìm cách đẩy người đàn ông lạ đang quấy rầy nàng.

- Tại trời nóng... nàng nói. Tôi sẽ đi đến đằng kia, có bóng mát hơn.

Suốt đoạn đường còn lại, nàng chỉ nhìn vào boong tàu.

Ngày dài như vô tận.

Chú thích:

(1) Abraham Lincoln: Tổng thống Mỹ (1809-1865) đã huỷ bỏ chế độ nô lệ khiến cho những người Mỹ ở miền Nam vốn là những người có đồn điền nổi dậy nhưng cũng bị dẹp yên. Tuy vậy những người da đen ở Mỹ vẫn bị khinh miệt. (chú thích của ND)

(2) Túp lều của chú Tôm: tiểu thuyết nổi tiếng chống chế độ nô lệ Mỹ của bà Beecher Stowe (1811-1896) (chú thích của ND)

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 70

Đồng hồ điểm năm giờ khi Scarlett chạy vội vàng bên dưới lan can chiếc Abraham Lyncoln. Con tàu chết tiệt! Nàng ngừng lại trên bến tàu để lấy hơi. Nàng nhìn thấy cầu tàu của chiếc La Toison d'or còn ở chỗ cũ. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi. Nhưng người hướng dẫn tham quan bị ăn roi. Nàng đã điếng hồn từ lúc bốn giờ rưỡi chiều đến giờ.

- Cảm ơn ông đã đợi tôi, nàng nói với viên sĩ quan đứng trên cầu tàu.

- Ô, còn đợi nhiều người khác nữa, ông ta đáp. Và cơn giận của Scarlett lại quay về phía viên thuyền trưởng tàu La Toison d'or. Ông ta đã nói năm giờ thì ông ta phải chạy đúng năm giờ chứ! Càng sớm rời khỏi Charleston nàng càng cảm thấy sung sướng. Không có nơi nào trên trái đất lại nóng bức hơn ở đây! Nàng lấy tay che mắt, nhìn trời.

Không một áng mây, không mưa, không gió. Nóng bức, ngoài ra không còn gì khác! Nàng đi về phía phòng mình. Bé Cat tội nghiệp chắc đã chín người vì nóng. Khi nào ra khỏi bến cảng, nàng sẽ đem bé lên boong hứng cơn gió nhẹ, lúc con tàu di chuyển.

Tiếng guốc lộp cộp và tiếng cười phụ nữ làm nàng chú ý. Có lẽ đó là những người khách mà tàu đợi. Nàng đưa mắt nhìn xuống phía một cỗ xe ngựa bốn bánh mui trần. Với ba cái nón lớn quá cỡ thế! Nàng chưa hề thấy kiểu nón này bao giờ, nhìn từ xa cũng biết là nón đắt tiền. Vành nón rộng với những chùm lông gắn với nhau bằng những đồ trang sức lấp lánh và có những cuộn vải tyn mỏng. Từ chỗ Scarlett đứng chúng trông như những cái dù tuyệt đẹp, hoặc như những cái bánh tuyết vùi đặt trên những cái khay không lồ.

- Mình sẽ đẹp tuyệt trần, nếu đội loại nón này! Nàng cúi người xuống thành tàu để nhìn những người phụ nữ.

Rất thanh lịch, ngay trong cái nóng này, họ mặc quần áo vải soa hoặc voan màu nhạt, viền rua bằng lụa hoặc điểm tổ ong, trên nửa người và - Scarlett nheo mắt - không cần vải độn, không bóng sẫm và cũng không có đuôi áo dài nữa! Nàng chưa từng thấy ai ăn mặc như thế ở Savannah, cả ở Atlanta nữa. Những người phụ nữ này là ai vậy! Mắt nàng chăm chú nhìn những chiếc găng tay da dê màu nhạt, những chiếc dù xếp lại - có lẽ có chạy đẳng ten, nhưng nàng không chắc lắm, dù là người ở đâu đi nữa, rõ ràng họ đang vui đùa thoả thích, cười giỡn như điên khùng, và cứ đứng đĩnh chững vội gi lên tàu, cho dù đã muộn. Người đàn ông đội mũ Panama đi theo họ, leo xuống xe, tay trái giữ nón, còn tay kia giúp cô thứ nhất bước xuống.

Scarlett bám vào thành tàu. Chúa ơi, chính là Rhett! Ta phải chạy trốn ngay thôi. Không, không. Nếu chàng ở trên tàu thì ta phải bế Cat trốn ngay, phải tìm ra một chỗ trốn, hoặc đi một con tàu khác. Nhưng ta không thể làm thế. Ta còn hai cái hòm đầy áo dài sang trọng, trong còn có cả súng của Colum nữa! Chúa ơi, ta phải làm gì bây giờ! Đầu óc nàng rối bời, ý này nhảy sang ý khác, mà không làm được gì trong lúc nàng thờ thần trông theo nhóm người ở phía dưới, mà như không nhìn thấy gì.

Dần dần nàng định thần lại, và nàng thấy Rhett đang nghiêng người, lần lượt hôn từng bàn tay duyên dáng chìa ra cho chàng. Tai Scarlett nghe rõ các cô gái cứ lập đi, lập lại mãi "tạm biệt, cảm ơn". Cat đang được an toàn. Còn Scarlett thì không! Con giận từng bảo vệ cho nàng đã biến mất, trái tim nàng bỗng tro tro...

Chàng không nhìn thấy mình! Còn mình thì có thể nhìn thoả thích, Rhett, xin chàng đừng đội mũ lên! Xin vui lòng, đừng đội mũ lên! Chàng có vẻ mạnh khỏe. Da nâu, nụ cười rạng rỡ như bộ quần áo lạnh chàng đang mặc. Rhett là người đàn ông duy nhất trên đời, không bao giờ làm nhàu vải lạnh.

A! cái lộn tóc hay làm chàng khó chịu, lại cứ loà xòa trước trán, chàng lấy hai ngón tay hất lên, một cử chỉ quá quen thuộc với Scarlett, đến nỗi nàng cảm thấy như muốn xỉu dưới gánh nặng của bao kỷ niệm. Chàng nói gì thế! Một điều gì đó rất dễ thương nhưng cũng xúc phạm nàng, chắc là như vậy. Nhưng lại được thốt lên

bằng giọng nói trầm trầm thân thiết mà chàng thường dành cho phụ nữ. Chàng thật đáng nguyên rủa. Cả đám phụ nữ kia cũng đáng nguyên rủa. Nàng chỉ muốn giọng nói ấy thì thầm mãi cho nàng, và chỉ cho riêng nàng thôi!

Viên thuyền trưởng bước xuống cầu tàu, sửa lại đôi câu vai mạ vàng. Scarlett muốn gọi ông ta đừng thúc hối họ. Hãy khoan, hãy khoan, chỉ một chút thôi mà. Đây là cơ hội cuối cùng của ta.

Không bao giờ ta còn gặp lại chàng nữa! Hãy để cho ta nhìn chàng để giữ mãi một kỷ niệm.

Chắc chàng vừa cắt tóc xong, có một đường mờ mờ rất thanh, phía trên vành tai. Sao không có một đốm xám trên thái dương nhỉ!

Màu bạc điểm trên mái tóc đen nhánh của chàng trông thanh lịch biết bao! Mình nhớ các ngón tay của mình đã bao lần luồn vào mái tóc vừa cứng, lại vừa mềm mại đáng ngạc nhiên ấy. Các bắp thịt ở vai, ở cánh tay chàng, sờ thật mềm mại dưới da, nhưng lại săn cứng khi co lại. Mình muốn...

Còi tàu rú lên, xé tan bầu không khí. Scarlett giật mình. Nàng nghe tiếng chân bước gấp, tiếng rút cầu, nhưng mắt nàng cứ nhìn sững Rhett. Chàng mỉm cười, ngẩng nhìn lên, không xa nàng mấy, về phía bên phải.

Nàng thấy hai mắt chàng sẫm tối, đôi lông mày thanh, ria mép rất chải chuốt. Gương mặt không thể quên được của một kẻ cướp, rất mạnh mẽ, rất đàn ông. "Anh yêu, nàng thì thầm người bạn tình của em".

Rhett lại nghiêng người. Con tàu rời bến. Chàng đội mũ và quay gót, lấy ngón tay cái đẩy cái mũ Panama về phía sau gáy.

- Đứng lại! - Scarlett lặng lẽ van nài.

Rhett ngoái nhìn, dường như nghe tiếng nàng. Đôi mắt chàng bắt gặp đôi mắt Scarlett, và nỗi kinh ngạc làm chàng sững bước. Một lúc rất lâu, như vô tận, hai người nhìn nhau, trong khi không gian ngăn cách họ như giãn ra. Rồi vẻ nhả nhận thoáng một chút ranh mãnh làm dịu gương mặt Rhett, chàng đưa hai ngón tay lên mũ để chào nàng. Scarlett đưa một bàn tay lên.

Chàng vẫn đứng đó, trên bến cảng, khi con tàu theo kênh đào ra biển. Khi không còn trông thấy chàng nữa.

Scarlett buông mình xuống chiếc ghế bành trên boong, bất động.

- Bridie, chị đừng ngốc quá thế, anh chàng phục vụ sẽ ở phía ngoài kia, ngay cạnh cửa. Anh ta sẽ đến tìm chúng ta, nếu Cat có chuyện gì. Chẳng có lý do gì mà chị lại không đi xuống phòng ăn. Chị không thể cứ ăn mãi ở trong phòng này mỗi buổi tối.

- Chị chỉ có một lý do thôi, Scarlett ạ. Chị thấy không tự nhiên, khi ngồi chung với các ông, các bà giới thượng lưu, với những dáng điệu y hệt như họ.

- Chị cũng như họ chứ! Em đã nói với chị rồi mà!

- Chị đã nghe em nói rồi, Scarlett, nhưng em lại chẳng buồn nghe chị. Chị muốn người ta cho chị ăn tối ở đây với tất cả những cái nắp bằng bạc đặt trên các món ăn mà chẳng cần phải giữ ý gì cả. Phần lớn thời gian của chị là phục vụ cô chủ của chị. Cô sai đi đâu thì chị đi, cô bảo làm gì thì chị làm. Còn ăn riêng thì không thuộc phạm vi sai bảo của cô. Chị cứ làm điều đó, khi còn có thể làm được!

Scarlett phải nhận rằng Bridie nói đúng. Nhưng bản thân nàng thì lại không thể ăn tối ở trong phòng. Ít ra là tối nay. Nàng phải hiểu xem những người phụ nữ đó là ai, và tại sao họ lại cùng đi với Rhett, kéo không nàng sẽ hoá điên mất.

Họ là người Anh, nàng biết ngay khi vừa bước chân vào phòng ăn. Giọng nói thật dễ nhận của họ nổi rõ trong bàn ăn của viên thuyền trưởng.

Scarlett bảo người phục vụ nàng muốn đổi chỗ đến một bàn nhỏ cạnh vách. Chiếc bàn này ở sát bàn của viên thuyền trưởng. Bàn ấy ngồi mười bốn người: mười hai khách người Anh, viên thuyền trưởng và người phó của ông. Scarlett rất thính tai, và nàng nhận ra ngay giọng nói của khách khác hẳn với giọng nói của hai người đàn ông, dù tất cả đều là người Anh, và do đó đều đáng bị khinh bỉ đối với bất cứ ai có chút dòng máu Ireland.

Họ nói về Charleston. Scarlett hiểu rằng họ chẳng có cảm tình gì với nơi ấy.

- Thừa các vị kính mến, một bà nói lạnh lạnh, tôi chưa bao giờ thấy trong đời một cảnh tượng thô lương như thế. Sao bà mẹ thân yêu của tôi lại có thể nói với tôi rằng đây là vùng văn minh duy nhất

của nước Mỹ! Tôi ngại là bà ấy đã lú lẫn mất rồi mà chúng tôi lại không biết!

- Này Sarah, người đàn ông ngồi bên trái nói, bà phải thấy là họ đã có chiến tranh chứ! Đàn ông thì đối với tôi, như thế là xứng đáng: Họ không có một xu, tôi chắc thế, nhưng họ không lộ ra, và rượu đối với họ là số một. Rượu lúa mạch thuần túy ở quây câu lạc bộ. Geoffrey thân yêu ơi, đối với anh sa mạc Sahara sẽ có vẻ văn minh, nếu tìm được một câu lạc bộ có rượu. Whisky uống được. Có Chúa mới biết nổi có nơi nào lại nóng nực hơn thế này nữa không! Thời tiết gì tệ hại quá.

Cả đám gật gù tán thành.

- Mặt khác, một phụ nữ trẻ nói, cái ông Butler ấy, cái ông rất ư hấp dẫn ấy, nói là mùa đông rất tuyệt. Ông ấy đã mời chúng ta trở lại.

- Tôi chắc là anh ta ít ra cũng mời cô Felicity, một bà lớn tuổi hơn nói. Thái độ của cô thật đáng xấu hổ.

- Frances, Felicity phản đối, con có làm gì đâu! Lần đầu tiên, con thấy vui trong lòng cuộc du ngoạn đáng buồn này, thế thôi! Con không hiểu tại sao bố con lại đưa con sang Mỹ. Đó là một xứ sở đáng ghê tởm.

Một người cười phá lên:

- Ba đưa em sang đây, cô em gái thân yêu của chị ạ, là để em thoát khỏi cái tay đào mỏ ấy đấy!

- Nhưng anh ta quyến rũ biết bao! Em chẳng còn biết giàu sang để làm gì, nếu cứ phải xua đuổi tất cả những người đàn ông quyến rũ chỉ vì họ không giàu có.

- Ít ra, em nên khôn ngoan mà xô họ ra, Felicity ạ, một cô gái trẻ nói. Cũng dễ thôi. Hãy nghĩ đến ông anh tội nghiệp của chúng ta. Roger có ý định quyến rũ những cô gái Mỹ có của thừa kế hiện đang nhiều như ruồi, và cuồn một gia tài để nhét đầy các két tiền của nhà mình.

Roger làm bầm và mọi người phá lên cười ồ.

- Hãy nói về Rhett đi, Scarlett thầm ước.

- Những hạng con thứ thì chẳng có giá đâu, Roger nói. Tôi không sao thuyết phục ba chấp thuận điều đó.

Những cô gái có của lại cứ muốn cái mũ miện thôi.

Người phụ nữ lớn tuổi, được gọi là Frances, nói bà ta thấy ai ai cũng nổi loạn và không sao hiểu nổi lớp trẻ hiện nay.

- Hồi tôi còn con gái - bà bắt đầu.

Felicity cười khúc khích:

- Frances yêu mến ời, hồi bà còn con gái, lớp trẻ chưa ra đời! Thế hệ của bà đã ngoài bốn mươi và đang lên án mọi chuyện.

- Felicity, thói hỗn xược của cô không ai chịu nổi đâu đấy! Tôi sẽ mách cha cô.

Một khoảnh khắc im lặng. Sao cái cô Felicity kia lại chẳng nói gì thêm về Rhett vậy! Scarlett nghĩ thầm.

Chính Roger lại đã nói đến tên chàng trong câu chuyện.

Anh ta nói: Butler có đề nghị một vài cuộc săn bắn thú vị nếu đến mùa thu anh ta trở lại. Hình như, ừ lúc này có những thửa ruộng ngập cỏ, và vịt gần như đậu cả trên nòng súng.

Scarlett rút mạnh một miếng bánh mì. Mọi người đang chế nhạo những con vịt điên cuồng kia kìa! Bề ngoài họ như không phải người Anh. Họ nói về đi săn suốt bữa ăn. Nàng nghĩ tốt nhất là ở lại với Bridie khi bất chợt nàng nghe câu chuyện xì xầm giữa Felicity và cô chị, được biết tên là Marjorie. Cả hai đều thấy Rhett là một trong những người đàn ông bí ẩn nhất, mà các cô chưa từng gặp bao giờ. Scarlett lắng nghe vừa tò mò, vừa tự hào lẫn lộn.

- Thật là nhục cho ông ấy khi cứ bám chặt lấy vợ, Marjorie nói, và tìm Scarlett như muốn vỡ ra.

- Phải, cứ theo cái con người nhát nhẽo như cô ta!

Felicity đáp, và Scarlett cảm thấy đã khỏe hơn.

- Để cố quên thôi, chị nghe nói thế. Không ai nói với em điều đó sao! Ông ta đã có một đời vợ trước, một người nhan sắc khuynh thành. Cô ta đã đi với một người khác và bỏ Rhett Butler. Lòng ông ta không bao giờ nguôi về chuyện đó!

- Lạy Chúa, Marjorie, chị cứ tưởng tượng xem người đàn ông kia phải như thế nào, mới khiến cô ta bỏ Butler theo anh ta chứ!

Scarlett cười thầm. Nàng cảm thấy sung sướng vô hạn, khi biết dư luận cho rằng nàng bỏ Rhett, chứ không phải ngược lại.

Nàng thấy nhẹ hẫng người khi ngồi vào bàn. Có thể nàng còn ăn thêm món tráng miệng.

Ngày hôm sau, những người Anh phát hiện ra Scarlett. Ba chàng trai trẻ đều thừa nhận đó là một nhan sắc cực kỳ lãng mạn, một quả phụ đầy bí ẩn và đẹp tuyệt trần! Roger nói thêm. Các chị gái của anh còn nói anh như bị mù rồi. Với làn da trắng nhạt, mái tóc đen và cặp mắt to xanh biếc, nàng có một sắc đẹp mê hồn. Nàng chỉ cần diện một chút là sẽ làm bao kẻ đảo điên ở mỗi nơi nàng đi qua. Các cô bèn quyết định "chụp lấy cơ hội" làm quen. Marjorie đi bước đầu bằng cách tỏ ra ái mộ Cat, khi Scarlett bẻ bẻ lên boong hít thở chút khí trời.

Scarlett còn muốn "được làm quen" hơn thế nữa. Nàng muốn nghe từng chi tiết, những giờ khắc họ sống ở Charleston. Không khó khăn gì đối với nàng để bịa ra chuyện hôn nhân và tang chế, để thoả mãn cái tật thích những chuyện lâm ly bi thảm của họ. Roger sau chưa đầy một giờ đã mê nàng say đắm - Scarlett học được ở mẹ nàng rằng, người ta chỉ thật sự nhìn nhận một phu nhân khi bà tỏ ra kín đáo đúng mức về chuyện gia đình.

Về lĩnh vực này, Felicity và Marjorie Cowperthwaite đã làm nàng hơi khó chịu vì những thô lỗ sỗ sàng của họ.

Họ nói với nàng rằng mẹ của họ là một phụ nữ xinh đẹp nhưng láu lỉnh đã đưa cha họ vào bẫy khi ông đi ngựa, bà đã tự ý để ngựa của ông làm cho bà ngã.

- Tội nghiệp ông già khờ đến nỗi, Marjorie vừa cười, vừa nói thêm, ông cứ tưởng đã làm nhục bà bởi chiếc áo dài bị xé rách, và ông đã nhìn thấy đôi vú của bà.

Chúng tôi thì tin chắc là có khi bà đã tự xé rách áo khi ở nhà thổ ra. Bà đã khua chiêng buộc ông cưới bà ngay, mà không để cho ông có thì giờ hiểu được bà đưa ông đi đến đâu.

Để Scarlett bối rối thêm, Felicity và Marjorie còn nói họ đều là những cô gái gốc quý tộc, phu nhân Felicity và phu nhân Marjorie, và cha họ, dù có hơi khờ khạo, cũng là một bá tước.

Frances Sturbridge, bà bảo mẫu khó chịu cũng là một phụ nữ quý tộc, họ giải thích, phu nhân Sturbridge chứ không phải phu nhân Frances, bởi vì bà ấy sinh ra chưa phải là Lady, bà lấy một ông chồng chỉ là "một huân tước thường" thôi.

- Trong khi tôi có thể lấy một người đầy tớ theo hầu và Marjorie có

thể bỏ nhà trốn đi với một anh chàng đánh xi sà nhà, và chúng tôi sẽ vẫn luôn là phu nhân Felicity và phu nhân Marjorie đối với tầng lớp dưới của xã hội Bristol. Ở đó chồng chúng tôi sẽ lục những cái hộp quyền tiền của bọn nghèo để nuôi chúng tôi.

Scarlett chỉ còn cười.

- Chuyện đó đối với tôi thật quá rắc rối, nàng thừa nhận.

- Ô, chị thân mến ạ, điều đó còn rắc rối hơn nhiều, so với các gia đình nhỏ bé chán ngắt của chúng tôi. Khi nói đến các quả phụ, đến bọn tử tước tép riu ghê tởm, đến những bà vợ của dòng con thứ và vân vân... và vân vân thì thật như đi vào trong một trận đồ bát quái. Mả tôi phải hỏi ý kiến mỗi khi muốn mời cơm, nếu không chắc chắn bà có thể đã gây xúc phạm đến một nhân vật cực kỳ quan trọng nào đó. Không thể để một cô con gái của con trai dòng thứ một bá tước, như Roger chẳng hạn, ngồi phía dưới một người nào như cô Frances chẳng hạn. Điều đó tuyệt đối là phi lý!

Cả hai phu nhân Cowperthwaite đều hơi nhẹ dạ và ngờ nghệch còn Roger hình như thừa kế cái khờ khạo của người cha yêu dấu, nhưng đúng là một bộ ba rất vui nhộn, sôi nổi, thật tình yêu mến Scarlett. Họ khiến cho chuyến đi của nàng dễ chịu, và nàng cảm thấy rất buồn. Khi nhìn họ xuống tàu ở Liverpool.

Bây giờ, nàng còn hai ngày tròn trước khi đến Galway và không một chút nào nàng lại không nghĩ về cuộc gặp gỡ với Rhett ở Charleston: đúng ra đó chẳng hề là một cuộc gặp gỡ gì cả!

Chàng có cảm thấy bị chấn động giống như nàng khi ánh mắt họ gặp nhau không. Đối với nàng giây phút ấy thế giới như tan biến và hai người như còn lại một mình với nhau trong một không gian và thời gian cách biệt hẳn mọi vật, mọi người. Nàng không thể nào không cảm thấy gắn bó với chàng chỉ qua một cái nhìn, mà chàng lại không cảm thấy giống như vậy. Không ư? Nàng lo lắng và sống lại giây phút ấy, cho đến mức nàng tưởng như mình đã nằm mơ, hoặc đã tưởng tượng thấy chàng.

Khi tàu *La Toison d'or* vào vịnh Galway, kỷ niệm ấy lại hoà quyền vào những kỷ niệm trước của nàng với Rhett, và những kỷ niệm ấy thân thiết với nàng biết bao Ballyhara đợi nàng, mùa thu hoạch sắp đến rồi. Nhưng trước hết nàng phải mỉm cười với những viên tranh

tra quan thuế để họ miễn khám rương hòm. Colum đang đợi vũ khí. Thật khó mà nghĩ rằng người Anh là những người xấu sau khi đã tiếp xúc với những người dòng họ Cowperthwaite, dễ thương đến như vậy.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 71

Colum đứng dưới chân cầu tàu khi Scarlett bước xuống chiếc *La Toison d'or*. Nàng chỉ đơn giản nghĩ rằng có ai đó sẽ đón nàng và lo các rương hòm cho nàng, nhưng không ngờ lại chính là anh. Vừa thoáng thấy bóng dáng vạm vỡ của anh trong chiếc áo chùng thâm đã sờn và gương mặt tươi cười. Scarlett cảm thấy như ở nhà mình rồi. Hành lý của nàng qua hải quan không có vấn đề gì ngoài các câu hỏi: "Thời tiết ở Mỹ thế nào!" - và nàng trả lời: "Cực kỳ nóng!" hoặc câu hỏi: "Cháu bé mấy tuổi!" - rất tự hào, nàng nói: "Ba tháng nữa cháu đầy một tuổi, và cháu đã tập đi rồi đấy". Phải mất gần một giờ, hai người mới đi hết quãng đường ngắn từ bến cảng đến sân ga. Scarlett chưa bao giờ thấy cảnh kẹt xe đến thế, cả ở Ngã năm.

Đó là do những cuộc đua tổ chức ở Galway, Colum nói. Trước khi Scarlett kịp nhớ lại những gì đã xảy ra cho nàng ở đó cách đây một năm, anh vội kể chi tiết: các cuộc đua đường trường hoặc vượt chướng ngại, vào tháng bảy hàng năm, diễn ra trong năm ngày. Điều đó có nghĩa là lính phòng vệ và cảnh sát rất bận rộn trong thành phố thay vì kéo lê thời giờ trên bến tàu. Điều đó cũng có nghĩa là không thể kiếm ra một phòng ở khách sạn, dù có trả với giá nào đi nữa. Hai người sẽ đáp xe lửa buổi chiều đi Balhmasloe, và nghỉ đêm ở ấy đấy.

Scarlett tiếc là không có chuyến tàu suốt đi Mullingar. Nàng muốn về nhà.

- Colum, đồng ruộng thế nào! Lúa mì đã chín chưa?

Có nắng không! Và đã thu hoạch than bùn chưa! Có nhiều không! Đã phơi khô chưa! Có tốt không! Nó cháy dữ chứ!

- Rồi em sẽ thấy, Scarlett thân mến ạ. Em sẽ thích thú với Ballyhara của em, anh tin chắc như vậy.

Scarlett không chỉ thích thú mà choáng ngợp. Người dân Ballyhara

đã dựng những cổng chào bằng cành lá tươi và dải ru băng màu vàng rực suốt dọc đường nàng đi qua, và họ đứng đấy, vẫy nón, vẫy khăn để chào mừng nàng trở về. "Ôi! Cảm ơn, cảm ơn, xin cảm ơn!" nàng không ngớt kêu lên, trong lúc nước mắt cứ rung rung.

Ở Toà nhà lớn, bà Fitzpatrick, ba người hầu gái chẳng chút xúng nhau, bốn cô gái vắt sữa và những chàng chăn ngựa cũng tụ họp lại để đón nàng. Scarlett cố kiềm không ôm chầm bà quản gia, nàng giữ vẻ nghiêm trang: phải tôn trọng phong tục. Cat thì không kiềm lòng gì cả: bé vừa dang tay cho bà Fitzpatrick vừa cười tươi và bé lập tức được nhắc bổng lên khỏi mặt đất.

Gần một giờ sau, Scarlett đã thay quần áo nông thôn, chạy khắp cánh đồng, tay bế Cat. Được cử động, giãn chân giãn tay, thật thích. Nàng đã phải ngồi quá nhiều giờ nhiều ngày, nhiều tuần lễ: trên xe lửa, trên tàu thủy, trong văn phòng, trên ghế bành. Giờ đây nàng muốn đi lại, chạy, nhảy, khiêu vũ. Nàng là bà O Hara trở về nhà mình, nơi mặt trời ấm áp giữa những cơn mưa lất phất mát rượi thoáng qua.

Trên cánh đồng, những đụn rơm thơm mùi ra vàng cao đến hai mét. Scarlett khoét một cái hang trong một đụn rơm và chui vào đó, với Cat, chơi trò xây nhà. Bé thích thú hết to, làm rơi một ít "mái nhà" xuống cả hai mẹ con, khiến bụi làm bé hắt hơi. Bé lượm những bông lúa khô bỏ vào miệng rồi nhả mặt lè ra khiến Scarlett phì cười. Bé chau mày và càng làm cho mẹ cười to hơn:

- Cô hãy tập nghe cho quen khi người ta cười nhạo cô thì hơn, cô Cat O Hara ạ, vì cô là cô bé tuyệt vời làm mẹ cô rất chi là hạnh phúc, và khi người ta hạnh phúc thì người ta cười mãi.

Nàng đưa Cat về khi bé bắt đầu ngáp.

Gỡ rơm vương trên tóc bé khi bé ngủ trưa nhé, nàng nói với Peggy Quinn, tôi sẽ trở về kịp cho bé ăn bữa chiều và tắm cho bé.

Nàng cắt ngang vẻ trầm tư của một chú ngựa kéo đang nhai nhai trong chuồng. Không cần thắng yên, nàng leo lên lưng ngựa phóng qua Ballyhara trong ánh hoàng hôn đang dần xuống. Cánh đồng lúa mì rực lên một màu vàng chói, ngay cả vào giờ này, dưới ánh nắng đã ngả xanh lam. Vụ mùa chắc sẽ bội thu. Scarlett trở về sung

sướng, Ballyhara chắc chắn không đem lại cho nàng nhiều lợi nhuận như những ngôi nhà nhỏ nàng đã cho xây dựng; nhưng trong đời còn có nhiều điều lạc thú khác hơn tiền bạc. Vùng đất của dòng họ O Hara lại phì nhiêu, nàng đã hồi sinh nó, ít nhất là một phần, năm sau, những mảnh đất khác sẽ được cày cấy, và rồi nhiều mảnh đất khác nữa vào năm tiếp theo.

- Trở về nhà mình thật tuyệt, nàng nói với Kathleen vào sớm hôm sau. Em có cả triệu bức điện mọi người gửi cho từ Savannah. Nàng đứng gần lò sưởi, đặt Cat xuống đất để bé mò mẫm chung quanh. Một lúc sau, những gương mặt thấp thoáng ở cửa, nôn nóng muốn nghe kể về nước Mỹ, về Bridie và mọi thứ khác.

Vào giờ Kinh nhật tụng, đàn bà thì hấp tấp quay về làng qua con đường mòn, còn đàn ông thì từ cánh đồng về nhà ăn trưa. Mọi người ngoại trừ Seamus, và dĩ nhiên cả Sean, vẫn ở lại ăn trưa trong ngôi nhà tranh của bà nội Katie Scarlett. Lúc này. Scarlett chẳng để ý gì. Nàng bận đón Thomas, Patrick hoặc Timothy, và dỗ Cat đừng cắn vào thìa nữa chỉ đến khi những người đàn ông trở lại với công việc đồng áng Kathleen mới nói với nàng có bao nhiêu là đổi thay từ khi nàng vắng nhà.

- Scarlett, chị rất buồn phải nói với em điều này, nhưng Seamus không vui vì em không ở lại dự đám cưới của anh ấy!

- Em thích lắm, nhưng không thể được. Anh ấy phải hiểu cho chứ. Em có nhiều việc quan trọng ở Mỹ.

- Chị còn cảm thấy là Pegeen giận em. Em có để ý thấy chị ấy đã không đến thăm em sáng nay không?

Scarlett nhận rằng thật ra nàng không để ý đến gì cả. Nàng chỉ gặp Pegeen có một lần, và chưa hiểu gì về chị ấy. Chị ấy giống ai nhỉ! Kathleen thận trọng từng lời một. Chị nói Pegeen là một phụ nữ của bốn phận, biết sắp xếp nhà cửa trật tự, ngăn nắp, biết dọn cho Seamus và Sean bữa ăn ngon và mọi tiện nghi cho họ trong căn nhà nhỏ. Scarlett sẽ dễ mến biết bao nếu đến thăm chị và khen ngợi căn nhà của chị ấy. Chị ấy hơi tự ái và chờ người khác đến thăm mình trước khi chị ấy thăm lại.

- Chúa ơi, thật bậy quá, Scarlett nói. Em phải đánh thức Cat dậy,

bé ngủ rồi.

- Cứ để bé cho chị, chị vừa trông bé vừa may vá. Tốt hơn cả là chị không nên đi cùng với em.

Thế đấy, Scarlett nghĩ thầm, Kathleen chẳng ưa gì vợ mới của người anh họ. Hay đấy. Và Pegeen lại ở riêng thay vì về ở chung với Kathleen trong căn nhà kia, lớn hơn, ít ra là đủ lớn khi dọn ăn cho mọi người. Tự ái ư, nhưng làm sao được! Hao phí sức lực làm hai bữa ăn thay vì chỉ cần làm một bữa Scarlett nghĩ nàng khó có thể hoà hợp với Pegeen, nhưng nàng quyết định tỏ ra mình dễ mến. Bước vào một gia tộc đã có bao đời chung với nhau là điều không đơn giản, và nàng có cảm giác mình như một kẻ cố tình len lỏi vào. Pegeen chẳng hề tạo thuận lợi cho nàng. Vợ của Seamus tính khí cộc cằn. Chị ta như uống phải giấm, Scarlett nghĩ thầm. Pegeen mời nàng uống trà, một chén trà phải đi pha lại hầu như không uống được. Mình đoán là chị ấy muốn tỏ cho mình biết là mình đã để chị ấy phải chờ đợi.

- Em những muốn ở lại dự đám cưới, Scarlett mạnh dạn nói chặn đầu. Cùng với lời chúc mừng của em, em mang về đây cả những lời chúc của họ hàng O'Hara ở Mỹ. Em mong Seamus và chị sẽ thật hạnh phúc.

Nàng cảm thấy bằng lòng về mình: Khéo nói, nàng thầm nghĩ. Pegeen lạnh lùng lắc đầu.

- Tôi sẽ chuyển những tình cảm của cô lại cho Seamus. Anh ấy chờ cô đến để có chuyện tranh luận. Tôi đã nói với anh ấy là đừng đi đâu xa. Tôi đi gọi anh ấy đây.

Thôi được! Scarlett tự nhủ, mình đã từng biết đến bao cuộc đón tiếp hay hơn thế kia. Nàng không chắc là mình muốn "tranh luận" với Seamus. Suốt thời gian ở Ireland, nàng trao đổi không hơn mười câu với người con cả bác Daniel.

Sau khi "tranh luận" với anh, nàng mong không phải làm gì cả. Anh đợi nàng thanh toán tiền thuê trang trại đã đến hạn phải trả, và anh ước chừng rằng Pegeen và anh phải có ngôi nhà lớn nhất, bởi vì từ nay anh là người kế thừa Daniel ở vị trí "chủ trại".

- Mary Margaret muốn nấu ăn và giặt giũ cho các em tôi cũng như cho tôi. Kathleen có thể săn sóc Sean, vì cô ấy là em gái.

- Tôi rất vui lòng thanh toán tiền thuê đất. - Scarlett nói, nàng thích người ta xin nàng, thay vì ra lệnh cho nàng. - Nhưng tôi không rõ tại sao anh lại gọi lên vấn đề ai ở nhà nào. Anh và Pegeen - xin lỗi anh và Margaret, anh chị phải bàn việc đó với các em trai của anh và với Kathleen chứ.

Pegeen nói như gào lên:

- Cô là Bà O Hara, cô phải nói tiếng nói quyết định cuối cùng.

Khi Scarlett than phiền với Kathleen, cô liền đáp:

- Chị ấy nói đúng đấy, em là Bà O Hara.

Rồi trước khi Scarlett kịp phản đối gì thì cô đã mỉm cười nói điều đó dù sao cũng chẳng có gì quan trọng. Cô sẽ sớm rời bỏ căn nhà của bác Daniel để cưới một chàng trai ở Dunsany. Anh ấy đã ngõ lời hôm thứ bảy tuần trước ở Trim, vào ngày chợ phiên.

- Chị chưa nói với ai điều này, chị muốn chờ em, Scarlett ôm chặt cô vào lòng.

- Thật hấp dẫn biết bao! Chị hãy để em lo đám cưới cho nhé!

Chúng ta sẽ có một đám cưới tuyệt vời!

Ngay tối hôm ấy, nàng nói với bà Fitzpatrick:

- Tôi giải quyết như thế. Nhưng đúng thôi! Tôi nghĩ làm Bà O Hara không hẳn như tôi đã tưởng trước đây.

- Bà tưởng thế nào, thưa Bà!

- Tôi không biết nữa. Tôi nghĩ chắc phải kỳ cục hơn thế.

Tháng tám là tháng thu hoạch khoai tây - một vụ mùa bội thu chưa từng có, nông dân họ nói thế. Rồi bắt đầu gặt lúa mì. Scarlett thích nhìn họ làm. Những cái liềm loáng lên dưới ánh mặt trời, và những bông lúa vàng ngã rạp xuống như tấm màn lụa. Đôi khi nàng thay chân người đàn ông theo sau thợ gặt, mượn chiếc gậy cong một đầu để gom lúa thành bó. Mỗi bó được buộc lại bằng một sợi dây rơm, quán nhanh rồi xoắn một vòng tay mà nàng cứ loay hoay không sao làm được, nên đành sử dụng cây gậy.

Rõ ràng là vui hơn hái bông vải nhiều, nàng nói với Colum. Tuy nhiên, nỗi nhớ quê bỗng dung làm nàng nao lòng vào lúc nàng không hề ngờ tới tí nào. Anh đáp anh hiểu được điều làm nàng xúc

cảm, và Scarlett tin chắc anh nói thật lòng. Anh là một người anh mà bao giờ nàng cũng coi là đáng quý nhất của lòng nàng.

Colum xem ra rất bận: nhưng anh chỉ hơi bức mình vì vụ mùa đã xong, trước khi công trình quán trọ mà Brandon Kennedy sẽ dựng lên trong ngôi nhà cạnh quán rượu của anh ta. Scarlett nhớ lại người đàn ông có vẻ mặt tuyệt vọng ở trong nhà thờ, người mà Colum nói là đang "chạy trốn". Nàng tự hỏi hiện có nhiều người khác như anh ta không, và Colum đã làm gì cho họ.

Nhưng nàng không hỏi anh.

Tốt hơn là hãy nghĩ đến những điều vui hơn, như đám cưới của Kathleen chẳng hạn. Kevin O Connor không phải là người đàn ông mà Scarlett thích chọn cho chị ấy, nhưng rõ ràng anh ta đang yêu say đắm. Anh có một trang trại rất đẹp với hai mươi bò cái thả trên đồng cỏ nên anh được xem là một tay khá. Về phía Kathleen, chị cũng có món hồi môn đáng kể bằng tiền mặt, từ nguồn bán bơ và trứng, và tất cả dụng cụ nhà bếp trong ngôi nhà của bà Daniel là thuộc về chị. Chị cũng vui vẻ nhận món quà tặng một trăm bảng của Scarlett.

- Không nhất thiết nhập số tiền này vào của hồi môn đâu! - chị vừa nói vừa nháy mắt ranh mãnh.

Scarlett thật thất vọng vì không thể tổ chức đám cưới ở Toà nhà lớn. Tục lệ buộc phải làm lễ cưới ở ngôi nhà nhiều ngõng và nửa tá thùng bia nâu. Colum đã lưu ý nàng: như vậy là hơi quá đấy. Bởi vì, bố mẹ chú rể mới là chủ nhà.

- Vậy nếu em đã đi quá, thì em sẽ đi đến cùng, Scarlett trả lời.

Và nàng báo trước cho Kathleen trong trường hợp chị có điều gì muốn phản kháng:

- Không mặc tang phục nữa đấy nhé! Em chán ngấy màu đen rồi!

Nàng nhảy mỗi một điệu gic trong lễ cưới, váy ngoài xanh lục thẫm, váy trong màu lam và đỏ, vớ sọc xanh, vàng. Rồi nàng khóc, suốt dọc đường về Ballyhara.

- Colum ạ, em nhớ chị ấy lắm. Nhớ cả ngôi nhà tranh, cả khách mời nữa. Em không trở lại đó nữa đâu, không trở lại với cái cô Pegeen độc ác ấy cùng chén trà dê tiện ấy đâu.

- Scarlett ạ, mười hai dặm, đó không phải là tận cùng thế giới. Em

hãy tìm một con ngựa tốt thay cho chiếc landau của em, và em sẽ đến Dunsany trong khoảng khắc chứ khó gì.

Điều đó Scarlett nghe có lý, nhưng phải có thời gian.

Trái lại điều nàng tránh không muốn nghĩ đến là việc tái giá, như Colum gợi ý. Đôi khi giữa khuya nàng thức giấc và bóng tối bao phủ căn phòng nàng giống như đôi mắt của Rhett, khi chúng bắt gặp mắt nàng lúc con tàu từ từ rời, Charleston. Chẳng có cảm thấy điều gì không nhỉ!

Một mình trong đêm tĩnh mịch, trên chiếc giường trống trải đến mênh mông, trong bóng tối dày đặc của căn phòng không ánh sáng, Scarlett tự hỏi, rồi mơ tưởng những chuyện viễn vông, và đôi khi nàng khóc suốt mướt vì thèm có Rhett bên mình không biết chừng nào.

- Cat! Cat nói khi nhìn thấy bóng bé trong gương.

-Ồ, tạ ơn Chúa, Scarlett kêu lên.

Nàng đã lo sợ bé không nói được. Cat không hay bập bẹ, lú lo như những đứa trẻ khác, và bé thường kinh ngạc nhìn những ai nói chuyện với bé. Bé đã tập đi lúc bé mười tháng tuổi, như thế là hơi sớm; Scarlett biết vậy nhưng một tháng sau bé vẫn gần như câm lặng ngoài lúc bé cười.

- Nào nói đi con "Mama", Scarlett van nài - nhưng hoài công. -

Nào nói đi "Mama", nàng lập lại sau khi bé nói, nhưng Cat vịn vẹo người tuột khỏi vòng tay nàng, và nhảy bổ xuống đất. Bé hăng hái lao người đi chứ đi chưa thật vững.

- Cái con quái vờ vĩnh này! Scarlett thốt lên. Tất cả các đứa bé đều gọi được "Mama" trước khi gọi tên nó mà!

Cat chấp chững dừng lại, nhìn mẹ với nụ cười mà sau này Scarlett cho là "cực kỳ tình quái", rồi gọi "Mama" với giọng thờ ơ, rồi lại chấp chững bước đi.

- Bé có thể nói tiếng đó ngay từ đầu, nếu bé muốn, nàng thổ lộ với cha Flynn. Bé ném tiếng ấy cho con như ném một mẫu xương cho chó vậy.

Vị linh mục già, sau bao nhiêu năm dài làm cha xứ chắc đã gặp nhiều bà mẹ tự hào về con mình, nên ông chỉ nở nụ cười khoan dung.

- Đúng là một ngày trong đại! - ông nhả nhận đáp.

- Thật vậy thưa cha. Tommy Doyle, một nông dân trẻ nhất vùng Ballyhara xen vào. Năm nay được mùa quá sức chắc chắn rồi! Anh ta rót thêm đầy ly mình cũng như ly của cha Flynn - Mỗi người đều có quyền thoải mái và vui đùa trong ngày hội mùa.

Scarlett còn cho phép anh mời nàng một ly bia porter.

Những miếng bánh mì nướng sắp được đem lên và sẽ là điềm không tốt nếu nàng không uống ít ra là một hớp. Chẳng nên để lợn cợn một chút xui xẻo nào, sau khi may mắn đã mỉm cười suốt năm với Ballyhara.

Nàng nhìn những dãy bàn kê dài trên con đường lớn trong làng. Mỗi bàn bày một lượm lúa mì có thắt nơ, vây quanh là những con người đang cười đùa, vui nhộn. Chỉ có thể, chỉ có thể thôi cũng đã đáng làm bà O Hara rồi.

Tất cả mọi người đều đã làm lưng vắt vả theo cách của mình, và giờ đây cả thành phố quây quần lại để ăn mừng thành quả của bao nhọc nhằn đã đổ ra.

Nào cứ uống đi, cứ ăn đi, đã có kẹo mứt và trò đu quay cho lũ trẻ rồi: còn trước quán trọ đang dựng dở dang có một cái sàn gỗ mà lát nữa mọi người sẽ nhảy. Ánh mặt trời vào buổi trưa ấy cứ vàng rực như lượm lúa mì trên bàn, như niềm hạnh phúc đang tràn ngập tâm hồn mỗi người. Ngày hội mùa nhất định là phải như vậy.

Tiếng vó ngựa đến gần khiến các bà mẹ vội đưa mắt tìm con mình. Tim Scarlett như ngừng đập: Cat đâu rồi! Rồi nàng thấy bé ngồi trên đùi Colum phía đầu bàn bên kia. Anh đang nói chuyện với người đàn ông ngồi bên cạnh, và Cat gật đầu làm như bé hiểu được từng lời, Scarlett mỉm cười. Con bé thật là kỳ cục thế đấy!

Một phân đội cảnh sát xuất hiện ở đầu đường. Ba người, đàn ông, ba sĩ quan, nút áo đồng của họ còn vàng chói hơn cả màu lúa mì. Họ hãm ngựa đi chậm lại, tiếng nói chuyện quanh các bàn ăn ngừng bật. Nhiều người đứng dậy.

- Ít ra họ cũng tỏ ra tế nhị không phi ngựa bốc bụi mù lên, Scarlett nói với cha Flynn.

Nhưng khi những người khách dừng lại trước nhà thờ bỏ vắng thì nàng nín bật.

- Đường đi đến Toà nhà lớn ở đâu! Một sĩ quan hỏi. - Tôi muốn nói chuyện với bà chủ nhà.

Scarlett đứng dậy.

- Tôi đây, nàng nói, gần như kinh ngạc không hiểu sao tiếng nói lại có thể thoát được ra khỏi cổ họng bỗng dưng khô cháy.

Người kia nhìn mái tóc rối tung, bộ quần áo nông dân của nàng và hấn bữu môi khinh bỉ.

- Vui đấy, cô bé ạ, nhưng chúng tôi không phải đến để đùa đâu.

Scarlett bỗng có cảm giác lạ như nàng chưa từng biết: một cơn cuồng nộ không sao kìm chế được. Trèo lên băng ghế, hai tay chống nạnh. Hấn ta chỉ có thể cho đó là một cử chỉ xấu xược và nàng không phải biết.

- Này anh lính không ai ở đây mời anh đến vui chơi đâu Còn bây giờ, anh muốn gì! Tôi là Bà O Hara đây.

Một trong hai viên sĩ quan kia thúc ngựa tiến lên vài bước, nhảy xuống và đến trước mặt Scarlett, lúc đó đang đứng cao trên ghế băng, anh ta gỡ mũ và tháo găng tay trắng, đưa cho nàng một cuộn giấy.

- Chúng tôi đến để chuyển cho bà cái này, thưa Bà O Hara. Đội đồn trú của thành phố sẽ cử một phân đội đến Ballyhara để bảo vệ. Scarlett cảm thấy một tình thế căng thẳng đột ngột trong bầu không khí mùa hè nóng bức. Mở cuộn giấy, nàng đọc chậm rãi, hai lượt, rồi cảm thấy cơ bắp trên vai giãn ra khi nàng hiểu rõ ý nghĩa của tập tài liệu.

Nàng ngẩng đầu và mỉm cười để cho mọi người đều nhìn thấy.

Nàng găng sức chuyển nụ cười về phía người sĩ quan lúc đó đang nhìn nàng.

- Ngài đại tá quý hoá thật, nàng nói, nhưng việc bảo vệ tôi thật không quan tâm lắm, và ngài không thể đưa binh sĩ đến thành phố mà không được sự chấp thuận của tôi. Ông có thể báo lại đại tá được không! Ở đây không hề có hoạt động gì gây rối cả, ở Ballyhara này. Mọi việc đều diễn biến tốt đẹp.

Rồi vừa nói nàng vừa trả lời cho anh ta cuộn giấy:

- Các anh đều có vẻ khát, các anh uống một ly bia nhé!

Cũng như bao người khác, viên sĩ quan dường như bị mê hoặc bởi

phong thái duyên dáng trên nét mặt Scarlett. Anh ta đỏ mặt và lắp bắp, cũng giống như hơn chục chàng trai đã bị nàng mê hoặc ở quận Clayton miền Georgie trước đây, lúc nàng mới mười lăm tuổi.

- Cảm ơn, thưa Bà O Hara, nhưng... ờ... điều lệnh... À mà, riêng cá nhân tôi không có gì làm tôi vui sướng hơn là nhưng ngài đại tá... rất cuộc chắc ngài sẽ suy nghĩ...

- Tôi hiểu, Scarlett đáp lại một cách dễ thương. Một lần khác nhé, chắc thế!

Miếng bánh mì nướng đầu tiên của ngày hội mùa được đem đến cho Bà O Hara - như điều đó đã từng được diễn ra, nhưng lần này, ngày hội ấy lại kèm theo tiếng gào thét thật náo nhiệt.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 72

Mùa đông làm cho Scarlett bức bối. Không có việc gì lớn để làm, ngoài việc chăm lo cho ngựa. Nàng lại không muốn ở không. Đất đai đã được cày vỡ và hun khói vào giữa tháng mười một, nhưng sau đó thì việc gì nữa! Vào những chủ nhật đầu tháng, đã hiếm khi nàng còn phải ngồi nghe những chuyện than phiền hoặc cãi cọ. Thật vậy, bây giờ Cat đã có thể một mình đi hết chiều dài căn phòng để nhờ người ta giúp bé thấp nển Giáng sinh, rồi lại có bao thứ lễ hội mừng Năm mới, nhưng đối với nàng, ngày đông dù ngắn ngủi biết bao vẫn như còn quá dài.

Giờ đây ai cũng biết nàng ủng hộ những người Fenian, nàng được tiếp đón nồng nhiệt ở quán rượu của Kennedy, nhưng nàng đã sớm chán ngán các bài hát ca ngợi vinh quang của những người tuần tiết cho nền tự do của Ireland, và những lời đe dọa lớn lối đuổi cổ người Anh. Nàng chỉ đến đó khi nàng cần có bạn bè. Nàng vui đến phát cuồng khi đến ngày một tháng hai, ngày lễ Thánh nữ Brigid lại đến, báo hiệu công việc đồng áng đã bắt đầu. Nàng xắn lười cuộc đầu tiên với sự phấn chấn đến mức đất văng tung tóe quanh nàng thành một vòng tròn lớn.

- Năm nay còn được mùa hơn năm ngoái! Nàng mạnh dạn tiên đoán.

Nhưng đối với nông dân, ruộng mới vỡ làm rất nặng công. Họ không đủ thời gian làm hết công việc. Scarlett thúc giục Colum tìm thêm người làm, vì còn thừa nhiều khu nhà trống. Nhưng anh lại không muốn thuê người lạ Scarlett cũng không ép: nàng hiểu rằng những người Fenian cần giữ bí mật. Cuối cùng, Colum tìm cách thoả hiệp. Nàng có thể tuyển thêm lao động thời vụ vào mùa hè thôi. Anh đưa nàng đi đến chợ phiên về ngựa, và nàng có thể mua con nào nàng thấy cần thiết.

Ta hãy bàn về chuyện đó, Colum O Hara! Em chắc phải mù và ngốc nghếch mới mua đắt những con ngựa cày ruộng ta có. Chúng

chạy trên đường đá không nhanh hơn rùa đâu. Em sẽ không để mình bị lừa như thế.

Colum cười thầm, Scarlett là một phụ nữ làm người ta kinh ngạc, rất thông minh một số lĩnh vực. Nhưng nàng không thể lão luyện hơn anh về bộn lái ngựa ở Ireland được, anh cảm chắc như vậy. Tuy nhiên, anh cũng phải thừa nhận, có rất nhiều điều mình đã tin chắc nhưng nàng lại chứng minh là mình đã lầm. Chợ phiên Drogheda sẽ là một trong những chợ phiên hấp dẫn nhất.

- Scarlett, em có vẻ là cô gái quê chứ không phải bà điền chủ. Không ai nghĩ em đủ tiền trả một vòng quay ngựa gỗ, chứ đừng nói đủ tiền mua một con ngựa sống.

Nàng cau mày, không hề hiểu rằng nàng giống hệt một cô thôn nữ mặc áo đẹp để đi chợ phiên. Áo chèn màu lục làm mắt nàng thêm xanh biếc, váy màu xanh lại là màu da trời mùa xuân.

- Thừa cha Colum O Hara, xin cha cho xe lăn bánh đi có được không! Con biết điều gì con phải làm. Nếu con làm ra vẻ giàu có thì người bán sẽ nghĩ có thể bán cho con bất cứ con ngựa nào già què nhất của hắn. Tốt nhất là con mặc quần áo nhà quê. Còn giờ thì xin ra roi đi.

- Em chờ đợi chuyện này đã bao tuần nay rồi. Em không hiểu tại sao chợ phiên của những người làm thuê công nhật lại không mở đúng dịp lễ Thánh nữ Brigid, khi công việc đồng áng bắt đầu.

Colum mỉm cười.

- Scarlett thân mến, một số họ còn rất trẻ, và còn đang đi học. Anh giật mạnh dây cương và lên đường, Scarlett cau có nôn nóng nói:

- Điều đó cũng tốt cho chúng thôi! Chúng ngập mắt vào trang sách trong lúc đáng lẽ chúng phải ra ngoài trời để kiếm thêm tiền.

- Bao dặm đường cứ lướt qua nhanh và những hàng giậu đang nở rộ hoa mận gai. Chỉ khi gần đến nơi, Scarlett mới thấy thoải mái hơn.

- Colum, em chưa đến Drogheda lần nào. Em có thể yêu thích nó không?

- Anh nghĩ là có. Đó là một chợ phiên lớn, lớn hơn tất cả những

chợ phiên em đã từng thấy.

Anh biết khi hỏi anh về Drogheda, thật ra không phải Scarlett muốn nói về thành phố. Nàng thích không khí náo động của các chợ phiên. Về quyền rũ đây bí ẩn của những con đường ngoằn ngoèo đối với nàng chẳng có ý nghĩa gì Scarlett thích những gì hiển nhiên, dễ hiểu.

Đó là một nét tính cách của nàng thường làm Colum khó chịu. Anh biết nàng chưa thật hình dung hết những hiểm nguy của việc tham gia vào tổ chức *Fenian*, và sự thiếu hiểu biết đó có thể dẫn đến tai họa.

Nhưng lúc này đây, anh đang trên đường đi làm công việc của nàng, chứ không phải vì công việc của anh. Cũng như Scarlett, anh tính đến chợ phiên này cũng có lợi cho công việc của anh.

- Colum này, thật là vĩ đại!

- Quá sức, anh cũng phát sợ. Em đi chọn người làm trước hay chọn ngựa trước! Hai khu vực ấy ở hai nơi khác nhau.

- Ồ suýt! Đồng tiền đi trước là tiền khôn, thói thường là vậy. Ta sẽ làm như thế này này: anh đi tìm người làm, còn em đi xem ngựa. Xong việc thì anh đến tìm em.

- Anh có chắc là người làm sẽ tự lực đến được Ballihara bằng phương tiện của họ chứ!

Họ đến chợ phiên để được thuê mướn, và họ cũng quen đi bộ. Có lẽ trong số họ có người đã đi hàng trăm dặm để đến được đây. Scarlett mỉm cười.

- Như vậy, tốt nhất anh nên nhìn xuống xem chân họ trước khi ký kết gì. Còn em thì em nhìn vào răng ngựa.

- Em đi hướng nào đây!

- Đằng kia, chỗ có các biểu ngữ đấy. Em sẽ thấy những con ngựa tốt nhất của xứ Ireland ở chợ phiên Drogheda. Anh nghe có con giá lên đến một trăm đồng tiền vàng hay hơn thế nữa.

- Ồi chà chà của này, anh cứ hay là vẽ chuyện! Em sẽ mua ít nhất ba cặp mà rẻ hơn thế, anh xem.

Chuồng ngựa là những lều vải lớn. A! Scarlett nghĩ bụng, không ai bán ngựa cho mình trong bóng tối được.

Nàng rẽ đám đông ồn ào, xúm xít xung quanh, bước vào một căn lều.

Chúa ơi! Mình chưa hề thấy nhiều ngựa được gom lại như thế này bao giờ! Colum thật sáng suốt đã đưa mình đến đây. Mình có thể chọn tùy thích. Scarlett thúc cùi chỏ sẵn bước, xem hết con này đến con khác. "Chưa được!". Nàng nói với người lái ngựa. Cách làm ăn hiện hành ở Ireland, nàng chẳng thích chút nào. Không thể đến gặp người chủ ngựa hỏi thẳng ông ta giá cả. Thế thì đơn giản quá. Ngay khi có khách mua tỏ ý có chút vừa lòng, thì lại cho một người lái ngựa trung gian xuất hiện để ra giá, hoặc cực kỳ thấp, hoặc cực kỳ cao, rồi hẳn ta kích cả người mua lẫn người bán cho đến khi ngã giá.

Nàng phát hiện một vài thủ đoạn họ định giở ra đối với nàng. Họ chộp lấy tay anh, đập một cái mạnh đến đau điếng, và nếu anh không cảnh giác là coi như anh đã đồng ý mua con ngựa ấy rồi. Nàng thích dáng đi của hai con ngựa lang, mà người lái ngựa cứ lớn lối cho là rất thích hợp: cả hai đều ba tuổi, mà giá chỉ có bảy mươi bảng. Scarlett đặt tay lên lưng ngựa.

Dẫn ngựa ra chỗ sáng, để tôi nhìn cho rõ hơn nào.

Các anh lái khác đứng quanh phản đối quyết liệt.

- Như vậy mất cả hứng thú, một gã người nhỏ nhắn, đội mũ bận quần chèn đi ngựa mặc áo săng đai lên tiếng.

Scarlett nằn nì, nàng với một giọng rất dịu dàng. Mật ngọt mới chết ruồi, nàng tự nhủ. Nàng ngắm bộ lông bóng loáng của hai con ngựa, vuốt lên lưng, quan sát bọt dính trong lòng bàn tay. Rồi nàng khéo léo nâng đầu một con để xem răng trước khi phá lên cười. Ba tuổi à, làm gì có chuyện như thế!

- Đem nó vào trong đi, nàng vừa nói vừa nháy mắt với người lái ngựa. Ông nội tôi còn trẻ hơn lũ ngựa này.

Nàng cười giòn rất vui.

Khoảng một giờ sau nàng mới chỉ chọn được ba con vừa ý, công việc như thế cũng đã rất tốt rồi. Mỗi lần chọn nàng đều phải nịnh nọt và mê hoặc ông chủ ngựa để ông ta cho nàng xem ngựa ở ngoài ánh sáng. Nàng đưa cặp mắt đồ kị nhìn những người đi lùm ngựa sẵn.

Người ta đặt rào cản ở phía ngoài, và họ có thể theo dõi con vật thực hiện những điều khiến họ bằng lòng mua.

Với lại có rất nhiều ngựa tốt. Nàng quay lại. Đối với ngựa cày ruộng thì đáng đi không quan trọng, và nàng còn thiếu ba con nữa. Trong lúc mắt nàng quen dần với bóng tối trong lều ngựa. Scarlett tựa mình vào cọc lều.

Nàng bắt đầu thấy hơi mệt. Nhưng nàng mới chọn được nửa phần số hàng cần thiết.

- Bart, con Pégeuse của anh đâu rồi! Tôi không tìm ra con nào vượt được rào cản.

Hai tay Scarlett bầu chặt lấy cọc lều sao mình như choáng váng thế này. Hình như tiếng của Rhett.

- Tôi mong việc anh cho gọi tôi đến không phải là vô ích...

Đúng rồi! Đúng là chàng rồi! Không thể nào lầm lẫn được Không ai trên đời này có giọng nói giống Rhett, Scarlett hấp tấp quay người lại, mắt chớp chớp nhìn ra cửa lều, chỗ khung ánh sáng nhỏ nhoi ấy.

Đúng là lưng của chàng. Không phải sao! Đúng, đúng rồi, mình chắc chắn là như thế. Giá như chàng nói thêm một câu gì nữa, hoặc quay đầu lại. Có thể không phải Rhett. Chàng chẳng có lý do gì để đến Ireland cả.

Nhưng mình lại không thể xuất đầu lộ diện được.

Chàng quay sang nói chuyện với người đàn ông tóc hoe, dáng người mảnh khảnh, đứng cạnh chàng. Đúng là Rhett rồi. Scarlett cố sức ghì chặt lấy cọc lều đến nỗi các khớp ngón tay tái nhợt.

Nàng run lẩy bẩy.

Người kia nói vài câu, lấy đầu roi ngựa chỉ vào một cái gì đó và Rhett gật đầu. Rồi người đàn ông tóc hoe bỏ đi Rhett còn lại một mình, Scarlett đứng im trong bóng tối nhìn ra ngoài.

Đứng lại! Nàng ra lệnh khi chàng bắt đầu bước đi.

Nhưng chàng không thể tuân lệnh được. Phóng mình khỏi bóng tối, nàng chạy theo chàng.

- Rhett!

Chàng dừng lại như vụng về - chàng chẳng hề vụng về bao giờ - và quay phắt lại. Một cảm xúc mà nàng không sao nhận ra thoáng qua

trên gương mặt chàng và đôi mắt sẫm màu của chàng vụt sáng lên dưới vành mũ lưỡi trai. Rồi chàng mỉm cười khinh khỉnh vốn rất quen thuộc với nàng.

- Scarlett, lại cứ gặp em ở những nơi bất ngờ nhất, chàng nói. Chàng chế nhạo mình. Mặc kệ. Mình chẳng thèm đề tâm làm gì một khi chàng đã gọi tên mình và ở cạnh mình, Scarlett thầm nghĩ và nghe tim đập rộn ràng.

- Chào anh, Rhett. Anh có khỏe không?

Nàng biết câu ấy thật vô nghĩa, nhưng vẫn cứ phải đáp lời Rhett méo xệch miệng.

- Rõ ràng là khỏe, đối với một người chết. Nhưng chẳng lẽ anh đã nhìn lầm chăng! Anh tưởng anh đã gặp một quả phụ trên bến cảng Charleston kia mà.

- Vâng, đúng... Em cần phải tìm một cái gì đó. Em chưa có chồng, đúng ra, em không còn chồng nữa...

- Scarlett, đừng tìm lời giải thích làm gì. Đó không phải là sở trường của em.

- Anh muốn nói gì thế?

Chàng luôn cứ muốn tỏ ra mình là người ti tiện ư?

- Rhett, em van anh, đừng làm thế.

- À có gì quan trọng đâu. Điều gì đã đưa em đến Ireland thế! Anh tưởng em đang ở Anh.

- Sao anh lại nghĩ vậy!

- Sao chúng mình lại cứ đứng đây mà nói những chuyện không đâu vào đâu nhỉ! Sao mình lại không thể nghĩ ra được điều gì cả! Sao mình lại nói những chuyện ngớ ngẩn thế nhỉ! Em đã không rời khỏi tàu ở Boston.

Tim Scarlett nhảy lên khi nàng hiểu được ý nghĩa của câu nói đó. Chàng đã cố tìm biết xem nàng đi đâu, chàng đã nghĩ đến nàng, chàng không muốn nàng biến mất. Nàng cảm thấy tràn trề hạnh phúc.

- Liệu anh có thể kết luận khi nhìn những đồ trang sức vui mắt của em, là em đã không còn than khóc cho cái chết của anh nữa phải không! - Rhett nói tiếp. - Scarlett, em phải biết xấu hổ chứ, anh chưa xuống mồ mà.

Nàng cúi mặt sợ hãi nhìn bộ quần áo thôn dã của mình rồi cái áo veste bằng vải tweed cắt rất khéo của Rhett, chiếc cà vạt trắng thật thật xinh. Sao lúc nào chàng cũng gây cho nàng ấn tượng là nàng ngốc nghếch nhỉ! Sao nàng lại không thể nổi giận ít ra vì chuyện ấy!

Vì nàng yêu nàng. Dù chàng tin hay không tin, đó vẫn là sự thật. Không hề tính toán, không chút nghĩ đến hậu quả. Scarlett nhìn người đàn ông trước đây đã từng là chồng nàng suốt bao bao năm trong sự dối trá.

- Em yêu anh, Rhett ạ! Nàng nói.

Chàng giở mũ một cách lịch sự.

- Scarlett, đó thật là điều bất hạnh cho em. Hình như lúc nào em cũng yêu chồng người khác. Xin lỗi em vì anh phải đi, anh có những ràng buộc khác rồi. Tạm biệt.

Chàng quay lưng và bỏ đi. Scarlett nhìn theo chàng tưởng chừng như vừa nhận một cái tát.

Mà chẳng vì lý do gì cả. Nàng có đòi hỏi gì đâu. Nàng chỉ muốn dâng tặng cho chàng cái quý giá nhất trong những điều quý giá mà nàng đã học biết. Thế mà chàng đã chà đạp nó xuống bùn. Chàng đã xem nàng như một con bé ngu xuẩn.

Không. Nàng đã tự làm mình lộ bịch thôi.

Scarlett đứng đấy, bóng nàng nhỏ bé, cô đơn, trong bộ y phục màu sắc rực rỡ, mất hút trong tiếng ồn ào náo động của chợ phiên và trong chuỗi thời gian bất tận. Rồi mọi vật lại rõ dần, và nàng lại nhìn thấy Rhett và bạn chàng ở cạnh một nhà lều khác, giữa một đám người chăm chú. Một người đàn ông mặc quần áo may bằng vải tweed, nắm cương một con ngựa hồng đang nhảy cẫng lên, còn một người khác mặt đỏ bừng, mặc áo veste kẻ ô vuông, đưa tay vỗ vỗ với điệu bộ quen thuộc của những gã lái ngựa. Scarlett có cảm giác nghe được tiếng vỗ vào tay nhau trong khi hân khích người bạn của Rhett và người chủ ngựa ngã giá cho xong.

Chân Scarlett như cứ tự bước tới, vượt quá khoảng cách giữa nàng với họ. Có một người đứng cản đường, nhưng nàng bất chấp, và họ biến đâu mất, chẳng biết bằng cách nào.

Tiếng gã lái ngựa giống như trong bài hát nghi thức, dần giọng và

mê hoặc:

- Một trăm hai mươi, thưa ông, ông biết đây là giá hời đối với một con vật to lớn như con này... còn ông, ông có thể tăng lên hai mươi lăm, không, để đưa vào chuồng ngựa của ông một con vật quý phái thế này... một trăm bốn mươi chứ! Xin ông hãy tỏ ra biết điều một chút, tất nhiên, ông này đã trả lên một trăm hai mươi lăm, thế là ông còn phải vượt qua một đoạn đường nữa mới có thể bằng được... thôi, từ một trăm bốn mươi hai hạ xuống còn một trăm bốn mươi, và phải ngã giá trước khi trời tối... một trăm bốn mươi đi nào, hãy xem sự hào phóng của ông này xem, ông hãy chứng minh là mình chẳng hề thua kém đi, không được ư? Một trăm ba mươi thay vì một trăm bốn mươi đi, giờ thì khoảng cách giữa các ông chỉ còn là sợi tóc, đáng một cốc rượu thôi.

Scarlett bước vào giữa ba người, mặt nhợt nhạt, đôi mắt biếc xanh cả ngọc bích. "Một trăm bốn mươi!", nàng cao giọng nói. Gã lái ngựa nhìn nàng, bối rối. Scarlett nhỏ vào bàn tay phải và đập vào bàn tay phải của hắn ta. Nàng lại nhỏ lần nữa, và nhìn người bán. Ông ta giơ tay lên, làm giống như nàng, vỗ một cái, rồi hai cái vào tay Scarlett. Bằng cử chỉ dứt khoát này, ông ta chứng tỏ đã ngã giá xong. Gã lái ngựa chỉ còn cách làm theo họ.

Scarlett quay lại người bạn của Rhett:

- Tôi mong rằng ông không đến nỗi thất vọng.
- Ở không, à mà...

Rhett chen vào:

- Bart, tôi muốn được giới thiệu với anh...

Rồi chàng im bặt.

- Bà O Hara, Scarlett nói với người bạn của Rhett mà không nhìn chàng.

Và đưa bàn tay còn dính nước bọt ra, nàng nói thêm:

- Tôi goá chồng.

John Morland, người kia đáp lại.

Ông ta cầm tay nàng, nghiêng người, hôn lên tay rồi mỉm gượng cười.

- Thưa bà O Hara, chắc có điều gì nên bà mới vượt rào thế! Bà có sẵn bản ở vùng lân cận không?

- Tôi... ơ...

Chúa ơi, nàng đã làm gì vừa rồi! Biết nói gì nhỉ! Nàng sẽ làm gì với con ngựa săn thuần chủng trong chuồng ngựa Ballihara!

- Thưa ông Morland, tôi thú nhận là đã chiều theo một thôi thúc rất đàn bà. Tôi cần con ngựa này.

- Tôi cũng có cảm giác vậy - nhưng xét bề ngoài quả không nhanh bằng bà, ông ta đáp với một thứ tiếng Anh rất trau chuốt. Tôi sẽ rất hãnh diện nếu được bà thỉnh thoảng đến thăm chỗ tôi, tôi muốn nói là để đi săn ở vùng của tôi. Ở gần Dunsany, nếu như tình cờ bà biết về phần đất ấy của quận.

Scarlett mỉm cười; trước đây nàng đã có ở đó một thời gian ngắn, vào lễ cưới của Kathlee. Không có gì đáng ngạc nhiên về cái tên John Morland đã quen thuộc với nàng. Chồng của Kathleen đã nói hết với nàng về "Sir John".

"Đó là một con người khác thường, dẫu là một điền chủ anh ấy đã lặp đi lặp lại hàng chục lần. Ông ấy bảo tôi bớt đi năm bảng trong tiền mướn đất coi nhà là quà tặng đám cưới!".

Năm bảng, nàng nghĩ thầm. Hào phóng quá nhỉ đối với một con người dám bỏ ra số tiền lớn hơn ba mươi lần để trả giá một con ngựa.

- Tôi có biết Dunsany, nàng nói. Ở đó không xa nơi tôi đã đến thăm một số người thân của tôi. Tôi rất thích được thỉnh thoảng đi săn cùng ông. Xin ông chọn ngày nào mà ông thấy thích hợp.

- Thứ bảy tuần sau được không?

Scarlett mỉm cười ranh mãnh, nhổ vào lòng bàn tay và giơ tay lên:

- Đồng ý.

John Morland phá lên cười, bắt chước nàng và vỗ một cái, rồi hai cái lên bàn tay nàng.

- Đồng ý. Uống rượu tiễn bảy giờ nhé, sau đó điếm tâm.

Scarlett liếc nhìn về phía Rhett, lần đầu tiên, từ lúc nàng chen vào giữa hai người. Chàng đứng ngắm nàng như đã nhìn nàng rất lâu. Trong ánh mắt chàng có nét vui và điều gì đó nữa mà nàng không đoán ra. Chúa ôi, chắc người ta sẽ nghĩ là anh ấy chưa từng gặp mình bao giờ.

- Chào ông Butler, rất vui mừng được gặp ông, nàng nói một cách

dễ thương, và chìa ra bàn tay cẩu bản với vẻ rất lịch thiệp.

Rhett lộ gắng để nắm lấy tay nàng.

- Bà O Hara... chàng vừa nói vừa nghiêng người.

Scarlett hất đầu ra hiệu cho gã lái ngựa và người chủ ngựa cũ.

Người coi ngựa của tôi sẽ đến ngay bây giờ để giải quyết mọi việc, nàng chậm rãi nói.

Rồi nàng kéo váy lên, cầm một nắm giấy bạc buộc ở dây nịt chỗ trên đầu gối đi vớ sọc xanh lục và đỏ.

- Trả tiền vàng nhé! Nàng vừa nói vừa đếm tiền, rồi đặt lên tay người bán.

Váy nàng bay lật phất khi nàng quay lưng đi.

- Một phụ nữ đáng coi trọng! - John Morland nói.

Rhett mỉm cười.

- Đáng kinh ngạc! Chàng tỏ ý đồng tình.

- Colum! Em cứ sợ anh đi lạc.

- Không đời nào. Anh đói rồi. Em đã ăn gì chưa?

- Không, em quên mất.

- Em có hài lòng về mấy con ngựa không?

Scarlett nhìn anh từ chỗ ghé ngồi, cạnh một chướng ngại vật dành cho ngựa nhảy qua. Nàng bật cười:

- Em đã mua được một con voi thật sự. Anh chưa bao giờ nhìn thấy một con ngựa to lớn như thế trong đời anh đâu. Em cứ phải mua, nhưng cũng không biết tại sao.

Bàn tay an ủi của Colum đặt lên cánh tay nàng.

Tiếng cười Scarlett nghe lạc lõng và nổi đau đống trong mắt nàng.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 73

- Cat, đi chơi, tiếng bé nhỏ nhẹ.

- Không, cưng ạ, hôm nay thì không! Sẽ đi, nhưng không phải hôm

nay đâu!

Scarlett cảm thấy bị tổn thương nặng nề. Sao nàng lại có thể thiếu suy nghĩ như vậy nhỉ! Sao nàng lại không biết mỗi hiểm nguy đang đe dọa Cat! Dunsany ở tuy xa, nhưng cũng không xa đến chẳng ai biết gì về bà O Hara và đứa con gái nhỏ da ngăm của bà. Nàng ở với Cat suốt ngày đêm trên lầu, trong hai căn phòng, nhìn có vẻ lo lắng, qua cửa sổ trông ra đường.

Bà Fitz làm trung gian cho nàng trong mọi công việc khẩn cấp. Chỉ thợ may tắt bật chạy đi, chạy lại để đo cho nàng bộ quần áo đi săn. Người thợ giày làm việc suốt đêm, như con yêu tinh, để có đôi giày tốt cho nàng.

Người chăn ngựa tắt bật với cái khăn tắm dầu, chùi bộ yên cũ đã khô nứt trong kho từ ba mươi năm qua, và một chàng thanh niên thuê ở Drogheda, có cử chỉ dịu dàng đã đến tập dượt cho con ngựa hồng cao lớn khá khỏe mạnh. Đến thứ bảy, Scarlett đã chuẩn bị rất sẵn sàng.

- Con ngựa hồng Bán Nguyệt của nàng thuộc giống ngựa Hung. Như nàng đã nói với Colum, nó rất cao lớn, gần một mét bảy mươi, ngực nở nang, lưng dài, bắp đùi rắn chắc. Đó là con ngựa dành cho người đàn ông có dáng vóc cao lớn. Ngồi trên yên, trông Scarlett bé nhỏ, mảnh mai và rất phụ nữ. Nàng sợ mình có vẻ lố lỉnh.

Và nàng tin chắc mình đang làm trò cười. Nàng không biết gì về tính cách và đặc điểm của con Bán Nguyệt, và cũng chẳng có dịp nào biết được điều đó, vì nàng lên ngựa theo kiểu ngồi một bên như các bà phụ nữ. Hồi còn là thiếu nữ. Scarlett rất thích cách ngồi như thế. Ngồi như vậy, chiếc váy sẽ rủ xuống trông rất xinh, làm nổi bật dáng thon thả của thân hình nàng. Hơn nữa, vào thời đó, nàng chỉ cho ngựa đi nước kiệu nhỏ để dễ tán tỉnh với cánh đàn ông cưỡi ngựa đi bên cạnh nàng.

Lần này, ngược lại, lên ngựa theo kiểu ngồi một bên là rất bất lợi. Nàng không thể thúc ngựa bằng cách khép hai đầu gối bởi vì một đầu gối đã mắc ở cái núm đầu yên ngựa, còn đầu gối kia thì phải kèm cứng. Người phụ nữ cưỡi ngựa phải tựa hân chân vào bàn đạp bộ yên cương thì mới giữ được thăng bằng trong tư thế ngồi khá

chênh vênh. Mình có thể rơi xuống đất trước khi đến được Dunsany, nàng tuyệt vọng nghĩ thầm, và chắc là ngay đến hàng rào thứ nhất, mình đã ngã gãy cổ mất rồi! Qua cha nàng, nàng biết rằng vượt rào, hào, tường và giậu là một phần của buổi đi săn, đem đến niềm phấn khích lớn nhất. Colum chẳng dàn xếp được gì, khi nói với nàng rằng các phu nhân thường từ chối tham gia tích cực vào cuộc săn. Bữa điểm tâm là một thói trường giả cũng như bộ quần áo cưỡi ngựa bó. Ngồi ngựa một bên sẽ rất gây ra tai nạn hiểm nghèo, và không ai lại trách phụ nữ về việc tỏ ra cẩn thận. Rhett sẽ rất sung sướng thấy nàng có vẻ hèn nhát, hoặc sợ sệt, nàng tin chắc như thế. Thà nàng ngã gãy cổ còn hơn để cho chàng có được sự thích thú ấy.

Scarlett đưa roi chạm vào cổ con Bán Nguyệt. "Ta thử cho ngựa đi nước kiệu và xem ta có thể giữ được thăng bằng trên cái yên đáng nguyên rửa này không". Nàng cất tiếng than vãn.

Colum đã mô tả cho nàng thế nào là một cuộc săn chồn, nhưng Scarlett chưa được chuẩn bị để tiếp nhận cú sốc mà nàng gặp. Khu nhà của dòng họ Morland là một tổng hợp các dãy nhà cổ đã hơn hai thế kỷ, với những mái, ống khói, cửa sổ và vách tường qui tụ lộn xộn quanh khoảng sân lát đá, còn để lại dấu vết một tháp canh của pháo đài được huân tước Morland đệ nhất xây dựng năm 1615. Trên sân đã đông đủ những kỵ sĩ yên cương sẵn sàng, với lũ chó săn cuồng nhiệt.

Nhìn thấy họ, Scarlett quên hết sợ. Colum đã không nói cho nàng biết là đàn ông thì mặc áo đuôi tôm màu đỏ tươi. Trong đời, nàng chưa bao giờ nhìn thấy một cảnh tượng có sức lôi cuốn đến thế. Sir John Morland ngồi trên lưng ngựa tiến về phía nàng, tay cầm cái mũ cao.

- Thừa bà O Hara! Xin chào mừng bà! Tôi không nghĩ là bà đến.
- Rhett đã nói thế ư? Nàng vừa hỏi, vừa nháy nháy mắt.
- Ngược lại! Anh ấy đã nói là những con ngựa cuồng không hề làm bà nản lòng. Bà thích con Bán Nguyệt chứ! Huân tước nói tiếp, vừa lấy tay vuốt ve bờm ngựa. - Đẹp quá!
- Có đúng thế không?

Hai mắt Scarlett đảo nhanh tìm Rhett. Đông người quá! Cái mạng

che mặt quái quỷ này cứ làm mọi vật mờ đi. Nàng mặc bộ đồ đi săn theo kiểu cổ nhưng còn hợp thời trang. Áo len đen không hở, cổ cao, mũ cao màu đen với tấm mạng bó sát, được buộc chặt vào búi tóc dày sau gáy. Còn tệ hơn mặc đồ tang, nàng thâm nghĩ, nhưng cũng đáng kính, để cho những chiếc váy sặc sỡ và vớ sọc không chồi mắt. Scarlett chỉ chống lại mỗi một chuyện: Không mang coóc-sê dưới áo. Bộ yên ngựa phụ nữ đã tra tấn nàng quá đủ rồi!

Rhett nhìn nàng. Khi nàng đã nhìn thấy chàng, nàng vội đưa mắt đi nơi khác. Chàng muốn ta trở thành trò cười! Ta sẽ chứng tỏ cho ông Rhett Butler rõ ta có thể ngã gãy xương, nhưng không ai được cười nhạo ta đâu. Nhất là chàng.

Colum đã nói với nàng: "Hãy đi theo đoàn, không hấp tấp lùi về phía sau, và quan sát những gì kẻ khác làm".

Scarlett làm theo lời khuyên đó. Nàng cảm thấy lòng bàn tay âm ẩm trong găng. Tiến lên phía trước, nhịp tiến nhanh dần; rồi bên cạnh nàng, một phụ nữ phá lên cười và quất ngựa phi nhanh.

Scarlett thoáng nhìn phía những tấm lưng màu đỏ, đen đang đổ trượt xuống triền đồi trước mặt, và những con ngựa nhẹ nhàng vượt qua bức tường đá nhỏ ở chân đồi.

Đã đến nước này, nàng nghĩ thâm, có lo gì nữa thì cũng nuộn rồi! Nàng bất giác chuyển thế ngồi, và cảm thấy con Bán Nguyệt khá thuần thục qua hàng trăm cuộc săn trước, đã tăng tốc độ. Bức tường lùi về phía sau, và nàng vừa nhận ra cú nhảy. Cũng chẳng lạ, vì sao John Morland đã cố chiếm đoạt con vật này.

Scarlett cười sằng sặc. Nàng chưa hề đi săn bao giờ, và từ mười lăm năm qua, chưa hề lên yên ngựa ngồi nghiêng một bên, nhưng điều đó có quan trọng gì đâu.

Nàng thấy thoải mái, rất thoải mái nữa là khác! Nàng rất vui. Cũng không lạ là hồi đó, cha không bao giờ mở cổng. Mở làm gì khi người ta có thể nhảy qua rào!

Cái chết của cha nàng, của Bonnie - từng ám ảnh nàng, lúc này đây đều biến mất! Cả nỗi sợ cũng vậy. Bây giờ, chỉ còn sự kích thích của làn sương mù mỏng man trên da thịt, và sức mạnh của con ngựa mà nàng đang kiểm tra.

Nàng bỗng nảy ra quyết định phải đuổi kịp Rhett Butler, vượt qua, bỏ chàng lại phía sau.

Scarlett cuộn vạt áo lấm bùn trên tay trái, còn tay phải nàng nâng cốc sâm banh. Cái chân con chồn nàng nhận được như một chiến tích sẽ được đặt trên một tấm lắc bằng bạc, nếu nàng cho phép John Morland nói với nàng như vậy.

- Tôi rất lấy làm hân hạnh, Sir John.

- Xin bà vui lòng gọi tôi là Bart, như các bạn tôi thường gọi.

- Trong trường hợp đó, xin ông gọi tôi là Scarlett - mọi người vẫn gọi tôi thế.

Nàng thấy hơi choáng váng; niềm say mê săn bắn và thành công của chính nàng đã làm hai má nàng hây hây.

- Hôm nay là ngày đẹp nhất đời tôi - Nàng nói với Bart.

Gần đúng như vậy. Những kỵ sĩ khác đã chúc mừng nàng, nàng nhìn thấy sự ngưỡng mộ hiển nhiên trong mắt các ông và vẻ ganh tỵ trong mắt các bà. Nhìn đâu, nàng cũng trông thấy những người đàn ông hoà nhã, những phụ nữ xinh đẹp, những mâm bạc với những cốc sâm banh, những người hầu, sự giàu có: những con người thanh thoi mà cuộc đời với họ rất đẹp. Cũng như vào thời trước chiến tranh, nhưng giờ đây nàng đã trưởng thành, nàng có thể nói và làm những gì nàng muốn, nàng là Scarlett O'Hara, người con gái nông thôn miền Bắc Géorgie, đang ở trong lâu đài của một vị huân tước cùng đi với phu nhân Unetelle và Ngài Untlel, và cả một bà bá tước. Đúng như chuyện cổ tích trong sách vậy và đầu óc nàng quay cuồng.

Hầu như nàng có thể quên hẳn Rhett lúc ấy cũng đang ở đó. Hầu như đã xoá hẳn trong ký ức của nàng sự nhục mạ và khinh bỉ.

Nhưng làm sao xoá sạch hết được! Và đầu óc quay cuồng của nàng luôn gọi lại từng đoạn đối thoại bất chợt, từng cảnh tượng xen lẫn nhau, khi nàng bước ra về: Rhett làm như không quan tâm đến việc nàng đã vượt chàng... đùa cợt với bà bá tước như thể bà ta mới đến lần đầu... mà lại ra vẻ cực kỳ thoải mái, không để ý chút gì đến thế giới bên ngoài... giống y như bản chất của chàng. Quý tha ma bắt chàng đi!

- Xin chúc mừng Scarlett!

Rhett đang ở cạnh nàng và nàng không để ý chàng đã đi đến gần. Nàng giật mình, vài giọt sâm banh sóng sánh rơi xuống váy nàng.

- Quý tha ma bắt anh, Rhett ạ, anh cứ hay lên đến gần người khác như vậy sao?

- Xin lỗi em, anh đáp và đưa khăn tay cho nàng. Anh xin lỗi, vì đã cư xử như một kẻ thô lỗ ở chợ phiên. Cứ sốc khi nhìn thấy em ở đó là lý do cáo lỗi duy nhất của anh.

Scarlett cầm khăn tay cúi xuống thấm giọt rượu.

Thật là vô ích! Bộ quần áo đi săn của nàng đã vấy đầy bùn sau cuộc săn điên cuồng. Nhưng nàng làm thế là để có cơ trấn tĩnh và giấu mặt một lúc. Mình đừng để cho chàng thấy điều đó đã xúc phạm mình biết chừng nào, nàng rửa thầm. Mình không để cho chàng thấy đã làm mình đau khổ biết bao. Nàng ngược đôi mắt long lanh nhìn chàng, và đôi môi nàng mỉm cười:

- Anh bị sốc ư? Còn em? Anh làm quái gì ở cái xứ Ireland này thế?

- Anh đi mua ngựa. Anh quyết định phải thắng trong cuộc đua năm tới! Những chuồng ngựa của John Morland nổi tiếng xuất ra những chú ngựa con một tuổi có chất lượng. Thứ ba này, anh sẽ đi Paris để xem thêm con ngựa khác! Còn em, em làm gì ở Drogheda, trong bộ quần áo địa phương thế?

Scarlett phá lên cười.

- Ô, Rhett, anh đã biết rõ em thích hoá trang rồi chứ! Em đã mượn bộ quần áo ấy ở một cô dâu trong nhà em ở trọ. - Nàng vừa trả lời, vừa đưa mắt tìm John Morland. - Thôi, em phải đi đây! - nàng ngoái lại nói thêm. - Bạn bè của em sẽ giận, nếu em không về kịp. Nàng liếc nhìn Rhett, rồi vội vàng phóng đi. Nàng không dám nán lại. Không dám đứng gần chàng. Không ở chung một phòng... chung một nhà...

Còn khoảng năm dặm nữa mới đến Ballihara thì mưa bắt đầu rơi.

Scarlett tự nhủ có lẽ vì thế mà đôi má nàng ửng đỏ.

Ngày thứ tư, nàng đưa Cat đến Tara. Những gò đất cũ không cao lắm để bé có thể trèo lên được với vẻ đắc thắng. Scarlett thấy bé cứ chạy lao xuống chẳng hề sợ hãi gì..., và nàng cố giữ mình để không nói với bé là bé có thể ngã.

Nàng nói với bé về Tara, về gia tộc của nàng, về những yến tiệc của các hoàng đế xưa kia. Trước khi bước tiếp, nàng nhắc bồng Cat lên thật cao, để bé nhìn mảnh đất nơi bé đã sinh ra.

- Con là một cô bé Ireland, Cat ạ, cội nguồn sâu xa của con là ở nơi này... Con có hiểu mẹ nói gì không?

Scarlett đặt con xuống đất, để bé có thể chạy, nhảy. Đôi chân nhỏ nhắn, cứng cáp của bé cứ chạy, nhảy mãi. Cat hay bị ngã. Dưới lớp cỏ, đường đất cũ mấp mô. Nhưng bé không bao giờ khóc. Bé đứng dậy rồi lại chạy nữa.

Nhìn con, Scarlett cảm thấy như được an ủi. Một lần nữa, nàng lại thấy mình thật đầy đủ.

- Anh Colum, ông Parnell là ai vậy! Người ta nói về ông ta trong bữa điểm tâm, sau chuyến đi săn, nàng em không hiểu họ nói gì cả.

- Đó là một người theo đạo Tin Lành, Colum đáp, một người Anh! Không có gì đáng chú ý lắm đâu.

Scarlett muốn đáp lại, nhưng nàng biết làm thế sẽ chỉ mất thì giờ.

Colum không bao giờ nói về người Anh, nhất là về những người Anh có tài sản Ireland, mà người ta gọi là những người Anh - Ireland. Anh thường lảng sang chuyện khác, ngay cả trước khi nàng nhận ra được điều ấy. Thái độ của anh không chịu thừa nhận có nhiều người Anh có thể là người tốt đã khiến Scarlett lo lắng.

Nàng đã yêu mến hai chị em cùng đi chuyến tàu đưa nàng về Ireland, và mọi người cũng đều tỏ ra dễ mến đối với nàng, suốt cuộc đi săn. Sự cố chấp của Colum tạo ra khoảng cách giữa họ. Phải chỉ anh ấy nói ra, thay vì ngoảnh đi theo kiểu ấy!

Nàng hỏi bà Fitzpatrick về một vấn đề khác mà nàng bận tâm. Họ Butler ở Ireland là ai mà mọi người ghét đến thế!

Bà đem đến cho nàng tấm bản đồ Ireland.

- Cô có thấy điều này không! Bà Fitzpatrick vừa hỏi, vừa đưa tay chỉ vào toàn bộ diện tích một quận, rộng như quận Meath. Đó là Kilkenny. Đất của dòng họ Butler. Họ là những công tước Ormonde, nhưng họ là Butler. Có lẽ đó là dòng họ người Anh mạnh nhất ở Ireland đấy!

Scarlett nhìn sát tấm bản đồ. Không xa Kilkenny, nàng thấy một địa điểm có Dunmore Cave. Và đồn điền của Rhett cũng có tên là

Dunmore. Chắc là phải có mối quan hệ gì.

Nàng phá lên cười. Trước đây, nàng cảm thấy mình có ưu thế hơn, vì dòng họ O Hara làm chủ đến mười hai ngàn acre đất, bây giờ dòng họ Butler có cả một quận thuộc về họ. Rhett đã thắng, không cần nhúc nhích một ngón tay. Cũng như bao lần. Làm sao có thể trách một phụ nữ đem lòng yêu một con người như thế!

- Có điều gì đáng cười, thưa bà O Hara?

- Chính tôi, bà Fitz ạ, chính tôi! Rất hạnh phúc tôi cười vì chuyện đó.

Mary Moran thò đầu qua cửa, không gõ cửa. Scarlett cũng không buồn nói về chuyện đó nữa. Cô thiếu nữ rụt rè và gầy gò sẽ không thể chịu đựng nổi suốt nhiều tuần lễ nếu có ai đó lưu ý cô về việc gì.

- Chuyện gì thế, Mary!

- Có một ông quý tộc đến thăm bà!

Cô đưa cho nàng một tấm danh thiếp, mắt tròn xoe hơn bình thường.

Sir John Morland, huân tước

Scarlett bước xuống cầu thang mà như chạy.

- Anh Bart, thật bất ngờ; xin mời vào, ta ngồi xuống bậc thêm nhé, tôi chưa có bàn ghế gì cả!

Nàng sung sướng thật lòng khi gặp lại anh, nàng không thể tiếp anh trong phòng khách. Cat đang ngủ trưa ở cạnh đấy. Bart Morland ngồi xuống bậc thêm xây bằng đá, như chuyện thường tình trên đời, khi không có bàn ghế. Anh điên lên vì muốn gặp nàng, anh giải thích, mãi đến khi may mắn gặp được người đưa thư ở quán rượu. Đó là lý do bào chữa việc anh đem chiến tích đến cho nàng chậm trễ.

Scarlett nhìn tấm lắc bạc ghi tên nàng và ngày tháng đi săn. Chân con chồn không còn đẫm máu nữa, cũng vẫn thế thôi, nhưng vẫn không đẹp hơn hôm trước.

- Ghê quá phải không! Bart vui vẻ hỏi.

Scarlett cười. Nàng yêu mến John Morland, dù Colum có nói gì đi nữa.

- Anh có muốn đến thăm con Bán Nguyệt không?
- Tôi chỉ sợ cô không cho phép! Tôi tự hỏi không biết tôi phải làm thế nào để dứt bỏ được cái ám chỉ thật nặng nề này! Nó khỏe không?

Scarlett làm mặt nghiêm trang.

- Nó ít được tập dượt, tôi hơi sợ nó. Tôi cảm thấy có lỗi nhưng tôi bận quá! Bây giờ là mùa cắt cỏ...

- Mùa màng ra sao?

- Cho đến nay thì tốt. Nếu trời đừng mưa.

Họ đi về phía chuồng ngựa. Scarlett vội vàng lướt qua chuồng ngựa để ra đồng, nơi Bán Nguyệt đang gặm cỏ, nhưng Bart ngăn nàng lại. Anh có thể bước vào chuồng ngựa được không! Chuồng ngựa của nàng rất nổi tiếng, nhưng anh chưa được nhìn thấy bao giờ. Scarlett rất bất ngờ nhưng vui vẻ chấp thuận. Bây giờ đang ở ngoài ruộng hoặc ngoài đồng cỏ, chỉ còn thấy mấy cái ô trống, nhưng nếu anh ấy muốn thì cũng được.

Những ngăn chuồng cách nhau bằng những cột có đầu mạ vàng, những vòm cao giao nhau thành mái che bằng đá, nhưng trông nhẹ tênh như không khí và bầu trời.

John Morland vặn khớp tay, rồi xin lỗi. Khi anh bị kích động, anh nói, anh có những cử chỉ như vậy mà không để ý!

- Anh có thấy điều khác thường khi có những chuồng ngựa giống như một ngôi giáo đường không! Tôi sẽ đặt ở đó cây đàn Orgue để chơi nhạc Bach suốt ngày cho ngựa nghe. Điều đó sẽ làm cho lũ ngựa thêm ngoan cuồng

Tiếng cười của Morland làm Scarlett cười ồ lên, trông anh có vẻ buồn cười quá! Nàng đổ lúa mạch vào một bao nhỏ để cho con Bán Nguyệt ăn.

Đi bên anh, nàng tìm cách chặn những lời ba hoa liên tục của anh, để anh nói về Rhett.

Cũng vô ích thôi!

- Quả thật là may mắn cô lại là bạn của Rhett, anh reo lên nếu anh ấy không giới thiệu thì không bao giờ tôi thấy được chuồng ngựa của cô!

- Tôi thật bất ngờ gặp anh ấy, Scarlett vội đáp. Vì sao anh lại quen

biết anh ấy!

Bart giải thích rằng chuyện ấy chẳng có gì lạ. Một người bạn cũ viết thư cho anh, nói rằng họ đưa Rhett đến để Rhett xem ngựa của anh. Rồi Rhett đến, mang theo thư giới thiệu của một người trong bọn họ.

- Đó là một người rất đáng chú ý, anh ấy thật sự quan tâm đến ngựa. Và anh khá sành sỏi. Tôi muốn anh ở lại một thời gian lâu. Anh ấy với cô là bạn cũ à! Anh ấy không nói gì với tôi cả.

Tạ ơn Chúa, Scarlett thầm nghĩ.

- Tôi có họ hàng ở Charleston, tôi gặp anh ấy lúc tôi đến thăm bà con ở đây.

- Như vậy cô có thể gặp những bạn cũ của tôi, nhà Brewton! Hồi tôi ở Cambridge, tôi đã đi London nghỉ hè với hy vọng duy nhất là Salli Brewton sẽ đến đây! Tôi yêu nàng cuồng nhiệt, cũng như mọi người thôi!

- Salli Brewton! Cái bà mặt giống khi ấy à! Scarlett buột miệng nói, không suy nghĩ.

Bart cười:

- Chính là nàng đó. Nàng không tuyệt diệu sao? Nàng rất độc đáo mà!

Scarlett sôi nổi gật đầu, và nàng cũng cười. Nhưng nàng không thể nào hiểu được tại sao đàn ông lại có thể say đắm một người xấu xí đến như thế!

John Morland bắt đầu từ niềm tin là bất cứ ai biết Salli nhất định phải hâm mộ bà ta, và anh nói về bà suốt nửa tiếng. Sau đó, anh tựa người vào hàng rào của cánh đồng cỏ, cố sức dụ con Bán Nguyệt đến ăn lúa mạch trên bàn tay anh.

Scarlett lơ đãng nghe anh nói, chìm đắm theo dòng suy nghĩ của nàng. Rồi cái tên Rhett thu hút toàn bộ sự chú ý của nàng. Bart cười khúc khích khi nói về những dư luận mà Salli gợi lên trong một bức thư của bà.

Hình như Rhett rơi vào một cái bẫy cũ rích. Một nhóm trẻ mồ côi của một cô nhi viện đã đi dạo chơi gần nhà chàng, đến lúc trở về, lại thiếu một đứa. Làm sao bây giờ, nếu không là phải cùng với cô giáo đi tìm đứa bé!

Cuối cùng, mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp, người ta tìm được đứa bé, nhưng lúc đó trời đã khuya. Điều đó có nghĩa là, dĩ nhiên cô gái độc thân ấy mang tai tiếng, và Rhett phải cưới cô giáo. Điều tệ hại, là trước đó vài năm, chàng đã bị đuổi ra khỏi thành phố vì đã từ chối không cưới một cô gái đã mang tai tiếng với chàng.

- Ai cũng cứ tưởng là anh ấy thận trọng, Bart cười khúc khích. Anh ấy là người rất vô ý, vô tứ so với cái vẻ bên ngoài khác hẳn của anh. Kỳ cục quá phải không Scarlett!

Nàng cố nhớ lại việc cũ:

- Với tư cách phụ nữ mà nói, tôi cho rằng ông Butler làm như thế là tốt. Ông ấy có vẻ là một người đàn ông đã gây nhiều điều rắc rối cho những cô gái trẻ khi ông ấy không lơ đãng.

John Morland cười gần như tiếng ngựa hí. Tiếng động làm cho con Bán Nguyệt chú ý, nó đến gần rào cản, đáng điệu cảnh giác. Bart huơ huơ cái túi đựng lúa mạch.

Scarlett cảm thấy hả dạ, mặc dù nàng muốn khóc. Như vậy đó chính là lý do mà Rhett phải vội vàng li dị và vội vàng cưới vợ. Cái cô Anne Hampton ấy thật láu lỉnh! Cô ấy giỏi lừa mình thật! Hay có lẽ không phải thế. Hay có thể chỉ do mình không được may mắn, người ta đã phải dành quá nhiều thời gian để tìm đứa bé mồ côi; Anne được lòng bà Elanor Butler; và vì cô ấy rất giống Melli. Con Bán Nguyệt thấy lúa mạch thì lùi lại. John Morland lục trong túi áo tìm được một quả táo. Con ngựa hí lên, vẻ bồn chồn.

- Scarlett, anh vừa nói vừa bẻ quả táo làm đôi, tôi muốn nói với cô một điều hơi tế nhị.

Anh đưa bàn tay mở rộng với phần tư quả táo cho Bán Nguyệt. Scarlett cười: nếu như anh ta biết câu chuyện anh ta vừa kể cho nàng tế nhị biết bao nhỉ!

- Hơi tế nhị ư? Chẳng quan trọng chút nào đâu! Anh muốn làm hư con ngựa này à! Đó là điều anh muốn nói chẳng!

- Chúa ơi, không phải thế! Đôi mắt xám của Bart mở to. Điều gì có thể trong đầu anh ấy vậy nhỉ! Đó là một điều thật khó nói, anh giải thích, Alice Harrington - người phụ nữ tóc nâu đầy đà, hôm đi săn đã bị rơi xuống hố - sẽ tổ chức một buổi tiếp tân vào cuối tuần, dịp

lễ Thánh Jean, và bà ấy muốn mời Scarlett, nhưng không dám.

Anh được phái tới làm sứ giả.

Scarlett có hàng trăm câu hỏi, gom lại thành ba câu: Khi nào! Ở đâu! Ăn mặc thế nào! Nàng chắc chắn Colum sẽ nổi giận. Nhưng nàng không cần bận tâm.

Nàng muốn mặc lại những bộ quần cánh đẹp nhất, uống sâm banh và lại một lần nữa, lướt đi như gió, trên bao con suối, bờ rào, theo chân đoàn chó săn và con chồn.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 74

Nhà Harington là một toà nhà đồ sộ nguyên một khối bằng đá Portland. Khu nhà không xa Ballihara là bao, ở ngay sau một làng mang tên Pike Corner, với lối vào rất khó tìm: không cửa, không cổng vòm, chỉ có hai cái cột trụ trời không khắc một dòng chữ nào. Con đường vào chạy dài theo một cái hồ rộng, rồi chuyển sang một lối đi trải sỏi ở trước ngôi nhà.

Nghe tiếng xe ngựa, một người hầu bước ra giúp Scarlett xuống xe, rồi giao nàng cho cô hầu gái đứng đợi ở phòng ngoài.

- Tôi tên là Wilson, thưa bà, cô hầu vừa nói vừa cúi chào. Bà có muốn nghỉ một chút, hay bà thích gặp các khách ngay!

Scarlett chọn giải pháp thứ hai, và người hầu dẫn nàng đi qua căn phòng rộng, đưa nàng đến cánh cửa lớn mở ra bồn cỏ.

- Bà O Hara! Alice Harrington kêu lên.

Scarlett nhớ ngay ra bà ta. Tính từ "đầy đà" không mô tả được bà chút nào, đúng ra phải nói bà "mập ú và ồn ào". Bà tiến về phía Scarlett, chân bước thật nhẹ nhàng, và kêu lên là rất mừng được gặp nàng.

- Tôi hy vọng cô sẽ yêu thích môn bóng chày, tôi chơi tồi lắm, và đội của tôi họ muốn loại tôi ra.

- Tôi chưa chơi môn ấy bao giờ!

- Thế lại càng tốt, cô sẽ có cơ may của người mới biết chơi.

Bà đưa cho nàng một cái chày.

- Đội băng xanh, cô nhập vào đó thì tuyệt, cô có cặp mắt thật khác thường. Mời cô đến gặp đồng đội, cô đến chắc phe tôi sẽ gặp may, phe tôi kém quá.

Đội của bà Alice - giờ là đội của Scarlett - có một ông lớn tuổi, mặc áo vải tweed, được giới thiệu là "Đại tướng Smith-Burns", một đôi khoảng vài mươi tuổi. Emma và Chizzie Fulwich, cả hai đều mang kính. Đại tướng giới thiệu phe đối phương: Charlotte

Montague, một phụ nữ cao lớn và mảnh mai, tóc xám bới rất đẹp, Desmond Grantley, anh họ của Alice cũng tròn vo như bà, và một cặp rất thanh tú, Geneviève và Ronald Bennet "Chú ý Ronald, Emma nói, anh ta hay ăn gian lắm".

Đó là một trò chơi rất vui, Scarlett nghĩ thầm, và mùi cỏ mới cắt thoang thoảng dễ chịu hơn mùi hoa. Bản năng ăn thua bùng dậy trước khi bóng đèn lượt nàng được ngay một cú hay và tiếp liền là một lời khen "tốt lắm", và đại tướng lại vỗ lên vai nàng khi nàng vụt được quả bóng của Ronald ra xa trên thảm cỏ.

Cuộc chơi kết thúc. Alice lớn tiếng mời mọi người dùng trà. Bàn trà được đặt ngay dưới cây dẻ gai lớn toả bóng mát như mời chào - theo cách nhìn của John Morland. Anh đang chú ý nghe chuyện một phụ nữ trẻ ngồi trên ghế dài bên cạnh, nhưng vẫn đưa tay về phía Scarlett vẫy chào nàng. Các khách khác cũng đang ở đây Scarlett được giới thiệu với Sir Francis Kinsman, một người duyên dáng có phong thái một gã phóng đảng về già, cùng với vợ ông, và với giọng quả quyết, nàng vờ nhắc đến chồng bà Alice, ông Henry, người đã dự cuộc đi săn ở Bart.

- Hẳn nhiên, bà vợ của Henry không thích bị ngắt lời, và cố giữ vẻ lịch sự một cách lạnh lùng. "Đây là bà Louisa Ferncliff đáng kính!, Alice giới thiệu, vẻ vui thích rõ rệt, Scarlett mỉm cười, hỏi thăm: "Bà có khoẻ không", rồi im lặng. Nàng nghĩ là bà đáng kính không thích người ta gọi mình cụt lủn, là Louisa, và rõ ràng là không nên gọi mọi người là "đáng kính". Nhất là khi họ có vẻ mong John Morland bóng gió gợi ý chuyện hôn hít gì đó ở chỗ khuất, mà điều đó thì chẳng có gì là "đáng kính" cả.

Desmond Grantley đưa ghế mời Scarlett ngồi và xin phép được đem cho nàng món xăn-guy-ích và bánh ngọt.

Scarlett đồng ý. Nàng ngắm những người mà Colum thường gọi là "quí tộc" với giọng khinh miệt, và nàng lại thầm nhủ là anh ấy không nên tỏ ra cố chấp như thế. Họ cũng thật sự đáng mến. Nàng tin chắc như vậy, và nàng vui chơi thoải mái với họ.

Sau buổi trà, Alice Harrington đưa nàng lên phòng dành cho nàng. Con đường dài xuyên qua các phòng khách cũ kỹ, đến chân cầu

thang trải tấm thảm mòn và một hành lang trơn ván. Căn phòng rộng, nhưng bày biện nghèo nàn, giấy phủ tường đã bạc màu.

- Sarah đã dỡ hành lý của cô xuống rồi. Nếu cô bằng lòng thì nó sẽ đến đây vào bảy giờ để giúp cô tắm và thay quần áo. Tám giờ mời cô ăn tối.

Scarlett thân mật:

- Xin bà tin cho, như thế này là tốt quá rồi.

- Trên bàn viết có sẵn giấy bút, sách để trên bàn này, nếu cô còn cần cái gì khác nữa, thì...

- Chúa ơi, không đâu, Alice ạ! Tôi làm mất hết thì giờ của bà, bà còn biết bao nhiêu khách nữa.

Nàng cầm lên một quyển sách.

- Tôi muốn đọc quyển này quá, đã nhiều năm rồi mà chưa được. Đúng là nàng muốn thoát khỏi câu chuyện lải nhải vừa chán ngắt lại vừa ồn ào của Alice về phẩm chất của dòng họ Desmond. Cũng không lạ nếu bà ấy ngại ngùng khi định mời mình. Scarlett nghĩ thầm, bà thừa biết người anh họ của bà không có mấy may gì có thể làm rung động trái tim phụ nữ. Có lẽ bà đã biết mình là một goá phụ giàu có, và muốn giúp anh ta thử lòng mình đầu tiên, mà không ai biết gì. Tiếc quá, Alice ạ, anh chàng chẳng có chút cơ may nào đâu, không một chút nào.

Khi Alice vừa đi ra, cô hầu được giao nhiệm vụ chăm sóc Scarlett đến gõ cửa, bước vào và cúi chào với nụ cười tươi tắn:

- Em được vinh dự giúp mặc áo cho bà O Hara, cô nói.

- Khi nào thì các rương được đem đến ạ!

- Rương ư? Rương nào? -

Cô hầu đưa tay che miệng, lẳng lặng than thở.

- Em nên ngồi xuống đi, Scarlett nói! Tôi muốn hỏi em đôi điều.

Cô gái tỏ vẻ vui sướng, Scarlett thấy lòng mình trĩu nặng khi nàng nhận ra sự đại dột vô bờ của mình. Tệ nữa là chẳng có đi sẵn đi bán nào cả. Săn bắn thường vào mùa thu, mùa đông, Nếu Sir John Morland tổ chức một cuộc săn, thì chỉ là muốn khoe ngựa mình với người bạn Mỹ thôi. Rất tệ hại hoặc gần như tệ hại là bữa điểm tâm các bà mặc một bộ, bữa trưa thay đổi bộ khác, buổi chiều một bộ khác, bữa ăn buổi tối một bộ khác nữa, và không bao giờ mặc một

bộ đến hai lần. Scarlett có hai áo dài mặc ban ngày, một bộ đến hai lần. Scarlett có hai áo dài mặc ban ngày, một áo dạ hội và bộ quần áo đi ngựa. Trở lại Ballihara để lấy thêm các bộ khác cũng chẳng được gì. Bà thợ may Scanlon đã phải thức suốt đêm để may các bộ quần áo cho nàng mang theo. Còn các bộ quần áo nàng sắm cho chuyến về Mỹ thì đã lỗi thời lắm rồi.

- Mai sớm tôi sẽ đi thôi, Scarlett nói.

- Ô không! Cô hầu kêu lên, bà O Hara không thể làm thế được! Họ có làm gì đi nữa thì có quan hệ gì đến bà đâu! Họ là người Anh mà.

Scarlett mỉm cười.

- Sarah, như vậy em muốn nói chúng ta khác với họ, có phải vậy không! Sao em lại biết tôi là bà O Hara!

- Mọi người trong quận đều biết, cô gái hãnh diện trả lời ít ra là tất cả dân Ireland.

Scarlett lại mỉm cười, nàng thấy dễ chịu hơn.

- Sarah, em hãy nói cho tôi biết về những người Anh ở đây. Nàng chắc rằng những cô hầu phải biết mọi chuyện về mọi người, thường là như vậy.

Sarah không làm nàng thất vọng. Khi Scarlett xuống ăn tối, nàng đã được miễn nhiệm trước thói trưởng giả học đòi. Nàng biết rõ về những người khách mời khác còn hơn mẹ ruột họ nữa. Dù vậy, nàng vẫn cảm thấy mình vụng về, và nàng giận John Morland. Anh ấy chỉ nói: "Áo dài nhẹ vào ban ngày, còn buổi chiều và dạ hội thì mặc cái gì đó hờ vai".

Những phụ nữ khác ăn mặc và trang sức như những bà hoàng, nàng nghĩ thầm, còn nàng lại không đem theo chuỗi ngọc, cả những hoa tai nạm kim cương. Hơn nữa, nàng tin chắc rằng dưới mắt mọi người, chiếc áo dài của nàng đương nhiên là tác phẩm của bà thợ vườn. Nàng nghiêng chặt răng và quyết định cứ nhờn nhơ vui chơi bất chấp tất cả. Cứ mà vui chơi cho thoả thích, mình sẽ không bao giờ còn được mời đi đâu khác nữa.

Quả có rất nhiều điều làm nàng thích thú. Ngoài cuộc chơi bóng chày, người ta còn đi thuyền trên hồ, lại có cả cuộc thi bắn cung, và một trò chơi gọi là quần vợt, là hai sinh hoạt hiện đang được ưa

chuộng nhất, người ta nói với nàng như vậy.

Ngày thứ bảy, sau bữa ăn tối, người ta đem đến phòng khách rất nhiều giỏ lớn trong đó có đủ y phục đủ loại. Mỗi người lục lọi lấy cho mình một bộ. Mọi việc diễn ra giữa những tràng cười vỡ bụng và với cái vẻ cộc cằn e dè, khiến Scarlett rất thích. Henry Harrington phủ lên người nàng chiếc áo choàng bằng lụa có đuôi rất dài, lấp lánh vẩy bạc, và đặt lên đầu nàng một mũ miện có trang sức bằng vàng giả.

- Tối nay, cô sẽ là Titama! Ông ta nói.

Đàn ông, đàn bà phải mặc những bộ đồ mà họ lấy được trong giỏ, phải kêu to lên là họ đóng vai gì, rồi chạy ngang căn phòng lớn theo một trò chơi không luật lệ gì rõ rệt, chỉ có núp lại sau ghế bành hoặc đuổi bắt nhau...

John Morland, che mặt bằng một cái đầu sư tử to tướng, nói với giọng như xin lỗi.

- Tôi biết chuyện này rất buồn cười, nhưng đêm nay là đêm lễ Thánh Jean, và chúng ta có quyền điên lên một chút.

- Tôi hết sức không bằng lòng về anh. Bart ạ, nàng đáp! Anh không phải là chỗ dựa tin cậy cho phụ nữ. Tại sao anh không nói với tôi là sẽ phải cần đến một chục cái áo dài!

- Thế sao! Chúa ơi! tôi không bao giờ để ý các bà mặc áo gì. Tôi không hiểu sao các bà lại kiêu cách đến thế.

Với thời gian họ chán dần các cuộc chơi, buổi hoàng hôn kéo dài, rất dài của Ireland cũng đã chấm dứt.

- Trời tối rồi, Ailce kêu lên. Ta đi xem lửa đi!

Scarlett như có mặc cảm phạm lỗi. Đáng lẽ nàng phải ở Ballihara. Đêm lễ Thánh Jean đối với người nông dân cũng quan trọng như lễ Thánh nữ Brigid. Những ngọn lửa vui mừng đánh dấu thời kỳ chuyển mùa trong năm, đó là lúc đêm ngắn nhất, đàn thú và mùa màng như được một sức mạnh huyền bí bảo vệ.

Khi tất cả bước ra thăm cỏ, họ thấy ánh lửa bùng lên xa xa, và nghe điệu nhạc gic Ireland, Scarlett biết đó là Ballihara. Bà O'Hara lẽ ra phải dự lễ. Cũng như lễ ra nàng phải có mặt ở đó vào buổi bình minh, khi đàn thú bước qua tro của đồng lửa đêm qua. Colum nói với nàng rằng không nên đến dự buổi dạ hội của gã người Anh.

Dù nàng tin hay không, những tập tục cổ truyền vẫn có tầm quan trọng rất lớn đối với người Ireland. Nàng đã từng nổi giận về chuyện đó: mê tín dị đoan không chi phối được cuộc đời nàng.

Nhưng bây giờ, nàng tự nhủ mình đã lầm.

- Cô tiếc là không có mặt ở Ballihara lúc này phải không! Bart hỏi.

- Anh cũng vậy, theo tôi biết, anh cũng không dự lễ Thánh Jean ở nhà, nàng lạnh lùng đáp lại.

- Vì ở chỗ tôi, họ không cần đến tôi, anh ta đáp với giọng buồn buồn. Tôi đã đến đây một lần. Tôi đã nghĩ rằng trong đó hàm chứa chút đạo lý dân gian cổ truyền nào đó, đằng sau giai thoại về đồng tro mà đàn thú bước qua. Đó là điều lành cho móng đế của thú vật hay một cái gì đại loại như thế. Tôi muốn thử điều đó đối với những con ngựa.

- Thế có tốt không?

- Tôi không biết. Không khí vui vẻ của cuộc lễ biến mất khi tôi đến nơi, tôi cũng không nài người ta tiếp tục.

- Tôi phải đi khỏi đây, Scarlett áp úng.

- Phi lý! Cô là người linh hoạt duy nhất ở đây và lại là người Mỹ! Scarlett, cô là đoá hoa xứ lạ giữa đám cỏ hoang.

Nàng không hề nhìn mọi việc như vậy. Nhưng điều đó cũng không phải là không có căn cứ. Người ta có cảm tình với khách đến từ xa. Nàng thấy nhẹ người hơn, cho đến khi nàng nghe "Bà đáng kính" Louisa Ferncliff tuyên bố.

- Họ không vui thích nữa sao! Tôi thích người Ireland khi họ tỏ ra ngoại đạo và hoang sơ. Điều đó sẽ không làm cho tôi khó chịu khi sống ở Ireland, nếu họ không quá khờ khạo và lười khác.

- Scarlett thầm nguyện trong lòng nàng sẽ tạ lỗi với Colum ngay khi trở về. Không bao giờ nàng lìa bỏ xứ sở này, lìa bỏ những người thân của nàng.

Scarlett ạ! Có ai trong đời lại không bao giờ phạm sai lầm đâu! Em phải tìm hiểu thật sự những người đó là ai, nếu không em làm sao hiểu được điều ấy! Hãy lau nước mắt, và lên ngựa đi thăm cánh đồng. Những người làm công đã bắt đầu dựng những đụn rơm rồi đấy.

Scarlett hôn lên má người anh họ. Anh ấy đã không nói câu: "Anh

đã báo trước với em kia mà".

Suốt những tuần lễ sau đó, Scarlett được mời đến dự hai cuộc tiếp tân, do những vị khách gặp nàng ở nhà Alice Harrington. Mỗi lần như thế, nàng phải viết thư từ chối một cách cầu kỳ, nhưng phù hợp với lễ thường.

Khi các đụn rơm đã chất xong, nàng cho thợ làm cái sân cỏ sau nhà, hiện còn rất tồi tàn. Cỏ có lẽ sẽ mọc lại vào hè năm sau, và Cat rất thích chơi bóng chày. Điều đó ít nhất cũng đem đến niềm vui.

Lúa mì vàng óng, gần đến ngày gặt, chợt có một người đi ngựa đem đến cho nàng một phong thư, anh ta xin xuống bếp uống một tách trà hay "một món gì hợp với nam giới", chờ nàng thảo thư trả lời để đem đi.

Charlotte Montague muốn được đến thăm nàng, nếu nàng cho phép.

Ai vậy kia! Scarlett lục lọi trong trí nhớ gần mười phút mới nhớ ra bà ấy: một phụ nữ luống tuổi, dễ mến, kín đáo, nàng đã gặp ở nhà Harrington. Nàng cũng nhớ lại, buổi tối lễ thánh Jean, bà Montague đã không chạy nháo nhào khắp nơi như người da đỏ lên cơn điên. Gần như bà lạnh mặt sau bữa ăn tối. Điều đó cũng không làm kém đi tính chất Anh trong bà chút nào. Nhưng bà ấy muốn gì thế nhỉ! Tính tò mò của Scarlett bị kích thích. Bức thư chỉ nói: "có một vấn đề có lợi lớn cho cả hai chúng ta".

Nàng đích thân xuống bếp để trao cho người đưa thư của bà Montague một bức thư mời bà đến dùng bữa trà vào xế trưa. Nàng biết rằng làm như thế là dẫm đạp lên quyền hành của bà Fitz, nên nàng ý tứ không vào hẳn nhà bếp mà dừng lại ở hành lang. Nhưng, dù sao đó cũng là bếp của nhà nàng chứ! Và Cat mỗi ngày đã chơi ở đấy hàng giờ, sao nàng lại không vào được!

Scarlett toan mặc chiếc áo dài màu hồng để tiếp bà Montague. Áo ấy ít làm ngệt thở hơn mấy cái váy Galway, mà buổi xế trưa thì lại rất nóng - ít ra là ở Ireland. Nhưng rồi nàng vẫn trả áo vào tủ. Có ra vẻ đi ngược lại bản chất thật của mình để làm gì.

Nàng bảo làm món barm brack cho buổi uống trà thay cho bánh mì sữa như mọi khi.

Charlotte Montague mặc váy và áo veste bằng vải lanh màu xám, với yếm đăng ten mà Scarlett chỉ muốn sờ vào Chưa bao giờ nàng thấy bộ trang phục dày và may khéo đến thế.

Bà khách bỏ găng tay da dê màu xám, mũ cầm lông chim trước khi ngồi vào ghế bành bên cạnh bàn trà.

- Cảm ơn Bà O Hara đã tiếp tôi. Tôi chắc rằng bà chẳng muốn mất thì giờ bàn chuyện thời tiết, mà bà muốn biết ngay tại sao tôi lại đến đây phải không nào!

- Trong giọng nói và tiếng cười của bà Montague có một cái gì khang khác đáng để ý.

- Tôi tò mò đến chết đi được, - Scarlett nói, bà khách bắt đầu câu chuyện làm nàng rất bằng lòng.

- Tôi được biết bà là một phụ nữ doanh nghiệp làm ăn phát tài, ở đây cũng như ở Mỹ... xin bà đừng ngại. Điều tôi biết, tôi giữ kín đó là con chủ bài quý báu nhất của tôi. Một con chủ bài khác, như bà biết đấy, là tôi có phương tiện thu thập thông tin mà nhiều người không biết. Về phần tôi, tôi cũng là một nữ doanh nhân. Tôi muốn nói chuyện với bà về việc ấy, nếu bà cho phép.

Scarlett chỉ im lặng gật đầu. Người phụ nữ này biết gì về nàng! Và bằng cách nào!

Bà Montague nói đại khái là muốn "dàn xếp công việc". Bà là thứ nữ của một vị con trai thứ một gia đình quý tộc và đã thành hôn với con thứ của một gia đình quý tộc khác. Ngay cả trước khi chồng bà chết trong một tai nạn đi săn, bà đã rất buồn nản vì bị ông chồng gạt bà ra ngoài rìa mọi công việc, chỉ cố giữ lấy cái danh giá bề ngoài và sống cuộc sống của những kẻ dòng dõi và luôn chạy theo tiền. Khi trở thành góa phụ, bà bị họ hàng ghẻ lạnh, không sao chịu nổi.

Bà thông minh, có học thức, có khiếu thẩm mỹ và giao tiếp tốt với những gia đình quyền quý ở Ireland. Bấy nhiêu phẩm chất bà đều biết kèm theo tính kín đáo và thạo tin, vận dụng có lợi cả.

- Cũng có thể nói tôi là một người bạn và một người đóng vai chủ nhà tiếp khách chuyên nghiệp. Tôi có thể làm cố vấn trên nhiều vấn đề cách ăn mặc, giải trí, trang trí nội thất, thu xếp các lễ cưới hỏi hoặc chuyện kiện tụng. Thợ cắt may, thợ giày, thợ kim hoàn,

người buôn bán bàn ghế, và thậm dặt đều thù lao cho tôi rất hậu. Tôi khéo tay, có khiếu và rất ít người tỏ ra hoài nghi về việc trả công hậu hĩ cho tôi. Dù sao đi nữa, ngay cả khi trường hợp ấy xảy ra, người ta thích làm như không biết gì cả, hoặc vì quá thoả mãn nên bất cần, nhất khi điều ấy chẳng làm họ tổn hao gì.

Scarlett vừa thấy bị đụng chạm vừa như bị lôi cuốn. Thế quái nào mà bà lại thú nhận mọi chuyện như thế, và lại chính là với nàng!

- Bà O Hara, tôi nói tất cả điều đó với bà vì tôi tin chắc bà không phải là một người thiếu thông minh. Có thể bà sẽ tự hỏi, rất đúng thôi, những chuyện tôi đề nghị giúp bà phải chẳng chỉ xuất phát từ thiện chí, như người ta thường nói. Không, thiện chí không có trong tâm hồn tôi, trừ khi nói cho cùng, nó đem lại lợi ích cho cá nhân tôi. Đề nghị của tôi với bà hoàn toàn có tính cách làm ăn. Bà còn đáng giá hơn cả cuộc tiếp tân thảm hại do một bà bé nhỏ và thảm hại như Alice Harington tổ chức. Bà có sắc đẹp, trí thông minh và có tiền. Nếu bà tin cậy giao phó cho tôi, tôi sẽ làm cho bà trở thành một phụ nữ được người ta khâm phục nhất, quý giá nhất xứ Ireland. Phải mất độ hai hay ba năm. Sau đó cả thế giới sẽ mở rộng đối với bà, và lúc ấy bà muốn làm gì tùy ý bà. Bà sẽ nổi tiếng - và tôi sẽ có khá tiền để về sống sang trọng.

Bà Montague mỉm cười.

- Tôi đã đợi gần hai mươi năm nay mới có một người như bà xuất hiện.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 75

Khi bà Charlotte Montague vừa đi, Scarlett vội vàng theo hành lang đến phòng bà Fitzpatrick. Đối với nàng, điều quan trọng không phải là cho người gọi bà lên, mà là việc nàng phải nói với một ai đó.

Bà Fitz ra khỏi phòng trước khi Scarlett gõ cửa.

- Bà O Hara, đáng lẽ bà phải cho người gọi tôi lên, bà nhỏ giọng.
- Tôi biết, tôi biết, nhưng như vậy mất thời giờ, và điều tôi muốn nói với bà không thể đợi được! Scarlett sôi nổi nói.

Cái nhìn lạnh lùng của bà Fitzpatrick làm nàng trấn tĩnh lại ngay.

- Dù sao cũng phải thế thôi! Bà nói. Các cô hầu trong bếp sẽ nghe mọi điều bà nói và sẽ nhắc lại với nhau, lại còn tô vẽ thêm ra nữa! Đi với tôi, chậm chậm hãy theo sau tôi.

Scarlett có cảm giác như đứa trẻ bị mắng, phải tuân theo lời bà.

Bà Fitzpatrick dừng lại ở giữa hành lang, phía trên nhà bếp.

Scarlett bắt chước bà, cố nén bẽn lẽn, trong khi bà nói về những cải tiến mà người ta đang thực hiện ở đây hoặc ở đó. Lan can khá rộng có thể ngồi được, nàng mơ hồ nghĩ, nhưng nàng vẫn đứng thẳng, cũng như bà Fitzpatrick. Nàng nhìn xuống phía dưới, những cô hầu đang có vẻ bận túi bụi.

Bà Fitzpatrick đi chậm, nhưng vẫn bước tới. Hai người lên đến nhà trên, Scarlett bắt đầu nói ngay khi cánh cửa phía hành lang vừa khép lại.

- Tất nhiên là rất buồn cười, nàng kết luận sau khi thuật lại điều mà Montague nói với mình. Tôi đã nói với bà ấy: tôi là một phụ nữ Ireland, tôi không muốn được người Anh ve vãn. - Scarlett nói rất nhanh, mặt ửng đỏ.

- Bà nói đúng, bà O Hara ạ. Cứ xét qua lời của bà ta thì bà ta không hơn gì một con ăn cắp.

Lời chỉ trích như thế làm cho Scarlett nín lặng. Nàng không muốn

tiết lộ câu đáp lại cuối cùng của bà Montague.

"Tính chất Ireland là một trong những tính cách lạ lùng nhất của bà. Hôm nay thì nghèo hèn, ngày mai thì lại sang trọng. Bà có thể chọn cái này, hay cái kia; điều đó chỉ càng bổ sung cho huyền thoại về bà mà thôi. Bà hãy viết thư cho tôi khi bà quyết định".

Colum giận đỏ mặt khi Rosaleen Fitzpatrick nói với anh về bà khách:

- Tại sao Scarlett để cho mẹ ta vào! Anh giận dữ nạt nộ.

Rosaleen tìm cách xoa dịu anh:

- Colum, cô ấy có một mình! Cô ấy không có bạn bè ngoài chúng ta ra. Đối với người mẹ, đứa con là cả một thế giới, nàng không phải là người bạn đường. Tôi cho rằng cô ấy giao du với giới thượng lưu có thể có lợi cho cô ấy. Còn đối với chúng ta, anh nghĩ về những chuyện ấy quá ít. Cái quán trọ Kennedy đã gần hoàn thành rồi. Sắp tới, sẽ có nhiều người lui tới. Nếu có thêm những khách khác đi lại nữa thì sẽ không phải là quá nhiều để đánh lừa bọn Anh... Tôi chỉ thoáng nhìn là có thể đánh giá được cái bà Montague ấy. Bà ta vừa lạnh lùng lại vừa tham tiền. Anh có nhớ điều tôi nói với anh không: Điều đầu tiên bà ta dạy cho Scarlett là Ngôi Nhà Lớn phải được trang hoàng và làm mới lại. Bà ta sẽ chơi thủ đoạn với tất cả những người cung cấp hàng, mà Scarlett có thể tự cho phép làm điều đó một cách rộng rãi. Và, mỗi ngày trong năm sẽ có nhiều người lạ từ Trim đến Ballihara với những bức tranh, vẽ tấm nhung lụa, những đồ một kiểu Pháp. Như vậy sẽ không ai chú ý đến việc có thêm một hay hai người cùng di chuyển trên con đường ấy. Đã có người hỏi dò về cô thiếu phụ xinh đẹp góa chồng người Mỹ rồi đấy. Tại sao cô ấy không tìm một tấm chồng! Tôi nghĩ tốt nhất là đưa cô ấy đi dự những buổi dạ hội của người Anh. Nếu không, bọn sĩ quan Anh sẽ vác xác đến tận đây để ve vãn cô ấy.

Colum hứa sẽ "suy nghĩ về vấn đề đó". Đêm ấy, anh ra khỏi nhà, đi lang thang hàng dặm đường, cân nhắc xem làm thế nào thì tốt hơn cho Scarlett, cho tổ chức Fenian, và anh tự hỏi có thể làm gì để hoà giải cả hai bên. Thời gian gần đây, anh lao vào công việc nên có

phần nào không đủ sáng suốt. Người ta báo cho anh rằng một số người không còn nhiệt tình tham gia phong trào *Fenian*. Hai vụ được mùa liên tiếp làm cho mọi người thấy thoải mái sung túc, và ai cũng sợ sự mạo hiểm. Ngoài ra, những người trong tổ chức *Fenian* thâm nhập được vào hàng ngũ cảnh sát đã nghe tin đồn là có một tên mật thám len được vào trong tổ chức. Đó là mối nguy hiểm thường xuyên đối với những nhóm hoạt động bí mật. Trong quá khứ, đã hai lần cuộc nổi dậy bị đập tan vì có kẻ phản bội. Nhưng kẻ ấy chuẩn bị rất tỉ mỉ, rất kiên trì. Mọi biện pháp đề phòng đã được áp dụng.

Không được phó mặc bất cứ việc gì cho may rủi. Bây giờ không được để cho sự việc diễn biến xấu đi. Họ đang tiến dần đến mục tiêu. Những người lãnh đạo cao nhất dự kiến sẽ phát hiệu lệnh hành động trong mùa đông tới khi ba phần tư quân đồn trú Anh rời xa doanh trại, lo đi săn chồn. Và mệnh lệnh từ trên là: án binh bất động cho đến lúc phát hiện ra tên mật thám và vô hiệu hoá nó.

Tình trạng chờ đợi làm anh mòn mỏi.

Đến sáng, anh đi về phía Toà nhà lớn, xuyên qua sương mù buổi sớm màu hồng, mở khoá bước vào và đến phòng của Rosaleen.

- Tôi nghĩ là chị nói đúng, anh nói. Điều đó đáng cho tôi được thưởng một tách trà chứ!

Đến xế chiều hôm đó, bà Fitzpatrick đến với Scarlett, thú nhận là bà đã tỏ ra quá vội vàng và có thành kiến. Bà khẩn khoản khuyên nàng nên tạo nếp sinh hoạt thượng lưu quanh nàng với sự giúp đỡ của Charlotte Montague.

- Tôi đã cho đó là một ý kiến phi lý, - Scarlett trả lời. - Tôi bận lắm.

Khi Rosaleen báo lại tin đó cho Colum, anh phá lên cười. Bà ra khỏi nhà anh, đóng sập cửa lại.

Ngày mùa, ngày lễ tiếp theo đó, những ngày thu vàng rực, lá bắt đầu rụng. Scarlett vui khi thấy vụ mùa bội thu và nàng bật khóc khi thời vụ trên cánh đồng chấm dứt. Tháng chín là tháng trả tiền thuê đất hàng quý và nàng biết là còn tồn đọng một số việc với các chủ trại. Đóng vai trò Bà O Hara thật là tuyệt vời.

Nàng tổ chức một buổi tiếp tân trọng thể vào dịp Cat tròn hai tuổi. Tất cả trẻ con dưới mười tuổi ở Ballihara chơi đùa ở các phòng tầng trệt, ăn kem lạnh - chắc là chúng được ăn lần đầu tiên trong đời - món *barm brack* chứa bao hương vị linh tinh bên trong, lại thêm quả lý chua và nho khô. Mỗi đứa khi ra về lại có một gói đựng hai đồng xu mới tinh. Scarlett cho chúng về nhà sớm vì chuyện mê tín chung quanh Halloween. Rồi nàng đưa Cat lên lầu, để bé ngủ trưa.

- Con có thích sinh nhật của mình không, cưng!

Có Cat cười đáp và lim dim.

- Để con ngủ, mẹ ạ.

- Mẹ biết rồi, thiên thần của mẹ. Giờ ngủ trưa của con đã qua lâu rồi. Đến đây... lên giường đi... con có thể ngủ trên chiếc giường lớn của mẹ, vì hôm nay là ngày sinh nhật vĩ đại.

Scarlett vừa đặt Cat nằm xuống thì bé đã chồm dậy.

- Quà của Cat đâu!

- Mẹ sẽ đi lấy cho con, cưng ạ.

Scarlett đem đến cho bé con búp bê lớn bằng sứ lấy trong cái hộp mà bé đã bỏ vào.

Cat lắc đầu.

- Không - cái khác cơ!

Rồi bé nằm sấp, trườn dưới chăn lông và rơi bịch xuống đất. Sau đó, bé bắt đầu bò ở dưới giường, rồi bé quay trở lại với một con mèo vằn lông vàng.

- Cat, trời ơi, ở đâu ra thế! Đưa cho mẹ, nó cào con bây giờ!

- Rồi mẹ lại trả cho con chứ!

- Tất nhiên, nếu con muốn - Nhưng, cưng của mẹ, đó là một con mèo hoang, nó không muốn ở trong nhà đâu!

- Nó yêu con lắm!

Scarlett không đôi co nữa. Mèo không cào bé, và nhất là bé thấy vui thích. Nếu giữ con mèo lại, có thể xảy ra điều gì không tốt chẳng! Nàng đặt cả bé lẫn mèo vào giường mình. Có lẽ rồi mình sẽ ngủ chung với cả trăm con rận thôi, nhưng ngày lễ sinh nhật phải là ngày lễ sinh nhật.

Cat nằm khoanh trong mấy cái gối, đôi mắt đang lim dim, chợt mở

to, Bao giờ Annie đem sữa cho con, bạn con có thể uống sữa, bé nói.

Rồi bé khép mắt và ngủ say.

Anne gõ cửa và bước vào, đem một tách sữa ấm. Khi trở lại nhà bếp, cô ta nói với những người khác rằng Bà O Hara cứ cười mãi, không hiểu tại sao. Cô ta nói về mèo và sữa. Mary Moran cho biết theo ý cô thì hợp lẽ nhất đưa bé gái ấy nên có một tên thánh cho tử tế để các thánh sẽ phù hộ cho bé. Bọn hầu gái và bà đầu bếp làm dầu thánh giá ba lần.

Bà Fitzpatrick theo dõi mọi chuyện từ ngoài hành lang. Bà cũng làm dầu thánh giá và thăm đọc Kinh. Cat sẽ mau lớn để không ai phải giữ bé suốt ngày. Ai cũng sợ những đứa bé như Cat: và hễ cái gì làm người ta sợ là người ta thường cố gắng huỷ diệt cái đó.

Ở Ballihara, những bà mẹ tắm cho con suốt ngày bằng nước ướp rễ cây thánh. Thông thường đó là cách bảo vệ trẻ con chống lại các mụ phù thủy hoặc ma quái.

Đó là hiệu quả của tiếng tù và. Scarlett làm vài động tác tập dượt cho con Bán Nguyệt khi cả hai đều nghe tiếng tù và, kèm theo tiếng con chó săn sủa. Gần đâu đó trên khắp cánh đồng, người ta đi săn. Theo nàng biết, thì Rhett có thể có trong số ấy. Trên đường đến Ballihara, nàng đã cho ngựa nhảy qua ba cái hồ hàng rào, nhưng cũng không giống như thế. Nàng viết thư cho Charlotte Montague ngay hôm sau.

Hai tuần lễ sau, hai chiếc xe chở nặng đã lên đường đến chỗ nàng. Bàn ghế cho nhà bà Montague đã đến. Bà đi theo sau, với bộ cánh rất thanh lịch, cùng với cô hầu.

Bà chỉ huy việc sắp xếp bàn ghế trong phòng ngủ và phòng khách bên cạnh phòng Scarlett, rồi bà tách ra khỏi cô hầu để canh chừng việc bốc dỡ đồ đạc.

- Chúng ta sẽ bắt đầu một cách tốt đẹp! Bà ta nói với Scarlett.

- Có lẽ tốt nhất là ta đừng ở đây - Scarlett cần nhàn. - Tất cả điều gì ta có thể làm được là ký các tờ séc với số tiền khủng khiếp.

Nàng nói với *Ochras*, con mèo của Cat. Tên đó - có nghĩa là "đói khát" theo tiếng Gaélique - do chị bếp đặt cho nó trong một lúc

phần nộ. Ochars không hiểu Scarlett, nhưng nàng chẳng có ai để trò chuyện.

Charlotte Montague và bà Fitzpatrick ít khi hỏi ý kiến nàng bất cứ về chuyện gì. Cả hai đều biết phải làm gì và không nên làm gì cho Toà nhà lớn.

Điều đó không làm nàng bận tâm. Trong phần lớn cuộc đời nàng, nàng chưa bao giờ thật sự quan tâm đến những ngôi nhà nàng ở. Tara là Tara, nhà của dì Pittypat là của dì Pittypat, dù nàng có đến phân nửa quyền sở hữu trong ngôi nhà đó. Scarlett chỉ bận tâm đến ngôi nhà mà Rhett xây dựng cho nàng. Nàng đã mua loại bàn ghế thời thượng nhất, đắt nhất, với niềm vui thú lớn nhất, vì điều đó chứng tỏ nàng giàu có đến mức nào. Bản thân ngôi nhà không đem đến cho nàng niềm vui, nàng ít chú ý đến điều đó - cũng như lúc này đây nàng thật sự không hề để tâm đến Toà nhà lớn của Ballihara. Charlotte Montague nói với nàng ngôi nhà ấy kiến trúc theo kiểu Palladio, được xây dựng từ thế kỷ 18: có trời chứng giám cho họ, nào có gì quan trọng đâu!

Điều có ý nghĩa đối với Scarlett là đất đai, đem đến cho nàng sự giàu có và những vụ mùa, và thành phố, đem đến cho nàng những căn hộ cho thuê, những tiện lợi do thành phố cung ứng, và không ai, kể cả Rhett cũng không thể có quyền sở hữu cả một thành phố bao giờ.

Tuy nhiên, nàng hiểu rất rõ rằng một khi chấp nhận những cuộc tiếp tân thì phải trả lễ thôi, và nàng không thể mời khách đến một chỗ ở mà chỉ có trang trí bàn ghế ở hai căn phòng. Có lẽ nàng cảm thấy sung sướng vì có bà Charlotte Montague chăm lo việc cải tạo ngôi nhà.

Còn bản thân nàng thì có biết bao chuyện thú vị khác phải làm.

Scarlett luôn tỏ ra kiên quyết đối với những việc mà nàng cho là quan trọng. Đối với nàng, Cat phải có một phòng cạnh phòng của nàng, không phải là nhà trẻ ở xa tít với bà bảo mẫu; và Scarlett giữ sổ sách kế toán, không giao phó cho bất cứ người quản lý nào.

Ngoài những chuyện đó ra, Charlotte và bà Fitz có thể làm bất cứ điều gì họ muốn. Tồn phí trang trí nhà cửa làm nàng phát run lên, nhưng nàng đã chấp nhận giao phó cho bà Montague, và lúc này

lùi lại thì đã quá muộn một khi đã thoả thuận xong. Hơn nữa, tiền bạc bây giờ đối với nàng không còn quan trọng như ngày xưa nữa.

- Scarlett lánh mình trong văn phòng của nàng, và Cat chơi trò làm bếp ở gang sơn của nó, trong lúc đó những người thợ tiến hành những công việc rất tốn kém, ồn ào và bẩn thỉu trong nhiều tháng. Ít ra, nàng cần chăm sóc trang trại của nàng và những nghĩa vụ khác, vì nàng là Bà O Hara. Và thế là nàng mua ngựa.

- Tôi chẳng biết gì trong lĩnh vực ấy cả. Charlotte Montague nói nàng như vậy, và Scarlett đã trợn mắt lên vì kinh ngạc.

Nàng cứ tưởng chắc có gì trên đời này mà Charlotte lại không thông thạo.

- Bà cần ít nhất là bốn con ngựa cưỡi, và sáu con ngựa săn. Có khi tốt nhất là tám con. Bà phải hỏi Sir John Morland giúp bà chọn ngựa.

- Đến sáu con ngựa săn ư? Scarlett kêu lên. Chúa ơi, Charlotte, như vậy phải tốn năm trăm bảng. Bà có điên không đấy!

Nhưng rồi nàng cũng dịu giọng, vì biết rằng có gào thét với Charlotte Montague cũng chỉ mất thì giờ! Không có gì làm cho người phụ nữ ấy lay chuyển được.

- Tôi sẽ giảng cho bà một chút về vấn đề ngựa, nàng tiếp tục với giọng dịu dàng mà cay độc. Ngựa cặp thì chỉ cần cho việc cày ruộng hoặc kéo xe.

Nàng đã xuống nước. Như thường lệ. Chính vì lẽ đó, mình không muốn tranh luận về việc John Morland có thể giúp mình điều gì, nàng tự nhủ. Nhưng Scarlett biết rõ nàng có lý do cần thiết gặp lại Bart. Có thể anh ta có tin tức của Rhett. Ngay ngày mai nàng sẽ lấy ngựa đi Dunsany. Morland rất vui mừng vì lời thỉnh cầu của nàng. Chắc chắn anh sẽ giúp nàng tìm ra những con ngựa săn Ireland tốt nhất!

- Anh có tin tức gì về người bạn Mỹ của anh không. Bart! - Nàng hỏi với giọng cố làm ra vẻ thản nhiên; nàng đã phải đợi khá lâu mới có thể đặt câu hỏi ấy.

John Morland có thể nói rất lâu về ngựa, ngang với cả hai người Gerald O Hara và Béatrice Tarleton nhập lại.

- Chị muốn nói về Rhett à!

Tim Scarlett tưởng muốn vỡ khi nàng nghe cái tên ấy.

- Vâng, Bart nói tiếp, anh ấy nghiêm túc trong chuyện thư từ hơn tôi nhiều.

Anh chỉ tay về phía bàn giấy chất đầy một chồng thư và hoá đơn.

Cuối cùng anh ấy có biết được chuyện của mình không nhỉ!

Bart nhún vai, và quay lưng về phía bàn viết.

- Anh ấy quyết định đưa con ngựa cái tơ mua của tôi tham dự cuộc đua của Charleston. Tôi đã nói với anh con ngựa ấy được nuôi dưỡng dành cho các cuộc đua vượt rào chứ không phải chạy đường trường, nhưng anh lại tin chắc là tốc độ của nó sẽ bù đắp được. Tôi e anh ấy thất bại. Ba bốn năm sau thì anh ấy có cơ may thành công, nhưng nếu người ta nhớ rằng mẹ anh ấy xuất thân từ...

Scarlett không còn nghe gì nữa, John Morland có thể nói về quan hệ bà con ngược lên đến tận thời kỳ Đại hồng thủy. Sao anh ta lại không nói cho nàng nghe những gì nàng muốn biết nhỉ! Rhett có hạnh phúc không! Chàng có khi nào nhắc đến nàng không?

Rồi nàng nhìn gương mặt sôi nổi của người hầu tước trẻ tuổi và tha thứ cho anh. Đó là một trong những con người dễ mến nhất trên đời - theo cách của anh ấy, một cách khá kỳ quặc.

Cuộc sống của John Morland hoàn toàn xoay quanh đàn ngựa. Đó là một nghiệp chủ có lương tâm, chăm lo khá chu đáo lãnh địa và nông trại của mình. Nhưng những chuồng ngựa, những khoảng đất dùng để quần ngựa đua mới là niềm say mê thật sự đối với anh, tiếp theo là thú săn chồn mùa đông, trên lưng những con ngựa săn tuyệt đẹp mà anh dành riêng cho mình.

Có thể là đó là một cách bù đắp cho cái bi kịch lãng mạn của Bart: lòng tôn thờ tuyệt đối của anh đối với người con gái đã chiếm lĩnh quả tim anh lúc cả hai còn ở tuổi thiếu niên. Nàng tên là Grace Hastings và đã thành hôn với Julian Hastings cách đây gần 20 năm. John Morland và Scarlett đều có chung cảnh ngộ là có một mối tình tuyệt vọng. Charlotte đã nói với nàng rằng "mọi người ở Ireland" đều biết chuyện: John dựa vào sự bảo trợ của những bà kiểm chồng vì anh ấy không có tiền. Tước hiệu và tài sản của anh đã cũ rồi, rất cũ, nhưng anh lại không có lợi tức, trừ tiền cho thuê đất trên lãnh địa của anh, và anh dành dụm đến đồng bảng cuối

cùng cho đàn ngựa. Đó là một con người rất có duyên, lại khá đáng trí, cao lớn, tóc vàng, mắt xám đầy nhiệt tình và linh hoạt và một nụ cười chan chứa dịu dàng, phản ánh tư chất tốt đẹp của anh. Với một người đã trải qua gần bốn mươi năm trong môi trường xã hội thượng lưu nước Anh, anh quả thật ngây thơ lạ thường!

Thỉnh thoảng một phụ nữ có tiền, như Bà đáng kính Louisa, yêu anh và theo đuổi anh, làm cho anh rất bức mình, và làm cho mọi người rất thích thú. Tính kỳ quặc của anh ngày càng đậm nét, thói đáng trí càng làm anh trở thành ngò nghêch, áo gi-lê thường cài lăm cúc, nụ cười có khi không đúng lúc, và anh sắp xếp lại bộ sưu tập tranh của Georges Stubbs thường xuyên đến nỗi tường nhà anh lỗ chỗ vết đinh.

Scarlett chú ý đến một bức chân dung rất đẹp của Eclipse, con ngựa nổi tiếng, được đặt vững vàng trên một chồng sách. Điều đó chẳng quan hệ gì với nàng cả; nàng muốn nghe nói chuyện về Rhett. Minh sẽ hỏi, nàng tự nhủ. Dù sao đi nữa. Bart cũng không nhớ gì được đâu Rhett có nói điều gì về tôi không?

Morland đang mãi nghĩ đến những thế hệ trước của con ngựa cái nòi. Anh nháy mắt, rồi chợt nhớ ra câu hỏi.

- À có anh ấy muốn biết xem cô có ý định bán con Bán Nguyệt không! Anh ấy nghĩ đến việc lại tổ chức một trường đua ngựa Dummore mới nữa. Anh muốn tôi chú ý đến tất cả những con ngựa giống như con Bán Nguyệt.

- Như vậy, anh ấy sẽ trở lại để mua ngựa chứ!

Scarlett hỏi mà lòng thầm mong Bart nói có.

Nhưng câu trả lời của anh làm nàng vô cùng thất vọng.

- Không, anh ấy tin và giao hết cho tôi. Vợ anh ấy sắp sinh, cô thấy đấy, và anh ấy không muốn xa vợ. Nhưng bây giờ tôi giúp cô tìm ra những viên ngọc quý hiếm thì tôi không thể còn giúp anh ấy được, dù thế nào đi nữa.

- Tôi sẽ viết thư cho anh ấy biết, khi tôi có thì giờ.

Scarlett rụng rời về những điều Bart nói đến nỗi anh phải lắc mạnh tay nàng để nàng chú ý. Khi nào nàng có thể đi săn được! Anh hỏi.

- Ngay hôm nay, nàng đáp.

Suốt mùa đông, nàng theo John Morland hết cuộc săn này đến

cuộc săn khác trong quận, để xem ngựa săn người ta đem đến bán. Không phải dễ tìm những con ngựa ưng ý, vì nàng đòi hỏi con vật cũng phải dũng cảm như nàng. Nàng cưỡi ngựa như bị quỷ ám, và cưỡi ngựa là để giúp nàng không nghĩ đến việc Rhett có thể làm cha một đứa bé khác, ngoài Cat.

Khi ở nhà, nàng cố sức chăm chút và âu yếm đứa con gái nhỏ. Như thường lệ, Cat coi khinh sự mơn trớn, vuốt ve. Nhưng bé lại có thể ngồi nghe mẹ kể chuyện về những con ngựa chùng nào mẹ nó còn có thể kể được.

Đến tháng hai, Scarlett lại xới năm đất đầu tiên cùng với niềm phấn khích vui sướng như những năm trước.

Nàng đã có thể bỏ Rhett lại trong quá khứ xa xăm và ít khi nghĩ đến chàng.

Đây là một năm mới đầy hứa hẹn. Dẫu Charlotte và bà Fitzpatrick chưa hoàn tất mọi công việc cho Toà nhà lớn, nàng vẫn có thể tổ chức tiếp tân. Kathleen vắng mặt cùng với cả gia đình. Pegeen làm cho nàng khó chịu Về cuộc thăm viếng đến nỗi nàng hầu như không đến thăm mấy người anh em họ nữa.

- Điều đó có thể chờ đợi, phải vậy thôi. Cần phải trông trọng nữa chứ!

Đến tháng sáu, Scarlett trải qua một ngày dài mệt mỏi để bà thợ may, do Charlotte đưa từ Dublin đến lấy số đo của nàng. Bà Sims tỏ ra rất khe khắt; Scarlett phải giơ tay lên, đưa ra phía trước, sang bên hông, giữ một tay, hạ tay kia xuống, đưa một tay ra trước, một tay ra sau, làm mọi tư thế tưởng tượng, không kể những tư thế mà nàng không dám nghĩ đến. Điều đó kéo dài hàng giờ.

Màn diễn lại bắt đầu với bộ ngồi, rồi tất cả động tác của điệu nhảy quadrille, điệu valse, điệu cotillon.

- Cái duy nhất mà bà ta không đo là tấm vải liệm của tôi Scarlett rên rỉ.

Charlotte Montague mỉm cười hiếm hoi:

- Bà ta chắc đã đo rồi mà cô không biết đấy. Daisy Sims làm việc rất có phương pháp.

- Tôi không thể chấp nhận một con người đáng sợ như vậy lại có

tên là Daisy!

- Đừng gọi bà ấy như thế, nếu bà ấy không tự đề nghị không ai có quyền tỏ ra quá thân mật với một bà công tước. Bà ấy là người giỏi nhất trong gia tộc của bà, và không ai dám làm bà phật ý.

- Bà cũng gọi bà ấy là Daisy đấy thôi.

- Tôi cũng là người tốt nhất trong gia tộc tôi.

Scarlett phá lên cười. Nàng thích Charlotte Montague và kính trọng bà. Dẫu người ta không thể nói bà là một người bạn dễ sống chung.

Nàng mặc lại bộ quần áo nông dân và ăn xúp - Charlotte nhắc nàng nên nói "dùng bữa tối" - trước khi bước ra khỏi nhà, đi lên phía đồi gần Knightsbrook để xem đốt lửa ngày lễ thánh Jean. Vừa nhảy theo điệu nhạc quen thuộc của đàn violon, điệu kèn, cả điệu bodhran của Colum, nàng nghĩ vận may đã đến với nàng. Nếu điều Charlotte hứa trở thành sự thật, nàng sẽ có cùng lúc: cả người Ireland và người Anh. Anh Bart tội nghiệp, nàng nhớ lại, anh không phải là khách mời dự buổi đốt lửa ngày lễ Thánh Jean ở lãnh địa của mình.

Scarlett lại nghĩ về tài sản to lớn của nàng khi nàng chủ tọa bữa tiệc ăn mừng mùa gặt. Ballihara một lần nữa lại cho hầu bao mỗi người rủng rỉnh tiền. Mọi người ở Ballihara đều ăn mừng cái may mắn của chính mình.

Trừ Colum, Scarlett chú ý điều đó. Anh ấy hầu như không ngủ được suốt cả tuần. Nàng muốn hỏi anh xem có điều gì không ổn, nhưng anh tỏ ra cáu gắt với nàng từ nhiều ngày nay. Và theo lời bà Fitz, hầu như anh không bước chân đến quán rượu.

Nàng sẽ không để cho nỗi buồn ấy làm hỏng nguồn vui của nàng. Hơn nữa, mùa đi săn sắp bắt đầu trong vài ngày nữa, và bộ quần áo đi ngựa của nàng là một trong những tác phẩm đem đến niềm hân hoan chưa từng có cho nàng. Bà Sims đúng là một con người như bà Charlotte đã nói.

- Nếu cô đã sẵn sàng rồi thì chúng ta đi xem một vòng, Charlotte Montague nói.

Scarlett đặt tách xuống bàn, lòng bồn chồn hơn là nàng tưởng.

- Bà rất dễ mền, Charlotte ạ, khi tôi nhớ lại rằng các cửa, trừ cánh cửa ở phòng tôi, đều đã khoá chặt gần một năm này.

Scarlett cố làm mặt nghiêm, nhưng không ngờ rằng người đối thoại của nàng rất tinh tế, khó có thể bị lừa.

- Tôi sẽ đi tìm Cat để cháu cùng đi với chúng ta, nàng nói tiếp.

- Nếu cô muốn, Scarlett ạ, nhưng cháu bé đã nhìn thấy tất cả trong quá trình hoàn thành công việc. Thật là một cháu bé đáng chú ý, luôn luôn xuất hiện ngay khi một cánh cửa hoặc một cửa sổ để mở. Những bác thợ sơn rất sợ khi thấy cháu vắt vẻo trên giàn giáo.

- Đừng kể cho tôi nghe những chuyện như thế, tôi dễ xúc động lắm. Con khỉ con, nó leo trèo khắp nơi.

Scarlett đi tìm Cat, gọi nó, nhưng nó biến đâu mất.

Đôi khi - như lúc này chẳng hạn - tính độc lập của bé làm nàng rất khó chịu. Vào lúc bình thường, nàng lại tỏ ra tự hào về điều đó.

- Cháu sẽ đến với chúng ta nếu nó thích, cuối cùng nàng nói! Thôi ta đi! Tôi nôn nóng muốn thấy mọi thứ.

Thừa nhận đến mức ấy là tốt: nàng không lừa dối ai.

Dẫn đường, Charlotte đưa nàng lên tầng trên, dọc theo hành lang có các phòng dành cho bạn bè, rồi đưa nàng xuống tầng dưới, Scarlett cố gọi là tầng một - chứ không phải là tầng hai, theo cách gọi của người Mỹ - rồi bà Montague đưa nàng đến cuối khu nhà, xa hẳn những căn phòng nàng đang ở.

- Đây là phòng của cô, phòng tắm, phòng khách, phòng vệ sinh, phòng của Cat, phòng chơi của cháu, phòng cho trẻ nhỏ.

Cánh cửa rộng mở để Charlotte trình bày hết kết quả nỗ lực của bà. Scarlett rất thích màu xanh nhạt, và bàn ghế màu vàng rực, đầy nữ tính, về căn phòng của nàng, về dải trang trí trong phòng của Cat, về những con thú mà mỗi con gọi lên một mẫu tự. Ghế bàn cho trẻ nhỏ làm cho nàng vỗ tay thích thú. Sao nàng lại không nghĩ ra được điều ấy nhỉ! Có cả bộ đồ trà nhỏ xíu trên bàn của Cat, và một cái ghế cho trẻ con ở gần lò sưởi.

- Các phòng riêng của cô đều được trang trí theo kiểu Pháp, Charlotte nói. Thời vua Louis XVI, nếu điều ấy làm cô thích. Nó tượng trưng cho nét riêng của dòng họ Robillard. Còn đặc điểm của họ O Hara thì phảng phất trong nhiều phòng tiếp tân ở tầng

trệt.

- Căn phòng duy nhất mà Scarlett thừa nhận có được tầm mức là căn phòng lát đá cẩm thạch. Nàng đẩy cửa bước đến lối vào phòng, rồi theo cầu thang rộng bằng đá bước lên tầng trên. Charlotte vội vàng dẫn nàng, mở toang những cánh cửa lớn, và đưa Scarlett vào phòng ăn.

- Chúa ơi! Nàng kêu lên, tôi có quen biết bao nhiêu người đâu! Mà làm sao ngồi hết các ghế bành này được!

- Cô sẽ quen biết thôi, Charlotte đáp.

- Bà dẫn nàng xuyên qua phòng, về phía cánh cửa khác.

- Đây là phòng dành cho bữa điểm tâm và cho buổi sáng. Cô cũng có thể ăn tối ở đây, nếu khách không đông lắm.

Bà đi qua những chỗ ấy, đến trước một cánh cửa khác.

Phòng khách lớn và phòng khiêu vũ, bà trình trọng thông báo. Tôi thú thật rất mãn nguyện về nó.

Một bức tường khá dài, có một loạt cửa và cửa sổ cách xa nhau, giữa có những tấm gương vàng mạ. Còn có những tấm gương khác ở trên ống lò sưởi dựng ở khoảng giữa bức tường đối diện. Tất cả đều đặt hơi nghiêng, để không chỉ phản chiếu căn phòng mà cả trần nhà. Trần nhà được vẽ những cảnh tượng lấy từ những truyện cổ anh hùng trong lịch sử Ireland. Những lâu đài của các Hoàng đế, trên đồi Tara, trông giống như đền thờ La Mã. Scarlett trầm trồ thích thú.

- Ở tầng này, tất cả bàn ghế đều là sản phẩm Ireland, như vải - len và lanh- đồ đạc, gốm, thủy tinh, hầu như tất cả. Đây là nơi Bà O Hara sẽ là bà chủ. Cô đến đây, chỉ còn xem thư phòng nữa thôi! Scarlett thích chiếc ghế bành và chiếc trường kỷ bọc da và nàng nhận thấy những cuốn sách đều đóng lại có gáy bọc da tạo nên một ấn tượng rất đẹp.

- Charlotte, bà đã hoàn thành một việc tuyệt vời, nàng nói thật lòng.

- Vâng, cũng không đến nỗi khó khăn như lúc đầu tôi lo ngại.

Những người đã sống ở đây có lẽ đã xây dựng khu vườn theo kiểu Larcelot Brown. Chỉ cần cắt xén và tỉa lại các bụi cây. Khu vườn của nhà bếp sẽ sinh lợi vào năm sau, dù phải đợi đến hai năm để

cho hàng cây leo mới mọc lại được. Chắc là người ta đã chặt sát đến giàn đỡ Scarlett không có chút khái niệm gì về điều Charlotte đang nói, hơn nữa điều đó cũng chẳng làm nàng quan tâm. Nàng chỉ cầu mong đơn giản rằng Gerald O Hara có thể nhìn thấy tấm trần của phòng khiêu vũ, và Ellen O Hara ngắm nhìn những bàn ghế trong phòng khách.

Charlotte mở thêm các cánh cửa khác.

- Chúng ta lại trở về phòng lớn. Một hoạt động xoay tròn rất tuyệt dành cho một kết cấu rộng lớn. Những nhà kiến trúc của thời kỳ Géorgie biết rõ những gì họ cần làm. Xin cô hãy đến gần cửa vào, cô Scarlett ạ.

Bà dìu nàng đi lên các bậc trên, mở ra một con đường vừa rải sỏi.

- Đây là đội ngũ nhân viên của bà, thưa Bà O Hara.

- Chúa ơi, Scarlett đáp ứng.

Hai hàng người hầu mặc đồng phục đang đứng trước mặt nàng.

Bên phải, bà Fitzpatrick đứng phía trước bà đầu bếp và những cô hầu một chút; bốn người làm bếp, hai người lo phòng khách, bốn người lo tầng trên, ba người ở xưởng chế biến sữa. Có cả một chị thợ giặt và ba người phụ việc.

- Bên trái, Scarlett thấy một người đàn ông đáng điệu kiêu kỳ, chắc là ông quản gia, tám người hầu, hai cậu con trai đứng nhấp nhộm, một người coi ngựa mà nàng đã biết và sáu người nữa, trong đó có năm người đàn ông, mà khi nhìn bàn tay lấm đất của họ, nàng đoán là những người làm vườn.

- Tôi phải ngồi một chút, nàng thì thầm.

- Trước hết, xin bà hãy mỉm cười và chúc mừng những người mới đến Ballihara. Charlotte nói với giọng chắc nịch.

Scarlett làm theo.

Khi quay trở vào trong, nàng trút bỏ vẻ nghiêm trang.

- Họ đều ăn mặc đẹp hơn tôi! Nàng vừa nói, vừa nhìn gương mặt thản nhiên của bà Montague. Charlotte, bà sẽ phá lên cười đầy, đừng tìm cách đánh lừa tôi; bà Fitzpatrick và bà chắc đã thích thú khi bày ra tất cả cái trò này đây!

- Có thể ạ, bà thừa nhận bằng một nụ cười mỉm, điều mà Scarlett có thể đợi ở bà thay vì một chuỗi cười.

Scarlett mời tất cả mọi người ở Ballihara và Adamstown đến xem Toà nhà lớn đã được cải tạo. Trong phòng ăn, trên chiếc bàn dài, đã chất đầy thức giải khát. Nàng đi hết phòng này đến phòng khác, khuyến khích mọi người ăn uống, kéo họ đi xem trần nhà và các vị Hoàng đế. Charlotte Montague đứng bên chiếc cầu thang lớn, với vẻ mặt không tán thành. Scarlett làm như không trông thấy bà.

Nàng cố gắng quên đi nỗi khó chịu của những người anh em họ và người làng, nhưng nửa giờ sau, nàng gần như muốn khóc.

- Điều đó trái với phong tục, bà O Hara ạ, bà Fitzpatrick lắm bầm, điều này chẳng có nghĩa gì với bà. Ở Ireland, không bao giờ một chủ trại được bước qua một nơi ở như ngôi nhà này! Chúng tôi là một dân tộc sống theo những quy tắc rất cổ xưa, và chúng tôi không có ý định thay đổi nó.

- Như tôi tưởng là những người Fenian muốn đảo lộn tất cả đấy chứ!

- Đúng như vậy, bà Fitz thở dài. Nhưng để trở lại những tập quán còn cũ kỹ hơn cả những quy tắc cấm một người nông dân bước chân đến đây, tôi muốn có dịp giải bày rõ hơn.

- Không cần đâu, bà Fitz. Tôi đã phạm một sai lầm thế thôi! Tôi sẽ không tái phạm nữa.

- Đó là sai lầm của một trái tim đại lượng. Phải hiểu điều ấy!

Scarlett gượng cười. Nhưng nàng rất lúng túng và bối rối. Tất cả các phòng trang hoàng theo kiểu Ireland này dùng để làm gì nếu như chính người Ireland lại cảm thấy khó chịu khi đứng ở đó! Và tại sao anh em họ của nàng lại xem nàng như khách lạ ngay trong chính ngôi nhà của nàng!

Sau khi mọi người đã về và những người hầu đã dọn dẹp phòng ăn, nàng một mình lang thang hết phòng đến phòng khác. Và rồi, điều đó lại đã làm nàng thích, cuối cùng nàng khẳng định. Mình yêu thích vô cùng. Nàng thầm nghĩ, nó còn đẹp hơn cả Dunmonre trước đây, cũng như mãi mãi sau này.

Nàng đứng lặng im giữa vầng hào quang của các vị Hoàng đế, và tưởng tượng Rhet đến với nàng, tràn đầy ngưỡng mộ và ham muốn. Để được thế, thì phải chờ đợi nhiều năm nữa khi Cat trưởng

thành, và chàng sẽ đau khổ khi nghĩ rằng mình đã bỏ lỡ cơ hội để nhìn con gái mình lớn lên, để trở thành người thừa kế xinh đẹp của gia tộc O Hara.

Scarlett chạy về phía cầu thang, vội vàng trèo lên và băng người qua hành lang dẫn đến phòng Cat. "Chào mẹ", bé nói trong lúc bé ngồi bên chiếc bàn nhỏ, cẩn thận rót sữa vào một cái tách dành cho con mèo vằn của bé. Con Ochras, ngồi ở giữa bàn, chăm chú nhìn bé.

- Mẹ ngồi đi, mẹ, Cat nói.

Scarlett làm theo, ngồi vào một chiếc ghế nhỏ. Giá như Rhett ở đây rồi cùng ngồi với chúng ta nhỉ. Nhưng chàng đã không ở đây, chàng sẽ không bao giờ ở đây và nàng đành phải chấp nhận điều đó. Chàng sẽ ở với đứa con khác, những đứa con khác - con của Anne, Scarlett cố cưỡng lại ý muốn ôm chặt Cat vào lòng.

- Tôi thích hai miếng đường, cô O Hara ạ, nàng nói.

Đêm hôm ấy Scarlett không sao ngủ được. Nàng ngồi giữa cái giường kiểu Pháp, sau khi cẩn thận ủ mình trong chăn lông bọc lụa để giữ ấm. Nhưng điều nàng muốn là cảm nhận được vòng tay của Rhett quanh người nàng, nghe giọng trầm ấm của chàng chế nhạo buổi tiếp khách thất bại của nàng, cho đến lúc nàng phải bật lên cười và nhìn nhận mình đã sai lầm.

Nàng muốn được an ủi sau thất bại của mình. Nàng mong muốn tình yêu, nỗi lo âu và sự thông cảm của một người lớn. Trái tim nàng đã biết yêu, đã tràn trề tình yêu, nhưng nàng không biết dùng trái tim ấy làm gì.

Rhett đã cản trở, chàng hãy cắt đi! Sao nàng lại không thể yêu John Morland nhỉ! Anh ấy rất dễ thương, hấp dẫn, cùng đi với anh ấy Scarlett cảm thấy vui Nếu thật lòng nàng muốn anh, nàng không nghi ngờ là nàng có thể làm cho anh ấy quên hẳn cô Grace Hastings được.

Nhưng không phải vậy, và đó mới là vấn đề. Nàng không hề muốn ai khác ngoài Rhett! Không đúng đâu nàng nghĩ, giống như một đứa trẻ. Và cũng giống như một đứa trẻ, nàng thiếp đi, sau khi đã khóc suốt暮.

Khi nàng thức giấc, nàng đã trấn tĩnh lại. Mọi người đều ghét buổi tối ấy, thế thì sao! Colum không ở lại quá mười phút, thế thì sao! Giờ đây, cơ ngơi đã xây dựng xong, Charlotte cũng đang tích cực giảng dạy, như một con nhện siêng năng và bà ấy có nhiều dự tính cho tương lai. Từ đây đến đó, thời gian rất phù hợp cho cuộc đi săn, và bà Sims đã may cho nàng một bộ quần áo đi ngựa rất hợp với nàng.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 76

Scarlett đến dự cuộc săn ở chỗ Sir John Morland với đoàn tùy tùng hùng hậu. Nàng ngồi trên ngựa, theo sau đó hai người coi ngựa dẫn con Bán Nguyệt và con Comet, một trong những con ngựa săn mới của nàng. Chiếc váy của bộ quần áo đi ngựa của nàng phát phới một cách thanh lịch trên bộ yên mới, kiểu nữ kỵ sĩ và nàng có vẻ rất tự mãn. Nàng đã làm hùng làm hổ như một con hổ cái với bà Sims, cuối cùng nàng đã thắng. Không mang coóc-sê! Charlotte đã sửng sốt về chuyện đó. Bà Daisy Sims đã nói không có người đàn ông, đàn bà nào cãi với bà lại có thể tự hào cho là mình đã thắng. Không có ai, Scarlett thâm nghĩ, trừ ta. Và ta cũng cao tay hơn cả Charlotte.

Charlotte cho rằng cuộc đi săn ở chỗ Bart Morland không phải là nơi Scarlett có thể bắt đầu thâm nhập giới thượng lưu Ireland. Bản thân Morland đã vượt qua mọi lời đàm tiếu, để trở thành nhóm tốt nhất vùng chung quanh, nếu như người ta dừng tính đến việc anh ta không có tiền. Nhưng không thể nói là anh đang sống sang trọng được. Những người hầu cho bữa điểm tâm của anh chỉ là những người coi ngựa được chuyển lên sử dụng trong vài giờ. Charlotte đã vận động để Scarlett có một chỗ mời khác quan trọng hơn. Nhưng đây lại đúng là chỗ thực sự phải bắt đầu. Nhất định nàng phải đến nhà Morland trước.

- Đó là điều có thể làm và là điều tôi sẽ làm, Scarlett cương quyết, Bart là bạn thân của tôi.

Nàng nói đi nói lại chuyện đó cho đến khi Charlotte phải lờ đi - và không nói thật với nàng phần còn lại.

Nàng cần phải đến đây, nơi nàng cảm thấy thoải mái đôi chút. Bây giờ, gần đến ngày hẹn thì cái *Giới Thượng Lưu* viết hoa lại làm nàng sợ hãi nhiều hơn là ước muốn. Nàng không ngừng suy nghĩ về điều mà mẹ nàng đã có lần nói với nàng: "Mây chỉ là một con la

với cái yên ngựa". Scarlett ngày càng nghĩ nhiều về lời ấy khi tủ áo của bà Sims, đóng theo một Pais, đã được đưa đến.

Nàng tưởng tượng hàng trăm ông, bà quý tộc, bá tước và phu nhân thì thăm câu đó khi nàng xuất trận trong buổi tiếp tân lớn đầu tiên của nàng.

- Bart, tôi rất sung sướng được gặp anh.

- Tôi cũng vậy, Scarlett. Con Bán Nguyệt có vẻ tinh nhanh, sẵn sàng cho một cuộc đua ra trò. Mời cô đến đây uống cốc rượu tiễn với người khách danh dự của tôi.

- Tôi thích thu hút những nhân vật tai mắt. Tôi cũng cảm thấy vô cùng tự hào.

Scarlett nở nụ cười đáng yêu với người đại diện của quận Meath ở Quốc hội. Ông ta thật có duyên, nàng tự nhủ mặc dù thông thường nàng chẳng ưa gì những người đàn ông có râu, dầu được chăm sóc kỹ không kém râu của ngài Parnell này. Nàng đã nghe ở đâu đó cái tên này - À, phải rồi, trong một bữa điếm tâm của Bart. Bây giờ nàng mới nhớ lại.

Colum rất ghét ông ta. Nàng phải đề phòng về những gì nàng sẽ nói với anh về ông Parnell này. Để sau buổi săn thôi. Vì bây giờ con Bán Nguyệt đang bồn chồn muốn vào cuộc, nàng cũng vậy.

- Colum, em chưa hiểu tại sao anh lại tỏ ra ngoan cố đến thế, Scarlett nói: tâm trạng nàng chuyển từ hưng phấn qua hạch hỏi, rồi phần nộ. Vì Chúa, anh cũng chẳng bao giờ chịu khó đến nghe ông ta! Còn em, em nghe và mọi người thì như chết mê vì những lời nói của ông ta. Ông ấy cũng mong muốn đúng như điều anh thường nói: Ireland của người Ireland, không một hạn chế nào, không phát canh thu tô, không chủ đất, Anh còn muốn gì hơn nữa nào!

Colum không còn kiên nhẫn được nữa:

- Trước hết em không nên xử sự như một kẻ ngu xuẩn cả tin! Em không biết cái ông Parnell của em cũng là chủ đất đấy sao! Và lại còn theo đạo Tin Lành! Ông ta đã học ở trường Oxford! Ông ta kiểm phiếu chứ không công lý. Đó là một kẻ làm chính trị, và chủ

trương "tự trị" của ông ta cùng gương mặt đẹp đẽ và cử chỉ dịu dàng của ông ta đã làm em cả tin. Tất cả chỉ là một cây gậy vung vẩy trước mặt bọn Anh, và một củ cà rốt để lừa mị con lừa Ireland quá ư khốn khổ, ngu xuẩn, không hơn không kém.

- Thật không thể tranh luận với anh được! Thế mà ông ta đã công khai tuyên bố ủng hộ tổ chức *Fenian*.

Colum nắm tay nàng.

- Em có nói gì với lão ta không?

Nàng gỡ tay ra.

- Dĩ nhiên là không! Anh cho em ngu xuẩn, anh lên lớp em, nhưng em đâu phải đũa đôn mặt! Và ít ra em cũng biết rằng tuần lậu vũ khí vào và gây ra chiến tranh là vô ích, nếu người ta có thể đạt được những điều mong muốn mà không cần làm như thế. Em đã bị kích động bởi một nhóm những đầu óc nôn nóng, nhândanh những nguyên tắc gì gì thật kỳ cục. Kết quả chỉ là cái chết của tất cả bạn bè chúng ta và sự huỷ diệt hoàn toàn. Chẳng được cái gì hết.

Colum O Hara, em muốn nói với anh một điều tốt lành hơn: có một phương cách "tra Ireland cho người Ireland" không cần giết chóc đốt phá, và đó là phương cách em tán thành. Không đưa tiền cho Stephen mua vũ khí nữa, rõ chưa! Và không có súng ống chôn giấu trong thành phố của em. Em muốn người ta đem nó ra khỏi nhà thờ. Anh làm gì với nó thì mặc anh, anh có đem vứt nó xuống đầm lầy cũng chẳng quan hệ gì đến em. Em muốn dứt khoát với tất cả. Ngay bây giờ

- Cả với anh nữa, nhân cơ hội này phải không?

- Nếu anh bắt buộc em...

Rồi mắt Scarlett đầm lệ.

- Em đã nói gì thế! Anh đã nói gì thế! Ô, Colum không nên như thế. Anh là người bạn quý nhất của em, như anh ruột của em.

Colum, xin anh, xin anh đừng cố chấp như thế. Em không muốn chống lại anh đâu.

Nước mắt nàng dàn dụa.

Colum cầm lấy tay nàng siết chặt.

- *Och*, Scarlett, đây không phải Colum và Scarlett nói chuyện với nhau nữa rồi, đây là tính khí Ireland. Thật là kinh khủng khi hai

chúng ta nhìn nhau bằng nửa con mắt lại gào thét tướng lên. Em tha lỗi cho anh, *aroon*.

- *Aroon*! Tiếng đó nghĩa là gì! Scarlett hỏi anh giữa hai tiếng nấc.

- Là thân yêu. Trong tiếng người Ga-en, em là Scarlett *aroon* của anh.

- Thật là ngộ.

- Thế là tiếng ấy sẽ hợp với em hơn.

- Colum, anh lại đóng vai người bỏ bùa, mê hoặc, nhưng em không để mình ngây ngất đến nỗi quên hết mọi điều. Hãy hứa với em là anh sẽ bỏ các thứ vũ khí ấy đi. Em không yêu cầu anh bỏ phiếu cho Charles Parnell, chỉ đơn giản xin anh hứa đừng phát động chiến tranh.

- Anh xin hứa, Scarlett *aroon* - Cảm ơn anh. Em cảm thấy nhẹ người. Bây giờ thì em phải đi. Anh có đến dùng bữa tối với em trong phòng khách nhỏ xinh đẹp của em không?

- Anh không thể, Scarlett ạ. Anh có hẹn với người bạn.

- Thế thì đưa anh ấy cùng đến. Nếu bà đầu bếp có thể nuôi dưỡng chín triệu người làm công đột xuất của em thì em tin chắc bà ấy sẽ có cái gì cho anh và bạn anh.

- Tối nay không được, để lần khác vậy.

Scarlett không nài nỉ nữa, nàng đã đạt được điều nàng muốn.

Trước khi trở về nhà, nàng ghé qua nhà thờ nhỏ và xưng tội với Cha Flinn. Một phần là tội nổi giận, nhưng đó không phải là chủ yếu. Nàng đến thú nhận với cha về một tội lỗi đã làm nàng run sợ và xin cha làm lễ xá miễn. Nàng đã tỏ lòng tạ ơn Chúa khi John Morland báo nàng hay là trước đó sáu tháng, vợ của Rhett đã mất đứa con.

Scarlett ra được một lúc, Colum O Hara cũng vào xưng tội. Anh đã nói dối Scarlett, đó là một trọng tội.

Xưng tội xong, anh đi đến nhà thờ Anh giáo bên cạnh xưởng thợ, để đảm bảo việc chôn giấu vũ khí thật kỹ càng, để phòng trường hợp nàng định đích thân đi kiểm tra.

Sau lễ chủ nhật vào sáng sớm, Charlotte Montague và Scarlett đi

dự cuộc tiếp tân đánh dấu bước đầu thâm nhập giới thượng lưu của nàng. Chuyến đi kéo dài một tuần, Scarlett không muốn xa Cat lâu như vậy, nhưng ngày sinh nhật của con vừa tổ chức xong. Bà Fitz còn giận vì những chỗ hư hỏng do bọn trẻ con chạy nhảy trên sàn phòng khiêu vũ - và nàng chắc con bé cũng chẳng cảm thấy thiếu mẹ. Bé còn bận xem bàn ghế mới và cứ hỏi mãi người làm cùng Charlotte và cô hầu Evans, nàng ra ga Trim trong chiếc xe sang trọng: hội hè được tổ chức ở nhà bá tước Monagham, đường bộ đến đó khá xa.

Scarlett bồn chồn nhiều hơn là lo âu. Trước tiên nên đến nhà John Morland, đó là một ý hay. Charlotte lo âu cho cả hai người, dù ra ngoài bà không để lộ. Vị trí nay mai của Scarlett trong giới thượng lưu là tùy thuộc vào cách nàng biết làm cho mọi người phải kính nể trong tuần lễ này. Và cả tương lai của Charlotte. Bà liếc nhìn Scarlett để được tin hơn. Đúng, nàng tỏ ra rất dễ yêu trong bộ quần áo đi đường màu lục. Cặp mắt ấy là tuyệt ân của Chúa. Và thân hình mảnh mai không mang coóc-sê chắc sẽ làm người ta tấm tắc và trái tim phái nam phải đập rộn rã. Nàng hoàn toàn giống với những điều Charlotte đã cho một số ông bạn thân thiết được nghe về nàng; một phụ nữ Mỹ goá chồng đẹp, không quá trẻ, với phong thái và vẻ duyên dáng tươi mát của người phương xa. Một chút vụng về càng làm tôn vẻ đáng yêu, là một phụ nữ Ireland như chỉ người nước ngoài mới thủ được vai ấy, nghĩa là khá lãng mạn: rất giàu, thậm chí cực giàu, đến mức có thể tự cho mình là một đầu óc tự do, khác người, có gốc quý tộc Pháp, nhưng lại do nền giáo dục Mỹ nên rất sôi nổi và bông bột, tính khí không thể đoán trước được nhưng biết giữ tư cách, ngây thơ mà đầy kinh nghiệm, tóm lại, vừa khó hiểu lại vừa vui tính đối với những người vì quá hiểu biết nhau nên chẳng có gì thích bằng bàn tán về người phụ nữ mới đến này.

- Có lẽ tôi cần nhắc lại với bà những ai được hân hạnh mời đến. - Charlotte gợi ý.

- Charlotte, xin bà đừng làm gì cả, tôi lại quên nữa bây giờ. Dù sao, tôi cũng biết được điều chủ yếu. Công tước thì quan trọng hơn hầu tước, rồi đến bá tước, rồi tử tước, nam tước và huân tước. Tôi có thể nói "Thưa ông" với mọi người đàn ông, như ở miền Nam

chúng tôi, nên tôi cũng chẳng lo gì về những "Ngài" và "Các hạ", nhưng tôi không được nói "Thưa phu nhân" với các bà như ở Mỹ, bởi vì từ đó chỉ dành cho hoàng hậu, và không có cơ may nào người lại hiện diện tại đó. Do đó, trừ phi người ta không yêu cầu tôi xưng tên, thì tôi xin sẽ mỉm cười và im lặng. Chả bận tâm làm gì về cách ứng xử với họ, trừ trường hợp đó là những "Ngài đáng kính". Điều đó đối với tôi thật phi lý. Tại sao không là "Kính trọng" hoặc gì đó giống như thế.

Charlotte ngấm sợ hãi. Scarlett quá tự tin, quá ung dung.

- Scarlett, bà không chú ý đây. Có một số tên không có tước hiệu gì, kể cả tước hiệu "Đáng kính", mà cũng quan trọng như những công tước. Những họ Herbert, Burke, Clanke, Lefroy, Blennerhassetts...

Scarlett cười khúc khích và Charlotte lặng im. Rồi sẽ biết mà.

Cơ ngơi là một khối kiến trúc mênh mông xây dựng theo kiểu gô tích với vô số tháp lớn nhỏ, cửa kính ghép màu lớn như ngôi thánh đường những hành lang dài mỗi cái gần trăm mét. Scarlett mất cả tự tin khi nhìn thấy khu nhà. "Mi là Bà O Hara", nàng tự nhủ khi bước lên bậc thềm đá, hất cằm lên như thách thức mọi kẻ muốn khiêu khích.

Chiều tối khi bữa ăn vừa kết thúc, nàng cười tươi với mọi người, kể cả người hầu đứng sau ghế nàng ngồi.

Thức ăn ngon tuyệt, thịnh soạn, được bày biện đẹp mắt nhưng Scarlett hầu như không đụng đến. Ngắm nhìn, khâm phục đủ làm nàng thoả thích. Có bốn mươi sáu khách mời, và tất cả đều muốn đến làm quen với nàng.

- Ngày đầu năm, tôi phải đi gõ cửa khắp thành phố, vào, ra, rồi lại vào, uống một tách trà. Tôi không hiểu sao da tôi lại chưa vàng như người Trung Hoa, nàng vui miệng nói với một người đàn ông ngồi bên trái.

Anh ta lại lôi cuốn vì những "phải đi" như thế của Bà O Hara.

Khi chủ nhà dọn bàn, Scarlett đãi ông tướng về hưu ngồi bên phải câu chuyện về cuộc vây hãm ở Atlanta.

Giọng miền Nam ở một phụ nữ Mỹ như nàng làm người ta bất ngờ. Đó là lời hai ông này nói lại cho những người muốn nghe. Hai

ông còn thêm rằng đó là một phụ nữ rất thông minh. Và cũng "rất hấp dẫn" nữa. Viên kim cương to tướng và viên ngọc bích Rhett tặng nàng lấp lánh trên khuôn ngực để hở vừa phải, Charlotte đã sắp xếp cho viên ngọc bích trước đây là của chiếc nhẫn hứa hôn nay được nạm vào một quả tim treo vào sợi dây chuyền trắng mịn đến nỗi gần như không nhìn thấy.

Sau bữa ăn tối. Scarlett chơi bài Whist rất sành sỏi.

Người cùng đánh cặp với nàng được khá tiền, bù vào chỗ ông ta thua ba đêm trước, và nàng trở thành người cặp đôi quý giá đối với các bà các ông.

Sáng hôm sau, cũng như năm buổi sáng tiếp theo đó, là buổi đi săn, Scarlett tỏ ra có kinh nghiệm và gan dạ kể cả cưỡi trên ngựa của chủ nhà. Thắng lợi của nàng coi như chắc chắn. Theo nguyên tắc chung, giới thân hào Anh - Ireland không coi ai đáng thán phục bằng một nữ kỵ sĩ giỏi.

Charlotte Montague thấy phải cảnh giác: bà ta ra về như con mèo vừa ăn vụng kem, nơm nớp sợ ai đó chột bắt gặp.

Cô có thích không! Bà hỏi Scarlett trên đường về.

- Lúc nào cũng thích. Charlotte ạ! Tôi khen bà vì bà đã làm mọi điều để tôi được là khách mời. Mọi chuyện đều tuyệt. Đặt xăng uých trong phòng ngủ là một sự săn sóc rất tinh vi. Khuya là tôi hay đói, chắc cũng như mọi người.

Charlotte phá lên cười đến chảy nước mắt. Scarlett cảm thấy khó chịu.

- Tôi không thấy có gì kỳ quặc khi mình thèm ăn cả.

Chơi bài kéo dài như thế, ăn tối từ hồi nào, đi ngủ làm sao không đói.

Charlotte cắt nghĩa cặn kẽ khi nàng nói thêm. Ở những gia đình tinh tế, bày bánh xăng uých trong buồng phụ nữ, là kín đáo ra hiệu cho những người đàn ông hâm mộ. Đặt mâm bánh xăng uých ở hành lang, trước cửa, đối với người đàn ông, đó là dấu hiệu mời vào phòng.

Scarlett đỏ mặt.

- Charlotte, Chúa ơi, tôi đã ăn hết, đến miếng cuối cùng. Nhưng cô hầu sẽ nghĩ thế nào nhỉ!

- Không phải bọn con hầu, Scarlett! Tất cả khách mời đều phải tự hỏi ai đã là kẻ gặp may... hoặc những ai là kẻ gặp may... Tất nhiên, không một người quý tộc nào lại vỗ ngực tự xưng, nếu không thì lại không phải là người lịch sự.

- Tôi sẽ chẳng bao giờ dám nhìn mặt ai nữa! Đó là chuyện tệ hại mà tôi chưa hề nghe bao giờ. Thật đáng ghê tởm! Thế mà tôi, tôi lại nghĩ họ là những con người tế nhị!

- Nhưng, cô gái nhỏ thân mến của tôi ơi, đó chính là lý do tại sao họ lại phải cầu viện đến một phương cách như thế. Tất cả mọi người đều biết luật chơi, và không ai để ý đến làm gì. Người ta giải trí theo cách người ta muốn, điều đó chỉ liên can đến họ, trừ ra khi họ muốn định làm to chuyện.

Scarlett định nói những nơi nàng đến lâu nay, mọi người đều biết trong phép lịch sự. Nhưng nàng chợt nhớ đến Salli Brewton, ở Charleston, Salli cũng đã nói như thế về "sự kín đáo" và "giải trí" như thể chuyện lang chạ và chuyện ăn nằm với nhau là bình thường, được chấp nhận.

Charlotte Montague mỉm cười vẻ chiều lòng. Nếu cần điều gì đó để dựng lên huyền thoại về Scarlett O'Hara, sự làm lẫn vừa rồi đã là đủ. Bây giờ, người ta biết nàng không những chỉ là người xúy lạ, mà còn khá tinh tế nữa.

Tự bản thân, Charlotte bắt đầu hoạch định những kế hoạch chuẩn bị rút lui. Con vài tháng nữa, không bao giờ bà còn phải chết vì sầu não với những dạ hội trong giới thượng lưu, dù nó thế nào đi nữa.

- Tôi sẽ làm sao mỗi sáng cô đều có tờ Thời báo Ireland, bà nói với Scarlett, và cô phải đọc và nhớ từng chữ. Tất cả những người cô sẽ gặp ở Dublin đều mong cô biết được tin tức qua tờ báo ấy.

- Dublin à! Bà đâu có nói với tôi là chúng ta sẽ đến đó.

- À, vâng! Trước tôi tưởng thế. Xin thứ lỗi cho tôi, Scarlett, Dublin là trung tâm của mọi thứ, cô sẽ yêu mến nó. Đó là một thành phố thực sự, không phải là cái làng mới phát lên theo kiểu Drogheda hay Galway đâu, và trong cả đời cô, cô sẽ không bao giờ biết được sự hấp dẫn của Lâu đài đầu.

- Lâu đài thật à! Không phải cảnh đồ nát chứ! Tôi không biết còn có lâu đài. Hoàng hậu có sống ở đó không?

- Không, Chúa ơi. Hoàng hậu là nữ vương đáng kính nể, nhưng lại chỉ là một phụ nữ, cực kỳ khô khan. Hoàng hậu không ở trong đó. Lâu đài Dublin là chỗ ở của người đại diện Hoàng thượng, Ngài phó vương. Cô sẽ được giới thiệu với Ngài, cũng như với phó Hoàng hậu, trong phòng bộ kiến...

Bà Montague mô tả một thế giới phù hoa lộng lẫy vượt mọi điều trước đây nàng đã nghe. So với nó thì giáo đường Thánh nữ Cecile ở Charlotte chẳng đáng gì. Điều đó có tác dụng làm cho Scarlett vô cùng thêm muốn được thành đạt trong xã hội thượng lưu ở Dublin. Điều đó sẽ đưa Rhett Butler về đúng chỗ của chàng. Chàng sẽ không là gì cả đối với nàng Charlotte nghĩ rằng tốt nhất là nên báo trước cho nàng từ bây giờ. Sau thành công của tuần lễ này, thiệp mời nhất định sẽ đến. Thế là chẳng còn lo để mất đồ đạc gửi ở Shelbourne mình đã thuê cho Mùa chơi khi mình nhận được thư của Scarlett hồi năm ngoái.

- Cat yêu quý của mẹ đâu rồi! Scarlett vừa gọi vừa chạy ào vào nhà. Cung ơi, mẹ về đây, con ơi.

Tim Cat đến nửa giờ, nàng bắt gặp bé ở chuồng ngựa, vắt vẻo trên lưng con Bán Nguyệt. Trông Cat cực kỳ nhỏ bé trên con ngựa to lớn như vậy. Scarlett hạ thấp giọng để không làm con ngựa giật mình:

- Đến đây với mẹ, cung, đến hôn mẹ đi.

Tim nàng đập loạn xạ, nàng đưa mắt theo dõi bé, bé nhảy xuống đồng rơm, ngay bên cạnh bộ vó sắt của con ngựa. Rồi Cat lại biến mất trước khi gương mặt nhỏ xíu màu nâu của bé xuất hiện trên khung cửa ngăn chuồng ngựa. Bé không buồn mở mà thích trèo qua. Scarlett quì xuống ôm con vào lòng.

- Ôi thiên thần của mẹ, mẹ rất mừng khi về với con. Mẹ nhớ con quá, còn con, con có nhớ mẹ không?

- Vâng.

Cat vịn vẹo thoát khỏi tay mẹ. Thế là nó đã vượt khỏi mình!

Scarlett đứng dậy, làn sóng yêu thương trong nàng thu dần lại chỉ còn là lòng tận tụy tuyệt đối mà nàng cảm nhận thường ngày.

- Kitty Cat, mẹ không biết là con thích chơi ngựa.

- Vâng, con yêu thú vật lắm.

Scarlett gượng vui.

- Con có muốn một con ngựa nhỏ cho riêng con không! Tầm cao nó cũng phải vừa với con nhá!

- Mình không muốn nghĩ về Bonnie, mình không muốn, mình đã thề là không kiềm chân Cat, không nuôi nó trong nhung lụa, bởi vì Bonnie đã chết trong tai nạn ấy! Mình đã hứa với Cat khi Cat mới ra đời là mình sẽ để cho Cat trưởng thành như bản chất của nó, sẽ dành cho con tất cả tự do mà một khối óc tự do cần có. Mình không biết rằng điều đó sẽ rất khó khăn, và mình lúc nào cũng muốn đứng ra bảo vệ bé. Nhưng mình phải giữ lời hứa. Mình hiểu như thế là đúng đắn. Bé sẽ có một con ngựa nhỏ nếu bé muốn, bé sẽ tập lên ngựa mình sẽ nhìn bé, mặc dù mình sợ, muốn chết đi được. Mình quá yêu Cat nên không thể giam hãm bé được.

Scarlett đâu biết rằng khi nàng vắng nhà. Cat đã đi bộ đến tận Ballihara. Năm nay bé lên ba, bé quan tâm đến những đứa trẻ khác và trò chơi của chúng. Bé đã đi tìm đôi ba bạn từng có mặt ngày sinh nhật của bé. Bốn năm đứa con trai đang chơi ngoài đường cái. Khi bé đến gần, chúng bỏ chạy; hai đứa trong bọn đứng lại lượm đá ném vào bé "Cailleach! Cailleach!" chúng gào lên, khiếp sợ. Chúng học chữ này ở mẹ chúng: chữ ấy theo tiếng Ga-en có nghĩa là "mụ phù thủy".

Cat ngẩng đầu lên nhìn mẹ:

- Vâng, con muốn có một con ngựa nhỏ, bé nói. Ngựa không biết ném đá.

Bé nghĩ đến việc kể lại chuyện mấy đứa con trai cho mẹ nghe, và hỏi mẹ tiếng ấy nghĩa gì. Bé muốn học thêm nhiều tiếng mới.

Nhưng tiếng đó bé không thích. Bé sẽ không thềm hỏi.

- Con muốn có ngay con ngựa hôm nay.

- Không được đâu, cưng ạ. Ngày mai mẹ mới đi tìm cho con được. Mẹ hứa với con. Đi vào nhà uống trà đi.

- Với bánh ngọt chứ!

- Ừ, với bánh ngọt.

Khi về đến phòng, Scarlett cởi ngay bộ y phục đi đường lộng lẫy của nàng ra càng nhanh càng tốt. Nàng thấy cần mặc bộ quần áo,

váy và vớ của phụ nữ nông thôn màu sắc sỡ.

Giữa tháng 12, Scarlett đi dọc hành lang Toà nhà lớn lồng lộn như hổ báo trong cũi. Nàng cũng không nhớ mình đã ghét những ngày mùa đông đến mức nào, sao mà ngán ngùi, ẩm ướt, u tối thế. Nàng nhiều lần nghĩ muốn đến chơi ở quán rượu của Kennedy, nhưng từ ngày cuộc tiếp tân những người dân thành phố của nàng bị thất bại, nàng không còn cảm thấy vui vẻ với họ. Nàng muốn thử đi chơi bằng ngựa. Vô ích: những người coi ngựa còn bận tập dượt những con ngựa thuần chủng. Nhưng dù sao nàng cũng phải đi, dù gió mưa giá buốt. Vào những giờ có mặt trời, nàng dõi mình theo Cat đang ngồi con ngựa nhỏ Shetland quay những đường vòng lớn vui nhộn trên bãi cỏ giá băng. Scarlett biết rằng làm như thế là hại cỏ vào mùa hè sang năm, nhưng Cat cũng tỏ ra hiểu động như nàng. Đó là tất cả những gì nàng cố làm để giữ bé ở nhà, kể cả ở bếp hay ở chuồng ngựa.

Hôm trước lễ Giáng Sinh. Cat thắp ngọn nến đầu tiên, rồi thắp hết các ngọn nến mà bé với tới được trên cây giáng sinh. Colum đỡ bé lên để bé với tới ngọn nến cao nhất.

- Một tục lệ Anh man rợ! - Anh nói. - Cuối cùng cháu sẽ đốt cháy cả cái nhà từ nóc đến tận nền.

Scarlett ngắm nghía những đồ trang trí sắc sỡ và những thỏi nến.

- Em lại thấy điều đó rất hay, dù nó là một của bà Hoàng hậu nước Anh tung ra đi nữa, nàng đáp. Hơn nữa, em đã đặt cây nhựa ruồi ở tất cả cửa lớn và cửa sổ.

- Anh Colum ạ, như vậy tất cả đã mang tính chất Ireland ở Ballihara này, chỉ trừ có căn phòng này, Anh đừng cau có như thế. Colum cười.

- Cat O Hara, cháu có biết cha đỡ đầu của cháu là một lão giàu cau có hay không?

- Hôm nay, có ạ, bé đáp.

Lần này, tiếng cười của Colum không có vẻ gượng nữa.

- Chân lý toát ra từ miệng trẻ thơ! Điều đó dạy tôi cách đặt câu hỏi.

- Khi Cat đã ngủ anh giúp Scarlett mang món quà lên cho nó. Đó là một con ngựa gỗ lớn như thật.

Sáng ngày Giáng sinh, Cat nhìn món quà ra vẻ khinh bỉ.

- Không phải ngựa thật.

- Đó là đồ chơi, cưng ạ, để chơi trong nhà khi thời tiết xấu!

Cat trèo lên và lúc lắc, rồi cho rằng đối với một con ngựa giả thì như thế cũng không tồi.

Scarlett thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ, nàng mới cảm thấy chuyến đi Dublin bớt tội lỗi. Nàng sẽ gặp lại Charlotte ở khách sạn

Gresham, sau ngày đầu năm mới, sau nghi thức ăn *barm brack* và uống trà.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 77

Scarlett không ngờ rằng Dublin lại gần đến thế. Nàng có cảm giác vừa mới ngồi lên tàu ở Trim thì người ta báo là đã đến Dublin rồi. Evans cô hầu của Charlotte, đã chờ nàng và bảo một người phu vác các va li của nàng rồi nói: "Xin theo tôi, Bà O Hara" và bước đi. Scarlett chật vật theo sau cô, bởi đám đông chen chúc tràn ngập trên sân ga. Đó là một toà nhà đồ sộ nàng chưa từng thấy, một tổ kiến khổng lồ. Nhưng trên đường phố Dublin, cảnh náo nhiệt còn hơn thế nữa. Bị kích thích mạnh, Scarlett cứ dán mũi vào ô cửa kính của cỗ xe thuê. Charlotte nói đúng: nàng say mê thành phố này.

Một lát sau, cỗ xe dừng lại. Một người hầu ăn mặc lộng lẫy đỡ Scarlett bước xuống. Nàng đang mải nhìn một cỗ xe do nhiều ngựa kéo chạy vụt qua thì Evans nắm lấy tay nàng và nói: "Xin bà đi theo hướng này".

Charlotte đợi nàng ở phòng khách.

- Charlotte! Scarlett kêu lên, tôi vừa nhìn thấy một cỗ xe hai tầng, cả hai tầng chật ních người như chực gãy xuống.

- Xin chào, Scarlett. Tôi rất sung sướng là Dublin làm cô hài lòng. Cô cứ giao mọi thứ cho Evans và đến đây uống trà chúng ta có nhiều việc phải làm.

Tối ấy, bà Sims đến cùng với ba phụ tá, mang theo áo dài và trang phục phủ mútxolin. Scarlett đứng yên hoặc đi chuyển theo yêu cầu, trong lúc hai người đàn bà khác tranh luận với nhau đến từng chi tiết nhỏ về từng cái áo Chiếc áo dạ hội sau lại xinh đẹp hơn chiếc trước. Khi bà Sims không nắn và sờ lên áo, Scarlett lại ra bộ đắc ý trước tấm gương.

Khi bà thợ may và những người phụ tá đi khỏi, nàng cảm thấy thực sự mệt mỏi. Charlotte gợi ý cùng dùng bữa tối trong căn phòng của họ, điều mà Scarlett rất thích thú, nàng ăn ngấu nghiến.

Bà Montague lưu ý nàng:

- Không được béo thêm một milimét nào ở vùng thắt lưng đấy, Scarlett, nếu không phải thử quần áo lại hết!
- Tôi sẽ làm tiêu đi bằng cách đi bộ, nàng vừa đáp vừa phết bơ lên bánh mì. Từ nhà ga về đây, tôi nhìn thấy ít nhất tám cửa hàng xem chừng tuyệt vời đấy.

Charlotte mỉm cười độ lượng: bà sẽ nhận được tiền hoa hồng ở mỗi hiệu mà Scarlett đến mua hàng.

- Cô có thể ngắm nhìn hết thấy mọi cửa hiệu cô thích, tôi xin hứa điều đó. Nhưng chỉ vào những buổi chiều thôi. Còn các buổi sáng là cô phải ngồi làm mẫu để người ta vẽ chân dung cho cô.

- Charlotte, chuyện phi lý thế! Tôi sẽ làm gì với những thứ ấy! Tôi đã có một bức chân dung rồi và tôi rất ghét nó: trông tôi cứ như con rắn ấy.

- Lần này sẽ không như vậy đâu, cô cứ tin lời tôi. Ông Hervé là một chuyên gia về chân dung phụ nữ. Và điều này quan trọng lắm. Phải làm thế thôi.

- Tôi sẽ nghe lời bà, tôi làm tất cả những gì bà bảo, chứ nói thật, tôi chả thích thứ ấy.

Sáng hôm sau, tiếng xe cộ huyền ảo đánh thức Scarlett dậy. Trời còn tối nhưng ánh đèn đường đủ cho nàng nhìn thấy bốn hàng xe ba gác, xe chở hàng, xe nga các loại nối đuôi san sát trên đại lộ bên dưới phòng nàng ở. Chẳng ngạc nhiên gì khi ở Dublin có những con đường rộng đến thế, nàng vui vẻ nghĩ. Khắp cả Ireland có bao nhiêu xe có bánh thì đều tụ họp ở đây. Nàng cứ hít thở, hít thở mãi. Mình chắc phải điên lên mất. Mình thề là đã ngửi thấy mùi cà phê. Có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa.

- Bữa điểm tâm được dọn trong phòng khi nào cô đã sẵn sàng, Charlotte nói. Tôi đã cho người dọn phòng cáo lui cô chỉ cần mặc áo choàng thôi.

Scarlett suýt làm bà Montague ngã khi mở cửa.

- Cà phê! Bà biết tôi thèm như thế nào chứ! Ồ, Charlotte, sao bà không nói cho tôi biết là ở Dublin người ta uống cà phê! Tôi sẽ đáp tàu đến đây chỉ để ăn điểm tâm thôi cho mà coi!

Vị cà phê còn tuyệt hơn cả hương cà phê. May quá Charlotte chỉ

thích trà: Scarlett đã có thể uống hết cả bình.

Rồi nàng lẳng lẳng đi vớ lụa và bộ áo liền quần mà Charlotte lấy ra từ một hộp giấy. Nàng cảm thấy mình ranh mãnh. Những bộ đồ lót, nhẹ, mỏng dính chẳng hề giống chút nào với thứ vải phin và mútxolin mà nàng đã mặc cả đời. Nàng quấn chặt quanh người chiếc áo ngủ bằng len khi Evans chợt xuất hiện cùng với một phụ nữ nàng chưa hề gặp.

- Đây là Serafina, Charlotte nói. Cô ta là người Ý, cô đừng lo nếu như cô không hiểu cô ta nói gì. Cô ta sẽ chải tóc cho cô. Chỉ cần cô ngồi yên, và cứ để cho cô ta nói một mình.

Cô ta chuyện trò với từng sợi tóc của mình chắc, Scarlett nghĩ thầm sau khoảng một giờ. Cổ nàng cứng đờ và không biết một tí nào về những gì cô ta đã làm.

Charlotte để nàng ngồi bên cửa sổ phòng khách, nơi ánh ban mai rực rỡ nhất.

Bà Sims cùng người phụ tá xem ra cũng khó chịu như Scarlett. Họ đến đã sớm hai mươi phút.

- Ecco! Serafina nói.

Benissimo! Bà Montague nói.

- Nào bắt đầu thôi, bà Sims giục.

Bà ta cầm chiếc áo, còn người phụ tá nâng đằng đuôi.

Scarlett nín thở. Vải xa tanh trắng óng ánh dưới ánh nắng làm lấp lánh những chỗ thêu màu bạc trông thật sống động. Một chiếc áo dài đẹp như trong mơ. Scarlett đứng dậy đưa tay sờ vào áo.

- Phải đeo găng đã chứ! - Bà Sims ra lệnh. Mỗi ngón tay sẽ để lại một vết đẩy.

Scarlett nhận thấy bản thân bà thợ may cũng đeo găng tay da dê trắng. Nàng cầm lấy đôi găng dài, mới toanh bà Charlotte đưa cho nàng. Chúng đã được gấp lại, rắc phấn để nàng có thể xỏ tay vào mà không phải giãn xong đầu dây, Charlotte móc gài cái khuy bạc một cách thành thạo và nhanh gọn, còn Serafina phủ lên đầu

Scarlett chiếc khăn lụa rồi lột áo choàng ra ; sau đó, bà Sims xỏ cái áo dài qua hai tay giơ lên cao, rồi phủ xuống cả thân hình nàng.

Cuối cùng, trong lúc bà cài móc lưng áo cho nàng thì bằng bàn tay điệu nghệ, Serafina rút khăn ra và sửa mái tóc Scarlett lại ngay

ngắn.

Có tiếng gõ cửa.

- Vừa thật đúng lúc, Charlotte Montague nói. Chắc là ông Hervé. Bà Sims này, Bà O Hara sẽ ngồi làm mẫu ở đây, bà nói thêm và dẫn Scarlett ra giữa phòng.

Scarlett nghe bà mở cửa và thì thầm thảo luận gì đó.

Mình nghĩ là bà ta nói bằng tiếng Pháp và chờ mình cũng làm như thế. Không, Charlotte biết quá rõ mình về điểm ấy mà. Giả như mình có gương soi, mình sẽ nhìn ngắm mình thoả thích trong cái áo dài này nhỉ.

Nàng nhắc một chân lên, rồi lại nhắc một chân khác mỗi khi người phụ tá của bà Sims vỗ vào các ngón chân của nàng. Scarlett không sao nhìn thấy đôi hài mà bà ta xỏ vào chân nàng. Bà Sims đặt ngón tay lên bả vai nàng và bảo nàng đứng cho ngay ngắn. Còn bà kia mân mê gấu áo của nàng.

Bà O Hara, Charlotte Montague nói, cho phép tôi giới thiệu với bà, ông Francois Hervé.

Scarlett ngắm nhìn con người có cái trán hói và bụng to đang tiến lại và nghiêng mình trước nàng.

- Xin chào, nàng nói và tự hỏi liệu có nên bắt tay một họa sĩ không.

- Tuyệt vời! Ông ta thốt lên.

Ông ta búng tay. Hai người đàn ông bê tấm gương lớn đem đặt ở khoảng giữa các cánh cửa sổ và khi họ lùi ra, Scarlett đã có thể ngắm nhìn mình.

Chiếc áo xa tanh trắng để hở cổ rộng hơn là nàng tưởng. Nàng tròn xoe mắt trước đôi vai trần hớ hênh của mình, rồi ngắm nhìn trong gương hình ảnh một người đàn bà mà nàng chỉ lờ mờ nhận ra. Mái tóc nàng búi cao trên đỉnh đầu thành một cuộn gồm những lọn tóc quăn và tua tua được chải chuốt công phu và điệu nghệ đến mức trông thật tự nhiên. Vải xa tanh trắng lấp lánh trên thân hình thon thả và cái đuôi áo khảm bạc xòe ra thành hình bán nguyệt khúc khuỷu quanh đôi hài bằng vải xa tanh trắng dát bạc.

-Ồ, mình có vẻ giống bức chân dung của bà ngoại Robillard hơn là giống mình.

Cô gái trẻ ngày xưa vụt biến mất. Nàng đang ngắm nhìn một thiếu

phụ chứ không phải là cô gái đom đóm quận Clayton. Và điều nàng nhìn thấy khiến nàng thật hài lòng. Con người xa lạ khiến nàng vừa lúng túng lại vừa bối rối. Đôi môi mềm khẽ run rẩy nơi khóe miệng, và đôi mắt ánh lên vẻ thăm thẳm bí ẩn. Với vẻ tự tin tuyệt đối nàng ngẩng đầu và nhìn thẳng vào mặt mình như vừa thách thức và tán thành.

- Xong rồi, Charlotte Montague thì thảo với chính mình. Đó là người phụ nữ sẽ tấn công chiếm cả Ireland và cả thế giới nếu nàng muốn.

- Khung vải! - Hoạ sĩ thì thầm. Và nhanh tay lên, lũ đàn độn. Ta sắp vẽ bức chân dung sẽ làm ta nổi danh như cồn đây.

- Tôi chẳng hiểu gì cả, Scarlett nói với Charlotte sau buổi ngồi làm mẫu. Cứ như thể tôi đã quen con người ấy mà chưa hề nhìn thấy bao giờ... Tôi băn khoăn quá, Charlotte ạ.

- Cô bé yêu quý ạ; đó là bước đầu của sự khôn ngoan đấy!

- Charlotte, Scarlett năn nỉ, ta hãy lên toa tàu xinh đẹp này đi. Tôi đáng được hưởng phần thưởng như thế sau khi đã ngồi hàng giờ liền bất động như tượng chứ.

Charlotte thừa nhận điều ấy, buổi ngồi làm mẫu thật dài. Những buổi sau chắc chắn sẽ ngắn hơn. Vả lại, trời có thể đổ mưa và ông Hervé sẽ không vẽ được nếu ánh sáng không tốt.

- Nào, bà đồng ý đi! Chúng ta sẽ lên tàu chứ!

Charlotte gật đầu, Scarlett những muốn ôm choàng lấy bà, nhưng đó không phải là cách của bà Montague.

Và cũng không phải là cách của mình nữa, Scarlett thầm nghĩ, mà không hiểu rõ vì sao. Tự nhìn thấy mình là đàn bà, chứ không còn là con gái, điều ấy vừa kích động nàng vừa khiến nàng lo âu. Phải có thời gian mới quen được với nó.

Hai người bước lên cầu thang hình tròn ốc bằng sắt để lên tầng trên. Gió từ mọi phía ùa vào người nàng lạnh buốt, nhưng ở trên này để nhìn thì tuyệt vời.

Scarlett ngắm nhìn mọi dáng vẻ của thành phố, những con đường thênh thang đông nghẹt xe cộ, những vỉa hè chen chúc người là người. Dublin đúng là một thành phố thực sự mà nàng nhìn thấy:

số dân của nó đã vượt trên hai trăm năm chục ngàn người. Atlanta thì không quá hai chục ngàn.

Xe điện chạy trên đường ray và có toàn quyền vượt qua trong lưu thông. Khách đi bộ và xe cộ vội vã giạt ra khi xe tiến đến gần.

Cảnh họ bỏ chạy, chộn rộn và ồn ào, Scarlett rất thích thú.

Rồi nàng nhìn thấy dòng sông. Xe điện dừng lại trên cầu Nàng nhìn thấy Liffey với những cây cầu rất khác nhau và cũng đông nghẹt người với xe. Những bến cảng, trông thật hấp dẫn với những đám đông tập nập và hàng hoá đầy ắp trong các cửa hiệu. Nước sông lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Rồi Liffey khuất dạng phía sau và xe điện lại chạy trong bóng mát: ở hai bên đường, sừng sững những toà nhà đồ sộ.

Scarlett cảm thấy lạnh buốt.

- Đến trạm kế tiếp, chúng ta nên xuống. Charlotte nói.

Bà ta bước xuống đầu tiên và sau khi hai người vượt qua ngã tư nơi đang trong cảnh náo nhiệt điên cuồng, bà khoát tay chỉ về hướng con đường trải dài trước mặt họ.

- Phố Grafton, bà ta nói như để giới thiệu. Chúng ta có thể dùng xe thuê để trở về khách sạn, nhưng chỉ đi bộ mới nhìn thấy được các cửa hiệu. Cô có thích uống cà phê trước khi chúng ta bắt đầu không! Đó là cách để khám phá Bewley.

- Tôi không biết, Charlotte ạ. Có lẽ trước hết tôi thử liếc qua cửa hiệu này xem sao. Nhìn kia, cái quạt trong tủ kính kia cái ở phía sau, với những quả tua mùa hồng - nó xinh quá. Ô, và cái kia, cái quạt Trung Hoa ấy, tôi chưa hề nhìn thấy. Và cả cái túi xinh xinh cho cây oải hương nữa kia! Charlotte, nhìn mẫu thêu trên găng tay kia. Có bao giờ... Ồ, Chúa ơi!

Charlotte nghiêng đầu ra dấu cho người đàn ông mặc đồng phục phụ trách mở cửa. Anh ta cúi đầu chào.

Bà ta không cho biết là ở phố Grafton có ít nhất bốn cửa hiệu bán hàng trăm loại găng tay và quạt. Bà ta tin chắc Scarlett sẽ tự mình khám phá được một trong những thuộc tính chắc chắn của một thành phố lớn là phải dâng bày cho khách rất nhiều những hàng hoá hấp dẫn để họ tha hồ lựa chọn.

Sau mười ngày ngồi làm mẫu, thử quần áo và mua sắm, Scarlett trở về Ballihara với thật nhiều quà cho Cat, cho Colum và cho bà Fitz cũng như năm cân cà phê và một bình pha cà phê dành riêng cho nàng. Nàng đâm ra yêu Dublin và thèm trở lại đây đến chết được. Cat đợi nàng ở Ballihara. Khi tàu vừa rời thành phố, Scarlett đã cảm thấy nôn nao muốn mau về nhà. Nàng có bao điều để tỉ tê cùng con gái mình, bao dự tính vào lúc nàng có thể đưa con lên thành phố. Nàng cũng còn phải chu toàn mọi chức trách của nàng sau Thánh lễ.

Nàng đã bê trễ cả tuần nay rồi. Và rồi lại sắp đến lễ Thánh nữ Brigid. Scarlett nghĩ đó là thời điểm tốt nhất trong năm, mà quả thực là điểm khởi đầu của nó, khi người ta xới năm đất đầu tiên. Nàng đã gặp bao may mắn. Nàng đã có tất cả cùng lúc: thành phố và làng quê.

Bà O'Hara và người phụ nữ xa lạ nàng đã nhìn thấy trong gương.

Scarlett để yên cho Cat ngắm nhìn cuốn sách có minh họa các hình ảnh thú vật giữa bao món quà khác còn chưa mở hết. Nàng chạy đi xuống con đường dẫn đến nhà Colum với chiếc khăn quàng cổ bằng vải casimia nàng đem về cho anh, và tất cả những kỷ vật của Dublin.

- Ô em rất tiếc, nàng nói khi nhìn thấy anh đang có khách.

Người đàn ông, ăn mặc tề chỉnh, là người lạ đối với nàng.

- Không, không hề gì. Colum nói. Cho phép anh được giới thiệu em với John Devoy. Anh ta vừa từ Mỹ đến.

Devoy tỏ ra lịch sự. Nhưng tất nhiên anh ta không vui vẻ gì khi bị cắt ngang như thế. Scarlett rồi rít xin lỗi để món quà lại và nhanh chân quay về nhà. Người Mỹ này là ai mà lại vác thân đến chốn khi ho cò gáy như Ballihara thế này, và anh ta lại chẳng hài lòng được gặp một đồng hương! Chắc phải là một người Fenian của Colum rồi! Và anh ta bực bội bởi vì Colum không còn tham gia vào cuộc cách mạng kỳ quái của họ nữa.

Thật sự thì ngược lại. John Devoy xem ra muốn ủng hộ Parnell và là một trong người Fenian có thế lực nhất ở Mỹ. Anh ta mà thôi không hỗ trợ cuộc cách mạng thì đó sẽ là một cú gằn như trời

giáng. Colum lớn tiếng chống lại "tự trị" mãi tận khuya. Nhận xét về Parnell, anh nói:

- Đó là một con người thèm muốn quyền lực và sẽ dùng mọi thủ đoạn xảo trá để đạt cho bằng được điều ấy - Còn anh, Colum! Devoy vặn lại. Anh xem ra không mấy ủng hộ những ai có thể làm được giống như anh hoặc hơn anh.

Colum lập tức bác lại:

- Ông ta chỉ mãi mê đọc diễn văn ở London cho đến lúc ông ta chết còng dưới địa ngục, tên ông ta được chạy tít lớn ở mọi tờ báo còn người Ireland vẫn cứ chết dần mòn dưới gót giày bọn Anh. Dân tộc Ireland sẽ chẳng dành được cái gì cả. Và khi đã chán ngấy ông Parnell, dân tộc này sẽ nổi loạn - lại chẳng có một tổ chức lãnh đạo nào, chẳng có cơ may nào để thành công cả. Tôi xin nói với anh. Devoy ạ, chúng ta đã chần chờ quá lâu. Parnell nói, anh cũng nói, và cả tôi cũng nói - còn trong lúc ấy, người Ireland lại cứ rên xiết. Sau khi Devoy trở lại quán trọ Kenndy để nghỉ đêm, Colum cứ đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ của anh mãi cho đến khi dầu trong đèn đã cạn sạch. Rồi anh ngồi trong bóng tối trên chiếc ghế đẩu, cạnh đồng lửa lụi dần trong lò sưởi. Để gặm nhấm về sự nổi giận của Devoy.

Có thể nào anh ta nói đúng không! Có phải anh ta bị thôi thúc bởi thói ham quyền lực chứ không phải bởi tình yêu Ireland! Làm sao biết được điều bí ẩn trong tâm hồn anh ta!

Một chút mặt trời ẩm ướt rực chiếu trong chốc lát khi Scarlett xắn lười mai xuống đất, trong ngày lễ Thánh nữ Brigid. Đó là điềm lành cho năm tới. Để ăn mừng sự kiện này, nàng mời mọi người ở Ballihara đến uống bia proter và bánh patê thịt tại quán rượu của Kennedy. Đó sẽ là năm tốt đẹp nhất trong các năm, nàng tin chắc là như thế. Sáng hôm sau nàng đi Dublin để tham dự suốt sáu tuần lễ ngày hội mà ở đây người ta gọi là Mùa Lâu đài.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 78

Lần này, Charlotte và nàng thuê một căn hộ không phải ở Gresham mà ở khách sạn Shelbourne, nơi hai người sẽ nghỉ tại Dublin trong suốt ngày hội. Lần trước Scarlett đã không bước vào toà nhà đồ sộ bằng gạch này. "Chúng ta sẽ chọn dịp để được mọi người nhìn thấy", bà Montague đã giải thích cho nàng. Và lúc này đây nàng đang nhìn quanh phòng khách ra vào rộng thênh thang và hiểu vì sao Charlotte muốn hai người đến ở đây. Mọi thứ đều vĩ đại và đồ sộ - không gian, - số nhân viên phục vụ, khách mời, cảnh tuy nhộn nhịp nhưng không huyên náo. Scarlett ngược cầm rồi đi theo người phu khuân vác lên đến lầu một phòng sang trọng nhất. Nàng không hề biết điều đó, nhưng nàng đã làm đúng y như bà Charlotte đã mô tả cho người giữ cửa:

"Ông sẽ nhận ra ngay thôi. Bà ấy cực kỳ đẹp và dáng đầu của bà ta giống y như hoàng hậu".

Ngoài căn phòng, còn có một phòng khách dành riêng cho Scarlett. Charlotte đã chỉ cho nàng trước khi hai người xuống tầng dưới dùng trà. Bức chân dung đã hoàn thành, được đặt trên một cái giá bằng đồng trong góc phòng có căng gấm xanh. Scarlett ngắm nhìn, sửng sốt.

Có thật nàng giống người phụ nữ này không! Cô ta xem chừng chẳng biết sợ là gì. Còn bản thân nàng thì lúc nào cũng bút rứt như một con mèo. Nàng theo Charlotte xuống dưới, vẻ ngây dại.

Bà Montague chỉ cho nàng nhiều nhân vật ngồi ở những bàn khác. - Rồi cô sẽ gặp gỡ mọi người. Sau khi cô được yết kiến, cô sẽ mời trà và cà phê buổi chiều, trong căn phòng của cô. Người này lại kéo người khác cùng đến thăm cô nữa.

Những ai thế! Scarlett muốn hỏi cho biết. Ai dẫn ai đến vậy!

Nhưng nàng chẳng hề bận tâm. Charlotte luôn biết phải làm gì.

Việc duy nhất mà Scarlett phải có trách nhiệm là đừng để vương

chân mình vào gấu áo lúc bước ra, sau khi đã được yết kiến. Charlotte và bà Sims đã bắt nàng lặp đi, lặp lại mãi kiểu ấy, hàng ngày cho đến khi Ngày trọng đại ấy đến.

Bức thư dày cộm màu trắng mang ấn chỉ của Quan đại thần đến khách sạn vào hôm sau. Cứ nhìn Charlotte, chẳng ai còn nghi ngờ là bà đã thử phào nhẹ nhõm. Những kế hoạch được chuẩn bị kỹ lưỡng nhất, không phải bao giờ cũng chắc chắn cả. Bà vững tâm mở chiếu chỉ ra xem. "Phòng triều yết thứ nhất, bà nói. Như dự định. Ngày kia".

Scarlett đứng chờ giữa một đám phụ nữ và các cô gái mặc áo dài trắng, trước những cánh cửa đóng kín của Đại điện. Nàng có cảm giác như đã đứng đó từ một thế kỷ việc quái gì mà nàng phải chịu làm thế nhỉ! Nàng không sao trả lời nổi, câu hỏi khá phức tạp: Một mặt, nàng là Bà O Hara với quyết tâm muốn chinh phục người Anh. Mặt khác, nàng lại là một phụ nữ Mỹ bị loá mắt trước bản sưu tập vũ khí trong cung cấm của Vương quốc Anh. Nhưng, thật tâm, cả đời mình, Scarlett chưa bao giờ chùn bước trước một thách thức, và nàng sẽ không bao giờ lùi bước.

Người ta gọi một cái tên khác. Không phải tên nàng. Chúa toàn năng! Họ định để nàng vào triều yết sau cùng chẳng! Charlotte đã không lưu ý nàng điều ấy. Cho đến phút cuối bà cũng không nói với nàng, rằng nàng sẽ phải ở một mình khá lâu. "Tôi sẽ gặp lại cô trong phòng ăn, khi nghi thức triều yết kết thúc". Bà ta rõ khéo dễ thương khi ném nàng vào giữa bày sư tử như thế này. Nàng liếc nhìn trộm phía trước áo để hở hang quá thể. Điều đó có tác dụng tốt trên biển cổ này như Charlotte đã nói ư? "Một kinh nghiệm mà nàng sẽ nhớ mãi".

- Bà Scarlett O Hara.

Chúa ơi, con đây! Nàng lặp lại đúng như những điều mà Charlotte Montague đã lái nhải với nàng. Cô cứ bước tới trước, dừng lại trước cánh cửa. Một người theo hầu sẽ nhắc đuôi áo mà cô đã đặt lên cánh tay trái của mình và thả cho nó lật phất phía sau cô.

Người môn lại sẽ mở cửa. Hãy đợi ông ta giới thiệu.

- Scarlett O Hara, Bà O Hara ở Ballihara.

Scarlett ngấm nhìn Đại điện. Này nhé, cha nghĩ gì về Katie Scarlett của cha đây! Nàng thăm nhủ. Con sắp bước chân lên tám thăm đồ rộng mênh mông, chắc phải đến năm mươi dặm, và ôm hôn ngài Phó vương Ireland, anh họ của Nữ hoàng Anh. Nàng liếc nhìn người môn lại ăn mặc lộng lẫy và nàng chớp đôi mi để làm cho người ta nghĩ đến một cái nháy mắt thông cảm.

Bà O Hara cứ bước đến, dáng đi khoan thai như Nữ hoàng, hướng về phía dung nhan có bộ râu hoe của vị Phó vương và chìa má cho ngài hôn như một lời chào theo nghi lễ bắt buộc.

Bây giờ, thì hãy quay sang bà phó để chào bà. Hãy cúi mình.

Nhưng đừng sâu quá. Hãy ngược lên. Bây giờ, thì hãy lùi ra sau, sau nữa, và sau nữa, đúng ba bước và đừng lo lắng gì cả, trọng lượng của đuôi áo vẫn giữ cho nó còn ở xa cô. Bây giờ, thì cô đưa tay trái ra, và hãy chờ. Cứ để cho người hầu có đủ thời gian để xếp gọn đuôi áo trên cánh tay cô. Bây giờ thì hãy quay người lại.

Hãy bước ra.

Hai đầu gối Scarlett buộc phải chờ cho đến khi nàng ngồi xuống một cái bàn trong phòng ăn mới run lên lấy bầy.

Charlotte không che giấu vẻ hài lòng. Bà bước vào phòng Scarlett, tay cầm những tấm giấy bì cứng màu trắng.

Scarlett yêu dấu, cô đã thành công rực rỡ. Nhưng thiệp mời này đã đến trước khi tôi thức dậy và mặc quần áo. Vũ hội quốc gia, một sự kiện ngoại lệ đấy! Còn phải chờ vũ hội Thánh Patrick. Ở phòng triều yết thứ hai cô có thể nhìn thấy bao người khác còn phải thử thách. Rồi một vũ hội thu hẹp trong Đại điện. Ba phần tư thượng nghị sĩ của Ireland cũng không bao giờ được mời tham dự đâu. Scarlett cười rúc rích. Nỗi sợ hãi được triều yết từ nay đã ở phía sau nàng, và nàng đã gây ấn tượng mạnh mẽ!

- Tôi nghĩ rằng giờ thì tôi sẽ chẳng còn phải lo lắng gì khi nghĩ là đã dành cả vụ mùa bội thu năm qua cho tất cả những thứ áo quần mới này! Nào, chúng ta hãy đi dạo một chút, chúng ta sẽ tiêu xài những hoa lợi của năm nay!

- Cô không còn thời gian nữa đâu! Mười vị trong đó có cả viên môn lại, đã gửi thiệp xin được gặp cô. Cộng với mười bốn quý bà không kể các cô con gái của họ. Dọn trà là không được. Cô phải tiếp cả trà và cà phê buổi sáng. Các cô hầu sẽ mở cửa phòng khách của cô ngay lúc này.

- Tôi đã cho đặt mua hoa hồng. Cô cũng phải mặc chiếc áo dài bằng lụa trơn màu nâu và hồng vào buổi sáng và áo dài nhung xanh lục với phía trước màu hồng vào buổi chiều. Evans sẽ có mặt để chải tóc cho cô, ngay khi cô thức dậy.

Scarlett trở thành sự kiện nóng bỏng của Mùa Chơi.

Nhiều vị nườm nượp kéo đến để tìm gặp cho được bà quả phụ giàu có và cực kỳ xinh đẹp này. Các bà mẹ ngồi chật cả phòng khách của nàng, kéo theo cả các cô con gái để gặp các quý ông. Sau ngày đầu tiên, Charlotte không còn phải đặt mua hoa nữa. Những kẻ hâm mộ đã tấp nập gửi hoa cho nàng đến mức không còn biết để vào đâu. Cùng với hoa là những hộp tư trang bằng đồng do người thợ kim hoàn nổi tiếng nhất của Dublin làm ra, nhưng Scarlett, tỏ ra không bằng lòng, đã gửi trả lại nào ghim cài, nào vòng đeo tay, nào nhẫn, nào hoa tai:

- Ngay một cô bé Mỹ của quận Clayton miền Géorgie, cũng còn biết phải trả lễ cho những gì đã nhận. Bằng cách ấy, tôi sẽ không phải hàm ơn ai cả!

Chuyên mục về xã hội thượng lưu trên tờ Trish Times đều đặn kể lại và đôi khi còn thật tỉ mỉ đến lối đi, ngả về của nàng. Nhiều chủ cửa hiệu mặc áo choàng đích thân đến giới thiệu với nàng những mặt hàng hảo hạng của họ để mong làm nàng hài lòng và mua cho số nữ trang mà nàng đã từ chối không nhận. Vị Phó vương đã khiêu vũ với nàng hai lần trong vũ hội quốc gia.

Tất cả khách mời đến trầm trồ khen ngợi bức chân dung nàng ở phòng khách. Buổi sáng và buổi chiều Scarlett thường ngắm nghía nó trước khi tiếp khách.

Nàng trở nên quen thuộc với chính mình. Charlotte Montague thích thú quan sát sự biến đổi ấy ở nàng. Cô gái xinh đẹp sành sỏi đã biến mất, thay vào đó là một phụ nữ thanh thản, hơi nhí nhảnh

một chút. Nàng chỉ cần liếc đôi mắt xanh thì ai đó dù là đàn ông, đàn bà, trẻ em - đã có thể bị quyến rũ, bị lôi kéo về phía nàng. Ngày xưa, mình phải làm việc cật lực như một con lừa để có thể được ngưỡng mộ, Scarlett thầm nghĩ, còn giờ thì mình chẳng còn phải làm gì. Nàng không hiểu vì sao, nhưng nàng đón nhận sự ngưỡng mộ này với lòng biết ơn không kiêu cách.

- Charlotte, bà nói là hai trăm người! Thế mà bà còn nói là một vũ hội thu hẹp ư?

- Đó là một cách nói. Ở vũ hội quốc gia và vũ hội Thánh Patrick luôn có đến năm, sáu trăm người, còn trong các phòng triều yết có đến cả ngàn người đấy! Chắc chắn là cô đã quen biết đến một nửa số người sẽ đến đây, và có thể còn hơn thế nữa!

- Tôi thấy có chút gì đó ti tiện nếu như bà không được mời.

- Chuyện phải xảy ra như vậy thôi. Tôi không cảm thấy bị xúc phạm gì cả.

Charlotte thích thú chờ đợi buổi dạ vũ. Bà đã định xem lại sổ sách kế toán. Thành công của Scarlett cũng như những chi phí của nàng đã vượt xa dự đoán lạc quan nhất của bà. Bà có cảm giác như đang trở thành một kẻ giàu có huênh hoang và thích đắm chìm vào sự giàu có của mình. Chỉ riêng việc đồng ý tiếp người này, người nọ vào giờ thăm viếng cũng đã mang lại cho bà những "tặng phẩm" lên đến gần trăm bảng mỗi tuần.

Và Mùa chơi sẽ kết thúc trong mười lăm ngày nữa. Bởi vậy bà nhìn Scarlett đi dự dạ hội mà lòng nhẹ nhõm.

Scarlett dừng lại ở trước cửa Đại điện để thưởng ngoạn cảnh trí.

- Ông biết đấy, Jeffrey ạ, nàng nói với viên môn lại.

- Tôi không sao quen được với chốn này. Tôi có cảm giác mình là cô bé lọ lem đi dự dạ hội.

- Tôi không hề có ý nghĩ so sánh cô với nàng, Scarlett ạ ông ta đáp về ngưỡng mộ.

Cái nháy mắt của Scarlett, lần đầu tiên khi nàng bước vào phòng triều yết, đã đủ để lấy lòng ông ta.

- Đừng nghĩ thế! Nàng nói.

Nàng gật đầu, lơ đãng lại những cái cúi mình và nụ cười của những

khuôn mặt quen biết. Mọi thứ đều thích thú biết bao! Không thể tin rằng đây là sự thật, không thể nghĩ rằng nàng lại đang có mặt ở đây. Mọi chuyện diễn ra nhanh quá! Phải có thời gian để nhìn nhận lại thôi.

Gian phòng lớn lấp lánh vàng. Những hàng cột mạ vàng đỡ lấy trần nhà, những khung song trái dài trên tường giữa những cửa sổ lớn bọc nhung màu đỏ tía viền vàng. Những ghế bành mạ vàng có nệm nhồi màu hồng điều bao quanh những cái bàn mà ở mỗi giữa bàn, lại được trang trí một cây nến nhiều ngọn mạ vàng. Vàng được dát lên những ngọn đèn chùm đốt bằng ga có chạm trổ cũng như trên cái tán to che trên những ngai sơn son thếp vàng. Những dải đăng ten vàng thêu trên bộ triều phục - áo veste bằng lụa và gấm, quần cụt bằng xa tanh trắng - cũng như trên những đôi giày khiêu vũ đính khuyên vàng. Nút áo, cầu vai, nẹp áo, quần hàm mạ vàng lấp lánh trên bộ quân phục của các sĩ quan cũng như trên triều phục của các viên quan chức phục vụ Phó vương.

Rất nhiều người đeo vòng qua ngực những dải băng chéo màu sắc sặc sỡ trên đó gắn những huy chương nam châu báu. Đai măt bao quanh chân vị Phó vương. Trang phục của quý ông có phần lộng lẫy hơn quý bà.

Hầu như, nhưng không phải là hoàn toàn như thế quý bà đều mang trang sức trên cổ và ngực, trên tai và nơi cổ tay, một số còn mang cả mũ miện. Áo dài được may bằng những vải lộng lẫy - xa tanh, nhung, gấm, lụa thường được thêu chỉ lụa lấp lánh vàng và bạc.

Chỉ nhìn thôi cũng đã đủ chói mắt; tốt hơn cả là ta đến tận nơi để không bao giờ quên những phong cách của giới thượng lưu.

Scarlett bước vào phòng và đến chào vị Phó vương, các Phó hậu.

Nàng vừa kịp chào xong thì nhạc đã trỗi lên.

- Tôi có thể?

Một cánh tay màu đỏ có đeo dây quận công đưa ra chờ bàn tay nàng đặt lên. Scarlett mỉm cười, đó là Charlest Ragland. Nàng đã gặp anh trong một cuộc tiếp tân ở nông thôn và anh đến thăm nàng hàng ngày, từ khi nàng đến Dublin. Anh không hề giấu sự ngưỡng mộ của mình. Khuôn mặt duyên dáng của Charles cứ đỏ rần lên mỗi khi nàng nói chuyện với anh. Anh cực kỳ dễ thương và lôi

cuốn, đầu là một người lính Anh. Cho dù Colum có nói gì đi nữa, họ không hề giống chút nào với bọn Yankee. Trước hết là họ ăn mặc đẹp hơn. Nàng đặt nhẹ bàn tay mình trên cánh tay Ragland và bắt đầu nhảy điệu quadrille với anh ấy.

- Tối nay cô xinh đẹp quá. Scarlett ạ.

- Anh cũng thế, Charles ạ. Tôi xin nói ngay rằng cánh đàn ông ăn mặc đẹp hơn cánh phụ nữ đây.

- Cám ơn trời vì những bộ quân phục. Thật ghê tởm khi phải mặc quần cụt. Phải là đứa ngu xuẩn mới đi hài khiêu vũ.

- Điều đó là tốt cho đàn ông. Đã bao thế kỷ nay họ cứ liếc nhìn chân quý bà. Bây giờ, chúng tôi sẽ chứng tỏ cho họ thấy điều ấy như thế nào khi quý bà nhìn lại chân quý ông.

- Scarlett, cô định chế nhạo tôi ư?

- Đồi bạn nhảy thì anh cũng biến mất.

- Phải, đúng thôi, Scarlett thăm nghĩ. Charles đôi khi cũng thơ ngây như một cậu học trò. Nàng ngược mắt nhìn người bạn nhảy mới.

- Chúa ơi, nàng thốt lên. Đúng là Rhett.

- Thật thú vị, chàng nói với nụ cười mỉm quý quyết.

Không ai khác biết cười kiêu như thế, Scarlett bỗng cảm thấy người nhẹ tênh. Nàng có cảm giác như đang bồng bênh trên sàn đánh xi, và tràn ngập hạnh phúc.

Và rồi trước khi nàng kịp nói với chàng điều gì đó thì điệu nhảy quadrille lại đã lời cuốn phăng Rhett đi xa.

Nàng bắt giác mỉm cười với người bạn nhảy mới. Anh ta như ngừng thở khi nhìn thấy tình yêu ánh lên trong đôi mắt nàng. Đầu óc Scarlett chuyển động cực nhanh: tại sao Rhett lại ở đây nhỉ! Có phải vì chàng muốn gặp nàng chăng! Bởi vì chàng phải gặp mình hay bởi vì chàng không thể sống xa mình!

Điệu nhảy quadrille vẫn chưa lời mà nàng thì đã phát điên lên vì nôn nao trong lòng. Khi điệu nhảy kết thúc, nàng chột lại đối mặt với Charles Ragland. Phải thật tự chủ, nàng mới có thể mỉm cười và thì thào lời xin lỗi vội vàng để quay ngoắt lại tìm Rhett.

Đôi mắt nàng lập tức bắt gặp đôi mắt chàng. Chàng ở sát bên nàng. Niềm kiêu hãnh ngăn Scarlett đưa tay chạm vào chàng. Chàng biết

ta sẽ tìm chàng, nàng giận dữ tự nhủ. Chàng tự cho mình là ai mà cứ lảng vảng trong cái thế giới của ta và cứ đứng đó, chờ cho đến khi ta ngã vào vòng tay chàng! Ở Dublin - và ngay cả trong căn phòng này - có bao người sẵn đón ta! Họ kéo đến tràn ngập phòng khách của ta, hằng ngày gửi tặng ta những bó hoa, thiệp mời và đồ trang sức. Cái gì có thể khiến cho Tướng công Rhett Butler tưởng rằng chỉ cần giơ ngón tay út lên là ta đã vội vàng chạy đến!

- Cuộc hội ngộ bất ngờ thật là thú vị, nàng thích thú nói với giọng lạnh lùng.

Rhett đưa tay ra và nàng đặt tay mình trên tay chàng không kịp suy nghĩ.

- Em có thể dành cho anh điệu nhảy này chứ, bà... ơ... O Hara!

Scarlett lấy lại hơi thở, vẻ lo lắng:

- Rhett, anh đừng có mách leo chuyện của em đấy nhé! Ai cũng tưởng em là goá phụ!

Chàng mỉm cười và ôm nàng trong tay khi nhạc đã trỗi lên.

- Scarlett ạ, với anh điệu bí ẩn của em luôn được giữ gìn cẩn thận. Nàng cảm thấy trên da thịt mình giọng nói cứng cỏi cũng như hơi thở ấm áp của chàng. Điều ấy bỗng làm nàng mềm lòng.

- Anh làm quái gì ở đây vậy!

Nàng cần phải biết. Bàn tay Rhett đặt trên da thịt nàng, ấm áp, mạnh mẽ, vững chắc, nó đang hướng dẫn chính thân thể nàng khi cả hai cùng bước theo nhịp nhảy. Scarlett không còn hay biết gì nữa, nàng mê mết vì sức mạnh của chàng, nàng nổi loạn chống lại uy quyền của chàng, mặc dù nàng đang say sưa với niềm vui được cùng chàng quay cuồng như cơn lốc ngất ngây của điệu Valse.

Rhett cười rúc rích.

- Anh không sao cưỡng lại tính tò mò. Anh đi London lo chuyện làm ăn ở đó ai ai cũng nói đến một phụ nữ Mỹ đang tấn công vào lâu đài của Dublin. "Có phải là cô nàng Scarlett đi vớ sọc ấy không!" Anh tự hỏi. Anh thấy cần phải biết. Bart Morland đã xác nhận những ngờ vực của anh. Rồi anh ta quay qua nói về em và anh không sao kềm nổi anh ta. Anh ta thậm chí còn dẫn anh đi ngựa xem thành phố của em nữa! Theo anh ta, em đã xây dựng lại nó bằng chính đôi tay của em.

Đôi mắt Rhett nhìn khắp người nàng từ chân lên đầu - Em đã thay đổi. Scarlett ạ, chàng bình thản nói. Cô gái trẻ quyến rũ đã trở thành một phụ nữ trưởng thành duyên dáng nhất. Anh xin chúc mừng em, thật mà.

Vẻ nhiệt tình thẳng thắn không hoa mỹ trong giọng nói của chàng đã làm Scarlett quên đi những cơn giận xưa cũ.

- Cảm ơn anh, Rhett ạ.

- Em đang hạnh phúc ở Ireland phải không, Scarlett!

- Phải.

- Anh sung sướng vì điều ấy.

Những lời của chàng đầy ý nghĩa.

Lần đầu tiên, sau bao năm, từ lúc biết chàng, Scarlett mới thật sự hiểu được Rhett phần nào. Quả là chàng đã đến tìm mình, nàng hiểu ra, lúc nào chàng cũng nghĩ đến mình, chàng lo lắng muốn biết mình ở đâu và sống ra sao. Chàng không bao giờ hết yêu mình, dù cho chàng có nói gì đi nữa! Chàng yêu mình, chàng mãi mãi yêu mình cũng như mình mãi mãi yêu chàng.

Nàng tràn trề hạnh phúc, khi hiểu được điều ấy. Và tận hưởng nó như thể người ta nhấp nháp rượu champagne để cổ kéo dài, Rhett đang ở đây, bên cạnh nàng, và trong lúc này, chàng và nàng đều cảm thấy gần nhau hơn bao giờ hết.

Một sĩ quan tùy tùng tiến đến gần họ khi điệu valse kết thúc.

- Đức Ngài xin được vinh hạnh khiêu vũ cùng bà trong điệu nhảy tới, thưa bà O Hara.

Rhett nheo mắt vẻ giễu cợt mà Scarlett nhớ rất rõ, và đôi môi chàng hơi mỉm cười đồng ý.

- Thưa với đức Ngài là tôi rất lấy làm vinh dự, nàng đáp.

Nàng đưa mắt nhìn Rhett trước khi vịn tay viên sĩ quan tùy tùng.

- Ở quận Clayton, nàng thì thầm với Rhett, người ta sẽ nói rằng em đang ăn diện đấy!

Tiếng cười của Rhett cứ bám theo nàng, trong lúc nàng bước đi.

Mình đã được tha thứ, nàng tự nhủ và ngoái lại nhìn để thấy chàng đang cười. Hơi quá lớ rồi, nàng thầm nghĩ, không đúng vậy đâu!

Chàng trông có vẻ tự hào, ngay cả khi mặc quần cụt và đi đôi hài khiêu vũ quái đản bằng xa tanh.

Đôi mắt xanh của Scarlett lấp lánh niềm vui khi nàng cúi chào vị Phó vương, trước khi cả hai bắt đầu khiêu vũ.

Scarlett không mấy ngạc nhiên là Rhett đã biến đâu mất khi nàng lại có dịp đưa mắt tìm chàng. Kể từ lúc nàng biết chàng, chàng vẫn thể xuất hiện và lại biến mất không một lời giải thích. Lẽ ra, mình không nên ngạc nhiên khi nhìn thấy chàng xuất hiện tối nay, ở chôn này, nàng thậm nghĩ. Mình có cảm giác mình là cô bé Lọ Lem, vậy thì chàng Hoàng tử đẹp trai duy nhất lại không phải là chàng ở đây sao! Nàng còn cảm thấy vòng tay Rhett ôm nàng như thể vòng tay ấy để lại dấu vết trên da thịt nàng, nếu không, nàng đã tưởng đó chỉ là một giấc mơ - căn phòng vàng rực, âm nhạc, sự hiện diện của Rhett và cả của nàng.

Khi trở về phòng mình ở Shelbourne, Scarlett thấp ngạn đèn ga, và trong ánh sáng rực rỡ, nàng ngồi bất động trước tấm gương lớn để ngắm nhìn mình, và khám phá xem Rhett đã có thể nhìn thấy gì ở nàng! Trông nàng rất xinh đẹp và tự tin như bức chân dung của nàng, như bức chân dung của bà ngoại Robillard.

Tim nàng nhói đau. Sao nàng lại không thể giống như bức chân dung của bà ngoại, bức chân dung trong đó nàng trông dịu dàng, đáng yêu và được yêu! Bởi vì nàng nhận thấy trong những lời yêu đương của Rhett còn có cả nỗi buồn, và giống như lời từ biệt.

Giữa khuya, Scarlett O Hara chợt thức giấc trong căn phòng lộng lẫy thơm ngát, trên lầu thượng hạng của một khách sạn thượng hạng ở Dublin, và bật khóc nức nở. "Nếu như... nếu như" nàng cứ lặp đi, lặp lại mãi, và những lời ấy vang lên như tiếng búa nện vào trán nàng.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 79

Những lo âu đêm qua không để lại dấu vết gì. Sáng hôm sau, khuôn mặt Scarlett vẫn mịn màng và thanh thản, và những nụ cười

của nàng còn quyến rũ hơn bao giờ, khi nàng mời dùng cà phê và trà những người đàn ông, đàn bà đang chen chúc trong phòng khách của mình. Giữa đêm khuya khoắt, nàng như tìm được lòng dũng cảm để chấp nhận việc Rhett bỏ đi.

Nếu như mình yêu chàng, lúc này nàng đã hiểu ra, thì mình không nên giữ chàng lại. Mình cần phải biết dành tự do cho chàng cũng giống như mình đang dành cho Cat vậy, bởi vì mình yêu nó.

Nếu như mình đã nói với Rhett về con bé, chàng sẽ tự hào biết bao.

Nếu như Mùa chơi đã kết thúc. Mình nhớ Cat biết chừng nào.

Mình tự hỏi giờ này Cat đang làm gì đây.

Cat chạy băng băng qua những cánh rừng của Ballihara với sức mạnh của nỗi tuyệt vọng. Sương mai vương chỗ này chỗ nọ, và bé không biết mình đi đâu đây. Bé cần phải tiếp tục chạy dù lúc này bé đã thở dốc vì đã chạy quá nhiều. Bé cảm thấy một hòn đá bay tới, và để tự vệ, bé vội nấp sau một thân cây. Bọn trẻ đuổi theo bé, đang la hét và reo hò. Chúng đã suýt bắt được bé, mặc dù trước đó, chúng chưa bao giờ dám lai vãng đến cánh rừng gần Toà nhà lớn. Nhưng lúc này, chúng chẳng còn gì phải sợ hết. Chúng biết rằng bà O Hara đang ở Dublin, chỗ những người Anh. Cha mẹ chúng đã không nói đến điều gì khác hơn là chuyện ấy.

- Nó kia kìa! Một đứa trong bọn kêu lên, và bọn nhóc vung tay ném đá tới tấp.

Nhưng không phải Cat bước ra từ sau thân cây. Chính là *Cailleach* đang đưa ngón tay nhăn nheo chỉ vào chúng. Bọn trẻ sợ hãi hét vang và bỏ chạy.

- Đến đây với bà! Grainne nói. Bà sẽ cho con uống trà.

Cat đặt bàn tay mình trong tay bà. Grainne bước chậm chạp, và cô bé lẻo đẻo theo sau không mấy khó khăn.

- Với bánh nữa chứ! Cat hỏi.

- Với cả bánh nữa, *Cailleach* đáp. Mặc dầu Scarlett càng lúc càng nhớ Ballihara, nàng vẫn ở Dublin cho đến hết Mùa Lâu đài. Nàng đã hứa với Charlotte Montague. Cũng giống như ở Mùa chơi ở Charleston thôi, nàng nghĩ thầm. Mình tự hỏi, tại sao giới thượng lưu lại bỏ công vui chơi lâu đến thế nhỉ!

Nàng dành được hết sự hoan nghênh này đến sự hoan nghênh khác, và bà Fitz đã lợi dụng một cách tài tình những bài báo mê hồn trên tờ Irish Time đã tán tụng nàng. Mỗi tối, bà cầm tờ báo đến quán rượu của Kennedy để chỉ cho mọi người ở Ballihara thấy Bà O Hara đã trở nên nổi tiếng như thế nào. Ngày qua ngày, thái độ không bằng lòng của họ về sự yếu đuối của Scarlett đối với người Anh nhường chỗ cho niềm kiêu hãnh là Bà O Hara được tán tụng hơn bất cứ người phụ nữ Anh nào.

Colum không tán thành sự khôn ngoan của Rosaleen Fitzpatrick. Anh quá rầu rĩ để có thể nhìn thấy bà hả hê.

- Bọn Anh đang làm hư cô ấy, cũng giống như chúng đã làm với John Devoy, anh nói.

Colum vừa lầm lẫn lại vừa có lý. Ở Dublin ai cũng được mong cho Scarlett vẫn là người Ireland. Điều đó tạo ra phần lớn vẻ hấp dẫn của nàng: Bà O Hara là một người độc đáo. Nhưng Scarlett đã phát hiện ra một sự thật hơi đáng ngại. Những người Anh - Ireland tự coi mình cũng là người Ireland như những người thuộc dòng họ O Hara ở Adamstown. Có lần, Charlotte giận dữ nói với nàng.

- Những gia đình này đã sống ở Ireland từ thời nước Mỹ còn chưa là thuộc địa cơ! Làm sao họ khác người Ireland được!

Một vấn đề phức tạp mà Scarlett không sao giải quyết nổi và nàng muốn lãng tránh. Nàng không thấy gì cần thiết nàng quyết định thế. Nàng có thể tách bạch hai chuyện Ireland của những trang trại ở Ballihara và Ireland của lâu đài ở Dublin. Cat cũng sẽ hành động như thế khi bé lớn lên. Và sẽ tốt hơn với bé nếu ta ở lại Charleston, nàng cương quyết tự nhủ.

Vào lúc bốn giờ sáng, khi vũ hội Thánh Patrick kết thúc, cũng là lúc kết thúc Mùa Lâu đài. Sự kiện sắp tới của giới thượng lưu sẽ diễn ra cách đây vài dặm trong quận Kildare. Charlotte nói với nàng là, mọi người sẽ đến dự cuộc đua ngựa ở Punchestown. Ai cũng mong nàng có mặt ở đó.

Scarlett khước từ lời mời:

- Charlotte, tôi rất mê đua ngựa và ngựa nhưng tôi đang rất mong về nhà. Tôi đã bê trễ phần nghĩa vụ của mình trong tháng này rồi.

Tôi sẽ thanh toán phòng khách sạn mà bà đã đặt trước.
Charlotte giải thích là điều ấy không cần thiết: bà có thể bán lại với giá cao gấp bốn. Còn bản thân bà cũng không mê gì đua ngựa.
Bà cảm ơn Scarlett đã giúp bà trở thành một phụ nữ độc lập - Và cả cô nữa, từ nay trở đi, Scarlett ạ. Cô không còn cần đến tôi nữa.
Hãy làm bạn với bà Sims và để bà ta phụ trách trang phục cho cô.
Khách sạn Shelbourn đã dành phòng cho cô vào Mùa chơi năm tới. Ngôi nhà của cô có thể đón mọi loại khách mà cô muốn, và bà quản gia của cô là người phụ nữ giỏi giang nhất trong cương vị ấy mà tôi đã thấy. Giờ thì cô đã thuộc về giới thượng lưu. Hãy làm những gì mà cô thích.

- Bà sẽ làm gì, Charlotte!

- Đạt được điều mà tôi đã từng mong ước: một căn nhà nhỏ trong một dinh thự La Mã. Thức ăn ngon, rượu ngon và ánh nắng mặt trời Địa Trung Hải mỗi ngày. Tôi rất ghét trời mưa.

Ngay cả Charlotte cũng không thể phàn nàn về một thời tiết như thế này, Scarlett thầm nghĩ. Chưa bao giờ người ta thấy một mùa xuân nắng ráo như thế. Cỏ mọc cao và xanh rì, lúa mì gieo từ ba tuần trước, vào ngày lễ

Thánh Patrick, đã phủ khắp cánh đồng một màu xanh dịu mắt và mát rượi. Vụ thu hoạch năm nay sẽ bù đắp cho những thất bại của năm ngoái, và hơn thế nữa.

Đúng là tuyệt vời khi trở về nhà mình.

- Ree thế nào! Nàng hỏi Cat.

Đúng ra con gái nàng gọi con ngựa nhỏ của mình là "Roi", Scarlett tự nhủ với sự độ lượng. Cat không mặc cả những tình cảm của bé. Bé cũng rất vui mừng là nó đã sử dụng một từ gaélique. Scarlett thích nhìn thấy ở nó một bé gái Ireland thực sự cho dù bé giống như một cô bé du mục. Bím tóc của bé khó mà giữ nổi mái tóc đen, và mặt trời lại càng làm làn da bé nâu hơn. Cat bỏ mũ, cởi giày mỗi khi đi ra ngoài.

- Ngựa không thích thặng yên đâu.

- Con cũng chẳng thích cái yên nữa. Không còn yên thì tốt hơn.

- Ồ không, con yêu quý. Con phải học và Ree cũng thế. Cảm ơn

trời đất, đó không phải là một cái yên ngồi một bên.

- Giống như cái yên mà mẹ dùng để đi săn không?

- Giống. Một ngày nào đó, con sẽ có một cái, nhưng còn lâu, lâu lắm.

Cat sẽ được bốn tuổi vào tháng mười này, nhỏ hơn một chút với Bonnie khi bị ngã ngựa. Cái yên ngồi một bên có thể cứ chờ đấy.

Giá như Bonnie đã leo lên cái yên ngồi hai bên nhỉ, thay vì là...

không, không nên nghĩ đến những chuyện như thế làm gì. Hai tiếng "giá như" đủ làm trái tim ta tan nát.

- Nào, chúng ta đi ngựa lên thành phố, Cat nhé. Con có thích thế không! Chúng ta có thể ghé qua thăm bác Colum.

- Cat không thích thành phố đâu. Mình có thể đến sông không?

- Được thôi. Cũng đã lâu mẹ không đến đó, ý của con hay đấy.

- Con có thể leo lên ngọn tháp không?

- Không. Cánh cửa ở mãi cao chót vót, và ngọn tháp chắc có nhiều dơi lắm đấy.

- Mình có đi thăm bà Grainne không?

Đôi tay Scarlett bầu chặt dây cương.

- Sao con biết bà ấy!

Bà lão đã dặn nàng không được rời xa Cat và giữ bé ở quanh toà nhà. Vậy thì ai đã dẫn bé đến đó! Và tại sao?

- Bà ấy đã cho Cat uống sữa.

Scarlett không lo âu khi nghe con nói như thế. Cat chỉ nói về mình ở ngôi thứ ba một khi có cái gì làm bé sợ hãi hoặc tức giận.

- Cái gì con không thích ở nhà bà Grainne, hử Cat!

- Bà ấy tưởng Cat là một cô gái khác tên là Dara. Cat nói với bà ấy, nhưng bà ấy không nghe.

- Nào, cưng ơi, bà ấy biết rõ con là ai mà. Đó là một cái tên rất đặc biệt bà ấy đặt cho con khi con còn bé tí teo. Tiếng gaélique, giống như Ree, hoặc Ocras vậy. Dara có nghĩa là cây sồi, loại cây vững vàng và tốt nhất.

- Bậy quá. Con gái gì sao mà gọi là cây được. Con gái thì đâu có lá.

Scarlett thở phào. Nàng cảm thấy vui đến phát cuồng lên khi Cat thích nói: Con bé thường hay im lặng.

Nhưng không phải dễ tranh luận với bé. Đó là một cô bé có suy nghĩ dứt khoát, nàng trầm nghĩ, và nó luôn nhận thấy khi người ta tìm cách lừa nó. Phải là sự thật, và toàn bộ sự thật, nếu không bé sẽ ném cho ta một cái nhìn như muốn ăn tươi, nuốt sống ta.

- Nhìn kìa, Cat, ngọn tháp đấy. Mẹ đã nói cho con biết nó có từ bao giờ chưa nhỉ!

- Rồi.

Scarlett buồn cười. Người ta sẽ sai lầm khi khuyên một đứa bé nói dối, nhưng đôi khi nói dối một chút cho lịch sự cũng tốt thôi.

- Con thích ngọn tháp ấy, Cat nói.

- Mẹ cũng thế, cưng ạ.

Scarlett tự hỏi vì sao đã quá lâu nàng không đến đây.

Nàng hầu như quên tác dụng kỳ lạ mà những phiến đá cổ xưa ấy! tạo ra cho mình. Điều ấy vừa trấn an vừa làm nàng run rẩy. Nàng thầm hứa sẽ thường xuyên đến đây.

Nói cho cùng, đó là trái tim của Ballihara, ở đó mọi sự đã bắt đầu. Cây đào gai đã nở trên các hàng giậu, và lúc này vẫn đang còn là tháng tư. Thời tiết gì mà lạ vậy! Scarlett cho cỗ xe ngựa bốn bánh chạy chậm lại để hít thở thật sâu không khí ngát hương. Không cần thiết phải vội vàng, những bộ áo dài sẽ chờ đợi nàng thôi. Nàng đến Trim để nhận một kiện hàng trang phục mùa hè mà bà Sims đã giữ giùm nàng. Trên bàn làm việc của nàng có sáu thiệp mời cho tháng sáu. Rõ ràng là còn quá sớm, nhưng nàng cần lui tới với những người lớn. Nàng yêu thương Cat hơn mọi thứ, nhưng... và bà Fitz lại quá bận để quản lý Toà nhà lớn đến nỗi bà không bao giờ có thời gian ngồi uống với nàng một tách trà. Colum đi Galway đón Stephen. Scarlett chẳng biết nghĩ điều gì khác hơn là hình dung anh ta đang đến Ballihara.

Stephen, một bóng ma... Có lẽ anh ta sẽ bớt như thế một khi đến Ireland. Có lẽ ở Savannah anh ta đã tỏ ra kỳ quái và trầm lặng đến thế bởi vì anh ta mãi mua vũ khí thôi.

Ít ra, chuyện ấy đã chấm dứt! Những lợi tức phụ nàng thu được, những lợi tức của những căn nhà nhỏ ở Atlanta, từ nay được dành cho nàng. Nàng hẳn đã cho những người Fanian cả một tài sản lớn. Giờ đây, tốt hơn cả là tiêu xài tài sản ấy vào những bộ áo dài -

chúng chẳng làm hại đến ai cả.

Stephen lại cũng có những tin tức của Savannah. Nàng nóng lòng muốn biết họ hàng mình sống ra sao. Maureen cũng lười viết thư gần như nàng. Đã mấy tháng rồi Scarlett không biết họ O Hara ở Savannah đã ra thế nào. Cũng như chẳng còn biết ai khác nữa. Mà đúng thế thật, khi nàng quyết định bán hết mọi thứ ở Atlanta, nàng cũng đã quyết định bỏ lại sau lưng nàng tất cả và không bao giờ ngoái nhìn lại.

Dẫu sao, cũng thật dễ chịu khi được biết tin tức của những người ở Atlanta. Nhìn những nguồn lợi tức nàng thu được, nàng biết rằng những căn nhà nhỏ đã bán được giá, và công việc kinh doanh của Ashley cũng tiến hành tốt.

Nhưng còn dì Pittypat! Và India! Cô ta có khô quắt lại đến mức rơi xuống thành bụi chưa nhỉ! Và mọi người khác có tầm quan trọng đối với mình, đã quá lâu rồi còn gì! Giá như mình vẫn giữ liên lạc với các dì thay vì giao tiền cho viên luật sư để anh ta chu cấp cho họ nhỉ!

- Mình có lý khi không cho họ biết mình ở đâu, để bảo vệ Cat tránh khỏi Rhett. Nhưng bây giờ, có lẽ chàng sẽ chẳng làm gì cả, chỉ cần nhìn cách chàng xử sự ở Lâu đài cũng đủ rõ. Nếu mình viết thư cho Eulalie, mình sẽ nhận được ở dì đủ mọi tin tức ở Charleston. Mình sẽ biết, cả tin tức của Rhett. Mình có thể chịu đựng khi nghe biết Anne và chàng đang thật hạnh phúc, rằng họ đang chăm sóc những con ngựa đua và những đứa con họ Butler không! Mình không nghĩ là mình thích đâu.

- Mình sẽ cứ để cho các dì ở yên chỗ ấy thôi.

Dù sao đi nữa, mình chỉ có quyền được nghe cả triệu lời trách cứ, và chỉ riêng về điểm này thôi, bà Fitz đã quá đủ với mình rồi! Có lẽ bà đúng khi nói rằng mình phải tổ chức các buổi dạ hội; thật nhục nhã khi có một Toà nhà lớn đến thế, với chừng ấy gia nhân mà lại không để làm gì cả. Nhưng nếu xét chung, bà ta lại sai khi có liên quan đến Cat. Mình cóc cần biết những bà mẹ Anh làm gì, không thể có chuyện để cho một bà bảo mẫu quản lý cả cuộc đời nó.

Mình lại ít khi nhìn thấy con bé lúc này đây: Bé luôn ở ngoài, trong chuồng ngựa, trong nhà bếp, đi lang thang chẳng biết ở đâu,

hoặc leo cây Ý nghĩ gửi con vào trường dòng là hoàn toàn phi lý! Khi bé đã khá lớn, trường của Ballihara vẫn còn phù hợp với bé. Ở đó, bé sẽ có bạn bè. Đôi khi mình lo lắng thấy bé không bao giờ muốn chơi với những đứa trẻ khác... Nhưng chuyện gì đang xảy ra thế kia! Không phải ngày chợ phiên mà sao trên cầu lại đông nghẹt người vậy!

Scarlett cúi xuống và đụng vai một người đàn bà đang chạy.

- Có chuyện gì thế!

Bà này nhướn đôi mắt sáng, nhìn nàng vẻ kích động.

- Người ta đang đánh ai đó! Bà phải nhanh chân lên kéo lỗ việc.

Người ta dùng roi đánh người. Scarlett chẳng hề muốn nhìn một tên lính tội nghiệp nào đó bị quất roi.

Nàng định quay lại cùng với cỗ xe, nhưng đám đông hiếu kỳ cứ lôi nàng đi. Con ngựa của nàng bị cuốn đi trong dòng người, còn cỗ xe bị đẩy tới, lắc lư. Nàng chỉ còn biết xuống xe và cầm cương, vuốt ve và nhỏ nhẹ trấn an con vật vừa bước vội theo đám người vây quanh.

Khi mọi người đã ngừng bước, Scarlett nghe tiếng roi vun vút cùng âm thanh rợn người khi roi quất trên da thịt người. Nàng muốn bịt tai nhưng hai tay nàng lại đang bận vỗ về con vật đang khiếp sợ.

Điều ấy chừng như kéo dài đến bất tận...

"và một trăm. Đủ rồi!", nàng nghe rõ, rồi tiếng cầu nhàu thất vọng của những người bu quanh. Đám đông tản mát và Scarlett bầu chặt lấy dây cương, người ta xô đẩy nhau còn mạnh hơn bao giờ hết.

Nàng nhắm mắt được thì đã quá trễ. Nàng đã nhìn thấy một thân hình bị biến dạng và hình ảnh ấy khắc ghi trong trí nàng. Anh ta bị cột vào một bánh xe để nằm ngang, chân tay bị trói bằng dây da. Chiếc áo sơ mi xanh lốm đốm máu, trùn từ thân trên xuống đến cái quần dài bằng len thô, để hở, phần có lẽ là tấm lưng rộng. Đó chỉ còn là một đồng bầy nhầy đỏ lôm với những mảnh thịt, da dính lũng lảng.

Scarlett lợm giọng buồn nôn, nàng quay đầu và chúi mặt vào bờm ngựa. Con vật bứt rứt lắc đầu đẩy nàng ra. Trong không khí nực lên một mùi tởm lợm.

Nàng nghe thấy tiếng ai đó nôn mửa, và dạ dày nàng cuộn lên.

Nàng cúi gập người, tay vẫn không rời dây cương và nôn thốc, nôn tháo trên mặt đường lát đá.

- Tốt lắm, chàng trai, giờ thì đi ăn đi, chẳng việc gì mà phải xấu hổ. Đến quán rượu làm một li Whisky đi. Marbury sẽ giúp tôi tháo hân xuống.

Scarlett ngẩng đầu lên nhìn người vừa nói. Đó là một người lính Anh, mặc quân phục trung sĩ thuộc Lực lượng phòng vệ. Ông ta nói với người lính trơn, mặt mày tái nhợt. Người này lão đảo bước đi. Một người lính khác đến giúp viên trung sĩ. Họ cắt dây da đằng sau bánh xe và thân người đổ quỵ xuống đám bùn ngập ngựa máu. Tuần trước, ở đây còn là bãi cỏ, Scarlett nghĩ thầm, mình không sao hình dung được! Lại cỏ xanh nữa chứ.

- Còn vợ anh ta, thừa trung sĩ!

Hai người lính nắm tay một người đàn bà mặc áo choàng đen có mũ che đang im lặng vùng vẫy.

- Thả chị ta ra! Xong rồi. Nào, đi thôi. Xe bò sẽ đem anh ta đi sau. Người phụ nữ chạy theo họ và nắm lấy tay áo có đính quân hàm của viên hạ sĩ quan.

- Ông sĩ quan đã hứa cho tôi chôn cất anh ấy mà! Chị ta kêu lên. Ông ta đã hứa mà!

Viên trung sĩ xô chị ta ra:

- Tôi chỉ được lệnh cho quát roi anh ta thôi, còn lại thì chẳng liên can gì đến tôi! Để cho tôi yên, cái mụ này!

Bóng người mặc đồ đen đứng bất động một mình, trên đường, dõi mắt nhìn theo những người lính bước vào quán rượu. Chị ta khóc nức nở làm mọi người rung mình. Rồi chị quay lại, và chạy vội đến chỗ bánh xe, và cái xác đầm máu. "Danny ơi, Danny ơi, anh thân yêu..." chị ta khom người rồi quì gối trong đám bùn, cố ôm lấy đôi vai trơ thịt và cái đầu lủng lẳng. Mũ trùm đầu của chị ta rơi xuống để lộ khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc vàng óng được búi lại, đôi mắt xanh lờm sâu và phiền muộn. Scarlett đứng sững tại chỗ. Tiến lên nghiêng bánh xe trên mặt đường lát đá sẽ là xâm nhập thô bạo vào tấn thảm kịch mà người phụ nữ kia đang trải qua.

Một thằng bé cúi bần, chân không, vụt chạy đến.

- Này bà, tôi có thể lấy một cái nút hay một cái gì đó được không!

Mẹ tôi muốn có một kỷ vật, nó vừa nói, vừa lay mạnh vai chị ta. Scarlett chạy trên nền đá lát, mặt cô lấm đốm máu và bùn bị giẫm nát rồi chụp lấy thằng bé. Nó ngược mắt, miệng há hốc, sừng sốt. Nàng dùng hết sức giáng cho nó một cái tát. Âm thanh vang lên khô khốc như tiếng súng nổ.

- Cút đi con quái vật bẩn thỉu! Cút đi.

Thằng bé thét lên, rồi cuống cuống lùi mất.

- Cám ơn, vợ người đàn ông bị đánh roi cho đến chết lên tiếng. Scarlett hiểu rằng từ lúc này nàng không thể lùi bước được nữa. Phải làm chút gì đó mà mình có thể.

- Tôi biết một bác sĩ ở Trim. Tôi sẽ đi tìm ông ta.

- Một bác sĩ ư? Để băng cho anh ấy ư?

Người phụ nữ thốt lên những lời cay đắng và tuyệt vọng ấy với giọng Anh hơi giống với giọng của những người ở Lâu đài.

- Để ông ta lo sửa lại thân hình và chôn cất anh ấy, Scarlett dịu dàng nói.

Chị ta nắm lấy gấu váy Scarlett bằng bàn tay đầm máu và hạ mình ôm lấy nó như để đội ơn nàng. Mắt Scarlett bỗng nhoà lệ. Chúa ơi, con không xứng đáng được như thế. Đúng là con đã định quay xe lại.

- Đừng, nàng nói, đừng làm thế...

Người phụ nữ tên là Harriet Stewart và chồng chị ta là Daniel Kelli. Đó là tất cả những gì Scarlett biết được mãi cho đến khi cái xác được liệm vào hòm đóng kín đặt trong ngôi nhà nguyện công giáo. Người goá phụ, đến lúc này chỉ hé miệng để trả lời các câu hỏi của vị linh mục, bỗng dáo dác nhìn quanh, đôi mắt như điên loạn.

- Billi! Billi đâu rồi! Nó phải có mặt ở đây.

Vị linh mục biết được chị ta có một đứa con trai bị nhốt trong một phòng khách sạn để nó đừng chứng kiến cảnh tượng vừa qua.

- Họ rất tử tế, người phụ nữ nói, họ đã chấp nhận cho tôi thanh toán bằng chiếc nhẫn cưới cho dù nó không phải bằng vàng.

- Tôi đi tìm nó đây, Scarlett nói. Con thừa cha, cha chăm sóc giúp bà Kelli nhé!

- Tất nhiên. Và nhớ mang về chai rượu vang Brandy đây! Bà O

Hara. Người phụ nữ đáng thương này sắp ngã gục đến nơi rồi!

- Tôi sẽ không ngã gục đâu, Harriet Kelli nói. Tôi không thể. Tôi cần phải chăm sóc con tôi. Nó còn bé lắm, chỉ mới tám tuổi. -

Giọng chị ta sắc và lạnh như băng.

Scarlett vội vã. Billi Kelli là một cậu bé tóc vàng, mập mạp, to lớn so với tuổi, đang giận dữ. Chồng lại những người đang bắt giữ nó sau cánh cửa nặng nề khoá chặt, chồng lại bọn lính Anh. Chủ quán trọ, dù thật vạm vỡ, cũng phải cố hết sức mới giữ nổi nó.

- Tao sẽ đến chỗ thợ rèn kiếm một cây sắt, đập vỡ đầu chúng nó cho đến khi nào chúng nó bắn tao chết mới thôi, cậu bé hét lên.

- Billi Kelli, ngừng cái trò ngu xuẩn ấy lại!

Những lời trách cứ của Scarlett như gáo nước lạnh giội thẳng vào mặt cậu bé.

- Mẹ cháu đang cần cháu, và cháu lại còn muốn mẹ cháu buồn phiền hơn nữa sao. Vậy cháu là hạng đàn ông như thế nào!

Chủ quán trọ thả Billi ra. Cậu bé đứng yên.

- Mẹ cháu ở đâu! Nó hỏi, giọng lộ rõ vẻ thơ ngây và sợ hãi.

- Đi theo cô, Scarlett nói.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 80

Câu chuyện của Harriet Stewart Kelli được người ta biết dần dần. Chị ta và đứa con trai đã đến Ballihara từ hơn một tuần nay, mà Scarlett cũng mới chỉ biết những nét chính. Là con gái một mục sư Tin Lành, Harriet đã trở thành gia sư trong gia đình của huân tước Witley. Cô mười chín tuổi, được học hành nhiều so với một phụ nữ, và không còn biết gì khác ở trên đời.

Một trong những công việc của cô là đi theo những đứa trẻ trong những cuộc dạo chơi bằng ngựa trước bữa điếm tâm. Cô đã si mê nụ cười rạng rỡ cùng giọng nói du dương vui tươi của anh chàng giữ ngựa cùng đi theo họ. Khi anh ta yêu cầu cô cùng bỏ trốn với anh, thì điều ấy đối với cô giống như một cuộc phiêu lưu lãng mạn tuyệt vời nhất trên đời này.

Cuộc phiêu lưu kết thúc trong cái trang trại nhỏ bé của cha Daniel Kelli: Một chàng giữ ngựa và một cô gia sư bỏ trốn thì không thể hy vọng có được giấy chứng nhận, nghĩa là cũng không thể có việc làm. Danny ra đồng cày cấy cùng với cha và các anh mình, còn Harriet ở nhà làm những gì mẹ anh chỉ vẽ, chủ yếu là giặt rửa và may vá. Cô rất giỏi thêu thùa một trong những tài khéo rất cần cho một phu nhân. Billi là đứa con độc nhất của họ, và điều ấy đủ cho thấy thiên diễm tình của họ đã sớm chấm dứt. Danny Kelli lại tiếc nuôi thế giới loài ngựa, những chuồng ngựa thênh thang, cái áo gi lê sọc thanh lịch, cái mũ cao, những đôi giày bột cao bằng da làm nên chế phục của người giữ ngựa. Anh ta đổ cho Harriet đã gây nên điều bất hạnh cho anh ta và tìm sự an ủi trong rượu Whisky. Gia đình anh ta đâm ra thù ghét người thiếu phụ bởi vì cô ta là người Anh, lại theo đạo Tin Lành.

Danny bị bắt vì đã tấn công một sĩ quan Anh trong một quán rượu. Gia đình anh ta xem anh ta như đã chết từ khi anh ta bị kết án một trăm roi. Họ đã bắt đầu phát tang cho anh ta trong lúc Harriet nằm

tay Billi cùng với một ổ bánh mì, lộ bộ hai mươi dặm đường đến tận Trim, nơi có doanh trại của người sĩ quan bị lãng nhục. Chị biện hộ cho chồng mình. Người ta đồng ý cho chị được phép chôn cất chồng.

- Thừa bà O Hara, tôi sẽ đem con về Anh quốc, nếu như bà tạm ứng cho tôi tiền tàu xe. Cha mẹ tôi đã chết, nhưng tôi còn anh em họ có thể cho chúng tôi tá túc. Tôi sẽ trả lại cho bà bằng tiền lương của tôi. Tôi sẽ kiếm được một việc làm nào đó thôi.

- Nói gì lạ lùng vậy! Scarlett đáp. Cô không nhận thấy là tôi có một đứa con gái nghịch phá như một chú ngựa hoang nhỏ sao! Cat cần một cô gia sư. Hơn nữa, bé lại đã quyến luyến Billi như hình với bóng. Bé còn cần một người bạn. Cô sẽ làm ơn cho tôi nếu như cô ở lại, bà Kelli ạ.

Nàng không nói dối, nhưng nàng giữ kẽ để không nói thêm rằng nàng rất lo là Harriet không có khả năng lên một con tàu đang hoàng để trở về Anh quốc, càng ít có khả năng sống nổi một khi về bên ấy. Như Scarlett đã nói về cô ta: người đàn bà này có cái gan nhưng không có cái đầu. Những điều cô ta biết cô ta chỉ lấy từ trong sách vở. Scarlett chẳng hề đánh giá cao loại người như vậy bao giờ.

Dù sao, tuy chê trách người phụ nữ trẻ này là thiếu thực tế nàng cũng sung sướng được có cô trong nhà. Từ khi nàng ở Dublin trở về, ngôi nhà đối với nàng lại thiếu vắng bà Montague đến thế, nhưng sự thật là vậy.

Harriet bù đắp vào chỗ trống này. Về nhiều mặt, đó cũng là một người bạn dễ chịu hơn bà Charlotte bởi vì cô ta say sưa với tất cả những gì dám trẻ làm, và nhờ vậy Scarlett biết được bao cuộc phiêu lưu nho nhỏ mà Cat không hề kể cho mẹ nghe.

Hơn nữa, Billi đã kết bạn với cô bé, điều này khiến Scarlett khỏi phải dằn vặt trong lòng khi nhìn thấy Cat lủi thủi một mình. Bà Fitzpatrick tỏ ra ác cảm với Harriet, đó là điều trở ngại duy nhất trong hoàn cảnh này.

- Chúng tôi không muốn có người Anh ở Ballihara, bà O Hara ạ, bà ta nói khi Scarlett đưa hai mẹ con từ Trim về.

Chịu đựng cái bà Montague ấy đã quá đủ rồi, nhưng ít ra bà ấy còn

có ích cho cô.

- Bà có lẽ không thích Kelli, nhưng mà tôi thích và đây là nhà của tôi mà!

Scarlett đã chán ngán vì cứ phải nghe người khác nói phải làm cái này hoặc không được làm cái này. Thoạt tiên là bà Charlotte, giờ thì là bà Fitz! Còn Harriet không bao giờ chê trách nàng điều gì cả. Trái lại nữa là khác: cô ta tỏ ra biết ơn nàng đã cho cô ta tá túc cũng như cho cô ta những bộ quần áo cũ đến nỗi khi Scarlett chỉ muốn phiên trách cô sao lại tỏ ra quá dịu dàng và quy lụy đến thế. Ngoài ra, Scarlett còn đâm ra quát tháo mọi người, điều mà nàng cảm thấy xấu hổ, bởi vì thái độ cau có của nàng chẳng có lý do gì cả. Ai cũng nói, từ xưa đến giờ, chưa hề thấy có một mùa nào như thế. Lúa mì đã mọc được bằng nửa chiều cao bình thường và cánh đồng khoai tây đã phủ những mầm xanh đầy sức sống.

Những ngày nắng ráo cứ nối tiếp nhau và những lễ hội nhân có chợ phiên hàng tuần của Trim, cứ kéo dài mãi đến khuya trong đêm êm ả và nóng ẩm. Scarlett nhảy cho đến thùng vớ, thùng giày, nhưng âm nhạc và tiếng cười vui vẫn không sao làm nàng phán chán lâu. Khi Harriet thờ dài lúc nhìn thấy những cặp tình nhân đi dọc theo bờ sông, tay trong tay, thì Scarlett quay lại nhún vai với vẻ bức tức. Chúa ơi, nàng nghĩ thầm những lời mời cứ đến mỗi ngày quia đường buu điện.

Những cuộc tiếp tân lại sắp bắt đầu rồi. Những ngày hội thanh lịch của Dublin và những cửa hiệu đầy cảm dỗ đã mất đi nhiều vẻ hấp dẫn của nó nhân có chợ phiên của Trim.

Cuối tháng năm, nước sông Boyne cạn đến mức người ta có thể nhìn thấy những tảng đá mà nhiều thế kỷ trước, người ta đã đổ xuống đó tạo thành khúc sông cạn để đi lại. Đám nông dân lo âu theo dõi những đám mây bị cơn gió tây cuốn đi trên nền trời trong vắt. Đồng ruộng đang cần nước. Những cơn mưa rào ngăn ngui làm mát không khí chỉ đủ thấm đất làm rữa lúa và rữa cây cỏ gừng trên cánh đồng trời lên mặt đất, và vì vậy càng làm thân lúa yếu đi. Cat cho biết lối mòn phía bắc dẫn đến túp lều của Grainne đang dần dà biến thành một con đường.

- Bà ấy có nhiều bơ mà không ăn hết, bé vừa nói vừa phết bơ lên

miếng bánh mì nhỏ. Người ta đang đến mua bùa chú để cầu cho trời mưa.

- Các con định làm bạn với bà ấy hử!

Vâng, Billi rất yêu bà ấy.

Scarlett mỉm cười. Tất cả những gì cậu bé nói giống như lời phúc âm đối với Cat. Cũng mừng là Billi có bản chất tốt, sự ngưỡng mộ của Cat là một bằng chứng khủng khiếp. Trái lại, cậu bé tỏ ra kiên nhẫn lạ lùng Billi đã từng hưởng "máu mê ngựa" của cha. Nó dạy cho cô bé làm thế nào để trở thành một kỵ sĩ tài giỏi hơn cả mẹ Scarlett có thể dạy bé. Khi nào Cat lớn hơn vài tuổi nữa, bé sẽ có một con ngựa chứ không phải một chú ngựa con. Cô bé đã ít nhất hai lần mỗi ngày lưu ý mẹ rằng những chú ngựa con chỉ là để cho trẻ con chơi thôi.

Còn Cat thì đã là một cô gái lớn rồi. May thay, Billi còn nói thêm "nhưng chưa lớn lắm đâu". Không bao giờ bé lại có thể chấp nhận một điều như thế từ mẹ mình.

Đầu tháng sáu, Scarlett đi dự buổi tiếp tân ở Roscommon, tin chắc con mình sẽ không thấy vắng mình. Rõ ràng bé cũng chẳng thêm để ý là mình không có ở đây nữa. Thật là nhục nhã.

- Thời tiết đẹp quá nhỉ! Mọi người khách đều nói.

Sau bữa ăn tối, họ chơi quần vợt trong ánh sáng mát dịu kéo dài đến mười giờ đêm.

Scarlett sung sướng được gặp lại nhiều người mà nàng yêu mến nhất ở Dublin. Charles Ragland là người duy nhất mà nàng tiếp không mấy nồng nhiệt.

- Charles, có ai ở chỗ anh đã đánh chết người đàn ông tội nghiệp kia bằng roi đấy! Tôi sẽ không bao giờ quên, và tôi sẽ không bao giờ tha thứ đâu. Dù anh có mặc quần áo dân sự cũng chẳng thay đổi được gì khi anh là một người lính Anh. Mà những người lính là những con quái vật Trước vẻ sùng sốt của nàng. Charles tỏ ra ít chịu phục thiện:

Scarlett, tôi lấy làm tiếc là cô đã chứng kiến cảnh ấy Đánh roi là một chuyện ghê tởm. Nhưng chúng ta còn có dịp nhìn thấy những chuyện còn tồi tệ hơn thế nữa, và phải chờ có thời gian mới chấm

dứt được.

Anh ta không chịu dẫn chứng nhưng Scarlett được biết, qua câu chuyện, những cuộc tấn công vào những người chủ đất đang diễn ra nhan nhản ở khắp Ireland.

Những cánh đồng bị thiêu rụi, những con bò cái bị giết, người đại diện một lãnh địa lớn gần Galway đã là nạn nhân của một cuộc phục kích và bị bắt thây. Người ta xì xào to nhỏ về sự tái xuất hiện của những tên da trắng con, những băng cướp giết đã từng gây khiếp sợ cho các chủ đất nhiều năm về trước. Không thể như thế được, những người ủng hộ nhất đều nói vậy. Tất cả những sự việc này lại diễn ra lác đác, lẻ tẻ, chúng là sản phẩm của những kẻ quấy rối mà chính quyền các nơi đã quá nhẵn mặt. Tuy nhiên, khi những trại chủ nhìn thấy xe của cô đi ngang, họ vẫn cảm thấy khó chịu.

Scarlett tha thứ cho Charles. Nhưng, nàng nói thêm, anh ta không được nghĩ rằng nàng sẽ quên.

- Tôi dám nhận hết trách nhiệm về hành vi ấy về mình, nếu như điều đó làm cho cô nhớ mãi đến tôi, anh ta đáp về nhiệt tình.

Rồi anh ta đỏ mặt như một cậu học sinh.

- Mẹ kiếp, tôi thêu dệt ra bao điều đáng mặt với Huân tước Byron khi tôi ở trong trại mà nghĩ đến cô, còn đứng trước mặt cô thì tôi lại áp úng toàn những điều ngu xuẩn. Cô có biết là tôi yêu cô ghê gớm không?

- Thật vậy. Không sao cả, Charles ạ. Tôi không nghĩ rằng Huân tước Byron sẽ làm tôi vừa lòng và tôi rất có cảm tình với anh.

- Thật chứ, thiên thần của anh! Anh có thể hy vọng rằng...

- Tôi không nghĩ thế đâu, Charles ạ. Đừng có đưa cái bộ mặt đưa đám ấy ra, đó không phải là anh đâu. Tôi cho là như mọi người thôi. Điều làm như vậy.

Những miếng bánh mì xăng-uých đặt trong phòng Scarlett đã dần dần khô cứng lại trong đêm.

- Thật sung sướng khi được trở về nhà mình! Harriet ạ tôi rất sợ trở thành một kẻ đáng ghê tởm khi ra đi, dù cố vui chơi thả cửa đi nữa cũng vô ích, tôi luôn chết thèm được trở về nhà. Nhưng tôi dám

chắc với cô.rằng trước cuối tuần này tôi lại đã tơ tưởng đến lời mời sắp đến mà tôi đã nhận. Nào, nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra trong thời gian tôi vắng nhà. Cat không quấy rầy Billi chứ!

- Không đâu. Chúng đã nghĩ ra một trò chơi mới gọi là "Đánh chìm cái lũ Viking đi". Tôi không biết cái từ ấy ở đâu ra. Cat nói là cô có thể giải thích chứ bé chẳng còn nhớ gì ngoài những từ ấy. Chúng bắc một cái thang dây lên ngọn tháp, Billi chuyển đá lên rồi chúng thi nhau ném xuống dòng sông qua những khe hở. Scarlett bật cười.

- Đúng là một con bé tinh ranh! Đã có lúc nó cứ nằng nặc đòi tôi để cho nó leo lên ngọn tháp. Tôi để ý thấy là nó đã lôi kéo Billi vào toàn bộ những việc nặng nhọc. Mà nó lại chưa đầy bốn tuổi! Khi nó lên sáu, chắc sẽ kinh khủng lắm. Cô phải đánh đòn nó và bắt nó học chữ.

- Không cần phải thế. Cháu bé rất thích học bảng mẫu tự trong phòng cháu, bảng mẫu tự với những con thú vậy.

Scarlett mỉm cười: đó cũng như là nghe nói con gái mình là thiên tài vậy. Nàng luôn sẵn lòng tin rằng Cat có thể làm mọi điều sớm hơn, tốt hơn mọi đứa trẻ khác trên đời này.

- Scarlett, cô kể cho tôi nghe về buổi tiếp tân đi, Harriet hỏi, chừng như nỗi bất hạnh riêng không làm chị ta quên đi những giấc mơ lãng mạn.

- Thật là thú vị. Chúng tôi nghĩ là có đến hai chục người - và lần này không có ông tướng về hưu để quấy nhiễu chúng tôi bằng những gì ông ta biết về công tước Wellington. Chúng tôi đã có một cuộc thi bóng vồ sỏi nổi trong đó mỗi người đều có đặt tiền cược và tính điểm cũng giống như cá ngựa vậy. Tôi cùng phe với...

- Bà O Hara!

Giọng nói lộ vẻ hoảng hốt. Scarlett đứng phắt dậy.

Một cô hầu hấp tấp chạy đến, mặt đỏ bừng, hơi thở hỗn hển:

- Nhà bếp... Cô ta áp úng... Cat... bị bỏng...

Scarlett suýt hất ngã cô ta để đâm bổ về phía nhà bếp.

Đi được nửa đường, nàng đã nghe Cat rên rỉ. Nàng phóng chạy nhanh hơn nữa. Cat không bao giờ khóc mà.

- Bé không biết là cái chảo nóng... Người ta đã bôi bơ lên tay cho

cháu. Bé vừa với tới thì nó đổ xuống.

- Mẹ ơi... Mẹ ơi...

Tiếng người chộn rộn khắp nơi. Nàng chỉ nghe thấy tiếng Cat.

- Mẹ đây, cưng ơi. Chúng ta sẽ làm Cat khỏi ngay trong nháy mắt thôi mà.

Nàng ôm con gái đang khóc trên tay và bước vội ra cửa. Nàng đã nhìn thấy vết phỏng khủng khiếp trong lòng bàn tay của Cat. Vết phỏng phồng giộp lên đến mức các ngón tay nhỏ bé cứ bạnh ra.

Scarlett có lẽ đã chửi thề là đoạn đường sao như dài ra gấp đôi.

Nàng cố hết sức chạy thật nhanh mà không để bị vấp ngã. Nếu như bác sĩ Devlin không có nhà thì lão sẽ không còn cái nhà mà mò về đâu! Ta sẽ vứt hết đồ đạc của lão ra ngoài, và cả gia đình của lão.

Nhưng bác sĩ có mặt.

- Nào, nào, Bà O Hara, chẳng việc gì phải rối lên như thế! Trẻ con nào mà chẳng hay bị tai nạn! Để tôi xem qua một chút.

Cat thét lên khi ông ta ấn bàn tay của bé. Scarlett đau xé lòng như bị dao cắt.

- Không nghi ngờ gì nữa, rõ ràng là vết phỏng khá nặng đấy, bác sĩ Devlin nói. Chúng ta sẽ bôi mỡ vào đấy cho đến lúc vết phỏng phồng lên, rồi chúng ta sẽ chích để cho nước ra.

- Bác sĩ ơi, lúc này bé chắc đau lắm thì phải. Ông không thể làm được gì cho cháu bớt đau ư?

Những giọt nước mắt của Cat ướt đầm vào áo Scarlett.

- Dùng bơ là tốt nhất. Nó sẽ làm giảm đau sau một lúc thôi.

- Sau một lúc thôi ư?

Scarlett quay người và bỏ chạy. Nàng nghĩ đến thứ thuốc đã rót trên lưỡi nàng khi nàng sinh Cat, và cơn đau biến mất ngay.

Nàng sẽ đưa bé đến nhà bà phù thủy.

Khá xa... nàng đã quên rằng dòng sông và ngọn tháp ở khá xa. Đôi chân nàng mỏi nhừ, nhưng không thể không đi được.

Scarlett chạy trời chết.

- Grainne! - Nàng kêu to khi chạy đến những bụi ô rô. - Cứu tôi với! Vì Chúa, cứu tôi với.

Bà lão bước ra từ trong bóng tối.

- Nào ngồi xuống đây, bà ta bình thản nói. Chẳng phải nhọc công

chạy làm gì?

Ngồi trên nền đất, bà đưa tay ra:

- Lại đây với Grainne đi, Dara! Bà sẽ làm cho cái đau chạy đi nơi khác.

Scarlett đặt Cat ngồi trên gối bà phù thủy. Rồi nàng ngồi xổm trên đất như định chụp vội lấy đứa bé và lại bỏ chạy. Chạy đến đâu cũng được, miễn là có sự giúp đỡ.

Giả như nàng có thể chột nghĩ ra một địa chỉ cụ thể hoặc một người nào đó.

- Dara, bà muốn con đặt tay con lên tay bà. Bà sẽ không sờ đến tay con đâu. Nào, con đặt tay con trong lòng bàn tay của bà đi! Bà sẽ nói với vết phỏng và nó sẽ nghe lời bà. Nó sẽ bỏ đi thôi!

Giọng Grainne bình thản và tự tin. Đôi mắt xanh của Cat ngấm nhìn khuôn mặt điềm tĩnh và nhăn nheo của bà lão, bé đặt lưng bàn tay bị phỏng trên lòng bàn tay lấm chấm những vết cỏ.

- Dara, vết phỏng lớn và nặng đấy. Chắc là ta phải thuyết phục nó. Mất thời gian đấy. Nhưng rồi sẽ nhanh chóng đi thôi.

Grainne thổi nhẹ nhẹ trên chỗ da bị phỏng. Một, hai, ba lần. Bà đưa môi mình sát hai bàn tay của hai người và bắt đầu thì thầm trong lòng bàn tay của Cat.

Bà ta đọc những lời không sao nghe nổi bằng một giọng xì xào như lá non hoặc như tia nước chảy trên sỏi dưới ánh mặt trời. Sau vài phút - nhiều nhất là ba phút - Cat ngưng khóc và Scarlett ngồi bệt xuống đất thở phào. Tiếng xì xào vẫn tiếp tục, đều đều, êm ái. Đầu của Cat ngẹo sang một bên rồi ngã trên ngực Grainne.

Scarlett ngồi chống tay. Lát sau, nàng đã nằm chuôi trên nền nhà, ngã lưng và chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Còn Grainne vẫn không ngừng thì thào với vết phỏng, trong lúc hai mẹ con nằm ngủ. Dần dà, chỗ phỏng xẹp xuống, ít đỏ hơn, cho đến lúc da Cat giống như chưa hề bị phỏng. Grainne ngừng đầu và liếm đôi môi khô khốc.

Bà ta khép hai tay cô bé đang ngủ thiếp, rồi ôm lấy bé vào lòng và vừa ru nhẹ nhẹ vừa khe khẽ hát. Một lúc lâu bà ngừng hát.

- Dara...

Cat mở mắt.

- Đã đến lúc phải đi thôi! Nói với mẹ con thế. Grainne đã mệt và đi ngủ đây. Con phải đưa mẹ về nhà.

Bà lão dựng bé dậy. Rồi bà quay người và biến mất trong bụi cây ô rô bằng cách bò trên hai tay và đầu gối.

- Mẹ ơi, phải đi về thôi!

- Cat! Sao mẹ lại có thể ngủ ngon thế nhỉ! Ồ, thiên thần của mẹ, mẹ lấy làm tiếc. Điều gì đã xảy ra thế?

- Con thấy sao rồi, con mèo nhỏ của mẹ!

Scarlett ngấm nhìn bàn tay lạnh lặn của bé.

- Ồ Kitty Cat, mẹ muốn được con hôn biết bao.

Bé hôn lên đôi má của Scarlett.

- Mẹ nghĩ con thích uống trà và ăn bánh hơn là leo lên ngọn tháp, nàng nói. Chúng ta đi về thôi.

Đó là món quà mà bé tặng mẹ.

Bà O Hara thì bị mê hoặc, còn bà phù thủy và thần thì nói chuyện với nhau bằng một thứ tiếng xa lạ.

Nell Garrity đã chính mắt nhìn thấy, cô ta nói, và cô ta đã thất kinh hồn vía đến mức cầm đầu nhảy xuống sông Boyne, không hề nhớ là phải trở lại khúc sông cạn. Cô ta sẽ chết đuối nếu như nước sông sâu như mọi khi.

Hai người đã đọc những câu thần chú để cho mây bay đi đấy, họ làm thế đấy!

- Có đúng là con bò cái của Any McGinty thôi không cho sữa ngày ấy, trong khi nó là một trong những con bò nhiều sữa nhất ở Trim! Dan Houlihan ở Navan, có những mụn cóc to tướng dưới chân đến nỗi anh ta không sao đặt chân xuống đất được. Thần cưới một con chó sói mà ban ngày thì đội lốt một chú ngựa con.

- Bóng của thần đổ trên cái máy đánh kem của tôi nên không làm sao mà có bơ nổi! - Những người biết chuyện nói rằng thần nhìn thấy được trong đêm tối, và hai mắt của thần rực sáng như ngọn lửa trong lúc đi rình rập.

- Anh có nghe kể chuyện thần được sinh ra như thế nào chưa, thưa ông Reilli! Đó là vào đêm trước Lễ Các Thánh và trên trời có sao chổi quét ngang qua.

Trong cả hạt, những chuyện đồn đại cứ lan truyền hết nhà này, sang nhà khác.

Bà Fitzpatrick bắt gặp con mèo vằn của Cat trên ngưỡng cửa của Toà nhà lớn. Ochras bị bóp cổ và moi ruột. Bà gói xác con vật trong mảnh vải và giấu trong phòng mình cho đến lúc có thể đem vứt xuống sông mà không ai nhìn thấy.

Rosaleen Fitzpatrick vội vàng bước vào nhà Colum chẳng thèm gõ cửa. Anh nhướn mắt lên, nhưng vẫn ngồi yên trên ghế bành.

- Đúng như tôi nói mà! Bà thốt lên. Anh không đến uống ở quán rượu như một người đàn ông đàn ông hoàng, anh phải giấu đi cái tính yếu đuối của anh ở đây với tí chút gọi là đàn ông thế kia à!

Giọng bà đầy khinh bỉ, giống như cử chỉ bà lấy mũi giày bột dẹt vào hai chân mềm nhũn của Stephen O Hara. Anh ta ngáy đứt đoạn, miệng há hốc. Một mùi rượu Whisky bốc lên từ quần áo anh và hơi thở anh tỏa mịm.

- Để cho tôi yên, Rosaleen, Colum nói giọng mệt mỏi.

- Em họ tôi và tôi đã khóc than cho những hy vọng của Ireland. -

Bà Fitzpatrick chống tay lên hông. - Và những hy vọng của em gái họ anh ư, Colum O Hara! Anh không đắm trong men rượu trong lúc cô ta than khóc, cái chết của con cô ấy chứ! Anh sẽ không ưu phiền với cô ta khi con gái cô ấy chết chứ! Bởi vì tôi xin nói với anh, Colum, đứa bé đang gặp chuyện hiểm nghèo.

Bà quỳ xuống bên ghế bành của anh và lắc mạnh tay anh:

- Colum, vì tình yêu Chúa Giêsu và Đức Mẹ Đồng Trinh, anh phải làm cái gì chứ! Tôi đã cố hết sức nhưng không ai chịu nghe tôi cả! Có thể là đã quá trễ để họ nghe, nhưng anh cố thử xem. Anh không thể lẩn trốn mọi người như thế này được. Mọi người đang cảm thấy là anh bỏ rơi họ và cả cô em họ Scarlett của anh nữa!

- Katie Colum O Hara, Colum lau bà.

- Tay anh sẽ vấy máu của em bé đấy, bà Rosaleen lạnh lùng nói.

Hôm sau, mãi đến chiều tối. Colum cứ đứng đĩnh đến thăm hết mọi ngôi nhà ở Ballihara và Adamstown và không quên quán rượu. Nơi anh đến thăm đầu tiên là văn phòng của Scarlett, và anh thấy nàng đang chìm ngập trong chồng sổ sách kế toán của toà nhà. Nàng đang nhúu mày: khuôn mặt nàng rạng rỡ lên khi nhìn thấy anh

trước cửa, rồi sa sầm lại khi anh gợi ý tổ chức buổi dạ vũ mừng Stephen trở về Ireland.

Cuối cùng nàng đồng ý như anh mong đợi, và sau đó Colum có thể đi thăm mọi nhà, để chuyển lời mời đến cho mọi người. Anh chăm chú lắng nghe, tìm những dấu hiệu cho phép nghĩ rằng những lo ngại của Rosaleen là có cơ sở nhưng anh thở phào nhẹ nhõm khi không nghe một điều gì như thế cả.

Sau lễ chủ nhật, cả dân làng và mọi người thuộc dòng họ O Hara của quận Meath kéo đến Ballihara để chúc mừng Stephen trở về và nghe tin tức ở Mỹ. Trên thảm cỏ đã kê những dãy bàn dài đầy ắp những khay thịt bò muối và cải bắp đang bốc khói, những giỏ đầy khoai lang luộc nóng hôi và những bình bia đang sủi bọt.

Những cửa sổ sát đất của phòng khách được mở toang như để mời mọi người vào, và trên trần nhà được trang trí những truyền thuyết anh hùng của Ireland. Buổi lễ đã thành công mà không phải mất nhiều công sức.

Scarlett sau đó cảm thấy khuây khoả khi nghĩ rằng nàng đã hết sức mình và được chuyên trò lâu bên cạnh Kathleen.

- Em nhớ chị quá! Nàng nói. Kể từ lúc chị đi, không có gì là giống trước nữa. Bền lộn chắc đã xuống đến hơn ba mét đấy, cũng như trước thôi mà. Em không sao chịu đựng nổi mỗi lần nghĩ đến chuyện đến nhà Pegeen.

- Scarlett, nếu mọi chuyện vẫn y như cũ thì sao cứ phải than thở làm gì cho nhọc lòng, Kathleen bác lại, chị giờ đây đã là mẹ một chú nhóc khỏe mạnh và đang đợi nó có thêm đứa em trai nữa. Chị ấy không hề nhớ gì đến mình, Scarlett buồn bã nghĩ thầm. Stephen chẳng nói nhiều về Ireland cũng như về nước Mỹ, nhưng cả nhà lại không tỏ vẻ gì là bất bình. "Nói chung đó là một con người trầm lặng". Scarlett tránh gặp anh. Với nàng, anh ta vẫn luôn mãi là Stephen bóng ma. Dù sao, anh cũng đem đến được một tin tức tuyệt vời. Ông ngoại Robillard đã chết và để lại tài sản cho hai di Pauline và Eulalie. Hai di hiện sống trong ngôi nhà màu hồng, và hàng ngày cùng đi dạo để bảo đảm sức khỏe. Người ta nói rằng họ còn giàu có hơn cả hai chị em Telfair.

Trong buổi lễ, mọi người nghe rõ tiếng sấm gầm ở xa xa. Ai cũng

ngừng lại, kẻ thì ngưng cười, người thì ngưng ăn, và ngược mắt nhìn vào khoảng trời xanh chói chang với niềm chứa chan hy vọng. Cha Flinn mỗi ngày đều làm thêm một lễ phụ để cầu mưa, và trong mỗi gia đình người ta đều đốt nến cầu nguyện.

Ngày lễ Thánh Jean, những đám mây bị cơn gió phía tây cuốn về cứ mỗi lúc lại chồng chất lên nhau chứ không trôi đi mất. Đến buổi chiều, mây đã phủ dày đặc và tối sầm ở chân trời. Những người đàn ông, đàn bà đang chuẩn bị ngọn lửa vui cho lễ hội về đêm đều ngẩng đầu trước những trận gió ào ào thổi qua và cảm thấy dường như mưa đang tới. Buổi lễ sẽ vui biết bao nếu như cuối cùng trời đổ mưa và cứu được mùa màng!

Con giông ập đến vào lúc hoàng hôn trong tiếng sấm gầm đĩnh tai nhức óc, chớp sáng lóe trên nền trời như giữa ban ngày, và một trận mưa như trút đổ xuống. Mọi người nằm lăn ra đất và che đầu. Hạt mưa to như hạt đỗ. Những tiếng thét sợ hãi và đau đớn vang lên trong những khoảnh khắc yên lặng giữa hai tiếng sấm gầm.

Scarlett rời Toà nhà lớn để đến nhảy quanh ngọn lửa vui Chỉ vài giây sau, nàng rút lui vào bên hông nhà, người ướt như chuột lột, rồi chạy lên lầu một tìm Cat.

Bé đang nhìn qua cửa sổ, hai mắt mở to, hai tay bít kín lỗ tai.

Harnet Billi thu mình trong một góc phòng, ôm chặt lấy Billi để bảo vệ nó. Scarlett quỳ bên cạnh con gái và ngắm nhìn thiên nhiên trong cơn thịnh nộ.

Cơn thịnh nộ kéo dài khoảng nửa giờ, rồi trời lại sáng, đầy sao với vàng trắng tròn và tỏ. Cũn ướt sũng và đêm ấy người ta không đốt lửa. Những cánh đồng cỏ và lúa mì bị trận mưa đá tàn phá sạch.

Tiếng than khóc vang lên khắp Ballihara, xuyên qua những bức tường đá và cửa kính đến phòng của Cat. Scarlett rùng mình và ôm chặt lấy bé. Cat rên khe khẽ, lấy tay bịt tai cũng không sao ngăn nổi âm thanh ấy.

Scarlett leo lên một cái bàn đặt giữa con đường lớn của Ballihara, trước dân cư của thành phố.

- Mùa màng đã bị thất thu. Nhưng vẫn còn nhiều thứ phải cố cứu lấy! Cỏ sẽ hết ướt để thành cỏ khô. Và chúng ta sẽ có rơm với cả

bông lúa, dù không còn hạt để xay thành bột. Tôi sẽ đi đến Trim, đến Navan và cả Drogheda, để mua lương thực cho mùa đông. Ballihara không thể bị đói kém được! Tôi xin hứa như vậy. Bà O Hara xin thề như thế.

Lúc bấy giờ, mọi người hoan hô nàng.

Nhưng khi đêm xuống, ngồi bên lò sưởi, họ lại nói đến bà phù thủy, đến thần và đến ngọn tháp mà thần đã dựng lên để trả thù cho vị Huân tước bị treo cổ.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 81

Bầu trời sáng trong, cái nóng như thiêu như đốt trở lại và kéo dài. Trang nhất của tờ Thời báo Ireland được dành trọn cho các tường thuật và suy đoán về thời tiết. Trang hai và ba ngày càng nhiều bài vở liên quan đến những vụ xâm phạm tài sản và tấn công đại diện của các chủ đất.

Mỗi sáng Scarlett đọc lướt các tờ báo rồi vứt đi. Nhờ trời, ít ra nàng cũng không có gì phải lo về các tá điền của mình. Họ biết là nàng chăm lo cho họ.

Nhưng không phải dễ. Rất thường, khi nàng đến một thành phố mà người ta bảo là còn bột lúa mạch hoặc lúa mì, nàng phát hiện rằng đó chỉ là tin đồn, hoặc đã hết sạch. Mới đầu nàng còn trả giá gắt gao trước những món hàng tăng giá, nhưng dần dà, khi hàng hoá ngày càng hiếm, nàng sung sướng đến mức trả ngay giá người ta đòi, mà thường là để lấy những món hàng tồi.

Nàng tự nhủ, thật thê thảm chẳng khác gì ở Géorgie sau chiến tranh. Không, còn tệ hơn thế. Thời ấy, chúng ta đánh bọn Yankee, vì chúng cướp sạch hoặc đốt sạch. Bây giờ, anh chiến đấu để bảo vệ sự sống của nhiều người hơn là số người mà mình nuôi dưỡng ở Tara. Lại còn chẳng biết đâu là kẻ thù. Chỉ có thể tin rằng Thượng đế muốn trừng phạt Ireland.

Nhưng nàng vẫn mua cả trăm đô la tiền nền cho người dân ở Ballihara khi họ đi cầu nguyện ở nhà thờ. Và khi cưỡi ngựa hoặc đánh xe dọc theo những đồng đá xuất hiện bên các vệ đường hoặc trên các cánh đồng, nàng rất cảnh giác. Nàng không biết, bằng cách làm như vậy người ta muốn làm nguôi lòng những thần linh xa xưa nào, nhưng nếu thần linh có thể làm mưa thì nàng sẵn sàng nhường cho họ tất cả đá trong quận. Nếu cần, nàng sẽ tự mình mang đá đến.

Scarlett cảm thấy bất lực: đây là một thử nghiệm mới và thật đáng

sợ. Nàng vẫn tưởng mình rành nghề nông vì sinh ra trong một đồn điền. Thực tế, những năm tháng tốt đẹp ở Ballihara phù hợp với các hy vọng của nàng vì nàng đã làm việc cật lực và đòi hỏi những người khác cũng phải làm như vậy. Nhưng bây giờ, khi điều ấy không còn đủ nữa, nàng sẽ làm gì đây!

Nàng tiếp tục đi dự các buổi tiếp tân mà nàng rất vui vẻ nhận lời mời. Tuy vậy, từ nay nàng đi không phải để vui chơi nữa mà để tìm kiếm thông tin từ các đồn chủ khác.

Scarlett đến Kilbawney Abbey dự tiếp tân của gia đình Gifford chậm mất một ngày.

- Tôi lấy làm tiếc, Florence ạ, nàng nói với bà Gifford, nếu tôi có giáo dục thì tôi đã phải nghĩ tới việc đánh điện cho bà. Nhưng sự thật là tôi phải chạy đôn chạy đáo kiếm bột lúa mạch hoặc lúa mì và tôi đã quên mất ngày.

Cảm thấy nhẹ người vì Scarlett đã đến, bà Gifford quên cả giận.

Tất cả khách khứa đã nhận lời mời của bà thay vì một lời mời nào khác, vì bà đã ngầm cho biết rằng Bà O Hara sẽ có mặt.

- Tôi đã chờ đợi dịp để bắt tay bà, thưa bà!

Một ngài quý tộc mặc quần chèn gối, siết chặt bàn tay phải của nàng. Bá tước De Trevanne là một ông già linh lợi, với hàm râu bạc trắng tua tủa và cái mũi quặp lộ rõ những mạch máu đỏ tía.

- Cám ơn ông, Scarlett trả lời.

- Tại sao ông ta lại chờ đợi nhỉ! Nàng tự hỏi.

Ngài bá tước đã cho nàng biết điều đó, bằng cái giọng oang oang như lệnh võ của những người điếc. Ông ta cho mọi người biết điều đó, dù các khách mời có muốn hay không. Giọng ông ta khỏe đến nỗi ở tận ngoài bãi cỏ chơi bóng chày cũng có thể nghe thấy.

Ông ta gầm lên, rằng nàng xứng đáng được ngợi khen vì đã cứu Ballihara. Ông ta đã bảo với Arthur đừng có ngu ngốc, đừng phung phí tiền bạc mua tàu của bọn ăn cắp để bọn chúng bóc lột đồng thời khẳng định rằng gỗ tàu của chúng tốt. Nhưng Arthur đã không chịu nghe ông ta và đã một mực đi đến táng gia bại sản. Anh ta đã mất đứt tám mươi nghìn bảng Anh, một nửa gia sản của mình, đủ để mua tất cả đất đất đai của quận Meath. Arthur là một thằng

ngốc, không bao giờ có tí đầu óc nào cả. Chính ông ta đã biết điều đó từ khi họ còn nhỏ. Nhưng ông ta yêu Arthur như anh em dù anh ta khù khờ đi nữa. Chưa từng có ai thân thiết với ông như Arthur. Ông ta đã khóc, vâng thừa bà, khóc thực sự khi Arthur treo cổ tự tử. Ông ta vẫn luôn biết rằng hắn là một thằng ngốc, nhưng có ai ngờ rằng hắn ngốc đến nước ấy! Arthur rất say mê vùng đất ấy đã hiến cả trái tim và cuối cùng là cả mạng sống cho nó. Cái cách mà Constance bỏ bê vùng đất ấy thật là tội lỗi. Đáng lý ra cô ta phải giữ gìn nó, biến nó thành tượng đài kỷ niệm Arthur.

Ngài hầu tước lấy làm sung sướng vì Scarlett đã làm điều mà bà vợ goá của Arthur đã không chịu làm.

- Tôi muốn lại được siết chặt tay bà, Bà O Hara.

Scarlett để ông ta nắm lấy bàn tay. Ông già này nói nhăng nói cuội gì vậy! Ông chủ đất trẻ của Ballihara đâu có tự tử, chính một người trong thành phố đã lôi ông ta đến tận cái tháp và treo cổ ông ta kia mà. Colum đã nói với nàng như vậy. Ngài hầu tước chắc lầm lẫn.

Già thì thường hay lẫn lộn tứ tung trong các hồi ức của họ... Hoặc là Colum sai cũng không biết gì khác ngoài những điều thiên hạ kể lại, hơn nữa lúc ấy anh cũng không có mặt ở Ballihara, gia đình anh sống ở Adamstown... Nhưng ngài hầu tước cũng đâu có mặt tại chỗ, ông ta chỉ nghe những gì người ta đồn đại. Tất cả chuyện này quả là quá phức tạp.

- Chào Scarlett.

Đó là John Morland. Nàng cười tươi với ngài hầu tước rồi rút tay lại khoác vào khuỷu tay vị huân tước Bart,

- Tôi rất sung sướng được gặp anh! Tôi đã tìm anh ở khắp các buổi tiếp tân, trong Mùa chơi mà chẳng thấy tăm hơi anh đâu cả.

- Năm nay tôi đành vắng mặt. Hai con ngựa cái có chữa quan trọng hơn cả bất kỳ vị Phó vương nào. Cô khỏe chứ!

Đã lâu lắm hai người không gặp nhau và biết bao chuyện đã xảy ra! Scarlett không biết nên mở đầu từ đâu.

- Bart, tôi biết rõ điều anh đang quan tâm mà! Một trong những chú ngựa săn mà anh đã giúp tôi kiếm được lúc này nhảy còn cao hơn cả con Bán Nguyệt. Con ngựa cái tơ ấy có tên là Comet. Cứ như thể một ngày nào đó nó bỗng ngẩng cao đầu và tự nhủ đây

chưa phải là cú nhảy thật đâu, mà mới chỉ là một cú nhảy chơi thôi...

Hai người lùi vào một góc yên tĩnh để chuyện trò.

Scarlett được biết lâu nay Bart không hề nhận được tin tức gì của Rhett. Nàng còn học được phương pháp đỡ cho ngựa trường hợp đỡ ngược, bài học hay hơn nhiều so với điều nàng mong ước.

Chẳng có gì quan trọng cả. Bart là một trong số người nàng quý mến và luôn quý mến.

Mọi người chỉ nói về thời tiết. Xưa nay ở Ireland chưa bao giờ lại xảy ra khô hạn, và biết gọi thế nào khác về những ngày nắng hạn liên tiếp! Quả không có nơi nào trên xứ sở này lại không đợi mưa. Chắc chắn rồi lại sẽ có bao phiền phức khi thanh toán việc lĩnh canh vào tháng chín tới.

Nàng chưa nghĩ đến điều đó. Scarlett cảm thấy trái tim mình nặng như chì. Đã rõ ràng là những tá điền sẽ không có gì để trả cho nàng. Và nếu như nàng không đòi được nợ thì làm sao mong những người ở thành phố cũng sẽ trả nợ cho nàng! Các cửa hiệu, các quán rượu thậm chí cả vị bác sĩ, đều sống nhờ vào tiền mà người nông dân tiêu xài. Và thế là nàng sẽ không có nguồn thu nhập nào hết.

Giữ được bề ngoài vui vẻ lúc này cực kỳ khó, nhưng phải làm vậy, biết sao được. Ôi, nàng sẽ sung sướng biết bao khi buổi tiếp tân này kết thúc!

Đêm dạ hội cuối cùng rơi đúng vào ngày 14 tháng bảy - ngày phá ngục Basille. Những người khách được yêu cầu phải hoá trang.

Scarlett bận những bộ quần áo đẹp nhất của phụ nữ nông thôn với bốn váy phòng có màu khác nhau bên dưới váy ngoài màu đỏ.

Trong cái nóng như thiêu như đất thế này, thật không sao mang nổi những đôi vớ sọc, nhưng cũng đáng công để gây được ấn tượng mạnh mẽ.

- Tôi không sao ngờ nổi những phụ nữ nông thôn lại ăn mặc quyền rũ dưới cái vẻ lấm lem của họ đến thế, phu nhân Gifford kêu lên.

Tôi sẽ phải đi mua những thứ ấy để mang về London vào năm tới.

Mọi người ắt sẽ năn nỉ tôi cho họ biết tên người may cho mà xem!

- Con mụ ngu xuẩn! Scarlett nghĩ thầm. Nhờ trời, đây là đêm dạ

hội cuối cùng!

Charles Ragland đến sau bữa ăn tối để dự khiêu vũ. Buổi tiếp tân anh ta phải tham dự, kết thúc trong buổi sáng.

- Tôi phải bỏ đi bằng mọi cách, anh ta kể với nàng sau đó. Khi tôi biết cô ở sát một bên, tôi tự nhủ mình phải đến.

- Sát một bên ư? Anh ở cách đây đến năm mươi dặm đây!

- Một trăm thì cũng có gì khác đâu.

Scarlett để cho Charles ôm hôn nàng trong bóng cây sồi lớn. Đã lâu rồi điều ấy lại mới xảy đến với nàng, đôi tay người đàn ông không phải ôm chặt lấy nàng như để che chở nàng. Nàng như tan biến dưới vòng tay xiết chặt của anh. Đó là một cảm giác kỳ diệu.

- Em yêu... Charles nói, giọng anh lạc đi.

- Suyt, Charles ạ, cứ hôn em mãi cho đến lúc em thấy chóng mặt.

Và chàng đã làm thế nàng phải bấu chặt lấy đôi vai nở nang của anh để không ngã xuống. Nhưng khi anh nói sẽ đến phòng nàng, thì Scarlett lảng xa, đầu óc tỉnh táo hẳn. Để anh ta ôm hôn thì được chứ chung chăn chung gối thì đừng hòng.

Nàng đọc bức thư hồi lỗi mà anh ta luôn dưới cửa phòng nàng hồi đêm rồi bỏ đi từ sáng sớm hôm sau để không phải chào tạm biệt bất cứ ai.

Về đến nhà nàng là nàng lập tức đi tìm con. Nàng không ngạc nhiên lúc được biết Cat và Billy đã rủ nhau đến ngọn tháp. Đó là chỗ mát nhất ở Ballihara. Trái lại, nàng ngạc nhiên hết sức khi thấy Colum và bà Fitzpatrick đang đợi nàng dưới bóng cây to, sau nhà với mọi thứ linh kính trên bàn để nhâm nhi uống trà.

Scarlett lấy làm thích thú. Đã lâu lắm rồi, Colum cư xử như một người lạ, anh tỏ ra thật xa cách khi nàng gợi ý anh chuyển qua ở trong Toà nhà lớn. Nhìn thấy con người đã gần như anh ruột mình trở lại, nàng quá đổi vui mừng.

- Em sắp kể cho anh nghe một câu chuyện lạ lùng đã làm em tò mò khi nghe được. Colum ạ, anh nghĩ thế nào! Người ta nói vị huân tước trẻ tự treo cổ trong ngọn tháp phải không?

Scarlett vừa cười vừa mô tả ngài bá tước De Trevanne với một sự chính xác thật ranh mãnh và bắt chước thật tài tình giọng nói ông ta. Colum đặt tách trà xuống bàn cố giữ vẻ thật điềm tĩnh.

- Anh chẳng có ý kiến gì về chuyện ấy, Scarlett thân yêu ạ anh nói với giọng nhẹ và vui mà nàng vẫn nhớ rõ. Ở Ireland, mọi chuyện đều có thể xảy ra, nếu không chúng ta đã bị loài rắn tràn ngập như mọi nơi khác rồi.

Anh đứng dậy mỉm cười.

- Giờ thì anh phải đi. Anh đã bê trễ mọi nhiệm vụ của mình chỉ vì muốn gặp em. Đừng để tâm đến những người phụ nữ này có thể học lại với em về sự yếu đuối không sao chối cãi của anh khi ngồi ăn những cái bánh này và uống trà.

Rồi anh hấp tấp bỏ đi khiến Scarlett chẳng kịp gói cho anh mấy cái bánh cầm theo.

- Tôi sẽ trở lại ngay, bà Fitzpatrick vừa nói, vừa ba chân bốn cẳng chạy theo anh.

- À này! Scarlett nói.

Nàng nhìn thấy Harriet Kelly ở phía bên kia bãi cỏ khô cháy và ra dấu cho cô ta:

- Đến đây uống trà đi! Còn đủ chán đây.

Rosaleen Fitzpatrick phải vén cao váy mới đuổi kịp Colum khi anh đã đi được nửa đường. Bà lặng lẽ sóng bước bên anh cho đến lúc đã bớt hồn hên.

- Giờ thì sao! Bà hỏi. Anh chạy vội chạy vàng đi tìm chai rượu chứ gì, đúng là vậy rồi!

Colum khựng bước và nhìn trân trân vào mặt bà:

- Chẳng có đúng không gì cả, và đó chính là điều đang dẫn vật tôi đây. Bà có nghe cô ấy nói gì không! Cô ấy đã học lại cả những lời dối trá của bọn Anh, mà còn tin nữa! Cũng hết như Devoy và những người khác đã tin vào những lời dối trá nhưng lại vô cùng hấp dẫn của Parnell Rosaleen, tôi không thể ngồi nán lại lâu hơn kéo lại đập vỡ hết những tách trà kiểu Anh của cô ấy và tru tréo ầm ĩ như một con chó bị xích.

Rosaleen nhìn thấy nỗi đau đớn trong đôi mắt Colum và nét mặt anh đánh lại. Bà đã chứng kiến từ lâu mỗi thiện cảm mà bà dành cho anh khi anh bị xúc phạm trong tâm hồn, nhưng rồi ra chỉ vô ích. Anh đã bị dày vò vì anh cảm thấy thất bại và bị phản bội. Sau hai mươi năm đấu tranh cho sự nghiệp giải phóng Ireland, sau khi

đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao, sau khi đã giấu cả một kho vũ khí trong ngôi thánh đường Tin Lành ở Ballihara, thì người ta lại nói tất cả những việc ấy là chẳng được tích sự gì hết. Hoạt động chính trị của Parnell có ý nghĩa hơn nhiều. Colum lúc nào cũng sẵn sàng hy sinh mạng sống cho đất nước: anh không sao sống nổi mà lại không tin rằng anh đang góp phần cho quê hương mình.

Rosaleen Fitzpatrick chia sẻ cùng anh mỗi ngò vực đối với Parnell và tâm trạng ê chề khi nghĩ rằng những người lãnh đạo *Fenian* có thể loại bỏ cả hai người khỏi cuộc đấu tranh. Nhưng bà là người có thể phục tùng mệnh lệnh và đặt tình cảm riêng tư ra bên ngoài. Bà gia nhập phong trào cũng nhiệt tình như Colum, thậm chí có lẽ còn nhiệt tình hơn cả anh, bởi bà còn tìm ở đó sự trả thù cá nhân hơn là tìm công lý.

Dù sao, lúc này đây, Rosaleen như quên đi lòng trung thành của mình với phong trào *Fenian*. Nỗi đau của Colum; đối với bà còn nặng lòng hơn cả nỗi đau đối với Ireland, bởi vì bà yêu anh không như bất cứ một phụ nữ nào có thể cho phép tình yêu một linh mục, và bà không sao để mặc anh chết dần chết mòn trong nghi ngờ và giận dữ.

- Colum O Hara, bà nói như xói vào tai, anh là thứ người Ireland gì vậy! Anh cứ để mặc cho Devoy và những kẻ khác tự tung tự tác sao! Anh đã biết điều gì đang diễn ra rồi. Mọi người đang chiến đấu đơn độc và vì thiếu người chỉ huy, họ đang phải trả một cái giá khủng khiếp. Họ đâu có thích Parnell bằng anh. Anh đã tạo ra những phương tiện để có thể thành lập nó để sử dụng những phương tiện ấy thay vì cứ uống say khướt như hũ chìm, như một tên vô dụng chẳng được tích sự gì ngoài việc khoe khoang mình dũng cảm trong những quán rượu!

Colum chăm chú nhìn bà, rồi quay nhìn ra phía sau bà, đôi mắt anh lần hồi lại chứa chan hy vọng.

Rosaleen đưa mắt nhìn xuống đất. Không có chuyện bà để cho anh nhìn thấy nỗi xúc động đang bùng cháy trong ánh mắt bà:

- Tôi không hiểu sao bà lại có thể chịu nổi cái nóng như thiêu như đất này, Harriet Kelly nói. Bên dưới cái dù, khuôn mặt chị nhẽ

nhại mô hôi.

- Tôi thích thế, Scarlett trả lời, giống như ở quê nhà tôi vậy Harriet, có bao giờ tôi nói cô nghe về miền Nam chúng tôi chưa?

Harriet lắc đầu.

- Mùa hè là mùa tôi thích nhất. Cái nóng và những ngày chói chang ánh mặt trời, đây chính lại là những điều cần thiết. Thật đẹp những cây bông xanh mượt đang chuẩn bị nở hoa, từng hàng, từng hàng xa mắt. Những người làm công hát vang khi xới đất và từ xa người ta nghe rõ tiếng hát của họ như thể nó đang lơ lửng trên không vậy.

Rồi chợt như nhận ra điều mình vừa nói. Scarlett đâm hoảng hốt "Ở quê nhà tôi" ư? Ở đây mới là quê nhà mình chứ. Ở Ireland.

Đôi mắt Harriet vẫn mơ màng.

- Chắc là phải quên rũ lắm! – Chị thử dài. Scarlett nhìn cô ta với nỗi chán chường như với chính mình. Những giấc mơ lãng mạn đã làm cho Harriet Kelly phải trả giá bằng một chuỗi tai họa và hình như cô ta chẳng rút ra được bài học nào cả.

Nhưng mình khác. Mình đâu có phải bỏ lại miền Nam đằng sau mình: tướng Sherman đã làm chuyện ấy, còn mình thì đã quá già đầu để có thể cứ giả vờ là điều ấy chưa hề xảy ra. Mình không biết mình đang có gì trong óc, mình có cảm giác là mình đã thay đổi hoàn toàn. Đó có thể là tại cái nóng hoặc là mình đã đánh mất thói quen cũ.

- Harriet, tôi phải xem sổ sách kế toán đây, Scarlett nói.

Những hàng chữ số thường lại có tác dụng nguôi ngoai, nhưng bỗng dưng nàng giật nảy mình.

Nhưng những cuốn sổ kế toán đã khiến nàng thất sắc Nguồn thu nhập duy nhất lúc này là nhờ tiền lời bán những căn nhà nhỏ nàng đã cho xây ở ngoại ô Atlanta. Ít ra nó cũng không còn phải đổ vào tổ chức cách mạng của Colum nữa. Nó sẽ hỗ trợ một ít - và thậm chí nhiều nữa, đúng như vậy. Nhưng tất nhiên là không đủ rồi.

Nàng đã chi tiêu những món tiền khổng lồ cho chuyện phục hồi toà nhà và mua thực phẩm cho mọi người trong làng. Cũng như cho chuyện ở Dublin. Nàng không sao tin rằng mình lại đã tỏ ra phung phí quá đáng đến thế, cho dầu những cột số đã rõ ràng rành

chẳng còn nói năng được gì nữa.

Giả như Joe Colleton chỉ cần bớt xén một chút khi xây những căn nhà này. Những căn nhà ấy vẫn bán đắt như tôm tươi nhưng lợi nhuận thì sẽ lớn hơn nhiều.

Nhưng nàng chẳng thể để cho ông ta mua loại gỗ rẻ tiền hơn - nếu như trước đây nàng đã quyết định cho xây những căn nhà ấy trước hết chính là vì muốn giúp Ashley ăn nên làm ra: chẳng thiếu gì cách để cắt giảm những khoản chi phí. Nào móng nhà... ống khói... và gạch có cần là loại tốt nhất đâu.

Scarlett lắc đầu, bực dọc. Joe Collenton không thể tự ý làm thế được. Cũng giống như Ashley, ông ta vốn trung thực, đầy lý tưởng trái ngược với đầu óc thực dụng. Nàng nhớ là đã nghe những điều ấy khi cùng ông ta thảo luận về vị trí xây nhà. Nếu như có được những con người tâm đầu ý hiệp với nhau thì đó chính là hai con người này đây. Nàng sẽ không chút ngạc nhiên khi nhìn thấy cả hai bỗng ngưng câu chuyện đang trao đổi với nhau về giá gỗ để quay sang nói về một cuốn sách vở vắn mà họ đã đọc.

Scarlett nhìn đăm chiêu.

- Nàng phải cho Harriet Kelly đi Atlanta thôi. Cô ta sẽ là người vợ tuyệt vời cho Ashley, cả hai cùng giống nhau, cùng sống trong thế giới hiện thực. Về nhiều mặt. Harriet chỉ là kẻ khờ khạo, nhưng cô ta biết chu toàn nhiệm vụ của mình - Cô ta đã sống gần mười năm với một anh chồng chẳng được tích sự gì - và lại không thiếu cả gan, theo cách của cô ta. Phải có can đảm lắm mới dám lội bộ với đôi giày rách tả để gặp vị chỉ huy và kêu cầu ông cứu chồng thoát chết. Ashley cần một người vợ loại này. Thái độ luôn ân cần săn sóc của India và Pitty không làm chàng khuây khoả nổi.

Còn chuyện ấy ảnh hưởng như thế nào đối với Beau thì tốt hơn là đừng nghĩ đến làm gì. Billy Kelly sẽ dạy cho nó đôi ba điều.

Scarlett mỉm cười. Tốt nhất là nàng gửi các loại bạc hà cho dì Pitty cùng lúc với cậu bé trai này.

Nụ cười của nàng chột khựng lại trên môi. Không, không thể được. Billy ra đi sẽ làm Cat đau khổ. Con bé đã suy sụp cả tuần lễ liền khi Ochras đi mất, mà đối với cuộc đời Cat, con mèo chỉ là một phần mười so với Billy.

Hơn nữa, Harriet lại không sao chịu đựng nổi cái nóng ở nơi ấy.
Không, chuyện ấy không được rồi. Không ổn chút nào cả.
Scarlett lại cúi đầu trên đồng hồ sách.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 82

Scarlett vung cuốn sổ kế toán trước mặt bà Fitzpatrick và quát tháo ầm ĩ.

- Phải chấm dứt việc chi tiêu quá sức như vậy! Chẳng việc gì phải nuôi cả một đám tôi tớ đông đến cả như đạo quân, trong lúc bột làm bánh mì đáng giá cả một gia tài như thế. Phải thái hời bớt một nửa thôi! Rốt cuộc, họ có được tích sự gì đâu! Còn bà thì đừng có đến mà gặp tôi với cái bài hát cũ rích nói rằng phải đánh kem thì mới có bơ nữa, bởi nếu như có cái gì đó không thiếu vào thời buổi này thì đó chính là bơ đấy! Giá chưa đến nửa penny một cân mà! Chờ cho đến lúc nàng kết thúc thiên trường thoại, bà Fitzpatrick tức lấy cuốn sổ kế toán trên tay nàng, và đặt nó lên bàn.

- Cô sẽ ném họ ra đường sao! Họ chẳng thiếu bạn đồng hành đâu! Nhiều Toà nhà lớn ở Ireland đã làm cái điều mà cô định làm từ lâu rồi! Không ngày nào không có ít nhất cả tá ăn mày kéo đến trước cửa bếp để xin một bát cháo đâu. Cô còn muốn tăng số ăn mày đó lên nữa sao?

Scarlett bước nhanh đến phía cửa sổ, vẽ bức bội.

- Không, dĩ nhiên là không phải thế, đừng có mà cười giỡn nữa! Nhưng phải có cách gì để giảm bớt chi tiêu chứ!

- Những con ngựa của cô còn tốn kém hơn cả lũ đày tớ đấy, bà Fitzpatrick lạnh lùng nói.

Scarlett quay lại phía bà.

- Thôi đủ rồi! Nàng tức giận nói. Ra đi!

Nàng lại cầm cuốn sổ kế toán và quay lại bàn làm việc. Nhưng nàng cảm thấy bức dọc không sao tập trung nổi! Sao bà Fitz lại có thể tỏ ra ti tiện đến như thế! Dẫu sao, bà ấy cũng phải biết rằng đi săn là cái thú làm ta thích hơn hết. Điều duy nhất giúp ta vượt qua mùa hè tồi tệ này, chính là biết được khi mùa thu trở lại, thì mùa đi săn cũng bắt đầu.

Scarlett khép đôi mắt và cố nhớ lại những buổi sáng se lạnh và rục rĩ khi sương đêm đang biến thành sương mù, cùng lúc tiếng tù và rúc lên báo hiệu cuộc săn đã bắt đầu. Miệng nàng máy giựt. Trí tưởng tượng không phải là mặt mạnh của nàng, nàng thích hành động hơn.

Nàng lại mở mắt và mải mê tính toán sổ sách. Năm nay, nàng chẳng có lúa để bán, cũng chẳng lấy được tiền thuê đất mà lại còn phải mất tiền. Điều ấy đang làm nàng bận tâm, nàng đã luôn thành công trong việc kinh doanh và việc lâm vào cảnh thiếu hụt quả là một trong những thay đổi làm nàng khó chịu nhất!

Nhưng Scarlett đã lớn lên trong một thế giới mà ai nấy cũng thừa nhận mùa màng có bị thất bát, hoặc giông bão có thể gây thiệt hại cho mình. Nàng biết rồi năm tới mọi chuyện sẽ lại khác, và tốt hơn là cái chắc.

Nàng thất bại chỉ vì trời khô hạn và mưa đá đã gây ra tai ương này. Điều đó không giống chút nào với việc kinh doanh gỗ hoặc cửa hàng: lợi nhuận ở những nơi đấy kém là do lỗi của nàng.

Và lại, tất cả những mất mát này cũng sẽ chẳng làm cho tài sản của nàng suy sụp chút nào. Nàng có thể ăn tiêu phung phí cho đến mãi đời, còn mùa màng ở Ballihara có thất bát hết năm này, sang năm khác, thì nàng cũng vẫn còn cả một gia tài kèch xù.

Scarlett bắt giắc thở dài. Nàng đã làm việc, đã vất vả và dành dụm trong bao năm trời, nghĩ rằng mình sẽ hạnh phúc nếu như mình có kha khá tiền. Giờ đây, nàng đã có được nhiều nhờ vào tiền của Rhett và cho dù, không ai rõ bằng cách nào, thì điều ấy lại chẳng có gì quan trọng cả. Nếu không chẳng còn điều gì để cho ta bỏ công, dự định và đấu tranh.

Nàng không điên đến nỗi cứ để mặc cho mình nghèo đói và rơi vào tình cảnh tuyệt vọng. Nhưng nàng cần có được sự thách thức, cần có dịp sử dụng trí thông minh sắc sảo của nàng và vượt qua mọi cản trở. Bởi thế, nàng cứ mơ ước được nhảy qua hàng rào này, đến hồ khác, và chạy thục mạng trên lưng một con ngựa sung sức mà nàng chế ngự với ý chí của nàng.

Tính toán xong, Scarlett quay qua chồng thư riêng và thăm rên rĩ. Nàng rất ghét phải trả lời thư riêng. Nàng quá rõ những thư này nói

gì. Rất nhiều thư chỉ là những lời mời. Nàng đã chắt thành đồng kia rồi!

Harriet sẽ có thể thảo giúp nàng những lời từ chối lịch sự: nào ai biết được điều ấy đâu; còn Harriet lại rất thích được thấy mình có ích cho nàng.

Có hai lời cầu hôn. Scarlett nhận được mỗi tuần ít nhất một thư. Cầu hôn mặc dù bề ngoài đó là những thư tình, nhưng nàng biết rõ nàng sẽ chẳng nhận được gì nếu như nàng không là một quả phụ giàu có. Hoặc ít ra là gần như chẳng nhận được gì!

Nàng trả lời cho lời cầu hôn thứ nhất bằng những lời lẽ ước lệ như "vinh hạnh về sự quý trọng của ngài", và "thật không thể đáp lại sự triu mến của ngài ngang xứng với mức ngài đã dành cho", hoặc "tôi xin trân trọng về tình bạn vô giá của ngài" theo đúng như nghi thức.

Đối với lời cầu hôn thứ hai, thật không mấy dễ dàng.

Đó là lời cầu hôn của Charles Ragland.

Trong số tất cả những người đàn ông mà nàng đã gặp ở Ireland, rõ ràng chàng là người đáng quý nhất. Tình cảm của chàng đối với nàng xem ra chân thành, không gợn chút gì là xu nịnh hèn hạ và tinh vi như bao kẻ khác. Nàng tin chắc chàng không chạy theo số tiền của của nàng. Bản thân chàng cũng xuất thân từ một gia đình giàu có: cha mẹ chàng là những điền chủ lớn người Anh. Là con thứ, chàng đã chọn con đường binh nghiệp hơn là nhà thờ. Nhưng chàng cũng cần tiền cho mình!

Chỉ riêng bộ lễ phục của chàng cũng đã đắt bằng tất cả những bộ áo dài dạ hội của Scarlett.

Và còn gì nữa! Charles đẹp trai. Cũng to lớn như Rhett, có điều mái tóc chàng hoe và da không nâu. Tất nhiên, mái tóc của chàng không hoe đến mức phai màu như thường thấy đâu, mà là vàng óng, chỉ hơi chút đỏ, trên làn da rám nắng. Chàng thật sự hấp dẫn. Phụ nữ nhìn chàng cứ như muốn nhăm nháp từng thìa nhỏ.

Vậy mà sao mình lại không yêu chàng! Nàng đã suy nghĩ và cứ trăn trở mãi về điều này. Nhưng đúng là không thể được. Nàng chưa thấy bị chàng cuốn hút là bao.

- Mình muốn yêu một người nào đó. Mình hiểu thế nào là tình yêu,

đó là tình cảm đẹp nhất trên đời này. Mình không thể chịu đựng nỗi sợ không chung thủy, điều mà mình học được quá trễ. Charles yêu mình, còn mình thì cũng khao khát được yêu và đang cần được yêu. Mình thật đơn độc, chẳng có được một mảnh tình. Sao mình lại không thể yêu chàng!

Bởi vì mình vẫn yêu Rhett, thế đấy! Tình yêu ấy gạt Charles cũng như bao kẻ khác ra ngoài. Không ai trong những người ấy là Rhett cả! Sẽ không bao giờ mình lại có Rhett nữa đâu, nàng tự nhủ.

Trái tim nàng thốt lên đau đớn: Mi tưởng ta không biết điều ấy sao! Mi tưởng ta có thể quên chàng sao! Mi tưởng điều ấy chẳng ám ảnh ta mỗi khi ta lại nhận ra chàng qua hình ảnh của cat sao! Mi tưởng điều ấy không bất ngờ tấn công ta đúng vào lúc ta đã nghĩ cuộc đời ta cuối cùng lại đã thuộc về ta sao?

Scarlett lựa những lời triu mến nhất và nắn nót viết thư từ chối Charles Ragland. Anh sẽ không bao giờ hiểu được rằng nàng đã nói với anh ta là nàng yêu anh chân thành, rằng nàng đã yêu anh bởi vì anh đã yêu nàng, và rằng chính sự triu mến mà nàng dành cho anh đã ngăn cản nàng kết hôn với anh. Nàng cầu chúc cho anh gặp được điều tốt đẹp hơn là gặp một phụ nữ đã mãi mãi thuộc về một người đàn ông khác!

Buổi tiếp tân cuối cùng trong năm diễn ra ở rất gần Kilbride, không cách xa Trim là bao. Scarlett có thể đến dự bằng xe ngựa mà không phải lo đón tàu. Nàng khởi hành từ sáng sớm khi trời còn mát. Mặc clù được kỳ cọ bốn lần trong ngày, nhưng con ngựa của nàng vẫn ngộ nguây vì trời nóng. Nàng cũng đã bắt đầu khổ sở vì nóng bức: người mệt lả, mồ hôi nhễ nhại, gần suốt đêm không sao chợp mắt. Nhờ trời, bây giờ đã là tháng tám. Mùa hè đã gần kết thúc.

Trời còn ửng hồng, nhưng cái nóng đã phủ lên người như một màn sương. Scarlett hy vọng là đã tính kỹ thời gian để kịp đến nơi. Nàng mong người và ngựa, đến được chỗ râm mát khi mặt trời lên cao.

- Mình tự hỏi hiện Nan Sutcliffe đã dậy chưa! Đối với mình, bà ta xem ra không phải là người dậy sớm thì phải. Mà nào có gì quan

trọng đầu. Nàng chàng cần gì khác hơn là được tắm nước lạnh và thay quần áo trước khi muốn gặp ai thì gặp. Mình cũng mong sẽ có được một cô hầu khéo léo chớ đừng vớ phải một cô vụng về như cái cô ở chỗ bà Gifford. Cô ta suýt làm rách tay áo dài của mình khi treo áo. Bà Fitz như mọi lần có lẽ đã nói đúng, nhưng mình lại không muốn có cô hầu cứ lẩn quẩn bên mình suốt ngày. Lúc ở nhà, Peggy Quinn đã lo cho mình mọi thứ cần thiết, còn nếu như mọi người muốn mình đến gặp họ thì họ tập làm quen với việc mình tự đến một mình không đem người hầu theo.

- Mình chắc phải tổ chức một buổi tiếp tân để đáp lại lòng hiếu khách mà người ta đã dành cho mình thôi. Mọi người đã tỏ ra tử tế với mình biết bao... nhưng mình thì lại chưa. Tổ chức vào mùa hè tới là phù hợp hơn cả đấy.

- Mình vẫn luôn có thể lấy cớ là mùa hè này quá nóng bức và mình còn bận lo cho các trang trại...

Từ hai bên đường hai người đàn ông phóng ra khỏi bóng cây. Một người chụp lấy dây cương, còn người kia giương súng. Đầu óc nàng quay cuồng, trống ngực nàng đập liên hồi. Sao nàng không nghĩ đến chuyện mang theo súng lục nhỉ! Có lẽ họ sẽ lấy đi cỗ xe ngựa và những va li, họ sẽ để cho nàng lết bộ đến Trim, nếu như nàng hứa không nói ra là họ giống cái gì. Bọn ngu xuẩn! Sao chúng lại không mang mặt nạ người ta đã viết trên báo!

- Tạ ơn Chúa! Đây không phải là bọn Whiteboys. Những người này mặc quần phục mà!

- Chúa ơi, các ông suýt làm tôi chết ngất vì sợ đấy!

Nàng không sao nhìn rõ họ: bộ quân phục xanh của cảnh sát Hoàng gia Ireland tiếp màu với rừng cây.

- Tôi yêu cầu bà xưng tên, thưa bà, người đàn ông kèm cương con ngựa của nàng nói. Kevin, ra sau xe xem!

- Tôi cấm ông không được đụng đến hành lý của tôi. Các ông có biết ai đây không! Tôi là Bà O Hara ở Ballihara và tôi đang đến nhà Sutcliffe ở Kilbride. Ông Sutcliffe là quan toà và ông ta sẽ tính đến chuyện đưa các ông ra toà thôi!

Thật tình mà nói, nàng cũng không chắc Ernests Sutcliffe là quan toà; nhưng ông ta xem ra có tướng quan toà với bộ râu đỏ hoe,

xồm xoàm.

Kevin, lẽ ra phải lục soát cỗ xe ngựa, lại tiến đến trước và giở mũ.

- Bà O Hara à! Mọi người đã nghe nói về bà ở doanh trại, thưa bà. Đã mười lăm ngày nay, tôi cứ hỏi Johnny, hiện đang ở đây, là liệu xem chúng tôi có nên gặp bà và tự giới thiệu với bà không?

Scarlett nhìn anh ta, vẻ không tin:

- Vì sao vậy!

- Người ta nói rằng bà từ Mỹ qua, Bà O Hara ạ, và tôi thấy đúng là như thế khi nghe bà nói. Người ta cũng nói là bà đến từ một bang lớn gọi là Géorgie. Nơi ấy thì quá đối thân thiết với cả hai chúng tôi, bởi vì trước đây chúng tôi đã từng chiến đấu ở đó, vào năm 63 và sau đó.

Scarlett mỉm cười: gặp được người đồng hương, trong lúc đang trên đường đi Kilbride!

- Ừ thì sao! Các ông từ đâu đến! Từ nơi nào của Géorgie vậy! Các ông đã ở chỗ của tướng Hood!

- Không, thưa bà, ở phía đối diện, là nơi tướng Sherman. Johnny kia, anh ta đã ở chỗ quân hợp bang, và chính bởi vậy ai cũng gọi anh ta là Johnny Reb.

Scarlett vừa lắc đầu vừa cố để hiểu. Nàng chắc phải nghe lầm: Cứ hỏi lần tới, nàng nhận ra điều ngờ vực ấy là không đúng. Cả hai người đàn ông này đều là người Ireland. Họ đã trở thành những người bạn tốt nhất trên đời và đã cùng nhau chia sẻ những kỷ niệm êm đềm sau khi đã chiến đấu trong hàng ngũ hai phe đối nghịch suốt trong cuộc chiến tranh tàn khốc này.

- Tôi không hiểu gì cả, cuối cùng nàng nói. Trong 15 năm, các ông cứ tìm cách giết hại lẫn nhau, thế rồi giờ đây lại là bạn của nhau. Các ông chẳng bao giờ tranh luận xem miền Bắc hoặc miền Nam bên nào đúng sao?

"Johnny Reb" phá lên cười:

- Chuyện ấy thì cần quái gì cho thằng lính đâu! Hắn ta chỉ có mặt ở đó để đánh nhau thôi, điều đó làm hắn ta hài lòng rồi. Hắn ta chiến đấu cho ai thì điều ấy có gì quan trọng một khi người ta đang đánh nhau.

Khi Scarlett đến nhà Sutcliffe, nàng đã suýt làm mất thể diện của mình trước ông "quản gia" của họ khi nàng bảo đem đến cho nàng rượu Brandy cùng với cà phê. Nàng đã quá ngây dại chẳng còn muốn đổi đầu với ông ta làm gì.

Sau đó, nàng đi tắm, thay áo dài mới và bước xuống nhà với vẻ bình thản trở lại. Mãi cho đến lúc nàng nhìn thấy Charles Ragland! Lẽ ra chàng không nên có mặt ở đây! Nàng vờ không nhìn thấy chàng.

- Nan, bà thật là tuyệt vời! Tôi ngưỡng mộ ngôi nhà của bà đấy! Căn phòng của tôi xinh xắn đến mức tôi cứ muốn ở lì mãi trong ấy!

- Không có gì làm tôi vui thích hơn thế nữa, Scarlett ạ. Cô biết John Graham chứ!

- Rất vui mừng, thưa Bà O Hara.

John Graham là một người đàn ông cao lớn và mảnh dẻ cung cách thoải mái của một lực sĩ bẩm sinh không hề có chút gì tỏ ra là lên gân cả. Ông ta đứng đầu nhóm săn Blazer ở Galway, những đội săn nổi tiếng khắp Ireland: hết thấy những tay săn cáo ở Anh đều thềm được mời tham gia, Graham không phải không biết nàng, còn Scarlett thì biết rõ ông ta biết điều đó. Chẳng phải tỏ ra rụt rè làm gì!

- Ông Graham này, ông có nhạy cảm với thói hồi lộ không? Việc quái gì mà Charles vẫn chưa thôi nhìn nàng chằm chằm thế kia! Dù gì đi nữa, chàng đang làm gì ở đây thế!

John Graham ngửa mái đầu lồm đồm bạc ra phía sau và phá lên cười trước lúc ngẩng nhìn nàng với vẻ vui thích.

- Bà O Hara, tôi đã nghe nói là những người Mỹ như bà đều đi thẳng vào mục tiêu, giờ thì tôi thấy điều ấy là đúng. Nào, hãy nói cho tôi biết thật rõ xem bà đang nghĩ gì vậy!

- Tôi nghĩ đến một tay và một chân, có lẽ thế! Tôi có thể leo lên ngựa ngồi một bên chỉ với một chân - và đó chính là điều tích cực duy nhất mà người ta có thể nói về cái yên ngựa - còn một tay là đủ để cho tôi cầm cương.

Ông ta mỉm cười.

- Điều bà nói ra thật lạ lùng đấy! Tôi cũng có nghe nói người Mỹ

thì hơi cực đoan.

Scarlett đã chán ngấy trò bông đùa, còn sự hiện diện của Charles làm nàng bức bối.

- Ông Graham này, có lẽ ông không biết là người Mỹ chúng tôi nhảy qua rào, trong khi người Ireland đi qua cửa, còn người Anh thì quay về nhà mình. Ông cứ để tôi tham gia vào nhóm săn Blazer đi, ít nhất tôi cũng đem về được một cái chân, còn không thì tôi cam đoan sẽ ăn hết cả một đàn quạ trước mặt ông - và không cần muối.

- Chúa ơi, thưa bà, cứ như cách bà nói thì ai cũng sẵn sàng mời bà. Scarlett mỉm cười.

- Tôi tin như vậy.

Nói rồi, nàng nhổ nước bọt vào lòng bàn tay. Graham cười sằng sặc, làm theo nàng và cả hai đập tay đồng ý.

Tiếng đập tay của họ vang rền suốt dọc dãy hành lang dài.

Xong đâu đấy, Scarlett tiến về phía Charles Ragland.

- Charles ạ, trong thư em đã nói đây là buổi tiếp tân duy nhất ở Ireland mà anh phải tránh xa! Sao anh lại ti tiện vậy.

- Scarlett ạ, anh không đến đây để tìm cách làm em lúng túng đâu. Anh muốn nói với em bằng những lời sống động chứ không phải bằng thư. Đừng sợ anh quấy rầy em. Anh hiểu rõ là không thể, đúng là không thể.

Đơn vị của anh sẽ chuyển đến Donegal vào tuần tới, đây là hy vọng cuối cùng để anh nói những gì cần nói với em. Và để chào từ biệt em, anh xin thú nhận điều ấy.

Nhưng anh hứa sẽ không rình rập quanh em cũng như không ngấm nhìn em với ánh mắt chan chứa tình cảm nữa đâu.

Anh cười buồn bã và anh đã lặp lại câu chuyện của anh. Em thấy thế nào!

- Tốt lắm. Chuyện gì xảy ra ở Donegal vậy!

- Những chuyện rắc rối do bọn Whiteboys gây ra ấy mà. Hình như bọn chúng quấy phá nhiều ở đó hơn những quận khác thì phải. Hai người canh sát đã chặn đường em để lục soát xe.

- Mọi toán tuần tiễu hiện đang được đặt trong tình trạng báo động. Sắp đến mùa lĩnh canh rồi. Nhưng anh không muốn nói chuyện

nhà binh với em. Em đã nói gì với John Graham đấy! Đã nhiều năm nay, anh chưa hề nghe ông ấy cười to như thế đấy.

- Anh biết ông ta chứ!

- Biết rất rõ: đó là chú anh.

Scarlett cười đến quặn cả ruột:

- A, các anh đúng là dân Ăng-lê: Vậy ra đó đúng là điều mà anh gọi là "thiếu sự tự tin" không! Nếu như anh chỉ cần chịu khoe khoang một chút, Charles ạ, thì anh đã có thể tránh cho em bao chuyện phiền nhiễu. Đã gần một năm nay, em tìm cách tham gia nhóm săn Blazer nhưng em chẳng biết một ai!

- Di Latitia của anh sẽ làm em thật hài lòng cho mà xem! Ngồi trên ngựa, bà ấy có thể giấu kín chú John mà không cần để ý đến việc ấy làm gì. Nào lại đây, anh sẽ giới thiệu em.

Chỉ có những tiếng sấm gầm hứa hẹn nhưng vẫn chẳng thấy mưa. Từ trưa trở đi không khí đã trở nên ngột ngạt. Ernests Sutcliffe đánh hiệu chuông để mọi người chú ý. Ông ta và vợ đã dự kiến một việc khác cho buổi chiều, ông ta vẻ hơi bứt rứt, nói:

- Sẽ có chơi bóng vò và bắn cung như thường lệ, được chứ! Hoặc mọi thứ như vẫn thường làm. Đồng ý không?

- Ernest ạ, chấm dứt thôi, bà vợ ông ta nói.

Và Ernest đột ngột kết thúc bài phát biểu ngắn đánh dấu bởi những tia nước bọt văng tung tóe của mình. Sẽ có đủ quần áo tắm cho những ai thích và dây căng trên sông để cho những kẻ liều lĩnh dám treo người tòng teng và tắm mát một chút trong dòng nước sôi sục.

- "Sôi sục" có thể chưa hẳn thế đâu. Nan Sutcliffe giải thích, nhưng đúng là có dòng nước này thật mà. Còn có cả người theo hầu và rượu champagne nữa đấy.

Scarlett là một trong số những người đầu tiên hưởng ứng. Đó cũng là tắm nước lạnh suốt buổi chiều thôi mà.

Điều này quả vô cùng thích thú, mặc dầu nước có hơi ấm hơn như nàng đã tưởng. Scarlett lần theo sợi dây ra đến giữa sông, chỗ nước sâu hơn. Nước ở đây cũng mát hơn đến mức hai tay nàng nổi da gà. Dòng nước đẩy người nàng sát vào sợi dây làm nàng mất thăng

bằng.

Mạng sống như treo trên sợi tóc. Hai chân nàng quay trong không làm sao còn kiểm soát được nữa và dòng nước cứ xoay nửa người nàng hết sang bên này, lại sang bên kia. Nàng cứ chực buông tay khỏi sợi dây, mặc cho dòng nước cuốn phăng đi. Khỏi mặt đất dưới chân nàng, khỏi những bức tường, những con đường khỏi mọi ràng buộc. Trong những khoảnh khắc dài vô tận, trống ngực đập thình thịch, nàng tưởng chừng như đã buông mặc cho dòng nước cuốn đi.

Nàng rùng mình cố hết sức bám chặt lấy sợi dây.

Từng bước, từng bước, nàng cố sức lần sợi dây đi tới, cho đến khi thoát khỏi dòng nước ngược. Nàng quay lưng lại với mọi người đang đùa giỡn, la hét và đập nước tung tóe, bất giác hai hàng nước mắt nàng cứ chảy ròng.

Scarlett dần dần nhận ra ở chỗ nước ấm hơn có những xoáy nước chậm chậm như những ngón tay và nàng để mặc cho chúng mơn trớn thân thể nàng.

Những xoáy nước ấm như những dây leo cứ vuốt ve đôi chân, bắp đùi, khắp người nàng, cả đôi vú nàng, chúng luồn qua lớp áo cánh bằng len và chiếc quần phòng, quần lấy thân hình và hai đầu gối nàng. Nàng nhận ra những thèm muốn không tên và trong nàng, nổi trống vắng đang như gào lên, đòi được lấp đầy "Rhett", nàng thì thảo đôi môi cọ vào sợi dây trầy trụa.

- Tuyệt vời quá phải không?

- Nann Sutcliffe kêu lên. Ai muốn dùng champagne!

Scarlett nén mình liếc nhìn quanh.

Scarlett, cô dững cảm quá, cô vừa đương đầu với điều khủng khiếp nhất đấy! Cô phải quay vào thôi, không ai trong chúng tôi dám đưa champagen ra cho cô đâu!

- Phải, Scarlett tự nhủ, mình phải quay vào thôi!

Sau bữa trưa, nàng bước đến gần Charles Ragland, hai má tái nhợt và đôi mắt rực sáng.

- Em có thể mời anh ăn bánh mì sandwich tối nay được chứ! Nàng bình thản nói.

Charles là một người tình ân cần và đầy kinh nghiệm. Đôi tay

chàng êm ái, đôi môi chàng mãnh liệt và nồng ấm. Scarlett nhắm mắt và buông thả khi chàng đụng đến người nàng, giống như nàng đã buông thả cho dòng sông môn trốn mình. Rồi nàng gọi tên chàng và chợt cảm thấy mọi cảm giác ngây ngất biến mất! Không, nàng thầm nghĩ, không thể được, mình không được bỏ mất hết. Nàng nhắm chặt hơn đôi mắt và nghĩ đến Rhett, đến đôi tay, đôi môi chàng và chính chàng đang lấp đầy nỗi trống vắng như nhồi trong nàng bằng vòng tay mạnh mẽ và nồng ấm.

Vô ích! Không phải là Rhett. Nàng cảm thấy buồn tủi đến chỉ muốn chết. Nàng quay mặt, tránh cái miệng thèm khát của Charles và bật khóc tức tưởi cho đến lúc chàng dừng lại.

- Em yêu, chàng nói, anh yêu em biết bao!

- Anh hãy đi đi, nàng nức nở, đi đi!

- Em yêu, chuyện gì vậy! Có điều gì không đúng sao?

- Em. Em. Chỉ có em là không đúng thôi! Hãy để em yên, em van anh.

Giọng nàng thật yếu ớt và đầy tuyệt vọng xót xa đến nỗi Charles đưa tay ra để vỗ về nàng, rồi chàng rút tay lại. Chàng hiểu rằng mình chỉ có thể đem lại cho nàng một điều an ủi. Bằng những cử chỉ thận trọng, chàng thu gom các thứ và lặng lẽ khép cánh cửa lại phía sau chàng.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 83

Anh đã lên đường theo đơn vị. Anh sẽ yêu em mãi mãi. Gửi đến em tất cả. Charles.

Scarlett cẩn thận gấp tám thiệp và để dưới những hạt ngọc trai của nàng trong hộp nữ trang. Nếu như chỉ cần...

Nhưng trái tim nàng không còn chỗ cho bất cứ ai khác. Rhett đã ngự trị ở đây. Chàng như đang cười nhạo, tỏ ra ranh mãnh hơn nàng, thách thức nàng, vượt trội nàng, chế ngự nàng, che chở nàng.

Nàng bước xuống nhà dùng điếm tâm. Đôi mắt nàng quàng thâm như bị ai đánh, dấu hiệu của một đêm không ngủ và than khóc. Trong chiếc áo dài bằng vải lạnh màu xanh bạc hà nàng có vẻ tươi mát. Nhìn bóng dáng mình chợt hiện trên gương, nàng cảm thấy như mình đang cố gượng mỉm cười, nói năng, lắng nghe và cười đùa. Những việc ấy là bổn phận của khách mời để buổi tiếp tân được thành công. Nàng lặng ngắm mọi người đang ngồi ở hai đầu cái bàn dài. Họ cũng đang mỉm cười, nói năng, lắng nghe và cười đùa. Nàng thầm nghĩ liệu có bao người trong số họ cũng có những vết thương lòng! Liệu có bao người đang cảm thấy mình như đã chết và bằng lòng được như thế? Đúng là người ta cũng dừng cảm thật!

Nàng ra dấu cho người hầu mang đến cho nàng một đĩa đồ ăn ở gần tủ buýt phê dài. Anh ta lần lượt giở những khay bạc lớn để cho nàng chọn. Scarlett chọn một vài lát thịt lợn muối và miếng thịt gà giò nấu kem.

- Phải, nàng nói, một quả cà chua nướng... không, đừng lấy gì nguội cả.

- Đừng lấy gì trong những thứ này: thịt dăm bông, thịt ngỗng dăm, trứng cút đông, thịt bò ướp gia vị, cá ướp mặn, rắn hổ mào, kem,

trái cây, phô mát, bánh mì, gia vị mứt, xốt, rượu, bia, rượu táo, cà phê.

- Tôi sẽ dùng trà.

Nàng tin rằng ít ra thì nàng cũng có thể uống vài hớp. Rồi sau đó, nàng lại có thể trở về phòng riêng. May mắn thay, đây là buổi tiếp tân lớn trước khi bắt đầu cuộc đi săn. Hầu hết những người đàn ông đều đã bước ra sân, súng cầm sẵn trên tay. Người ta dùng điểm tâm trong toà nhà hoặc ở đâu đó ngoài trời, nơi cuộc săn diễn ra. Mỗi người có thể tự chọn. Không ai buộc phải có mặt ở một địa điểm nào cụ thể, mãi cho đến bữa ăn tối. Tám thiệp để trong phòng nàng ghi rõ khách mời chỉ cần tập hợp lại ở phòng tiếp tân vào lúc tám giờ kém mười lăm sau khi tiếng chiêng đầu tiên được gióng lên. Bữa tối, sẽ bắt đầu đúng tám giờ.

Scarlett chỉ một cái ghế gần một phụ nữ mà nàng không quen. Người hầu đặt đĩa đồ ăn của nàng lên bàn và cái khay nhỏ cùng với tách trà. Sau đó, anh ta đem ghế đến cho nàng ngồi, choàng khăn ăn cho nàng.

Scarlett quay qua phía người phụ nữ và gật đầu chào.

- Xin chào, nàng nói. Tôi là Scarlett O Hara.

- Xin chào, bà kia đáp với nụ cười duyên dáng. Tôi rất mong được gặp bà. Chị họ tôi. Lucy Fans đã nói với tôi rằng cô ta đã gặp bà ở chỗ Bart Morland, khi Parnell ở đây. Nào, nói cho tôi nghe xem liệu không phải là phản loạn một cách tuyệt vời khi công khai thừa nhận mình ủng hộ Quy định về nhà ở sao! Còn tôi tên là May Taplow.

- Một người anh họ tôi nói với tôi rằng tôi không nên ủng hộ Quy định về nhà ở nếu Parnell nhỏ con mà lại béo phệ với những mụn cóc, Scarlett vừa đáp vừa rót trà trong lúc May Taplow phá lên cười.

Scarlett biết rõ bà ta, đúng hơn đó là phu nhân May Taplow. Cha bà ta là công tước, còn chồng bà ta là con của huân tước. Đã là chuyện lạ khi nhìn nhận rằng cuối cùng, theo thời gian và qua các buổi tiếp tân, người ta cũng biết hết mọi chuyện thôi. Càng lạ hơn nữa là một cô gái quê mùa ở Géorgie lại cũng ra điều nghĩ rằng "người ta" làm chuyện này, chuyện nọ. Ngay cả khi kịp hiểu ra,

mình sẽ phải áp a, áp ứng, để người hầu nắm rõ điều mình muốn nói.

Anh họ của bà nói đúng đấy nếu như anh ta cũng trách cứ tôi như thế, tôi lấy làm sợ điều ấy! May thú nhận. Tôi chẳng còn muốn đề tâm đến chuyện ai sẽ nói ngời kể từ lúc Bertie bắt đầu mập ra.

Đến lượt Scarlett thổ lộ.

- Tôi chưa được biết Bertie là ai!

- Không, tất nhiên, tôi ngớ ngẩn thật! Bà không theo dõi Mùa chơi ở London phải không! Lucy đã nói với tôi là bà tự mình quản lý mọi tài sản của mình. Điều ấy quả là tuyệt diệu đối với tôi. Những người đàn ông không thể đi ra ngoài một mình mà không có người quản lý cùng theo bên cạnh thì những người đàn ông ấy trông có vẻ buồn cười thật. Bertie là ông Hoàng xứ Galles. Một mối chung tình, quả là vậy, ông ta thích tỏ ra phóng khoáng nhưng để rồi xem sao. Bà sẽ say mê Alexandra, vợ của ông ta thôi. Bà ta ngheh ngẩng đến mức muốn tiết lộ cho bà một điều bí mật thì tốt nhất là cứ viết ra, nhưng bà ta lại đẹp tuyệt vời, dịu dàng và xinh xắn.

Scarlett bật cười.

- May, nếu như bà biết chút gì về sự vui vẻ của tôi, bà sẽ cười đến chết đi được đấy! Ở chỗ tôi, khi tôi còn bé, những lời đồn đại tào tợn nhất đều nhắm vào người chủ con đường ray mới. Ai cũng tự hỏi khi nào thì ông ta mang giày. Tôi không sao ngờ rằng mình lại nói về vị Quốc vương tương lai của nước Anh đấy.

- Lucy đã nói tôi rằng tôi sẽ say mê bà thôi, và bà ấy nói đúng thật! Hãy hứa là sẽ ghé chỗ chúng tôi chơi và ở lại nếu như bà có dịp đến London. Còn người đàn ông ở đường ray đó ư? Ông ta mang loại giày nào thế! Ông ta đi cà nhắc chứ! Tôi tin chắc là tôi sẽ say mê nước Mỹ thôi.

Scarlett ngạc nhiên nhận ra là nàng cũng đã dùng điểm tâm xong.

Nàng giơ tay lên và người hầu đứng sau nàng, bước đến.

- Xin lỗi, bà May, tôi có chuyện riêng một lát. Một chút kedgerree và cà phê cho thật nhiều kem.

Dòng đời cứ trôi qua. Một dòng đời hết sức êm ả nữa là khác!

Mình đã quyết phải sống sao cho hạnh phúc và mình nghĩ rằng lúc này đây mình đang hạnh phúc.

- Mình mới chỉ quyết định xem nó thế nào thôi mà.

Nàng mỉm cười với người bạn mới quen.

- Ô người chủ đường ray là một trong số những craker...

Đến lượt May lại tỏ ra bối rối.

- A, craker, vậy ra đó là chữ người ta gọi một người da trắng không mua nổi một đôi giày đây. Chẳng hề giống với một người da trắng nghèo túng đâu!

Cô con gái vị công tước dỏng tai, lắng nghe nàng nói.

Tối ấy, trời đổ mưa trong bữa ăn tối. Tất cả khách mời đều ra ngoài trời và vui sướng nhảy mừng. Cái mùa hè khó chịu này chẳng mấy chốc sẽ chấm dứt.

Scarlett trở về nhà vào buổi trưa. Trời mát, những hàng giậu bụi dậm đã được cơn mưa rửa sạch và chẳng mấy chốc lại bắt đầu mùa đi săn. Lại cứ phải đi cùng nhóm săn Blaser của Galway à! Nàng muốn có hẳn những con ngựa riêng của mình. Mình sẽ phải lo đến chuyện gửi chúng đến đó trước bằng tàu hỏa. Tất nhất, theo mình nghĩ, là cho chúng lên tàu ở Trim, gửi chúng đến Dublin, rồi lại gửi tiếp chúng đến Galway. Nếu không, còn một đoạn đường xa nữa đến tận Mullingar mà cần phải để cho chúng nghỉ ngơi rồi mới gửi chúng trở lại Galway bằng xe lửa: Mình tự hỏi liệu mình có phải tính đến cỏ khô cho chúng ăn không chứ! Mình cần phải biết xem có cần chuồng ngựa không! Mình sẽ viết cho John Graham ngay ngày mai thôi...

Mãi suy nghĩ, nàng về đến nhà lúc nào không biết

- Scarlett, có những tin tức tuyệt vời đây!

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Harriet hào hứng như thế cả. A! Cô ta xinh đẹp hơn là mình vẫn tưởng. Khi cô ta diện những bộ quần áo hợp với cô ta...

- Trong lúc cô đi vắng, có thư của những người anh họ tôi từ Anh quốc gửi đến. Tôi đã chẳng nói với cô rằng tôi đã kể cho họ nghe về sự may mắn của tôi và về lòng tốt của cô sao! Người anh họ này

- anh ta lên là Reginald Parson, nhưng trong nhà lại cứ gọi là Reggie - đã chạy chọt để Billy được nhận vào trường mà con trai anh ấy đang học, đưa con của Reggie ấy mà. Nó tên là...

- Harriet, chờ chút! Cô nói gì vậy! Tôi vẫn nghĩ là Billy sẽ phải học tại Ballihara thôi.

- Thì phải thế thôi nếu như không còn cách nào khác! Tôi cũng đã viết như vậy cho Reggie mà.

Scarlett há hốc miệng.

- Cô chê trách gì về trường học ở đây! Tôi rất muốn biết điều ấy!

- Nhưng nào có gì đâu, cô Scarlett. Đó là một ngôi trường làng làng hoang ở Ireland. Tôi chỉ muốn một điều gì đó tốt đẹp hơn cho Billy thôi mà, tôi tin là cô hiểu rõ điều đó - Thế mà lại không vậy!

Scarlett đã chực phùng mang trợn mắt để bênh vực cho ngôi trường ở Ballihara, cả những ngôi trường ở Ireland thậm chí đến cả xứ Ireland nữa! Rồi nàng ngẩng nhìn bộ mặt bình thản của Harriet Kelly. Nó đã mất đi vẻ dịu dàng nhưng cũng không lộ chút sợ hãi nào. Đôi mắt xám của người phụ nữ trẻ này lúc thường vẫn mơ màng còn lúc này đây đã như có những ánh thép. Vì con mình, cô ta sẵn sàng đương đầu với hết thảy mọi người đây!

Trước đây, Scarlett đã nhìn thấy con cừu biến thành sư tử khi Melanie Wikes đứng ra bảo vệ cho những gì thân thiết với mình.

- Còn Cat thì sao! Bé sẽ cô độc biết bao nếu như vắng Billy.

- Tôi rất tiếc, Scarlett ạ, nhưng tôi phải nghĩ đến điều gì tốt đẹp nhất cho con tôi thôi.

Scarlett thở dài.

- Harriet này, tôi muốn bàn với cô điều này xem. Cô cũng như tôi đều biết rõ là ở Anh quốc, Billy sẽ vẫn bị coi như là đứa con trai Ireland của một người giữ ngựa Ireland thôi! Ở Mỹ, nó lại có thể là bất cứ ai, mà cô muốn cho nó trở thành...

Đầu tháng chín, Scarlett ôm Cat trong tay lặng lẽ một cách dửng dưng vẫy chào Billy và mẹ bé khi con tàu rời cảng Kingstown hướng về nước Mỹ, Billy bật khóc nức nở, còn khuôn mặt Harriet lại ánh lên bao hy vọng và kiên quyết. Đôi mắt cô ta tràn ngập những giấc mộng. Scarlett mong sao ít ra một vài giấc mộng ấy sẽ trở thành hiện thực. Nàng đã viết thư cho Ashley và bác Henry Hamiton để nói trước với họ về người phụ nữ trẻ này, mong họ sẵn sóc cho cô ta và tìm giúp cho cô ta một chỗ dạy học. Nàng tin chắc

họ sẽ nhận làm giúp nàng.

Còn chuyện gì sau đó thì tùy vào Harriet và hoàn cảnh thôi.

- Kitty Cat, chúng ta ra chơi sở thú đi! Ở đây có hươu cao cổ, có sư tử, có gấu và có cả một chú voi thật, thật to Cat thích sư tử hơn cơ!

- Con sẽ đổi ý ngay cho mà xem khi nhìn thấy những chú gấu con. Hai mẹ con ở lại Dublin chơi một tuần lễ. Mỗi ngày họ hết đi chơi sở thú lại kéo đến ăn bánh kem ở quán Bewley. Rồi họ đi xem múa rối và uống trà ở Shelbourne với bánh mì sandwich và bánh sữa, hoặc ăn kem quây trong những cái chén bạc, hay bánh kem đựng trên những khay bạc. Scarlett thấy con gái nàng không hề biết mệt và bụng của con thật tốt...

Trở về Ballihara, nàng giúp Cat biến ngọn tháp thành cơ ngơi riêng của bé, nơi mà người ta chỉ có thể đến khi được mời. Cat quét mạng nhện và phân cũ chất đông từ nhiều thế kỷ qua, trước cái cửa lớn để ra vào, Scarlett múc từng xô nước sông lên để hai mẹ con cùng chui rửa tường, nền nhà. Cat đập nước bắn tung tóe hoặc quây nước xà bông nổi bong bóng, rồi cười vang thích thú. Điều ấy lại gợi cho mẹ bé nhớ lại những lần tắm cho bé khi còn nhỏ xíu. Nàng chẳng lo lắng chút nào khi hai mẹ con đã phải mất hơn một tuần để dọn dẹp cái cơ ngơi này cho tương đối sạch sẽ, cũng như khi nhìn thấy còn thiếu nhiều bậc thềm bằng đá dẫn lên gác trên. Cát lẽ ra đã quét dọn lên đến tận ngọn tháp.

Hai mẹ con làm xong việc này đúng vào lúc lễ ra là ngày hội mùa ở một năm bình thường. Colum đã khuyên nàng không nên làm gì hết! Làm sao lại có thể nhớn nhoe vui chơi, khi mà chẳng có gì để ăn mừng cả!

Anh giúp nàng phân phối những túi bột, muối và đường, khoai tây và bắp su được gửi đến làng trong những cỗ xe trĩu nặng, do những người cung cấp mà Scarlett đã tìm được - Họ chẳng nói được lấy một lời cảm ơn, nàng cay đắng nhận xét khi xong mọi việc. Hoặc là họ cũng chẳng thèm tỏ ra là có nghĩ đến điều ấy. Người ta sẽ nghĩ rằng chỉ một số người hiểu là bản thân em cũng đau khổ về sự hạn hán ấy chứ! Lúa mì và cỏ của em cũng bị thiêu rụi như của họ. Em còn mất hết cả phần lĩnh canh và em còn phải bỏ tiền mua tất

cả những thứ đó nữa.

Nàng không sao diễn tả được điều mà làm cho nàng đau khổ khi mảnh đất của dòng họ O Hara đã quay lưng lại với nàng, với mọi người - những người của nàng!

Nàng tiêu phí phần sức lực thừa thãi của mình trong ngọn tháp của Cat. Người phụ nữ ấy trước đây không hề liếc mắt khỏi ô cửa kính để xem ngôi nhà của mình ra sao, thì giờ đây, nàng lại lang thang hàng giờ khắp các phòng, xem xét tỉ mỉ từng đồ vật, từng tấm thảm nhỏ, từng tấm khăn trải giường, gối ôm, gối kê đầu, và chọn những cái tốt nhất. Cat là trọng tài chung thẩm. Bé xem xét những thứ mẹ đã lựa và chọn lấy một tấm thảm phòng tắm điểm bông sắc sỡ, ba tấm khăn trải giường kết bằng nhiều mảnh vải khác nhau và một bình hoa xứ Sevres để đựng các cây cọ. Tấm thảm và những tấm khăn trải giường được đặt trong một hốc của bức tường dày bằng đá. Để con nghỉ trưa, bé giải thích. Rồi bé cứ miệt mài đi đi, về về giữa ngọn tháp và ngôi nhà, đem hết những cuốn sách hình thú vật của bé, cái hộp vẽ bộ sưu tập lá cây và một cái bình đựng những mẫu bánh khô của những loại bánh mà bé đặc biệt thích ăn.

Bé định dùng bánh ấy để nhử các loài chim, thú đến nhà bé. Thế là bé có thể vẽ chân dung chúng trên tường.

Scarlett lắng nghe con gái trình bày những dự định của nó. Nàng ngắm nhìn con càn cù thực hiện việc chuẩn bị, lòng tràn đầy tự hào trước vẻ quyết tâm của Cat, khi tự mình tạo dựng một thế giới, bé sẽ cảm thấy hạnh phúc, cho dù Billy không còn dự phần vào thế giới ấy nữa. Nàng buồn bã nghĩ thầm: mình học được bao điều từ một cô bé mới bốn tuổi. Ở Halloween, nàng tổ chức bữa ăn chiều cho sinh nhật của Cat và để bé quyết định mọi thứ. Có bốn cái bánh, trên mỗi bánh có gắn bốn cây đèn cầy. Hai mẹ con cùng ngồi bệt trên nền đất trong chính điện ngôi nhà của Cat, ăn cái bánh đầu tiên, mang cái bánh thứ hai đến cho Grainne và cùng ăn với bà.

Rồi hai mẹ con trở về nhà, bỏ hai cái bánh còn lại cho bầy chim.

Sáng hôm sau, với tất cả sự hào hứng Cat kể lại cho nàng nghe là không còn một mẫu sót lại! Bé cũng không mời mẹ đến chứng kiến tận mắt điều ấy nữa. Từ nay, ngọn tháp đã thuộc về bé.

Như mọi người ở Ireland, mùa thu ấy, Scarlett đọc báo với mọi

thấp thỏm chuyển dần thành sự phẫn nộ. Đã có quá nhiều những cuộc trục xuất. Theo nàng nghĩ việc các tá điền tìm cách chống lại là hoàn toàn có thể hiểu được việc họ đánh người quản lý hoặc dùng chĩa hành hung hai cảnh sát cũng là một phản ứng bình thường thôi. Nàng chỉ chán ngán là sao chuyện ấy lại không hề được ngăn chặn! Nào có phải lỗi của họ, nếu như mùa màng lại tồi tệ, và nếu họ không thể kiếm ra tiền là vì chẳng có gì để bán cả. Nàng biết rõ điều ấy bằng chính kinh nghiệm của bản thân nàng. Trong những cuộc đi săn trong vùng, mọi người những luôn nói một điều như nhau, và các chủ đất tỏ ra rất ít thông cảm như Scarlett. Họ lo âu khi thấy nông dân chống lại họ.

- Mẹ kiếp, bọn chúng còn mong cái gì nữa! Nếu chúng không trả đúng kỳ hạn, chúng sẽ mất nhà! Chúng biết điều ấy mà, bao giờ mà chẳng thế. Một cuộc nổi dậy có khả năng đang được chuẩn bị, chuyện ấy đang xảy ra đây tha lỗi cho chúng tôi, thưa quý bà. Nhưng phản ứng của Scarlett cũng giống như mọi người chung quanh, khi nói đến bọn Whiteboys. Suốt mùa hè qua, đã rải rác xảy ra bao việc rồi. Bọn Whiteboys càng lúc, càng tỏ ra có tổ chức và hung hãn. Đêm này qua đêm khác, các vựa lúa các đụn rơm lại bị đốt cháy.

Chúng giết gia súc và cừu, giết cả lợn, chặt cả chân ngựa cày và lừa thậm chí còn cắt cả gân chân của lừa và ngựa. Chúng đập vỡ kính của các cửa tiệm buôn trước lúc ném đuốc hoặc ném phân chuồng vào trong. Khi mùa thu chuyển dần sang mùa đông, thì lại càng xảy ra những trận phục kích chống lại quân đội - lính Anh hay cảnh sát Ireland - và những cuộc tấn công vào giới thân hào khi họ đi du ngoạn bằng ngựa hoặc xe ngựa.

Scarlett đã phải cho hai người giữ ngựa đi theo hộ tống, khi nàng đi dự những buổi tiếp tân.

Và nàng không ngừng lo lắng cho Cat, Billy đi khỏi, cuộc sống của bé đã bị đảo lộn nhiều hơn là mẹ bé tưởng. Cat không hề than khóc và rên rỉ. Bé luôn bận bịu với một dự định, hoặc một trò chơi mà bé vừa nghĩ ra. Nhưng Cat vẫn còn là một đứa bé, và Scarlett lo sợ, khi nhìn thấy bé cứ lủi thủi một mình. Trước đây, nàng đã quyết định không nhốt bé, nhưng giờ đây nàng bắt đầu mong sao cho

nàng dùng quá nhanh nhẹn, quá độc lập và gan dạ như thế. Cat rào quanh khắp chuồng ngựa, kho thóc, văn phòng, xưởng chế biến sữa, các khu vườn và nhà kho. Bé lang thang trong rừng và trên những cánh đồng như một con bé hoang dại đang ở trong nhà mình. Còn ngôi nhà chỉ như một sân chơi rộng nhờ có những phòng bỏ trống, những căn gác đầy những rương hòm và các hộp đủ loại, những căn hầm đầy những kệ, có nhiều ngăn để chai lọ và những thùng lớn đựng thực phẩm, những căn phòng dành cho gia nhân ở, dành để bát đĩa bằng bạc cất sữa, bơ, phô mát, để giặt là quần áo..., và bao thứ sinh hoạt khác cần cho sự tồn tại của Toà nhà lớn.

Kiểm Cat chỉ mất công vô ích. Bé có thể ở bất kỳ chỗ nào. Bé chỉ quay về nhà vào giờ ăn và giờ tắm. Scarlett không sao hiểu nổi bằng cách nào bé lại biết được giờ giấc, nhưng Cat không bao giờ về muộn.

Mỗi ngày, sau bữa điểm tâm, hai mẹ con lại đi ngựa. Scarlett bắt đầu cảm thấy lo sợ khi rong ruổi trên đường vì có bọn Whiteboys và cũng không muốn sự thân mật của hai mẹ con bị phá vỡ khi mang theo những người hầu ngựa. Vì thế cả hai đi theo con đường trước đây chỉ mình nàng đi, vượt qua ngọn tháp, băng qua khúc sông cạn, rồi rẽ vào con đường đất dẫn đến ngôi nhà lá của bác Daniel. Có lẽ Pegeen O Hara chẳng thích thế đâu, nàng nghĩ thầm, nhưng phải làm cho chị ta quen với Cat và với mình thôi nếu như chị ta còn muốn mình tiếp tục trả tiền mướn đất cho Seamus. Nàng những muốn Timothy, con trai út của bác Daniel, đừng lần nữa chuyện cưới vợ. Cưới xong, anh ấy sẽ ở trong ngôi nhà lá nhỏ và chị vợ hạnh phúc ấy chắc sẽ biết cư xử hơn Pegeen. Từ khi đến đây, chị ấy đã kết thúc sự thân mật của nàng với gia đình.

Mỗi lần tham gia một cuộc đi săn, Scarlett đều hỏi dò Cat xem bé có phiền lòng khi nàng đến đó không. Vàng trán nâu nhăn lại, đôi mắt xanh mở to, đầy bối rối bé hỏi: "Sao người ta lại phải phiền lòng làm gì chứ!".

Scarlett thở phào khi nghe con nói. Tháng mười hai, nàng giải thích cho Cat là nàng sẽ phải vắng nhà khá lâu, bởi nàng phải đi

xa, phải dùng xe lửa để đến đó. Con gái nàng lại vẫn đáp như thế. Vào một ngày thứ ba, Scarlett lên đường đi Galway để tham gia những cuộc đi săn mà nàng chờ đợi từ bao lâu nay. Cũng như những con ngựa, nàng muốn được nghỉ ngơi một ngày, trước khi cuộc săn bắt đầu vào ngày thứ năm. Nàng chẳng hề mệt chút nào; trái lại, nàng còn cảm thấy bồn chồn, háo hức đến nỗi không sao ngồi yên được. Nhưng nàng không muốn có bất cứ trục trặc gì. Nàng cần giữ cho mình khỏe khoắn. Nếu như mà dành được thắng lợi, nàng sẽ ở lại thêm ngày thứ sáu và thứ bảy nữa.

Ngày đi săn đầu tiên chấm dứt, John Graham trao cho Scarlett cái chân thú còn lốm đốm máu khô đóng thành cục nàng đã săn được. Nàng nghiêng người, đón lấy một cách hơi lạnh lùng!

- Cám ơn, thưa Ngài.

Mọi người đều vỗ tay hoan hô nàng.

Những tiếng hoan hô còn vang dậy khi hai người hầu bước đến, bưng một cái khay lớn trên đó có một cái bánh pâté còn bốc khói.

- Thưa bà O Hara, Graham nói, tôi đã nói với mọi người về lời đánh cược của bà và chúng tôi đã thực hiện một lời đùa vui đúng theo ý muốn của bà. Đây là một cái bánh pâté nhân thịt quạ. Tôi sẽ ăn miếng đầu tiên, những người trong nhóm săn Blazer sẽ ăn tiếp phần còn lại. Tôi đã tưởng là một mình bà sẽ phải ăn hết cái bánh này đây.

Scarlett mỉm cười một nụ cười thật dịu dàng.

- Tôi sẽ rất thích thú được chấm muối cho ông đây!

Vào ngày thứ ba của cuộc săn, nàng gặp người đàn ông có khuôn mặt nhìn nghiêng như chim ó, cười một con ngựa ô. Nàng đã để ý đến ông ta từ trước: không làm sao khác được. Ông ta đã phi ngựa với một vẻ táo bạo đầy ngạo mạn khiến cho ông ta trở nên hấp dẫn đến chết người. Hôm qua, Scarlett đã suýt mất thế cân bằng lúc ngồi trên ngựa, khi ông ta thực hiện một cú nhảy ngoạn mục trước mặt nàng và nàng đã phải dừng ngựa lại để đứng nhìn.

Mọi người vây quanh ông ta vào buổi điểm tâm trước cuộc đi săn và thi nhau trầm trồ, còn ông ta thì lại cứ lẳng lặng không nói gì cả. Ông ta cao lớn nên nàng có thể nhìn thấy khuôn mặt khoằm, đôi

mắt u buồn và mái tóc đen nhánh đến mức trông như xanh biếc.

- Ông kia là ai vậy mà trông có vẻ chán chường đến thế! Nàng hỏi một phụ nữ nàng quen biết.

- Trời đất! Đó là Luke Fenton đây! Người đàn ông hấp dẫn và tai ác nhất nước Anh đây!

Scarlett im lặng không một lời bình phẩm. Trong thâm tâm, nàng vẫn nghĩ dầu sao cũng phải cho ông ta một vố để ông ta cảm hòng, đừng ba hoa khoác lác nữa!

Fenton phóng ngựa ngang với Scarlett. Nàng sung sướng được ngồi trên lưng con Bán Nguyệt: như ngang tầm với ông ta.

- Xin chào, ông ta nói, tay chạm vào vành mũ. Tôi thiết nghĩ chúng ta đã là những láng giềng rồi mà, thưa bà O Hara. Tôi mong được đến thăm bà để bày tỏ sự ngưỡng mộ của tôi, nếu bà cho phép.

- Rất sung sướng thôi! Ông ở đâu!

Fenton nhướng hai hàng lông mày đen rậm.

- Bà không biết sao! Tôi ở Adamstown, phía bên kia bờ sông Boyne đây.

- Thế ra là ngài bá tước Kilmessan. Scarlett sung sướng vì đã không biết gì về điều ấy. Rõ ràng ông ta cũng không ngờ được. Thật là thiếu sót!

- Tôi biết rõ Adamstown, nàng đáp, mấy người anh họ của tôi thuộc dòng họ O Hara là tá điền cho ngài mà!

- Vậy sao! Tôi không được biết tên, họ là những ai! - Ông ta mỉm cười. Hàm răng ông ta trắng bóng.

- Sự thẳng thắn, rất đặc thù của Mỹ về nguồn gốc thấp hèn của bà thật hấp dẫn đây! Người ta cũng đã ca ngợi về điểm này cho bà, thậm chí ngay cả ở London. Bà thấy đây, điều ấy thật có lợi cho bà đây! - Ông ta lấy đầu roi ngựa chạm vào mũ và bỏ đi.

Đúng là táo tợn thật! Mà lại kỳ cục lạ! Ông ta thậm chí cũng chẳng thèm nói tên mình nữa!

Về đến nhà, nàng đã hai lần giao cho bà Fitzpatrick truyền đạt lại ngay những lời dặn của nàng cho người "quản lý khách sạn": Khi ngài bá tước Kilmessan đến đây thì cứ nói là nàng không có nhà. Rồi nàng để tâm vào việc trang trí toà nhà đón mừng lễ Giáng sinh và nghĩ năm nay phải có cây thông lớn hơn.

Nàng mở gói bưu phẩm từ Atlanta gửi đến, ngay khi nàng vào văn phòng. Harriet Kelly đã gửi cho nàng một ít bột ngô. Cô ta đáng được ngợi khen đấy chứ! Mình nghĩ là mình đã nói hơi quá nhiều, kể chuyện mình nhớ lại bánh bột ngô. Có cả quà của Billy cho Cat. Mình sẽ đưa cho bé khi về nhà dùng trà. A, còn đây là một bức thư dày cộm, Scarlett ngồi thoải mái, với một bình cà phê, để đọc cho thoải thích. Những bức thư của Harriet vẫn luôn có nhiều chuyện bất ngờ.

Bức thư đầu tiên cô ta viết sau khi đến Atlanta, đã cho nàng biết - trong trang thư đầy những lời cảm ơn rồi rít, được viết bằng thứ chữ thật khít - một chuyện không sao tin nổi: India Wibes đã có một người cầu hôn nghiêm túc! Một gã Yankee, đúng thế, một vị mục sư mới đến thuộc giáo phái giám lý. Scarlett đã khoái trá với ý nghĩ này. India Wibes - cô nàng chính nghĩa của miền Nam đã lộ rõ nguyên hình. Một gã Yankee bước đến gần, tỏ vẻ với cô nàng về những chuyện mưa nắng, và thế là cô nàng quên bồng là đã từng xảy ra một cuộc chiến tranh!

Scarlett bỏ qua những trang viết về những chiến công của Billy. Những trang ấy sẽ khiến Cát thích thú để chút nữa mình sẽ đọc cho con nghe. Rồi nàng đọc và thấy điều nàng mong muốn. Ashley đã hỏi xin cưới Harriet.

Đó đúng là điều mình mong không phải sao! Ghen với cô ta thì thật là ngớ ngẩn! Khi nào đám cưới! Mình sẽ gửi tặng một món quà lộng lẫ. Nhờ trời đấy! Dì Pitty sẽ không thể sống một mình với Ashley một khi India lấy chồng, bởi vì thế là không phải lẽ! Mình không sao tin nổi nữa! Vậy mà chuyện đời lại như thế đấy. Chính là vì dì Pitty sẽ biến mất đi, khi nhận ra bản thân mình, một cô gái già nhất trên đời, sẽ chẳng giống ai, nếu cứ sống mãi bên một kẻ độc thân. Ít ra, chàng sẽ cưới Harriet và cưới nhanh lên thôi! Không phải là một cuộc hôn nhân đam mê nhất trên đời đâu, nhưng mình nghĩ rằng cô ta cũng tìm thấy sự an ủi với những hội vui và nụ hồng cô ta thuê dệt trong đầu. Đáng tiếc là lễ cưới lại diễn ra vào tháng hai. Mình cố sắp xếp đi dự lễ cưới nhưng chắc không được vì sợ về không kịp Mùa Lâu Đài. Không sao tin nổi là mình có thể xem Atlanta là một thành phố lớn. Mình sẽ xem liệu

Cát có muốn đi với mình đến Dublin sau ngày đầu năm mới không! Bà Sims nói việc đo quần áo chỉ kéo dài trong vài giờ, buổi sáng thôi. Mình tự hỏi những con thú tội nghiệp của sở thú đang làm gì trong mùa đông nhỉ!

- Thừa bà O Hara, bà còn cà phê chứ! Tôi cưỡi ngựa đến đây và tôi đang lạnh buốt đây!

Scarlett há hốc miệng, ngược nhìn ngài bá tước Kilmessan. ó, Chúa ơi, đầu tóc mình chắc phải kỳ cục lắm! Mình mới chỉ chải sơ sáng nay thôi mà.

- Tôi đã dặn ông quản lý khách sạn là cứ nói tôi không có nhà mà, nàg ấ ứ ứg.

Luke Fenton mỉm cười.

- Nhưng tôi lên vào từ phía sau! Tôi ngồi được chứ!

- Tôi ngạc nhiên là sao ông lại chờ người ta đề nghị với ông điều ấy đấy! Vậy thì mời ông ngồi xuống đi! Nhưng ông hãy cứ lắc chuông. Tôi chỉ có một cái tách thôi, tôi đã không nghĩ là có khách đến thăm.

Fenton làm theo lời nàg và ngồi vào một cái ghé gần nàg.

- Tôi sẽ dùng tách của bà nếu điều ấy không làm bà khó chịu! Chắc phải mất cả tuần lễ mới có được một cái tách khác!

- Có ngay chứ! Tôi thật khó chịu. Biết làm sao được. - Scarlett ấ ứ ứg.

Rồi nàg phá lên cười.

- Đã hai mươi năm rồi, tôi đã không nói "Biết làm sao được"! Tôi cũng ngạc nhiên sao ông vẫn không mở miệng. Ông là một người rất dễ kích thích, thừa ngài...

- Luke...

- Scarlett...

- Tôi có thể uống một chút cà phê chứ!

- Nhưng biết làm sao được! Bình đã cạn!

Fenton trông ít ngạo mạn hơn khi cười.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 84

Chiều hôm ấy, Scarlett đến thăm Molly, bà chị họ khêu gợi ở người phụ nữ nhiều tham vọng xã hội này những lối sống trưởng giả một cách dồn dập đến mức bà ta không sao nhận ra được những câu hỏi thoáng qua của nàng về bá tước Kilmessan. Cuộc viếng thăm diễn ra ngắn ngủi. Molly không biết gì cả ngoài việc Fenton quyết định đến ở lãnh địa của mình ở Adamstown khiến cho viên quản lý và bọn gia nhân của ông ta kinh ngạc. Họ đã chuẩn bị ngôi nhà và chuồng ngựa sẵn sàng bất cứ lúc nào ông ấy muốn đến, nhưng đây là lần đầu tiên ông ta đến đây từ năm năm nay.

Đám gia nhân đang chuẩn bị cho một cuộc tiếp tân lớn. Molly nói, lần trước, bá tước đến đây có đến bốn chục khách mời, cùng với gia nhân và ngựa của họ. Lũ chó của Fenton cũng ở đấy. Đã tổ chức hai tuần đi săn và một vũ hội lớn.

Trong ngôi nhà tranh của Daniel, những người thuộc dòng họ O Hara bình phẩm việc ngài bá tước đến với lời châm biếm cay độc. Họ nói Kilmessan đã chọn không đúng lúc: đất thì quá cứng, cánh đồng thì quá khô cằn để khách đi săn có thể làm hư hại mùa màng, giống như lần trước.

Mùa khô đã đến trước ông ta và bạn bè ông ta.

Scarlett trở về Ballihara mà không biết thêm được gì Luke Fenton không hề nói với nàng về cuộc săn, càng không nói về cuộc tiếp tân. Nếu ông ta tiến hành một trong hai cuộc đó mà nàng lại không được mời dự thì đó là một cái tát thâm thía đối với nàng. Sau bữa ăn tối, nàng viết nửa tá thư cho số bạn bè mà nàng quen biết trong Mùa Chơi. Nàng viết "Ở vùng lân cận đấy, người ta đồn đại nhiều về chuyện Luke Fenton trở về. Ông đi vắng đã lâu đến nỗi những người chủ quán cũng chẳng nghe được chuyện gì về ông ta cả". Nàng vừa mỉm cười vừa dán các thư. Nếu làm như vậy mà vẫn

chưa trôi được tất cả các bộ "xương khô ra khỏi áo giáp" thì mình cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Sáng hôm sau, nàng ăn mặc thật trang trọng, áo dài nàng đã mặc ở Dublin. Mình cóc cần phải tỏ ra hấp dẫn đối với một con người dễ kích thích như thế, nàng tự nhủ, và mình sẽ không để cho ông ta lên vào nhà mình khi mình chưa sẵn sàng tiếp khách.

Cà phê trong bình đã nguội.

Chiều hôm ấy, Fenton đến lúc nàng đang tập dượt với con Comet ngoài đồng. Nàng mặc y phục và tấm choàng Ireland, ngồi bó hai chân qua hai bên lưng ngựa.

- Scarlett, cô sáng suốt biết bao, ông ta nói. Tôi luôn tin chắc một cái yên ngựa dành cho các bà sẽ làm hỏng một con ngựa tốt, và con này xem ra là một trong số đó đấy. Cô có muốn cho nó chạy thi với ngựa của tôi không?

- Tôi rất vui sướng, nàng đáp giọng ngọt như mật. Nhưng hạn hán đã làm cháy khô hết mọi thứ, đến nỗi bụi tung sau vó ngựa của tôi sẽ làm ông ngạt thở mất!

Fenton nhướn cặp lông mày.

- Người thua phải đãi sâm banh, để tẩy bụi đóng ở cuống họng chúng ta đấy nhé.

- Đồng ý - Chạy đến Trim chứ!

- Đến Trim.

Ông ta quay ngựa và phóng nhanh trước khi Scarlett hiểu việc gì đã xảy ra. Người nàng phủ đầy bụi khi nàng đuổi kịp ông ta, và gần như ngạt thở khi nàng cố thúc con Comet, và nàng ho sù sù khi cả hai sóng ngang nhau phóng ngựa âm âm qua cầu dẫn vào thành phố.

Hai người dừng lại ở bãi cỏ gần vách toà lâu đài.

- Cô phải đãi tôi uống chứ! Fenton nói.

- Nhất định là không! Vì hoà mà!

- Như vậy, ta sẽ gọi hai chai rượu, hoặc bắt đầu lại cuộc đua!

Scarlett thành linh thúc ngựa lên trước và chiếm ưu thế. Nàng nghe ông ta cười ở sau lưng mình.

Cuộc đua kết thúc trên sân dẫn vào Ballihara.

Scarlett vừa đủ thắng ông ta trong gang tấc. Nàng mỉm cười hài

lòng với mình, với con Comet, thậm chí cả với Luke Fenton, vì sự thoả mãn nàng cảm thấy.

Ông ta chạm roi ngựa vào vành mũ của mình.

- Tôi sẽ đem sâm banh đến vào bữa tối, - ông ta nói - Tôi sẽ có mặt lúc tám giờ.

Rồi ông ta phóng ngựa đi.

Scarlett nhìn theo ông ta. Táo tợn thật! Con Comet đã có một bước chuệch choạc và nàng nhận ra mình đã buông lỏng dây cương.

Nàng vội cầm cương lên và vỗ vỗ cổ con ngựa đã ướt đầm mồ hôi.

- Mà có lý, nàng nói. Mà cần được nghỉ và tắm rửa, kỳ cọ cho mát mẻ. Tao cũng vậy. Tao cũng vừa bị "chơi" một vố hay đấy!

Nàng phá lên cười.

- Cái gì đây! Cat hỏi như bị mê hoặc, bé nhìn mẹ đeo những bông tai nạm kim cương.

- Đó là đồ trang sức, Scarlett trả lời, lắc lắc đầu, làm những viên đá quý rung rinh và lấp lánh, quanh khuôn mặt nàng.

- Giống như trên cây Giáng sinh ư?

Scarlett bật cười.

- Giống ít thôi. Mẹ không nghĩ đến điều đó.

- Mẹ cũng trang sức cho con trong ngày lễ Giáng sinh nữa chứ!

- Không được đâu, cho đến khi con đã thật lớn! Kitty Cat ạ. Trẻ con có thể đeo chuỗi ngọc, hoặc xuyên vàng, nhưng kim cương thì dành cho người lớn. Con muốn có đồ trang sức vào ngày lễ Giáng sinh ư?

- Không, nếu đó là đồ trang sức dành cho bé gái. Mẹ trang sức làm gì thế! Còn nhiều ngày nữa mới tới lễ Giáng sinh mà!

Scarlett chợt nhớ rằng Cat chưa bao giờ nhìn thấy nàng mặc áo dạ hội cả: ở Dublin, hai mẹ con luôn ăn tối trong phòng, ở khách sạn mà.

- Có một người khách sẽ đến ăn tối, nàng giải thích.

Người khách đầu tiên ở Ballihara, nàng nghĩ thầm.

Bà Fitz nói đúng, đáng lẽ mình phải làm điều đó sớm hơn. Thật vui, khi mặc áo đẹp và có bạn.

Bá tước Kilmessan là một người vui tính và trang nhã. Scarlett chợt thấy mình đã nói nhiều hơn nàng dự định - nói về cuộc săn, về thời thơ ấu khi nàng tập lên ngựa, về lòng say mê ngựa của Gérald O Hara. Nói chuyện với Luke Fenton thật tự nhiên.

Tự nhiên đến nỗi nàng quên cả hỏi ông trước lúc sắp ăn xong:

- Tôi nghĩ rằng khách của ông thỉnh thoảng có đến, nàng nói khi dọn món tráng miệng.

- Khách nào! Ông ta vừa hỏi dò, vừa nâng li sâm banh như xem màu rượu.

- Ồ để cho cuộc săn của ông.

Fenton uống một ngụm rượu và khẽ gật gù tán thành về phía ông "quản lý khách sạn".

- Ý nghĩ của cô từ đâu mà có vậy! Tôi không đi săn và cũng chẳng tiếp ai cả.

Li của họ lại được rót đầy. Luke nâng li chúc mừng Scarlett.

- Chúng ta uống mừng cuộc tiêu khiển của chúng ta chứ! Ông ta hỏi.

Nàng cảm thấy mặt đỏ bừng. Ông ta đã ngỏ ý với nàng, chẳng có nghi ngờ gì nữa. Nàng cũng nâng li rượu của mình lên.

- Chúng ta uống mừng với niềm hy vọng ông sẽ là kẻ thua cuộc tốt bụng, với một chai sâm banh tuyệt vời, nàng vừa nói vừa mỉm cười, và nhìn ông qua hàng mi hạ thấp.

Đã khuya, khi sắp đi ngủ, nàng cứ suy nghĩ mãi về câu nói của Luke. Ông ta đến Adamstown chỉ để gặp nàng ư? Phải chăng ông ta có ý định quyến rũ nàng!

Nếu đúng như vậy, ông ta sẽ hiểu được những bất ngờ của đời nàng. Nàng sẽ đánh bại ông ta trong cuộc chơi này, cũng như nàng đã thắng ông ta trong cuộc đua ngựa.

Và cũng thật thích thú khi làm cho một người kiêu ngạo, tự mãn về chính mình như ông ta phải say đắm vì yêu. Đàn ông không nên quá điển trai, quá giàu có như vậy: Điều đó làm họ tưởng họ có thể muốn gì được nấy.

Scarlett lên giường, và cuộn mình trong chăn. Nàng nóng lòng chờ đợi sáng mai rong ngựa cùng với Luke như đã hứa.

Hai người lại tổ chức đua, lần này đến tận Pike Corner, và Fenton thắng cuộc. Rồi họ lại phi ngựa trở về Adamstown, và ông ta lại thắng. Scarlett muốn đổi ngựa để đua lại, nhưng ông ta từ chối với tràng cười lớn.

- Cô có thể ngã gãy cổ, nếu cô cứ muốn như vậy, và tôi sẽ không còn hưởng được chiến tích của tôi nữa.

Ông ta mỉm cười và không nói gì thêm, nhưng cặp mắt ông lướt trên người Scarlett.

- Luke Fenton, ông thật không thể chịu nổi!

- Người ta đã nói như thế với tôi hơn một lần rồi, nhưng chưa bao giờ nói hằng đến như thế. Tất cả phụ nữ Mỹ đều có một tính cách sôi nổi như vậy ư?

Ông ta sẽ không biết được điều đó ở ta đâu, Scarlett tự nhủ nhưng nàng kiềm chế không thốt ra lời, giống như nàng đã gò cương con ngựa của mình vậy. Thật sai lầm đã để cho ông ta mất bình tĩnh, và nàng giận ông ta thì ít mà giận mình thì nhiều. Nhưng dù sao, ta cũng vượt lên trên điều đó. Rhett vẫn cứ thường khích cho ta nổi giận, và mỗi lần như thế chàng lại thắng thế.

Rhett... Scarlett ngắm nhìn mái tóc đen, cặp mắt khinh bạc của Luke Fenton, bộ trang phục may thật khéo. Không lạ gì chuyện nàng nhận ngay ra ông ta giữa đám đông trong cuộc đua ngựa ở Galway. Ông ta có gì đó giống Rhett. Nhưng đó chỉ là ấn tượng ban đầu. Ông ta còn có cái gì khác, rất khác, nhưng nàng chưa xác định đó là cái gì.

- Xin cảm ơn về cuộc đua, Luke, cả trong trường hợp tôi không thắng. Bây giờ tôi phải về, tôi có việc bận.

Lặng đi một thoáng, vẻ bất ngờ, nhưng rồi ông ta mỉm cười.

- Tôi định mời cô ăn sáng.

Nàng mỉm cười với ông ta:

- Tôi chờ đợi điều mà ông mong đợi.

Nàng bước đi, nhưng vẫn cảm thấy cái nhìn của ông dõi theo nàng. Đến chiều, một người giữ ngựa phi ngựa đến Ballihara, với một bó hoa và một thiệp mời nàng ăn tối ở Adamstown, nàng không bắt ngờ gì về điều đó.

Nàng viết một thư ngắn khước từ gởi người đưa thư.

Rồi nàng chạy vội lên lầu, cười khúc khích, và thắt bộ quần áo đi ngựa. Nàng sửa lại bình hoa khi Luke bước qua ngưỡng cửa vào phòng khách rộng và dài.

- Cô muốn trở lại cuộc đua đến Pike Corner, phải không? Nếu tôi không lầm, ông ta nói.

- Ông không lầm đâu, nàng trả lời, đôi mắt ánh lên nụ cười.

Trong quán rượu của Kennedy, Colum trèo lên quầy:

- Bây giờ tất cả đừng có sửa âm ỉ lên nữa! Người phụ nữ tội nghiệp đó còn có thể làm được gì nữa, tôi xin hỏi các người! Có phải nàng đã chấp nhận cho các anh lĩnh canh, có hay không! Có phải nàng đã cung cấp cho các anh cái ăn trong mùa đông, có hay không!

Cung cấp ngũ cốc và bột trong kho hàng khi các người cạn nguồn lương thực! Tôi thật xấu hổ khi thấy những người lớn mặt mày nhăn nhó và bịa ra những duyên cớ để nốc thêm rượu. Hãy uống đến say mềm ngã lăn xuống đất, nếu các anh muốn - mỗi người đều có quyền đầu độc bao tử mình và làm nhũn cả cái đầu của mình bằng Whisky - nhưng đừng nên bắt bà O Hara chịu trách nhiệm về sự yếu đuối của các người.

- Bà ấy đã bán mình cho bọn điên chủ... bà ấy đã vênh váo trước những quý ngài và những phu nhân suốt mùa hè... không ngày nào bà ấy không làm hồng đường xá vì đua ngựa với con quỉ ở Adamstown...

Quán rượu đầy tiếng gào thét giận dữ.

Colum thét lớn cho họ im.

- Các người là ai vậy, mà cứ làm như những mục già đặt điều bên những bộ áo dài, áo dạ hội và bản tình ca của một phụ nữ! Các người làm tôi đến phát ốm mất.

Anh khạc xuống quầy rượu.

- Ai muốn liếm nào! Điều đó làm vui lòng các người đẩy các người không phải là đàn ông!

Sự im lặng khắc nghiệt tiếp sau đó có thể nảy sinh bất cứ phản ứng nào. Colum đứng vững trên hai chân, tay nắm chặt, sẵn sàng trước mọi tình huống.

- Ô Colum, họ bị kích động vì họ không có lý do để gây hoả hoạn

hoặc bắn vài phát súng như những thằng ngốc ở mấy thành phố khác, một lão nông già nhất nói.

- Leo xuống đi, tìm *bodhran* của anh đi, lão sẽ huýt sáo, thằng Kennedy chơi đàn violon. Chúng ta hãy cùng hát, cùng hát cho cuộc nổi dậy, và say sưa như những người *Fenian* tốt bụng. Colum chụp ngay cơ hội vẫn hồi sự yên lặng. Khi anh bước xuống khỏi quầy rượu, anh đã hát:

"Bên bờ sông, người ta thấy đoàn người ấy.

Trên ánh thép vũ khí sáng ngời, phát phòi ngọn cờ

Quân phản bội, quân thù phải chết! Tiên lên! Giết!

Hoan hô, các con ta, vì tự do, mặt trăng đang lên!"

Đúng là Scarlett với Luke Fenton đã đua ngựa trên những con đường vùng ven Adamstown và Ballihara. Và cả trên hàng rào, hồ, hàng giậu và băng qua sông Boyne nữa. Trong suốt một tuần, hầu như mỗi sáng, Fenton lội qua con sông băng giá từ sớm, bước vào nhà đòi uống cà phê. Scarlett đợi ông với một thái độ bình thản được cân nhắc cẩn thận. Nhưng ông luôn làm nàng phải cảnh giác. Ông rất nhạy bén, nói chuyện với ông khó đoán trước được, và Scarlett không thể buông lơ sự chú ý, hay sự tự vệ, dù một phút, Luke làm nàng cười vui, làm nàng nổi giận, và cho nàng có cảm giác thật sống động đến cả đầu ngón tay.

Cuộc đua băng đồng làm dịu tình trạng căng thẳng mà nàng cảm thấy khi có mặt anh. Cuộc đấu tranh giữa hai người ngày càng rõ, và tính cách dữ dội trong con người họ không còn gì phải che đậy. Nhưng khi nàng đẩy sự táo bạo đến mức giới hạn nàng luôn thấy một cảm giác phấn khích vừa nguy hiểm lại vừa hồi hộp.

Scarlett cảm thấy trong sâu thẳm chính mình, một cái gì đó mạnh mẽ, không hiểu được, đang chực vượt khỏi sự kiểm soát của nàng. Bà Fitz đã lưu ý nàng: trong thành phố, tư cách của nàng làm nhiều người chung hửng.

- Bà O Hara đang làm họ giảm lòng kính trọng, - bà nói với giọng nghiêm khắc - Cuộc sống quý phái với người Anh, đó là chuyện khác, xa vời. Nhưng chuyện giao du với bá tước Kilmessan làm

cho họ thấy bà gần gũi với kẻ thù.

- Tôi bắt cần điều đó. Cuộc sống của tôi là của riêng tôi. Về hung hăng của Scarlett tác động mạnh đến bà Fitzpatrick.

- À ra thế ư? Bà nói, giọng không còn mang vẻ nghiêm khắc. Bà đã mê ông ta rồi ư?

- Không. Và tôi không có ý định đó. Xin để tôi yên và hãy nói với mọi người cũng để tôi yên.

Sau chuyện đó, Rosaleen Fitzpatrick giữ kín về những suy nghĩ của bà - nhưng bà có một linh cảm phụ nữ rất chắc chắn, và sự say mê bà nhận thấy trong ánh mắt Scarlett đã báo cho bà nhiều hơn về những khó khăn sắp đến.

- Mình đã yêu Luke Fenton rồi ư? Câu hỏi của bà Fitzpatrick làm Scarlett phải tự hỏi mình. Không, nàng trả lời ngay lập tức.

Tại sao mình lại cứ dằn vặt suốt ngày khi ông ấy không đến thăm mình buổi sáng?

Nàng không sao tìm được câu trả lời thuyết phục.

Nàng nghĩ đến điều nàng biết được qua thư của các bạn nàng. Tất cả đều nói bá tước Kilmessan có dư luận không tốt. Ông ta có một tài sản khổng lồ, có đất đai ở Anh và ở Scotland, ngoài lãnh địa của ông ta ở Ireland. Đó là người thân cận của Hoàng tử xứ Galles, ông ta có một ngôi nhà rộng lớn menh mông ở London. Ở đó, theo dư luận, diễn ra liên tục những cuộc tiệc tùng điên loạn và những dạ hội kiêu sa - mà tất cả giới thượng lưu đều tìm mọi cách để được mời đến tham dự. Từ hơn hai chục năm nay - từ khi ông ta thừa hưởng phẩm trật và tài sản vào năm mười tám tuổi - Ông ta là đối tượng của những bà mẹ kén chồng cho con gái, nhưng ông ta đã thoát mình khỏi mọi cuộc vây bủa, dù đứng trước nhan sắc vừa giàu có lại vừa nổi tiếng. Người ta nói nhỏ với nhau về những quả tim tan vỡ, về những thanh danh bị tổn thương, và cả nhiều chuyện tự tử nữa. Đã có nhiều ông chồng thách ông ta đấu kiếm - Ông ta vô luân, tàn bạo, nguy hiểm - Một số người thậm chí cho ông ta là đồi bại. Tóm lại, đó là một con người bí hiểm và quyến rũ nhất thế giới.

Scarlett nghĩ đến sự chấn động mà nguồn tin này sẽ tạo ra: một phụ

nữ goá chồng người Mỹ - Ireland, tuổi dưới bốn mươi, đã thành công trong lĩnh vực mà phái đẹp quý tộc nước Anh đã thất bại, và đôi môi nàng nở nụ cười bí ẩn - và nụ cười tan biến ngay sau đó. Luke Fenton không lộ ra chút biểu hiện nào giống như của một người đàn ông si tình. Ông ta muốn chiếm đoạt nàng, chứ không phải cưới nàng làm vợ. Đôi mắt của Scarlett chau lại. Ta không cho phép ông ta thêm tên của ta vào danh sách những người phụ nữ mà ông ta đã chinh phục được đâu! Nhưng nàng không sao cưỡng lại mà không tự hỏi nàng sẽ cảm thấy thế nào nếu ông ta ôm hôn nàng.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 85

Luke Fenton phóng ngựa vượt qua Scarlett, và phá lên cười. Nàng rạp người xuống bờm ngựa, thét con Bán Nguyệt phi nhanh hơn, nhưng, hầu như tức khắc, nàng gò cương. Con đường đến một khúc quanh, giữa hai vách tường đá, và Luke, phía trước đã dừng ngựa lại chắn ngang đường.

- Ông định giờ trò gì thế? Nàng la lớn. Tôi có thể đụng vào ông.

- Chính tôi đã định bụng như thế, Fenton trả lời.

Trước khi nàng kịp hiểu ra, ông ta đã nắm bờm con Bán Nguyệt và kéo hai con ngựa sát lại nhau, rồi đặt một tay lên gáy Scarlett, vừa giữ chặt đầu nàng vừa đặt môi ông ta lên môi nàng. Cái hôn của ông ta tàn bạo, buộc môi nàng phải hé mở và ông ta giữ lưỡi nàng giữa hai hàm răng. Bàn tay ông khiến nàng không cưỡng lại được. Nàng nghe tim đập mạnh vì sợ hãi, vì kinh ngạc - cái hôn dường như không muốn dứt - nàng run rẩy tưởng sẽ ngã quỵ dưới sức mạnh của ông. Lúc ông buông nàng ra, nàng cảm thấy rã rời.

- Bây giờ, chắc cô sẽ không từ chối lời mời ăn bữa tối của tôi.

Luke nói, cặp mắt xám ánh lên vẻ thoả mãn.

Scarlett hoàn hồn.

- Ông vội vàng quá thế, nàng trả lời gần như hụt hơi.

- Thế ư, cho phép tôi được nghi ngờ điều đó.

Cánh tay Luke vuốt dọc lưng Scarlett và ôm ghì lấy nàng áp sát vào người ông khi ông ta hôn nàng lần thứ hai. Bàn tay ông sờ soạng ngực nàng và siết mạnh làm nàng đau nhói. Scarlett cảm thấy thèm muốn bàn tay ông vuốt ve khắp thân thể nàng, đôi môi tàn bạo hôn lên khắp da thịt nàng.

Hai con ngựa bồn chồn, vùng vẫy mạnh làm hai người buông nhau ra và Scarlett suýt ngã. Nàng cố lấy lại thăng bằng một chút - cả trên yên ngựa và trong tư tưởng. Không được, nàng không thể chịu lùi. Nếu không, ông ta sẽ chán nàng sau khi đã chiêm đoạt nàng,

nàng biết thế.

Và nàng không muốn mất ông ta. Nàng thèm muốn ông. Đó không phải là cậu bé con si mê như Charles Ragland, đó là một người đàn ông. Thậm chí nàng còn có thể yêu ông ta nữa.

Scarlett vuốt ve con ngựa để trấn an nó, và cảm ơn nó tận đáy lòng vì đã ngăn nàng không để nàng vào cơn cuồng loạn của ông ta. Khi nàng quay lại đối mặt với Luke Fenton, nàng mỉm cười.

- Tại sao ông không mặc áo da thú và nắm tóc tôi lôi về nhà ông luôn thế! Nàng bảo, giọng khô hài lẫn khinh miệt. Ông đừng nên làm cho lũ ngựa sợ hãi nữa.

Nàng cho con Bán Nguyệt đi bước một, rồi chạy nước kiệu về chỗ họ xuất phát.

Quay đầu lại, nàng nói qua vai:

- Luke, tôi sẽ không đến nhà ông dùng bữa tối đâu, nhưng ông vẫn có thể theo tôi về đến Ballihara uống cà phê. Nếu ông còn muốn gì hơn thế, tôi có thể đề nghị ông dùng điểm tâm hoặc ăn trưa.

Scarlett dịu dàng thúc con Bán Nguyệt chạy nhanh hơn. Nàng không thể phân tích cảm giác thiếu não trên nét mặt Luke Fenton, và cảm thấy như sờ sợ.

Nàng xuống ngựa khi Luke đưa ngựa vào sân chuồng. Ông ta nhảy xuống, vút dây cương cho người coi ngựa.

Scarlett vội không thấy ông đã dành mắt người hầu duy nhất có mặt và nàng tự mình dẫn con Bán Nguyệt vào chuồng tìm người hầu khác.

Khi mắt nàng đã quen với ánh sáng mờ mờ, nàng khựng lại không dám bước tới nữa. Cát đang ở trong ngăn chuồng ngay trước mắt nàng. Bé đứng trên lưng con Comet, chân không và tay dang ra giữ thăng bằng: bé mặc chiếc áo săng đai dày, mượn của anh giữ ngựa. Chiếc áo phồng lên thành một khối dưới chiếc váy được vén lên, còn tay áo dài phủ cả bàn tay. Cũng như thường lệ, những lọn tóc đen tuột ra khỏi bím tóc và rối bù. Bé có vẻ như một con nhím, hoặc cô bé du mục.

- Cat, con làm gì thế? - Scarlett dịu dàng hỏi.

Nàng không quên con ngựa cao lớn vốn sợ bóng. Chỉ một tiếng động là đủ làm nó sợ.

- Con tập làm xiếc, Cat nói. Như trong sách của con, hình ảnh người phụ nữ trên lưng ngựa. Khi nào con cưỡi ngựa trên đường đua, con cần một dây dù.

Scarlett cẩn thận không lên giọng. Nàng chợt nhớ đến Bonnie, đến nỗi khiếp sợ của nó. Ở đây còn tệ hại hơn: Comet có thể làm Cat ngã và giày đạp lên.

- Giá con đợi mùa hè tới thì hay hơn. Đứng như vậy trên lưng con Comet, con chắc đã thấy lạnh chân rồi.

Cat tụt xuống đất, sát bên móng sắt của con ngựa.

- Ô! Con đã không nghĩ đến điều đó.

Tiếng nói nhỏ nhẹ của bé vọng lên từ phía trong sân của ngăn chuồng. Scarlett nín thở. Rồi Cat trèo qua cửa, giày bột và tắt len cầm trên tay.

- Con biết giày bột sẽ làm ngựa đau.

Scarlett cố ghì không siết chặt con vào lòng để bảo vệ con. Cat sẽ không bằng lòng nếu thấy nàng thờ phào nhẹ nhõm như thế.

Nàng liếc nhìn qua phía phải tìm người hầu ngựa để giao con Bán Nguyệt. Nàng trông thấy Fenton, yên lặng đứng ngắm Cat.

- Đây là con gái tôi, Katie Colum O Hara, nàng nói.

Và ông muốn dạy cháu điều gì, xin tùy ông, nàng nghĩ thầm.

Cat đang bận thắt lại các dây giày. Bé ngược mắt lên, quan sát nét mặt Fenton, và cuối cùng bé nói:

- Cháu tên là Cat, còn tên ông là gì!

- Luke, bá tước Kilmessan đáp.

- Chào ông Luke. Ông có thích lòng đỏ trứng gà của cháu không! Cháu sắp ăn điểm tâm.

- Chú rất vui lòng.

Cuộc điểu hành thật khác thường: Cat đi đầu, bên cạnh Luke đang điều chỉnh bước đi theo bước chân con nhỏ nhắn của cô bé.

- Cháu đã ăn sáng rồi, Cat giải thích, nhưng cháu còn đói thế là cháu sẽ ăn tiếp.

- Điều đó chú cho là rất hợp lý, ông ta trả lời với giọng suy tư, không chút giễu cợt.

Scarlett theo sau, lòng còn xao xuyến vì nỗi kinh hoàng Cat vừa gây ra; nàng vẫn còn chưa trấn tĩnh được sau những khoảnh khắc

đam mê do những nụ hôn của Luke. Nàng cảm thấy ngỡ ngàng. Nàng không hề nghĩ Fenton yêu trẻ con, thế mà ông ta đã bị Cat cuốn hút. Hơn nữa, ông đã xử sự với bé một cách đường hoàng, nghiêm túc, không hề tỏ ra hạ cố chiều chuộng vì lẽ bé quá nhỏ. Những người đối xử với bé như trẻ con thường làm bé khó chịu. Có Chúa biết cho, Luke xem ra cảm nhận được điều đó, và tôn trọng những phản ứng của bé.

Scarlett muốn ứa nước mắt. Ồ, phải rồi, nàng có thể yêu người đàn ông này. Anh ấy sẽ là cha của bé như thế đấy! Nàng chớp nhanh đôi mắt. Bây giờ không phải lúc đa cảm. Vì hạnh phúc của Cat và của chính nàng, nàng phải tỏ ra cương nghị, sáng suốt. Nàng quan sát Luke Fenton đang nghiêng người về phía Cat. Trông ông rất to cao, mạnh mẽ, vô song. Nàng âm thầm run rẩy cố lay động nỗi khiếp nhược trong lòng. Nàng sẽ thắng, phải thắng, ngay bây giờ. Nàng thêm muốn người đàn ông đó, cho nàng và cho Cat.

Scarlett suýt bật cười vì cảnh tượng diễn ra giữa Luke và Cat. Bé hoàn toàn bị hút vào công việc tế nhị là đập vỡ đầu quả trứng chân nước sôi mà không làm vỡ; Fenton nhìn bé chăm chú y như bé vậy. Rồi đột nhiên, đang vui, Scarlett hoá buồn. Cặp mắt sẫm màu ấy nhìn Cat đáng lẽ phải là của Rhett chứ không phải của Luke Fenton! Chính Rhett phải là người bị cuốn hút bởi con gái mình, chia sẻ với con quả trứng la cocóc, đi bên cạnh con, chân bước đều theo bước chân bé bỏng của con.

Nỗi ham muốn nhức nhối xuyên thấu vào tim, và nỗi lo âu - mà lâu nay nàng giữ không cho bén mảng đến - bỗng dung tuôn chảy vào tim nàng như lấp vào khoảng trống trong đó. Nàng đau khổ, nàng cần sự hiện diện, giọng nói và tình yêu của Rhett biết bao. Nếu như mình nói với chàng về Cat trước khi quá muộn... Nếu như mình cứ ở lại Charleston... Nếu như...

Cat kéo áo Scarlett:

- Mẹ ăn trứng nhé! Con sẽ bóc cho mẹ.
- Cảm ơn, cưng.

Chớ có mà khờ khạo, Scarlett tự nhủ. Nàng mỉm cười với Cat và với Luke Fenton - Quá khứ vẫn là quá khứ, nàng phải nghĩ đến tương lai.

- Luke, Scarlett cười nói, tôi nghĩ ông có quyền ăn thêm một tròng đỏ nữa đây.

Sau điểm tâm, Cat chào tạm biệt và chạy ra ngoài, nhưng Luke ở lại.

- Đem cho tôi cà phê, ông nói với cô hầu mà không cần nhìn, và quay về phía Scarlett nói tiếp - Kể cho tôi nghe về con gái của cô đi.

- Nó chỉ thích lòng trắng trứng, nàng vừa nói vừa mỉm cười để giấu nỗi lo âu.

Nàng phải nói với ông ta thế nào về cha của Cat nhỉ! Luke chắc sẽ hỏi tên cha nó, anh ấy là ai, vì sao mà chết.

Nhưng Fenton chỉ quan tâm đến Cat:

- Scarlett, cô bé đáng yêu của cô mấy tuổi rồi!

Ông ta tỏ ra kinh ngạc khi biết bé mới đầy bốn tuổi, rồi ông hỏi xem, có luôn tự chủ được không, có phải bé luôn hiểu biết trước tuổi, có phải bé dễ xúc động... Ông ta thật sự quan tâm đến bé, điều đó làm ấm lòng Scarlett và thúc đẩy nàng nói về những kỳ công của Cat O'Hara cho đến khô cả cổ.

- Ông phải xem bé ngồi trên ngựa, Luke ạ, bé lên ngựa giỏi hơn tôi

- hoặc hơn cả ông nữa! Và bé trèo leo khắp nơi như một chú khỉ.

Các bác thợ sơn phải gỡ cháu ra khỏi thang... Cháu thông thuộc các cánh rừng như một con cáo, và chưa bao giờ cháu bị lạc, dường như cháu có la bàn trong bụng vậy...

Còn "dễ xúc động ư?" Cháu không thiếu bình tĩnh, cháu rất gan lì đến nỗi đôi khi tôi cũng phát hoảng.

Cháu không bao giờ rên rỉ khi cháu cụng đầu hoặc bị bầm mình.

Cả khi cháu còn bé xíu cháu hầu như không hề khóc, và cháu biết đi, cháu làm như kinh ngạc nếu thấy mình bị ngã, rồi cháu đứng ngay dậy... Tất nhiên sức khỏe cháu rất tốt! Ông không thấy cháu khỏe mạnh và đứng thẳng đó sao! Cháu rất chịu ăn, và không hề bệnh tật. Ông biết nó nuốt bao nhiêu bánh kem, bánh su mà không cần chớp mắt không...

Rồi nàng thấy khan tiếng, nàng nhìn đồng hồ treo tường và bật cười.

Lạy Chúa, tôi đã khoác lác cả tiếng đồng hồ rồi, Luke ạ, đó là lỗi ở

ông, ông đã khuyến khích nên tôi nói quá nhiều. Đáng lẽ ông phải ngăn tôi lại chứ.

- Có gì đâu. Điều đó làm tôi thích thú.

- Ấy chết, ông lại làm tôi ghen tị rồi. Ông làm như đã si tình con gái tôi vậy.

Fenton nhướn đôi mày.

- Tình yêu, chuyện ấy tốt đối với những ông chủ quán và những bản tình ca rẻ tiền. Còn tôi, tôi quan tâm đến cháu bé.

Ông nghiêng người, cầm tay Scarlett và lướt môi hôn nhẹ.

- Sáng mai tôi đi London, cho nên tôi phải đến từ biệt cô.

- Tôi sẽ vắng mặt trong những cuộc rong chơi của chúng ta, nàng nói thật lòng. Ông sẽ sớm quay về chứ!

- Tôi sẽ đến thăm Cat và cô ngay khi tôi trở lại.

Tốt, Scarlett nghĩ thầm khi ông ta đã đi khuất. Ông ta không tìm cách hôn mình khi ra đi. Nàng không biết điều đó có ý nghĩa như là khen hay là giận. Ông ta đang phải hối tiếc về cách xử sự của ông, nàng đoán thầm.

- Mình nghĩ ông ấy đã mất bình tĩnh. Và tiếng "tình yêu" làm ông sợ hãi.

Nàng kết luận: Luke Fenton có tất cả triệu chứng của một người đàn ông không định yêu mà lại hoá si tình.

Nàng rất sung sướng về điều đó. Ông ta sẽ là người cha tuyệt vời cho Cat... Scarlett đưa tay mân mê làn môi tê dại của nàng. Và đó là một trong những người đàn ông có sức kích động nhất.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 86

Liên tiếp nhiều tuần lễ sau đó, Luke Fenton thường chiếm hết dòng suy nghĩ của Scarlett. Nàng bị xúc động mạnh, và mỗi buổi sáng đẹp trời, nàng rong ngựa một mình, lần theo những con đường họ đã cùng đi với nhau. Khi nàng trang trí cây Giáng sinh cùng với Cat, nàng nhớ lại niềm vui lúc nàng trang điểm buổi chiều đầu tiên ông ta đến ăn tối ở Ballihara. Và vào lễ Giáng sinh khi nàng rút cái xương lười hái của con gà tây cái xương tượng trưng cho hạnh phúc nàng thầm mong, ông mau mau từ London quay về.

Đôi khi nàng nhắm mắt và thử nhớ lại cảm giác khi nàng ở trong vòng tay ông, nhưng mỗi lần như thế, cái cảm giác ấy làm nàng tức tối, thậm chí nước mắt giàn giụa vì luôn luôn vẫn là khuôn mặt Rhett, vòng tay, tiếng cười của chàng trở lại trong ký ức. Nàng tự nhủ đó là vì nàng mới biết Luke gần đây. Với thời gian, nàng cũng sẽ nghĩ rằng sự có mặt của ông sẽ xoá nhoà kỷ niệm về Rhett.

Buổi chiều lễ thánh Sylvestre, có tiếng ồn ào huyền ảo và Colum đi đầu chơi badhran, theo sau là hai người kéo đàn violon, rồi đến Rosalem Fitzpatrick, gõ các đốt xương. Scarlett thích thú kêu lên kinh ngạc và vồn vã ôm người anh họ vào lòng.

- Colum, em đã không hy vọng nhìn thấy anh trong ngôi nhà này! Chắc năm nay sẽ là may mắn, với buổi khởi đầu như thế này.

Nàng đánh thức Cat dậy, và hai mẹ con sống những khoảnh khắc đầu năm 1880 trong tiếng nhạc và niềm thương yêu.

Ngày đầu năm mới bắt đầu trong tiếng cười, bánh bram brack được ném vào tường, bắn cả mảnh vụn và nho khô vào người Cat, trong lúc Cat đang múa, đầu hát ra sau, miệng mở to.

Nhưng ngay sau đó trời lại trữu mây và một cơn gió lạnh như muốn hát tuốt chiếc khăn choàng của Scarlett khi nàng đến thăm các gia đình trong thành phố của nàng. Colum uống một li ở mỗi nhà - rượu chứ không phải nước trà - và nói chuyện chính trị với cánh

đàn ông, đến mức nàng muốn hét lên với anh.

- Scarlett thân yêu, sao em không đến quán rượu nâng li chúc mừng năm mới, và hy vọng mới cho người Ireland! Colum hỏi khi họ bước ra khỏi căn nhà cuối cùng.

Cánh mũi Scarlett phập phồng khi nàng ngửi thấy mùi rượu Whisky.

- Không. Em mệt lắm, em thấy lạnh và em về nhà đây. Hãy đến chỗ em, chúng ta sẽ cùng ngồi với nhau một khoảnh khắc yên tĩnh bên ngọn lửa.

- Scarlett aroon, đó chính là điều anh sợ nhất. Yên tĩnh sẽ làm cho bóng tối len lỏi vào tâm hồn.

Colum do dự bước vào quán rượu của Kennedy, còn Scarlett chậm chạp tiếp tục con đường về Toà nhà lớn, khăn quàng quần chặt quanh người. Trong ánh sáng xám và lạnh, cái váy đỏ và đôi bít tất sọc vàng xanh của nàng như xin màu.

Uống cà phê và tắm nước nóng, nàng chờ mong được vậy khi mở cánh cửa nặng trĩu. Bước vào tiền sảnh, nàng chợt nghe tiếng cười nén lại của một ai, và tim nàng thất lại. Cat chắc đang chơi trò cút bắt, Scarlett vờ không chú ý. Nàng đóng cửa, rồi buông chiếc khăn quàng xuống ghế bành và nhìn quanh.

- Chúc năm mới, Bà O Hara, Luke Fenton nói. Nay là tôi đang đứng với nữ hoàng Marie - Antoinette đây ư? Có phải đây là bộ quần áo thôn nữ mà những thợ may giỏi nhất London đã cắt cho những vũ hội hoá trang năm nay?

Ông đang ở cầu thang. Scarlett ngược nhìn ông. Thế là ông đã về rồi! Ồ, sao ông lại còn bắt chợt được nàng trong bộ quần áo này nhỉ! Nàng không mong thế đâu - Nhưng điều đó có quan trọng gì. Luke đã trở về, chỉ sau một thời gian ngắn ngủi, và nàng không còn cảm thấy mệt mỏi gì nữa.

- Chúc năm mới hạnh phúc! Nàng nói.

Và thật đúng như thế.

Luke né qua bên và Scarlett nhìn thấy Cat. Hai cánh tay bé đưa cao: bé khệ nệ giữ cái mũ miện vàng ánh đặt trên mái đầu bù xù. Bé bước xuống bậc thang tiến về phía mẹ, cặp mắt xanh tràn đầy vui sướng, và đôi môi cố nén nụ cười. Đằng sau béthurót tha chiếc

khăn quàng dài sắc sỡ: cái đuôi áo lễ phục bằng nhung màu hồng điều viền da lông chồn.

Cat đeo nữ trang của bà, thừa bà bá tước. Luke nói, tôi đến để thu xếp cho lễ cưới của chúng ta.

Chân Scarlett như nhún ra. Nàng ngồi khuyu xuống trên nền nhà bằng cẩm thạch, vòng vải đỏ phủ quanh nàng, làm nổi bật những váy phòng màu xanh, màu lục.

Một chút gì đó bất bình pha lẫn một cảm giác chiến thắng bất ngờ. Chẳng lẽ lại là sự thật. Sao dễ dàng đến thế. Lại dường như lạ thường quá.

- Cat, có thể nói điều bất ngờ của chúng ta đã thành công rồi. Luke nói, ông mở những dải thắt to bằng lụa mà bé đeo ở cổ và cầm lấy mũ miện.

- Bây giờ cháu có thể đi chỗ khác. Chú có chuyện nói với mẹ cháu.

- Cháu có thể mở hộp của cháu được chứ!

- Nhất định rồi. Hộp ở trong phòng cháu đấy.

Cat nhìn mẹ, mỉm cười rồi chạy lên cầu thang, vừa phùng miệng ra. Luke vắt chiếc áo lễ sang cánh tay trái, treo mũ miện vào cổ tay rồi tiến đến gần Scarlett, đưa tay phải cho nàng. Ông có dáng rất cao lớn, rất mạnh, và đôi mắt ông đen thẫm. Nàng đưa tay cho ông và ông đỡ nàng dậy.

Ta đi đến thư phòng, ông nói. Ở đó có lò sưởi, và chai sâm banh để uống mừng khi ngã giá xong.

Scarlett nhường ông đi trước. Ông muốn cưới nàng!

Nàng không hề ngờ tới. Nàng hoàn toàn tê dại, cú sốc làm nàng bắt đầu nhận ra điều gì đang xảy đến và nàng như tìm lại được lời nói:

- Tại sao lại "ngã giá", ông Luke! Tại sao ông ta không nói là ông yêu nàng và muốn nàng làm vợ ông!

Fenton chạm li với nàng.

- Kết hôn là gì, nếu không phải là cuộc ngã giá, hờ Scarlett! Luật sư của chúng ta sẽ thảo các hợp đồng, nhưng đó chỉ là chuyện hình thức. Em biết điều gì đang chờ đợi em rồi đấy! Em không còn là một thiếu nữ, cũng không phải là một cô gái ngây thơ.

Scarlett thận trọng đặt li rượu xuống bàn. Rồi nàng buông mình xuống ghế bành cũng với vẻ thận trọng như thế. Có cái gì không

ồn đây. Gương mặt và lời nói của ông ta không đượm vẻ gì là nóng ấm. Thậm chí ông ta cũng chẳng nhìn nàng nữa.

- Em muốn ông cho em biết em sẽ được gì. Nàng nói chậm rãi.

Fenton nhún vai, vẻ khó chịu.

- Được thôi. Chắc em đã cho rằng tôi là một trong những người hào phóng nhất. Tôi bắt đầu từ nguyên tắc vốn là mối quan tâm chủ yếu của em.

Ông ta nói rằng ông là một trong những người giàu nhất nước Anh, mặc dù ông nghĩ là nàng đã tự mình biết rõ điều đó. Ông thành thật ngưỡng mộ tài năng vươn tới thành đạt của nàng. Nàng có thể giữ riêng tiền bạc của nàng. Tất nhiên ông bảo đảm cung cấp cho nàng quần áo, xe cộ, nữ trang, người hầu và bao thứ khác nữa. Điều ông trông mong ở nàng là nàng sẽ làm ông được rạng danh. Ông đã quan sát và thấy rằng nàng có khả năng làm được điều đó.

Nàng cũng có thể giữ Ballihara cho đến cuối đời.

Điều ấy xem ra làm nàng thích thú. Còn về phần ông, nàng cũng có thể lấy luôn Adamstown nếu nàng chịu bản chân. Sau khi nàng chết, Ballihara sẽ thuộc về con cái của hai người, cũng như Adamstown, sau khi Luke chết. Kết hợp cái đất đai liên ranh với nhau vốn luôn là lý do chính đáng của những cuộc hôn nhân.

- Vì thật ra, điều chủ yếu của cuộc trả giá, đó là em sẽ cho tôi một người thừa kế. Tôi là người cuối cùng của dòng họ, tôi có trách nhiệm phải bảo đảm cho dòng họ trường tồn. Khi tôi có một đứa con trai với em, em sẽ lại làm chủ cuộc đời em, tất nhiên phải giữ cho kín đáo một chút.

Ông lại rót thêm rượu và nốc cạn một hơi, và nói thêm Scarlett có thể cảm ơn Cat về cái mũ miện.

- Cũng không cần phải nói với em rằng tôi không hề có ý định đưa em trở thành bá tước Kilmessan. Em là loại phụ nữ mà tôi thích chơi đùa thôi. Em càng ương ngạnh, tôi càng thích buộc em vào luật chơi của tôi. Điều đó cũng thật thú vị, nhưng dù sao cũng được như con gái của em. Tôi muốn con trai tôi được như nó - không nhút nhát, và khỏe như voi. Dòng máu họ Fenton cần cỗi vì những cuộc tác hợp đồng huyết. Truyền thêm cho nó dòng máu sinh lực thôn quê của em có thể cứu vãn tình thế. Tôi đã để ý thấy những tá

điền họ O Hara, những người họ hàng nhà em, sống lâu, Scarlett ạ, em là một chủ bài có giá trị đấy. Em sẽ cho tôi một người thừa kế làm tôi tự hào, và em sẽ không làm cho nó cũng như cho tôi phải hổ thẹn trong xã hội.

Scarlett nhìn ông như một con thú bị răn thôi miên.

Nhưng đã đến lúc chấm dứt bữa mê. Nàng cầm li rượu trên bàn ném phăng vào lò sưởi.

- Không bao giờ! Đó là li rượu chúc cho sự trả giá của ông, Luke Fenton. Hãy rút khỏi nhà tôi. Ông làm cho tôi phát ớn lạnh.

Ông ta chỉ cười, Scarlett vươn người tới, muốn nhảy xổ vào mặt ông, đập tới tấp vào đấy, vào cái mặt đang tươi cười ấy.

- Tôi tưởng là cô lo lắng cho con gái cô, ông nói với giọng cười khẩy khinh miệt. Có thể tôi đã lầm.

Mấy lời đó đủ làm Scarlett như chết sống.

- Cô làm tôi thất vọng thật sự. Tôi đã tưởng cô thông minh hơn những gì cô tỏ ra vào lúc này. Hãy quên đi lòng kiêu hãnh, bị xúc phạm và nhìn thẳng vào cái đang ở trong tầm tay cô. Một vị trí vững vàng cho cô và cho con cô. Tôi sẽ nhận nó làm con nuôi, và nó sẽ trở thành Lady Catherine. Cái tên "Katie" thì chả phải bàn, tất nhiên đó là cái tên của bọn tôi tớ nhà bếp. Đã là con gái của tôi, ngay lập tức và không điều kiện, nó có thể có được cái tốt nhất trong những cái nó cần hay nó thích. Trường học, bạn bè và cuối cùng hôn nhân - chỉ cần nó chọn lựa. Không bao giờ tôi làm gì thiệt hại cho nó, nó rất quý giá đối với tôi: đó sẽ là cái mẫu mà con trai tôi phải noi theo. Cô có thể khước từ không cho nó hưởng tất cả điều đó chỉ vì cái tham vọng lăng mạn hạ cấp rẻ tiền của cô chưa được thoả mãn ư? Tôi thì tôi không nghĩ như vậy.

- Cat không cần đến tước phẩm quý giá của ông và cả cái gì tốt hơn thế nữa, Luke Fenton ạ, cả tôi cũng vậy. Chúng tôi tự thu xếp được không cần đến ông, Và chúng tôi sẽ tiếp tục là chúng tôi như hiện nay.

- Cho đến bao giờ, Scarlett! Đừng nên quá tin vào những thành công của cô ở Dublin. Cô là một loại sản phẩm mới, mà sản phẩm mới thì đường đời khá ngắn ngủi. Một con đười ươi được luyện tập tốt cũng đủ để tạo được một điều như thế trong cái xó xỉnh như

Dublin. Cô chỉ còn một, nhiều lắm là hai mùa nữa thôi, sau đó người ta sẽ quên cô. Cat cần được bảo vệ bởi một tước hiệu và một người cha. Tôi là một trong số rất hiếm người có quyền lực tẩy được cho nó vết nhơ là đứa con hoang. Không, đừng cãi lại làm gì, tôi chẳng muốn nghe những gì cô có thể bịa ra đâu. Nếu cô và con gái cô là khách quý ở Mỹ, thì cô sẽ chẳng bao giờ lại vùi xương ở một chỗ như thế này đâu. Nhưng thôi, đủ rồi. Tôi đã bắt đầu chán rồi, tôi rất sợ sự phiền muội Scarlett, hãy gửi cho tôi vài dòng khi cô đã bình tĩnh trở lại. Cô sẽ chấp nhận sự trả giá của tôi. Tôi bao giờ cũng đạt được điều tôi muốn.

Fenton bước về phía cửa.

Scarlett gọi ông ta lại. Nàng cần biết một điều:

- Luke Fenton, ông không thể buộc mọi người làm theo điều ông thích. Ông có khi nào nghĩ rằng cô vợ - ngựa cái của ông có thể đẻ ra một đứa con gái chứ không phải đứa con trai không?

Ông ta đối mặt với nàng.

- Cô là một phụ nữ rắn chắc, rất khỏe mạnh. Tôi nhất định sẽ có một đứa con trai. Nhưng thậm chí đặt trường hợp tồi tệ nhất giả như cô chỉ sinh được con gái, thì mỗi đứa có thể cưới một anh đàn ông có ý nguyện cưới họ cho nó và nhận lấy họ của nó. Như vậy một người họ Fenton sẽ thừa kế được tước hiệu và nối dõi tông đường. Những điều khoản trong hợp đồng của tôi vẫn được thỏa mãn.

Scarlett tỏ ra lạnh lùng không khác gì ông ta.

- Ông đã nghĩ đến tất cả mọi điều, chắc thế. Giả thiết tôi vô sinh hoặc chính ông không thể có con thì sao?

Fenton mỉm cười.

- Những đứa con hoang mà tôi rải khắp châu Âu, đã đủ chứng minh cho tinh lực đàn ông của tôi và lời mắng mỏ thảm hại của cô chẳng làm tôi động lòng. Còn về cô, thì đã có Cat.

Một cảm giác bất ngờ thoáng lên trên nét mặt ông ta, và ông ta quay ngoắt về phía Scarlett. Nàng lùi lại khi thấy ông tiến đến gần.

- Nào, Scarlett, đừng đóng kịch nữa. Chẳng phải tôi đã từng nói với cô là tôi chỉ cắt đứt với nhân tình, chứ không cắt đứt với vợ tôi đó sao! Trong lúc này tôi không có ý định đến cô đâu. Tôi hầu như

quên mất cái mũ miện, tôi phải bỏ nó vào tủ để chờ ngày cưới: đó là một bảo vật của gia đình. Hãy gửi cho tôi một lá thư đầu hàng. Tôi đi Dublin mở cửa khu tư thất của tôi để chuẩn bị cho Mùa Chơi ở công viên Mernon, chỉ cần một lá thư là có thể gặp được tôi ngay.

Ông ta nghiêng người trước nàng với nghệ thuật tinh tế của kẻ nịnh đầm, rồi vừa cười vừa bước ra.

Scarlett đầu giữ thẳng, dáng vẻ đầy kiêu hãnh, cho đến khi nàng nghe tiếng cửa đóng sập lại. Nàng chạy lại khoá trái cửa thư phòng, và khi không còn có mặt đám gia nhân, nàng gieo mình xuống tấm đệm dày cộm và khóc nức nở. Sao nàng lại có thể làm lạc đến mức như thế được! Sao nàng có thể thú nhận với chính mình rằng nàng đã tấp tễnh yêu một thằng đàn ông mà trong con người hắn chẳng hề có tình yêu! Và nàng phải làm gì bây giờ! Nàng không ngớt nghĩ đến Cat, đang đứng trên bậc thang cao, đội mũ miện, cười rạng rỡ. Nàng phải làm gì bây giờ!

- Ô Rhett ơi! Nàng ghen ngào, thốt lên, mẹ con em cần đến anh biết bao.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt

Chương 87

Scarlett không để lộ chút gì về niềm tủi hổ của nàng, nhưng lại căm giận mình dữ dội sao lại có cảm tình với Luke Fenton. Những lúc nàng một mình, niềm tủi hổ ấy bùng dậy trong ký ức một vết thương còn rỉ máu, và nỗi đau sẽ trừng phạt nàng.

Nàng ngu xuẩn biết bao mới hình dung một cuộc sống gia đình hạnh phúc, mới xây dựng cả tương lai từ bữa điểm tâm hôm ấy, hôm mà Cat chia trứng cho đĩa ăn của hai người! Còn sự hờn hĩnh nào nực cười hơn khi nàng tưởng mình có thể làm cho Luke yêu nàng. Nếu chuyện này vỡ lở, hãnh thiên hạ sẽ được dịp nhạo mình ra trò.

Nàng vẽ ra những ảo ảnh báo thù: nàng sẽ nói cho cả Ireland biết ông ta đã cầu hôn nàng và nàng đã khước từ, nàng sẽ viết thư cho Rhett và chàng sẽ đến giết Fenton vì ông ta dám bảo con gái chàng là đứa con hoang; nàng sẽ cười vào mũi Luke ở nơi cử hành lễ cưới và nói với ông ta là nàng sẽ không thể có thêm đứa con nào nữa, ông ta thật lố bịch khi cưới nàng, nàng sẽ mời ông ta ăn tối và đầu độc ông ta.

Hận thù nung nấu tim nàng. Scarlett thù lây tất cả bọn người Anh, và nàng lại say mê lao vào ủng hộ hội *Fenian*.

- Nhưng, Scarlett thân yêu. Colum nói với nàng, anh không biết dùng tiền của em vào việc gì. Hiện nay, phải tổ chức hoạt động của Liên minh ruộng đất. Em đã nghe nói về Liên minh ấy vào dịp đầu năm, em có nhớ không?

- Colum, anh cứ nói lại cho em nghe đi, em chắc có thể làm được gì đó để giúp các anh đấy.

- Chẳng làm được gì đâu. Sự gia nhập Liên minh ruộng đất chỉ giới hạn trong tá điền và sẽ không hề có một hoạt động nào cho đến kỳ hạn nộp tiền lĩnh canh, nghĩa là vào mùa xuân. Trên mỗi lãnh địa, một người nông dân sẽ nộp địa tô, còn tất cả số khác không nộp, và

nếu điền chủ đuổi, họ sẽ đến những vùng đất đã nộp địa tô để sinh sống.

Scarlett không sao hiểu nổi việc ấy là để làm gì, người chủ đất chỉ cần đem đất giao cho người khác lĩnh canh thôi.

- Không phải vậy đâu, Colum nói, và chính lúc đó mới cần đến Liên minh. Liên minh sẽ buộc mọi người tránh xa. Không có người lĩnh canh thì chủ đất sẽ không thu được tô mùa màng sẽ bị đe dọa vì không ai chăm sóc đồng ruộng vừa được gieo hạt. Đó là một sáng kiến thiên tài, và anh thấy buồn vì bản thân anh đã không nghĩ ra được sáng kiến đó.

Scarlett đến nhà những người anh họ và thúc giục họ gia nhập Liên minh, bằng cách hứa với họ nếu bị đuổi, họ có thể đến Ballihara. Mọi người trong dòng họ O Hara đều từ khước, chẳng trừ một ai. Scarlett cay đắng than thở với Colum.

- Scarlett thân yêu, em không nên buộc mình phải chịu trách nhiệm về sự mù quáng của người khác. Em đang làm tất cả những điều cần thiết để bù đắp khiếm khuyết của họ. Em không phải là bà O Hara sao? Không phải là danh dự của dòng họ chúng ta sao! Thế em không biết trong mỗi căn hộ ở Ballihara và trong phân nửa số nhà ở Trim, người ta đã cắt và lưu giữ những bài báo viết về Bà O Hara, ngôi sao Ireland rực rỡ trong lâu đài vị Phó vương nước Anh sao! Họ đã kẹp chúng trong cuốn kinh thánh của họ cùng với những bài kinh và ảnh các Thánh.

Ngày lễ Thánh nữ Brigid, trời mưa lất phất. Scarlett đọc kinh theo nghi thức để cầu nguyện cho vụ mùa được tốt với lòng nhiệt thành chưa từng thấy. Nàng đã rung rung nước mắt khi xới nắm đất đầu tiên cũng như khi cha Flinn vẩy nước thánh trước lúc chuyền chén thánh được cho mỗi người uống. Những người nông dân lặng lẽ rời cánh đồng, đầu cúi thấp. Chỉ có Chúa mới cứu được họ. Không ai chịu đựng nổi một năm nữa giống như năm qua.

Scarlett trở về nhà, tháo đôi ủng lấm bùn. Rồi nàng mời Cat uống một tách trà cao trong phòng nàng trong lúc nàng chuẩn bị gởi hành lý đi Dublin. Không đầy một tuần nữa nàng sẽ lên đường.

Nàng chẳng thích thú chút nào.

Luke Fenton sẽ ở đây, và nàng làm sao có thể chạm trán được với

ông ta! Đầu ngẩng cao: đó là cách duy nhất. Đó cũng là điều người ta chờ đợi ở nàng.

Mùa Chơi thứ hai ở Dublin của Scarlett là một chiến thắng huy hoàng hơn cả lần thứ nhất. Bao lá thiệp mời nàng dự hết các lễ hội trong lâu đài đang đợi nàng ở Sbelbourne, cũng như dự năm vũ hội tư nhân và hai bữa ăn đêm ở nhà riêng của vị Phó vương. Khi mở một phong thư niêm kín nàng còn thấy mình được ưu tiên đặc biệt: xe của nàng được phép đi vào Lâu đài theo lối riêng, ở phía sau toà nhà. Như vậy nàng không còn phải chờ đợi hàng giờ, bị kẹt ở Danne Street, trong lúc người ta lại chỉ cho vào sân lần lượt từng nhóm bốn xe để đỗ khách xuống.

Có cả nhiều tấm thiệp mời nàng tham dự các dạ hội hoặc các bữa ăn tối tại nhà tư. Ở đó lý thú hơn nhiều so với ở Lâu đài, nơi luôn có đến hàng mấy trăm khách.

Scarlett cười mỉm: ta là một con đười ươi hoàn toàn thuần dưỡng chẳng! Ô, không phải, hàng chồng thiệp mời là bằng chứng. Nàng là Bà O Hara của Ballihara, người Ireland tự hào về điều đó. Một con người độc đáo.

Việc Luke có ở Dublin hay không, cũng chẳng có gì quan trọng. Cứ để ông ta cười nhạo đến chán chê. Nàng có thể nhìn ông ta mặt đối mặt mà không hề hổ thẹn hay khiếp sợ, mặc kệ ông ta.

Nàng lấy thử một tấm trong chồng thiệp mời, tim nàng rộn lên hồi hộp. Thật dễ chịu khi được sẵn đón, được diện những áo dài xinh đẹp và khiêu vũ trong những phòng khách lộng lẫy. Giới thượng lưu ở Dublin là người Anh, thì đã sao nào! Nàng đủ từng trải để nhận ra rằng những nụ cười, những cái chau mày, những luật lệ và vi phạm, vinh dự và đào thải, đều dự phần vào cùng một cuộc chơi. Điều đó chẳng có gì đáng kể và, một khi đã ra khỏi căn phòng khiêu vũ vàng son thì cũng chẳng gây tác động gì đến thế giới hiện hữu bên ngoài. Mục đích cuộc chơi lại chính là tham dự vào cuộc chơi, mà nàng vốn là tay chơi giỏi. Nói cho cùng, nàng cảm thấy sung sướng được đến Dublin. Nàng muốn thắng cuộc.

Scarlett biết ngay rằng việc Luke Fenton đến Dublin đã khơi lên

một cơn sốt bàn tán.

- Cô bạn thân mến ạ, May Taplow nói với nàng, đến cả London người ta cũng chỉ nói về chuyện đó. Mọi người biết Fenton xem Dublin chỉ là một thị trấn tỉnh lẻ hạng ba. Vì thế mà cả thế kỷ nay tư thất của ông ta không hề mở cửa! Vì lẽ quái gì ông ta lại đến đây!

- Tôi chẳng có ý kiến gì về chuyện ấy, Scarlett trả lời, và nghĩ: May sẽ phản đối kịch liệt nếu nàng nói cho cô ta biết chuyện.

Dường như chỗ nào nàng đến, Fenton cũng đều len lõi tới Nàng đối xử với ông ta lạnh nhạt một cách lịch sự và làm như chẳng để ý gì về tự tin có chút khinh bạc trong ánh mắt ông ta. Sau lần giáp mặt đầu tiên, nàng thấy không còn giận run lên nữa, khi ngẫu nhiên ánh mắt họ gặp nhau. Ông ta làm gì còn khả năng làm tổn hại đến nàng.

Ít ra không phải tự đích thân ông. Khi nhìn thấy lưng một người đàn ông nào đó cao lớn, mặc nhung hoặc gấm vóc, mà nhìn ra lại là Fenton, thì nàng cảm thấy đau nhói: bởi nàng luôn luôn tìm Rhett trong mỗi đám đông. Năm trước chàng đã đến Lâu đài, sao năm nay... sao chiều nay... lại không thấy chàng trong căn phòng này!

Nhưng sao cứ luôn là Fenton! Ông ta có mặt ở mọi nơi nàng đề mắt đến, trong câu chuyện của tất cả những người vây quanh nàng, trong những bài viết của tất cả các nhật báo. Ít ra nàng có thể cảm ơn ông ta đã không chú ý đến nàng, bởi không thế thì đến lượt nàng, bao chuyện xì xầm lại sẽ bám theo nàng. Nàng những mong cái tên Luke đừng có trên đầu môi chót lưỡi của mọi người hàng ngày nữa.

Tiếng đồn dần chia làm hai luồng: Luke chuẩn bị chỗ ở của ông ta để đón cuộc viếng thăm không chính thức và bí mật của Hoàng tử xứ Galles; Hoàng tử đã bị quyến rũ bởi nhan sắc của Tiểu thư Sophia Dudley, mà ai ai cũng đều đã nói đến trong Mùa Chơi ở London dạo tháng năm, vì nàng cũng đạt thành công không kém ở Dublin. Một thiên tình sử xưa cũ như trái đất; một chàng thanh niên nông cuồng, từ nhiều năm cưỡng lại sự tấn công của phụ nữ,

nay ở tuổi bốn mươi lại điên đảo vì tình và đã trao trái tim mình cho một người đẹp cực kỳ ngây thơ.

Tiểu thư Sophia Dudiey năm nay mười bảy tuổi, mái tóc vàng óng màu lúa chín, đôi mắt xanh biếc như da trời mùa hạ, làn da trắng hồng, át cả màu men sứ. Ít ra đó là điều được viết về cô nàng trong những bài balát đem bán với giá một xu ở các góc phố.

Thật ra, đó là một thiếu nữ rất xinh đẹp và rụt rè, bị bà mẹ đầy tham vọng kèm cặp, và hay đỏ mặt một cách quẩn rũ trước sự chú ý hoặc những lời tán tỉnh dành cho cô nàng. Scarlett gặp cô nàng luôn; phòng khách riêng của Sophia ở ngay cạnh phòng khách của nàng.

Phòng khách đó, nếu không thể sánh được với phòng khách của nàng về mặt trang trí hoặc về góc nhìn mở ra vườn hoa Stephens Green, thì lại hơn hẳn về số người đông đảo cứ chen nhau để được gặp cô nàng. Phòng khách của Scarlett cũng chẳng phải vắng khách: một goá phụ giàu có, được tiếp đón ở mọi nơi, có đôi mắt xanh mê hồn sẽ luôn là hiếm quý.

Sao ta lại phải ngạc nhiên! Scarlett nghĩ thầm. Tuổi ta gấp đôi tuổi cô ấy và năm ngoái ta dành phần hơn rồi. Nhưng đôi lúc nàng phải cố lắm mới tìm được lời nói khi người ta ghé đôi lên Sophia và Luke Fenton.

Mọi người đều biết một công tước đã xin cưới nàng, nhưng họ đều cho rằng tốt nhất, Sophia nên chọn Fenton. Đúng vậy, một công tước bao giờ về ngôi thứ cũng hơn một bá tước, nhưng bá tước Kilmessan lại bốn chục lần giàu hơn, một trăm lần điển trai hơn. Scarlett thêm được nói ra điều này: "Nếu ta muốn, anh ấy sẽ thuộc về ta. Và lúc đó những bài balát sẽ ca ngợi ai cho biết!

Nàng tự trách về tính nhỏ nhen của mình, và cho mình sao lại ngu ngốc cứ nghĩ đến lời tiên đoán của Luke Fenton, là chỉ trong một hoặc hai năm, nàng sẽ bị thiên hạ lãng quên. Và nàng cố không tỏ ra lo âu về những nếp nhăn nhỏ đã xuất hiện nơi đuôi mắt.

Scarlett trở về Ballihara chu toàn bốn phận ngày chủ nhật của mình. Nàng cảm thấy sung sướng vì đã dứt được ra khỏi Dublin.

Những tuần cuối của Mùa Chơi kéo dài tưởng chừng vô tận.

Thật tốt biết bao khi trở về nhà mình với những công việc thiết

thực, cụ thể, chẳng hạn như yêu cầu của Paddy O Faolain xin có thêm than bùn, còn hơn là cứ phải luôn tự hỏi về chuyện mặc áo dài nào trong buổi dạ hội sắp tới. Và thật như ở trên thiên đàng khi được Cat siết đến gần nghẹt thở trong vòng tay nhỏ nhắn của bé. Khi đã giải quyết xong mọi việc, việc cãi cọ, cũng như việc đòi hỏi, Scarlett đến uống trà với Cat.

- Con dành phần cho mẹ đây, bé nói, miệng còn lem luốc sô cô la của những cái bánh mẹ đem từ Dublin về.

- Trông buồn cười quá, Kitty Cat ạ, nhưng mẹ không đói. Con muốn ăn nữa không?

- Muốn.

- Được, cảm ơn.

- Được, cảm ơn. Con có thể ăn chứ!

- Con cứ ăn, con chó con của mẹ.

Bánh kem đã hết nhãn trước khi Scarlett cạn tách trà - Cat vẫn mê bánh kem mà.

- Ta đi chơi đâu bây giờ! Scarlett hỏi.

Cat đáp bé muốn đến thăm bà Grainne.

- Bà ấy yêu mẹ lắm, mẹ à. Bà còn yêu con hơn, nhưng bà yêu mẹ nhiều.

- Thích quá, Scarlett nói.

Nàng rất sung sướng được đi ra tháp. Điều đó đem lại cho nàng sự thanh thản mà lòng nàng đang rất cần.

Scarlett lim dim mắt, áp má một hồi lâu vào các phiến đá xưa phẳng lì. Cat tung tăng khắp nơi.

Scarlett kéo thử chiếc thang dây dài. Thang bản và đã cũ nhưng còn khá chắc chắn. Tuy nhiên nàng định sẽ phải thay bằng một chiếc mới. Nếu thang đứt, Cat bị ngã... nghĩ đến đây nàng không sao chịu nổi. Nàng mong biết chừng nào nếu bé mời nàng lên trên đó, trong phòng của bé. Nàng kéo thang lần thứ hai.

- Mẹ à, bà Grainne đang đợi ta. Ta đã làm ồn nhiều quá!

- Được, cưng ạ, mẹ đến đây.

Bà phù thủy dường như không thay đổi là bao, cũng chẳng già hơn trước, kể từ lần đầu tiên Scarlett gặp bà.

Thậm cả mình dám chắc bà vẫn mang đúng cái khăn san ấy, nàng tự nhủ. Cat lẳng xăng trong căn chòi nhỏ tối om, lấy tách trên kệ, gom than bùn thành đồng than hồng để nấu nước. Cứ như bé đang ở nhà mình.

- Con đi ra suối múc nước vào ấm, bé nói và cầm ấm chạy đi.

Bà Grainne triu mến nhìn theo.

- Dara vẫn đến thăm tôi, bà nói. Cháu đem cái dễ thương đến cho tôi một linh hồn cô độc, cô à. Tôi không nỡ bảo cháu ra về được vì về hay ở là quyền của cháu.

Sự cô độc cảm thông với sự cô độc.

Scarlett bưng lên.

Cháu thích ở một mình, điều đó không có nghĩa là cháu phải sống cô độc. Tôi đã nhiều lần hỏi cháu muốn có bạn đến chơi cùng hay không, cháu luôn trả lời: không.

- Đó là một cháu gái cực kỳ khôn ngoan. Bọn trẻ khác định ném đá hại nó, nhưng Dara nhanh nhẹn hơn chúng rất nhiều.

Scarlett không tin vào tai mình.

- Chúng nó đã làm gì!

Bà Grainne bình thần giải thích. Bọn trẻ của thành phố đã rượt bắt Dara trong khu rừng, như săn một con thú. Bé lại nghe được tiếng chúng trước khi chúng bắt kịp bé, chỉ những đứa lớn mới đến gần được bé để ném đá. Chỉ vì chân chúng khỏe và dài hơn chân bé. Nhưng bé vẫn biết cách thoát được. Bọn chúng không dám đuổi theo bé trong ngọn tháp của bé, ngọn tháp làm chúng kinh sợ, vì chuyện hồn ma vị quý tộc trẻ treo cổ ở đây.

Scarlett sững sờ. Cat yêu quý của nàng lại bị bọn trẻ con Ballihara hành hạ ư? Nàng sẽ tự mình lấy roi quất chúng, nàng sẽ đuổi cổ cha mẹ chúng đi, đồ đạc nhà chúng phá làm củi mục! Nàng đứng bật dậy.

- Cô sẽ trút cả sự tàn phá Ballihara lên đứa bé này hay sao? Bà Grainne hỏi - Này cô, ngồi xuống đi. Những đứa khác cũng sẽ làm như thế thôi. Chúng kinh sợ cái gì khác với chúng, và cái gì chúng sợ, chúng tổng khứ đi.

Scarlett buông mình xuống ghế. Nàng biết bà lão nói đúng. Chính nàng cũng khác lạ và nhiều lần đã phải trả giá. Người ta đã ném

vào nàng những hòn đá có tên gọi là sự lạnh lùng, kích bác, tẩy chay. Nhưng nàng đã chịu đựng tất cả. Còn Cat lại chỉ là đứa bé gái vô tội, và bé đang bị mối hiểm nguy đe dọa!

- Tôi không thể cứ ngồi yên mà không làm gì cả!

Scarlett kêu lên. Không thể tha thứ được. Tôi phải ngăn chặn chúng.

Ô, người ta không thể ngăn chặn sự ngu dốt. Dara đã tìm được con đường của cháu, điều đó đủ cho cháu rồi. Tất cả những chuyện đó không hề làm tổn hại tâm hồn nó. Nó được an bình trong ngọn tháp.

- Nhưng như thế chưa đủ. Giả như cháu bị trúng một hòn đá thì sao! Giả như cháu bị thương! Tại sao cháu không nói với tôi là cháu cô độc! Tôi không thể chịu nổi khi nghĩ rằng cháu phải sống khổ sở.

- Hãy nghe mẹ già này, bà O Hara. Cô hãy lắng nghe quả tim mình. Có một cõi mà con người chỉ biết được bằng những bài hát của Seachain. Mảnh đất ấy có tên là Tir Na Nog, nằm dưới các ngọn đồi. Có những đàn ông, đàn bà đã tìm được ngõ vào trong đó, và từ đây người ta không thấy lại họ nữa. Tir Na Nog không biết đến cái chết, cái già nua, sự buồn phiền, khổ đau, hận thù, đói rét. Ở đây mọi người sống hoà thuận, sung túc tràn đầy mà không phải làm gì. Cô sắp nói với tôi đó là những gì cô muốn ban cho con gái cô chứ gì. Nhưng hãy nghe đây: ở Tir Na Nog người ta không biết đến phiền não, nhưng cũng không biết đến cả niềm vui. Cô có hiểu ý nghĩa bài hát của Seachain không?

Scarlett lắc đầu. Bà Grainne thở dài:

- Vậy là tôi không thể xoa dịu trái tim cô được, Dara khôn ngoan hơn. Hãy cứ để cho cháu nó như thế.

Chừng như nghe tiếng bà lão gọi, Cat xuất hiện ngay trong khung cửa. Bé chỉ chú tâm đến cái ấm đầy nước, nặng trĩu, bé không nhìn bà Grainne lẫn mẹ. Cả hai im lặng dõi nhìn bé trong lúc bé gọt găng móc ấm lên giàn dây sắt, rồi gom than hồng phía dưới.

Scarlett phải quay mặt đi. Nếu nàng tiếp tục ngắm nhìn con, nàng biết sẽ không thể cưỡng lại nổi thôi thúc muốn ôm ghì lấy Cat vào lòng để bảo vệ con. Cát rất ghét điều đó. Mình cũng không nên la

lớn, Scarlett tự nhủ. Điều đó sẽ làm bé sợ, và bé sẽ đoán được nỗi khiếp đảm của mình đến mức nào.

- Nhìn con này, mẹ!

Cat cẩn thận rót nước sôi vào ấm trà sứ cũ kỹ màu nâu. Hương thơm thoảng ngát bốc lên theo làn hơi nước, và bé mỉm cười.

- Con đã bỏ toàn lá tốt, bà Grainne ạ, bé cười khúc khích, sung sướng và tự hào.

Scarlett nắm lấy chiếc khăn san của bà phù thủy.

Bà hãy nói tôi phải làm gì đây, nàng van nài.

- Cô phải làm điều đã được ban cho cô. Chúa sẽ chăm lo cho Dara.

- Mình chẳng hiểu gì điều bà ta vừa nói cả, Scarlett nghĩ thầm.

Nhưng nỗi sợ hãi của nàng, không hiểu sao, đã dường như lắng xuống. Nàng nhấp thứ uống do Cat pha chế trong không khí vắng vẻ và ấm áp của căn phòng âm u, thoảng mùi hương dược thảo, lòng thấy sung sướng vì con nàng có một nơi mà bé có thể đến được. Và còn cả ngọn tháp. Trước khi trở lại Dublin, Scarlett bảo làm một cái thang dây mới, chắc chắn hơn cái trước.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Dịch giả : Khắc Thành, Thanh Bình, Anh Việt
Chương 88

Năm ấy, Scarlett đến Penchestown xem đua ngựa.

Nàng đã được mời đến Bishopcourt, tư dinh của bá tước Clonmel mà mọi người đều gọi là Earlie. Nàng rất vui vì John Morland có mặt trong số khách mời. Nhưng nàng cũng rất lo sợ vì có cả Luke Fenton ở đây.

Scarlett hấp tấp lao đến chỗ Morland khi gặp dịp:

- Bart! Anh thế nào rồi! Anh là kẻ trôn chui trôn nhủi kỹ nhất mà tôi được biết đây! Tôi tìm anh mãi nhưng chẳng thấy anh đâu.

Morland hớn hờ ra mặt, bẻ khớp tay rôm rốp:

- Tôi rất bận Scarlett ạ, một công việc đẹp nhất trên đời! Tôi đã có một con ngựa vô địch, tôi chắc thế, công phu bao nhiêu năm đây! Trước đây anh cũng đã nói như thế. Bart say mê ngựa của anh đến nỗi anh cứ luôn tin chắc con nào trong bầy ngựa tơ của anh cũng sẽ trở thành vô địch tương lai trong giải Quốc gia cả. Scarlett muốn ôm hôn anh. Đáng lý ra nàng sẽ ái mộ John Morland, cho dù anh không có mối liên hệ gì với Rhett cũng vậy.

- Tôi đã đặt tên nó là Diana, khinh cước, với một lô tên tương tự, cuối cùng là tên John, tức là tên tôi. Dẫu sao tôi cũng là cha nó, ngoại trừ khía cạnh sinh học.

Điều đó dẫn đến tên "Dijon" khi tôi xếp các từ lại nối đuôi nhau.

Có phải chuyện hăng hái hão không, tôi tự nhủ! Có cái gì không ổn. Cái tên hơi Pháp đối với một con ngựa Ireland. Thế rồi, dù sao tôi cũng nghĩ kỹ lại. Có cái gì đó nóng bỏng, cay cay, mạnh mẽ đến nỗi làm rung rung nước mắt. Đáng đáp không phải tôi đâu.

Loại ngựa đó là loại nói được câu "hãy xéo đi, tao đã đến đây!"

Vậy chỉ có thể là Dijon. Tôi sẽ làm giàu nhờ vào nó cho mà xem.

Cô hãy bỏ năm bảng, đánh cuộc con Dijon, Scarlett ạ, đó là một con ngựa vô địch.

- Mười bảng, Bart ạ, mười bảng chứ.

Scarlett cố tìm cách nói xa xôi về Rhett. Điều John Morland nói lúc đầu không làm nàng chú ý.

- Và tôi sẽ thật sự khánh kiệt nếu tôi làm. Tá điền của tôi tham gia cuộc đình công do Liên minh phát động. Làm tôi hết cả tiền mua lúa mạch cho ngựa. Bây giờ tôi tự hỏi làm sao tôi có thể có quan điểm tốt về ngài John Parnell được. Tôi không thể ngờ cuối cùng ông ấy lại bắt tay với bọn Fenian man rợn ấy.

Scarlett hốt hoảng: không bao giờ nàng có thể tưởng tượng Liên minh lại quay sang chống lại một người như Bart.

- Tôi không thể tin được: anh định làm gì!

- Nếu con Dijon thắng cuộc ở đây, thậm chí có hạng thoi, tôi vẫn cho rằng cuộc đua quan trọng nhất là ở Galway, sau đó là Phoenix Park, cũng có thể tôi cho nó đua vào một hai cuộc đua ít quan trọng nào đó, vào khoảng tháng năm và tháng sáu, để có thể nói là nó luôn luôn phải nhớ điều mà người ta trông đợi ở nó.

- Không, không phải, Bart ạ, tôi không nói về con Dijon. Anh định sẽ làm gì về việc đình công của những người lính canh kia!

Gương mặt Morland sa sầm.

- Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ lấy tiền phát canh. Tôi chưa đuổi một ai cả, thậm chí không hề nghĩ đến điều đó. Nhưng bây giờ tôi bị siết cổ, có thể tôi buộc phải chịu thôi. Thật là một điều cực kỳ ô nhục.

Scarlett nghĩ đến Ballihara. Ít ra nàng cũng tránh được các cuộc rối loạn. Nàng đã hoãn việc thu tô cho đến mùa gặt sau.

- A! Scarlett, tôi quên nói với cô về việc này. Tôi có một tin rất hay về người bạn Mỹ cố tri của chúng ta, Rhett Butler.

Tim Scarlett tưởng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Anh ấy đến đây à!

- Không. Tôi chờ anh ấy. Tôi đã viết thư cho anh ấy vì con Dijon thoi. Nhưng anh trả lời là không thể đến được. Tháng sáu này anh ấy sẽ làm cha. Lần này hai người chuẩn bị thật cẩn trọng, vợ anh bắt buộc phải nằm yên trên giường trong nhiều tháng, cho đến khi không còn chút nguy hiểm nào. Nhưng nay thì mọi việc đã diễn ra tốt đẹp. Anh nói nàng đã hồi phục và vui nhộn như một con chim sẻ. Anh ấy cũng thế, tất nhiên. Trong đời tôi chưa từng thấy người

đàn ông nào lại tự hào về việc được làm cha như Rhett. Scarlett chống tay lên ghế để khỏi ngã quỵ. Tất cả những gì nàng có thể nuôi trong mộng ảo và ước mong thầm kín từ nay đã trở thành vô vọng.

Earhe dành cho khách mới cả một phần khán đài.

Scarlett ngồi ở đây với các khách khác, mang theo một ống nhòm chạm xà cừ kiểu dùng ở nhà hát lớn. Đường đua một màu xanh chói lọi, khu trung tâm hình bầu dục dài hiện ra như một khối màu sắc sỡ và sinh động.

Người ta đứng trong xe, trên ghế, trên mui xe, đi từng người riêng lẻ hay thành đoàn, hoặc túm tụm bên trong đường đua.

Trời đổ mưa, và Scarlett nhận thấy có cái mái che trên đầu họ. Ai có ghế ngồi dưới mái che đúng là trở thành người được ưu đãi đặc biệt.

Càng tốt, Bart cười khúc khích. Dijon rất hợp với đất ẩm ướt.

- Cô có mong muốn điều gì không, Scarlett! Một tiếng nói dịu dàng sát bên tai nàng.

Đó là Luke Fenton.

- Tôi chưa quyết định gì cả, Luke.

Khi các kỵ sĩ xuất hiện trên đường đua, Scarlett cũng la hét vỗ tay với mọi người. Đã ít nhất hai mươi lần nàng quả quyết với Bart rằng Dijon là con ngựa đẹp nhất, nhìn thấy rõ được bằng mắt thường nữa.

Trong khi nàng nói, cười, tâm trí nàng vẫn không ngừng xem xét hết khả năng chọn lựa này đến khả năng chọn lựa khác có thể dẫn đến thành công và thất bại trong đường đời của nàng. Kết hôn với Luke Fenton thì thật là ô nhục. Anh ta muốn có một đứa con trai, mà nàng thì không thể đáp ứng được. Ngoại trừ Cat, Cat sẽ có được người che chở. Chẳng còn ai hỏi cha nó thật là ai. Hoặc đúng hơn người ta có thể tự hỏi, nhưng điều ấy sẽ chẳng có gì quan trọng nữa. Cuối cùng, nàng sẽ là bà O Hara của thành phố Ballihara, kiêm bà bá tước Kilmessan.

Ta được thứ danh giá gì khi lấy Luke Fenton nào! Anh ta cũng chẳng có tí danh giá nào, thế sao ta lại phải tin rằng anh ta có được

là vì ta chứ!

Dijon thắng cuộc. John Morlald hoàn toàn ngây ngất. Mọi người vây quanh anh, la hét, vỗ lưng anh.

Thừa lúc huyên náo vui sướng ấy, Scarlett quay sang LuKe

Fenton:

- Anh hãy nói với luật sư của anh đến gặp luật sư của tôi để thảo hợp đồng. Tôi chọn cuối tháng chín làm lễ cưới. Sau mùa gặt.

- Colum, Scarlett nói, em sẽ kết hôn với bá tước Kilmessan. Anh cười:

- Còn anh, anh sẽ cưới Lilith làm vợ! Đó sẽ là một ngày vui chết giẫm, với cả một binh đoàn Satan được mời dự hôn lễ.

- Colum, em không nói đùa.

Tiếng cười của Colum khựng lại, như bị dao bén phạt ngang. Anh nhìn sững gương mặt tái nhợt và quả quyết của Scarlett:

- Anh không cho phép. Hấn ta là một con quỷ - và là một người Anh.

Đôi má Scarlett bừng đỏ.

- Anh... không... cho phép ư? Nàng nói chậm rãi, anh không cho phép sao! Colum, anh cho mình là ai vậy! Là Chúa chẳng!

Nàng bước về phía anh, mắt quắc lên, nhìn sát vào mặt.

- Hãy nghe tôi cho rõ, Colum O Hara. Anh hay bất cứ ai trên trái đất này cũng không được nói với tôi bằng cách như thế cả. Tôi không cho phép!

Anh cũng nhìn trả lại nàng, cơn giận ở hai người bùng lên ngang nhau, và họ đứng đối mặt, bất động, căng thẳng, trong một khoảnh khắc dài như vô tận. Rồi Colum nghiêng đầu và mỉm cười.

- A! Scarlett thân mến, đúng là tính cách của dòng họ O Hara, tính cách đó đưa lên miệng chúng ta những lời nói mà tâm trí ta không hề suy nghĩ. Anh xin em thứ lỗi cho tôi. Bây giờ chúng ta hãy nói chuyện nghiêm túc.

Scarlett lùi lại.

- Colum, nàng buồn rầu nói, anh đừng có quyến dụ em, em chẳng tin đâu. Em đến để nói chuyện với người bạn tốt nhất đời em, nhưng người bạn đó không có ở đây có thể người bạn đó chưa từng

có.

- Không, không, Scarlett thân mến, không mà!

Nàng nhún nhanh đôi vai, tuyệt vọng:

- Điều đó không còn quan trọng nữa. Em đã quyết định rồi. Tháng chín em sẽ kết hôn với Luke Fenton, và em sẽ đến ở London.

- Scarlett O Hara, Colum nói với một giọng cứng như thép, cô làm nhục dòng họ cô.

- Nói láo, nàng trả lời một cách chán chường. Hãy đi nói điều đó với Daniel, cái thầy ma chôn sâu trong một mảnh đất nào đó của dòng họ O Hara đã bị bỏ mất hàng thế kỷ. Hoặc nói với những người bạn Fenian thân mến của anh, những người đã lợi dụng tôi khá nhiều. Anh đừng lo lắng, Colum, tôi không có ý định bỏ các anh đâu. Ballihara sẽ vẫn như cũ, với quán trọ cho những người lánh nạn, và những quán rượu, ở đó tất cả các anh có thể nói xấu người Anh. Tôi cử anh làm người quản lý, và bà Fitz coi sóc Toà nhà lớn, như trước nay. Thật ra chính điều đó làm anh quan tâm, chứ không phải tôi.

- Không! Colum kêu lên. Ô, Scarlett, cô đã làm to rồi! Cô là nguồn vui, là niềm kiêu hãnh của tôi và Katie Colum giữ quả tim tôi trong lòng bàn tay bé bỏng của bẻ. Đất nước Ireland chính là linh hồn của tôi, phải là cái tôi thượng, đơn giản thế thôi.

Anh giờ tay van nài:

- Cô hãy nói là cô tin ở tôi, vì tôi đã nói với cô sự thật.

Scarlett gượng cười.

- Tôi tin anh. Và anh cũng phải tin tôi nữa. Bà phù thủy đã nói: "Mi phải làm cái mà mi được ban cho mi làm". Đó là điều tôi làm cho cuộc đời tôi, Colum ạ, và cũng là điều anh làm cho cuộc đời anh.

Scarlett trở về Toà nhà lớn, bước chân uể oải nặng trĩu. Dường như gánh nặng trong tim đã chuyển xuống đôi chân. Tấn kịch với Colum đã để lại dấu ấn quá sâu. Nàng đã đến với anh hơn bất cứ với ai khác, tìm ở anh chút thông cảm và tình thương với ước ao trái ngược mọi niềm hy vọng - rằng anh có thể chỉ cho nàng cách nào khác rời khỏi con đường nàng đã chọn. Nhưng anh đã làm nàng thất vọng và nàng cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Scarlett

sợ phải báo cho Cat biết nàng sắp lấy chồng, rằng hai mẹ con phải rời khỏi cánh rừng Ballihara mà bé gái yêu mến biết bao, rời khỏi ngọn tháp vốn là giang sơn của bé.

Phản ứng của Cat đã an ủi nàng:

- Con thích những thành phố lớn, bé nói, ở đó có vườn bách thú.
- Mình làm điều gì mình thấy là đúng, Scarlett tự nhủ.

Bây giờ mình đã thấy rõ điều đó, không vương vẩn một thoáng ngờ vực nào nữa. Nàng đặt mua những sách ảnh về London ở Dublin, viết thư hẹn gặp bà Sims. Nàng cần đặt may một áo cưới. Vài hôm sau, một sứ giả của Fenton đem đến một phong thư và một gói hàng. Bá tước báo tin anh sẽ ở nước Anh cho đến tuần lễ trước lễ cưới. Loan báo chính thức về hôn lễ sẽ không diễn ra trước khi kết thúc Mùa Chơi ở London. Và Scarlett phải đặt may một áo dài hợp với những nữ trang mà người sứ giả mang đến.

Nàng chỉ còn ba tháng thuộc về nàng! Sẽ không có ai làm phiền nàng về những lời chất vấn hoặc mời mọc trước khi nguồn tin về hôn lễ được chính thức công bố.

Trong gói hàng mở ra nàng thấy một chiếc hộp bằng da màu nâu đỏ, vuông và dẹt, mạ vàng mịn, nắp hộp có bản lề mở lên và Scarlett sừng người, miệng há hốc, bên trong chiếc hộp được nhồi lót nhung xám, có ngăn ô để giữ một chuỗi hạt, một cặp xuyên và đôi hoa tai.

Khung vàng cổ kính, nặng màu hơi tái gần như đồng, ôm lấy những viên hồng ngọc hình trứng bồ câu, rất tương xứng, mỗi viên to bằng móng tay cái của nàng.

Đôi hoa tai là những giọt hồng ngọc gắn trên vỏ hoa tai hình dáng cầu kỳ. Mỗi vòng xuyên nam mười hai hạt đá quý còn chuỗi hạt gồm hai hàng đá quý nối đuôi nhau bằng những dây chuyền dày cộp. Lần đầu tiên trong đời, Scarlett mới hiểu nữ trang cũng có hạng của nó. Loại nữ trang này quá đặc biệt, quá quý giá không nghi ngờ gì nữa cả, đó là châu báu. Ngón tay nàng run run khi đeo xuyên vào cổ tay. Nàng không thể tự đeo chuỗi hạt, phải lắc chuông gọi Peggy Quinn. Scarlett thu dài khi nhìn mình trong gương. Làn da trắng ngần của nàng càng được tôn lên bên cạnh màu sẫm lấp lánh của hồng ngọc. Mái tóc nàng như thâm hơn, óng

muợt hơn. Nàng nhớ lại cái mũ miện. Mũ ấy cũng nạm đầy hồng ngọc. Nàng sẽ trông như một bà hoàng thật sự khi được tiếp kiến Nữ hoàng Anh. Cặp mắt nàng nheo lại.

London sẽ là một thách thức quan trọng hơn Dublin rất nhiều. Thậm chí nàng có thể phải tập luyện để yêu mến thành phố ấy nhiều hơn nữa.

Deggy Quinn đã mau mồm mau miệng báo tin cho những tôi tớ khác, cũng như cho gia đình cô đang sống ở Ballihara. Những nữ trang tuyệt đẹp, đuôi áo dài viền da lông cáo, cả những buổi cà phê phục vụ buổi sáng trong nhiều tuần lễ... tất cả chỉ có một ý nghĩa: Bà O Hara sẽ lấy ông bá tước Kilmessan, tên phóng đảng dê tiện ấy.

Rồi chúng ta sẽ ra sao! Câu hỏi cứ lan từ lò sưởi này đến lò sưởi khác như mồi lửa lan trong rừng.

Tháng tư, Scarlett và Cat cưỡi ngựa băng qua cánh đồng lúa mì. Bé chun chun mũi hít mùi nồng của phân chuồng vừa rải bón ruộng. Chuồng ngựa và vựa lúa không hơi hám thế này bao giờ, vì được cọ rửa hàng ngày. Scarlett cười nhạo bé.

- Cat O Hara, đừng bao giờ nhăn mặt trước một cánh đồng vừa được bón phân. Đó là hương vị đích thực cho một nhà nông, mà con thì có dòng máu nông dân trong huyết quản. Mẹ không muốn con quên điều đó, không bao giờ được quên nghe chưa?

Nàng ngắm những mảnh đất đã cày vỡ và gieo hạt với niềm kiêu hãnh. Đất này là của ta. Ta đã đem đất này trở về với cuộc sống. Nàng biết rằng khi nàng đến cư trú ở London, phần này của cuộc đời nàng sẽ thiếu vắng hơn bất cứ sự thiếu vắng nào. Nhưng nàng sẽ luôn nhớ nó, như một nguồn vui. Trong thâm tâm, nàng mãi mãi vẫn là Bà O Hara và một ngày nào đó. Cat có thể trở lại, khi bé trưởng thành và có thể tự bảo vệ được.

- Đừng bao giờ quên con sinh ra từ đâu, đừng bao giờ nhé, nàng nói với con gái, và con hãy tự hào về điều đó.

Scarlett lưu ý bà Sims:

- Bà phải thề trên một chồng kinh thánh rằng không nói lại với bất

cứ một ai nhé.

Bà thợ may sáng giá nhất thành phố Dublin nhìn nàng bằng con mắt lạnh băng:

- Không một ai có thể có cơ để nghi ngờ sự kín đáo của tôi, thưa bà O Hara.

- Bà Sims. Tôi sắp kết hôn, và tôi muốn bà giúp may cho tôi một chiếc áo dài.

Nàng đặt hộp nữ trang trước mặt bà và mở ra.

- Tôi sẽ mang nữ trang này vào với chiếc áo ấy.

Bà Sims mở to đôi mắt, Scarlett cảm thấy được đền bù về những giờ tra tấn nàng phải gánh chịu khi thử áo dưới con mắt độc đoán của bà thợ may - bà thợ may chắc phải tồn mười năm tuổi thọ trước cơn sốc này.

- Thưa bà O Hara, tôi có được phép nghĩ rằng bà sẽ mang đuôi áo viền lông chồn cùng lúc không?

- Tất nhiên rồi.

- Như vậy, chỉ có một loại áo phù hợp: nhưng lụa trắng với đăng ten trang trí, loại ở Galway là tốt nhất.

- Tôi còn được bao nhiêu thời gian! Phải đặt làm đăng ten, rồi kết vào nhung viền quanh mỗi cánh hoa. Công việc đó cần có thời gian.

- Năm tháng có đủ cho bà không?

Bàn tay trau chuốt của bà Sims gỡ mái tóc được chải rất tỉ mỉ của bà.

- Thế thì quá ít... xin cho tôi suy nghĩ... nếu tôi có thêm hai thợ phụ... nếu các nữ tu chỉ làm cái đó... chưa bao giờ ở Ireland hay ở Anh quốc người ta nói nhiều về một đám cưới đến thế... nhất định phải xong có hề gì.

Bà chợt thấy bà đang nói một mình, bèn lấy tay che miệng. Chậm rãi rồi.

Scarlett thấy thương hại bà. Nàng đứng dậy và đưa tay cho bà.

- Bà Sims, tôi dành cho bà phần chăm lo chiếc áo. Tôi hoàn toàn tin cậy bà. Xin bà cho tôi biết khi nào bà cần tôi đến Dublin để thử áo lần đầu.

Bà Sims cầm tay nàng và siết chặt.

-Ồ, Bà O Hara, chính tôi sẽ đến gặp bà. Và tôi sẽ rất vui lòng nếu bà gọi tôi là Daisy.

Trong quận Meath, trời nắng ráo không làm cho ai vui thú cả. Nông dân lo ngại một năm giống như năm trước. Ở Ballihara, họ lắc đầu tiên đoán một điều tồi tệ hơn. Molly Keenan chẳng phải đã thấy quỷ thần đến từ ngôi nhà của bà phù thủy hay sao! Và cả Paddy Conroy nữa, bên ngoài phòng xung tội, anh từ chối không nói gì về những điều anh đã làm ở đó. Người ta còn kể rằng đã nghe được cả tiếng chim cú kêu giữa ban ngày, ở trên cao Pike Corner, còn con bê của bà Mac Grudes không biết vì lẽ gì đã ngã lăn ra chết trong đêm. Con mưa hôm sau cũng không chấm dứt được những lời đồn đại.

Tháng năm, Colum theo Scarlett đi chợ phiên Drogheda. Lúa tốt, đồng cỏ sắp cắt được, khoai tây xanh mướt, báo hiệu sẽ trở lá tốt tươi. Cả hai ít nói, mỗi người theo đuổi những bận tâm riêng. Colum nghĩ về đội quân tăng viện đám dân quân và cảnh sát trong quận. Những kẻ đưa tin còn báo cho anh có cả một trung đoàn sắp đến đóng ở Navan. Liên minh ruộng đất tiến hành tốt mọi việc, anh sẽ là người cuối cùng phủ nhận việc giảm địa tô là một điều tốt. Những cuộc trục xuất tiến hành không hề được báo trước và những mái nhà tranh bốc cháy trước khi người ta kịp dọn đồ đạc ra khỏi nhà.

Người ta nói vì thế mà đã có hai đứa bé chết. Hôm sau, hai người lính đã bị thương. Ba người của nhóm Fenian đã bị bắt ở Mullingar trong đó có Jim Dali. Anh đã bị buộc tội kích động bạo lực mặc dù suốt cả tuần anh chỉ ngồi sau quầy rượu, cả ngày lẫn đêm.

Scarlett nhớ đến chợ phiên chỉ vì một lẽ độc nhất, Rhett đã từng đến đó với John Morland. Nàng cũng không màng nhìn đến chợ ngựa; khi Colum gợi ý hai người nên đi dạo quanh một chút để thưởng ngoạn tình hình, thì nàng gần như giấy nẩy hét lên là không, và nói thêm là nàng muốn quay về. Từ khi nàng nói với anh chuyện nàng sẽ kết hôn với Luke Fenton, giữa hai người đã có một khoảng cách nào đó. Anh không nói điều gì gay gắt, nhưng bây giờ

nói gì cũng vô ích. Lửa căm giận và buộc tội dậy lên trong ánh mắt anh.

Cả bà Fitz cũng vậy. Họ tự cho mình là hạng người gì mà có quyền phán xét nàng bằng cách đó chứ! Họ biết gì về những nỗi ưu phiền và khiếp sợ của nàng! Khi nàng ra đi, họ sẽ có trọn thành phố Ballihara, như thế còn chưa đủ hay sao! Đó là tất cả những gì từ trước tới nay họ muốn, và đã muốn. Không, không đúng. Colum là người anh, hoặc gần như thế, và bà Fitz bạn thân của nàng. Điều đó tạo thêm lý lẽ để nàng còn chút thiện cảm với họ. Không đúng, Scarlett vấp phải sự phản đối ở khắp nơi, nàng nhìn thấy điều đó cả trên nét mặt những người lái buôn ở Ballihara khi nàng cố mua giúp họ cái gì đó trong những tháng giáp hạt. Đừng có ngốc nghếch nàng tự nhủ, mình cứ tưởng tượng ra nhiều chuyện chỉ vì mình không tự tin về quyết định của mình. Nhưng đó là sự lựa chọn tốt nhất cho Cat cũng như cho mình. Và điều mình làm nào có can hệ gì đến ai. Nàng tỏ ra cáu gắt với tất cả mọi người, trừ ra với con gái, còn nàng cũng ít khi nhìn thấy mặt con. Có lần nàng đã trèo lên thang dây vừa thay dây mới, nhưng nàng đã dừng lại ở giữa chừng. Ta là người lớn, ta không thể đến khóc rống bên cạnh một bé gái để nhờ nó an ủi. Nàng lặn lội ngoài đồng suốt ngày này qua ngày khác, sung sướng vì thấy có việc để làm, sung sướng vì những cơn mệt mỏi, trĩu nặng chân tay nàng mỗi khi công việc hoàn tất. Nhất là sung sướng vì vụ mùa bội thu. Nỗi lo âu của nàng về một vụ mùa thất bát lùi xa dần.

Đêm lễ Thánh Jean, 24 tháng 6, áng mây đen cuối cùng đã tan. Ngọn lửa mừng vui bùng lên lớn hơn bất cứ năm nào, rồi âm nhạc, rồi khiêu vũ, đã làm dịu đi thần kinh căng thẳng của nàng và làm cho nàng phấn chấn. Khi rượu chúc đem đến cho Bà O Hara vang lên khắp cánh đồng Ballihara, Scarlett cảm thấy mình chan hoà với mọi người.

Tuy nhiên, nàng hơi phiền lòng khi nghĩ đến việc phải khước từ tất cả lời mời vào mùa hè. Phải làm như vậy vì nàng sợ phải xa Cat. Nhưng nàng lại lủi thủi một mình, và có quá nhiều thời giờ trống trải để suy nghĩ và lo âu. Bởi vậy nàng hầu như vui sướng khi nhận

được điện tín của bà Sims, bà ta gần như phát điên: Bà than phiền là đăng ten chưa được tu viện Galway gửi đến, mà cũng chẳng nhận được tin trả lời những thư từ điện tín của bà.

Scarlett mỉm cười khi đánh cỗ xe ngựa của nàng đến nhà ga ở Trim. Nàng đã có chút ít kinh nghiệm khi phải đối phó với các Mẹ bề trên, và nàng lại thấy sung sướng vì lại có thêm cơ để đấu tranh.

HẬU CUỐN THEO CHIỀU GIÓ

Chương 89 (Chương kết)

Buổi sáng, nàng chỉ đủ thời gian chạy vội đến nhà bà Sims để trấn an bà, nhờ bà chỉ dẫn loại vải dài bao nhiêu, loại đăng ten nào cần thiết, rồi chạy ra ga. Khi đã ngồi yên trên chuyến tàu hỏa đi Galway, Scarlett mở tờ báo xem.

Lạy Chúa, đây rồi. *Tờ Thời báo Ireland* đăng tin hôn lễ trên trang nhất. Scarlett liếc vội sang những hành khách cùng đi trong khoang tàu, xem có ai đọc tờ nhật báo này không. Một nhà thể thao tài tử mặc quần áo tweed đang cầm cúi đọc một tạp chí thể thao, một bà mẹ với đứa con trai ăn mặc rất đẹp đang chơi bài. Nàng trở lại bài báo. *Tờ Thời báo* đã thêm nhiều lời bình phẩm vào bản thông báo chính thức. Scarlett mỉm cười khi đọc đoạn: "Bà O Hara của Ballihara mỹ nhân tuyệt sắc giới thượng lưu thân cận Phó vương, là một "ky sĩ vừa thanh nhã vừa dũng mãnh".

Nàng chỉ đem theo vốn vẹn một vali để lưu trú ở Dublin và Galway, nên nàng chỉ cần một người phu khuân vác để theo nàng từ nhà ga đến một khách sạn gần đây!

Chỗ tiếp tân đông nghẹt người.

- Có chuyện gì vậy! Scarlett hỏi.

- Đua ngựa mà! Người hầu nói. Tôi mong rằng bà đã không làm khi đến Galway mà không nghĩ trước đến điều đó! Nếu không bà sẽ không sao tìm được phòng.

- Láo xược! Scarlett nghĩ thầm, anh sẽ có tiền "buộc boia" thôi.

- Hãy đợi tôi ở đây.

Nàng đi về phía văn phòng.

- Tôi muốn gặp ông quản lý khách sạn.

Một nhân viên vẻ mặt mệt mỏi, nhìn nàng từ đầu đến chân rồi nói:

"Vâng, thưa bà, xin đợi một phút"; anh ta biến ra sau một tấm bình phong bằng thuỷ tinh rỡ hoa, rồi trở lại với một người đàn ông đầu hói nhẵn, mặc áo don, quần sọc.

- Bà có điều gì phiền trách chẳng thừa bà! Tôi e rằng việc phục vụ của khách sạn, biết nói thế nào nhỉ, có kém chu đáo trong thời điểm có những cuộc đua ngựa cho dù là gì đi nữa thì...

Scarlett ngắt lời ông ta:

- Tôi nhớ là việc phục vụ không có gì thiếu sót cả, nàng nói với nụ cười đắc thắng. Chính vì thế tôi thích ở Railway. Tôi cần một phòng cho tối nay. Tôi là Bà O Hara của Ballihara đây.

Giọng dịu dàng của người quản lý bỗng biến mất như giọt sương tan vào một ngày tháng tám.

- Một phòng cho tối nay ư? Không thể được...

Người nhân viên kéo tay áo ông. Ông nhìn anh ta giận dữ, nhưng người phó của ông thì thắm vài câu vào tai ông, và lấy ngón tay chỉ vào tờ *Thời báo Ireland* để trên bàn.

Ông quản lý nghiêng mình trước Scarlett và nở nụ cười, sẵn lòng làm vừa lòng nàng:

- Thừa bà O Hara, thật là vinh dự cho chúng tôi. Tôi nghĩ bà sẽ nhận một phòng rất đặc biệt, phòng tốt nhất của thành phố Galway, với tư cách là khách mời của Ban Giám đốc. Bà có mang theo hành lý chứ ạ! Một người sẽ lo việc đưa hành lý lên.

Scarlett phác một cử chỉ về phía người phu khuân vác. Kết hôn với một bá tước quả có hơn.

- Đưa cái này lên phòng tôi. Tôi sẽ trở lại sau.

- Vâng, ngay thôi, thưa bà O Hara.

Thật ra, Scarlett không tính đến việc sử dụng căn phòng ấy. Nàng mong đáp kịp tàu đi Dublin vào buổi chiều có thể là vào đầu giờ chiều - như vậy nàng có thì giờ quay trở lại Trim. Nhờ trời, lúc này ngày khá dài.

Nếu cần mình sẽ đi đến mười giờ tối. Bây giờ, xem thử các nữ tu có bị Luke Fenton tác động giống như ông quản lý khách sạn không. Tiếc rằng ông ta lại theo đạo Tin Lành. Mình nghĩ đáng lẽ mình đừng nên dặn bà Daisy Sims giữ kín. Scarlett bước qua cửa và đi về phía quảng trường.

Chà, con đường hơi hám làm sao. Chắc trời đã đổ mưa làm ướt bộ quần áo vải tweed của họ khi họ xem đua ngựa rồi. Scarlett lách qua hai người đàn ông mặt đỏ gay, đang hoa chân múa tay. Nàng

đụng đầu ngay người thứ nhất: ngài John Morland, và suýt không nhận ra anh. Anh có vẻ rất tiêu tụy. Gương mặt anh thường hồng hào, giờ như thất sắc, còn đôi mắt nồng nàn, sinh động xem chừng đã tắt ngấm.

- Bart thân yêu! Anh khỏe chứ!

Anh có vẻ khó nhọc lắm mới được mắt nhìn nàng.

- Ô, Scarlett tôi rất tiếc. Tôi quả không được bình thường. Tôi hơi quá chén.

Vào giờ này ư? Anh trông không giống chút nào với một John Morland đã quá chén, mà chắc không phải vào trước bữa ăn trưa rồi. Nàng nắm chặt tay anh.

- Đến đây, Bart. Anh đến uống với tôi một tách cà phê, và ăn một chút gì đi.

Nàng đưa anh đến phòng ăn của khách sạn. Morland bước đi loạng choạng. Mính nghĩ rốt cuộc mình sẽ cần đến căn phòng của mình, nàng tự nhủ, nhưng cứu giúp Bart còn quan trọng gấp mấy chuyện lo mấy dải đăng ten nào đó. Điều gì đã xảy ra với anh ấy!

Nàng biết được điều đó sau nhiều tách cà phê, khi John Morland chợt khóc sụt sùi.

- Scarlett, chúng nó đã đốt cháy chuồng ngựa của tôi, đốt cháy chuồng ngựa của tôi! Tôi đã đưa con Dijon đi dự cuộc đua ở Balbriggan. Không có gì quan trọng, tôi chỉ đơn giản nghĩ là con ngựa thích chạy trên cát, và khi chúng tôi trở về, các chuồng ngựa chỉ còn là một đồng hoang tàn đen xỉn. Chúa ơi, cái mùi! Chúa ơi! Tôi nghe tiếng ngựa hí trong giấc mơ, ngay trong đầu tôi, thậm chí cả trong lúc tôi thức.

Scarlett như nghẹt thở. Nàng đặt tách xuống. Không thể được. Không ai lại làm một việc ghê tởm đến thế được. Có lẽ chỉ là một tai nạn thôi.

Đó là những tá điền của tôi. Do chuyện lĩnh canh đấy cô thấy không! Làm sao họ lại có thể thù ghét tôi đến thế được chứ! Tôi luôn cố là một điền chủ tốt bụng. Tại sao chúng không đốt nhà tôi! Chúng nó đã làm như vậy ở chỗ Edmund Barrows. Chúng nó có thể thiêu cả tôi nữa, như thế cũng chẳng sao nhưng chúng tha cho lũ ngựa. Scarlett ơi, nhân danh Chúa. Những con ngựa tội nghiệp

của tôi nào đã làm gì chúng cho cam chứ!

- Nàng không biết nói sao với anh. Trái tim Bart đang ở với chuồng ngựa... Nhưng này, anh đã đi cùng với con Dijon, niềm kiêu hãnh, niềm vui của anh.

- Bart ạ, anh còn con Dijon. Anh có thể bắt đầu lại và cho nó đẻ. Đó là một con ngựa tuyệt vời, con ngựa đẹp nhất mà tôi chưa từng thấy. Anh có thể sử dụng chuồng ngựa ở Ballihara. Anh còn nhớ không, anh đã chẳng nói với tôi rằng nó giống như một thánh đường đây ư? Chúng ta sẽ đặt ở đó một đàn orgue. Anh sẽ nuôi những con ngựa của anh trong tiếng nhạc của Bach, Bart, anh không thể để cho các biến cố làm anh thua cuộc, anh phải tiến về phía trước. Tôi biết điều đó, bản thân tôi cũng đã bị dồn đến tận đáy cuộc đời. Anh không thể bỏ cuộc.

Đôi mắt John Morland như đám tro tàn nguội lạnh.

- Tám giờ tối nay tôi sẽ đáp tàu về Anh quốc. Không bao giờ tôi còn muốn gặp lại người Ireland, nghe giọng nói của họ nữa. Tôi đã để con Dijon ở một nơi chắc chắn trong lúc tôi đàm bán nó. Nó sẽ được đưa dự cuộc đua xác nhận chiều nay, và khi nào xong việc, chúng tôi sẽ vĩnh biệt Ireland, ít ra là tôi.

Cái nhìn thâm nảo của anh như đã lấy lại được chút cương nghị.

Đôi mắt anh ráo hoảnh. Scarlett gần như muốn anh bật khóc trở lại. Ít nhất anh cũng cảm thấy được điều gì đó. Vào lúc này, anh dường như không còn cảm nhận bất cứ điều gì nữa - Anh như đã chết.

Rồi nàng lại chứng kiến tận mắt một sự chuyển hoá ở anh. Ngài John Morland, huân tước, sau một cố gắng đầy nghị lực, đã trở lại với cuộc sống. Anh lại vươn thẳng vai, cười nhẹ, trong mắt anh cũng có cả một dáng người.

- Tội nghiệp, Scarlett, tôi e đã đẩy cô vào một thử thách gay gắt. Về phần tôi thật là ghê tởm. Hãy tha lỗi cho tôi, tôi sẽ đứng vững. Phải như vậy. Cô hãy uống cạn tách cà phê, hãy tỏ ra dễ thương và hãy cùng tôi đến trường đua. Tôi lấy tên cô cược năm bảng vào con Dijon và cô có thể mở sâm banh khi nào con ngựa so vó với các con khác.

Scarlett hiếm khi thấy kính trọng ai hơn như đối với John Morland vào lúc này. Nàng đáp lại bằng một nụ cười:

- Tôi sẽ thêm năm bảng vào năm bảng của anh, Bart ạ và chúng ta sẽ đi thưởng thức món trứng cá. Chịu rồi đấy nhé!

Nàng nhò vào lòng bàn tay đưa tay cho anh. Anh cũng làm theo, đồng ý và mỉm cười.

- Cô thật tốt bụng! - Anh nói.

Trên đường đến trường đua, Scarlett cô lục lọi trong ký ức để tìm hiểu xem thể nào là đua xác nhận. Tất cả các con ngựa dự đua đều được bán, giá mỗi con do đích thân người chủ quy định. Sau mỗi lần đua, bất cứ ai cũng có thể đòi một trong những con vật đó và người chủ buộc phải bán nó với giá mà anh ta đã quy định.

Không có vấn đề trả giá, ngược hẳn với những gì diễn ra trong các chỗ mua bán ngựa Ireland khác. Những con ngựa mà không ai đòi cả, thì người chủ của chúng phải bỏ tiền mua lại.

Scarlett không thể tin rằng ngựa lại có thể được thương lượng mua bán trước khi cuộc đua bắt đầu, bất chấp các luật lệ. Khi họ đến trường đua, nàng hỏi Bart số lô của anh và giải thích rằng nàng cần đi giải quyết chút việc.

Khi anh đi rồi, nàng tìm một người cảnh sát và nhờ chỉ cho phòng nhân viên phụ trách cuộc đua xác nhận.

Nàng hy vọng Bart định giá rất cao cho con Dijon. Nàng có ý định chuộc lại con ngựa, và sẽ gọi đến cho anh sau đó, khi anh đã định cư ở Anh quốc.

- Sao thế được, Dijon đã được xác nhận rồi sao?

Chuyện ấy không thể xảy ra trước khi cuộc đua chấm dứt. Người nhân viên đội mũ ống cổ kiềng chế không bật cười:

- Thưa bà, bà không phải là người duy nhất biết lo trước đâu. Đó chắc phải là tính cách tiêu biểu của người Mỹ rồi. Người đến trước bà cũng từ Mỹ đến.

- Tôi trả gấp đôi.

- Không thể được, thưa bà O Hara.

- Nếu tôi chuộc Dijon từ ông huân tước trước khi bắt đầu cuộc đua thì sao?

- Không thể được.

Scarlett cảm thấy thất vọng. Nàng nhất định phải bắt lại con ngựa

cho Bart.

- Tôi có thể có một gợi ý được không! Người đàn ông nói.
- Được quá đi chứ. Tôi có thể làm được gì! Rất quan trọng mà.
- Bà có thể hỏi người chủ mới xem ông ta có ý định bán không?
- Vâng, tôi sẽ làm việc ấy.

Cần thiết thì nàng sẽ trả cho ông ấy một món tiền lớn. Người Mỹ! Được rồi. Ở Mỹ người ta biết giá trị của đồng tiền.

Ông có thể cho tôi biết ông ta ở đâu được không?

- Người đàn ông đội mũ ông tìm trong một tờ giấy.
- Ông ấy ở khách sạn Jury. Tên ông ấy là Butler.

Scarlett đã chực quay đi; bỗng nàng loạng choạng, khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng, giọng nàng bé đi khác thường.

- Có phải ông Rhett Butler không?

Thời gian tưởng chừng dài vô tận trước khi mắt của người đàn ông dừng lại trên tờ giấy để đọc và đáp:

- Vâng, đúng tên ấy.

Rhett! Chàng ở đây! Bart chắc đã báo cho chàng biết chuyện đã xảy ra với chuồng ngựa của anh, nói anh đã bán ngựa, đã kể về con Dijon. Chắc chàng cũng đang làm điều mà mình định làm. Chàng đến từ Mỹ chỉ để giúp bạn thôi.

Hay là chàng muốn thắng các cuộc đua sau này ở Charleston một cách chắc chắn. Điều đó không có gì quan trọng. Cũng mặc kệ cả anh Bart thân yêu tội nghiệp. Xin Chúa tha tội. Mình đến gặp Rhett đây.

Scarlett chợt thấy mình đang chạy, chạy nữa, chạy mãi, xô đẩy mọi người để chạy mà không kịp xin lỗi. Quỷ tha ma bắt cái đám đông và tất cả mọi cái khác đi! Rhett chắc chỉ cách đó vài trăm thước thôi.

- Lô số tám, nàng vừa thở hổn hển vừa hỏi một người cảnh sát. Anh ta phác một cử chỉ. Scarlett cố thở chậm lại cho đến khi nàng trở lại dáng vẻ bình thường. Dẫu sao, chẳng ai biết nỗi tim nàng đang đập rộn ràng đến thế đâu, có phải không! Nàng leo hai bậc một lên đến lô, nơi ló nhô những mũ. Trên vòng cung hình bầu dục lớn, mười hai kỵ sĩ đội mũ màu sắc sỡ, vút roi ngựa phi về đích. Quanh Scarlett, người ta hò reo, thúc giục. Nàng chẳng nghe thấy

gì, Rhett theo dõi cuộc đua bằng ống nhòm. Chỉ cách có ba thước nàng đã ngửi thấy mùi rượu Whisky. Chàng đang lão đảo. Chàng say ư? Không phải Rhett. Chàng uống rượu cừ lắm mà. Tai hoạ giáng xuống Bart đã làm chàng mất sức đến thế ư?

Nhìn em đi, nàng thắm van xin. Hãy đặt ống nhòm xuống và nhìn em đi. Hãy gọi tên em. Hãy để em nhìn vào mắt anh. Hãy để cho em được đọc trong mắt anh điều gì anh đang nghĩ về em. Anh đã từng yêu em, ngày xưa...

Tiếng hoan hô, tiếng làu bàu đánh dấu cuộc đua chấm dứt. Rhett hạ ống nhòm xuống, bàn tay run lẩy bẩy.

- Bart, mẹ kiếp, đây là lần thứ tư mình thua cuộc!

Chàng vừa nói vừa cười.

- Chào anh, Rhett, Scarlett nói.

Chàng giật mình, và nàng nhìn cặp mắt chàng. Trong ánh mắt chỉ có lửa giận.

- Ô chào bà bá tước.

Chàng nhìn nàng từ đầu đến chân - từ đôi giày da dê đến chiếc mũ cắm lông chim.

- Có thể nói là bà có vẻ... đắt giá đấy.

Chàng đột ngột quay sang phía John Morland:

- Bart, đáng lẽ anh phải báo trước cho tôi, tôi sẽ ở quán rượu. Để tôi đi thôi.

Chàng xô Morland suýt ngã, bước ra khỏi lô theo lối đối diện chỗ Scarlett đứng.

John Morland đến gần nàng và vụng về vỗ lên vai.

- Scarlett, tôi xin lỗi thay cho Rhett. Anh ấy đã quá chén. Thế là hôm nay đối với cô gặp những hai thằng say. Chắc không quá kỳ dị phải không?

"Không quá kỳ dị" - chàng đã nói như vậy sao?

"Không quá kỳ dị" mà dấn vật nhau tàn tệt thế ư? Mình nào có đòi hỏi gì nhiều cho cam! Chàng chỉ cần chào mình và gọi tên mình thôi. Cái gì cho Rhett quyền nhục mạ mình như vậy! Mình không có quyền lấy chồng sau khi chàng ruồng bỏ mình hay sao! Đồ đáng nguyên rủa. Ma bắt chàng đi! Tại sao chàng dễ dàng li dị mình để cưới một cô gái Charleston xứng đáng, để có với cô ta những đứa

bé xứng đáng, chúng sẽ là công dân Charleston xứng đáng, trong lúc đó chàng lại cho mình là đồn mạt khi mình lấy chồng để đem đến cho con gái của chàng tất cả những gì mà lẽ ra chính chàng phải đem lại cho nó!

- Tôi mong anh ta sẽ ngã gãy cổ! - Nàng thốt lên với Bart Morland.

- Scarlett, đừng gay gắt với Rhett. Mùa xuân vừa qua anh ấy đã trải qua cả một thảm kịch. Tôi xấu hổ vì đã quá u uất về những chuồng ngựa của tôi trong lúc đó những con người như Rhett lại phải chịu đựng bao chuyện nặng nề không kém. Tôi đã nói với cô về đứa bé chưa nhỉ! Chưa nhỉ! Chưa à! Đã xảy ra một chuyện rất ghê gớm. Vợ anh ấy đã chết trong khi sinh nở và cháu bé chỉ sống được có bốn ngày.

- Sao! Sao! Lặp lại đi.

Nàng lắc mạnh tay anh, dữ dội đến mức Morland bị hất văng cả mũ. Anh nhìn nàng sững sờ, gần như kinh hãi; có cái gì man rợ ở nàng mà anh chưa từng thấy.

Anh bèn lặp lại chuyện vợ và con của Rhett đều đã chết.

- Anh ấy đi đâu thế! Scarlett kêu lên Bart, anh phải biết điều đó, anh phải có ý kiến gì chứ! Rhett có thể đi đâu chứ!

- Tôi không biết, Scarlett ạ. Ở quầy rượu, ở khách sạn, một quán xá nào đó... bất cứ ở đâu.

- Anh ấy có đi Anh quốc với anh chiều nay không?

- Không. Anh ấy nói anh ấy muốn đi thăm bạn bè. Thật là một con người lạ lùng, anh có bạn ở khắp nơi. Cô có biết anh đã tham dự một chuyến đi săn ở châu Phi cạnh ngài Phó vương không! Tôi cũng không còn biết vị tiểu vương nào đã mời họ! Thú thật tôi rất kinh ngạc thấy anh ấy uống say đến mức đó. Tôi không nhớ là anh ấy có uống rượu với tôi hay không. Hôm qua, anh ấy còn dìu tôi về khách sạn và đặt tôi lên giường. Anh ấy to lớn, anh ấy là cánh tay nâng đỡ tôi. Còn tôi, tôi cậy nhờ ở anh ấy để sống qua ngày.

Nhưng sáng nay khi tôi xuống lầu, người hầu nói với tôi là trong lúc anh đợi tôi. Rhett đã gọi một tờ báo và một tách cà phê- bất chợt anh ấy đột nhiên bỏ đi, thậm chí không trả cả tiền rượu. Tôi đi đến quầy đợi anh ấy... Kia Scarlett, chuyện gì đã xảy ra vậy! Hôm qua tôi mệt quá không thể đi với cô được. Sao cô lại khóc! Tôi có

nói điều gì sai không?

Mắt Scarlett đắm lệ.

- Ô, không, không bạn yêu quý, bạn John Morland yêu quý Anh không nói điều gì bậy cả. Chàng yêu tôi. Chàng đã yêu tôi! Đó là điều tuyệt diệu nhất đời, tôi chưa từng được nghe bao giờ!

Rhett đã đến đây vì mình. Chính vì thế mà chàng có mặt ở Ireland. Không phải vì con ngựa của Bart: Chàng có thể mua nó từ xa, cả mọi việc còn lại cũng vậy. Chàng đã đến đây vì mình, ngay khi chàng được tự do. Luke Fenton không làm chàng sợ. Chàng khát khao muốn có mình cũng bằng như mình khao khát muốn có chàng.

Mình phải về nhà thôi. Mình không biết tìm chàng ở đâu, nhưng chàng biết chỗ có thể tìm mình được. Tước hiệu, áo lông chồn, mũ miện chẳng gây ấn tượng gì đối với Rhett Butler cả. Chỉ có mình là chàng yêu mình, và mình đã nói đúng ngay từ buổi ban đầu. Mình biết chàng sẽ đến Ballihara. Mình phải ở đấy khi chàng đến.

- Tạm biệt, Bart - Tôi phải đi đây.

- Cô không muốn thấy con Dijon thắng cuộc sao! Còn năm bảng của chúng ta!

John Morland lắc đầu. Nàng đã đi rồi! A, những người Mỹ! Những con người hấp dẫn, nhưng không bao giờ anh hiểu được họ.

Nàng trở chuyển tàu hoả đi Dublin chừng mười phút, chuyển sau đến bốn giờ mới khởi hành. Scarlett căn môi.

- Chuyển tàu đi về hướng Đông bao giờ có - đi đến đâu cũng được. Người đàn ông ngồi sau tấm lưới bằng đồng chậm chạp đến nỗi làm nàng muốn phát điên lên.

- Bà có thể đi đến Ellis, nếu bà muốn. Nó ở phía Đông của Athenry, rồi quặt xuống hướng Nam. Chuyển tàu có hai toa phụ, quý bà đều cho rằng những toa ấy là rất tốt hoặc có chuyển đi Kildare, nhưng bà không kịp đâu tàu đã kéo còi rồi. Hoặc chuyển đi Tuam. Đoạn đường này khá ngắn, chệch về hướng Bắc nhiều hơn hướng Đông, nhưng đầu tàu là cỗ máy tốt nhất của công ty Thừa bà! Thừa bà!

Scarlett giàn giụa nước mắt làm ướt cả bộ đồng phục của người giữ

cổng ra sân ga:

- Tôi vừa nhận một bức điện tín, chồng tôi bị lật xe, vì một chiếc xe hàng chở sữa. Tôi phải đuổi theo chuyến tàu đi Kildare!

Chuyến tàu ấy sẽ đưa nàng đến nửa đường Trim và Bailihara. Nếu cần nàng sẽ đi bộ quãng đường còn lại.

Mỗi lần tàu dừng lại đều như một sự tra tấn với nàng. Đồ quý sứ, sao chúng không gấp gấp lên nhỉ!

Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên, nàng nói thầm trong bụng theo tiếng bánh xe lăn trên đường. Chiếc vali của nàng còn nằm trong căn phòng đẹp nhất của khách sạn Railway; ở tu viện, những nữ tu mặt đỏ quạch chắc đã đan xong mũi kim cuối cùng trên dải đăng ten tuyệt đẹp. Điều đó chẳng có gì quan trọng. Nàng phải ở nhà, để đợi Rhett đến. Nếu như John Morland đừng để mất quá nhiều thời gian kể chuyện, thì nàng đã đuổi kịp chuyến tàu Dublin rồi. Rhett có thể đang ở đây, chàng có thể đi bất cứ đâu sau khi rời khỏi lô của Bart.

Phải mất ba tiếng rưỡi tàu mới đến Moate; Scarlett xuống tàu, lúc đó đã hơn bốn giờ, nhưng chỉ ít nàng đang trên đường đi, còn khi đó ở Galway chuyến tàu đi Dublin mới chỉ bắt đầu chuyến bánh.

- Tôi có thể mua một con ngựa ở đâu được!

Nàng hỏi ông xếp ga. Giá bao nhiêu không quan trọng, chỉ cần có yên cương và có thể phi nhanh là được.

Nàng còn phải đi tiếp năm mươi dặm.

Chủ ngựa đã muốn kỳ kèo. Phải chăng đó là phân nửa nguồn vui của anh ta. Ở quán rượu King s Coach, anh ta hỏi tất cả bạn bè mà anh vừa đãi một chiều. Con mụ điên ấy vút vào mặt anh một đồng tiền rồi biến đi như bị ma đuổi. Lại lên ngựa kiểu quàng chân nữa chứ!

Anh ta không muốn nói nàng đã để hở cả đăng ten, chân trần, không nói đến tôi tất lựa, cũng như đôi giày mỏng manh mà người ta sẽ khó xỏ chân vào mà đi được, và người ta không thể tưởng tượng đôi giày đó lại được đặt trên bàn đạp của yên ngựa.

Scarlett cưỡi ngựa vượt qua cầu Mullingar vào bảy giờ tối. Đến chuồng ngựa, nàng đưa dây cương cho người hầu:

- Nó không bị què, chỉ mệt và hơi yếu. Tắm rửa cho nó, nó sẽ khỏe

lại như cũ, không sao đâu. Tôi cho anh đấy, nếu anh bán cho tôi một con ngựa sẵn anh dành cho các sĩ quan của pháo đài. Đừng nói với tôi là anh không có ngựa, tôi đã đi sẵn với nhiều người trong số sĩ quan và tôi biết họ thuê ngựa ở đâu. Hãy đổi yên trong vòng dưới năm phút thì anh sẽ được thưởng thêm một đồng penny. Vào bảy giờ mười phút, nàng lại lên đường, còn hai mươi sáu dặm nữa, đường sẽ ngắn hơn nếu nàng băng qua đồng thay vì đi theo đường cái.

Chín giờ, nàng vượt qua lâu đài Trim, và trên đường về Ballihara. Các bắp thịt đau nhừ, xương cốt như chín rục. Nhưng nàng chỉ còn cách nhà ba dặm, và buổi hoàng hôn đầy sương mù làm dịu cả đôi mắt và làn da. Trời mưa lất phất. Scarlett chồm người tới trước và vuốt cổ con ngựa:

- Mày xứng đáng được dẫn đi dạo, tắm rửa và ăn món thóc cám trộn tuyệt ngon của quận này, - tao còn chưa biết tên mày là gì! Mày đã phóng như một con ngựa vô địch! Bây giờ chúng ta chạy nước kiệu, êm ái cho đến tận nhà, rồi mày xứng đáng được nghỉ ngơi.

Nàng lim dim đôi mắt và ngả đầu uể oải. Đêm nay nàng sẽ ngủ say chưa từng được ngủ. Nàng khó tin là sáng nay nàng còn ở Dublin và từ sau bữa ăn sáng nàng đã vượt chặng đường dài gấp hai lần chiều dài xứ Ireland.

Cây cầu gỗ bắc ngay Knight Sbrook hiện ra. Mình đến đó là đã như ở Ballihara rồi. Chỉ còn một dặm là đến thành phố, nửa dặm từ đó đến ngã tư, rồi mình đi ngược con đường và đến nơi. Năm phút, không hơn. Nàng vươn người dậy, tắc lười và đập gót thúc ngựa.

Có điều gì không ổn. Ballihara ở ngay trước mặt, và không có ánh lửa trên các cửa sổ. Thường thường vào giờ này các quán rượu đều sáng đèn. Scarlett lại lấy gót thúc ngựa lần nữa, với phần còn lại của đôi giày thành thị thanh lịch của nàng. Nàng đã đi qua năm ngôi nhà chìm trong bóng tối khi nàng thấy ở ngã tư một nhóm người mặc áo veste đỏ. Quân lính! Họ tự cho mình là ai mà dám đến chiếm thành phố của nàng! Nàng đã nói với họ là nàng không thích họ. Chuyện mới thật đáng nản - lại vào ngay tối nay, như

chuyện cổ tình - lúc nàng đang mệt muốn ngã quy. Chắc rằng vì thế mà quán rượu đóng cửa - người Ireland không muốn bán rượu cho bọn người Anh. Ta sẽ đẩy bọn họ đi và mọi chuyện sẽ trở lại bình thường. Nếu như ta không có vẻ xơ xác thế này. Khó có thể ra lệnh cho người khác trong một bộ quần áo tả tơi. Tốt nhất là ta đi bộ. Ít ra váy của ta cũng không đến nỗi để bày đầu gối.

Nàng dừng lại. Khó mà không lâu bầu khi nàng nhảy xuống ngựa. Nàng nhìn thấy một người lính - không, một viên sĩ quan - bước ra khỏi nhóm đàn ông ở ngã tư và tiến về phía nàng. Tốt lắm. Nàng sẽ nói cho hắn biết ý của nàng, nàng đang ở tư thế sẵn sàng làm điều đó.

Bọn lính khác đã ở trong thành phố của nàng ngăn không cho nàng về nhà. Viên sĩ quan dừng lại trước trạm bưu điện. Dĩ nhiên anh ta hoàn toàn có đủ lịch sự để đi đến tận chỗ nàng. Scarlett tiến tới, hơi cứng cỏi, bước đi giữa cái đường lớn của thành phố.

- Ê cô kia, cả ngựa nữa! Không được tiến tới thêm một bước, nếu không tôi bắn!

Scarlett khựng lại. Không phải do lời nói, mà do tiếng nói của viên sĩ quan. Nàng nhận ra tiếng nói ấy. Chúa ơi đó là giọng nói duy nhất trên đời nàng mà nàng mong không bao giờ nghe lại lần nữa. Nàng có thể lầm: nàng mệt lả - đúng là do vậy - nàng đã tưởng tượng, đã tự mình thêm dệt ra những ác mộng.

- Và tất cả các người đang ở trong nhà, các người sẽ không bị phiền nhiễu nếu đem nộp tên linh mục Colum O Hara! Tôi có lệnh bắt tên đó. Không có ai phải lo lắng gì cả nếu hắn ra hàng.

Scarlett muốn phá lên cười như một người điên.

Không thể được. Nàng không lầm, nàng biết rõ giọng nói ấy, giọng nói đó đã từng thỏ thẻ tình yêu bên tai nàng. Đó là giọng nói của Charles Ragland. Một lần, chỉ một lần trong đời nàng, nàng đã làm tình với một người đàn ông khác ngoài chồng nàng, thế mà lúc này anh ta lại đến đây từ phía bên kia của Ireland, đến thành phố của nàng, để bắt người anh họ của nàng! Điên rồ, vô lý thật, không thể được. Rốt cuộc thì có một điều chắc chắn nếu nàng không chết đi vì xấu hổ khi nhìn mặt anh ta, thì Charles Ragland sẽ là viên sĩ quan duy nhất trong quân đội Anh sẽ làm điều nàng muốn anh phải

làm: cuốn xéo đi, để cho mọi người được yên; nàng, người anh họ và cả thành phố.

Nàng buông cương ngựa và bước tới.

- Charles!

Nghe nàng gọi tên, anh ta thét lớn: "Đứng lại!!, và bắn một phát súng lục chỉ thiên.

Scarlett rùng mình.

- Charles Ragland, anh có điên không đấy! Nàng gào lên: Một tiếng súng thứ hai át mất tiếng nàng: Ragland dường như nhảy dựng lên, rồi rơi xuống nằm sóng sượt - Scarlett chạy vội đến.

"Charles, Charles!" Nàng nghe nhiều tiếng súng khác, tiếng gào thét, nhưng nàng chẳng chú ý gì cả.

"Charles!".

"Scarlett!"

Nàng nghe tiếng gọi. Rồi "Scarlett!" tiếng gọi đến từ một hướng khác. Rồi một tiếng "Scarlett" rất yếu ớt, do Charles thốt ra. Nàng quì gối bên anh. Máu chảy như suối từ cổ anh, thấm đỏ chiếc áo ngoài.

- Scarlett thân yêu, Scarlett *aroon*, nằm xuống!

Colum ở đâu đó, rất gần, nhưng nàng không trông thấy anh.

- Charles, ôi Charles, tôi đi tìm một bác sĩ, tôi sẽ tìm bà Grainne, bà ấy biết cách giúp anh.

Charles giơ bàn tay, nàng nắm lấy trong tay nàng.

Nàng cảm thấy nước mắt trào ra mà không biết mình đã khóc. Anh ấy không thể chết, không thể là Charles, anh ấy đáng yêu, đáng mến lắm mà. Anh đã tỏ ra rất mạnh mẽ với nàng, không thể để anh chết. Đó là một người tốt bụng và dễ mến. Chung quanh nàng âm âm tiếng động đáng ghê sợ. Ai đó rên rỉ ngay bên cạnh.

Chúa ơi, chuyện gì xảy ra vậy! Súng bắn, bọn người Anh đang muốn giết dân chúng. Nàng không thể cho phép chúng làm thế. Nhưng nàng phải tìm cách giúp Charles, có tiếng giầy đinh đâu đây. Scarlett gào lên, Chúa ơi, hãy đến giúp tôi, tôi phải bắt chãm dứt chuyện này. Chúa ơi, bàn tay Charles lạnh ngắt rồi.

- Charles, Charles, đừng chết anh! Tên linh mục kia! Ai đó la lớn. Nhiều tiếng súng bắn từ những ngôi nhà Ballihara chìm trong bóng

tối. Một tên lính khựng người và ngã vật xuống.

Một cánh tay nắm lấy Scarlett từ phía sau trong lúc nàng dang tay để tự vệ chống lại sự tấn công bất ngờ ấy.

- Chúng ta sẽ đánh nhau sau, em thân yêu - Rhett nói - Đây là cơ hội quý nhất mà chúng ta chưa từng có.

- Em hãy để anh cõng em.

Chàng vắt nàng qua vai mình, cánh tay ghì dưới đầu gối nàng rồi chạy đi, lom khom, trong bóng tối.

- Làm sao ra khỏi chỗ này? - Chàng hỏi.

- Anh buông em ra, em sẽ nói cho, Scarlett trả lời.

Rhett đặt nàng xuống đất. Bàn tay to lớn của chàng kéo nàng sát vào người: Chàng siết chặt lấy nàng, bồn chồn, hôn nàng rất nhanh, trước khi buông nàng ra.

- Anh chẳng vui gì nếu bị giết mà chưa đạt được cái mà anh đến đây tìm kiếm, anh nói giọng cười cợt. Bây giờ Scarlett, chúng ta đi khỏi đây.

Nàng cầm tay chàng và chạy luồn vào một ngõ hẹp, tối giữa hai căn nhà.

- Anh theo em, ở đây có một lối đi không ai có thể nhìn thấy chúng mình, khi mình đã vào đây.

- Em đi trước đi, chàng vừa nói vừa đẩy nàng đi tới.

Nàng muốn được cầm tay chàng mãi, không bao giờ buông ra nữa. Nhưng súng nổ mỗi lúc một dữ dội, và nàng chạy tìm chỗ nấp.

Nhưng hàng giậu cao vừa dày. Khi Scarlett và Rhett lọt vào ngõ hẻm, âm thanh của trận đánh nghe nhỏ hơn.

Scarlett dừng lại để lấy hơi, nàng nhìn Rhett, thấy cuối cùng họ đã đoàn tụ. Tim nàng tràn ngập hạnh phúc.

Nhưng tiếng súng, tưởng như mất hút ở xa, đã đưa nàng trở lại thực tại, và nàng nhớ lại. Charles Ragland đã chết. Một người lính bị thương, có thể chết. Quân đội săn đuổi Colum, bắn vào dân chúng trong thành phố của nàng. Nàng có thể bị giết - cả Rhett nữa.

Chúng ta phải trở về nhà, nàng nói. Ở đó yên ổn hơn. Em phải báo trước cho bọn người làm đừng mạo hiểm ra phố cho đến khi tất cả việc này chấm dứt.

Nhanh lên, Rhett chúng ta phải đi gấp lên.

Chàng nắm tay nàng lại khi nàng định bước đi.

- Scarlett, đợi đây, có lẽ em không nên đi đến đây.

Anh đã đến rồi. Tất cả trống rỗng và tối om, em yêu quý, các cửa nẻo đều mở toang. Bọn người làm biến hết cả rồi.

Scarlett giật tay ra, thốt lên một tiếng khiếp đảm, nàng cuộn váy phóng chạy như trong đời chưa bao giờ nàng chạy như thế. Cat, Cat ở đâu! Rhett nói với nàng điều gì đó, nhưng nàng không để ý.

Nàng phải đi tìm Cat.

Đằng sau lối đi, trên đường lớn của Ballihara, tám thầy người nằm sóng sượt. Năm người mặc áo veste đỏ, ba người khác mặc quần áo thô của nông dân. Người bán sách nằm vắt ngang cửa sổ vỡ kính của nhà ông, nước bọt nhuộm máu sùi bên mép trong khi ông lẩm bẩm cầu nguyện. Colum O Hara cũng cầu nguyện với ông: Anh làm dấu thánh khi người kia chết hẳn. Mảnh kính vỡ phản chiếu ánh sáng mờ nhạt của vầng trăng vừa hiện ra trên nền trời u ám. Mưa đã tạnh.

Colum sải chân phóng băng qua căn phòng nhỏ, cầm lấy cán chổi làm bằng cành cây nhỏ dựng bên cạnh lò sưởi, đút vào lò có tiếng lép bép rồi ngọn lửa bùng lên.

Tàn lửa đỏ bốc từ ngọn đuốc trùm trên chiếc áo chùng thâm của Colum trong khi anh chạy vụt ra phía đường cái. Mái tóc bạc của anh còn sáng hơn cả ánh trăng.

- Hãy theo ta, đám đồ tể! Anh vừa gào lên vừa lao về phía ngôi nhà thờ Anh giáo cũ. Chúng ta cùng chết cho nền tự do của Ireland.

Hai viên đạn bắn trúng ngực anh, và anh ngã quy xuống - nhưng anh gượng đứng dậy và loạng choạng vài bước nữa về phía trước, rồi ba viên đạn nữa hất qua trái, rồi qua phải, rồi lại qua trái, và anh quy hẳn xuống.

Scarlett leo vội lên bậc cửa và Rhett theo bèn gót nàng, hai người ủa vào gian tiền sảnh rộng thênh thang, tối om.

- Cat! Nàng gào lên. Cat!

Tiếng nàng dội vang trên nền cẩm thạch và cầu thang bằng đá.

- Cat!

Rhett nắm lấy cánh tay nàng. Chàng chỉ thấy nàng trong bóng tối, gương mặt tái nhợt và đôi mắt rực sáng.

- Scarlett! - Chàng nói rần rỏi - Scarlett, bình tĩnh nào. Đến đây với anh. Chúng ta phải đi khỏi đây. Bọn người làm có thể đoán biết được điều gì đó. Ngôi nhà không chắc yên ổn.

- Cat!

Rhett lay người nàng.

- Em im đi! Chuồng ngựa ở đâu, Scarlett! Chúng ta cần có ngựa.

- Ngu ơi là ngu! Scarlett kêu lên một tiếng rã rời, xen lẫn niềm xót thương triu mến. Anh không hiểu anh đang nói gì! Buông em ra, em phải tìm cho ra Cat. Katie O Hara. Con gái anh.

Bàn tay Rhett nắm chặt cánh tay Scarlett làm nàng đau nhói.

- Em nói cái quái gì thế!

Chàng cố nhìn nàng, nhưng chàng không thể nhận ra vẻ mặt nàng trong bóng tối, chàng lại lay lay nàng.

- Em trả lời đi!

- Buông em ra! Bây giờ không phải là lúc giải thích, Cat chắc ở gần đâu đây, nhưng trời tối đen, mà nó lại có một mình. Đi, Rhett, sau này sẽ hỏi. Lúc này chưa cần.

Scarlett muốn dứt ra nhưng chàng ghì quá mạnh.

- Điều đó quan trọng đối với anh, chàng nói giọng khàn khàn, căng thẳng.

- Tốt, tốt. Điều đó xảy ra khi chúng ta đi thuyền trên biển và gặp bão. Anh còn nhớ không! Em biết mình có thai khi em ở Savannah, nhưng anh không đến tìm em, em giận và lúc ấy em không muốn nói gì với anh cả. Làm sao em có thể biết được anh sẽ cưới Anne trước khi biết được tin về việc có đứa bé này!

- Chúa ơi! Rhett lầm bầm, và anh buông nàng ra. Thế nó đâu rồi! Phải tìm nó.

- Chúng ta sẽ tìm được nó, Rhett ạ. Có một cây đèn trên bàn, bên cạnh cửa. Anh quẹt diêm đi, để có thể sử dụng nó.

Ngọn lửa vàng vọt nhỏ bé cháy khá lâu họ mới tìm ra cây đèn và đốt lên. Rhett bung cây đèn lên.

- Tìm ở đâu trước đây!

- Bé có thể trốn bất cứ ở đâu. Chúng ta đi đi.

Nàng nhanh chân đưa chàng qua phòng ăn và phòng nghỉ.

- Cat! Nàng gọi. Kitty Cat, con ở đâu!

Nàng gọi to, nhưng không lộ vẻ rối loạn, không làm gì để bé phải sợ.

- Cat...

- Colum! Rosaleen Fitzpatrick gào to.

Từ quán rượu của Kennedy, bà chạy đến vượt qua hàng lính Anh, đẩy chúng giạt sang một bên, rồi lao ra giữa con đường lớn đến bên thi thể Colum.

- Đừng bắn, đó là một phụ nữ! Một viên sĩ quan hét lên.

Rosaleen quì xuống, đặt tay lên vết thương của Colum, "Ochon", bà rên rỉ, người nghiêng bên này ngã bên kia, miệng đọc kinh cầu hồn. Tiếng súng im bật. Nỗi đau đớn cao ngất buộc mọi người phải tôn trọng, và ai nấy đều quay mặt đi.

Bà lấy ngón tay đầm máu vuốt mắt cho anh và nói thảm lời vĩnh biệt bằng tiếng Ga-en. Rồi bà cầm lấy ngọn đuốc, nháy nháy mấy cái, hươu hươu ngọn đuốc cho lửa bùng lên; gương mặt bà trông thật đáng sợ, bà hành động nhanh đến nỗi không có một tiếng súng nào kịp vang lên trước khi bà chạy đến hành lang dẫn vào nhà thờ. "Vì Ailen và vì đảng tử đạo Colum O Hara?" Bà hét lên giọng đắc thắng, rồi chạy thẳng vào kho vũ khí giương cao ngọn đuốc trên tay. Thoáng một phút yên lặng, rồi trong tiếng nổ long trời, những bức tường đá đổ sụp xuống giữa một tháp lửa.

Bầu trời rực sáng như ban ngày. "Chúa ơi?" Scarlett thì thầm, nghẹn thở, nàng lấy tay bịt tai và vừa chạy vừa gọi Cat, trong khi những tiếng nổ nối tiếp nhau và cả Ballihara bốc cháy.

Nàng leo lên lầu, Rhett ở bên cạnh, xuyên qua hành lang đến các phòng.

- Cat? - Nàng không thôi lặp đi lặp lại, cố không để lộ nỗi sợ hãi của nàng qua giọng nói - Cat?

Trên tường, những con thú được ánh lửa vàng vọt soi sáng, khay trà được đặt trên một tấm vải vừa được ủi phẳng và tấm trải giường căng cân thận trên giường ngủ của bé.

- Xuống bếp, Scarlett nói. Bé thích nhà bếp. Chúng ta sẽ gọi bé từ

phía trên.

Nàng trở lại hành lang, Rhett bám sát theo sau. Hai người băng qua phòng nghỉ, đầy những sổ sách kế toán, danh sách bạn bè nàng định mời dự lễ cưới. Rồi đến hành lang dẫn đến phòng bà Fitzpatrick. Scarlett dừng lại giữa chừng và nghiêng người trên lan can.

- Kitty Cat, nàng dịu dàng nói, con trả lời mẹ đi nào, con có ở dưới đó không. Quan trọng lắm, cưng ạ.

Ánh lửa vàng vọt chập chờn trên các chảo đồng treo trên tường bên cạnh lò. Than hồng còn rực cháy trong lò sưởi. Căn phòng lớn yên tĩnh, đầy bóng tối. Scarlett cố căng mắt, căng tai xuyên thấu vào bóng tối. Nàng định quay đi khi nàng nghe một tiếng nói nho nhỏ:

- Cat đau tai.

Ô đội ơn Chúa! Scarlett thầm nghĩ. Bây giờ, mình phải bình tĩnh.

- Mẹ biết, con chó con của mẹ, tiếng động thật khủng khiếp. Con hãy bịt tai lại, mẹ xuống đây. Con đợi mẹ!

Nàng nói giọng khoan thai, như chẳng có gì phải kinh hoàng. Lan can rung lên dưới bàn tay nàng bấu chặt.

- Vâng.

Scarlett ra hiệu. Rhett đi theo nàng xuyên qua hành lang không vội vã. Nàng khép nhẹ cánh cửa sau lưng họ, rồi run bắn người lên.

- Em sợ quá! Em lo chúng nó đem con đi. Hoặc chúng nó làm con đau.

- Scarlett, chúng ta phải nhanh lên, Rhett nói.

Nhìn kìa! Những khung cửa sổ mở toang về phía lối vào đều thấp thoáng ánh đuốc từ xa đang tiến dần đến khu nhà.

- Chạy đi! Scarlett nói.

Qua ánh sáng vàng vọt của bầu trời rực lửa, nàng nhìn thấy gương mặt Rhett cương nghị và quả quyết.

Bây giờ nàng có thể nhìn chàng, trông cậy ở chàng. Cat đã được bảo vệ an toàn. Chàng đưa bàn tay lòn dưới cánh tay nàng như để đỡ nàng lên, vừa siết chặt.

Hai người chạy xuống bậc thềm, qua phòng khiêu vũ. Trên đầu họ, những người anh hùng của Tara như sống động. Hàng cột dẫn đến nhà bếp đều sáng lên và họ nghe vẳng lại từ xa ồn ã, những tiếng

thét phần nộ.

Scarlett đóng cửa nhà bếp sau lưng họ.

- Giúp em gài cửa lại! - Nàng nói hồn hển.

Rhett cầm thanh sắt trên tay nàng và gài vào chỗ.

Cat bước ra khỏi bóng tối, bên cạnh lò sưởi.

- Ông tên gì!

- Rhett, anh nói giọng khàn khàn.

- Hai người sẽ làm quen nhau sau, Scarlett chen vào.

Bây giờ chúng ta phải đi ra chuồng ngựa. Có một cái cửa ra vườn rau, nhưng tường cao lắm, và em không biết còn cái cửa nào để ra nữa không. Con có biết không, Cat!

- Ta đi trốn à!

- Ừ Kitty Cat, những người gây ra tiếng động khủng khiếp đó muốn làm điều xấu với chúng ta.

- Họ có đá không!

- Có những hòn đá to.

Rhett tìm thấy cái cửa dẫn ra khu vườn rau và nhìn ra ngoài.

- Scarlett, anh có thể đỡ em lên vai anh, như thế em bám lên được đầu tường. Anh sẽ đưa Cat lên cho em sau.

- Được, nhưng có thể có một cái cửa khác. Cat, chúng ta phải đi nhanh lên. Có cái cửa vào ở vách tường không?

- Có!

- Được rồi. Đưa tay con cho mẹ, nào ta đi đến đây!

- Ra chuồng ngựa à?

- Ừ! Đến đây, Cat.

- Đi đường hầm tốt hơn.

- Đường hầm nào!

Giọng Scarlett hơi do dự. Rhett trở lại với nàng và đặt tay lên vai nàng.

- Đường hầm dẫn đến chỗ các người nhà. Những người theo hầu thường sử dụng nó, như vậy họ không thể nhìn qua cửa sổ trong lúc ta điếm tâm.

- Thật là kinh khủng. Scarlett nói, nếu tôi biết thế...

- Cat, con chỉ cho chúng ta đường hầm đi, cho mẹ con và cho cả ta,

Rhett chen vào. Nếu con không thích cồng, thì chạy ư?

- Nếu chúng ta phải đi gấp, tốt nhất ông nên cồng con. Con không chạy nhanh như ông.

Rhett quì xuống, dang tay, con gái chàng sà vào tay chàng tin cậy. Chàng ôm con vào lòng, thận trọng, để không siết nó quá mạnh.

- Trèo lên lưng ta, Cat, và ôm lấy cổ. Chỉ cho ta phải đi chỗ nào.

- Ta đi qua ống khói và cái cửa mở, đó là cửa ra chỗ giặt giũ. Cửa đường hầm cũng mở. Con mở đây, để con có thể đi trốn. Mẹ đã đi Dublin mà.

- Scarlett, sau này em sẽ giương tròn đôi mắt như thế. Còn giờ thì đến đây. Cat đã cứu cái mạng khốn khổ của chúng ta đây.

Đường hầm không có cửa sổ cao đóng lưới sắt. Ở đó không có ánh sáng, nhưng Rhett đi rất nhanh, không hề vấp. Tay chàng gấp lại, và chàng đặt bàn tay dưới đầu gối Cat. Chàng vừa chạy vừa làm bé nhảy nhảy lên, và bé kêu lên sung sướng.

Chúa ơi, mạng sống chúng ta đang bị đe dọa, thế mà chàng còn chơi trò cưỡi ngựa với con. Scarlett không biết nên cười hay nên khóc. Có bao giờ trong lịch sử có một người mê con cái đến cuồng si như Rhett Butler không nhỉ!

Khi đến nhà ở của các gia nhân, Cat dẫn họ qua cửa mở ra chuồng ngựa. Những con ngựa bị kinh động, chạy tán loạn, hí vang, đập mạnh vó trong chuồng.

Giữ Cat cẩn thận trong khi em thả ngựa. Scarlett nói với Rhett: nàng còn nhớ như in mẩu chuyện của Bart Morland.

Rhett đặt bé vào cánh tay nàng.

- Em nên giữ bé. Còn anh lo mọi chuyện còn lại.

Nàng trở lại chỗ đường hầm an toàn.

- Kitty Cat, con có thể ở đây một mình một lát trong lúc mẹ đem ngựa lại không?

- Vâng. Một lát thôi. Con không muốn con Ree bị hại.

- Mẹ sẽ đưa nó đến một đồng cỏ thật tốt. Con là cô bé rất dũng cảm.

- Vâng.

Scarlett chạy theo Rhett, họ thả hết ngựa ra, trừ hai con Comet và Bán Nguyệt.

- Phải cưỡi ngựa trần thôi, nàng nói. Em trở lại tìm Cat.
Họ đã thấy đuốc sáng trong nhà. Đột nhiên, ngọn lửa liếm lên một bức màn. Trong khi Rhett vỗ về các con ngựa. Scarlett chạy về phía đường hầm, nàng trở lại bế Cat trên tay. Chàng đã lên lưng con Comet và giữ bờm con Bán Nguyệt chỉ với một tay.

- Đưa Cat cho anh, chàng nói.

Scarlett làm theo và lên lưng con Bán Nguyệt.

- Cat, con chỉ cho Rhett con đường đến khúc sông cạn. Chúng ta sẽ đến nhà Pegeen, như mọi khi, con nhớ không! Sau đó chúng ta có thể theo con đường Adamstown đến Trim. Không xa lắm đâu. Chúng ta sẽ uống trà, ăn bánh ngọt ở khách sạn. Đừng có la cà nhé.

- Con chỉ đường. Em theo sau. Đi nào.

Họ dừng lại bên ngọn tháp.

Cat nói bé mời chúng ta đến nhà bé. Rhett nói với giọng bình thản.

Qua vai nàng, Scarlett nhìn thấy ngọn lửa liếm cả bầu trời.

Adamstown cũng bốc cháy. Không còn cách nào chạy trốn nữa.

Nàng nhảy xuống ngựa.

- Họ không còn ở xa đâu, nàng nói.

Lúc này nàng đã bình tĩnh trở lại: con hiểm nguy quá gần kề đến nỗi không làm nàng hốt hoảng nữa.

- Nhảy xuống. Cat, và trèo lên thang dây như một con khỉ đi.

Scarlett và Rhett trèo lên theo bé sau khi đã đuổi các con ngựa phi nước đại dọc theo bờ sông.

- Rút thang dây, nàng nói với chàng. Chúng nó sẽ không còn có thể đuổi theo chúng ta.

- Nhưng như vậy chúng sẽ biết chúng ta ở trên đây...

Dù sao anh có thể ngăn cản bất cứ kẻ nào vào đây; chúng chỉ có thể lên đến đây từng tên một. Suyt, anh nghe tiếng chúng nó.

Scarlett bò vào chỗ ở của Cat và ôm bé vào lòng.

- Cat không sợ đâu.

- Im, cưng. Mẹ sợ đến chết đi được.

Cat cười khúc khích và lấy tay che miệng.

Tiếng nói và ánh đuốc đến gần. Scarlett nhận ra Joe O Neil, anh thợ rèn:

- Tôi đã chẳng nói rằng chúng ta sẽ giết đến tên người Anh cuối cùng nếu chúng dám mò đến Ballihara sao! Các ông nhìn thấy đầu nó khi tôi giơ tay lên chứ!

- Tôi đã nói với nó! "Nếu mày có một Chúa Trời, còn tao thì không tin, mày hãy sống bằng an với Chúa của mày" và tôi đã cắm cái chĩa vào người đó, như thọc huyết một con heo mập ú vậy.

Scarlett lấy tay bịt hai tai Cat. Chắc bé phải sợ lắm, dù bé vốn khá lì lợm. Chưa bao giờ nó ôm sát mình thế này. Nàng thì thảo nhẹ lên cổ Cat, aroon, aroon và đu đưa con trong vòng tay, như thể những cánh tay là vành của chiếc nôi vững chắc an toàn.

Nhiều giọng nói khác trườn lên giọng của O'Neil:

- Bà O'Hara đã đứng về phía bọn Anh, tôi đã nói với các ông điều đó từ lâu... Ôi chà, Brenden, tôi đã lầm to khi nói ngược lại... Mày có thấy mục ta quì gối bên thằng mặc áo veste đỏ không! Bắn chết mục ấy, như vậy còn quá tốt đấy. Phải treo cổ nó lên... Thiêu sống nó. Như thế tốt hơn. Thiêu sống nó! Cần phải thiêu sống con yêu tinh. Con bé da nâu đã khiến chúng ta phải chịu mọi điều bất hạnh. Nó đã bỏ bùa bà O'Hara... Nó đã ếm các cánh đồng, ếm trời mưa... con yêu tinh, con yêu tinh...

Scarlett nín thở. Tiếng nói quá gần, và man rợ: như tiếng gào thét của những loài dã thú. Nàng nhìn rõ đường nét thân hình Rhett, mờ trong bóng tối bên cạnh khoảng trống lòng thòng sợi thang dây, và nàng cảm thấy chàng đang ở tư thế mai phục. Chàng sẽ giết ngay tên đầu tiên nếu nó dám trèo lên, nhưng nếu chàng lộ ra, ai có thể ngăn được một viên đạn! Rhett, Ô Rhett, hãy thận trọng. Scarlett cảm thấy chan hoà hạnh phúc.

Rhett đã trở lại, chàng yêu nàng.

Đám đông đến bên tháp và dừng lại.

- Ngọn tháp... bọn chúng ở trong ngọn tháp!

Tiếng kêu gọi lại tiếng sủa của bầy chó săn trước cái chết của con cáo. Tim Scarlett tưởng chừng muốn vỡ tung. Rồi nàng nghe tiếng của O'Neil nói lớn hơn tiếng những kẻ khác:

- Con mục ấy không có đây! Xem kia, cái thang dây còn treo kia...

- Bà O'Hara ranh lắm, một tên khác nói, mục ta muốn lừa chúng mình...

Cả đám xúm lại cãi nhau.

- Danny, leo lên đi, chính mày làm cái thang dây mà, mày biết nó có chắc không... Nhất định rồi, Dave Kenndy, nhưng mày hãy leo lên đi. Vì mày nảy ra ý kiến đó... Con yêu tinh đang nói chuyện với hồn ma ở trên đó... Hồn ma ấy bị treo cổ, mắt nó mở trừng trừng và sẽ xuyên thủng mày cho mà xem... Mẹ tao đã thấy nó đi trong đêm lễ các Thánh, sợi dây thòng lọng kéo sau lưng, làm khô rụng tất cả những gì nó chạm phải... Tao đi khỏi đây thôi, tao thấy một luồng gió ớn lạnh ở sống lưng... Nhưng nếu bà O Hara và con yêu tinh ở trên đó thì sao!... Phải giết chúng nó vì những điều chúng gây ra cho chúng ta... Chết vì đói, có phải cũng tốt như chết thiêu đêu! Lấy đuốc đốt cháy cái thang dây đi, các chàng trai. Con mụ ấy không thể xuống mà không bị ngã gãy cổ!

Scarlett ngửi thấy mùi dây cháy khét, và muốn rú lên vì vui mừng họ đã thoát nạn! Từ giờ không ai còn có thể leo lên nữa. Ngày mai, nàng sẽ bện một sợi dây với những mảnh chần để trên sàn. Mọi việc đã chấm dứt.

Họ sẽ đi đến Trim vào lúc trời sáng. Họ thoát chết!

Nàng cần môi để kiềm chế tiếng cười, tiếng khóc, thốt lên tên của Rhett để tận hưởng nó trong thanh quản, nghe tên ấy vang vang trong không khí, nghe tiếng cười, giọng nói của chàng.

Cũng phải mất một thời gian thì tiếng nói, tiếng chân người mới tắt hẳn. Đến lúc đó, Rhett cũng không nói năng gì cả. Chàng đến bên Scarlett và Cat, ôm hai mẹ con và siết mạnh vào người. Thế là đủ. Scarlett ngả đầu trên vai chàng, nàng chẳng còn muốn gì hơn nữa. Rất lâu sau, khi nàng biết Cat đã đi ngủ say, Scarlett đặt bé nằm xuống và quấn bé trong tấm chần. Rồi nàng quay sang Rhett, nàng ôm cổ chàng, và môi nàng tìm đến môi chàng.

- Như vậy, chuyện ấy xảy ra thế đấy, nàng thì thầm giọng run rẩy khi nụ hôn vừa dứt. Thừa ông Butler, ông làm tôi suýt đứt hơi. Tiếng cười nén lại dội trong ngực Rhett; chàng nhẹ nhàng tách mình ra.

- Em tránh xa bé ra. Chúng ta cần nói chuyện với nhau. Giọng chàng trầm và nhẹ không làm cho Cat thức giấc, chàng quấn chặt bé thêm trong một lớp chần nữa.

- Lại chỗ này, Scarlett.

Chàng rời khỏi ổ nằm và đi về phía một cửa sổ. Dáng chàng như chim ung nổi bật trên nền trời còn rực ánh lửa. Scarlett theo sau chàng; nàng có cảm giác có thể theo chàng đi đến tận cùng trời cuối đất. Chỉ cần chàng lên tiếng gọi. Không ai có cách gọi tên nàng như cách gọi của Rhett.

- Chúng ta sẽ có thể ra khỏi đây, nàng nói, đầy tự tin.

Có một con đường kín đáo đi từ túp lều của bà phù thủy.

- Của ai?

- Không phải hẳn là một bà phù thủy, ít ra là em không tin như vậy, nhưng dấu sao điều đó chẳng có gì quan trọng. Bà ấy sẽ chỉ con đường đó cho chúng ta.

Hoặc Cát biết một con đường khác, suốt ngày bé ở trong rừng.

- Có những điều bé không biết chứ!

- Không biết anh là cha nó.

Scarlett thấy quai hàm chàng co thắt lại.

- Một ngày nào đó, anh sẽ đập cho em một trận vì đã không nói cho anh biết điều đó.

- Đáng lẽ em đã nói, nhưng anh đã xoay sở giỏi đến nỗi em không làm được! - Nàng kêu lên. Anh đã li dị trong lúc em nghĩ là không thể li dị được, và trước khi em có thời giờ quay trở lại thì anh đã đi rồi và đã lấy vợ. Em làm thế nào được! Đến đập cửa nhà anh với đứa con bọc trong khăn, như một đứa con gái hư hỏng hay sao? Sao anh lại có thể làm như vậy! Phần anh thật là tồi tệ, Rhett.

- Tồi tệ ư? Sao khi em đi chẳng biết đi đâu, không nói với ai một lời nào! Mẹ anh thật ra lo lắng đến chết đi được cho đến khi dì Eulalie báo cho mẹ biết em ở Savannah.

- Nhưng em đã để lại cho mẹ một phong thư báo tin. Không bao giờ em lại dám làm mẹ buồn lòng. Em tôn kính mẹ.

Rhett cầm lấy cằm nàng, quay lại và giữ gương mặt nàng trong vùng sáng trắng chiếu từ cửa sổ lại. Rồi chàng hôn nàng, ôm nàng trong vòng tay và ghì siết nàng vào lòng.

Thế đấy, mọi chuyện đành bắt đầu trở lại. Scarlett yêu quý, tài tình, nóng nảy, bướng bỉnh, dễ bực mình của anh ơi, em có biết là chúng ta đã từng sống qua tất cả những điều đó không! Những tin tức hệt

hăng, những cơ hội bị bỏ lỡ, những hiểu lầm đáng lẽ không nên có. Phải chấm dứt. Anh đã quá già đối với những tấn bi hài kịch rồi. Chàng bập môi và tiếng cười chàng lùa vào mái tóc đang sổ tung của Scarlett. Nàng nhắm mắt và nép mình vào ngực chàng. Được ngọn tháp và vòng tay Rhett che chở, nàng có thể buông mình cho nổi mệt mỏi và niềm khuây khoả. Những giọt nước mắt kiệt sức lăn trên má, bờ vai nhô cao. Rhett ôm nàng sát vào lòng chàng, vuốt ve lưng nàng.

Một lúc sau, chàng siết nàng mạnh hơn, và Scarlett cảm thấy một sinh lực mới, phập phồng, chạy truyền trong huyết quản. Nàng ngẩng mặt lên nhìn chàng, và nàng như chẳng còn lo nghĩ ngợi, lo thận trọng gì nữa trong niềm hoan lạc mù quáng mà nàng cảm thấy khi môi họ gặp nhau. Scarlett đưa tay vuốt mái tóc dày của Rhett, giữ đầu và môi chàng áp vào môi nàng, cho đến lúc nàng vừa mềm nhũn, vừa cảm thấy mạnh mẽ, đầy sức sống. Chỉ có sự lo ngại làm Cat thức giấc mới nén được tiếng rên sung sướng của nàng thoát khỏi lòng ngực.

Khi nụ hôn của họ đã đến mức quá say đắm, Rhett chợt buông nàng ra và đưa bàn tay sần sùi với các khớp trắng bệch ghì chặt bờ đá của khung cửa sổ. Chàng thở mạnh.

- Có những giới hạn cho sự kiềm chế mình ở người đàn ông, cưng ạ, chàng nói. Điều duy nhất bất tiện hơn bãi cát ẩm ngày trước chỉ là cái nền đá của ngọn tháp.

- Anh nói anh yêu em đi.

Rhett cười.

- Điều gì làm em nghĩ như vậy! Anh đến Ireland trên những chiếc tàu thủy ồn ào như vũ chợ chỉ vì một lẽ duy nhất là anh yêu khí hậu đất nước này.

Nàng cười, hai nắm tay đấm đấm vào vai chàng.

- Anh hãy nói anh yêu em đi.

Rhett cầm lấy cổ tay nàng.

- Anh yêu em, cô nàng dữ dội, không thể chịu nổi của anh ạ.

Cái nhìn của chàng chợt đánh lại.

- Và anh sẽ giết tên Fenton bản thủ nếu hắn định cướp em từ tay anh.

- Ô, Rhett, đừng có mà đàn độn. Em có yêu hấn đâu. Hấn là một con quỷ ghê tởm. Không có trái tim. Em quyết định lấy hấn vì em không thể có được anh thôi.

Rhett ngược đôi mày lên vẻ hoài nghi, nàng nói tiếp:

- Với lại em cũng thích đến sống ở London... làm bà bá tước... và, bởi vì hấn đã nhục mạ em, nên để trả miếng cho hấn, em cưới hấn và lấy hết tiền của hấn cho Cat.

Trong đôi mắt sẫm của Rhett ánh lên vẻ thích thú.

Chàng hôn tay Scarlett và giữ nó trong tay mình.

- Anh thiếu em quá, chàng nói.

Hai người trò chuyện suốt đêm, ngồi bên nhau, tay trong tay, trên nền đá lạnh. Rhett nghe chuyện về Cat không chán, và Scarlett vui sướng kể chuyện, vui sướng vì thấy chàng tràn trề kiêu hãnh.

Chàng lưu ý nàng:

- Anh sẽ làm tất cả để con nó yêu anh hơn yêu em!

- Anh không có cơ may đâu, Scarlett nói giọng tự tin. Cat và em, hai mẹ con em hiểu nhau. Nó không để anh làm hư nó đâu.

- Cũng không để anh nuông chiều?

- Ô, con đã có thói quen đó. Còn em, không bao giờ em không hết lòng nuông chiều nó.

- Để xem. Người ta nói với anh rằng anh biết ganh đua với cánh phụ nữ về điểm này đây.

- Còn con thì nó cũng hơn cánh đàn ông về điểm đó. Một tuần đủ cho nó đưa anh vào tròng. Có một bé trai tên là Billy Kelly và...

Ô, Rhett anh đoán thử xem Ashley đã lại cưới vợ. Em đã làm tất cả những chuyện ấy đấy. Em đã cho mẹ của Billy đi Atlanta...

Những mẩu chuyện về nỗi gian truân của Harriet Kelly đưa dần đến tin India Wilkes, cuối cùng đã có được một tấm chồng; còn Rosemary thì vẫn còn là gái già.

- Và cô ta có khả năng cứ ở vậy mãi! Rhett bình phẩm. Cô ấy ở Dunmore, tiêu phí tiền của vào việc khôi phục các mảnh ruộng, và càng ngày càng giống Julia Ashley.

- Cô ấy có hạnh phúc không?

- Phơi phới. Có lẽ cô ấy sẽ đích thân sửa soạn hành lý cho anh nếu

điều đó giúp cô ấy bút được anh ra càng sớm càng tốt.

Scarlett đưa mắt dò hỏi. Phải, Rhett nói, chàng đã rời Charleston.

Thật sai lầm nếu tưởng rằng chàng thích thú chuyện đó.

- Anh sẽ trở về đây. Charleston không bao giờ xa rời trái tim của bất kỳ người công dân nào của nó. Nhưng anh về thăm, chứ không về sống ở đây.

Chàng đã thử nhiều phen, chàng đã tự nhủ rằng chàng cần sự ổn định mà gia đình và tập quán sẽ đem lại. Nhưng cuối cùng, chàng hiểu ra rằng người ta đã xén đôi cánh của chàng, chàng không còn bay nhảy được nữa. Chàng bị đóng chặt xuống mặt đất, làm tù nhân của tổ tiên. Tù nhân của Thánh nữ Cécile, tù nhân của Charleston. Chàng mê say thành phố ấy, ồ, đúng. Vẻ đẹp, vẻ duyên dáng, những luồng gió biển mằn mằn và quá dịu dàng, lòng dũng cảm của nó trước đồ nát và tang tóc. Nhưng bấy nhiêu chưa đủ. Chàng cần trong cuộc đời những thử thách, những rủi may, nhu cầu đột phá, cuộc bủa vây nào đó.

Scarlett thở dài nhẹ nhõm. Nàng ghét Charleston, và nàng chắc rằng Cat cũng vậy. Tạ ơn Chúa, Rhett không có ý định đem mẹ con nàng về đây.

Nàng nhẹ nhàng nhắc đến Anne. Rhett giữ im lặng một lúc lâu mà nàng tưởng như dài vô tận. Rồi chàng bắt đầu nói với giọng phiền muộn.

- Cô ấy xứng đáng hơn anh, xứng đáng hơn cái mà cuộc đời đã đem đến cho cô ấy. Cô ấy có lòng dũng cảm và một sức mạnh tiềm ẩn làm hổ thẹn tất cả những ai được gọi là anh hùng... Vào lúc ấy, anh gần như phát điên. Em thì đã đi rồi, không ai biết em ở đâu. Anh tưởng em muốn trừng phạt anh, và để trả đũa, để làm cho em thấy rằng chuyện em bỏ đi không làm anh quan tâm, anh đã xin li dị. Thế là mình tự cắt cụt mình.

Rhett nhìn thẳng trước mặt, song chẳng nhìn thấy gì.

Scarlett chờ đợi. Chàng nói thêm là chàng mong mọi đã không làm điều gì xấu xa với Anne. Chàng đã tự hỏi lòng mình, hỏi ký ức, mà không tìm thấy điều gì chứng tỏ chàng đã cố tình làm. Nàng còn quá trẻ, và nàng quá yêu chàng, đến nỗi nàng không thể ngờ rằng, đối với một người đàn ông, sự triu mến và yêu thương đôi khi chỉ

là một cái bóng của tình yêu. Chàng không biết chàng phải chịu trách nhiệm về phần nào. Nàng đã được hạnh phúc. Một sự bất công trắng trợn nhất trên đời là làm cho những người vô tội và đa cảm được hạnh phúc sao lại dễ đến thế một tí xiu cũng đủ.

Scarlett ngả đầu vào vai chàng.

- Làm cho một người được hạnh phúc thật là làm được nhiều lắm chứ, nàng nói. Em chưa hiểu điều đó trước khi sinh Cat. Có nhiều điều em chưa hiểu. Có thể nói em đã học nhiều ở con.

- Em đã thay đổi nhiều, Scarlett ạ. Em đã trưởng thành. Anh phải tập hiểu em, lần nữa.

- Em cũng phải tập hiểu anh - ngắn gọn thế thôi. Em đã không bao giờ biết anh, cho dù chúng ta đã chung sống với nhau. Lần này em sẽ làm tốt hơn, em hứa với anh.

- Đừng cố gắng quá, em sẽ làm anh kiệt sức, Rhett cười khúc khích và hôn lên trán nàng.

- Rhett Butler, anh hãy thôi đừng nhạo em nữa. Ồ, mà không, em lại thích thế, cả khi điều đó làm em phát điên lên.

Nàng hít hít không khí.

Trời mưa. Như thế các đám cháy sẽ bị dập tắt. Khi mặt trời mọc chúng ta sẽ thấy còn lại cái gì, bây giờ chúng ta cần ngủ một chút.

Vài giờ nữa chúng ta sẽ phải rất bận rộn.

Nàng rúc đầu vào cổ chàng và ngáp.

Trong khi nàng ngủ, Rhett chuyển nàng sang chỗ khác, chàng bế nàng lên tay và đặt nàng xuống để ôm lấy nàng như nàng đã ôm Cat. Con mưa dìu dìu xứ Ireland phủ xuống ngọn tháp bằng đá một tấm màn tĩnh mịch và chờ che.

Bình minh, Scarlett cựa mình tỉnh giấc. Khi mở mắt ra, nàng thấy gương mặt của Rhett, hần sâu, râu tua tủa, nàng mỉm cười. Rồi nàng vươn vai.

- Em đau như khắp người! Nàng rên và nhúu vàng trán. Em đói chết đi được.

- Rất hợp lý, tên em là phụ nữ. Rhett thì thâm. Dậy đi em, tình yêu của anh, em làm anh gầy chân mắt.

Hai người thận trọng đi đến chỗ Cat nằm. Ở đó, tối om, nhưng họ

nghe con ngây bình yên.

- Nó ngủ miêng mơ khi nó trở lưng. Scarlett cắt nghĩa. Đứa bé này có nhiều tài năng đấy.

Scarlett cố nén tiếng cười. Cầm tay Rhett, nàng kéo chàng đến một khung cửa sổ. Cảnh tượng mở ra trước mắt họ thật nặng nề. Hàng chục cột khói bốc lên từ khắp các hướng, vấy bẩn bầu trời hồng dịu. Mắt Scarlett đầm lệ.

Rhett ôm chặt nàng.

- Chúng ta có thể xây dựng lại tất cả, em yêu.

Nàng chớp chớp hàng mi để cố nén không oà khóc.

- Không, em không muốn. Cat ở Ballihara không an toàn, và cả em nữa. Em không bán nó, đó là đất của dòng họ O Hara, và em cũng không bỏ rơi nó. Nhưng em không muốn có thêm một Toà nhà lớn khác, hoặc một thành phố khác. Những người anh họ của em sẽ tìm được nông dân để cày cấy. Người Ireland luôn yêu mến đó, dù có đốt phá, bắn giết. Cha em đã nói với em rằng, đối với mọi người Ireland, đất như một người mẹ. Nhưng đây không còn là nhà em nữa. Có lẽ chưa bao giờ là nhà em, nếu không sao em lại quá ham muốn đi Dublin, đến các cuộc tiếp tân, các cuộc đi săn... em không biết đâu là nhà em, Rhett ạ. Ngay cả ở Tara em cũng không thoải mái.

Chàng cười giòn giã trước vẻ sững sờ của Scarlett.

- Em ở với anh là em ở nhà em, Scarlett ạ, em không nhận ra điều đó hay sao! Nhà chúng ta, đó là cả thế giới. Chúng ta không phải là những người chỉ gắn liền với một tổ ấm, một mảnh đất. Chúng ta là những người phiêu lưu, giang hồ, đột phá trùng vây. Không có thử thách, chúng ta chỉ sống có một nửa. Chúng ta đi khắp nơi và càng ở chung lâu với nhau, chúng ta càng "ở nhà ta". Nhưng chúng ta sẽ không cố định ở đâu cả, em cưng ạ. Điều đó tốt cho ai khác chứ không phải cho chúng ta.

Chàng nhìn nàng, khóc môi run run, bộc lộ niềm thích thú:

- Scarlett, em hãy nói anh nghe sự thật vào buổi sớm ngày đầu tiên của cuộc sống mới giữa đôi ta. Em có yêu anh bằng tất cả trái tim em không, hay là đơn giản em chỉ muốn anh vì em không thể có được anh!

- Rhett, anh nói gì ghê rợn thế! Em yêu anh với tất cả trái tim em và yêu anh mãi mãi.

Trước khi trả lời câu hỏi của chàng, nàng có một thoáng ngập ngừng mà chỉ Rhett mới nhận biết. Chàng ngửa đầu ra sau và cười rú lên.

- Em yêu quý cả anh, anh thấy cuộc đời đôi ta sẽ chẳng bao giờ còn buồn phiền nữa. Anh bắt đầu nó chậm quá.

Một bàn tay nhỏ xíu, cẩu bần kéo quần chàng, Rhett nhìn xuống.

- Cat sẽ đi với ông, bé nói.

Chàng bỗng bé lên, đôi mắt sáng rỡ vì xúc động.

- Thừa bà Butler, anh nói với Scarlett, bà đã sẵn sàng chưa! Vòng vây đang đợi.

Cat cười khoái trá. Bé nhìn Scarlett với đôi mắt thấp thoáng những bí mật được chia sẻ.

- Cái thang dây cũ ở dưới đồng chăn của con, mẹ ạ. Bà Grainne đã bảo con cất giữ đó.

HẾT